

Giới thiệu *Nịnh Thần Lăng Tiêu*

Truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* của tác giả Mạn Mạn Hà Kỳ Đa kể về quá trình dưỡng thành của một vị nịnh thần trọng sinh đồ tiểu hoàng tử khờ dại ngốc nghếch đơn thuần. Chỉ vì một lần xuyên không ngoài ý muốn làm cho Lăng Tiêu trọng sinh đến phủ Thọ Khang Hầu của triều đại Chử vương, mẫu thân mất sớm, phụ thân chỉ một lòng sùng tiểu thiếp. Thân muội muội còn nhỏ... Làm cho Lăng Tiêu một bước lại một bước trở thành kẻ phúc hắc, tàn nhẫn, nguy trang tâm kế, cho đến khi hắn gặp được tiểu Hoàng tử hắn ái mộ. Tiểu Hoàng tử rất ư là đơn thuần, lỗ mãng, Lăng Tiêu thờ dài, thôi thì vì đứa nhỏ này mà làm thịnh thế đại nịnh thần đi. Đây là truyện online xưa của một đại nịnh thần vượt mọi chông gai giúp đỡ Hoàng tôn từng bước từng bước thượng vị, trạch đấu, cung đấu, dưỡng thành, ngôn tình sủng ái. Không ngược, không rối rắm, thoải mái. Triều đại hư cấu không cần khảo chứng.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đồng Tâm Ngọc Bội

Lăng Tiêu, tôn tử duy nhất của Thọ Khang Hầu gia, năm nay mười bốn tuổi, trưởng thành, chính trực.

Lăng Tiêu ở hiện đại vốn là một sinh viên ngành kỹ thuật sắp ra trường, vì một lần ngoài ý muốn làm hắn xuyên tới thân thể thiếu gia Hầu phủ mới hai tuổi cho đến hiện tại.

Lăng Tiêu đời trước chính là cô nhi, đến nơi này ngược lại không cảm nhận được cái gì là nỗi buồn ly biệt, cảm xúc biệt ly. Trọng sinh tới một Hầu phủ giàu sang như vậy, lại có một bộ dạng thanh thuần tuấn tú như vậy, mở miệng là có thể nói vài câu thơ từ ca phú, cũng không có gì là không thích ứng.

Lăng Tiêu đời này sinh ra trong một thế gia tốt, tuy rằng vóc người còn chưa trưởng thành nhưng đã có nét tao nhã, thừa hưởng bộ dáng cao gầy của phụ mẫu, hơn nữa từ nhỏ ở trong Hầu phủ cảm y ngọc thực hun đúc, trong thời đại hỗn loạn đen tối mà mới 14 tuổi đã ra vẻ phong thái nhẹ nhàng của một công tử quyền quý.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là mẫu thân mất sớm, khi Lăng Tiêu bốn tuổi cũng là lúc Lăng phu nhân vì sinh hạ muội muội của hắn Lăng Trĩ – mà chết, lưu lại một tử một nữ.

Lăng phu nhân kỳ thật mệnh không tốt. Muốn nói phải nói đến thế hệ trước, nàng vốn là thiên kim của Tỉnh Quốc Công Vi Thế Diện. Phu nhân của Vi Thế Diện chính là muội muội của Lăng Hầu gia – Lăng Nhã, Lăng thị gả cho Vi Thế Diện sau đó sinh được một tử hai nữ, Đại nữ nhi gả cho Nhị Hoàng tử, Tiểu nữ nhi gả cho con độc nhất của Thọ Khang Hầu gia – Lăng Nho Học.

Vốn lớp người già là không biết xấu hổ, hai nhà vốn chính là thông gia chi hảo, một đời này Thọ Khang Hầu chỉ có một nhi tử, chọn thê tử tự nhiên là tìm người thân thích trong nhà là tốt nhất. Vi Trang liền mang theo lời chúc phúc tốt đẹp của lão nhân hai nhà và được Hoàng Thượng mới ngồi vững ngai vàng tứ hôn, mười dặm hồng trang, vô cùng náo nhiệt gả vào Thọ Khang Hầu phủ.

Vi Trang khi còn bé chỉ thấy qua cửu cửu và biểu huynh vài lần, cũng có chút quen thuộc. Hơn nữa cửu cửu Thọ Khang Hầu đối với nàng luôn luôn từ ái nên ai cũng nghĩ sau đại hôn cuộc sống của nàng sẽ hạnh phúc mỹ mãn, nhưng mọi chuyện lại không như mong muốn.

Lăng Nho Học căn bản là không thích Vi Trang.

Ngay cả Lăng Tiêu hiện tại nhớ tới cũng không hiểu trong đầu phụ thân nghĩ những gì. Vi Trang diện mạo thật xinh đẹp, ôn nhu đoan trang, đọc đủ thứ thi thư, gia thất đáng tin cậy, lại là thân càng thêm thân, nhưng Lăng Nho Học đối với vị phu nhân này nhìn không vừa mắt.

Cho đến rất nhiều năm sau Lăng Tiêu mới hiểu được, có lẽ vì Vi Trang rất hoàn mỹ rất đoan trang, làm cho Lăng Nho Học không có ý niệm thân cận trong đầu.

Không có tình yêu còn chưa tính, thời đại này lưỡng tình tương duyệt giữa phu thê tất nhiên là không có nhiều, nam nhân có năng lực thủ thiếp cũng là bình thường. Nhưng Lăng Nho Học đại hôn còn không được một tháng thì cùng nha đầu hồi môn của Vi Trang – Hạ Lan thông đồng, đồng nghĩa với việc dùng sức tát vào mặt Vi gia một cái vang dội vô cùng.

Hạ Lan cũng là kẻ có tâm cơ, nàng biết được cô gia đối với tiểu thư không vừa mắt, mình trong phủ lại là người có tướng mạo tốt, tính tình nhu thuận lanh lợi, ở trước mặt Lăng Nho Học sẽ khoa trương khoe khoang, bụng trà rót nước thập phần ân cần, thường xuyên qua lại, thế là một bước đi vào lòng của cô gia.

Tần hôn không đến một tháng, hồng trù trong Thọ Khang Hầu phủ còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, Lăng Nho Học muốn thủ thiếp đương nhiên là không được. Lăng Nho Học có gan bằng trời cũng không dám cùng phụ thân nói ‘Hắc hắc, con thích nha đầu bồi gả hơn, cha có thể mắt nhắm mắt mở để nàng cùng con chung chăn chung gối’. Lăng Hầu gia có thể sẽ đánh gãy chân hắn.

Lăng Nho Học ngoài mặt không dám nói, nhưng vẫn lén lút cùng Hạ Lan như ong với mật. Vi Trang bình thường chỉ ở trong viện của mình, bà bà mất sớm, công công tuy rằng yêu thương nàng, nhưng số lần nàng gặp công công chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nàng là một nữ nhi mới gả ra ngoài, trước khi

xuất giá mẫu thân dạy dỗ vô số điều về tam tòng tứ đức, làm sao có thể mở miệng nói ra loại chuyện xấu này đây?

Không ai nói, sự tình cứ như vậy tiếp tục.

Kỳ thật Lăng Hầu gia cũng hỏi qua, thấy cháu gái bên ngoại gả tới đây càng ngày càng gầy gò, tinh thần cũng không như trước kia nên hỏi xem có phải nha đầu trong nhà hầu hạ không chu toàn? Có phải đầu bếp trong phủ làm cơm không hợp khẩu vị? Vì Trang cũng chỉ cười cười nói không có việc gì, nhưng mấy tháng sau Lăng Hầu gia vẫn biết được.

Hạ Lan mang thai.

Trong phủ một nha đầu hồi môn vô cớ mang thai, hào môn sâu như biển, nàng có thể gặp được nam nhân nào đây? Lăng Hầu gia ngẫm lại tình huống của cháu gái bên ngoại mấy tháng nay, suy nghĩ đến nỗi từ bất tài kia của mình cái gì cũng đều hiểu được.

Lăng Hầu gia quyết định thật nhanh, thừa dịp việc này chưa lan truyền, lập tức đem Hạ Lan gả cho Khẩu Phong Khẩu – một phụ tá trong nhà, lại bảo Lăng Nho Học đến trách mắng hắn, sau đó mang gia pháp ra đánh một trận, rồi mắng to: “Tĩnh Quốc Công có thể đem nữ nhi gả lại đây chính là xem trọng ngươi! Ngươi ta chỉ có hai nữ nhi, Hoa nha đầu gả cho Nhị Hoàng tử, bốn năm sinh hai Hoàng tôn đều không có sủng phi chính thức. Ngươi là cái gì. Trang nha đầu có điểm nào không tốt? Mới đại hôn không đến nửa năm. Chỗ thê tử ngươi chỉ đến vài lần, lại làm nha đầu hồi môn của thê tử lõn bụng. Nếu Tĩnh Quốc Công phủ biết tìm tới cửa, ngươi có mặt mặt không?”

Lăng Nho Học khi đó còn trẻ, vừa nghe nữ nhân mình thích bị ép gả, nhất thời tức giận, hô to: “Là con không biết xấu hổ sao? Con chỉ muốn Hạ Lan.”

Tu đường suốt đời Lăng Hầu gia mất hết vào ngày hôm đó, gương mặt râu ria như nổ tung, đẩy nô tài chấp trượng ra, tự mình ra trận, vén tay áo lên vùng roi đánh, thấy chỗ đánh đỏ lên còn không hài lòng. Ông đánh đến khi nghe tiếng từ hết mạnh miệng mới ngừng tay.

Mắng được rồi đánh được rồi, Lăng Hầu gia lại đi an ủi cháu gái bên ngoại một phen. Ông đáp ứng xử lý Hạ Lan, sẽ làm cho nữ tử đối với nàng tốt hơn. Vì Trang nén khóc đồng ý, nàng vốn cũng không phải là người thích gây sóng gió, nhất là không muốn bàn luận thị phi, nhất định là sẽ không đi nhà mẹ đẻ tố khổ. Ngược lại Lăng Hầu gia an ủi nàng mà lòng cũng ẽ ẩm. Tiểu nữ nhi của muội muội thiên kiều vạn kim nuôi lớn, đến nhà mình lại nhiều khuất nhục như vậy, càng nghĩ càng tức giận, lại lao ra đi đánh Lăng Nho Học một lần, lần này Lăng Nho Học hoàn toàn không phát ra âm thanh nào.

Đây là do trong nhà không có nữ chủ nhân đứng ra giải quyết mọi chuyện tốt xấu. Vì Trang trẻ tuổi tính tình lại mềm yếu, nếu thái thái còn sống, căn bản là sẽ không nháo đến thế này.

Khi Lăng Nho Học mới vừa thông đồng cùng Hạ Lan liên xử trí nàng mà không phải chờ nàng mang thai đứa nhỏ, cho dù là mang thai đứa nhỏ cũng bị mặt ban được xử trí mà không phải chần chừ. Lăng Hầu gia năm đó đi theo Hoàng đế đánh thiên hạ cũng là túc trí đa mưu quỷ kế đa đoan, nhưng khi đụng tới gia sự cũng là tay chân luống cuống.

Cho nên đi một bước sai một bước, Lăng Hầu gia vốn định mang Hạ Lan gả cho phụ tá trong nhà, làm chút việc nặng như nha đầu thô sử, đứa nhỏ không lâu có thể sẩy nhưng tên phụ tá trong nhà lại không quá để ý mà dân lao động thể chất đều rất khỏe mạnh, Hạ Lan làm việc nặng mấy tháng, càng sống càng kết thực, sinh cho Lăng Nho Học một nữ tử mập mạp.

Thời điểm Lăng Nho Học cùng Hạ Lan ôm đứa nhỏ trở về, Lăng Hầu gia ngay cả ý nghĩ bóp chết hắn cũng có, nhưng rốt cuộc là huyết mạch Lăng gia, không sinh ra thì chưa tính, nhưng đứa nhỏ còn sống rõ ràng trước mắt. Lăng Hầu gia thở dài một cái, tự mình sửa soạn hậu lễ trối Lăng Nho Học đi Tĩnh Quốc Công phủ. Vào cửa thấy muội phu cùng muội muội hai hàng nước mắt, ông nói: “Tên bất hiếu này ở ngay tại đây tùy các ngươi xử trí đi”

Tĩnh Quốc Công phủ cũng không phải người điếc, việc này ít nhiều cũng biết một chút. Thấy Lăng Hầu gia không có thiên vị nữ tử cũng biết không nói gì, đã thành thân một năm, còn có thể thế nào?

Thôi thôi, hai nhà lại thỏa hiệp cho Hạ Lan và Lăng gia trưởng tôn một con đường sống. Nhưng Lăng Hầu gia cũng đối với Lăng Nho Học hạ xuống tử lệnh: mỗi đêm đều đến trong viện của Vì Trang nghỉ, trước khi sinh hạ trưởng tôn, Hạ thị không có bất kỳ danh phận nào.

Sau đó có một lần Lăng Nho Học lấy can đảm hỏi danh phận của Hạ Lan, Lăng Hầu gia trực tiếp rống giận: “Cao thấp đều không có! Cùng phòng nha đầu cũng là hạ nhân. Cái gì cũng không có, muốn phong Di nương sao? Có mà nằm mơ đi. Cho rằng sinh được đứa nhỏ liền từ ma tước biến thành Phụng Hoàng? Tĩnh lại đi.”

Lăng Hầu gia đưa thư cho quả phụ tỷ tỷ của mình ở Giang Nam nhờ bà trở về xử lý tục sự. Tỷ tỷ Lăng Hầu gia năm đó chính là đương gia cô nương, gả cho Thi gia sau được phong Tam phẩm cáo mệnh. Khi phu quân mất, bà thủ tiết tới bây giờ mà bà cũng chỉ có một nữ nhi đã xuất giá. Thi phu nhân hiện giờ ở nhà chỉ có một mình một người, không có người nào dám cãi lời, quản gia quá nghiêm cũng không có nô bộc lấn chủ, đúng là nhàm chán.

Ở Giang Nam xa xôi bà có nghe nói tình hình trong phủ đã sớm xoa tay muốn tìm lại oai phong của mình khi xưa. Vì Trang cũng là cháu gái bên ngoại, Lăng Nho Học là cháu ngoại trai, xảy ra chuyện như vậy đệ đệ cư nhiên đợi cho đứa nhỏ sinh ra mới xử lý, lo liệu như vậy gọi phá sự!

Thi phu nhân nhận được thư của Lăng Hầu gia lập tức chỉ huy trưởng phòng tiên sinh viết thư hồi âm, trách mắng đệ đệ một chút. Thi phu nhân tài cán hơn người, mặc dù không biết chữ nhưng quả nhiên là miệng lưỡi hoa sen nói chuyện rõ ràng lưu loát. Tiên sinh chấp bút tay run rẩy mực nước văng khắp nơi, nghĩ thầm rằng đây là thư viết cho Thọ Khang Hầu gia, lão thái thái ngài dùng từ như vậy thật sự được chứ...

Thư gửi rồi, Thi phu nhân tức giận chưa nguôi, lập tức kêu gọi hạ nhân đến, chậm rãi thu dọn đồ đạc chuẩn bị về kinh.

Lăng Hầu gia mở hộp lạnh đầy mặt nhìn thư nhà của tỷ tỷ, thì nô tài gác cổng liền đến bẩm báo.

Đại cô nãi nãi của chúng ta đến đây!

Thi phu nhân cước trình cực nhanh, không bao lâu đã nhanh chóng thấy được bóng dáng.

Thọ Khang Hầu phủ nghênh đón đương gia nữ chủ nhân đã lâu không thấy, nhất thời có một không khí mới mẻ. Ngay cả Hoàng đế ở thời điểm lâm triều cũng thừa nhận Lăng Hầu gia: khanh gần đây sắc mặt hồng nhuận có ánh sáng nha.

Lăng Tiêu sau đó được sinh ra, có từ mẫu chăm sóc, lại có cô tổ mẫu nóng nảy phong hành bảo hộ nhưng Lăng Tiêu thuận lợi sống được đến hai tuổi thì chết.

Đương nhiên chuyện Lăng Tiêu chết thì chỉ có mình đương sự biết mà thôi. Ngày đó hắn đang muốn đi phóng vắn trên đường đi lại bị một chiếc xe lớn lao đến làm hắn xuyên đến nơi đây. Nghe một phụ nhân xinh đẹp ôm mình khóc nghẹn ngào “Nhi tử của ta số thật khổ mà... Nương với con cùng đi đi...”

Lăng Tiêu lập tức liều mạng rống cổ khóc, tuyên cáo ta còn sống mà!

Khi đó Lăng Tiêu mới có hai tuổi, nhưng vẫn ngậm miệng không nói gì. Hắn thật sự không phải là ngu dốt, Lăng Tiêu lúc ấy không rõ ràng tình huống này nói nhiều sai nhiều, dứt khoát không nói lời nào dù trong tình huống quen thuộc, đợi cho thật sự dung nhập vào nơi này mới bắt đầu nói chuyện. Dân gian có câu đứa nhỏ nói trẻ là đứa nhỏ thông minh, vì vậy về sau Lăng Tiêu trí tuệ hơn người chứng tỏ lý luận đó có căn cứ.

Về sau sinh hoạt càng ngày càng tốt, Hạ Lan cùng Vi Trang lại lần lượt mang thai, từng người sinh một nữ nhi, thứ nữ Lăng Y, đích nữ Lăng Trĩ.

Vi Trang thân thể vốn yếu, gả cho Lăng Nho Học không hài lòng qua mấy năm ngày càng tiều tụy, sinh hạ nữ nhi khi còn trong tháng đã ra đi.

Lăng Tiêu từ nay về sau thành đứa trẻ mồ côi mẫu thân. Kỳ thật Vi Trang chăm sóc hắn cũng không được mấy ngày, hơn nữa hắn cũng không thích Vi Trang tính tình yếu đuối, nhưng thời đại này đa số phụ nữ là như thế. Vi Trang còn có cữu cữu cùng a di chủ trì công đạo, đã xem như may mắn. Nhưng Lăng Tiêu vốn là cô nhi, lần đầu tiên cảm nhận được tình thương của mẫu thân vẫn là thực quyến luyến, ước chừng thương tâm một năm, nhìn muội muội Lăng Trĩ lại càng thương tiếc.

Vi Trang mất, Lăng Hầu gia ôm Lăng Tiêu tự mình dạy, Lăng Trĩ thì có Thi phu nhân dưỡng dục dạy bảo, nhân tiện nuôi dưỡng hai hài tử của Hạ Lan. Thi phu nhân tuyệt không thích đứa nhỏ của Hạ Lan, nhưng đứa nhỏ của Hầu phủ nói như thế nào cũng không thể để cho hạ nhân nha đầu giáo dưỡng như vậy thì còn thể thống gì nữa.

Về phần Hạ Lan, Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân cho tới bây giờ cũng nhìn nàng với sắc mặt bất hòa nhả, cái chết của Vi Trang tuy không thể nói là do nàng làm hại, nhưng cũng không cách nào làm được không giận chó đánh mèo. Cho đến bây giờ nàng vẫn là một nha đầu không danh không phận.

Năm nay, Lăng Tiêu mới mười bốn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tiêu buổi sáng ở nơi phu tử học mấy thiên văn chương, chưa tới giữa trưa liền cáo từ phu tử quay về Hầu phủ.

Lăng Nho Học hôm nay đã xong công vụ, theo thường lệ về kiểm tra Lăng Hiến học hành văn chương. Lăng Hiến chính là nhi tử Hạ Lan sinh, là trưởng tử của Lăng Nho Học.

Lăng Tiêu đối với Lăng Nho Học vẫn không có hảo cảm. Cho dù là cùng nhau sinh sống mười mấy năm cũng không có cách nào bồi dưỡng được một chút xú tính cảm phụ tử. Lăng Nho Học cũng như thế, hắn đối với thế tử lưu lại hai hài tử cũng không có tình cảm, ngược lại đối với hai hài tử Hạ Lan sinh yêu thương rất mực, bởi vậy nên Lăng Tiêu mới được đích thân Lăng Hầu gia giáo huấn.

Lăng Nho Học hiện tại cũng không phải như năm đó ngốc nghếch làm người ta tức giận thờ không thông, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhiều năm trôi qua, Lăng Nho Học ôn trọng rất nhiều. Nhưng hắn năng lực có hạn, Lăng Hầu gia cũng chỉ có thể dựa vào vị trí Hình Bộ viên ngoại lang làm thế nào cũng giữ nguyên chức vụ không thăng tiến.

Lăng Hầu gia năm đó cùng Thái tổ giành chính quyền khi đó chí khí ngút trời là một nhân vật có thể đứng đầu thiên hạ, hiện tại nhi tử gây thất vọng, lão gia tử có bao nhiêu cảm khái. Vạn hạnh tôn tử Lăng Tiêu là một đứa nhỏ cực kì thông minh, không đến 10 tuổi có thể một tay thiết kế ra một bộ cung

tiền khi bán ra vô cùng chính xác cho quân đội. Hoàng Đế cũng lớn tiếng ngợi khen rất nhiều, làm cho Lăng Hầu gia nở mày nở mặt.

Kỳ thật việc kia đối Lăng Tiêu rất là đơn giản, hắn vốn là sinh viên học ngành kỹ thuật cơ học, bao nhiêu định luật công thức quý báu của tiền nhân hắn đều ghi nhớ trong lòng. Hắn lại là nam hài tử, bản thân đối với quân dụng khí giới cảm thấy hứng thú, khó mà bỏ qua, tân trang vũ khí đối với hắn thực dễ dàng. Nếu không sợ gặp nhiều phiền toái hắn có thể thay đổi hơn nữa.

Nhưng Lăng Tiêu từ nhỏ được Lăng Hầu gia dạy lớn lên, biết rõ thu liễm, biết được điểm trọng yếu. Năm đó Lăng Xuân Thu phụ trợ Thái tổ đánh hạ giang sơn, lấy được không ít phần thưởng chi công, cuối cùng Tam Từ Thái Tổ quyết định phong Vương cho ông, nhưng ông lại gian khổ từ chối chỉ đồng ý nhận phong hào Thọ Khang Hầu.

Rồi sau đó trong hai mươi năm, 7 vị khác được phong Vương lần lượt xuống ngựa, mọi người mới hiểu được rằng Lăng Xuân Thu năm đó rất cơ trí.

Lăng Tiêu từ nhỏ được Lăng Hầu gia dạy, biết rõ việc nên rất ý thức, hôm nay Lăng Nho Học khảo bọn họ văn chương. Đúng lúc Lăng Tiêu thuận miệng đáp trúng, cũng không thập phần dụng tâm.

Lăng Hiền học vỡ lòng sớm, do Lăng Nho Học tự mình dạy, tự nhiên cũng không thua kém gì Lăng Tiêu.

Lăng Nho Học lại tiếp tục khảo bài thêm một lúc sau đó vuốt râu vui mừng nói: “Hiên nhi lại tiến bộ không ít, Lăng Tiêu phải cùng Đại ca con học hỏi đi thôi.”

“Phải” Lăng Tiêu cúi đầu đáp ứng, ngẩng đầu khoi mào một bên lông mi nhìn Lăng Hiền liếc mắt một cái. Lăng Hiền không hiểu gì trong lòng hoảng hốt, đi theo phụ thân ra thư phòng.

Khi Lăng Nho Học ra khỏi thư phòng Lăng Hiền rõ ràng thả lỏng không ít, cười cười vỗ vỗ bả vai Lăng Tiêu: “Hôm nay có việc gì lớn không? Nhi tử Đỗ thị lang mời huynh đi uống rượu, đệ có muốn đi theo không?”

Lăng Tiêu cười, mở đôi mắt xéch thật to: “Không được, Đại ca tự đi một mình đi, đệ văn chương không tốt, còn muốn bớt thời giờ nhìn xem văn thư.”

Lăng Tiêu tuy rằng không thích Lăng Hiền nhưng cùng ở chung trong phủ hắn cũng là vẫn biết được một chút chuyện. Lăng Hiền nay đã mười sáu tuổi, Lăng Nho Học đang chuẩn bị mua cho hắn chức quan, hiện tại Lăng Hiền nghiêm nhiên như là có công danh nên thường giao lưu với các thế gia chi tử.

Cả nhóm công tử thế gia đi ra ngoài uống hoa tửu bài bạc, vui chơi mà giấu giếm không để cho người ngoài biết được.

Lăng Tiêu mỗi khi thấy Lăng Hiền trước mặt Lăng Nho Học và Lăng Hầu gia làm ra một bộ dáng thanh niên đầy chí khí liền khó chịu, khinh thường không nhiều lời, xoay người vào hậu viện.

Lăng Tiêu ở bên ngoài theo sư phụ học làm trang sức để tặng cho Lăng Trĩ. Bộ trang sức làm rất đẹp do chính Lăng Tiêu thiết kế nên mới chậm trễ đến Sáu Ngọc Hiên thăm Lăng Trĩ.

—

Lăng Trĩ đang được nữ mẫu chỉ dẫn việc thiêu thừa may vá, thấy Lăng Tiêu đến liền sôi nổi chào, Lăng Tiêu cho nữ mẫu đi xuống. Lăng Trĩ cũng vài ngày không gặp Lăng Tiêu, tiểu cô nương mới mười tuổi vẫn thực đáng người ca ca của mình nàng bước xuống giường cười nói: “Ca ca sao hôm nay mới đến thăm muội cha đã trở lại sao?”

Lăng Tiêu cười, từ phía sau lưng xuất ra một hộp gỗ tinh xảo được mạ vàng cười nói: “Chính mình mở ra nhìn xem.”

Lăng Trĩ cười khanh khách ôm hộp gỗ mở nắp ra. Ngăn phía ngoài cùng là một trâm cài đầu thật sinh động, không lớn nhưng mặt trên lại khác hơn mười đoá mẫu đơn, chính giữa mấy đoá đại mẫu đơn lại có những hoa sen vàng nổi lên trên mặt nước. Trên mặt trước lại có một vòng làm bằng Hồng Ngọc vô cùng tinh xảo, kì công.

* Trâm cài đầu (St: hình theo tính chất minh họa)

Còn có hai trâm cài, là chạm hoa mẫu đơn, nhưng thanh nhã hơn rất nhiều làm tăng thêm khí chất của một thiên kim. Còn có một bộ kim một ti, cũng là từ Hồng Ngọc trong suốt như nước tạo thành, vừa nhìn thấy thì biết là một bộ thiết kế mới lạ, độc đáo.

Lăng Trĩ mặc dù nhỏ tuổi nhưng cũng là một cô nương hiểu biết, thấy bộ trang sức này thì biết các tiểu thư khác đều chưa có được. Nàng biết lại là ca ca tự mình đích thân làm cho nàng nên rất cao hứng lôi kéo tay Lăng Tiêu cười vui vẻ, cầm trang sức hoa lệ tinh xảo yêu thích không buông tay, nói: “Tạ ca ca, thật là đẹp mắt... muội ngày mai sẽ cài nó trên đầu thật là thật là đẹp mắt...”

Lăng Trĩ vừa sinh ra đã không có mẫu thân, so với Lăng Tiêu còn không bằng lại là nữ hài. Nàng không có mẫu thân dạy dỗ yêu thương nên rất là đáng thương, cũng may trên có gia gia cùng cô tổ mẫu từ ái, dưới có Lăng Tiêu là thân ca ca, trước giờ ăn mặc chi phí chưa từng có gì ury khắt.

“Thích thì bây giờ đeo lên đi cho ca nhìn xem.” Lăng Tiêu ngồi vào tráp thượng cầm điểm tâm ăn, vui vẻ nói: “Là hạt thông phải không?”

Lăng Tiêu giống Lăng Hầu gia rất ham mê yêu thích quả hạch. Phàm là quả hạch, hạt thông, hạt dưa, đậu phộng, cây hạch đào, cây phi... cả hai đều thích. Nên mỗi ngày đồ ăn vặt cho hai ông cháu chính là quả hạch.

* Các loại hạt (St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Trĩ ngại ngùng cười: “Nhũ mẫu dạy muội làm đó... muội liền làm hạt thông cho ca ca, ca ca thích là tốt rồi.”

Lăng Tiêu nghe vậy lại ăn thêm mấy khối, khen: “Muội muội hiện tại thật sự trưởng thành rồi, không tồi...”

Trong chốc lát cũng đưa qua cho gia gia một đĩa khế định người rất thích.”

Lăng Trĩ cho bọn nha đầu hầu hạ nàng chải tóc thay đổi y phục, đem trang sức mới làm cài lên. Lăng Trĩ nhìn gương cười tươi như hoa: “Quá tốt nhìn rất đẹp...” Nói xong kéo tay Lăng Tiêu cười ngây ngô: “Muội trở về sẽ vì ca ca làm thật nhiều điểm tâm.”

Lăng Tiêu lấy tay điểm nhẹ lên chóp mũi Lăng Trĩ: “Càng ngày càng ngoan”

Lý ma ma đến, đây là một nữ tỳ phúc thân của Thi phu nhân cười nói: “Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư đều ở đây, thái thái cho ta tới truyền lời, buổi trưa muốn cùng Nhị thiếu gia cùng Nhị tiểu thư dùng cơm người muốn náo nhiệt một chút.”

Lý ma ma vốn là nha đầu của Thi phu nhân theo bà xuất giá coi như là Lăng gia lão nhân, tuổi già làm nô tỳ trung thành nên có chút thể diện. Bà thấy trang sức trên đầu Lăng Trĩ rất mới lạ nên cười nói: “Ta càng nhìn càng hoa mắt, nhìn Nhị tiểu thư trên đầu ánh vàng rực rỡ một mảnh, bảo thạch hạt châu giống như hoa mẫu đơn... Chắc chắc, ta già đến tuổi này cũng chưa thấy qua trang sức nào đẹp như vậy đâu nha.”

“Ma ma lại trêu ghẹo chúng ta rồi.” Lăng Tiêu cười: “Muội muội lại đỏ mặt rồi nhưng trông muội như vậy lại càng đẹp mắt.”

Lý ma ma mắt nhìn trên bàn có một cái tráp mới, đoán là Lăng Tiêu đã đem đến hồng Lăng Trĩ vui vẻ, cười dài nói: “Nhị thiếu gia người càng ngày càng giỏi, ta nghĩ chắc là không tới một tháng trang sức trên đầu các tiểu thư trong kinh thành đều phải thay đổi rồi.” Nói xong lại nịnh hót vài câu, khom người đi.

Buổi trưa Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ cùng đi theo Thi phu nhân tới đình viện, mới vừa thỉnh an thì Lăng Y cũng đi vào. Lăng Y chính là tiểu thư do Hạ Lan sinh hạ. Mỗi người gặp chào hỏi rồi theo thứ tự ngồi xuống. Thi phu nhân năm nay bảy mươi, nhưng tinh thần đầu óc còn minh mẫn, cao giọng hỏi: “Hiển tiểu tử đâu? Không ai kêu hán tới à?”

Thi phu nhân hỏi đại a đầu tên Trữ Nhi đáp: “Đại thiếu gia xuất môn, nói là có công việc đi với công tử của Thị lang.”

Lăng Y cũng biết ca ca mình sắp làm quan nên đuôi lông mày khoe mắt giáu không được đắc ý, cười nói: “Là vậy, ca ca cũng nói gần đây luôn có thể gia đệ tử thỉnh ca ca đi ra ngoài xã giao không thể không đi.”

“Àn, Lăng Hiển là càng ngày càng có tiền đồ.” Thi phu nhân đối với Lăng Hiển và Lăng Y tuy rằng không yêu thích lắm nhưng vẫn đối sự không sai biệt. Mấy năm nay bà làm đương gia cũng chưa bao giờ bạc đãi bọn họ, phân lệ chia cho tất cả bốn đứa tôn tử tới bây giờ đều giống nhau. Lăng Nho Học lo cho Lăng Hiển quyền quan việc này bà cũng biết một chút, Thi phu nhân ở mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật cũng là cảm thấy Lăng Nho Học có chút sốt ruột. Lăng Hiển còn trẻ như vậy cho làm quan làm cái gì? Thi phu nhân trong lòng cười lạnh, cái này nhất định là công lao của Hạ thị ở bên Tây viện rồi.

Thấy không khí có vẻ không vui Lý ma ma hợp thời chen vào cười nói: “Thái thái nhìn xem Nhị tiểu thư trên đầu cài nữ trang rất đẹp, ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua thứ tốt như vậy. Hạt châu kia sống động như là nước chảy xuống. Vẫn là Nhị thiếu gia tâm tư hảo, làm khó hán tuổi nhỏ mà làm được nhiều như vậy.”

Thi phu nhân lúc này chú ý tới Lăng Trĩ trên đầu có trang sức mới, vui vẻ nói: “Lại đây cho cô tổ mẫu nhìn xem... Lại là ca ca cho người đặt làm đi.” Lăng Trĩ cười đi đến bên cạnh Thi phu nhân, Thi phu nhân đem Lăng Trĩ ôm vào trong ngực, thương thức trang sức trên đầu nàng trong chốc lát, cười nói: “Thật sự là không tồi! Kiểu dáng phức tạp rất khó làm được, thật là tốt... Nhưng mà lại đeo khuyên tai Đông Châu sẽ không thích hợp.” Nói xong suy nghĩ một chút nhìn Lý ma ma ở phía sau nói: “Đi, ta nhớ ta có một bộ khuyên tai bằng Hồng Ngọc, lấy lại đây cho Nhị tiểu thư thay, như vậy nhìn mới thích hợp... Àn, cũng lấy khuyên tai bằng đá mắt mèo kia đem đến cho Đại tiểu thư.”

*Khuyên tai làm bằng Hồng Ngọc(St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Trĩ cùng Lăng Y vội vàng đi qua tạ ơn Thi phu nhân.

Thi phu nhân lấy khuyên tai mình cho tự đeo cho Lăng Trĩ càng xem càng yêu: “Lúc này mới đẹp...”

Lăng Tiêu ở một bên thanh thoi ăn hạt dưa trong tráp thờ dài: “Vây chỉ có con là không có phần thưởng.” Thi phu nhân sang sảng cười: “Con còn muốn phần thưởng gì? Ta đây cái gì mà chưa cho con chứ.”

Đang lúc cười nói thì có nha đầu tới hỏi có thể dùng cơm chưa. Thi phu nhân cười cười: “Thôi được, ăn cơm đi.”

Tắm không nói, ăn cơm cũng không nói.

Dùng xong bữa cơm, rồi tiếp tục sôi nổi dùng trà. Lăng Y nhìn Lăng Trĩ trên đầu có nữ trang mới càng xem càng tâm động, nhìn không được cười nói: “Nhị muội muội nữ trang này trông rất sinh động thật là đẹp mắt. Nhị ca, huynh có thể làm cho muội một bộ được không? Muội cũng muốn có một bộ

giống như vậy.”

Lăng Tiêu chậm rì rì buông chén trà, quay đầu nhìn thật sâu Lăng Y một cái. Lăng Y không biết như thế nào trong lòng lại có chút chột dạ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3

Lăng Y nói đến trang sức Lăng Tiêu nhìn nàng có chút thất thần, nhớ tới một đoạn chuyện xưa...

Đó là khi Lăng Tiêu mới mười tuổi, lúc ấy nữ nhi của Thi phu nhân sinh con, Thi phu nhân phải đi Giang Nam chiêu cổ, mà Lăng Trĩ vừa mới bắt đầu học chải đầu vấn tóc, nhất thời không có ai cho đồ trang sức.

Mà Lăng Y một tháng trước cũng vừa mới bắt đầu học chải đầu. Cùng ngày Hạ Lan liền xin Lăng Nho Học không ít châu báu trang sức, còn Lăng Trĩ thì cái gì cũng không có.

Lăng Hào gia không nghĩ đến mấy chuyện này. Lăng Tiêu mới mười tuổi không vào được khổ phòng, ngày đó tự tay hắn cầm tiền tiêu vật hàng tháng đi đến tiệm trang sức bên ngoài mua cho Lăng Trĩ đồ trang sức.

Mọi chuyện trước kia Lăng Tiêu đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, không ai rõ ràng hơn hắn loại quần bách này. Tuy rằng công tử Hào phủ tiền tiêu vật hàng tháng không ít, nhưng muốn đi mua đồ trang sức thì thật sự quá ít. Khi đó tiền tiêu vật hàng tháng của hắn là hai mươi lượng bạc, hắn lại đi phòng thu chỉ xin thêm tiền tiêu vật tháng sau, dùng hết số tiền đó mới có thể mua một bộ trang sức tầm thường. Trở về khi ma ma giúp Lăng Trĩ cài lên tóc, Lăng Tiêu đã nói với Lăng Trĩ: “Ủy khuất muội rồi, ca hứa với muội về sau sẽ cho muội cái tốt nhất.”

Lăng Trĩ nở nụ cười nói: “Về sau đồ trang sức tốt khẳng định không thể thiếu, nhưng bộ này mới là bộ Trĩ nhi quý trọng nhất.”

Muội muội hiểu chuyện đến như vậy làm cho Lăng Tiêu vốn tức giận tâm tình đã khá hơn nhiều.

Ngày đó Lăng Y còn đặc ý đào đạt, trên đầu đầy Châu Ngọc Phi Thúy lớn tiếng hỏi Lăng Trĩ: “Nhi muội muội trên đầu muội mang là cái gì tỷ cũng chưa thấy qua nha, sư phụ này cũng thành thật quá đi nhưng vẫn là ít vàng quá”

Lăng Trĩ không thèm để ý, nhưng Lăng Tiêu cắn chặt răng trong lòng mắng to: Có phải kỹ nữ đầu mà trang sức đầy vàng đầy ngọc khi!

Nhưng Lăng Tiêu lúc đó cũng không có nói gì.

Lăng Tiêu không phải là người có thể nuốt trôi cơn tức này, đợi đến ngày Thi phu nhân trở về, hắn ở dạ tiệc trước mặt mọi người theo quy củ đối với Lăng Nho Học dập đầu xin lỗi: “Tháng trước Đại muội muội cùng Nhị muội muội lần lượt bắt đầu học vấn tóc, phụ thân cho Lăng Y rất nhiều đồ trang sức và một hộp châu báu nhưng không có cho Lăng Trĩ. Việc này đương nhiên không lớn nhưng con chỉ sợ Lăng Trĩ trên tóc không có gì sẽ khó coi nên con tự mình chỉ thêm tiền tiêu vật tháng sau ra bên ngoài mua cho nàng một bộ đồ trang sức, hy vọng phụ thân không trách tội!”

Lăng Hào gia cùng Thi phu nhân sắc mặt lập tức thay đổi nhìn về phía Lăng Nho Học bằng ánh mắt sắc như dao. Lăng Nho Học sắc mặt tái nhợt lập tức đỏ mặt thân mồ hôi lạnh. Lăng Hào gia nặng nề để đầu xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Nho Học, đây là chuyện tốt ngươi làm sao? Hai nha đầu cách nhau không quá mấy ngày, chuyện này ngươi cũng dám bắt công!”

Lăng Nho Học lập tức đứng lên xin lỗi: “Nhi tử nhất thời hồ đồ, quên Nhị nha đầu cũng chải đầu, nhất thời sơ sẩy nhất thời sơ sẩy.”

Lăng Tiêu còn không có hết giận, lại xoay người đối Lăng Trĩ nói: “Phụ thân tuy rằng không có cho muội đồ vật như Lăng Y, nhưng cũng không phải là không để ý muội cũng không phải là không thương muội lại càng không phải là bởi vì mẫu thân đã mất...”

Lăng Tiêu nói một câu mặt Lăng Hào gia càng thêm tức giận, Lăng Nho Học mồ hôi lạnh cũng nhiều hơn một tầng.

Lăng Tiêu tuyệt không để ý làm một bộ dạng huynh trưởng tốt khuyên bảo muội muội: “Điều này cũng hợp lý, bởi vì Lăng Y là thứ nữ mẫu thân Hạ thị chẳng qua là một nha đầu không có gì để cho Lăng Y cho nên phụ thân chiếu cố nàng nhiều hơn, cũng không phải là không thương yêu muội. Đích thứ khác biệt, muội cùng nàng không giống nhau, muội là đích nữ duy nhất trong Thọ Khang Hào phủ, từ nhỏ thân phận đã cao quý.”

Lăng Tiêu chậm rãi nói, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nhưng lại không có chút nào ấm áp. Hắn không dùng tay từng bước từng bước tát vào mặt đám người Lăng Nho Học cùng Hạ Lan, ba ba vang dội.

Lăng Tiêu lập tức cùng Thi phu nhân lấy chìa khóa đi khổ phòng, đem toàn bộ trang sức hồi môn của Vi Trang năm đó đem ra hết, một hòm lại một hòm đều toàn bộ chuyển đến trong viện của Lăng Trĩ. Ngay trước mặt mọi người đối Lăng Trĩ nhấn mạnh từng chữ: “Đây là hồi môn của mẫu thân năm đó những thứ này theo lệ là của hai chúng ta, ca không cần những thứ này tất cả đều cho muội!”

Lăng Tiêu mất phương chế giễu, thân nhiên nhìn Hạ Lan cùng Lăng Y liếc mắt một cái. Các người có năng lực nha! Vậy người cũng lấy ra của hồi môn ra đi. Những thứ như vậy người có chết cũng không có được!

Tần sùng cùng với người sinh ra đã cao quý chính là hơn nhau chỗ này. Lăng Tiêu mỗi lời nói cử chỉ không có một câu không hợp với cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng Lăng Y là do Hạ Lan sinh ra nên đã đem nàng chiều vọng tưởng bức bách Lăng Trĩ đúng là hy vọng viễn vông. Nhưng Lăng Tiêu nói những câu có lý, Lăng Nho Học và Hạ Lan bọn họ tức giận như thế nào cũng không cãi lại được một câu.

Lúc ấy tiểu Lăng Tiêu không tức giận liếc nhìn Hạ Lan trắng mặt cùng Lăng Y nóng nảy đỏ mặt, vung tay áo quay đầu đối Lăng Hâu gia khom người nói: “Lăng Trĩ còn nhỏ lại không có mẫu thân chiều cổ, con nghĩ cho muội muội một chút cũng không quá đáng phải không gia gia?”

Lăng Hâu gia vừa lòng cười:” Đúng vậy.”

Kết quả của trò khôi hài Lăng Hâu gia càng thêm trách cứ Lăng Nho Học một phen, lại cấp cho Lăng Tiêu và Lăng Trĩ tiền tiêu vật hàng tháng nhiều hơn, muốn người trong Hâu phủ hiểu được tôn ti khác biệt, đích thứ bất đồng. Lăng Hâu gia trước kia vẫn luôn nghĩ nói như thế nào đều là tôn tử của mình, cho bọn hắn đãi ngộ không công bằng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ huynh đệ trong nhà. Hiện tại là chính mình gây thơ, đối bọn họ không bất công cũng làm cho một số người đắc ý, cư nhiên vọng tưởng ngồi lên đầu Lăng Tiêu, Lăng Trĩ đúng là mơ mộng.

Bên cạnh đó các biện pháp của Lăng Hâu gia cũng làm người được lửa giận của Thi phu nhân. Ngày hôm sau lúc thức dậy bà trực tiếp đem Hạ Lan nắn cầu huyết lâm đầu, làm cho nàng hiểu được thân phận của mình không nên hy vọng xa vời.

...

Lăng Tiêu nhớ lại chuyện quá khứ, nhìn Lăng Y một hồi lâu cho đến khi Lăng Y không được tự nhiên ngồi không yên mới đặt chén trà xuống, cười: “Chỉ sợ làm phật ý muội muội, cho Lăng Trĩ bộ trang sức này là bởi vì ngày đó ngẫu nhiên có được một khối Hồng Bảo thạch, tính toán đầu ra đây toàn bộ dùng hết. Vàng cũng không còn nhiều hiện tại cũng không có bảo thạch.”

Lăng Tiêu nói thật cẩn thận, trong lòng trào phúng nói một câu: cái gì vậy?

Lăng Tiêu cũng không nghĩ ra Lăng Y đại não đơn giản suy nghĩ cái gì. Nàng từ nhỏ cũng thích cùng Lăng Trĩ tranh cao thấp, ý vào mình được Lăng Nho Học cưng chiều, phàm là Lăng Trĩ có nàng liền nhất định kề cận Lăng Nho Học cũng muốn, Lăng Trĩ không có nàng muốn cũng sẽ đẩy đưa Lăng Nho Học.

Trước kia có thể nói là tiểu cô nương từ yêu làm nũng, nhưng càng lớn cái tật xấu của Lăng Y vẫn luôn không đổi được. Lăng Tiêu luôn vì muội muội đặt mua trang sức là không muốn để muội muội chịu ủy khuất, không có mẫu thân, phụ thân không thương, vậy được rồi, Lăng Tiêu tự mình thương.

Thi phu nhân cũng thực sự chứng mất bộ dáng của Lăng Y. Người ta huynh muội tình nghĩa thâm hậu, lại là Lăng Tiêu tự mình thiết kế không biết xấu hổ đưa mặt ra muốn có, không có một chút rụt rè của tiểu thư khuê các. Thi phu nhân từ trước đến nay tính tình thẳng thắn có gì nói đó, tiếp lời nói:” Đại tiểu thư muốn cái gì nói với ta là được, Nhị ca của con làm gì có nhiều đồ vật như vậy để tặng cho con. Lý ma ma đi khó phòng trong lấy một bộ trang sức mới đưa cho Đại tiểu thư.”

Lăng Y mặt e thẹn đỏ lên, miễn cưỡng hành lễ cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Vào lúc buổi chiều Lăng Hâu gia kêu Lăng Tiêu đi đến chính viện. Lăng Tiêu đang ăn cơm, sau khi nghe vội vàng ăn vài miếng liền đi đến chính viện.

Tại hành lang có một gã sai vặt, Lăng Tiêu cho gã một cái hà bao rất nặng, gã vui vẻ nhận lấy rồi nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Nhị thiếu gia tới thực mau.” Gã lại đi vào bên trong ánh mắt ra hiệu nhỏ giọng nói:” Lão gia đang ở bên trong, thiếu gia đợi chốc lát rồi hãy vào.” Lăng Nho Học không yêu thích Lăng Tiêu cả nhà đều biết rõ, gã sai vặt là người của Lăng Hâu gia bình thường được Lăng Tiêu cho nhiều ân huệ nên đối với thiếu gia rất chiều cổ, hiểu được sự tình bên trong nên luôn giúp đỡ Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười đứng chờ, tới thời điểm bên trong cho gọi mới đi vào.

Bên trong bình phong bằng gỗ chạm tinh tế mạ vàng, Lăng Hâu gia đang nằm ở trên ghế làm bằng gỗ tử đàn trong tay cầm hai cây hạch đào làm bằng Bạch Ngọc, Lăng Nho Học đứng ở một bên đang nói gì đó, thấy Lăng Tiêu đến liền ngậm miệng không nói nữa. Lăng Hâu gia nâng mắt nhìn từ trên xuống dưới, cười nói: “Lăng Tiêu đến đây... Lại đây, chắc là ăn cơm xong mới tới?”

Lăng Tiêu đối với Lăng Nho Học khom người chào, quay qua lăng Hâu gia cười nói:” Đang ăn, nghe gia gia bảo tôn nhi đến liền vội vàng lại đây.”

“Sao?” Lăng Hâu gia nóng nảy:” Chưa ăn no đã tới rồi, sao không ăn xong...” Nói xong liền kêu hạ nhân làm hai bàn điểm tâm mới cho Lăng Tiêu ăn, lại

nhìn Lăng Nho Học liếc mắt một cái chậm rãi nói:” Ta nói ... Ngươi trong lòng đã có mưu tính tốt rồi, như vậy cần gì muốn ta quan tâm, đi đi.”

Lăng Nho Học khom người lui ra, Lăng Hầu gia nhìn tôn tử ăn vui vẻ ăn điểm tâm hương vị ngọt ngào, vui mừng cười: “Nếu con thích ăn điểm tâm này ta sẽ kêu nhà bếp làm nhiều rồi đem qua cho con. Ta cũng rất thích ăn hạt phi này.”

Gia tôn hai người tính khí rất giống nhau, Lăng Tiêu trước kia thậm chí hoài nghi gia gia thiên vị hẳn có phải đều vì cả hai cùng thích quả hạch, hẳn cười:” Cảm ơn phần thưởng của gia gia trước, ngài bảo con đến không chỉ ... vì phần thưởng và dùng điểm tâm đi?”

Lăng Hầu gia gật đầu, chậm rãi vỗ về chơi đùa chòm râu đã nhuộm màu hoa râm, chậm rãi nói: “Trong triều có chuyện ... con cũng nên biết một chút đi. Hôm nay lâm triều Thất Hoàng tử đương triều bị giáng chức mất phong hào Thân Vương ...”

Lăng Tiêu buông điểm tâm, gật gật đầu.” Chuyện này tôn nhi cũng nghe nói một chút, ... Tôn nhi nghĩ, mặc kệ thế nào cũng không phải là chuyện của chúng ta. Gia gia mấy năm nay chưa bao giờ thiên về mấy vị Hoàng tử, mấy năm gần đây cũng không tham dự vào những vụ tranh quyền đoạt vị của các Hoàng tử. Bên ngoài dù có biến thiên như thế nào cũng không can hệ đến Thọ Khang Hầu phủ.”

Lăng Hầu gia thở dài, tôn tử nhỏ như vậy việc này nói một chút đã hiểu, còn nhi tử lại làm mình thất vọng. Đã bốn mươi niên kỷ vẫn là một khối gỗ mục không thể chạm trổ. Đúng thật là thất vọng, thất vọng mà.

“Kia...”. Lăng Tiêu vẫn là hiểu hết mọi chuyện thị phi nhỏ giọng nói:” Gia gia ngài cảm thấy là vị Hoàng tử nào có thể thượng vị?”

Lăng Hầu thở dài vuốt ve vỗ nhẹ nhẹ trên đầu Lăng Tiêu.

Hoàng Thượng cầm quyền đã gần bốn mươi năm, tự đăng cơ cũng qua hơn hai mươi năm, các Hoàng tử cũng đã trưởng thành. Đại Hoàng tử nếu không chết cũng hơn bốn mươi tuổi, Hoàng tử nhỏ nhất cũng đã qua lễ nhược quán. Trừ vị chậm chạp chưa định, các Hoàng tử càng lúc càng lớn, rốt cuộc là nhất định bất an.

Đoạt vị chi tranh đã duy trì rất nhiều năm. Đại Hoàng tử, Tư Hoàng tử, Thất Hoàng tử, Bát Hoàng tử đấu tranh với nhau rất nhiều năm.

Các Thân Vương lần lượt thất thế, các Hoàng tử lại chém giết lẫn nhau, hiện tại còn lại có mấy người trong đó hy vọng nhất chính là Nhị Hoàng tử cùng Ngũ Hoàng tử.

Lăng Hầu gia cười: “Còn lại hai người này... Lực lượng ngang nhau, thật sự không biết là ai hơn ai.”

Lăng Tiêu cười cười:”Ngài không hy vọng là Nhị Hoàng tử Cảnh Vương sao? Cảnh Vương phi Hoa Di mẫu, không phải là quan hệ họ hàng với chúng ta sao.”

Lăng Hầu gia hơi tức giận: “Nhiều năm chúng ta cũng không qua lại... Không phải ta thổi phồng, con nhìn kỹ các Hoàng tử, ai cùng chúng ta không có thất lừa bát gạt nói gì quan hệ họ hàng? Thân huynh đệ tới thời điểm cũng có thể ra tay ngoan độc, giết người không nháy mắt, con trông cậy vào thân thích làm cái gì?”

Lăng Tiêu cảm thấy thâm phục lão Hầu gia có tâm tư, giấu tài. Thân giữ chức vị quan trọng còn có thể trong tranh đấu toàn thân trở ra, tâm nhãn thiếu một cái cũng không được.

“Được rồi.” Lăng Hầu gia đối Lăng Tiêu từ ái cười: “Thừa dịp này giảng cho con đạo lý con hiểu được là tốt rồi, đi thôi.”

Lăng Tiêu cười, lại cảm điểm tâm uy Lăng Hầu gia một khối mới cười đi.

Lăng Nho Học làm việc rất nhanh, không đến nửa tháng đã chuẩn bị tốt mọi sự mua cho Lăng Hiên chức quan tuy không lớn nhưng cũng là chủ sự hộ bộ hàm lục phẩm. Lăng Tiêu biết được cười cười:” Là một chức quan béo bở nha...”

Hôm nay Lăng Hiên thay đổi quan phục nhận đại ấn, khi về nhà vừa lúc Lăng Tiêu đi học trở về gặp nhau ở bên hông chính viện. Lăng Hiên từ khi ra đời luôn đối đầu với Lăng Tiêu bây giờ phi thường đặc ý cười nói:” Lăng Tiêu mới từ chỗ phụ tử trở về sao? Mau dụng công học tập đi, phụ thân chưa bao giờ đề cập qua giúp đệ có công danh, xem ra Nhị đệ chỉ có một con đường là đi thi khoa cử.”

Lăng Tiêu kỳ thật rất không quen nhìn một bộ bán quan bán tước này. Quốc gia không có tiền, phải dựa vào cái này làm phong phú quốc khố. Nhưng người dùng tiền bạc để thượng vị, có thể không tham ô nhận hối lộ thu hồi tiền vốn sao? Uống rượu độc giải khát, cứ thế mãi cũng chỉ có thể làm cho quốc khố càng thêm thối mà thôi.

Kỳ thật Lăng Tiêu đối với chức Lục phẩm chủ sự nho nhỏ không để vào mắt, bởi vì chán ghét chuyện mua bán chức quan hơn nửa sắc mặt Lăng Hiên làm Lăng Tiêu thật sự khó chịu nên Lăng Tiêu trên gương mặt tinh xảo lại đầy ý châm biếm, cười nói:” Đại ca biết vì sao độc được lại gọi là hạch đinh hồng?”

Lăng Hiên sửng sốt, không biết Lăng Tiêu tại sao lại đột nhiên hỏi cái này, Lăng Tiêu âm thầm cười, tiếp tục nói:” Thật ra nhiều người cho rằng loại dược này là từ bạch hạch hồng quan chế thành, thậm chí còn có người nói cái gì ‘Không chịu nổi nhục uống hạch mà chết’, ha ha... Lời nói hoang đường. Hạch bản chất không độc, kỳ thật hạch đinh hồng thực chất nha... Chính là thạch tín.”

Lăng Tiêu mười ngón tay thon dài vươn một ngón tay chỉ trên quan mạo Lăng Hiên, tiếp tục nói: “Hạch đinh hồng hạch đinh hồng, kỳ thật là những người ở chức vị quan viên quan trọng ở trong quan nào của mình có giấu độc dược, để ngừa vạn nhất khi tự sát mà dùng mà loại độc dược đó màu hồng nên

người xưa gọi là hạc đình hồng.”

Lăng Tiêu để sát vào Lăng Hiên, nhìn hấn sắc mặt dần dần trắng bệch, cười nói:”Đại ca cái mào này bên trong tất nhiên là không có, bắt quá... Đại ca, huynh có ném qua hạc đình hồng chính là thạch tín không?”

Lăng Hiên một thân mồ hôi lạnh chảy xuống, run rẩy âm thanh nói:”Nhị đệ nói đùa, ha ha... Không có việc gì ai lại đi ăn thạch tín đâu?”

“Vậy sao.” Lăng Tiêu nhanh nhẹn lui về phía sau một bước, thần nhiên nói:”Nhưng đệ đã ném qua lúc hai tuổi rồi...” Nói xong không đợi Lăng Hiên trả lời liền tự nhiên rời đi.

Lăng Tiêu nghĩ đến tự mình cười lạnh, hấn từ khi trọng sinh đến đây đã hoài nghi. Lúc trước Lăng Tiêu tốt vậy như thế nào lại chết? Hơn nữa mình lúc ấy mới vừa trọng sinh mỗi ngày đều cảm thấy dạ dày rất đau có dấu hiệu xuất huyết, điều này rõ ràng chính là trúng độc thạch tín. Đơn giản là dùng lượng rất ít mà mình lúc ấy miệng không thể nói, khi đó ước chừng qua nửa năm độc tố trong ngoài mới từ từ đi ra.

Lăng Tiêu nhớ tới bộ dáng Lăng Hiên vừa rồi cười lạnh, hôm nay thử một lần thăm dò mới biết được xem ra người ở Tây viện đối với việc này không xa lạ nha.

Buổi chiều lúc Lăng Nho Học có tổ chức một buổi tiệc lớn chúc mừng Lăng Hiên. Lăng Hầu gia từ hôm qua đã bị Hoàng Thượng giữ lại ở nội các nghị sự nên không thể có mặt, Lăng Tiêu trong lòng rất phiền muộn. Hoàng Đế có gia sự kêu gia gia của hấn đi làm cái gì, còn đi đến hai ngày một đêm. Hấn cũng không nghĩ tới Lăng Nho Học lúc này còn có tinh thần vì con tiểu thiếp lo liệu việc vui. Lăng Tiêu thầm mắng vài câu Lăng Nho Học không biết cái gọi là... bắt đắc dĩ cũng vắng lời tham gia.

Lăng Tiêu bái kiến phụ thân chúc mừng huynh trưởng rồi theo ấn tự ngồi xuống, giương mắt đảo qua. Lăng Hiên vào lúc buổi trưa bị hấn hù dọa lúc này sắc mặt còn không được tốt lắm, ngược lại Hạ thị vẫn là khí định bình thường, bộ dáng thần nhàn, không như ngày thường tỏ ra kiêu ngạo.

Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, quá khứ mười mấy năm nay hấn đương nhiên sẽ không đào ra nháo đến gia đình không yên, quả nhiên là có tật giật mình.

Lăng Y chắc là không biết việc này, dù sao nàng còn nhỏ lại là nữ hài tử Hạ thị chắc là không đem chuyện xấu xa năm đó nói cho nữ nhi. Lúc này Lăng Y vẫn vẻ mặt đắc ý, đuôi lông mày khoe mắt mang theo không khí vui mừng, ăn diện trang điểm xinh đẹp ngồi ở bên cạnh Lăng Trĩ.

Lăng Tiêu nhìn phía muội muội Lăng Trĩ trong lòng một trận lo lắng, thôi thôi, không nghĩ làm lớn chuyện cũng là vì muội muội cùng gia gia còn có Thi phu nhân, các lão nhân lớn tuổi không chịu nổi chuyện này. Lăng Trĩ qua vài năm còn phải lập gia đình, không thể bởi vì nhà mẹ đẻ mà làm ảnh hưởng tới hôn sự.

Lăng Y vì hướng Lăng Tiêu đòi trang sức không được tức giận ghen khí, hôm nay thừa dịp Lăng Nho Học cao hứng, cười nói:”Phụ thân hôm nay cao hứng, phần thưởng cho Đại ca cũng có vài thứ, cũng nên có phần thưởng cho nữ nhi. Trong ngày thường con cũng từng đến chỗ của Đại ca đọc sách.”

Lăng Y từ trước đến nay luôn được Lăng Nho Học nhất mực yêu thương, nên thường mượn cớ trấn áp Lăng Trĩ, Lăng Nho Học cũng sủng nàng, nghe vậy cười:”Nếu như vậy... Ân, lấy mấy thước vải tốt may quần áo đi.”

“Cám ơn phụ thân” Lăng Y cười, khẽ vuốt trang sức bằng đồng tinh xảo trên đầu, đắc ý hướng Lăng Trĩ nhìn thoáng qua.

Lăng Trĩ vẫn không biết, nàng tâm tư đơn thuần từ trước đến nay không ghen tị Lăng Y được sủng ái. Lăng Tiêu nhìn nàng không để tâm cũng an tâm một chút. Niên kỷ không chênh lệch lắm nhưng muội muội của hấn đơn thuần đáng yêu hơn, bởi vậy hấn cũng rất khoái hoạt.

Lăng Trĩ quay đầu lại thấy bên này ca ca đang nhìn nàng, ngọt ngào cười:”Ca ca nhìn gì đấy?”

Lăng Tiêu lắc đầu nhìn nàng cười, cúi đầu gấp đồ ăn, đột nhiên nghe thấy bên ngoài một trận nói chuyện ồn ào, quân gia từ cổng ngoài chạy vào vui vẻ nói:”Trong cung có người đến mang theo vài phần ban thưởng nói là Hoàng Thượng ban cho lão gia chúng ta”

“Nói rõ ràng cho ta nghe” Mọi người trong nhà đều đứng lên, Lăng Nho Học vui vẻ nói:”Mau đem trà ngon đến! Ta đây ra đón tiếp. Lăng Hiên Lăng Tiêu, đi theo ta...”

Lăng Tiêu giật mình, trong lòng đã biết đại khái, lập tức theo Lăng Nho Học đi ra đại sảnh. Nghi Trượng thái giám đã đến khom người:”Ta chúc mừng lão gia cùng thiếu gia”

Nói xong kêu tiểu thái giám đem lễ vật nâng lên cười nói:”Lăng lão Hầu gia lại được gia phong nhất phẩm Đại học sĩ, lúc này còn bị vạn tuế gia giữ ở lại trong cung. Phần thưởng này là được đưa về trong phủ trước.”

Lăng Nho Học vội vàng kêu quân gia cầm một đại hà bao giao cho Nghi Trượng thái giám, ha ha ngây ngô cười:”Vất vả công công”

Lăng Tiêu trong lòng thầm mắng Lăng Nho Học tên ngu ngốc này, một chút trọng điểm cũng không biết hỏi. Hấn trên mặt tươi cười, chính mình đem tiền bạc trong hà bao đưa cho thái giám, cười nói:”Công công từ trong cung đến, tự nhiên biết một chút nguyên do, gia gia nhà ta đã lâu không tham gia triều sự, đột nhiên được Thánh Thượng phong thưởng, ta Lăng gia trên dưới đều thấy sợ hãi, xin công công hãy chỉ điểm một phần... Chính là đại sự đã định?”

Vị thái giám trong mắt chợt lóe sáng, vừa sờ đã biết Lăng Tiêu cho hấn hà bao bên trong không nhẹ, vội vàng khom người nói:”Lão nô sao biết được nói cái gì, chỉ biết là... Hôm nay phong thưởng quan viên không ít, còn có... trước đó Phùng công công đã đi đến phủ thượng của Nhị Hoàng tử Cảnh

Vương.”

Lăng Tiêu nhìn thái giám ánh mắt biểu thị đã biết, Lăng Tiêu cười: “Tạ công công chi điểm.” Thái giám cười cười: “Nghe tiếng ... đã lâu trong nhà Lăng Hầu gia có thiếu gia trí tuệ tuyệt đỉnh, quả nhiên danh bất hư truyền nha...”

Lăng Tiêu lập tức khiêm tốn nói: “Không dám, công công quá khen rồi ...”

Lăng Tiêu được lão thái giám cất nhắc coi trọng khiến Lăng Nho Học và Lăng Hiến tức giận. Lão thái giám được không ít phần thưởng ngân lượng, lại được Lăng phủ thiếu gia khích lệ vui vẻ vắn vẹo hồi cung.

Lăng Nho Học và Lăng Hiến vẫn là không biết Lăng Tiêu vừa rồi cùng lão thái giám nói những thứ gì. Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, nếu Phùng công công đã đi Cảnh Vương phủ truyền chỉ hiện tại phỏng chừng ý chỉ đã đến, nói ra cũng không có việc gì: “Vừa rồi thái giám nói Hoàng Thượng rốt cục quyết định lập tử, lập chính là Nhị hoàng tử Cảnh Vương. Nhà của chúng ta cùng Cảnh Vương Phi huyết thống thân mật... Phòng chừng cũng có gia gia ủng hộ lập công, cho nên mới phong thưởng gia gia là nhất phẩm học sĩ cùng mấy thứ này.”

Lăng Nho Học cùng Lăng Hiến mắt to đôi mắt nhỏ, không nghĩ tới Lăng Tiêu vừa rồi cùng tên thái giám hàn huyên trong chốc lát đã biết nhiều như vậy, sững sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng. Lăng Nho Học mừng rỡ, Cảnh Vương Phi Vi Hoa là con của trưởng cô hấn là thân biểu muội nha. Và hấn sau này là biểu ca của Thái tử nha.

Thị phu nhân đã biết cũng mừng rỡ, cháu gái bên ngoại của bà là Thái tử phi, này sau này sẽ là Hoàng Hậu!

Lăng Trĩ cũng mừng rỡ, kỳ thật nàng còn không có suy nghĩ cẩn thận, chỉ nhìn Thị phu nhân bộ dáng cao hứng nên cũng vui mừng theo.

Chỉ có Hạ thị, ở phía sau viện nghe xong tin tức về mặt thất vọng, không vì nhi tử có chức quan thật mà tâm tình trở thành hưng không.

Lăng Hiến Lăng Y hai người cười nghĩ một đằng nói một nẻo. Năm đó sự thật rõ ràng Hạ thị lên lút vượt tường sinh hai hài tử, Thái tử phi lại là thân muội muội của Vi thị. Hiện tại sẽ là Thái tử phi sao có thể đối tốt với bọn họ được?

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trừ vị dễ trống nhiều năm, hiện giờ rốt cục đã định ra là Nhị Hoàng tử Chử Di Thành. Nhị Hoàng tử Cảnh Vương lĩnh chỉ tiến cung tạ ơn, ngày hôm sau liền dọn vào Đông Cung từ đó đại sự đã định.

Khâm thiên giám chọn ngày lành, đó là ngày 20 tháng 8, Hoàng đế chính thức ban chỉ: tự Khai Nguyên thanh bình, Chử thị thuận lòng thiên mệnh, nay vì nền tảng lập quốc hưng thịnh, quyết định lập nguyên tử. Con trai trưởng Di Thành, tài trí hơn người, nhật biểu anh kỳ, tái kế điển lễ, nhận lấy thánh chỉ, lập thành Hoàng Thái tử, vị Đông Cung.

Cảnh Vương Phi Vi thị, lễ nghi thanh thuần, tâm tư nghiêm cẩn, nhu mì, khéo léo, nay sắc phong làm Thái tử phi...

Từ đó, cuộc chiến tranh giành trừ vị suốt mười mấy năm rốt cục đình chỉ. Trận chiến tranh này của Chử Vương triều làm mất đi Hoàng trưởng tử cùng ba vị Hoàng tử, nhưng đúng là đã tuyển chọn ra người thích hợp nhất làm Thái tử.

Trước một ngày lập trừ lão Hoàng Đế gặp Lăng Xuân Thu thở dài: “Lão huynh đệ, ta biết ngươi trách ta... Ngươi trước kia là lão sư của lão Tử, ngươi là trách ta đem hấn giết.”

Lăng Xuân Thu vuốt cằm cung kính nói: “Tứ Hoàng tử mưu đồ soán vị, tội ác tày trời, thần không dám ôm tâm oán giận.”

Lão Hoàng Đế một bên lau nước mắt: “Ta còn có thể làm thế nào đây? Thật sự đem thiên hạ này cắt thành từng khối từng khối chia cho bọn hấn? Ta năm đó khởi sự chẳng phải vì vậy sao... Đều là con ta, ta cũng không đành lòng, như vậy thì có thể làm được gì? Lão Nhị mới có thể làm được đi. Đối địch đủ ngoan đối dân đủ nhân, lão huynh đệ... Ngươi nói ta còn chọn cái gì? Vậy thì để hấn làm đi, nếu không định ra đến lão Ngũ ta cũng không giữ được”

Lăng Xuân Thu nhìn các Hoàng tử từng bước từng bước trưởng thành. Hoàng Đế vui khi thấy được các Hoàng tử tranh đấu để lưu lại cho Đại Chử Hoàng triều Hoàng tử kế vị ưu tú nhất. Lăng Xuân Thu không đồng ý thủ đoạn này cũng phải thừa nhận, sóng lớn đào vàng, còn lại Nhị Hoàng tử đúng là kỳ tài độc nhất vô nhị.

Lão Hoàng Đế ngồi xếp bằng tại kháng thượng, nhìn các lão huynh đệ cùng mình năm đó vượt mọi chông gai nhện không được thôn thức: “Đã bao nhiêu năm... Được rồi, ta xem cứ như vậy đi, các lão huynh đệ đều trở về đi, hai ngày này vất vả ta phát kim bảo cho các ngươi về nhà lãnh thưởng đi thôi.”

Lão các thần tử nhớ tới thời điểm năm đó khởi nghĩa khổ cực, Chử Hoàng Đế cao quý theo chân bọn họ một bên nhai bánh trái một bên đồng ý: về sau ta có tiền, lúc đó phát kim bảo cho các người, một người một trăm, cả ngày ăn thịt uống rượu...

Nhớ lại chuyện giành thiên hạ lúc ấy các lão thần cũng nhin không được cười, cảm tạ phần thưởng rồi sôi nổi về nhà.

Sau khi trở lại Thọ Khang Hầu phủ, Lãng lão Hầu gia nhìn ánh mắt Lãng Tiêu liền biết hắn đoán được, gật gật đầu cười:” Lập tức chuẩn bị hậu lễ đi, gia đạo cữu cữu con có đại hi.”

Ngày thứ ba sau đại lễ sắc phong, Thái tử phi Vi Hoa liền phái thái giám đến truyền gọi huynh muội Lãng Tiêu tiến cung. Thi phu nhân vội vàng làm lễ phục cho bọn nhỏ mặc vào. Hạ thị thật sự dụng tâm cho Lãng Y ăn diện một phen. Mọi người đi theo cùng các thái giám nữ quan lên xe ngựa, trải qua tầng tầng thủ vệ vào Đông Cung.

Thái tử phi ở chính điện đã nhìn thấy bọn họ. Vi Hoa từ mấy năm trước vì cuộc tranh giành trữ vị trở nên gay gắt liền chặt đứt cùng Lãng gia lui tới. Trong Hầu phủ Hạ thị cùng Lãng Y còn mừng thầm chế giễu nói Cảnh Vương Phi cao quý không tiếp nhận thân thích. Kỳ thật ngay cả Lãng Nho Học và Lãng Hiên đều nhìn ra Cảnh Vương Phi là sợ chuyện xảy ra sau này sẽ liên lụy Lãng Gia.

Hiện tại đại sự đã định Thái tử phi vội vàng kêu những đứa cháu của Lãng gia đến xem.

Từ sau khi Vi Trang chết Thái tử phi đối hai hài tử muội muội lưu lại rất là thương tiếc. Ngày lễ ngày tết gì đó sẽ cho quà còn thường thường đi Thọ Khang Hầu phủ nhìn xem. Sau lại sợ phụ quân vì tranh trữ rui ro liên lụy bọn họ đã rất nhiều năm không có thấy hai hài tử thập phần tưởng niệm.

Lãng Tiêu từ từ đến gần đại điện bái kiến, Thái tử phi vội vàng cho đứng lên, nhìn một hồi lâu hốc mắt phẫn đỏ, hơi hơi nức nở nói:” Đây là Lãng Tiêu à... này có phải là Lãng Trĩ... Cư nhiên lớn như vậy mau tới đây cho Di mẫu nhìn xem.”

Lãng Tiêu cùng Lãng Trĩ vội vàng đến gần. Thái tử phi một phen ôm chầm Lãng Trĩ lại một phen ôm chầm Lãng Tiêu, nhìn hai tử và muội muội mặt mày tương tự nhin không được rơi lệ khóc ròng nói:” Mẫu thân các con đi sớm, ta đây vài năm lại không thể quan tâm chiếu cố...”

Lãng Trĩ nhin không được cũng khóc lấy ra khăn tay nhu thuận đưa Thái tử phi lau nước mắt, nức nở nói:” Con đã nhiều năm không có thấy Di mẫu người trước kia cho con túi hương nhỏ con còn giữ đây...”

Thái tử phi khóc trong chốc lát, lắc đầu thờ dài:” Hài tử ngoan, về sau nhớ ta hãy đến đây, muốn ở lại đây cũng được... Lãng Tiêu thật sự là trưởng thành, bộ dáng này càng ngày càng dễ nhìn.”

Lãng Tiêu vuốt cằm cười:” Thái tử phi quá khen rồi.”

Thái tử phi kéo tay Lãng Tiêu một chút thờ dài:” Được rồi, lại không phải người ngoài, vẫn là giống như trước kêu Di mẫu đi... Mới vài năm như thế nào lại xa lạ với ta.”

Lãng Tiêu đương nhiên nhớ rõ Thái tử phi năm đó đối với hắn cùng muội muội thật là tốt, vội vàng nói:” Di mẫu...”

Thái tử phi vui vẻ cười, lại lôi kéo Lãng Trĩ hỏi một chút, chuyển hướng Lãng Tiêu hỏi một chút, thỉnh thoảng vui mừng cười cười, thỉnh thoảng lại thốn thức nghẹn ngào, hoàn toàn không nhìn đến Lãng Hiên và Lãng Y còn đang đứng dưới đất.

Ôm Lãng Trĩ cùng Lãng Tiêu thân thiết một hồi lâu mẫu tính của Thái tử phi bộc lộ hoàn toàn, nắm cầm khăn ấn ấn khước mắt lệnh nữ quan vì bốn người ban tọa.

Năm đó chuyện bi ối của Hạ thị Thái tử phi cũng có biết, hiện nhìn hai hài tử của Hạ Lan cũng thập phần không thích. Kỳ thật Lãng Hiên và Lãng Y cùng Thái tử phi cũng là quan hệ họ hàng, nhưng nếu từ biểu ca Lãng Nho Học bên kia luận bàn so với con trai trưởng do muội muội của mình sinh thì phần tình này chỉ có nhiều chứ không kém.

Thái tử phi không muốn làm cho người ta nhàn thoải mình bất công nên phải gọi thêm hai huynh muội Lãng Hiên đến đây.

Ban thường trà lại ban thường điểm tâm, Thái tử phi nâng chung trà lên thu liễm xong cảm xúc, thân nhiên nói:” Nghe nói Lãng Hiên đã có chức quan? Quả nhiên có tiền đồ.”

Thái tử phi lời này là có ý gì? Là thật khen mình có tiền đồ hay là ám chỉ trào phúng mình là dựa vào phụ thân mua cho chức quan đây? Hay là đang chất vấn trong nhà không có cho Lãng Tiêu chức quan? Lãng Hiên trong lúc nhất thời có rất nhiều ý niệm trong đầu, kêu khổ không thôi, khom người đáp:” Bất quá là nhờ phụ thân cấp cho thôi, không đáng giá gì.”

Chủ sự Lục phẩm đúng là không đáng giá gì, Thái tử phi đồng ý gật gật đầu. Lại ôn nhu hỏi Lãng Trĩ:” Mới vừa không có nhìn kỹ trên đầu con mang nữ trang gì?

Ta coi như là gặp qua không ít thứ, thật sự là chưa thấy qua loại này.”

Lãng Trĩ ngây thơ cười:” Là Nhị ca họa rồi cho người làm, con mỗi ngày đều mang.”

Lãng Tiêu nhin không được cười lên một tiếng chế nhạo nói:” Khi nào quay về thì phải đổi bộ mới đi, cả ngày mang giống như chỉ có một bộ đồ trang sức

này.”

Thái tử phi vui vẻ nhìn huynh muội bọn họ hòa thuận, cười nói: “Tay của Tiêu nhi thật là khéo quá nha! Việc thiết kế cung tiền rất tốt ngay cả Hoàng Đế cũng khen ngợi mà.”

Lăng Tiêu bị Thái tử phi gọi một câu ‘Tiêu nhi’ làm cho cả người nổi da gà, chà chà trên người cười nói: “Di mẫu lại giễu cợt con.”

Thái tử phi cười cười, kêu một nữ quan cầm một hộp kim lư mất mèo, một hộp đồng châu, cười nói: “Vốn là chưa nghĩ muốn ban thưởng cái này. Ta thấy Trĩ nha đầu chỉ có một bộ nữ trang lại ngược ngùng nên ta thưởng cho con hai hộp trân châu, đưa ca ca con làm cho con thêm may bộ.” Nói xong rồi hướng Lăng Trĩ cười: “Có cái gì tốt cũng đưa đến cho Di mẫu một ít nha, ha ha.”

Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ đứng lên cảm tạ. Thái tử phi lại ban thưởng không ít đồ cho bốn người, Lăng Hiền cùng Lăng Tiêu giống nhau, Lăng Y cùng Lăng Trĩ cũng giống nhau.

Thái tử phi nhìn Lăng Tiêu nhìn lại Lăng Hiền. Gia sự của Lăng gia nàng ít nhiều cũng biết. Lăng Hiền hiện tại tuy nói chính là chủ sự Lục phẩm, nhưng ngoại nhân lại cảm thấy trưởng tử này so với thứ tử là Lăng Tiêu không được Lăng gia coi trọng bằng.

Thái tử phi tay phải nhẹ nhàng tháo xuống vòng tay phi thúy, hơi suy nghĩ một chút, như thế nào cũng không thể làm cho nhi nữ của tiện tỳ Hạ thị sinh vượt qua nhi nữ do muội muội của nàng sinh!

*Vòng tay làm bằng Ngọc Phi Thúy (St: hình theo tính chất minh họa)

So với muội muội mệnh của Thái tử phi Vi Hoa thật sự tốt hơn nhiều lắm. Từ khi gả cho Nhị Hoàng tử, trong hậu viện qua nhiều năm vẫn luôn bốn bề an ổn. Sau Nhị Hoàng tử lại được phong Cảnh Vương, ra cung kiến phủ thị thiếp của phu quân ngày một nhiều hơn trước, có phần thưởng của Hoàng Đế, có người phía dưới hiếu kính, từ chối không được đành phải toàn bộ dưỡng ở trong viện. Tuy rằng trong Cảnh Vương phủ phần đông là yêu tinh nhưng Cảnh Vương ngay cả sủng phi cũng không lập. Nhất là phải nhắc đến Cảnh Vương, hiện tại là Thái tử có tứ tử nhị nữ tất cả đều là con vợ cả!

Thậm chí có người đoán qua có phải Thái tử phi ngoan độc không dung được những thị thiếp. Kỳ thật Thái tử phi thực oan uổng, Thái tử cũng thường đến chỗ thị thiếp nhưng xác thực là không để cho các nàng mang thai. Thái tử phi cũng âm thầm đoán, đây là ý của Thái tử. Vì vị trí Thái tử thật sự là liều mạng mà có, con nối dòng phần đông cũng không phải cùng một mẫu thân, trong đó khổ sở như thế nào chỉ có Thái tử biết. Cho nên Thái tử rõ ràng sẽ không muốn con vợ kế, Thái tử phi cũng không chịu thua kém, ý vào sự sủng ái của Thái tử thuận lợi sinh sáu đứa con.

Thái tử phi chìm trong sự sủng ái của Phu quân đồng thời cũng âm thầm kính nể tầm nhìn của Thái tử. Về sau hài tử của bọn họ nhất định sẽ không giống bậc cha chú lục đục giết hại lẫn nhau. Nhưng lúc này bản thân Thái tử còn không ý thức được, mười mấy năm giết chóc bốn Hoàng tôn đã sớm nhìn trong mắt. Từ trước đến nay Đế Vương đối tranh đoạt quyền lợi không biết có kỵ thân tình, dù là cùng một mẹ cũng sẽ không thay đổi, đương nhiên đây là chuyện sau này.

Ở trong mắt Thái tử phi bốn nhi tử đều giống nhau, trong lòng thấy cảm động, đối Lăng Tiêu cười nói: “Tiêu nhi gần đây văn chương như thế nào?”

Lăng Tiêu cười nói: “Không tốt lắm đâu, phu tử cũng nói con ngu dốt.”

“Nói bừa!” Hài tử nhà ta sao lại không tốt? Thái tử phi cười nói: “Xem ra là mời phu tử không tốt, ta muốn cho con tiến cung đến làm thư đồng của Hoàng tôn, ý tứ của con thì sao?”

Lăng Tiêu cùng Lăng Hiền đều cả kinh. Hoàng tôn chính là Hoàng tử sau này, cũng có khả năng là Hoàng Đế tương lai! Từ trước đến nay Hoàng tử chọn thư đồng đều là tinh khiêu tể tuyến. Thư đồng vốn là không có cấp độ, phẩm vị, nhưng chưa từng có người nào được cất nhắc vị trí này, Hoàng tử sau khi thành niên thư đồng đều là cận thần bên người Hoàng tử cùng đọc sách tất nhiên ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh.

Lăng Tiêu từ nhỏ được Thái tử phi sủng ái cho làm thư đồng cũng không có gì quá đáng. Cho hài tử của muội muội thể diện cũng ở trong cung cho học với lão sư tốt nhất, hơn nữa Thái tử phi có đầy đủ tự tin Thái tử sẽ tôn trọng ý nguyện của nàng.

Có cơ hội tốt như vậy Lăng Tiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua, vui vẻ đồng ý: “Đa tạ Di mẫu cất nhắc.”

Thái tử phi cao hứng, lại hỏi: “Ta đây lại cất nhắc con một chút nữa, bốn Hoàng tôn, con nói đi, muốn làm thư đồng của ai?”

Từ trước đến nay chỉ có Hoàng tử Hoàng tôn chọn thư đồng, hiện tại Thái tử phi cho Lăng Tiêu tự mình chọn, loại tình cảm sủng ái này khó có thể thấy được. Lăng Tiêu cảm động, cười nói: “Nghe nói Tứ Hoàng tôn năm nay cũng đã đến lúc vào thư viện, ngoại tôn bắt tài, liền muốn trợ lực cho Tứ Hoàng tôn.”

Thái tử phi như thế nào cũng thật không ngờ Lăng Tiêu lại chọn tứ Hoàng tôn Chử Dịch Diễm mới có sáu tuổi. Nàng nói như thế cho rằng Lăng Tiêu nhất định sẽ chọn Đại Hoàng tôn. Trong số các Hoàng tôn Đại Hoàng tôn thiên tư cao nhất, được Thái tử rất sủng ái, mặc kệ nói như thế nào cũng là di theo Đại Hoàng tôn Chử Dịch Căn liền có tiền đồ tốt.

Thái tử phi tay khẽ lần chuỗi san hô, ôn nhu cười: “Tuy rằng trước đó ba vị Hoàng tôn cũng đã có thư đồng, nhưng cũng không có gì, giống như Dịch Căn cũng đã có hai vị thư đồng rồi đó.”

*(Hình ảnh theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu ngai ngừng cười: “Ngoại tôn nhi nghĩ... Tứ Hoàng tôn nhỏ nhất, chương trình học tất nhiên là nhẹ nhàng nhất, con cầu Di mẫu đáp ứng.” Lăng Hâu gia nhiều năm tôn công dạy bảo không phải là uổng phí, Lăng Tiêu căn bản là không muốn về sau bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu của các Hoàng tôn. Tứ Hoàng tử tuổi tác còn nhỏ, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Thái tử phi bật cười, bắt đầu dĩ do Lăng Tiêu tự mình nguyện ý, gật đầu nói: “Cũng tốt, Dịch Diễm nhu thuận tất nhiên thích con.” Lại bảo nữ quan đi gọi Chử Dịch Diễm đến: “Nói cho Tứ Hoàng tôn ta chọn cho nó một thư đồng tốt, bảo nó tới xem một chút.”

Một lát sau Chử Dịch Diễm đi vào phía sau còn một nam hài tử so với Lăng Tiêu nhỏ hơn, hai người cùng nhau tiến vào thỉnh an Thái tử phi. Thái tử phi cười nói: “Phong nhi cũng tới sao, hài tử của Di mẫu đã đến, mau đến làm quen”

Sau khi Lăng Tiêu nhìn kỹ thấy Chử Dịch Diễm sáu tuổi còn là một hài tử béo tròn như búp bê, thấy Lăng Tiêu liền biết đây thư đồng của mình sau đó vui vẻ lôi kéo Lăng Tiêu cười nói: “Sau này về phủ hai ta cùng chơi, ta có cái gì ăn ngon đều cho huynh.”

Mọi người nghe vậy đều cười, nam hài tử phía sau Chử Dịch Diễm chính là Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong, năm nay mười ba tuổi. Đây là Hoàng tôn từ nhỏ đã thích binh khí quân ngũ, lúc mười tuổi đi theo Đại tướng quân cứu cứu Vĩ Tranh ở trong quân rèn luyện. Y có khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn rất là anh khí, lại mang tính khí trẻ con của nam hài tử sang sảng không giấu dáo, thấy Lăng Tiêu hai mắt tròn tròn, kích động nói: “Lăng Tiêu! Ta biết huynh! Kiểu cung tiễn mới trong quân chính là do huynh cải tiến nha, cung tiễn hiện tại tầm bắn xa rất chính xác, đây đều là công lao của huynh nha!”

Lăng Tiêu thấy tiểu tướng quân như thế cũng cười: “Nhị Hoàng tôn quá khen, thần không dám nhận.”

“Ai nha! Không biết là huynh đến cũng không có gì tốt cho huynh...” Chử Dịch Phong thuở nhỏ đã ở trong quân tự nhiên biết cung tiễn trọng yếu, hiện tại nhìn thấy Lăng Tiêu cũng không biết biểu đạt thể nào cũng rất kích động, sờ trong ngực đảo nửa ngày mới tìm ra một miếng bích sắc ngọc bội đưa cho Lăng Tiêu, cười nói: “Đây là Hoàng gia gia hôm trước thưởng cho ta do kiếm pháp tốt, nói là cho ta để tặng người mình thích, ta thích huynh nên tặng cho huynh. Ta không hiểu lắm nhưng mọi người đều nói là ngọc tốt.”

*Ngọc bội đồng tâm (St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thấy Lăng Tiêu miễn cưỡng tiếp nhận nhìn không được đỏ mặt lên. Nhị Hoàng tôn cái tên tiểu tử này!

Ngọc ngược lại thật là ngọc tốt, khoảng hai tấc vuông, không có một chút tỳ vết, sắc xanh dịu dàng trong suốt như nước. Nhưng mà mặt trên chạm rồng có khắc đồng tâm kết, tuy rằng phong cách cổ xưa hào phóng, nhưng vừa thấy thì biết là ngọc này để tặng cho người trong lòng nha!

Lăng Tiêu tự nhận da mặt dày cũng nhìn không được có chút ngượng ngùng. Thái tử phi nhìn thấy tình huống khác thường, mỉm cười dặn dò: “Đưa cho con thì con hãy nhận đi, ha ha.”

Chử Dịch Phong còn không biết mình nào loạn làm mọi người chê cười, y đã ở trong quân lâu ngày nên không hiểu chuyện này, thấy mọi người cười y cũng hăm hăm cười theo vài tiếng.

Thái tử phi nở nụ cười một lát nói: “Thôi cũng không còn sớm, ta lưu Lăng Trĩ theo giúp ta ở lại vài ngày, các người đi về trước đi.” Nói xong lại ban thưởng một số bảo vật, phân phó thái giám thật tốt đưa mọi người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6

Lăng Trĩ được Thái tử phi lưu lại, còn ba người trở về Thọ Khang Hâu phủ.

Vào trong cung còn được ban thưởng không ít Lăng Hâu gia rất là vui vẻ, lại biết Thái tử phi muốn cho Lăng Tiêu làm thư đồng cho Tứ Hoàng tôn lại càng là cao hứng, hướng mọi người tán thưởng một phen.

Nguyên bản tại Đông Cung Thái tử phi đối với Lăng Tiêu và Lăng Trĩ rất thiên vị cũng làm cho Lăng Hiên và Lăng Y trong lòng rất là tức giận. Đặc biệt là Lăng Y, Thái tử phi đối Lăng Trĩ thiên vị rất rõ ràng để Lăng Trĩ ở lại trong cung, vậy thì về sau Lăng Trĩ với mình xuất thân sẽ có sự khác biệt lớn.

Bởi vì tuổi nhỏ mẫu thân mất sớm Lăng Trĩ so với Lăng Y cũng chịu rất nhiều thiệt thòi, mà Hạ thị lại không có xem nàng như nhi nữ của mình nên cũng không có dạy dỗ? Hạ thị tự nhiên không tính là đích mẫu thân. Lăng Trĩ thấy Lăng Hiên và Lăng Y đều phải kêu một tiếng Đại thiếu gia Đại tiểu thư. Không có mẫu thân ruột cũng không có kẻ mẫu chỉ dạy e là sau này có mai mối cũng khó ăn nói với bên chồng.

Hạ thị mỗi ngày ở trong phòng Lăng Y nhắc tới điều này Lăng Y tự nhiên rõ ràng. Hiện tại Lăng Trĩ được ở lại trong cung sẽ do Thái tử phi dạy, về sau có này thể nói là do một tay Hoàng hậu dạy bảo, giá trị con người lập tức cao hơn sẽ không còn giống như bây giờ.

Lăng Y thâm hận mình không có thân thế tốt đẹp, vừa hận Thái tử phi thiên vị, lúc này lại nghe gia gia liên tiếp khen ngợi Lăng Tiêu càng thêm khó chịu, nhìn không được nên cao giọng nói: “Con xem chuyện này cũng không có cái gì hay! Đại ca hiện giờ đã có chức quan tất nhiên là hơn Nhị ca. Lại nói Nhị

ca chỉ là thư đồng cho Tứ Hoàng tôn mà Tứ Hoàng tôn lại còn rất nhỏ cũng không có tiền đồ cái gì đâu.”

Lăng Y tự cố tự nói đến thống khoái, không thấy Lăng Hào gia mặt đã muốn đen. Lăng Hiên liên tục kéo tay áo của nàng nhưng nàng không biết, vẫn cố nói rằng:” Con nói Nhị ca cũng là do Thái tử phi nâng đỡ, có thể Tứ Hoàng tôn rất vô dụng nên mới cần thư đồng bên cạnh, con xem...”

”Ngươi cầm miệng cho ta!” Lăng lão Hào gia một tiếng gầm lên, nếu không coi Lăng Y là một nữ hài hèn là đã bị đánh chết rồi. Ông lớn tiếng giận dữ nói:”Ngươi có thân phận gì mà dám nói lời dị nghị Hoàng tôn, lời này nếu truyền ra Lăng thị cả nhà ta đều bị ngươi liên lụy!”

Lăng Hào gia tức đến hít thở không thông, cả giận nói: “Đi, thỉnh cô nãi nãi đến! Gọi giáo mẫu ma ma của Lăng Y đến cho ta! Ta hỏi các nàng bình thường dạy dỗ nữ nhi như thế nào? Hồn trưởng!”

Lăng Y lần đầu thấy Lăng Hào gia tức giận như vậy, tự mình hồi tưởng những lời mới vừa nói cũng sợ hãi, vội vàng quỳ xuống khóc ròng nói:” Gia gia... tôn nhi nói sai rồi, tha cho tôn nhi...”

“Tha cho ngươi?” Lăng Hào gia thực sợ lời nói mới rồi bị truyền ra ngoài, cả giận nói:”Năm Thiên thọ, Vĩnh Ninh Công phủ Nhị thái thái nói lời thị phi vọng ngữ chuyện triều chính, nói là Tứ Hoàng tử tài cán không bằng Thất Hoàng tử. Tuy là không có chỉ trích Hoàng tử, chỉ nói câu này mà bị Tuyên trưởng Công chúa biết sau đó báo cho Hoàng thượng. Cùng ngày Nhị thái thái đã bị biếm làm thứ dân làm cho Thiệu Công bị liên quan tước hết phẩm vị! Bởi vì lúc trước hèn có công lớn trong việc phò tá Hoàng Thượng nếu không đã bị xử trảm! Vọng nghị Hoàng tử là điều Hoàng Đế rất tối kỵ, ngươi là nha đầu hiểu biết nông cạn dám ở đây nói bừa!”

Lăng Y sắc mặt trắng bệch, khóc ròng nói:” Tôn nhi về sau không dám nói bừa nữa...” Lăng Hiên cũng sợ đến sắc mặt trắng bệch. Hèn không như Lăng Y vô tri không biết gì, năm đó chuyện Vĩnh Ninh Công phủ hèn cũng biết đến, trong lòng cả kinh cũng quỳ xuống nói:” Gia gia yên tâm! Chúng ta trong phòng mới vừa nói chỉ có vài người nghe thấy, tuyệt đối không ai sẽ truyền lời ra ngoài!”

Lăng Tiêu cười lạnh, trên mặt bất động thấp giọng nói:” Gia gia không cần nổi giận, lời này đại bất kính, truyền đi khắp cả nhà mọi người biết rõ cũng không tốt”

Lăng Y lần đầu cảm thấy Lăng Tiêu tốt như vậy, vội vàng gật đầu nói:” Gia gia... Van cầu ngài, tôn nhi nhất định không dám nữa”

Lúc này thì Thi phu nhân đã đến đây, giáo mẫu ma ma của Lăng Y cũng đã đến. Lăng Hào gia cũng biết lời nói của Lăng Y mới rồi không thể nhắc lại, nhìn giáo mẫu của Lăng Y tức giận nói:” Bình thường các ngươi dạy Đại tiểu thư như thế nào? Miệng toàn là nói những lời bậy bạ. Không có một chút lễ nghi giáo dưỡng”

Giáo mẫu ma ma liếc mắt một cái không biết nói cái gì. Lão Hào gia vội vả kêu các nàng đến cũng không nói là vì cái gì. Đại tiểu thư này bình thường không thích nghe các nàng chỉ dạy, đối với các nàng cũng không có một chút tôn trọng, lúc này lại nói những lời khó lường nào đây?

Thi phu nhân liếc mắt nhìn Lăng Y run rẩy quỳ trên mặt đất. Bà trên mặt bất động nhưng trong lòng đã biết đại khái, trầm giọng nói:” Đại tiểu thư nói năng lỗ mãng, cũng do ta giáo dưỡng không tốt ta cũng có trách nhiệm, giao cho ta đi, ta tự nhiên cấp mọi người một cái công đạo”

Lăng Hào gia hơi thở bình ổn trở lại, gật gật đầu nói:” Đi thôi!”

Giáo mẫu ma ma mang theo Lăng Y quay về phạt nàng ta quỳ hương tạ lỗi. Thi phu nhân giương mắt nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, Lăng Tiêu biết ý, đi đến trước mặt Thi phu nhân nhẹ giọng đem chuyện vừa rồi nói ra. Thi phu nhân sắc mặt càng chìm, cười lạnh nói:” Đây là ăn nói lỗ mãng, lại phạm đại kỵ đúng là tật xấu khó bỏ!”

Lăng Hiên còn đứng ở một bên, nghe vậy sắc mặt trắng bệch, Thi phu nhân không muốn nhiều lời, xoay người quay về hậu viện.

Mà Lăng Y bởi vì một lần nhất thời nhanh miệng bị phạt sao tưng nữ thì, một tháng không cho phép xuất môn.

Lại nói đến chuyện Thái tử phi vào lúc ban đêm cùng Thái tử nói muốn Lăng Tiêu làm thư đồng cho Chử Dịch Diễm. Thái tử cùng Thái tử phi phu thê tình thâm nhiều năm tình cảm phi thường tốt, việc nhỏ như vậy Thái tử vẫn bằng lòng thỏa mãn ý nguyện của Thái tử phi.

Hơn nữa Tứ Hoàng tôn năm nay mới sáu tuổi, Thái tử cũng cùng Thái tử phi đều đối nhi tử nhỏ nhất này rất mực yêu thương lại không có kỳ vọng nhiều nên ai là thư đồng của Tứ Hoàng tôn cũng sẽ không trọng yếu như vậy.

Thái tử phi nhớ tới chuyện hồi chiều liền cười, nói: “Hôm nay thiếp kêu Diễm nhi đến, Phong nhi cũng đến cùng, nghe gia nhân nói có thân thích đến liền qua xem. Thái tử cũng biết Phong nhi từ trước đến nay thích cung tiễn biết Tiêu nhi chính là người chế tạo lại cung tiễn, thấy Tiêu nhi lớn lên đẹp lại tài giỏi đệ nhất, nên thay Phụ vương tặng đồng tâm ngọc bội cho hèn làm mọi người cũng rất hoan hỷ trêu chọc nó.”

Thái tử cùng Thái tử phi làm bạn nhiều năm, đã sớm đối với cách Thái tử phi gọi Phong nhi Diễm nhi miễn dịch buồn nôn rồi, nhưng nhớ tới Chử Dịch Phong cũng nhìn không được nhũn mỳ: “Lão Nhị này vài năm đều ở trong quân, về mặt quân sự tiến bộ không ít, đáng tiếc tâm thần thiếu một chút. Nhân sự không biết, học vấn cũng không được.”

Thư đồng của Nhị hoàng tôn chính là Vi Thanh Lam là con của Vi Trang đại tướng quân, mà Vi Tranh lại là huynh trưởng của Thái tử phi. Vi Thanh Lam giỏi văn không giỏi võ lắm, cưỡi ngựa bắn cung cũng ở mức độ khá lại cùng tuổi với Chử Dịch Phong. Bởi vậy Nhị Hoàng tôn được Đại tướng quân Vi Tranh yêu thích, trong quân nhiều việc tốt xấu đều để Nhị Hoàng tôn từ từ học hỏi. Giỏi về tập võ đương nhiên cũng không có gì xấu nhưng do Thái tử lòng dạ thâm sâu, thân là người Hoàng gia tự nhiên vẫn là sẽ có chút thiên vị do đã biết rõ từng tính cách của các nhi tử.

Thái tử sủng ái Đại Hoàng tôn, đối Nhị Hoàng tôn vô cảm Thái tử phi cũng biết, cũng không nói thêm nữa.

“Phong nhi còn nhỏ mà.” Thái tử phi tưởng tượng mình vì mấy hài tử kia trong lòng liền cao hứng, còn muốn đem hai hài tử của muội muội cùng nâng đỡ. Lăng Tri tất nhiên là không cần phải nói, vừa thấy chính là tình hình ôn nhu hiền lương. Khó có được chính là Lăng Tiêu nhỏ như vậy mà lại rất thông minh, hơn nữa diện mạo anh tuấn, giờ tay nhắc chân đều rất có khí chất vương giả... Thái tử phi cười: “Thái tử không chê thiếp tự chủ trương là được, khi trở về ngài thấy hài tử kia cũng phải phán một câu tốt. Mới mười bốn tuổi tướng mạo, tài hoa... đều đệ nhất. Muội muội của thiếp dưới tuổi vàng lĩnh thiêng nhất định có thể an tâm.”

Thái tử gật gù đầu, nhìn ánh đèn cung đình chiếu lên gương mặt mềm mại tinh xảo của Thái tử phi cười kéo Thái tử phi vào vòng tay của mình ôm ấp nói: “Khó được Thái tử phi nghĩ chu toàn, ta biết nàng xem trọng thương yêu bọn chúng.”

Thái tử phi mặt thoáng hồng, ôn nhu cúi đầu, lộ ra cắn cổ có một làn da trắng nõn.

—

Lăng Tiêu dựa vào cái bàn răng rắc rắc lấy cây búa nhỏ đập quả hạch ra ăn, trong phòng hắc đại nha hoàn Nghi Trọng đang thu thập giường. Liều Đình đi vào nhìn thấy cười: “Nhị thiếu gia tại sao không nói nô tỳ giúp cho, tự mình lại động thủ làm những việc này.”

“Không có việc gì.” Lăng Tiêu tinh tế nhai hạnh đào thơm giòn trong lòng mưu tính. Sau một lúc lâu mới kêu Liều Đình đến bên người, nhỏ giọng nói vài cái tên mà sau này có thể nương tựa rồi vỗ vỗ tay làm rớt những mảnh vụn còn dính, nói: “Người lưu ý làm bất cứ việc gì cũng cẩn trọng, không quá khoa trương, cứ ẩn nhẫn hiểu rõ không, có việc gì chứ nhờ những người ta vừa nói.”

Liều Đình theo Lăng Tiêu nhiều năm việc này tự nhiên có thể hiểu được, nhẹ giọng cười: “Nhị thiếu gia yên tâm đi, từ đây đều nghe theo chủ ý của thiếu gia.”

Lăng Tiêu gật đầu cười, hẳn sẽ vào cung trong nhà không an bài trao quyền cho cấp dưới tâm cũng không yên, Lăng Tiêu gương mặt tinh xảo lộ vẻ hoan hỉ tăng thêm vài phần phong vận.

Làm thư đồng cho Tứ Hoàng tử việc đã định rồi, không mấy ngày nữa Thọ Khang Hầu phủ liền nhận được Thánh chỉ. Cùng ngày Lăng Tiêu thu thập một vài thứ dọn vào Đông Cung.

Lăng Tiêu lại đi Sáu Ngọc Hiến tìm muội muội Lăng Tri một chuyến, Lăng Tri vừa thấy Lăng Tiêu ánh mắt đã đỏ khóc: “Nhị ca...”

“Khóc cái gì!” Lăng Tiêu cười: “Ca đây là đi làm thư đồng, mỗi mười ngày có thể trở về một chuyến, lại nói Di mẫu rất yêu thương muội, thường cho đòi muội vào cung lúc đó huynh muội ta cũng có thể gặp nhau.”

Lăng Tri lau nước mắt gật gù đầu: “Trong cung có nhiều quy củ Nhị ca hãy cố gắng để tâm, nói là đọc sách, cũng không cần quá dụng công thân mình quan trọng hơn.”

Không có mẫu thân, lại không được phụ thân yêu thích, nên hai huynh muội tình cảm rất thân thiết, luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Lăng Tiêu cười, gật đầu: “Huynh từ trước đến nay yêu nhân hạ, chỉ lo học hành, muội ở lại nhà một mình phải để ý tới mấy người ở Tây viện, như vậy mới có thể sống được an.”

“Ân.” Lăng Tri nhu thuận đáp ứng, đưa Lăng Tiêu ra viện môn.

Chuẩn bị xuất phát đến Hoàng cung.

Xe ngựa đến đón Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đưa gia đưa cho những người đến đón vài cái hà bao, mong họ chiếu cố tốt cho Lăng Tiêu.

Vào Đông Cung Thái tử phi đã sớm chờ, vừa lúc vào buổi tối các Hoàng tôn theo lệ đến thỉnh an, Thái tử phi cười nói: “Phong nhi cùng Diễm nhi con đã gặp qua, đây là Đại Hoàng tôn Chử Dịch Cẩn, đây là Tam Hoàng tôn Chử Dịch Kỳ.” Vừa cười lôi kéo tay Lăng Tiêu đến trước hai đứa nhi tử nói: “Đây là trưởng tử của Di mẫu các con tên Lăng Tiêu.”

Lăng Tiêu nhìn thấy Đại Hoàng tôn đã mười tám tuổi đã sắp xuất cung lập một phủ riêng. Người này ánh mắt sắc bén, thâm trầm, diện mạo cử chỉ cùng Thái tử rất giống. Lăng Tiêu trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên danh bất hư truyền, Đại Hoàng tôn rất giống Thái tử nên được coi trọng, lời nói và việc làm thần sắc cũng giống Thái tử năm đó.

“Đại Hoàng tôn.” Lăng Tiêu hành lễ, Chử Dịch Cẩn vội vàng nâng dậy, cười nói: “Ta và đệ

vốn là chí thân hiện tại đệ lại làm thư đồng cho lão Tứ, về sau cũng giống lão Tứ có việc gì cứ gọi ta một tiếng Đại ca thì tốt rồi, như vậy xa lạ làm cái gì”

“Không dám không dám” Lăng Tiêu hơi mang ý cười, ngoài miệng khiêm tốn đồng thời trong lòng âm thầm đánh giá người này không thể thâm giao.

“Tam Hoàng tôn” Lăng Tiêu nhìn thiếu niên nhỏ tuổi, ánh mắt hướng về mình đầy vẻ tò mò. Tam Hoàng tôn chẳng qua cũng khoảng 10 tuổi, đuôi lông mày khỏe mắt lộ vẻ thông minh, học Đại ca của hắn vội vàng nâng Lăng Tiêu đứng dậy, cười nói: “Về sau thông thường cũng không nên khách khí như vậy, luôn nghe mẫu thân nói biểu huynh là người rất tài giỏi hôm nay thấy ta mới biết được mẫu thân không vì thiên vị mới nói như vậy, trong sách nói ‘Long chương phượng tư, phong lưu thiên thành’, chính biểu huynh là người như vậy”

Lăng Tiêu từ nhỏ thích thoải mái lời nhỉnh hót vốn không thích nghe. Nghe Tam Hoàng tôn khen ngợi khích lệ cao như vậy, sắc mặt không đổi, không mừng không vui ánh mắt nhìn xuống mỉm cười.” Tam Hoàng tôn khen thật rồi, thần không dám đương nổi”

Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong mấy ngày hôm trước náo loạn đem một trận cười đến cho mọi người khi trở về mới biết được ngày đó hẳn cho Lăng Tiêu ngọc bội là thể hiện lòng ngưỡng mộ đối với nữ tử nên hiện tại thấy Lăng Tiêu thực thẹn thùng. Đại ca cùng Tam đệ khen Lăng Tiêu những lời kia đều rất êm tai, miệng y ngu lại không hiểu văn chương tào thượng gì đó nên có chút ngượng ngùng đứng ở phía sau không có tiến lên.

Thái tử phi hoan hỷ khi bọn họ huynh đệ gặp mặt hòa thuận, thấy con thứ hai ngượng ngùng đứng một bên, chỉ cảm thấy buồn cười, cười nói:” Phong nhi, gặp Tiêu nhi cũng không một nói câu, như thế nào lại nhỡn nhó?”

Chử Dịch Phong mặt đỏ lên, hướng về Lăng Tiêu vừa chấp tay vừa nói:” Mấy ngày hôm trước là ta không hiểu chuyện đường đột, biểu huynh... ngọc bội kia nếu huynh không thích về sau liền cho nữ tử mà huynh ngưỡng mộ trong lòng đi”

Mọi người đều cười, Thái tử phi lôi kéo Lăng Tiêu cười nói: “Được rồi, về sau ở chung một chỗ học tập, mọi chuyện đừng ngại, Di mẫu chuẩn bị tốt phòng ở cho con rồi, theo ta đi xem đi không hợp ý thì sửa lại” Nói xong mang theo Lăng Tiêu đi cùng Tứ Hoàng tôn Chử Dịch Diễm trở lại Thánh Phong Các.

Thái tử phi ở Thánh Phong Các cấp cho Lăng Tiêu mấy gian phòng có hướng tốt, đã sớm tinh tế bố trí. Lăng Tiêu vừa thấy chỉ biết Thái tử phi bỏ nhiều tâm sức, lập tức tạ ơn rồi cho các tiểu thái giám mang đồ đạc của mình dọn vào.

Tuy nói là một thư đồng Thái tử phi cũng cấp cho không ít cung nữ thái giám vì Lăng Tiêu chuẩn bị chu đáo, so với cháu ruột của mình hiện là thư đồng của Nhị Hoàng tôn Vi Thanh Lam còn chu đáo cẩn thận hơn.

Lăng Tiêu biết là do mẫu thân mình mất sớm nên được Thái tử phi thương xót chăm lo, đối với người càng thêm cung kính.

“Được rồi.” Thái tử phi nhìn một vòng trong viện, cười nói:” Nếu thiếu cái gì cùng Di mẫu nói không cần e ngại”

Lăng Tiêu đáp ứng, khom người đưa Thái tử phi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

Cách ngày Tứ Hoàng tôn chính thức nhập Hối Tín viện. Lăng Tiêu và Tứ Hoàng tôn cùng nhau cung kính chào vài vị Thái tử thái phó bắt đầu việc học.

Chử Vương triều đối Hoàng tử Hoàng tôn vẫn là thực khoan dung sẽ không giống Thanh triều đối xử khắc nghiệt với Hoàng tử Hoàng tôn. Lăng Tiêu đến trường, mỗi ngày buổi sáng nghe thái phó giảng văn chương hai canh giờ, giữa trưa được nghỉ ngơi, buổi chiều tiếp tục học tập hai canh giờ cười ngựa bắn cung hoặc là thi họa, một ngày như vậy nhiệm vụ liền xong.

Hơn nữa Tứ Hoàng tử mới vừa vào học, bài học văn chương giảng qua là Lăng Tiêu đã sớm hiểu được. Cười ngựa bắn cung các sư phụ cũng không dám dạy nhiều. Buổi chiều là nhóm võ sư dẫn Tứ Hoàng tôn cùng Lăng Tiêu tập qua mấy lần đứng tấn và cầm nã thủ mà thôi.

Tứ Hoàng tôn vẫn cứ lo là học cũng không khá còn có Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong cũng như thế. Y vốn ngưỡng mộ Lăng Tiêu hiện giờ thấy chân nhân thi lại càng thích. Nhị Hoàng tôn vốn là không thích đến Hối Tín viện hiện giờ lại thích tới. Bởi vì thích Lăng Tiêu nói chuyện nên chiều nào cũng tới dạy cười ngựa bắn cung cho Lăng Tiêu cùng Tứ Hoàng tôn, trong lúc nhất thời thân mật phi thường.

Cuộc sống hàng ngày của Lăng Tiêu trôi qua rất là êm đẹp.

Lão Hoàng Đế biết Tứ Hoàng tôn bắt đầu đọc sách rất là vui mừng. Một ngày sau khi lâm triều muốn đột ngột kiểm tra, nên kích động mang theo vài lão thái giám đến đây. Hoàng Đế thấy Khương đại học sĩ rung đùi đắc ý ngồi đọc《 Mạnh Tử 》, phía dưới chỗ ngồi chính giữa là Tứ Hoàng tôn cúi đầu, cái đầu nhỏ non nớt tựa trên bàn ngủ say, lão Hoàng Đế lại đi đến gần nói: “Ngủ đến thật là ngon lành nha”

Lại quay đầu nhìn thấy ngồi ở một bên là thư đồng Lăng gia tôn tử, ân, cũng ngủ cũng không tồi. Tay trái thon dài để trên bàn học còn cầm quyển sách, tay phải để trên đầu, tóc đen vi tán, mặt mày như bức họa...

“Thánh Thượng...” Khương đại học sĩ quỳ xuống đến bái kiến, Lăng Tiêu gật đầu một cái tỉnh dậy thấy Hoàng Thượng tới, không chút hoang mang đem vật trong ngực đặt ở trong bàn, đứng lên kéo Tứ Hoàng tôn còn đang say ngủ. Tứ Hoàng tôn mê mê hoặc hoặc đứng lên xoa bóp mắt, theo quy củ cùng Lăng Tiêu chậm rãi dập đầu.

Lão Hoàng Đế đỡ khóc đỡ cười, đối với Hoàng tôn này thật đúng là không ôm nhiều kỳ vọng, trước đây cũng không quá nghiêm khắc. Hoàng Thượng bắt đầu nghiêm mặt giáo huấn nói:”Lúc trước xin trăm cho cùng các ca ca đọc sách, thật sự là học như thế nào? Sao lâu không có tiến bộ?”

Tứ Hoàng tôn còn chưa tỉnh ngủ, thần trí giống như vừa mới rời giường, mềm giọng nói:” A...”

Hoàng Đế không có cách nào khác đối với tiểu tôn tử người từ trước đến nay đều yêu thương, bắt đắ dĩ nhìn Lăng Tiêu, thở dài: “Tiêu nhi... Người so với Hoàng tôn lớn hơn vài tuổi, phải làm bộ dáng trưởng thành! Người từ trước đến nay là trí tuệ có thừa, như thế nào cũng như vậy?”

Lăng Tiêu nghe kêu một tiếng “Tiêu nhi” rất là thân mật êm dịu trong lòng cảm thấy kích thích vui mừng, sợ hãi hoàn toàn không có, khom người nói:” Đều là lỗi của con.”

Lão Hoàng Đế đối tôn tử của Lăng Hâu gia vẫn rất có hảo cảm, giờ gặp lại Lăng Tiêu đã trở mả càng phát ra vẻ ngoài phong lưu tính tình phóng khoáng nhưng vẫn nghiêm mặt giáo huấn nói:” Biết sai lầm thì phải sửa!”

Lăng Tiêu thấy lão Hoàng Đế đến gần mình nên hướng đến góc bàn che lại, lão Hoàng Đế mắt nhìn thấy “Hắc” một tiếng bất quái hỏi:” Đó là gì?”

Lăng Tiêu khó xử chau mày bắt đắ dĩ đem cái dưới bàn ra. Đó là một cái tráp cùng với ít nước, chột dạ nhỏ giọng nói:” Quả hạch với ít nước quả...”

“Lớn tiếng nói”. Lão Hoàng Đế có chút ngễnh ngẵng, kêu thái giám bên cạnh đem tráp lại mở ra, lão Hoàng Đế nhin không được bật cười...

“Quả nhiên là tôn tử của Xuân Thu, thích ăn quả hạch thói quen là nhất dạng...” Lão Hoàng Đế nhớ lại năm đó trong thời điểm giành chính quyền, cười nói: “Khi đó bị kiệt kỵ quân đánh chạy, doanh trưởng cũng không kịp thu, gia gia của ngươi liền ôm một hòm cây phi trốn thoát, chỉ huy phá vậy...”

Lăng Tiêu cúi đầu cười:” Gia gia cũng thường xuyên nói với con chuyện năm đó, nói con có tật xấu ham ăn, rất giống người.”

“Ha ha, người còn nhỏ, tham ăn không hẳn là xấu.” Lão Hoàng Đế nhớ tới không ít chuyện trước kia. Lăng Xuân Thu lập được đại công nhưng tính tình thật là phóng khoáng, lại thường thêm cho Lăng Tiêu mấy tráp quả hạch, cười nói:” Ta đi xem Cẩm nhi Phong nhi bọn họ có phải cũng ngủ gả ngủ gật hay không?”

Lăng Tiêu và Tứ Hoàng tôn cùng nhau cung tiễn Hoàng Đế. Lão Hoàng Đế ra viện môn lại dặn Phùng công công đi đến nội vụ phủ cấp cho Lăng Tiêu quả hạch nhất định không thể quên. Vậy nên trong một lúc nhất thời Hoàng cung đều truyền tin thư đồng Lăng Tiêu của Tứ Hoàng tử nhận được sự yêu thích của Hoàng Thượng.

Lăng Tiêu ngày thường từ trước đến nay cẩn thận có lẽ, ngày đó đột nhiên chột dạ muốn ăn quả hạch liền lén dấu ăn, bị Hoàng Đế phát hiện mới làm Hoàng Đế nhớ lại chuyện xưa tiện đã được Hoàng Đế ân sủng, có phải hay không chỉ là trùng hợp? Chuyện kia ai biết được!

Lăng Tiêu trong viện được các nô tài càng thêm cung kính, đồ vật đưa tới càng thêm tinh xảo, ý cười càng thêm tươi sáng.

Thái tử phi biết Lăng Tiêu được Hoàng Đế ban phần thưởng càng cảm thấy nở mày nở mặt. Nhìn xem, mẫu thân Lăng Tiêu là muội muội của nàng, Lăng Tiêu chính tay nâng chén lại được Hoàng Đế yêu mến. Đám thị thiếp của Thái tử vốn là bọn nịnh hót lập tức theo ý Thái tử phi đem Lăng Tiêu càng phủng càng cao. Từ Lăng Tiêu cho đến Vi Trang, từ Vi Trang lại cho đến nhà mẹ đẻ Tĩnh Quốc Công phủ của Thái tử phi, Thái tử phi càng nghe càng thư thái, lập tức lại ban thưởng Lăng Tiêu không ít đồ vật này nọ.

Lăng Tiêu để lại chút vàng bạc vật dụng, hẳn ở trong cung nhu cầu tiêu sài không nhiều lắm, Hâu phủ mỗi tháng cấp hai mươi lượng bạc căn bản cũng đủ. Nên còn lại đều chuyển về Thọ Khang Hâu phủ, một phần phụng cấp Lăng Hâu gia cùng Thi phu nhân còn một phần nhỏ để giành tặng cho muội muội. Lăng Hiến cùng Lăng Y? Lăng Tiêu kêu thái giám đưa quà về phủ căn bản là không nói đến hai người này.

Lập tức Lăng Tiêu lại có danh xưng tốt: Thọ Khang Hâu phủ tiểu công tử thật là hiếu thuận! Hoàng Đế, Thái tử phi cho phần thưởng gì đó toàn bộ phụng cấp cho trưởng bối trong nhà, phần này nhi tử có hiếu tâm khó mà có được!

—

Trong cung chuyện gì cũng có thể nói, nhìn sắc mặt chủ tử bao nhiêu lời hay bọn họ đều có thể nói ra. Thái tử phi thích Lăng Tiêu mọi người đều biết, nhưng hiện tại ngay cả Hoàng Đế cũng thích Lăng Tiêu, thường thường hỏi thăm hẳn một chút. Hẳn hoàn thành công khóa sẽ được thưởng vài thứ, Lăng Tiêu càng tỏ ra hiếu kính, biết người trên kẻ dưới, giống như đã được ở trong cung rất nhiều năm vậy.

Chỉ hơn một tháng Lăng Tiêu ngay tại trong cung đã có chỗ đứng vững vàng, ngay cả Lăng Hâu gia mỗi khi vuốt râu cũng thở dài: trò giỏi hơn thầy nha...

Cổng lớn bên trong, không phải gió đông áp đảo gió tây chính là gió tây áp đảo gió đông, tuy rằng trong Thọ Khang Hâu phủ Hạ thị đang chiếm thế thượng phong, nhưng gần đây cũng bị bên Đông Cung lấn áp ít nhiều.

Trong hoàng cung đưa tới phần thưởng không ngừng, mỗi lần tiểu thái giám đến đây đều được Lăng Tiêu đưa một tờ danh sách phân chia lễ vật. Lăng Hâu gia xong rồi là Thi phu nhân, Thi phu nhân xong rồi là Lăng Nho Học. Lăng Nho Học cũng không thiếu, sau khi phân phối xong, còn lại tất cả đều là cho Lăng Trĩ. Còn hai thiếu gia tiểu thư kia cái gì cũng không có.

Lăng Hiến hoàn hảo mà nói hẳn hiện tại đều ở trong nha môn, Lăng Y mới vừa hết bị phạt cấm, cả ngày ở nhà, trong cung xảy ra chuyện gì nửa điểm cũng không rõ. Lăng Y chỉ biết Lăng Tiêu đối với nàng ngày càng xa cách.

Lăng Trĩ nhất thiên chân vô tà (cả đời chân thật không có ý xấu), Lăng Tiêu đưa cho nàng vòng bảo thạch nàng liền lập tức đeo vào tay, Lăng Tiêu cấp cho tới mấy thước lụa mịn màng như mây nâng đi tìm quần châm ma ma may y phục, mỗi ngày vui tươi hơn hờ. Lăng Y nhìn thấy rất là không vừa mắt, rất là dễ tâm.

Lăng Y sáng sớm đi thỉnh an Thi phu nhân, mới ra viện môn lại cúi mặt một đường đi nhanh vào Tây viện.

Lăng Y đặt mông ngồi ở tháp thượng, tiếp nhận trà nha đầu đưa tới uống ngay một hơi, tùy tay ném chén trà về phía cái khay nha hoàn đang bung. Chén trà vỡ tan.

“Này, tại sao lại không thoải mái?” Hạ Lan nháy mắt cho bọn nha đầu đi ra ngoài, kéo Lăng Y qua hỏi: “Hảo hài tử lại làm sao vậy? Không đi thỉnh an?”

Lăng Y đỏ mặt, ngoan ngoãn nói: “Làm sao vậy làm sao vậy, sao lại có thể như vậy? Cô tớ mẩu luôn luôn coi trọng Lăng Trĩ hôm nay trên người nó toàn thân đều tốt, người ta đã bay lên cành cao còn con vẫn như vậy! Ngay cả trong phủ này nha đầu nhũ mẩu cũng càng ngày càng theo chân á, thấy Lăng Trĩ tựa như thấy phượng hoàng, chỉ sợ lời hay nói cũng không hết đâu!”

Hạ Lan cùng Lăng Y mẩu từ đồng tâm, tự nhiên biết tâm tư của con gái, thờ dài nói: “Con cũng là Đại tiểu thư có gì phải đi so đo cùng Nhị tiểu thư làm cái gì đấy? Lại nói ca ca con hiện tại cũng có chức quan, về sau cũng từ từ tốt hơn thôi.”

“Ca ca cái này làm sao có thể so với Lăng Tiêu?” Lăng Y trong lòng phẫn hận, nàng cho tới bây giờ không có lý do chán ghét huynh muội Lăng Tiêu và Lăng Trĩ. Theo lý thuyết bọn họ trời sinh nên là thủy hỏa bất dung, nhưng Lăng Tiêu và Lăng Trĩ chưa bao giờ nhằm vào nàng. Lăng Y biết trong mắt Thi phu nhân và Lăng Tiêu nàng Lăng Y dường như không là gì cả cũng không xem nàng ra gì.

Lăng Y hận bọn họ cực kỳ họ nhìn nàng bằng ánh mắt rất lạnh nhạt, cảm giác chê cười nàng không làm được gì ưu việt, chưa bao giờ để nàng vào mắt, xem nàng như không có tồn tại.

Nguyên tự bản thân mặc cảm tự ti làm cho Lăng Y trong lòng càng khó chịu, cho nên nàng thích ở trước mặt Lăng Nho Học tranh sủng, liên tiếp ở trước mặt bọn họ khoe ra chính mình có gì đó.

Hạ Lan năm nay đã 36 tuổi, trời sinh đã là mỹ nhân hơn nữa bảo dưỡng rất tốt phong vận dư âm, khề vuốt nhi nữ, thờ dài: “Nhấn đi, con xem nương... Đã nhìn nhiều năm như vậy, còn có cái gì mà không trải qua đâu. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thể quan tâm nếu không phụ thân con đối ba người chúng ta làm sao mà che chở ưu ái, chúng ta sớm đã bị các nàng tra tấn đến chết.”

Cái này Lăng Y đương nhiên biết, cho nên nàng vẫn luôn đối Lăng Nho Học một mực hiếu thuận, nàng hiện tại duy nhất có thể dựa cũng chính là Lăng Nho Học vẫn còn sủng ái mẩu thân nàng...

Lăng Y cảm thấy thông suốt, kéo tay Hạ Lan nhẹ giọng nói: “Con nhớ rõ... Hạ gia có một tiểu tử, năm nay đã mười bảy tuổi đi.”

“Àn.” Hạ Lan gật gù đầu: “Huynh đệ nhà mẩu thân ta có đứa cháu tên là Hạ Quang. Năm nay mười bảy cao không thành thấp không phải. Nhà lại nghèo khổ khuê nữ nhìn hấn chương mất, phú quý người ta có ai để ý hấn đâu? Hấn còn nằm mơ, muốn nhờ ta giúp đỡ... Ai ngờ ta ở Hầu phủ kỳ thật một câu đều không thể nói được đâu? Chỉ có thể làm cho bọn họ không trông cậy vào.”

“Không nhất định có thể trông cậy vào a...” Lăng Y gọi lên một bên khoe miệng, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân cũng có đôi lúc ngẫu nhiên gặp bọn họ sao, lúc này người chỉ nói có việc gọi bọn họ tới chúng ta lặng lẽ dẫn Hạ Quang tiến vào trực tiếp dẫn tới Sầu Ngọc Hiên đi...”

“Không được nói bừa!” Hạ Lan sợ tới mức trắng mặt: “Đại tiểu thư của ta! Con nói cái gì đó, nếu làm cho người ta biết sẽ đánh chết hấn!”

Lăng Y bĩu môi: “Chuyện này có cái gì đâu? Đã nói hấn bản môn nhà nghèo chưa đi đến đại viện, đại viện rộng lớn nên mới đi lạc vào! Người không biết là vô tội, gia gia từ trước đến nay rất chú trọng thể diện, tất nhiên sẽ không đánh chết người không hiểu chuyện. Lại nói Hạ Quang cũng không phải nô tài nhà chúng ta dựa vào cái gì đánh chết hấn? Đến lúc đó gia gia bọn họ vì thanh danh Lăng Trĩ chỉ biết đem sự tình áp thôi...”

Lăng Y càng nghĩ càng thích hợp, tiếp tục nói: “Đến lúc đó... Tốt nhất chính là làm cho Lăng Trĩ gả cho Hạ Quang, đến lúc đó địa vị của mẫu thân sẽ không như bây giờ, Hạ gia một nhà cưới Hầu phủ thiên kim cũng là đủ vinh quang. Cho dù gia gia bọn họ đem việc này đề xuống không đề cập tới chúng ta ở đây để lại tiếng gió đi làm Lăng Trĩ danh dự khuê nữ bị đàm tiếu, khi đó muốn gả cho người có gia thế tốt cũng khó khăn.”

Lăng Y hung hăng cười, nàng nghĩ Lăng Trĩ so với nàng làm sao có thể mạnh bằng.

Hạ Lan có chút buông lỏng, không thể không nói Lăng Y nói điều thứ nhất thực làm cho nàng tâm động. Nàng vốn là muốn có một danh phận thật sự, tại Thọ Khang Hầu phủ nàng nhận đã hai mươi năm chỉ chờ một danh phận thật sự có thể danh chính ngôn thuận làm phu nhân Hầu gia..

“Không nên không nên.” Hạ Lan lắc đầu: “Muốn từ đây đi đến chỗ Nhị tiểu thư kia phải qua bao nhiêu tầng, qua bao nhiêu gia đình cùng nô tỳ, cho dù đi đến cổng bên trong làm sao mà vào được!”

Lăng Y khề nhứ này, cắn môi: “Thì phải là xem chúng ta làm một chút bổn sự.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8

Tiểu thái giám vừa đi Thọ Khang Hầu phủ đưa phần thưởng xong trở về liền đi thẳng đến trong phòng Lãng Tiêu, khom người nói: “Lãng thiếu gia, phẩm vật đều đã đưa đến, một vị cô nương trong nhà để nô tài đem cái này cho ngài, nói ngài nên để ý”

Lãng Tiêu buông bút lông trong tay tiếp nhận thư tín cười, đưa cho tiểu thái giám một cái hà bao: “Vắt và cho người rồi”

“Không dám không dám” Tiểu thái giám thông minh đem hà bao thu vào trong ngực, thấp giọng nói: “Nô tài không có gì tốt, bất quá là nghe lời kín miệng thôi, ngài yên tâm”

Lãng Tiêu hải lòng cười một tiếng, tiểu thái giám liền vội vàng khom người ra ngoài.

Lãng Tiêu đem phong thư mở ra, đây đúng là chữ của Liêu Đình. Lãng Tiêu đã căn dặn nếu không phải đại sự thì không cần truyền thư tránh để người khác bắt được nhược điểm, xem ra là thật sự có chuyện.

Lãng Tiêu một tay xoa nhẹ thư, mu bàn tay nổi lên gân xanh, mi mắt xinh đẹp giãn dãn, hẳn tự nhận chưa bao giờ chủ động trêu chọc bên Tây viện, không nghĩ ra không có ý trêu chọc hồ, hồ lại có ý hại người, Hạ Lan cùng Lãng Y cư nhiên ác độc như vậy! Thật khinh người quá đáng!

Trước kia thật đúng là xem thường Lãng Y! Niên kỷ nhỏ như vậy mà có thể nghĩ ra thủ đoạn bỉ ổi như vậy!

Lãng Tiêu lại nhẹ nhàng mở thư ra đọc lại một lần rồi đem đến ngọn nến trên bàn đốt đi phong thư.

Ngọn lửa đỏ lên từng bước từng bước đốt cháy thư tín như tằm ăn, soi vào con người trong suốt của Lãng Tiêu, cuối cùng tất cả đều hóa thành tro tàn.

Lãng Tiêu nhẹ nhẹ hít một hơi khôi phục bộ dáng thông dong thường ngày. Lấy ra giấy viết thư, nhanh chóng viết lại cho Liêu Đình một phong thư.

Hắn cũng sẽ không chủ động hại người, nhưng có người dám đến trêu chọc Lãng Tiêu cũng sẽ không để mình chịu thiệt thòi mà sẽ xem người đối nghịch như cá trên thớt mà chém, huống chi là Hạ Lan và Lãng Y là một bọn ngu xuẩn.

Hạ Lan hạ quyết tâm phải đi một bước nguy hiểm này, nàng năm đó có thể hạ độc hại Lãng Tiêu, trong lòng vẫn còn vài phần độc ác tàn nhẫn.

Thất bại thì bất quá là Hạ Quang bị Lãng Hầu gia giết thôi, chẳng đáng cái gì? Nhưng luận theo hướng tốt, nàng có thể dựa vào cơ hội này để mình có được một danh phận.

Hạ Lan cùng Lãng Y cũng có bản lĩnh không thấp. Lãng Trĩ một ngày tắm rửa hai lần, hơn nữa mỗi lần đều là giờ Ngọ sau khi nghỉ trưa.

Ngày dẫn Hạ Quang vào Hầu phủ cũng là thời điểm Lãng Trĩ tắm rửa. Hạ Lan đầu tiên là đem việc này tình tế nói cho Hạ Quang một lần, chỉ dẫn hắn đến Sầu Ngọc Hiên của Lãng Trĩ. Chỉ cần hắn đi vào nói là tìm Hạ Lan cô cô là được, chủ yếu phải làm cho Lãng Trĩ bất ngờ, chuyện kế tiếp sau hãy nói. Hạ Quang kia vốn là vô cùng muốn phú quý, nghe được chuyện như vậy dĩ nhiên vội vàng đồng ý liên tục không ngừng đáp ứng.

Lãng Y lại lấy ra không ít bạc lại còn bày Hạ Lan đi đổi bán không ít vàng bạc đồ trang sức, xuất ra toàn bộ tiền để mua được ma ma gác cổng trong viện của Lãng Trĩ, làm cho bà ấy nói với nhóm ma ma của nàng ngày đó có việc, đem công mở ra.

Hạ Lan cùng Lãng Y suy tính vài ngày, tính toán tốt thời gian mua xong người. Thật ra muốn Hạ Quang vào khuê phòng Lãng Trĩ là không có khả năng, người ở bên trong Hạ Lan cũng không thể nói rõ là có mua được hay không, liền mặc kệ ngày đó Hạ Quang có khả năng xông tới nơi nào, chỉ cần nhắc chuyện lên là tốt rồi.

Cùng ngày Lãng Y phải tiếp tục hình phạt qui hương tạ tội nên sẽ chối bỏ được liên hệ, nếu cuối cùng bị phát hiện chỉ nói là Hạ Quang đi sai đường.

Hạ Lan tâm thần không yên vò nát khăn tay, vừa rồi nàng đã phái người đi mời Hạ Quang vào, ma ma trong viện của Lãng Trĩ cũng nói Nhị tiểu thư đang chuẩn bị tắm rửa...

Hạ Lan luôn cảm thấy có cái gì đó không ổn, chuyện này nàng cùng Lãng Y chuẩn bị thời gian rất dài, suy nghĩ thật lâu, theo lý là vạn vô nhất thất (tuyệt đối không sai lầm)... Không biết như thế nào Hạ Lan luôn nghĩ đến khuôn mặt kia của Lãng Tiêu. Khuôn mặt có nét tương tự như Vi Trang đã chết, tinh xảo xinh đẹp... Nhưng lại luôn có một cảm giác nhìn thấu nhân tâm.

Hạ Lan chưa bao giờ xem trọng Vi Trang, một nữ nhân yếu đuối. Nhưng thiếu niên mười bốn tuổi này lại làm nàng cảm thấy e ngại, nàng luôn cảm thấy mỗi lần Lãng Tiêu nhìn nàng đều như đang nói ta đã biết hết thấy mọi chuyện.

Loại khinh thường cao cao tại thượng xa cách này làm cho Hạ Lan và Lãng Y phần nộ. Sự tồn tại của Lãng Tiêu và Lãng Trĩ thời thời khắc khắc đều nhắc nhở các nàng: tôn ti khác biệt, trời sinh cao quý.

Hạ Lan hung hăng cắn răng một cái, dù sao đã quyết định rồi, mặc kệ là Hạ Quang có khả năng đi đến bước cuối cùng để hoàn thành mưu kế đã định.

Trong lúc đó, phòng trong của Sầu Ngọc Hiên Liêu Đình tay chân lưu loát giúp Lãng Trĩ lau khô thân mình chưa mặc y phục, cười nói: “Nhị tiểu thư như thế nào vội và như vậy, vật vẫn còn đó không có chạy mất đâu...”

“Còn không phải ngươì trong lúc ta tắm rửa nói cho ta biết? Hại ta cũng chưa tắm xong, không đợi được nha ...” Lăng Trĩ cười: “Nhị ca rốt cuộc nói cho ta cái gì hay? Tỷ tỷ tốt mau nói cho ta!”

Liêu Đình cười: “Thiếu gia ngày hôm qua mang về một hộp hương liệu, nói là chỉ cần bôi lên quần áo một ít sẽ thơm hơn rất nhiều so với huân hương! Cũng không giống như huân hương phải dùng lửa đốt lên khói” Nói xong giúp Lăng Trĩ ăn mặc chỉnh tề lấy qua một cái hộp gỗ, từ trong đó lấy ra một hộp cảnh thái nhỏ màu lam. Lăng Trĩ cười tiếp nhận, mở ra là nhìn thấy một lọ ngưng chi hồng nhạt, hiện lên ánh sáng nhu hòa của trần châu, vừa thấy liền biết là thứ tốt, hương thơm tự nhiên lan tỏa, không nồng, nhưng kéo dài không tan.

Lăng Trĩ dùng ngọc trâm lấy một ít bôi lên lòng bàn tay, tinh tế hít một hơi, cười: “Quả nhiên là thứ tốt!”

Liêu Đình tuy là nha đầu nhưng hầu hạ Lăng Tiêu nhiều năm, lại là chấp sự trong viện của Lăng Tiêu, Lăng Trĩ từ trước đến nay không xem nàng là hạ nhân mà xem nàng như tỷ tỷ, cười cười bôi một ít lên cổ Liêu Đình, nói: “Bôi cho ngươì một chút, chúng ta đều có mùi hương...”

Liêu Đình né tránh không thành, cười nói: “Nhị tiểu thư cũng đừng hại chết nô tỳ thứ này chỉ có một hộp nhỏ thôi, đừng lãng phí ...”. Nói xong quay đầu lại nói với đại a đầu Bảo Cầm của Lăng Trĩ: “Đi, lấy gương đồng đến cho Nhị tiểu thư, tiểu thư phải chải tóc.”

Bảo Cầm gật đầu, xoay ngươì khỏi phòng.

Cùng lúc đó tại Tam môn, Hạ Quang cúi đầu đi theo một ma ma, nhìn một hồi mới nói: “Vị đại nương này, không biết đây là đi đâu?”

Ma ma quay đầu lại nhìn Hạ Quang liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Đương nhiên là đi gặp cô cô ngươì!”

Hạ Quang không dám hỏi nhiều, chỉ cho đây là Hạ Lan an bài cúi đầu tiếp tục đi theo. Không bao lâu ma ma gật gật đầu nói: “Ta được phân phó mang ngươì đến đây, chuyện kể kiếp ngươì tự nhiên biết làm thế nào đi, có thể đi mấy tầng tính mấy tầng đi” Nói xong xoay ngươì rời đi.

Hạ Quang càng xác định đây là ngươì Hạ Lan phái tới, gật gật đầu, cắn răng cất bước đi vào...

“Không tốt” Bảo Cầm hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vào. Liêu Đình cúi đầu nhẹ nhàng chê cười vội giúp đỡ Lăng Trĩ đứng lên, thản nhiên nói: “Nhị tiểu thư đừng có gấp, Bảo Cầm! Làm sao vậy?”

Bảo Cầm chạy đến châu ngọc trên đầu đều lay động, đỡ hạ búi tóc, bình ổn hơi thở xong nói: “Mới vừa rồi nghe ngươì bên kia tới đây nói... Nói...” Bảo Cầm cũng chỉ là một nha đầu mười tám tuổi, mặt đỏ lên, lắp bắp nói: “Nói có nam nhân... chạy đến trong viện Đại tiểu thư...”

Lăng Trĩ gần đây có biết chút chuyện nhân sự, không khỏi cũng đỏ mặt, vội la lên: “Kia còn không mau đánh đi. Truyền ra ngoài thì thanh danh Đại tỷ phải làm sao đây?”

Liêu Đình cười: “Nhị tiểu thư đừng nóng vội, việc này không phải kỳ lạ sao, ngươì bình thường sao có thể vào viện Đại tiểu thư được? Bảo Cầm, nói rõ ràng xem là ai nói?”

Bảo Cầm cau mày, do dự nói: “Nghe không thực rõ ràng... Hình như là một tiểu tử bên nội nhà mẹ của Hạ Lan...”

“Nàng hỏi nhà bên nội là ai?” Liêu Đình cười nhạo: “Nhị thiếu gia đã dặn dò, chuyện bên Tây viện không liên quan gì đến chúng ta, việc này cũng không cần phải nói cho Nhị tiểu thư, Bảo Cầm ngươì phải cẩn thận”

Bảo Cầm trước giờ là do Liêu Đình tự mình dạy dỗ, tự nhiên thân cận hơn so với ngươì khác, cười nói: “Lời nói của tỷ tỷ ta nào dám không nghe, lúc mới nghe có chút hoảng sợ nên thất thố nha, cũng không dám trước mặt Nhị tiểu thư nói chuyện này, dù sao cũng không có liên quan gì đến chúng ta.”

“Đây mới là hải tặc ngoan” Liêu Đình cười, an ủi Lăng Trĩ: “Nhị tiểu thư đừng lo lắng, bên ngoài có nháo như thế nào cũng không trở ngại đến ngươì”

Lăng Trĩ nhu thuận gật đầu: “Lời nói của ca ca ta luôn nhớ kỹ... Bảo Cầm, ngươì cũng lại đây bôi cái này một chút, rất thơm...”

Bảo Cầm cười, trong phòng lại là một trận hoan thanh tiểu ngữ (nói cười vui vẻ)...

Trong nhà chính Tây viện, Thi phu nhân mang theo vài ma ma tâm phúc vội vàng đi tới, ma ma gác cổng vội vàng khom ngươì nói: “Đã trời lại rồi, quả nhiên là chất tử nhà mẹ của Hạ Lan, tên là Hạ Quang”

Thi phu nhân được Lý ma ma đỡ đi vào, liếc mắt một cái liền thấy Hạ Lan đứng ngồi không yên ở bên trong. Hạ Lan thấy Thi phu nhân tới lập tức đứng lên, khom lưng nói: “Cô thái thái...”

Thi phu nhân bước nhanh đi đến trước mặt Hạ Lan, vung tay hung hăng tát Hạ Lan một bạt tay!

Thi phu nhân tuy có tuổi nhưng lực tay thật lớn, Hạ Lan bị đánh có chút lảo đảo, má trái trong nháy mắt sưng lên, khoe miệng tràn ra tơ máu, lập tức quỳ xuống khóc ròng nói: “Cô thái thái tha mạng... Chắt nhi nhà mẹ con tới đây gặp con. Tính là khi lão gia trở về sẽ nói. Tiểu tử này chưa từng vào trạch môn, không biết như thế nào nên đi một mạch, ta... Ta thật sự không biết a...”

“Ngươì không biết? Ta hỏi ngươì, đầu tiên ngươì nhà mẹ ngươì đến gặp, vì sao tự ý đi vào? Ngươì cho rằng mình là chủ tử? Một nô tài, muốn gặp ngươì trong nhà đều phải đi cửa sau. Ngươì đây còn xem ta là phu nhân thái thái cái gì?” Thi phu nhân đã lâu không tức giận, lúc này giận tái mặt làm cho mọi ngươì trong phòng bị dọa đến không dám thở mạnh, chỉ nhìn Thi phu nhân và Hạ Lan.

“Thứ hai. Nhà mẹ ngươi đã đến gặp, vì sao không nói qua với ta? Trong nhà không thái thái nải nải, tất cả chuyện trước nay đều thông qua ta, ngươi lại chỉ nói cho lão gia của ngươi thì tính cái gì? Chuyện nội viện hẳn hiểu được sao?”

Thị phu nhân lạnh lùng cười: “Đúng rồi, chỉ sợ từ trước đến nay ngươi không để người khác trong mắt, năm đó thời điểm nhà nải nải ngươi còn, ngươi có thể trong chớp mắt làm việc xấu xa, còn có cái gì ngươi không làm được.”

Hạ Lan nghe Thị phu nhân nhắc lại chuyện xưa, mặt không khỏi một khối xanh tím, khóc ròng nói: “Cô thái thái thật sự là oan uổng cho con ...”

“Có oan uổng hay không ngươi biết, ta cũng rõ ràng.” Thị phu nhân nghĩ tới chuyện vừa rồi lửa giận càng lớn.” Mang người tiến vào cũng thế. Không mang vào nơi của ngươi, như thế nào lại dẫn tới trong phòng Lãng Y? Ai mang vào? Ngươi như thế nào cấp cho ta một công đạo?”

Hạ Lan vừa nghe nói “Lãng Y” hai chữ đầu tiên là sững sốt. Thị phu nhân nháo trận này là trong dự kiến, nhưng phải là dẫn tới trong viện Lãng Trĩ a... Tại sao lại nhắc đến Lãng Y?

Hạ Lan sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thất thanh thét to: “Lãng Y? Súc sinh kia đến trong phòng Lãng Y?”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

Hạ Lan sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thất thanh thét to: “Lãng Y? Súc sinh kia đến phòng Lãng Y?”

“Nhỏ tiếng lại cho ta!” Thị phu nhân khuôn mặt phiền chán.” Chỉ mới vừa đến liền bị ngăn lại đưa đến đây, nhưng vẫn là mạo phạm Lãng Y! Tất cả đều do lão bà hồ đồ ngươi! Vô sự tác hạo (không có chuyện gì lại gây nên tin xấu). Nếu ma ma trong viện không quan sát nhanh thật sự xảy ra chuyện thanh danh Lãng Y có quan trọng với ngươi hay không. Người mẹ tốt như ngươi nuôi dưỡng Lãng Y thế nhưng không có một chút tình cảm!”

Thị phu nhân nghĩ tới chuyện nữ hài tử trong nhà gặp phải loại người ghê tởm này lửa giận lại bùng lên kiểm chế không được lại đá Hạ Lan mấy đá.

Chúng ma ma vội vàng dè dặt khuyên nhủ, để Thị phu nhân uống ngụm trà hạ hỏa thì tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Lý ma ma đứng một bên Thị phu nhân nhẹ giọng nói: “Thái thái xin bớt giận bàn bạc kỹ thì tốt hơn, may mắn Hạ Quang chỉ là đánh bậy đánh bạ xông đi vào, cũng không nhìn thấy Đại tiểu thư. Thái thái nhất định phải nghiêm trị. Nhưng vẫn là cố kỵ thanh danh của Đại tiểu thư, nếu không vài năm nữa cho hai vị tiểu thư nghị hôn, loại sự tình như thế này lọt ra ngoài thì không phải là tốt”

Những chuyện này Thị phu nhân cũng nghĩ tới, chính là nghĩ tới càng tức giận hơn. Chuyện trước mặt nhưng vẫn không thể hạ độc thủ trừng trị, cánh tay bị chặt đứt cũng phải giấu trong tay áo bằng không thanh danh của hai nha đầu liền toàn bộ mất hết.

Hạ Lan thiên tính vạn tính cũng không nghĩ tới khả năng Hạ Quang chạy đến chỗ Lãng Y lấy đá đập chân của mình, có khổ cũng không nói nên lời, nghe thấy Lý ma ma nói như vậy mới hồi phục tinh thần lại vội vàng đập đầu khóc ròng nói:” Súc sinh kia chết không đáng tiếc, chỉ cầu cô thái thái xem lại một chút phân thượng của tiểu thư...”

Thị phu nhân nhắm mắt lại, thanh âm lạnh lùng nói:” Hạ Quang không phải nô tài nhà chúng ta dĩ nhiên không thể giam giữ, đuổi hẳn đi theo nhà Chu Phúc buôn bán đi, mấy năm sau không cần quay về hoàng đô. Về phần Hạ thị...”

“Cô thái thái...” Hạ Lan quỳ trên mặt đất, mới vừa nghe được Thị phu nhân phái Hạ Quang đi theo Chu Phúc gia ra ngoài buôn bán thì thương tâm của nàng liền nguội lạnh. Chu Phúc là quân sự của Thọ Khang hầu phủ, nhà mẹ của Chu Phúc năm rồi đi phương Bắc buôn bán hàng một lần ra ngoài buôn bán đều là hơn nửa năm đi đường rất gian khổ, tiểu nhị đi theo có nhiều người không bệnh thì chết... Hạ Lan lắc đầu, nước mắt tuột vào trong chỉ sợ chính mình lại bị tội.

Thị phu nhân lạnh lùng nhìn Hạ Lan quỳ dưới đất.” Hạ thị... Vô đức vô năng, từ ngày hôm nay không cho phép ra khỏi cổng, chỉ ở tại phòng dâng hương lễ Phật... Không được gặp Đại tiểu thư cùng Đại thiếu gia. Ngươi không quan tâm nhưng ta lại rất đau lòng hai hài tử, không thể bị loại tiện nhân như ngươi đạp hư tiền đồ.”

Nói xong Thị phu nhân được Lý ma ma đỡ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Hạ Lan suy sụp ngồi trên mặt đất, hai hàng thanh lệ rớt xuống. Mất nhiều khí lực như vậy, tổn nhiều bạc như vậy cuối cùng không làm hại đến Lãng Trĩ mà lại vào viện của Lãng Y... đã vậy còn phải hứa là mình không được gặp hài tử. Hạ Lan cắn khăn tay khóc lên nức nở, một lúc sau mới đứng lên, trừng mắt rời đi.

Trở lại phòng đối với nha đầu ngoan thanh nói:” Đi! Mau đem Cát nhũ mẫu cùng Vương nhũ mẫu gọi tới! Ta muốn đích thân hỏi chuyện hai người đàn bà gian trá này!”

Không bao lâu hai lão nữ mẫu tới, cúi thấp đầu đứng ở ngoài cửa không nói lời nào, Hạ Lan cười lạnh một chút: “Tại sao lại không nói? Không biết ta gọi các ngươi đến làm gì sao? Lấy bạc của ta nhiều như vậy, rốt cuộc các ngươi đã làm được cái gì!”

Vương nữ mẫu sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Thật sự không biết Hạ bà cô nói chuyện gì.”

Hạ Lan bị tức đến nổi cười, muốn xông lên tát vào mặt hai người, Cát nữ mẫu thản nhiên nói: “Bà cô muốn chúng ta nói? Vậy kêu đại cô thái thái đến chúng ta đem chuyện mấy ngày trước ngài phân phó chúng ta một lần nói hết, để xem oan uổng của bà cô có giảm chút nào không.”

Hạ Lan nghe thấy liền đỏ mặt lạnh, trấn định mạnh mẽ nói: “Ngươi đây cho rằng ta sẽ sợ sao?”

“Không dám.” Cát nữ mẫu vẫn bộ dáng thản nhiên nói: “Nói đến việc đi vào trong viện của Đại tiểu thư, những việc này đều do ngài bày mưu tính kế, đại cô thái thái cũng không nhất định tin cho nên chúng ta khuyên bà cô buông tâm đi, việc này vốn là chuyện đã qua, nên xử lý cũng đã xử lý bà cô tội gì lại làm cho mình không thoải mái?”

Hạ Lan tức đến mức hận không thể cắn chết hai nữ mẫu này. Chuyện ngày hôm nay Thi phu nhân không tra rõ, một là cố kỵ thanh danh hai vị tiểu thư, hai là Thi phu nhân quả thật tin lời giải thích của Hạ Lan. Nếu Hạ Quang vào trong viện Lăng Trĩ Thi phu nhân quả quyết không tin, nhưng đôi lại là Lăng Y, Hạ Lan có ngu xuẩn cũng sẽ không thể quan tâm thanh danh nữ nhi của mình? Hạ Lan lần này thật là có khổ nói không nên lời, hung hăng cười: “Tốt! Lo liệu thật là tốt! Ta chỉ hỏi các ngươi, nguyên bản ta cấp bạc cũng không thiếu? Vì cái gì đến cuối cùng đột nhiên thay đổi? Có phải.”

Kỳ thật Hạ Lan kêu các nữ mẫu đến là do lo lắng rốt cuộc ai đã biết chuyện này. Nhìn bộ dáng Thi phu nhân vừa rồi rõ ràng là không biết, Lăng Trĩ còn nhỏ tất nhiên không hiểu, chẳng lẽ là... Không đúng! Hẳn hiện tại rõ ràng còn ở trong cung... Hạ Lan nhớ tới bộ dáng bình thường của Lăng Tiêu thông dong lạnh nhạt, sau lưng lại nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Cát nữ mẫu cười: “Bà cô tự mình nghĩ kỹ lại đi, nơi này cũng không phải nơi chúng ta nên đến, chúng ta còn có nhiều việc, không thể ở lại lâu.”

Nói xong cùng Vương nữ mẫu khom người đi ra ngoài.

Hạ Lan suy sụp ngã ngồi dưới đất, à nhớ tới hai tháng trước Lăng Hiên mới vừa có chức quan vội vàng nói một chuyện với à, lúc ấy à còn không quan tâm. Năm đó à hạ độc thạch tín với Lăng Tiêu những người khác cũng không phát hiện, chẳng lẽ là Lăng Tiêu hai tuổi lại biết? Làm sao có thể! Nhưng nhìn tình hình hôm nay... Lăng Tiêu người ở trong cung lại có thể phá hoại âm mưu của à... Hạ Lan sắc mặt trắng bệch, cả người rét lạnh run rẩy không ngừng.

” Vương, hà tất viết lại, diệp hữu nhân nghĩa nhi dĩ hĩ... ” Khương đại học sĩ chậm rãi giảng 《 Mạnh Tử 》, bởi vì Nhị Hoàng tử Chử Dịch Phong công khóa không tốt, Thái tử khảo bài răn dạy y một phen, làm cho y phải đi học cùng Tử Hoàng Tử, đem tứ thư ngũ kinh học lại một lần, lúc này đại thư phòng có thêm hai thư án hai cái ghế tựa. Chử Dịch Phong cùng thư đồng Vi Thanh Lam của y cũng chen đi vào.

Chử Dịch Phong với đao kiếm tiền thương bày binh bố trận là một kỳ tài, nhưng khi đụng tới văn chương thật sự là lực bất tòng tâm, mà y cũng không quan trọng, vì vậy bị Thái tử trách phạt cũng không phải một ngày hai ngày. Chử Dịch Phong đã sớm không để ở trong lòng. Y nghe không hiểu thì đơn giản không nghe chống khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được vẫn luôn quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu.

Chử Dịch Phong cũng không biết mình làm sao, luôn muốn nhìn Lăng Tiêu. Quả thật Lăng Tiêu thật sự rất đẹp, tuy ở trong cung khuôn mặt như thế không thiếu nhưng Chử Dịch Phong vẫn là thích Lăng Tiêu, nhắc tay nhắc chân đều ưng dung tào nhả. Chử Dịch Phong nhìn không được luôn nhìn, như thế nào cũng không đủ.

Lăng Tiêu hơi hơi hàm chứa ý cười, hẳn cũng không có nghe phu tử giảng cái gì, hẳn bây giờ nhớ lại tin tức từ Thọ Khang Hầu phủ truyền đến sáng nay, tương tượng thấy Hạ Lan cùng Lăng Y bộ dáng buộc phải chịu khổ. Muốn mua được người của Sầu Ngọc Hiên, buồn cười, thuộc hạ của hắn không phải là người tùy tiện dùng tiền là mua được. Hẳn tuy rằng không ở trong Thọ Khang Hầu phủ, nhưng tất cả mọi việc trong phủ đều nằm trong tầm khống chế của hắn. Nghĩ muốn tạo phản sao nằm mơ đi.

Lăng Tiêu cười sáng khoái, thực sự sáng khoái. Kỳ thật hắn cực kỳ muốn làm tổn hại hoàn toàn thanh danh của Lăng Y làm cho tiểu nha đầu độc ác đó không dám đi ra ngoài! Nhưng chuyện này cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Lăng Trĩ. Thôi thôi, coi như tặng một chút giáo huấn đi...

Chử Dịch Phong lần thứ hai quay đầu lại liền thấy Lăng Tiêu đang mỉm cười, không biết như thế nào mặt liền đỏ, tim đập thình thịch. Lăng Tiêu cùng ánh mắt của y giao nhau. Lăng Tiêu đối với Hoàng tôn ngọc tử ẩn tượng cũng không tệ, diện mạo tuần tú đáng yêu, quan trọng hơn là loại hình không có đầu óc, không cần hao tâm tổn trí chu toàn, vì thế hắn nhìn y cười. Chử Dịch Phong lập tức đem mặt nóng ran xoay qua chỗ khác chôn vào trong tay áo, cũng không dám quay đầu lại.

Đồng dạng không có nghe khóa còn có Vi Thanh Lam. Vi gia nhiều thế hệ công huân, đều là đại tướng tài, duy chỉ có trường tử thế hệ này Vi Thanh Lam là đứa kỳ ba, thiên phú vô cùng cao, thời điểm mười tuổi đã nổi danh thần đồng khắp Hoàng thành, sau được cho làm thư đồng của Chử Dịch Phong. Được danh sư kinh thành chỉ dạy đương nhiên bất phạm, hiện tại bởi vì Chử Dịch Phong mà phải học lại loại sách “Mạnh Tử” cảm thấy thương cho mình có tài không thể dùng, tay cầm bút nhưng không hề chú tâm nghe.

Toàn bộ trong đại thư phòng duy nhất nghe giảng bài chính là Tử Hoàng tôn Chử Dịch Diễm. Thái tử phi đêm qua dặn hắn, hôm nay sẽ hỏi hắn công khóa, Chử Dịch Diễm có chút sợ hãi, lấy tay chống đầu nhỏ về mặt nghiêm chỉnh nghe giảng, gương mặt thành kính.

Không bao lâu tan học, mọi người từng người từng người tán đi. Thái tử phi kêu Chữ Dịch Diễm đi dùng điểm tâm, Lăng Tiêu chậm rì rì sửa sang lại án thư, thấy Chữ Dịch Phong còn chưa đi, cười:” Nhị Hoàng tôn vì sao không đi?”

Chữ Dịch Phong mặt vẫn có chút đỏ, do dự không biết nói cái gì. Y tuy nhỏ nhưng ở trong quân cũng là tiểu tướng quân nhanh nhẹn dứt khoát, nhưng đối diện với Lăng Tiêu lại luống cuống tay chân luôn sợ lo lắng mình ăn nói ngu ngốc khiến Lăng Tiêu phiền lòng (em không cần sợ, trong lòng Lăng Tiêu em vốn là như vậy), nhất thời sững sốt, lắp bắp nói: “Huynh... Ân, ngọc bội kia huynh không mang theo có phải không thích không?”

Lăng Tiêu ung dung cười:” Không dám, Nhị Hoàng tôn tặng ngọc bội cho thần là một bảo vật, ngọc chất thật tốt lại là món đồ cổ thần trân ái vô cùng không dám mang theo, đã cẩn thận cất đi rồi.”

“Huynh...” Chữ Dịch Phong do dự nửa ngày mới nhen ra một câu:” Ta biết huynh hiếu thuận, vật ban thưởng cho huynh tất nhiên sẽ mang về Thọ Khang Hầu phủ, nhưng...nhưng... Ta muốn huynh biết, huynh không thể cho người khác! Ta... Ta sau này sẽ cho huynh thứ tốt hơn, nhưng mà thứ này huynh không được tặng người khác!” Nói xong Chữ Dịch Phong đỏ mặt, xoay người vài bước chạy đi ra ngoài.

Lăng Tiêu sững sốt, khỏi ngọc bội kia hẳn đúng là có suy nghĩ tặng cho Lăng Trĩ, nhưng nghĩ đến ngọc bội kia có ẩn ý, sợ đưa cho Lăng Trĩ chọc người nhân loại. Hôn sự của Lăng Trĩ trong lòng hẳn đã có dự định, hẳn thầm nghĩ giấu kín không thể lộ, nhưng thế nào cũng không nghĩ cùng các Hoàng tôn lôi kéo quan hệ, nghĩ vậy mới chưa cho Lăng Trĩ. Nhưng nhìn bộ dáng hôm nay của Chữ Dịch Phong...

Ngón tay thon dài khẽ vuốt thái dương Lăng Tiêu cười khẽ, tiểu Hoàng tôn này thật đúng là đáng yêu nha...

Lăng Tiêu cười cũng không thêm đề ý tự nhiên đi ra ngoài, vừa lúc gặp Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Căn mới tan học.

Lăng Tiêu vội vàng hành lễ nói:” Đại Hoàng tôn”

Chữ Dịch Căn tiến lên một bước nâng Lăng Tiêu dậy, ôn nhu cười nói:” Đã nói bao nhiêu lần kêu ta Đại ca là tốt rồi câu nệ cấp bậc lễ nghĩa làm cái gì?”

“Hoàng tôn không chê thần, thần không thể đi quá giới hạn.” Lăng Tiêu hạ mắt xuống: “Đại Hoàng tôn có gì phân phó sao?”

Chữ Dịch Căn năm nay đã mười tám tuổi, nghiêm nhiên là đã lớn so với vóc người cao của Lăng Tiêu cũng cao hơn phân nửa, hơi cúi đầu nhìn mặt Lăng Tiêu, ôn nhu cười:” Ngươi khi nào thấy ta muốn phân phó việc gì sao, ta chỉ là muốn hỏi một chút ngươi vào cung có cái gì không quen, lão Tử còn nhỏ có cái gì không chiếu cố được ngươi chỉ cần nói với ta là được rồi”

Lăng Tiêu trong lòng vừa động, thần sắc càng lạnh nhạt: “Thái tử phi lúc nào cũng nghĩ đến vi thần, cũng không có gì không quen”

“A...” Chữ Dịch Căn tay phải lấy vỗ vỗ nhẹ lòng bàn tay trái hơi hơi trầm ngâm, cười:” Ta đây an tâm, về sau có cái gì khó xử tới tìm ta là tốt rồi, chúng ta vốn là quan hệ huyết thống, không cần tìm người ngoài”

“Thần tuân mệnh” Lăng Tiêu khom người, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo Chữ Dịch Căn xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Như vậy thì là... Đại Hoàng tôn là có ý mượn sức tôn nhĩ” Lăng Hầu gia lưu loát lột hạt thông, vừa ăn vừa phân tích cho Lăng Tiêu nghe:” Nhị Hoàng tôn ta biết đến, đứa nhỏ này về mặt quân sự thật có kỳ tài, chỉ tiếc người rất đơn thuần, tuổi lại nhỏ, không có chí lớn, không có kiên định... cái này ta không lo, ta chỉ là lo lắng Đại Hoàng tôn...”

Thời gian cực nhanh, Lăng Tiêu vào cung đã gần một năm, Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Căn lập đi lập lại nhiều lần là hẳn cực kỳ thích Lăng Tiêu, nhưng mỗi lần đều bị Lăng Tiêu không dấu vết mà né tránh, nhưng Chữ Dịch Căn cũng không phải ngốc tử, hẳn sẽ đợi đến lễ nhược quán. Chữ Vương triều có quy củ, cử hành nhược quán xong sau đó sẽ phong Vương, ban thưởng đất phong, ra cung kiến phủ đệ, đại hôn, vào triều.

Đến lúc đó Chữ Dịch Căn quyền lợi nơi tay, Lăng Tiêu sẽ không dễ dàng như vậy qua loa tắc trách với hắn.

Lăng Tiêu ngồi ở bên cạnh Lăng Hầu gia, cũng chuyên tâm mà ăn hạt thông, thần nhiên nói:” Không có cái gì lo lắng, tôn nhi cùng gia gia có suy nghĩ giống nhau, sau này Đại Hoàng tôn là có khả năng đăng cơ nhất, là trưởng tử hơn nữa trời cho thông minh, tâm tư cũng đủ tinh mẫn... Cho nên nhất định là sẽ làm nên chuyện lớn một ngày không xa.”

*Hạt thông.

Lăng Hầu gia nhìn tôn tử vui mừng cười:” Không uổng phí ta dạy con nhiều năm, con trong lòng đều biết là tốt rồi. Hoàng gia tranh trừ chi chiến chúng ta

không nên tham dự, chỉ nên thuận theo, cũng không nhất định phải thụ hưởng phúc khí của tân Hoàng. Nhà của ta không cầu hiển hách, có thể nhiều thế hệ phú quý thì được rồi.”

“Tôn tử đã hiểu.” Lăng Tiêu cười, nghĩ nghĩ nói: “Vì chuyện Đại Hoàng tôn tâm niệm muốn. . . tôn nhi nghĩ trước ở trong triều xin một quan chức, Đại Hoàng tôn lập tức sẽ vào triều thảo luận chính sự, đợi cho hần vào triều ta liền nói thân có quan chức không thể để cho hần bài bố. Ta sẽ không để bị động ở trong tay của hần, không bằng ta trước một bước vào triều hành động khỏi ngày sau phiền toái.”

“Ân. . .”. Lăng Hâu gia trầm trầm nghĩ nghĩ nói: “Không muốn Đại Hoàng tôn thao túng ta nên phải chọn cẩn trọng một chức quan. . . nếu không phải là Lễ bộ chính là Công bộ. Nếu Đại Hoàng tôn đã có tâm tranh làm Hoàng đế, vào triều về sau tất nhiên sẽ hạ tay trước tiên ở hai bộ này.”

Tam tỉnh Lục bộ, Lục bộ nói ra chính là Lại bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Bộ binh, Hình bộ, Công bộ. Trong đó chủ quản điển tịch trường học là do Lễ bộ, chủ quản công trình xây dựng là Công bộ, quyền lợi nhẹ chức vị nhàn, Đại Hoàng tôn có chút đầu óc cũng sẽ không nhúng tay vào việc nhàn kém. Lăng Tiêu nghĩ trước một bước ở hai bộ này sẽ tìm một chức vị, về sau nếu bị Đại Hoàng tôn trực tiếp muốn Lăng Tiêu làm thủ hạ của hần cũng sẽ không có cơ hội nhiều lắm.

“Ý của tôn nhi là Công bộ, còn nhớ năm đó tôn nhi cải tiến cung tiền đã lập được công lao, hiện giờ lại làm ra thành tích khác thì, hần là không khó.” Lăng Tiêu cười: “Bất quá lần này không thể là binh khí hạng nhất như vậy thì quá phô trương.”

Lăng Hâu gia suy nghĩ trong chớp lát nói: “Làm khó con phải suy tính một bước vậy, chính con không chế tình hình là tốt rồi. Đại Hoàng tôn coi trọng con đơn giản là hai dạng khác biệt, một là duy trì Thọ Khang Hâu phú, hai là năng lực của con. Đương nhiên không thể tiếp tục chế tạo binh khí, con mặc dù ở phương diện này tạo nghệ cực cao, nhưng cái này quan hệ nền tảng lập quốc, năm đó việc thay đổi cung tiền. Ta vẫn luôn hối hận.”

“Gia gia là vì thân dân của Đại Chử thôi.”

Lăng Tiêu khuyên giải an ủi nói: “Chuyện này cũng không có thể nói là không tốt, nếu không Thọ Khang Hâu phú ta về sau kế thừa lại không có người tài? Như vậy nếu giấu kín tài e là sẽ làm Lăng gia xuống dốc.”

Lăng Hâu gia thoải mái cười, cuộc đời này công tích của ông có hai cái, một là phụ trợ Hoàng đế đánh hạ dành được giang sơn, hai chính là dưỡng dục ra Lăng Tiêu, dặn dò: “Từ từ mới tính đi, mới về nhà ở hai ngày, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nói xong chính sự, Lăng Hâu gia cầm lấy chung trà uống nhuận nhuận cổ họng, rốt cục kiềm chế không được lộ ra mặt bất quá hỏi: “Nghe người nói, Nhị Hoàng tôn tựa hồ đối với con cũng rất có ý, giống tình cảnh của thiếu nữ mười tám động xuân, nào đem chuyện các con ở chung từng tí nói tí mĩ một lần, gia gia giúp cho con phân tích một chút.”

“Chuyện này cũng không nhọc đến gia gia hao tâm tổn trí.” Lăng Tiêu cười. Tay cầm đem hạt thông xoay người đi tìm Lăng Trĩ.

Lăng Trĩ biết Lăng Tiêu đã trở lại đã sớm ở Sáu Ngọc Hiên chờ, Lăng Tiêu thấy Lăng Trĩ cười: “Muội muội lại cao lớn.”

Lăng Trĩ cười, đi đến trước mặt Lăng Tiêu khoa tay múa chân một chút, cười duyên: “Nhị ca cũng cao lớn, so với muội cao lớn nhanh hơn nữa, đúng rồi. . .” Lăng Trĩ cầm cái tiểu hà bao đến, đưa cho Lăng Tiêu: “Muội mới làm xong, tặng Nhị ca mang đi.”

Lăng Tiêu tiếp nhận nhìn kỹ, Lăng Trĩ hiện tại nữ hồng càng ngày càng tinh xảo, Lăng Tiêu lập tức mang ở trên người, cười nói: “Như thế nào mà tay nghề tiến bộ như thế? Sẽ mau vượt qua các tú nương trong châm tuyến phòng thôi.”

Lăng Trĩ ngọt ngào cười: “Lại trêu ghẹo muội rồi.”

Lăng Tiêu cúi đầu uống trà, Lăng Trĩ do dự nhỏ giọng nói: “Trước đó vài ngày. . . Đại tỷ tỷ trong viện, giống như xảy ra chuyện gì đó.”

Lăng Tiêu đem chung trà đặt lên bàn, cười lạnh: “Ác giả ác báo, việc này huynh đã biết, muội đừng nói đến nữa.”

“Ân.” Lăng Trĩ từ trước đến nay đều là nghe Lăng Tiêu nói, gật gật đầu: “Muội nghe Nhị ca, trong ngày thường cũng sẽ không gây chuyện.”

Lăng Tiêu thấy muội muội nhu thuận như vậy rất là vui mừng, an ủi: “Không cần lo lắng trong viện của muội đều là người của huynh, được huynh cẩn thận chọn ra đưa tới, cuộc sống gia đình thê tử, thúc bá, huynh đệ của các nô tài đó đều nằm trong tay huynh, xảy ra chuyện gì cũng không thoát khỏi dự tính của huynh.”

“Ân.” Lăng Trĩ an tâm gật đầu, lại tiếp tục nói với hần nói một lát, hai huynh muội đã lâu không gặp, hảo hảo đoàn tụ hai ngày.

Chờ về tới trong cung Lăng Tiêu mới chính thức bắt tay vào việc muốn vào Công bộ, kỳ thật ở hiện tại Hoàng Đế đối với Lăng Hâu gia rất coi trọng và đối với Lăng Tiêu rất yêu thích, nếu Lăng Hâu gia đi đường tắt muốn an bài Lăng Tiêu ở Công bộ một công việc nhàn hạ cũng không khó, nhưng Lăng Tiêu đối với bán quan bán tước, cự thân vì ấu tử thịnh ân chủ sự có bản năng chán ghét, cho nên hần không thích Lăng Nho Học vì Lăng Hiên quyền quan thời điểm đó thực bài xích. Lăng Tiêu nhân phẩm không tính là cao thượng, nhưng hần cũng là người có chút thanh cao.

Lăng Tiêu vẫn là quyết định làm ra thành tích trước, sau đó đợi lão Hoàng Đế hạ chỉ Từ Quan, chính mình sẽ ngạo kiều cầm quan ấn, đó mới là danh chính ngôn thuận.

Không thể bắt tay từ binh khí cao cấp, Lăng Tiêu trước nghĩ, khi về nhà hần nghe Lăng Hâu gia nói năm nay phía Nam lại gặp bão, lúc này kỹ thuật chống lũ bất quá vẫn là Đại Vũ trị thủy lưu lại. Có một bộ phận lưu trữ ứng, đó là cách chống lũ thường xuyên duy trì từ trước, tuy rằng cách cũ, vẫn

dùng được, nhưng nếu trong hoàn cảnh xấu lại không thể áp dụng được. Thậm chí có địa phương lúc nước lũ đến quá lớn các phân lưu trữ ứng cũng không thể chứa đựng nước đến một tháng, qua mùa lũ thì không còn chứa nước nên khi thiếu mưa mùa khô vẫn là lũ ống cuồng!

* theo mình hiểu phân lưu trữ ứng có lẽ là các đập chứa nước

Lăng Tiêu tay cầm bút lông, tùy tay cầm tờ giấy bắt đầu vẽ vẽ phác họa, mấy ngày hôm trước hắn đi Hoàng đô bản thân đã xem qua, hiện tại công cụ tưới nước vẫn đều là guồng nước long cốt, tất cả đều dùng nhân lực, dựa vào nhân lực thả đập guồng nước đem nước sông đi theo vận tải đường thủy vào đồng ruộng, việc này so với đem nước tưới điện tự nhiên thuận tiện rất nhiều, nhưng có hai điểm không đủ: một chính là làm chuyển động bánh xe không thể dùng ít sức, hơn nữa phải dùng sức từ nhiều người lao động cường tráng đồng thời cùng làm việc mới được, hao nhân lại hao lực. Hai là cứ như thế sẽ phải đi lên đầu nguồn nước lấy nước lợi ích cũng không nhiều, thậm chí có địa phương dân chúng vẫn dùng thùng nước tưới, cảm thấy như vậy dễ dàng hơn chút. Hồng thủy... Tưới, nếu có thể đem này hai điểm kết hợp lại...

Lăng Tiêu lấy ngón tay thon dài nhẹ gõ án thư, linh cảm đột nhiên đến, cúi đầu tay nhanh chóng trên giấy xoát xoát họa sơ đồ phác thảo. Lăng Tiêu cả một đời theo học chuyên nghiệp trình độ tốt lắm, loại này cũng chính là chuyên môn của hắn, dùng một canh giờ đã đại khái phác thảo ra sơ đồ, tính toán thụ lực, vội một ngày liền hoàn thành.

Chuyện tiếp theo cũng rất trọng yếu, Lăng Tiêu đến tìm hiểu vài địa phương, lại tính toán trong chốc lát, yên lặng đi vài cái bước, cuối cùng chậm rãi phác họa sơ đồ đã hoàn thành, Lăng Tiêu triển khai bản vẽ nhẹ nhàng cười, hoàn mỹ.

Lăng Tiêu đem ý tưởng cùng với sơ đồ phác thảo đều đốt sạch, chỉ để lại bảng vẽ đã hoàn thành.

Lăng Tiêu sửa kiểu cũ của long cốt guồng nước, vận dụng lực kết cấu, hắn triệt bỏ một cái bánh xe di chuyển, sửa lại tổng thể, mượn lực kéo từ súc vật, như là trâu bò thì sức lực sẽ lớn hơn, gắn cho nó cái yên trên đó có dây thừng được gắn trực tiếp vào bánh răng, chỉ huy súc vật đi phía trước kéo, từ lực kéo này làm di chuyển bánh xe, chuyển động thay đổi liên tục làm long cốt chuyển động đem nước trong hồ đưa lên bờ vào trong ruộng vườn.

Trước kia vì guồng nước không thể sử dụng sức lực súc vật, hiện tại trải qua sự chỉnh sửa của Lăng Tiêu thay đổi về sau hoàn toàn đem nhân lực giải phóng ra, hơn nữa sức vật kéo so với nhân lực lớn vài lần, như vậy lượng nước cấp sẽ không có trở ngại, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Lăng Tiêu mỉm cười cảm lấy một cái trương đồ khác đến, nếu như nói mặt trên là một sự cải cách vượt trội, như vậy trương đồ thứ hai chính là kỳ tích, sửa lại sức người đổi thành sức vật kéo bất quá là thay đổi về bộ phận lực kéo, Lăng Tiêu nguyên bản rất chuyên nghiệp đề cập đến phương diện này không coi là cái gì, nhưng trương đồ thứ hai xác xác thật thật là tư tưởng của chính Lăng Tiêu.

Trương đồ thứ hai của Lăng Tiêu là một cái “lũ lụt xa”, cái này chỉ cần guồng nước không cần nhân lực cũng không cần súc vật kéo, hoàn toàn lợi dụng lực dòng nước, từ hai cái bánh xe lớn và một cái bánh xe nhỏ cấu thành, lấy hai cái trục xoay liên tiếp, trên bánh xe nước an trí rất nhiều cái bản đập, tương liên cùng guồng nước dựng thẳng bánh răng, chỉ cần đem guồng nước loại này sắp đặt tại bờ biển thích hợp, từ dòng nước luân chuyển đi vào trong sông là nước có thể chảy vào đồng ruộng.

Càng hay chính là loại guồng nước này có thể an trí dễ chống lũ, bên cạnh đập chứa nước, trong thời kỳ nước lớn có thể giữ nước, sau đến mùa khô sẽ đưa nước từ từ vào đất ruộng hoặc vào nhà phục vụ sinh sống của người dân.

Lăng Tiêu nhìn hai tờ bản vẽ có chút do dự, hắn bỗng ý là làm ra chút thành tích, làm cho lão Hoàng để danh chính ngôn thuận cấp cho hắn một chức quan trong Công bộ, nhưng cái này thành tích thấy thế nào... Đều có chút lớn.

Công lao quá lớn không có kết cục tốt, từ xưa như thế a...

“Nhị gia, Nhị Hoàng tôn tìm đến ngài.” Bên ngoài có một tiểu thái giám nhẹ giọng gõ cửa, Lăng Tiêu sùng sốt một chút, miệng nổi lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11

Lăng Tiêu mời Chử Dịch Phong vào, quy củ nói: “Đã trễ thế này, Hoàng tôn còn có việc gì phân phó?”

Chử Dịch Phong sau một năm cũng cao lớn không ít, không ngờ cũng tương đương một thước bảy nhưng so với Lăng Tiêu vẫn thấp hơn nửa thước (một thước tám), ánh mắt vẫn chưa mất đi tính hài tử, mỗi lần thấy Lăng Tiêu vẫn là bộ dáng khản trương không thôi, do dự nói: “Ta... Ta thấy huynh cả một ngày không có xuất môn, muốn hỏi một chút huynh bị làm sao vậy? Có việc gì khó xử sự, có thể nói với ta.”

Lăng Tiêu cười, trên mặt xuất hiện một tia thần sắc khó xử. Chử Dịch Phong lập tức tinh thần dâng cao, ngồi thẳng thân mình, cường chế kích động trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc: “Cứ nói đừng ngại.”

Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, ra vẻ khó xử nói: “Thực không dám giấu diếm, từ đầu tháng thần đã bắt đầu cải tiến cấu tạo long cốt guồng nước, nhưng

bất hạnh vương một trạm nghỉ không ra, ta mỗi ngày ở trong cung cũng chưa thấy guồng nước chân chính, do đó mới khó xử.”

Chữ Dịch Phong vui vẻ, nhưng vẫn là ra vẻ già dặn nói: “Cái này không khó, ta đây sẽ cho nội thị ở trong Hải Đường viện ra nhìn xem, sau đó chọn mua mấy công cụ dùng làm guồng nước, ân... Người xem, Thánh Phong Các của lão Tứ không có nước, ở chỗ ta lại có một hồ nước nhỏ có thể đặt guồng nước... Ân, vẫn là đến chỗ ta đi.”

Chữ Dịch Phong có chút khấn trương nhìn Lăng Tiêu, sợ sẽ cự tuyệt, ai ngờ Lăng Tiêu chấp tay cười: “Đa tạ Nhị Hoàng tôn.”

Chữ Dịch Phong cao hứng cực kỳ, trong lòng vui vẻ không giấu được. Một năm nay Lăng Tiêu vẫn không thân cận với hắn, ngày thường còn cùng Chữ Dịch Diễm thân mật một chút, đối với nhóm Hoàng tôn từ trước đến nay là cung kính có thừa mà thân mật không đủ. Chữ Dịch Phong chuẩn bị tâm lý sẽ bị cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới Lăng Tiêu chẳng những cùng hắn nói rất nhiều còn đáp ứng đến viện của hắn cải tiến... cái kia kêu là xe long cốt đầu gi đó, Chữ Dịch Phong trong lòng rất vui vẻ tràn đầy thỏa mãn.

Đi ra, thấy trời đã dần về đêm ở lâu không tốt, dặn dò: “Ân... Ta sẽ giúp cho huynh, huynh đừng lo lắng, ân... Không còn sớm, huynh nghỉ ngơi sớm nha.”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong khuôn mặt nhỏ nhắn mang tính trẻ con trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng vẫn là không nói gì thêm, hành lễ đưa Chữ Dịch Phong đi ra ngoài.

Ngày hôm sau Chữ Dịch Phong quả nhiên phái người đem những thứ Lăng Tiêu muốn đều lần lượt mang ra, mời Lăng Tiêu qua nghiên cứu.

Tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm nghe được tin, nghĩ có cái gì vui đùa liền chạy đến xem, thấy một đồng ván gỗ không có chút hứng thú, đi vào phòng bếp của Chữ Dịch Phong ăn trái cây.

Chữ Dịch Phong xoa tay có chút không tự nhiên, đối Lăng Tiêu cười: “Ân... huynh nói nhờ bọn họ đặt mua gì đó, huynh nhìn xem có dùng được hay không, để ta cho bọn họ tìm đổi lại”

Lăng Tiêu nhìn nhin vôi nước, guồng nước cùng gỗ với một ít công cụ đã chuẩn bị tốt, có thể sử dụng, Lăng Tiêu khom người cười: “Đã đầy đủ hết, đa tạ Hoàng tôn hao tâm tốn trí.”

Vừa lúc hoa Hải Đường trong Hải Đường viện nở rộ, từng cánh từng cánh hoa bị gió thổi phiêu tán bay đến bên bờ hồ, Lăng Tiêu cứ như vậy đứng ở giữa phong cảnh này, tay áo rộng bị gió thổi nhẹ nhàng đong đưa, Lăng Tiêu ung dung khom người cười.

Phong lưu vô cùng, tao nhã không thể nào tả nổi.

Chữ Dịch Phong sùng sốt, mặt có chút đỏ lên, xoa xoa mặt nói: “Cái kia... Đồ vật này cứ để đây, huynh đem cho ta xem hình vẽ, rồi huynh cứ đứng bên ngoài xem và chỉ cho ta, huynh đừng tự mình làm”

“Không dám” Lăng Tiêu vội hỏi, “Thần tự mình làm”

Chữ Dịch Phong cố ý không cho Lăng Tiêu động thủ, chất phác cười: “Huynh da thịt non mềm lỡ bị thương thì sao, ta da thịt dày, không dễ bị thương.”

Lăng Tiêu thăm nghĩ người so với ta còn dễ bị thương hơn đi, nhưng Chữ Dịch Phong kiên trì nói gì cũng không được.

Chữ Dịch Phong vừa nói chuyện vừa xem hình vẽ xong Chữ Dịch Phong cởi quần áo ngoài, vén tay áo lên bắt đầu chuyên tâm cưa gỗ.

Lăng Tiêu thấy chỉ chốc lát sau tấm gỗ đã được đẽo gọt giống như trong hình vẽ, cầm đao bắt đầu tước bánh răng nhìn Chữ Dịch Phong, cười: “Hoàng tôn tay thật khéo nha.”

Lăng Tiêu lơ đãng, nhìn bộ dáng Chữ Dịch Phong làm việc cảm thấy kinh ngạc, hắn nguyên bản nghĩ rằng Chữ Dịch Phong chỉ làm ra bộ dáng muốn hắn tốt, không nghĩ tới Chữ Dịch Phong thật sự có thể làm, tay rất nhanh, lực đạo ổn, dấu vết đều rất trơn nhẵn.

“Hoàng tôn sao làm được những thứ này?” Lăng Tiêu nhin không được hỏi. Chữ Dịch Phong ngẩng đầu làm cho tóc phía trước rơi xuống, cười đáp: “Đây có là gì, chuồng ngựa trong viện là do ta tự tay làm, tuy rằng không tinh xảo nhưng có thể sử dụng là được, ân... thời điểm ta còn đi theo ở trong quân đã làm khỏi giáp cùng cung tiễn, liều mạng ta cũng làm được.”

Lăng Tiêu sùng sốt, nhin không được ngừng tay nhìn Chữ Dịch Phong lưu loát làm việc. Hoàng tôn này không có chút nào cho rằng mình là Hoàng tôn long tử. Lăng Tiêu chậm rãi bắt tay vào làm đầu gỗ, thần nhiên nói: “Nhị Hoàng tôn là thật thích quần ngũ nha.”

“Ân” Chữ Dịch Phong vừa nói tới thứ mình thích cũng không còn mất tự nhiên nữa, đôi mắt đen bóng càng sáng ngời: “Ta về sau nghĩ sẽ làm Đại tướng quân, giống như là cừu cừu, tốt nhất là có thể đóng ở biên cương, ha ha... Chờ vài năm ta ra cung, gia gia nếu có thể đem phương Bắc làm đất phong cho ta thì tốt rồi, ở đó luyện binh mới tốt, cũng có thể làm cho Hung Nô kinh sợ...”

“Hoàng tôn!” Lăng Tiêu nhin không được lớn tiếng trách mắng: “Lời này không được nói nữa!”

Chữ Dịch Phong sùng sốt, không rõ Lăng Tiêu bình thường ôn hòa sao lại đột nhiên nói ra lời như thế, theo bản năng gật đầu, nhút nhát nói: Huynh... huynh không thích nghe, ta không nói.”

Lăng Tiêu vừa rồi hoàn toàn không có suy nghĩ đã lớn tiếng trách mắng Hoàng tôn như vậy thật sự không phù hợp với tính cách của hắn, thấp giọng nói: “Thần thất lễ ... Nhưng sự tình này, Hoàng tôn về sau tốt nhất không nên cùng ngoại nhân nhắc tới.”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu, hoàn toàn không thèm để ý Lăng Tiêu vừa rồi thất thố, cười: “Ta cũng chỉ có thể cùng huynh nói. Mẫu thân nghe không hiểu mấy cái này, Phụ thân... Ân, huynh cũng biết, ngài chê ta ngu, bình thường chú trọng khảo công khóa của Đại ca, hỏi ý nghĩ của Đại ca, sẽ không hỏi đến ta.”

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, ôn nhu nói: “Hoàng tôn khiêm tốn.” Nói xong không thèm nhắc lại, chuyên tâm làm việc trong tay.

Chữ Dịch Phong cũng không thật sự để ý tiếp tục gọt đầu gối.

Dù sao Lăng Tiêu cũng không muốn bị kéo vào gia sự của Hoàng gia. Lăng Tiêu biết Thái tử coi trọng Đại Hoàng tôn mà gốc tử này cũng nhìn ra, nhưng Chữ Dịch Phong cũng quá không để mắt, lời như thế đều có thể vô tâm vô phách nói ra. Muốn đất phong phương Bắc? Nực cười! Cho dù là đến lúc đó lão Hoàng Đế thật sự phong cho y đất phương Bắc cũng không thể nhận.

Phương Bắc là địa phương nào? Chữ Vương triều hiện tại kinh địch nhất chính là tộc Hung Nô – tai họa ngầm lớn ở phương Bắc, từ trước đến nay đóng ở phương Bắc không phải Thái tử thì cũng là trung thần được Hoàng Đế tử tử chọn lựa.

Phương Bắc cũng không phong phú, đóng ở nơi đó cũng không có lợi, chỉ cần chút chuyện nhỏ cũng sẽ dễ dàng bị chụp mũ là thông đồng phản quốc, người khác tránh còn không kịp, tiểu Hoàng tôn ngây ngốc này cư nhiên lại muốn đi.

Lăng Tiêu có thể xác định, theo tính tình của Đại Hoàng tôn Chữ Dịch Cảnh, Chữ Dịch Phong nếu thực đi phương Bắc thì không quá ba năm sẽ uổng mạng. Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong cúi đầu bộ dáng chuyên tâm làm việc thờ dài, trải qua lời nói vừa rồi của Lăng Tiêu Chữ Dịch Phong cho dù không hiểu hắn là cũng không dám nói lại chuyện này. Lăng Tiêu tự giễu cười, mình hiện tại tự tung tự tác, đến lúc đó chẳng phải cũng kéo y xuống nước luôn sao, đầu có gì bất đồng với người khác.

Lăng Tiêu hận mình tâm ngoan một lúc, hắn vốn cần một người để bản thân không dẫu vết tách khỏi công lao trị thủy lần này, Chữ Dịch Phong đúng lúc này lao tới, bất quá lại thích hợp nhất, cho nên hắn mới đáp ứng đến chỗ Chữ Dịch Phong làm guồng nước. Về sau chỉ cần nói là hắn và Chữ Dịch Phong cùng làm, có Hoàng tôn cùng làm, phần công lao này sẽ không thua thiệt.

Lăng Tiêu áp chế cảm ơn không đánh trong lòng, cúi đầu lấy gỗ cho Chữ Dịch Phong đeo gọt.

Ý đồ của Lăng Tiêu muốn làm ra hai loại guồng nước cũng không dễ dàng. Lăng Tiêu vì muốn nhanh chóng hoàn thành công việc mấy ngày nay trừ bỏ thời điểm đi ngủ đều ở trong Hải Đường viện của Chữ Dịch Phong. Một ngày ba bữa cơm đều ăn ở Hải Đường viện, Lăng Tiêu dần dần nhìn thấu một ít chuyện không bình thường.

Bởi vì tứ Hoàng tôn Chữ Dịch Diễm dính người, Lăng Tiêu ba bữa cơm đều đi theo Chữ Dịch Diễm đến Thính Phong Các ăn, so ra là có chênh lệch. Món ăn của Chữ Dịch Phong cũng xem như phong phú, nhưng nếu theo quy củ dành cho Hoàng tôn tuyệt đối không phải nhiều.

Bữa cơm của Hoàng tôn đều có quy củ, mỗi ngày đều đã được phân phó lượng món ăn, hơn nữa còn vì thể diện Hoàng gia, tuyệt đối không thể ít như vậy.

Ngay cả chuyện món ăn đã không như nhau, Chữ Dịch Phong chỉ cần dụng tâm nhiên các hạng phân lệ trong Hải Đường viện, vật dụng cần thiết, vật dụng trang trí, so với Chữ Dịch Diễm đều kém hơn!

Thái tử thiên vị Đại Hoàng tôn, Thái tử phi thương yêu chiều chuộng Tứ Hoàng tôn, đây là chuyện trong cung ai cũng biết.

Tam Hoàng tôn miệng ngọt như đường, bình thường luôn có thể ở trước mặt Hoàng Đế Thái tử, Thái tử phi lấy lòng, nhưng chỉ có Nhị Hoàng tôn ngốc nghếch này là khác biệt.

Lăng Tiêu trong một năm này cũng đã sớm đã nhìn ra, bởi vì Hoàng tôn đều là con của chính thể Thái tử phi, Thái tử phi cũng sẽ không có ý niệm cảnh tỉnh trong đầu. Tuy rằng từ ái nhưng cuối cùng cũng vẫn thiên vị, mà Hoàng tôn không quá thông minh này lại không yêu cầu Thái tử, Thái tử phi cái gì.

Lăng Tiêu nắm chặt ngón tay thon dài trong tay áo rộng, hơn nữa Nhị Hoàng tôn chưa bao giờ để ý điều này, không chừng chính y cũng không biết bị chèn ép. Càng như vậy nô tài càng không sợ y!

Lăng Tiêu giờ Ngộ cổ ý phái hai tiểu thái giám trong Hải Đường viện đi Nội Vụ phủ lấy quả vải, lại nói mấy mâm phân theo quy củ đã ăn xong rồi nhưng Hải Đường viện muốn thêm một chút.

Tiểu thái giám lúc ấy nghe Lăng Tiêu phân phó mặt lộ vẻ khó xử, trong lòng Lăng Tiêu lập tức hiểu được, cười nói: “Đi đi, không được thì thôi.” Tiểu thái giám đi, không bao lâu trở về, khó xử nói: “Công công ở Nội Vụ phủ nói, quả vải đưa tới vốn đã ít, cũng đã theo quy củ phân cho Hải Đường viện, nhiều hơn nữa thật sự lấy không ra.”

Lăng Tiêu tinh tế nhìn thần sắc tiểu thái giám, giống như vừa bị giáo huấn một chút, hắn biết là tiểu thái giám ở Nội Vụ phủ tuyệt đối là bị ‘Chỉ điểm’, không quá để ý mà cầm hà bao cho hắn, mỉm cười an ủi: “Không có chuyện gì, đi đi.”

Tiểu thái giám không hoàn thành việc được giao không dám lấy hà bao, chối từ một lúc mới có chút áy náy nhận.

Lăng Tiêu đi đến bên hồ, tùy tay bắt lấy cánh hoa Hải Đường đang rơi. Mùa vải đúng vào tháng năm, vào đầu mùa nên quả vải đưa đến ít, rất khó có được.

Đúng là làm khó, Tứ Hoàng tôn Chử Dịch Diễm ngày hôm qua cố ý lôi kéo hắn quay về Thỉnh Phong Các, lúc ấy Lăng Tiêu thấy rõ: tràn đầy bốn mâm. Chử Dịch Diễm tâm tư đơn thuần cho rằng hắn ở bên cạnh Chử Dịch Phong không có ăn, còn cười nói: “Huynh ăn đi, ăn xong rồi ta lại cho Tiểu Hạ Tử đi Nội Vụ phủ lấy, chúng ta tiếp tục ăn nha.”

Lăng Tiêu buông tay, hoa Hải Đường nhẹ nhàng rơi xuống. Lăng Tiêu khước miệng gọi lên cười lạnh, xem ra Thái tử cũng không phải cao minh, cho rằng có những hài tử đều là con của chính thế có thể miễn trừ tranh đấu xấu xa sao? Thái tử, Thái tử phi tuy rằng không có chèn ép Chử Dịch Phong, nhưng nòi tài phía dưới đều là lão luyện, hiện tại đều vội vàng nịnh hót Đại Hoàng tôn, cư nhiên ngay mấy mâm quả vải cũng cất xén!

Chử Dịch Phong tâm tư đơn thuần, lại không yếu ớt luôn muốn cái này, cái nọ. Việc này y hẳn chưa từng chú ý qua.

Lăng Tiêu an ủi chính mình, thôi thôi, Chử Dịch Phong cũng không thêm đề ý, mình sinh tức giận làm gì.

Không bao lâu có tiểu thái giám tới gọi Lăng Tiêu đi dùng cơm chiều, Lăng Tiêu ngồi ở bên cạnh Chử Dịch Phong, chậm rãi cầm lấy đũa nhìn một bàn món ăn, vẫn là không có một chút phân theo quy củ.

Trên bàn chỉ có hai món ăn mặn, một món là thịt kho mơ khô, món này Lăng Tiêu từ trước đến nay sợ mập nên không ăn.

Chử Dịch Phong cũng biết, ân cần đem món thịt hươu nướng đến trước mặt Lăng Tiêu, cười nói: “Món này ngon, huynh ăn nhiều một chút.” Lăng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong ngây ngốc lấy lòng, không biết sao trong lòng đau nhói, lại nhớ tới năm ấy mình đi phòng thu chi vết sạch tiền tiêu vật hàng tháng để mua trang sức cho Lăng Trĩ, một cổ phần ý trong lòng làm thế nào cũng không tiêu tan.

Chử Dịch Phong cũng là Hoàng tôn, hiện tại đại sự còn chưa định, cho dù về sau Đại Hoàng tôn thật sự đăng đại bảo, Chử Dịch Phong cũng là huynh đệ ruột thịt của Hoàng Đế! Thân Vương tôn quý nhất của Chử Vương triều. Y có thể không cần, y có thể không muốn, nhưng cái gì nên có nhất định phải có! Đường đường là Hoàng tôn dựa vào cái gì nòi tài phía dưới lại dám chà đạp!

Buổi chiều bên bờ hồ lời khuyên nhủ của mình cũng không có ích, Lăng Tiêu cuối cùng nhắm mắt lại, đứng lên một phen đem bàn bát tiền cùng với tất cả thức ăn trên bàn đẩy ngã xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chử Dịch Phong đang thành thật ăn cơm, cuộc sống của y mấy ngày nay trôi qua thật là phong phú, mỗi ngày cùng Lăng Tiêu đi công đạo xem thợ làm việc, cũng tự đắc coi như làm một việc thú vị. Hôm nay lại bận cho tới trưa rốt cục mọi việc chuẩn bị đã xong, đang muốn ăn thật ngon một chút, đâu ai ngờ đến Lăng Tiêu một hơi đem toàn bộ thức ăn đẩy xuống đất!

Chử Dịch Phong thật sự hoảng hốt, lúc Lăng Tiêu đẩy ngã một bàn đồ ăn y đang cầm bát ăn cơm lập tức nhảy xa nửa trượng, nhìn sắc mặt Lăng Tiêu thăm dò tình hình, xem trước mắt xảy ra chuyện gì, nhỏ giọng nói: “Huynh... làm bị sao vậy?”

“Thần thất lễ.” Lăng Tiêu nói xong câu này, nhắm mắt nằm ngất ở trên mặt đất.

Chử Dịch Phong sợ tới mức cầm chén ném, vội vàng gọi người đi thỉnh thái y, tự mình một phen đem Lăng Tiêu ôm lấy, một đường ôm đến phòng ngủ của mình.

Lăng Tiêu bình sinh đúng là hoàn mỹ, ngất đi như vậy cũng là cho người khác một phen phong vận, Chử Dịch Phong không kịp thương thức, tâm y vốn là đơn thuần cực kỳ không biết Lăng Tiêu đây là bị làm sao, cả người ra đầy mồ hôi. Trong thời gian ở quán doanh y cũng gặp qua quần nhân bị ngất xỉu, nhưng đây không phải là đối thủ chính là một, nếu không là bị cảm nắng, nhưng Lăng Tiêu làm sao mà lại bị như vậy?

Chử Dịch Phong sốt ruột nhưng không dám lộn xộn với Lăng Tiêu, chính mình tự tay cẩn thận lấy khăn mặt lau cho Lăng Tiêu, chỉ thấy Lăng Tiêu sắc mặt càng thêm tái nhợt, gương mặt tinh xảo nhắn nhỏ khó chịu dường như là phải chịu đau đớn dữ dội, Chử Dịch Phong gấp cơ hồ muốn khóc lên. Đúng lúc này Hoàng Đế mang theo thái y vội vàng chạy đến, giầy lát Thái tử phi cũng chạy lại đây.

Nguyên lai Chử Dịch Phong sợ Lăng Tiêu gặp chuyện không may, kêu nội thị đi nói là mình sinh bệnh. Trong cung có quy củ, trừ bỏ Hoàng Đế, Hoàng Hậu cùng Hoàng tử, Hoàng tôn có thể trực tiếp tuyên ngự y, còn lại những người khác cho dù là Quý phi sinh bệnh cũng phải theo trình tự mà làm. Vậy nên có thể trực tiếp gọi ngự y đến là rất khó, chớ nói chi là Lăng Tiêu với cấp độ, phẩm vị này lại càng không thể. Hoàng Đế và Thái tử phi chỉ nghe nói là Chử Dịch Phong sinh bệnh cấp tính vội vàng tới khi biết rõ nội tình mới yên lòng.

Lăng Tiêu cũng là người được Hoàng Đế và Thái tử phi yêu thích, Thái tử phi sợ Hoàng Đế trách cứ Chử Dịch Phong, trước một bước cả giận nói: “Nhu thể nào mà con lại làm như vậy, thật là không hiểu chuyện? Làm hại Thánh Thượng lo lắng!”

Hoàng Đế cũng lo lắng Lăng Tiêu, ngắt lời nói: “Thôi, Phong nhi cũng là lo lắng Lăng Tiêu, thất thần làm cái gì? Còn không nhìn xem Lăng Tiêu làm sao lại bị như vậy!” câu sau là nói với ngự y còn quì trên mặt đất.

Ngự y vội vàng đứng dậy đi đến phòng trong, cầm tay Lăng Tiêu bắt mạch, nửa ngày phán không ra bệnh gì.

Hoàng Đế và Thái tử phi ngay tại gian ngoài chờ, ngự y cũng rất lo sợ không đoán ra bệnh thì mình sẽ bị cho là kém cỏi, bất tài, nhưng y chẩn bệnh cả nửa ngày cũng không đoán ra nha, rõ ràng như không có bệnh!

Ngự y về mặt khổ sở, nếu đi ra ngoài nói không có việc gì thì mình liền có chuyện. Lúc này Lăng Tiêu từ từ chuyển tỉnh, ngự y nắm chắc hy vọng, kích động nói: “Tiểu Hầu gia? Tiểu Hầu gia thấy trong người chỗ nào không khỏe?”

Lăng Tiêu có chút suy yếu, hoãn thanh nói: “Mấy ngày nay đều cảm thấy mệt, ăn cũng rất ít, nhưng lại cảm thấy không đói, vừa rồi lại té xỉu.”

Ngự y sững sốt, thầm nghĩ tiểu Hầu gia người đùa ta phải không? Người muốn cho ta nói với Hoàng Đế là người đói quá nên bệnh nha? Lừa quỷ à?

Ngự y vừa cẩn thận chẩn mạch, đúng là có chút chứng khí hư, mạch đập lại rất là mạnh mẽ. Ngự y cả giận hỏi: “Không biết tiểu Hầu gia gần đây ăn uống có cái gì biến hóa? Chính là bình thường ăn cái gì? Hoặc là ăn thiếu cái gì?”

“Kìa thật là không có, ngược lại vài ngày đây cùng Nhị Hoàng tôn dùng cơm, cơm canh so với Nghi Phong Các đơn giản hơn một chút, cũng không có ăn cái gì khác.”

Ngự y gật gật đầu, nghĩ thầm cũng không sai biệt lắm, bèn đứng dậy đến gian ngoài, hướng đến Hoàng Thượng nói vài câu văn từ, rồi làm như sợ suýt nói đúng là Lăng Tiêu mấy ngày nay ăn đơn giản chút, tiểu Hầu gia thân kiều thịt quý, lại là thời điểm phát triển thân thể, nhất thời dinh dưỡng cung cấp không đủ nên sinh bệnh.

Hoàng Đế gật gật đầu, yên lòng, nhin không được thở dài: “Tiêu nhi này thân mình ngày thường thoát nhìn không tồi, như thế nào bên trong lại nhu nhược như vậy.”

Chử Dịch Phong ở bên cạnh Lăng Tiêu nên mọi chuyện đều rõ, sợ Hoàng gia gia nói là Lăng Tiêu yếu ớt, vội vàng cãi lại nói: “Hoàng gia gia có điều không biết, Lăng Tiêu đã nhiều ngày đều là ở nơi này với Tôn nhi...”

Chử Dịch Phong đem việc mấy ngày nay Lăng Tiêu với y cùng nhau thay đổi long cốt giường nước nói ra. Ý chủ ý là muốn nói cho Hoàng Đế biết Lăng Tiêu mệt không phải do yếu ớt, ai ngờ lão Hoàng Đế vừa nghe Chử Dịch Phong nói cái gì không cần nhân lực vẫn có thể vận hành giường nước, ánh mắt trừng lớn, lập tức lôi kéo Chử Dịch Phong đi ra ngoài ý muốn làm nhìn tận mắt giường nước tốt như thế nào.

Hoàng Đế vừa thấy trước mắt tiểu hồ bên cạnh Hải Đường viện có giường nước, Chử Dịch Phong còn nhỏ lại không thông chính sự nên không biết. Lão Hoàng Đế biết bánh xe giường nước có ý nghĩa như thế nào, dân lấy thực làm đầu, bánh xe giường nước nếu có thể mở rộng đi xuống dân chúng, giúp cho việc trồng trọt lợi ích không thể nghĩ bàn!

Hoàng Đế vây quanh giường nước chuyển động nửa ngày, lại tự mình lôi kéo dây thừng cột trâu làm cho nó di chuyển sau một hồi lôi kéo thực nghiệm, vui vẻ nói: “Trầm kéo còn không hao tổn lực, huống chi là súc sinh này!”

Hoàng Đế xắn tay áo vây quanh bánh xe nước chuyển động, thương thức nửa ngày, quay đầu hướng Chử Dịch Phong nói: “Đây là Tiêu nhi cùng con làm ra?”

“Tôn nhi chỉ hỗ trợ thôi, đều là Lăng Tiêu thiết kế.” Chử Dịch Phong thấy Hoàng Đế cao hứng như thế cũng cười, nói tiếp: “Phong chừng là mấy ngày nay làm thứ này mệt nhọc, ân... Lăng Tiêu đã quen được chiều chuộng.”

Hoàng Đế mừng rỡ, vội vàng xoay người đi vào nhìn Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu đã khá hơn, sắc mặt còn có chút tái nhợt, dựa vào cái gối mềm nửa mở hai mắt, Thái tử phi kéo tay hần hỏi han ân cần.

Lăng Tiêu thấy lão Hoàng Đế vào vội vàng đứng dậy, Hoàng Đế tiến lên một bước đè bả vai Lăng Tiêu lại, hòa nhã nói: “Trầm miễn cho con nghi lễ triều đình, Phong nhi cho ta xem bánh xe giường nước con làm, thật sự là tạo phúc cho dân, vất vả cho con rồi.”

Lăng Tiêu mắt nhìn xuống, thấp giọng nói: “Không phải công lao của một mình thân, bánh xe nước này từ một năm trước mà bắt đầu thiết kế, bất hạnh có vài cái trạm kiểm soát nghĩ không rõ, mấy ngày nay nhờ Nhị Hoàng tôn một phen chỉ đạo mới ngộ ra, muốn nói công lao vẫn là Nhị Hoàng tôn hơn.”

Lăng Tiêu vừa nói tay trái trong chăn lấy ra ôm ngực nhin không được gắt gao ho mấy tiếng.

Ngay từ đầu hần chỉ biết cái này công lao quá lớn, hần chỉ là muốn thuận lợi tiến vào Công bộ, không muốn công lao quá lớn làm cho người chú ý, biện pháp duy nhất chính là tìm một người đến chia sẻ công lao của hần.

Người chọn lựa thích hợp nhất tự nhiên chính là Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong. Y sẽ một lòng giúp mình hơn nữa sẽ không hoài nghi... Hết thầy đều có kế hoạch bên trong. Ngay tại ngày hôm qua Lăng Tiêu còn có chút hối hận, hối hận chính mình đem Chử Dịch Phong dụ dỗ, làm cho hần không còn

tự do tự tại vì trong tâm của hắn chắc chỉ muốn làm một tiểu Hoàng tử thật tốt. Nhưng hôm nay Lăng Tiêu suy nghĩ cẩn thận, Chử Dịch Phong sinh tại Hoàng gia, đã sớm hăm trong vũng bùn cho dù là không có chuyện này thì thế nào Chử Dịch Phong ở trong quần đã có danh vọng, hơn nữa y ở trong quần trải qua vài năm nữa, mọi chuyện sẽ thay đổi, liệu Chử Dịch Căn rốt cuộc là có dung nạp y hay không.

Vậy thì không bằng chính mình sớm một chút giúp y một phen, chuyện về sau cứ để hạ hồi phân giải. Nhưng hiện tại, Chử Dịch Phong vẫn là nhi tử của Thái tử, cho dù không được Thái tử yêu thích thì thế nào? Cũng không phải là người để nô tài hạ nhân có thể coi thường!

Hoàng Đế và Thái tử phi vừa nghe xong đều quay đầu nhìn về phía Chử Dịch Phong, trong mắt lộ vẻ vui mừng, mặt Chử Dịch Phong lập tức đỏ lên, vội vàng khoát tay, lấp ba lấp bắp nói: “Không... không... chuyện này.. Tôn nhi chỉ là trợ thủ mà thôi...”

“Nhị Hoàng tôn quá khiêm nhường.” Lăng Tiêu tiếp lời nói, luận tài ăn nói Chử Dịch Phong không thể là đối thủ của hắn, Lăng Tiêu miệng lưỡi ngon ngọt chỉ bằng vài câu đem công lao này nói thành Chử Dịch Phong cùng hắn mỗi người một nửa.

Hoàng Đế càng nghĩ càng vui vẻ, nhìn Lăng Tiêu tái nhợt, nghiêm mặt lại nhìn không được nói: “Con nhìn xem mấy ngày nay vất vả lại tiêu tụy đi rất nhiều, vì việc này cũng không thể làm tổn thương thân mình, con còn nhỏ, về sau còn nhiều việc cần tới nhân tài của ngươi.”

“Thần thất lễ...” Lăng Tiêu vuốt cằm, có chút thẹn thùng cười: “Hoàng Thượng đã biết thần theo gia gia, trong ngày thường có ít quả hạch và nước quả làm đồ ăn vặt, không rời miệng được, nhưng ở trong Hải Đường viện hình như là bị phân biệt đối xử... Trong ngày thường ở chỗ Tứ Hoàng tôn ăn uống rất là đầy đủ, còn Nhị Hoàng tôn nơi này ngẫu nhiên muốn ăn chút ăn điểm tâm yêu thích cũng không có thần hết sức khó chịu.”

* Quả hạch (St: hình theo tính chất mình hoá)

“Tại sao nơi này của Phong nhi lại bị xem nhẹ?” Lão Hoàng Đế gửi ra một chút hương vị bất thường: “Phân lệ của Phong nhi và Diễm nhi giống nhau, cùng một phân lệ như vậy thì sao không giống nhau?”

“Cùng một dạng?” Lăng Tiêu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc hắn làm ra vẻ mặt Bạch Liên Hoa đầy vẻ vô tội nói: “Thần còn tưởng rằng bởi vì Tứ Hoàng tôn tuổi nhỏ mới được ưu ái hơn, tựa như ngày hôm trước tiến cống cây vải, Tứ Hoàng tôn được chia so với Nhị Hoàng tôn là nhiều gấp đôi, “Thần...” Lăng Tiêu có chút thẹn thùng cười: “Hoàng Thượng biết có một lần thần cho nội thị đi Nội Vụ phủ hỏi, cũng không có gì cho Hải Đường viện...”

Lăng Tiêu gục đầu xuống, trong mắt lộ vẻ ngoan lệ, không thừa dịp mới vừa lập công thì chờ thời điểm nào mới nói? Lợi dụng thời cơ đang được Thánh sủng phải làm cho đám nô tài kia biết lợi hại. Tôn nghiêm của Nhị Hoàng tôn cho tới bây giờ không thể bị coi thường, ngay cả khiêu khích cũng không được.

Lăng Tiêu vài câu nhẹ nhàng băng quơ làm cho Lão Hoàng Đế thật phần nộ, nhìn lại Lăng Tiêu thân thể quả là xanh xao, còn Hải Đường viện nhìn vào quả là bố trí rất đơn giản.

Ngay cả Thái tử phi cũng nộ khí thay đổi sắc mặt, cả giận nói: “Đi cho ta kêu Nội Vụ phủ Hứa Quyền đến! Ta thật muốn hỏi khi nào thì các Hoàng tôn được chia phân lệ không giống nhau.”

Lão Hoàng Đế bởi vì bánh xe giường nước muốn thêm phần thưởng lớn.

Phần thưởng cho Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu chưa ban, ai ngờ lại có việc này nhìn sắc mặt Lăng Tiêu tiêu tụy càng thêm phần nộ.

Không bao lâu Nội Vụ phủ tổng quản Hứa Quyền đã tới, hắn đã nghe được một số tin tức phong phanh, dọa phá lá gan, vội vàng đem Đông Cung quân sự thái giám Cát Tường phụ trách phân lệ mang đến. Hứa Quyền thấy Cát Tường trong lòng tức giận nằng, nô tài to gan thật sự là tìm đường chết mà, chuyện cất xén phân lệ của Hải Đường viện đã bị lộ rồi.

Cát Tường trong lòng cũng bồn chồn, sợ tới mức chân run run đi cũng không vững, đi theo sau Hứa Quyền trong lòng kêu khổ, bởi vì thường ngày Nhị Hoàng tôn không để ý này nọ, hơn nữa thấy Thái tử đối với Nhị Hoàng tôn cũng không thêm để ý, hắn trong cung là một tên giáo hoạt, tâm ngoan thủ lạt, phần này hắn không ăn chặn thì chờ tới lúc nào?

Lúc này mọi sự đã lỡ rồi, Hứa Quyền sợ tới mức rụt rè quỳ gối tiến vào, dập đầu nói: “Nô tài đem Đông Cung phân lệ quân sự Cát Tường mang đến.”

Cát Tường sợ tới mức dập đầu không thôi, lão Hoàng đế thấy bộ dáng của hắn chỉ biết là sợ tội, càng sinh khí, cả giận nói: “Ai bảo ngươi cất xén phân lệ của Nhị Hoàng tôn! Các Hoàng tôn phân lệ đều là nhất dạng, ai cho ngươi lá gan phân phối không đều!”

Cát Tường vội vàng dập đầu, nước mắt chảy giàn giụa, khóc ròng nói: “Nô tài làm sao dám, vật tiến cống có hữu hạn, Nhị Hoàng tôn thường ngày lại không thích điều này, nô tài đã nghĩ nhiều nên cấp thêm cho nơi khác một ít, đồ cũng là nô tài khổ tâm...”

Nói chưa dứt lời, Hứa Quyền nhắc tới làm lão Hoàng Đế tức giận râu cũng bay lên, tiến lên một cước đá vào trên vai Cát Tường, giận dữ hét: “Trong cung phân lệ là do ngươi một nô tài phân phối? Tự mình có quyền cấp cho địa phương khác một chút? Đây là việc ngươi có thể làm chứ? Phân lệ của Hoàng tôn cho dù toàn bộ ném cũng không đến lượt ngươi có thể nhúng tay vào việc này. Huống chi Trẫm nhìn mấy thứ này cũng không nhất định là phân đến nơi khác đi?”

Cát Tường bị la mắng đến thậm tệ, chỉ biết dập đầu cầu xin tha thứ.

Lăng Tiêu nhẹ nhẹ ho khan vài tiếng, lão Hoàng Đế quay đầu lại nhìn hắn một cái, thường thường khí, thần thiết nói: “Tiêu nhi còn chỗ nào không thoải

mái?”

“Không có.” Lãng Tiêu lắc đầu, lão Hoàng Đế không kiên nhẫn nhìn Các Tường đang quì trên mặt đất liếc mắt một cái, phản phó nói: “Nội Vụ phủ tổng quản Hứa Quyền, ngự hạ không nghiêm, cắt nửa năm tiền tiêu vật hàng tháng. Nghi Trượng ngay hôm nay từ phó chức thay thế Các Tường. Về phần phạt như thế nào ... Ít nhiều là nhờ Tiêu nhi mới biết được nô tài kia đúng là loại này, vậy do Tiêu nhi xử trí đi, là đánh hay giết tùy ý đi.”

Nói xong không để ý tới tạ ơn của Hứa Quyền và Các Tường vẫn luôn khóc lóc đập đầu. Hứa Quyền lập tức nháy mắt làm cho các tiểu thái giám đem Cát Tường kéo xuống trước đi ra ngoài, còn mình thắm mồ hôi đứng ở một bên chờ phân phó.

Hoàng Đế thờ dài, lại an ủi Lãng Tiêu và Chử Dịch Phong một phen, mặc dù việc này làm cho lão tức giận, nhưng vừa nghĩ tới bánh xe guồng nước kia Hoàng Đế vẫn là rất vui vẻ, nô tài kia tính cái gì đâu, guồng nước kia mới là trọng yếu, lập tức phân phó trở về nội các bàn tính về việc này.

Thái tử phi lại phái người lấy không ít thuốc bổ đến, nàng hôm nay mới biết được Chử Dịch Phong trong ngày thường lại là bị đối xử chèn ép, khe khát, tự trách không thôi, ôm Chử Dịch Phong nói nghẹn ngào: “Là Bồn cung ngày thường sơ sót, ngặt hải tử, con có gì không hải lòng cứ nói cho nương?”

Chử Dịch Phong hôm nay mới biết mình đã bị phân biệt đối xử, bình thường y không thèm để ý cái này, Nội Vụ phủ lại không dám làm quá phận, Chử Dịch Phong cười gượng nói: “Nhi tử cũng không biết...”

Thái tử phi lại nắm cả tay Chử Dịch Phong và Lãng Tiêu hết nửa ngày thể hiện tình cảm từ mẫu, đang muốn nói chuyện Hứa Quyền thì Lãng Tiêu cản lại, Lãng Tiêu hòa nhã nói: “Hoàng Thượng nếu nói là để cho con xử trí, vậy thì để con làm. Đừng làm bẩn tay Di mẫu.”

Lãng Tiêu tình cảm nhu hòa có thể thấy được, Thái tử phi cũng biết mình nhúng tay rồi cuộc sẽ chọc người nghị luận, gật gật đầu nói: “Chi bằng Tiêu nhi xử trí đi, nhưng phải hảo hảo bảo dưỡng thân mình... Việc này đều là ta trong ngày thường sơ sẩy, đúng là người mù...”

Lãng Tiêu lại khuyên giải an ủi Thái tử phi một phen, Thái tử phi mới thờ dài đi trở về.

Mọi người đi rồi, Chử Dịch Phong canh giữ ở bên người Lãng Tiêu, vẫn có chút khấn trương, nhỏ giọng nói: “Huynh không sao chứ? Còn có khó chịu hơn không?”

Lãng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong tuấn tú khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có chút bất đắc dĩ, lúc mình té xỉu là giả, nhưng đứa nhỏ này vẫn tin tưởng, Lãng Tiêu cười: “Không có việc gì.”

Chỉ chớp lát thái giám Hải Đường viện chương sự đi lên xin chỉ thị: “Chủ tử, tiểu Hầu gia, Đại tổng quản Hứa Quyền xử trí như thế nào?”

Hứa Quyền đứng ở một bên còn không dám đi hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Lãng Tiêu, Chử Dịch Phong cũng quay đầu nhìn Lãng Tiêu nghe ý tứ của hắn, Lãng Tiêu âm thầm cười.

“Trượng tử.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chử Dịch Phong cho là mình nghe lầm, xoay đầu lại kinh ngạc nhìn Lãng Tiêu, do dự nói: “Không, không được, đánh vài cái thì coi như xong đi.”

Trong Nội Vụ phủ các loại quan hệ ích lợi vốn phức tạp, Hứa Quyền cũng là không muốn Cát Tường cứ chết như vậy, hắn cơ bản không dám nhiều lời nhưng thấy Chử Dịch Phong cũng cầu tình liền thuận thế quý xuống, cầu xin tha thứ nói: “Tiểu Hầu gia đại nhân đại lượng, đánh cầu nô tài kia mấy chục trượng, chính là muốn mạng của hắn... Đối với danh dự của tiểu Hầu gia ít nhiều cũng có ảnh hưởng.”

“Sao?” Lãng Tiêu từ trên giường xuống, chậm rãi buộc lại ngoại bào rộng thùng thình, tùy ý buộc lại mái tóc, đôi mắt sắc bén tinh xảo nhìn về phía Hứa Quyền, trào phúng: “Công công không cần như vậy, ta còn chưa thừa kế tước vị, một tiếng Hầu gia ta thật sự không dám đương nổi, vẫn là gọi ta Lãng thiếu gia đi.”

Hứa Quyền run rẩy, quả nhiên là điệu bộ của tôn tử của Hầu phủ. Hắn đảm nhận chức vụ Tổng quản của Nội Vụ phủ nhiều năm, nói là nô tài cũng là nô tài hàm Nhị phẩm, thiếu gia của quan gia bình thường nghe hắn nói lời vừa rồi dĩ nhiên là thừa vâng gọi dạ. Vị Lãng thiếu gia này thậm chí một chút ý tình toán mua nhân tình cũng không có.

Hứa Quyền thầm mừng mình lăm miệng, Lãng Tiêu được Hoàng Thượng thương yêu cũng không phải người tính tình đơn giản mềm yếu. Nghe lời đồn này đều phải biết rằng là không đủ sức lan truyền, chính mình lại liệu linh đâm đầu vào.

Hứa Quyền ở trong cung nhiều năm mưa dầm thấm đất, vẫn biết cách nhìn ánh mắt người. Biết người trước mắt này ngày sau tất nhiên sẽ thăng quan tiến chức, không dám tiếp tục đắc tội, vội vàng nói: “Là nô tài lẩm miệng, Thánh Thượng nói, tùy tiểu. . . Lãng thiếu gia làm chủ.”

“Vậy thì đúng rồi.” Lãng Tiêu cười: “Mau gọi toàn bộ thái giám chương quản Đông Cung đến cho ta, coi như bọn họ thay ta ra mặt hành hình, đi mau đi.”

Vị Cát Tường công công này không phải rất lợi hại sao? Lãng Tiêu đã sớm phái người ngầm nghe ngóng. Cát Tường không ngừng cắt xén đồ của Chử Dịch Phong, trong ngày thường ý thể hiếp người, tiểu thái giám, tiểu cung nữ bên dưới thường chịu ngược đãi của hắn, ngày hôm qua ngay cả tiểu thái giám hắn sai bảo đi lấy mấy quả vải còn bị phạt quỳ.

Lãng Tiêu cười lạnh, tên này không phải là người thích chiếm tiện nghi lại yêu lãng phí sao? Lúc này cũng nên để hắn tự mình ném thử chút tư vị đi.

Lãng Tiêu vốn không phải thánh nhân trừng ác dương thiện, nhưng dám phạm đến hắn dù chỉ là một ngón tay thì tự nhận lấy xui xẻo đi.

Hứa Quyền thấy đã không cách nào cứu vãn, vội vàng đáp lời, khom người lui ra ngoài. Ra khỏi phòng, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà lau mồ hôi lạnh, trực tiếp đi xử lý.

Lãng Tiêu thừa dịp thời điểm lão Hoàng Đế cao hứng nhất hưng hăng vì Chử Dịch Phong nói lời ác khí, tuy rằng đương sự cũng không để ý, nhưng Lãng Tiêu vẫn là thống khoái tột đỉnh.

Vào cung một năm đến nay hắn vẫn luôn giấu tài, vô thanh vô tức liền cho rằng hắn dễ bị khi dễ? Nực cười, tình nghĩa Thái tử phi còn đó, sủng ái Hoàng Đế còn đó, hiện tại cộng cả trong cung cũng biết hầu hạ Chử Dịch Diễm là vị tiểu Hầu gia kia. Bình thường nhìn hòa khí, khi trở mặt là không nhìn mặt người! Nhưng hắn là người cố tình được Đông Cung yêu thích, ai dám không lưu tâm hầu hạ?

Nhưng có những người cố tình không hiểu rõ, Triệu Quý nhân trong Phi Yến cung là một thí dụ. Cát Tường bị đánh chết vốn là người nhà mà năm đó nàng đưa vào cung. Vào cung nhiều năm đều là chiếu cố lẫn nhau, bởi vì có tầng quan hệ này nên Cát Tường mấy năm nay mới không sợ hãi mà vợ vệt những thứ béo bở. Lúc này nô tài nhà mình bị Lãng Tiêu đánh chết Triệu Quý nhân tức đến ngực đau cả đêm, hôm sau thời điểm thấy Hoàng Đế liền khóc sụt sùi: “Cát Tường mấy năm nay cẩn trọng, bất quá là phạm sai có lần này, như thế nào bị hạ đòn ngoạn độc giết chết, đáng thương nô tì chịu khổ mấy năm nay mà ngay cả nô tài của mình cũng không bảo hộ được nha...”

Lão Hoàng Đế buổi sáng đang cùng các đại thần nghị luận chuyện thời gian đầu kiến tạo khối lượng lớn guồng nước kiêu mới, lúc này nghe Triệu Quý nhân nói này nói nọ liền không kiên nhẫn, phát tay nói: “Dám cắt xén phân lệ của Hoàng tôn, dùng hình đánh chết thì đã sao!”

Chủ vị Phi Yến cung Cát Tàn hé miệng cười, giọng nói êm ái: “Chắc là do là Triệu muội muội nhất thời hồ đồ, khách quan mà nghĩ Cát Tường là nô tài trong phủ các người đưa vào... Ha ha, cũng không kỳ lạ vì sao muội muội đau lòng, thường ngày Cát Tường kia đối với muội muội chính là hết lòng ân cần, hiếu kính cho tới bây giờ đều không hề thiếu.”

Triệu Quý nhân nhất thời gấp đến hồ đồ. Nghe xong Hoàng Đế quát lớn, lại nghe Cát Tàn nói tỉnh tể mấy câu bình phẩm đó không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh. Lúc này gạt qua một bên còn không kịp, mình lại dấn đầu vào còn bị Cát Tàn lão phụ nhân này đổ cho một chậu phân, nói không rõ ràng Hoàng Đế còn hoài nghi mình một mình thu những thứ cắt xén của Chử Dịch Phong đó nữa!

Triệu Quý nhân sợ tới mức quỳ xuống, khóc nói: “Đều là nô tì hồ đồ, hắn là cái gì, dám không tình tâm hầu hạ đều là đáng chết, chính là nô tì nhớ đến Cát Tường là trong phủ mình đến đây, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thôi.”

Hoàng Đế gật gật đầu, Triệu Quý nhân tính tình như thế nào hắn đương nhiên biết rõ.

Không có chủ kiến lại ham món lợi nhỏ, nhưng muốn nói nàng cấu kết Cát Tường làm ác thì cũng không đến mức đó, can đảm, mưu lược, thông minh năng cái gì cũng không có.

Ngược lại Cát Tàn, luôn biết điểm dừng, vội vàng cho cung nữ tiếp đón chuẩn bị điểm tâm mới mang lên. Theo Hoàng Đế đã nhiều năm, nàng vốn là lão nhân trong hậu cung này, biết rõ tính tình Hoàng Đế, biết người thích nghe cái gì, không bao lâu sẽ hồng Hoàng Đế lần thứ hai cười rộ lên, chỉ là không để ý đến Triệu Quý nhân nom nớp lo sợ đứng phía dưới.

Trải qua giải quyết dứt điểm chuyện lần này nên không khí trong Đông Cung tốt đẹp lên không ít. Đặc biệt trong Hải Đường viện, ngay cả bà tử tạp dịch đều cảm thấy hân diện một hồi, bởi vì chủ tử không thêm đề ý này nọ khiến bọn họ đi theo ăn không ít khổ, nhin lâu như vậy rốt cục được thống khoái một lần!

Trong cung chuyện chính bình định rồi, ân nghĩa tiền triều cũng tới. Hoàng Đế vui mừng vì công tích Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong cùng tôn tử Thọ Khang Hầu phủ Lãng Tiêu, đặc biệt ban thưởng Nhị Hoàng tôn vàng bạc và một số đồ vật quý giá. Ngoại lệ sắc phong Lãng Tiêu tứ phẩm lang trung. Bởi vì Lãng Tiêu vẫn là thư đồng của Tử Hoàng tôn Chử Dịch Diễm, Hoàng Đế đặc biệt phê Lãng Tiêu chỉ cần ngày 10 mỗi tháng đi nha môn làm việc. Chỉ có Lãng Tiêu là được Thánh sủng như thế.

Lãng Tiêu nhận được ý chỉ trong lòng cười một tiếng. Chuyện này thành công, không biết phụ thân đại nhân trong Thọ Khang Hầu phủ Lãng Nho Học lúc nhận được Thánh ân có biểu tình gì, làm nhi tử ngược lại vượt qua lão tử, Lãng Nho Học à Lãng Nho Học, ở vị trí Ngũ phẩm viên ngoại lang mà nằm sấp đi.

Bởi vì ở trong cung nhận Thánh chỉ, Lãng Tiêu lập tức đến chỗ Hoàng Đế tạ ơn.

Lão Hoàng Đế lại khuyến khích hắn nửa ngày, Hoàng Đế đối với tôn tử tài hoa của lão huynh đệ cùng nhau tung hoành thiên hạ năm đó cũng là rất mực

thương yêu. Hoàng Đế thực hài lòng, tiểu đồng cùng lứa hiện tại giỏi như vậy không nhiều lắm.

Hoàng Đế vui vẻ lại ban thưởng cho Lăng Tiêu không ít đồ vật, Lăng Tiêu cảm tạ ân đi thẳng đến chỗ Thái tử phi.

Thái tử phi cũng vừa mới biết được chuyện Lăng Tiêu được chức quan, cả con thứ hai của mình cũng đi theo nhận phần thưởng, Thái tử phi vui mừng không thôi, nhìn Lăng Tiêu động dung nói: “Không dễ dàng, mới vừa vào đã là Tứ phẩm thị lang, đáng tiếc Trang muội không có nhìn thấy tiền đồ hôm nay của con...” Nói xong nhớ tới tình cảnh lúc trước của muội muội lại càng là thương cảm. Thái tử phi dè dặt mắt, tự cường bình phục: “Thôi thôi, không nói nữa, ý chỉ Di mẫu có nghe nói, làm khó con còn luôn dẫn dắt Hoàng tôn.”

“Di mẫu nói lời này chắc hẳn không dám nhận.”

Lăng Tiêu vội vàng nói, những lời này thật không dám đương nổi: “Là Nhị Hoàng tôn trợ giúp chắc hẳn rất nhiều.”

Thái tử phi cười: “Tư chất Phong nhi, Di mẫu làm mẫu thân còn không biết sao, muốn nói lãnh binh đánh giặc cái gì cũng có thể tin, còn đồ vật tinh tế này sao y có thể nghĩ ra được... Lúc trước cho con vào cung, vốn là Di mẫu tư tâm nghĩ trải đường cho con, con là cùng ở với Tứ nhi nên đối với các Hoàng tôn khác phần tình cảm đương nhiên là bất đồng. Ngược lại không nghĩ tới con thành thực đối với Diêm nhi đối với Phong nhi đều là như nhau, Di mẫu nhìn các con thân mật cũng cao hứng.”

Giương mặt Thái tử phi rất giống Vi Trang đã mất đi, Lăng Tiêu vốn là tâm cứng như đá lạnh như băng bị Thái tử phi nói mấy câu nói đến mềm mại, hơi hơi vuốt cằm, thấp giọng nói: “Vốn là thân thiết, theo lý phải nên như thế.”

Thái tử phi nghe vậy trong lòng vừa cao hứng lại vừa chua xót, lời kéo tay Lăng Tiêu nói: “Hải tử ngoan, trong cung này có thể có mấy người được như con, Thái tử cùng Di mẫu trải qua nhiều năm, chính là hi vọng vào thế hệ này của Cẩn nhi có thể không xảy ra chuyện giết hại lẫn nhau, về sau huynh đệ các con có thể cùng hòa thuận chính là tạo hóa.”

Thái tử phi nói “Huynh đệ các con” nghiêm nhiên cũng đem Lăng Tiêu làm con của mình, từ ái chi tâm có thể thấy được, Lăng Tiêu ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại lạnh nhạt.

Muốn Hoàng tôn thế hệ này hòa thuận sao? Có lẽ chỉ có Thái tử phi khờ dại như vậy thôi.

Thái tử phi lại lôi kéo Lăng Tiêu nói một lúc lâu mới cho Lăng Tiêu quy an.

Ra đại điện Lăng Tiêu chậm rãi đi hướng Thính Phong Các, vòng qua hồ nước đầy sương khói, sau giả sơn một người đi tới ung dung cười: “Chúc mừng biểu đệ, đúng lúc vào triều trước ta một bước.”

Chữ Dịch Cẩn cũng không phải ngốc tử, Lăng Tiêu đi một bước này hẳn không có dự liệu được, nhưng nghĩ lại thì cũng biết đây là dụng ý của Lăng Tiêu. Hẳn vốn cho rằng Chữ Dịch Diêm không có kinh nghiệm, Lăng Tiêu sớm muộn gì vẫn là sẽ là người của hắn, nhưng không nghĩ tới lại là bị kẻ lỗ mãng Chữ Dịch Phong cướp đi, hầu như tức giận bùng nổ nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì bộ dáng thông dong tao nhã thường ngày nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu một năm này vóc người đã trưởng thành, cùng Chữ Dịch Cẩn không phân biệt được cao thấp, không kiêu ngạo không siểm nịnh vuốt cằm: “Thừa ân Thánh Thượng thôi.”

Chữ Dịch Cẩn là đích trưởng tử, từ nhỏ tôn quý, từ trước đến nay không có thứ gì là hắn không chiếm được. Lúc này lại bị Lăng Tiêu ép đụng vách tường, trong lòng vừa tức vừa vội. Vốn là tâm tư bảy phần bị kích thành mười phần, bất chấp đáng về thường ngày, ảm đạm cười: “Tự nhiên, Lăng Tiêu biểu đệ cứ nhớ đến tình huynh đệ cùng lão Nhị lão Tứ nhưng cũng đừng quên phân cho ta một ít? Mẫu thân cũng nói nha... Về sau huynh đệ chúng ta có thể cùng hòa thuận chính là tạo hóa, biểu đệ lúc đó chẳng phải đáp ứng rồi sao?”

Lăng Tiêu cảm thấy rung mình, vừa rồi cùng Thái tử phi nói chuyện trong phòng cũng không có người khác, bất quá mới thời gian một nén nhang, Chữ Dịch Cẩn cũng biết!

Lăng Tiêu tay phải nắm chặt rồi lại buông lỏng, nhắm mắt nhẹ giọng nói: “Đại Hoàng tôn quả nhiên là người có hiểu, lời Thái tử phi mới vừa nói liền nhớ kỹ.” Lăng Tiêu không nghĩ tới Chữ Dịch Cẩn cũng dám an bài người bên cạnh Thái tử phi, Chữ Dịch Phong nơi đó không phải là... Trời ơi, Chữ Dịch Phong nói muốn đi phương Bắc...

Chữ Dịch Cẩn ở trong cung đã sớm đứng vững, đương nhiên không sợ cùng Lăng Tiêu nói này nọ, Chữ Dịch Cẩn lạnh nhạt cười: “Đây là tự nhiên, ta chỉ đáng tiếc, ta tự nhận là người thông minh, Lăng Tiêu cũng là người thông minh, rất nhiều chuyện chúng ta đều có thể thấu hiểu lẫn nhau, vì sao Lăng Tiêu tình nguyện giúp lão Nhị cũng không nguyện đến đầu nhập vào ta? Tiền đồ ta hứa đã sớm đưa cho đệ.”

Đầu nhập vào? Lăng Tiêu cười lạnh, thậm chí người không xứng.

Chữ Dịch Cẩn vô cùng hận cũng vô cùng yêu thích Lăng Tiêu cổ tử kính nhi. Đột nhiên quay đầu nhìn bên trái, Lăng Tiêu theo bản năng nhìn theo ánh mắt của hắn, trong nháy mắt Chữ Dịch Cẩn tiến lên một bước ôm Lăng Tiêu...

Lăng Tiêu kịp phản ứng ra sức lui ra sau, rời xa Chữ Dịch Cẩn nửa trượng, lão đảo một chút mới khó khăn ổn định, Lăng Tiêu còn chưa kịp tức giận Chữ Dịch Cẩn ním cười gio tay lên: “Lăng Tiêu là bởi vì được lão Nhị tặng đồ vật này mới thiên vị y sao?”

* Đồng tâm ngọc bội (St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Chữ Dịch Cẩn cầm trong tay rõ ràng chính là khối đồng tâm ngọc bội lần đầu gặp mặt Chữ Dịch Phong đưa cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng là mấy ngày nay mới mang, thấy Chữ Dịch Cẩn thất thố như thế cũng nhìn không được cười lạnh: “Đại Hoàng tôn đây là có ý gì? Vạn hạnh vừa rồi bộ đáng không để cho Thái tử nhìn thấy, bằng không như thế nào có thể tin tưởng Đại Hoàng tôn ngày thường có lễ lại đối với thần thất lễ.”

Chữ Dịch Cẩn không để ý, cười một cái, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng cầm lấy ngọc bội, nhẹ nhàng đưa: “Thật sự là khối bảo bối, nhưng trân quý thế nào bất quá cũng là một đồ chơi, loại đồ vật này muốn có là có? Chữ Dịch Phong có thể đưa cho đệ, ta nhất dạng cũng có thể cho đệ, thậm chí còn nhiều hơn.”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Cẩn cầm ngọc bội trong không trung, trong lòng khâm trọng, sợ hãi buông tay khiến ngọc bội rơi xuống, trên mặt bất động, thần nhiên nói: “Đáng tiếc Lăng Tiêu sở cầu không nhiều lắm.”

Lăng Tiêu căn bản không có ý muốn nâng đỡ Chữ Dịch Phong! Quả thật chuyện ở Hải Đường viện là hấn vì Chữ Dịch Phong ra mặt, nhưng hấn căn bản không có nghĩ đến chuyện về sau! Bất quá Chữ Dịch Cẩn vẫn có một chút nói đúng, mặc kệ như thế nào Lăng Tiêu cũng sẽ không tương trợ Chữ Dịch Cẩn.

“Thật sự là đáng tiếc...” Chữ Dịch Cẩn thần nhiên nói: “Một khối ngọc tốt như vậy, sai là ở chỗ người cho, chung quy vẫn là không đúng...” Chữ Dịch Cẩn buông lỏng tay, ngọc bội đột nhiên rơi xuống, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lăng Tiêu vội vàng nhanh hơn một bước đưa tay đón lấy nhưng ngọc bội rơi xuống trước một bước, rơi xuống ngay cục đá trên đường, “Ba!” vỡ thành từng mảnh!

Lăng Tiêu trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, không hề nén được tức giận rống lên: “Chữ! Dịch! Cẩn!”

“Nha, tay nắm không chặt nha...” Chữ Dịch Cẩn cười, có chút tiếc nuối có chút đắc ý, áy náy nói: “Nhìn là khối bảo bối, nghĩ muốn hảo hảo giám định và thưởng thức nha, không nghĩ tới lỡ tay, ta chút nữa cho biểu đệ một khối tốt hơn đi?”

Nói xong còi xuống ngọc bội bên hông nói tiếp: “Đây là năm đó ta buộc tóc Phụ vương cho ta, không hề kém so với khối ngọc này, Lăng Tiêu thích không?”

*Hình ảnh theo tính chất minh họa.

Chữ Dịch Cẩn giải thích thật là tốt, chung quanh lại không có người khác, ngay cả nháo lớn người khác cũng không tin Chữ Dịch Cẩn là cố ý, Lăng Tiêu nhắm mắt lại áp chế lửa giận trong lòng, nhìn thẳng ánh mắt Chữ Dịch Cẩn, hờ hững nói: “Mỹ ngọc như thế, thần không dám đương nổi.”

Lăng Tiêu nói xong quỳ một gối xuống đem ngọc bội vỡ trên mặt đất từng mảnh nhặt lên, đứng dậy xem Chữ Dịch Cẩn như không khí rồi thì lễ, xoay người rời đi.

Chữ Dịch Cẩn nhẹ nhàng nép qua một bên cánh liễu, nhìn bóng dáng Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Lăng Tiêu, về sau ngươi sẽ nhận.”

Lăng Tiêu không quay đầu lại, nắm trong tay ngọc thạch vỡ thành từng mảnh nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau khi xảy ra vụ ngọc bị vỡ, Chữ Dịch Cẩn không còn trêu chọc Lăng Tiêu nữa, hấn đại khái cũng biết mình ngày đó giận điên lên nên thất thố. Lăng Tiêu tính tình như vậy có thể chịu nhìn xuống quả thật không dễ dàng. Lăng Tiêu nếu không đề cập tới, Chữ Dịch Cẩn càng là không dám nhắc lại chuyện này.

Thời gian cực nhanh, lại tới ngày nghỉ phép, Lăng Tiêu quay về Thọ Khang Hầu phủ đúng thời điểm Lăng Hầu gia tính toán chuyện của Lăng Hiên.

“Lăng Hiên cũng đã sắp 18, là thời điểm nghị hôn, nói như thế nào cũng là trưởng tôn nhà chúng ta...” Lăng Hầu gia mắt nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, tiếp tục chậm rì rì nói: “Ý của ta là cho Hạ thị chính thức nhận thân phận Di nương. Ta biết con chướng mắt nàng, ta cũng không thích nữ nhân kia, nhưng vì hôn sự của Lăng Hiên cùng Lăng Y, vẫn là nên cho Hạ thị một con đường sáng. Nếu vẫn luôn không danh không phận, lúc thông gia hỏi thăm chúng ta cũng không dễ nói, đúng không?”

Việc này Lăng Hầu gia hỏi ý tứ Lăng Tiêu đã là thực coi trọng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu biết gia gia là sợ mình ngờ vực, kỳ thật việc này Lăng Tiêu cũng không thập phần để ý.

Hạ Lan có lỗi với Vi Trang có lỗi với hấn với Lăng Trĩ là một chuyện, nhưng ích lợi của Thọ Khang Hầu phủ lại là một chuyện khác. Lăng Tiêu còn không đến mức vì chuyện riêng của bản thân căn vặn Hạ Lan không buông tha, lại nói bất quá chỉ là Di nương, không ảnh hưởng toàn cục.

Nguyên bản Lăng Tiêu còn không quen thuộc với quy củ cổ đại. Hẳn thậm chí nghĩ qua, nếu không phải Lăng Hầu gia cản trở, Lăng Nho Học có phải sẽ giống như trong TV mà lúc trước mình từng xem cứ như vậy trực tiếp đem Hạ Lan làm chính thể. Hiện tại mới biết được lập thiếp khi trong nhà có thể là phạm luật, nếu mà lập thiếp, chung thân không được xoay người.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười: “Đây là việc của trưởng bối, tất nhiên là toàn bộ đều nghe theo ý gia gia.”

Lăng Hầu gia trấn an nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, vui mừng. Tôn nhi hiểu chuyện, chuyện gì đều nói một chút liên thông, mới nói ra là liên hiểu rõ, hoàn toàn không giống như khi nói chuyện cùng nhi tử, rất bức bối.

Lăng Hầu gia khẽ vuốt ngọc ban chỉ trên ngón cái, sau một lúc lâu cười: “Lăng Hiến cũng đã sắp thành thân, sau đó sẽ đến con rồi.

*Ngọc ban chỉ

“Tôn nhi không vội.” Lăng Tiêu lập tức nói: “Trước kia xem bói đã nói tôn nhi không thể sớm thú thê, nên không phải sốt ruột, nhưng có thể để bọn muội muội thành thân trước, không thể vì tôn nhi mà chậm trễ hoa kỳ.”

“Xem bói nói...” Lăng Hầu gia cũng không tin chuyện này, nhưng cũng không có thể thật sự buộc Lăng Tiêu sớm thú, rốt cuộc là cũng sợ phạm huy kiêu kị. Lăng Hầu gia gật đầu: “Thôi, con đã sớm có chủ ý ta cũng không miễn cưỡng, hai đứa nha đầu cũng không phải gấp, cách tuổi cập kê còn có vài năm, chỉ có Lăng Hiến...”

“Gia gia có hướng vào đối tượng nào chọn người không? Vẫn là phụ thân...”

Lăng Nho Học từ trước đến nay yêu thương Lăng Hiến, sợ là sớm đã có dự định, Lăng Tiêu cười nói: “Chuyện chung thân của Đại ca tôn nhi thật không dám xen miệng, gia gia cùng phụ thân nhìn tốt thì tất nhiên là hảo.”

Lăng Tiêu là nói lời thật, trừ bỏ chuyện hôn sự về sau của Lăng Trĩ, người khác hẳn cũng không muốn quản nhiều, hẳn không giúp mưu tính, nhưng cũng sẽ không sử ám chiêu.

Lăng Hầu gia nhẹ nhàng đề mi tâm, thở dài: “Phụ thân con cũng là người không đầu óc, nói những lời kia... Thôi, trong lòng ta đã có người thích hợp, tất nhiên là không thể giống ý hân. Lăng Hiến tuy là trưởng tử nhưng cũng chỉ là con vợ kế, Hạ thị thì không cần phải lạm bàn, còn dám vọng tưởng cái gì! Ý của ta là tuyên cho nó một nơi thật có xuất thân đồng dạng với nó, theo đó cao thủ thấp là quy củ từ trước đến nay.”

Lăng Tiêu biết nhất định là Lăng Nho Học nhân giới rất cao. Lăng Hiến là Hầu phủ tiểu hầu gia con tiểu thiếp, lại chính là quan Lục phẩm chủ sự, còn muốn thế nào? Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, thần nhiên nói: “Phụ thân rất là yêu thương Đại ca nên sẽ không suy nghĩ cận kề, việc này đương nhiên là do gia gia làm chủ đi.”

“Àn, ta hướng vào Nhị nữ của Anh Dũng Quân gia, mọi chuyện cũng tìm hiểu rõ ràng. Tuy là con thứ thiếp nhưng Di nương nàng tuy xuất thân bản cùng lại là nữ nhi tốt. Tướng quân phủ lão thái thái tiếp nhận tin này xác định không sai đặc biệt vui mừng kinh hỷ. Mà vị Nhị tiểu thư thuở nhỏ đã được Kinh ma ma nuôi dưỡng, năm nay mười ba, nghe nói hiền lương thực đức, trước sau đều hảo, ta nghe không tồi.”

Anh Dũng tướng quân, nói là tướng quân, bất quá là thừa kế quan tước, là đánh không nổi, đao không được mà kiếm cũng không xong, chiến tích thường thường. Nhưng hẳn đồn hậu thân thiện, hơn nữa cùng Thọ Khang Hầu phủ cũng coi như thế giao. Nàng coi như là tiểu thư danh xưng kì thực, thích hợp với Lăng gia... Chỉ sợ Lăng Nho Học cùng Lăng Hiến thấy chướng mắt đi.

Lăng Hầu gia nhớ tới hôm qua cùng nói chuyện với Lăng Nho Học. Lăng Nho Học không hiểu chuyện nói ra những lời hồ đồ khiến lão tức giận đến nổi thở cũng không được, mình tại sao lại sinh ra như vậy một nhi tử không hiểu chuyện như vậy? Hẳn cũng không nhìn ra Lăng Hiến là một người thế nào, liên lụy nghiêm mật muốn cưới cháu gái ruột của tã thừa tướng, nghĩ muốn là có thể sao? Nói không có khả năng.

Trong ý nghĩ của Lăng Nho Học đúng là oán giận Lăng Hầu gia bất công. Lăng Hầu gia lúc ấy thật muốn cười hài đánh cho hắn một trận.

Lăng Hầu gia thật ra cũng không bất công, có Lăng Tiêu tại đây cũng vậy đều suy nghĩ tính toán cho công bằng. Huống chi vừa nghĩ tới Lăng Hiến là do ai sinh là tâm sinh tức giận, nhưng ở hôn sự này lão thật sự là bỏ nhiều tâm sức. Cũng không phải vì Lăng Hiến thú thê chỗ tốt thì Lăng Tiêu về sau sẽ thú không tốt, nên không đáp ứng yêu cầu của nhi tử! Lão đương nhiên hy vọng Lăng Hiến cưới thê ở nơi thật là tốt, nhưng máu chốt là người ta có thể chịu để ý đến nó sao?

Lăng Hầu gia thở dài, việc này trong lòng lão đều biết. Thấy Lăng Tiêu cũng không có bởi vì cấp cho Hạ Lan danh phận mà sinh khí cũng an tâm, lại dặn dò hắn vài câu cho hắn trở về.

Lăng Tiêu suy nghĩ Lăng Hầu gia nói những lời kia, trong lòng nghĩ tất cả đều vì Lăng Trĩ.

Chờ Lăng Hiến sau khi thành thân xong lập tức sẽ an bài cho Lăng Y, Lăng Trĩ, Lăng Y hẳn lười đi quản chuyện thế nào, nhưng Lăng Trĩ...

Lăng Tiêu đi Sáu Ngọc Hiến, nói chuyện phiếm vài câu nói đến chuyện hôn sự của Lăng Hiến. Lăng Tiêu nhìn Lăng Trĩ từ từ lớn lên, lúc trước là một tiểu nha đầu nhỏ nhen nhậy hiện tại cũng trở nên duyên dáng yêu kiều. Nhưng một hai năm nữa cũng phải xuất giá, hôn sự nữ tử tuyệt đối không thể trì hoãn, Lăng Tiêu nhìn Lăng Trĩ, cười nói: “Chờ xong chuyện của Đại ca, tiếp theo sẽ đến phiên muội muội.”

Lăng Trĩ nghe vậy xấu hổ đỏ mặt, nàng thuở nhỏ được Lăng Tiêu dạy thật không có dám phản đối, nhưng lại không hề đáp lời, Lăng Tiêu trấn an nói: “Yên tâm, chuyện của muội huynh để ở trong lòng, huynh không cầu tìm người gia thế địa vị thật tốt, chỉ cần người đó tốt thì sẽ tiến tới, tất nhiên sẽ không

tùy tiện đem muối gả đi.”

Lăng Trĩ tự nhiên biết Lăng Tiêu vì nàng mà dưng tâm, cúi đầu không nói, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Kia ca ca... Huynh khi nào thì thú thê? Phụ thân nói thu xếp cho Đại ca thì sẽ đến huynh, huynh cũng không nhỏ, vì cái gì...”

Lăng Tiêu nghĩ thầm rằng cha sẽ không vì hấn mà thu xếp tốt đâu, Lăng Trĩ không biết là nhớ ra cái gì đó, thú vị nói: “Mấy ngày hôm trước muối đi Vĩnh Ninh Hầu phủ, kính cẩn theo Công phủ thái thái và các tiểu thư đến phủ Vĩnh Lạc công chúa ngắm hoa. Các thái thái mọi người đều nhắc tới Nhị ca, nói huynh ở trong cung là người tài, văn vẻ đều hảo, còn được Hoàng Thượng yêu thích, còn phong cho quan vị.”

Lăng Tiêu không lăm đề ý cười: “Người ta nói như thế là hơi quá không nên coi là thật sự, nghe qua thì thôi.”

Lăng Trĩ cười lác đầu: “Nhị ca còn không biết đi, hiện tại Hoàng thành nhà nhà ai mà không biết Nhị ca, đều nói Nhị ca là nhân vật không thể chê, hiện giờ được Thánh Thượng coi trọng, tiền đồ nhất định sẽ không sai.”

Chuyện này Lăng Tiêu đã sớm dự liệu được, nhưng vẫn là dặn dò Lăng Trĩ: “Những lời nịnh hót này chiếm đa số, muối không nên tưởng thiệt. Huynh chỉ là có vài điểm tốt thôi”

“Muối đã biết.” Lăng Trĩ cười cười: “Muối nghe ca ca, sau này khi gặp được trường hợp tương tự muối cũng không đề ý, cũng không có lạm bàn.”

Muối muối như thế mà hiểu chuyện, Lăng Tiêu rất là vui mừng, lại ngồi một hồi lâu cùng muối muối nói chuyện tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện Lăng Hiến rất nhanh được định xuống, mặc kệ Lăng Nho Học cùng Lăng Hiến không hài lòng như thế nào thì việc hôn nhân cùng Anh Dững tướng quân phủ cũng xác định rồi, nửa năm sau ngày 10 tháng mười đại hôn.

Lăng Hầu gia vì thể diện đem Hạ Lan từ phạt đường ra, chính thức nâng lên Di nương, Hạ Lan bởi vì chuyện lúc trước cũng không dám hoàn toàn lộ ra vui sướng, chỉ là ở chỗ không người cẩn thận hầu hạ Lăng Nho Học thôi. Nàng cũng có chút thông minh, biết hiện tại chỗ dựa duy nhất chính là Lăng Nho Học, nếu lại đánh mất sủng ái của hấn vậy thật sự không còn cơ hội nổi danh.

Ngày 10 Tháng mười, lục lễ toàn bộ đầy đủ.

Ngày thành thân cũng là ngày sắc mệnh công văn đến, Kinh tiểu thư Kinh Ngọc thuận theo phẩm cấp của Lăng Hiến, quỳ hoa ô mộc trực, ngân ti mật chúc bạch (hiếu nôm na là xứng lứa vừa đôi), tuy chỉ là Lục phẩm nhưng cũng đủ thể diện.

Lăng Hiến vốn là đối với thê tử rất bất mãn, hấn nguyên bản nghĩ dựa vào hôn sự để cho mình thêm một phần trợ lực. Nhưng Lăng Hầu gia lại cho hấn cưới vị tiểu thư như vậy, thân phận cũng không tính quý trọng, nếu muốn nhạc gia giúp đỡ cho mình thì cũng chẳng được gì.

Lăng Hiến mang theo ý nghĩ này thành thân, nhưng ở đêm tân hôn, vén hi khăn thấy tân nương trong lòng lại cực kỳ vui sướng. Lời đồn nói vị tiểu thư này không tài, nhưng không nghĩ tới đúng là một vị đoan trang mỹ nhân. Ở chung vài ngày sau càng phát giác Kinh tiểu thư quả thật tính tình ôn hòa hiền thực, tâm tư bất mãn của Lăng Hiến dần dần tiêu biến.

*Vén hi phục (hình ảnh theo tính chất minh họa)

Hấn bên ngoài cũng nghe người khác tán gẫu nói cô dâu nhà ai đó xấu xí không chịu nổi, nãi nãi nhà ai đó tính tình có thể so với sư tử Hà Đông, hấn cũng không ngốc, biết có thể lấy được Thiệu nãi nãi như vậy xem như may mắn. Hấn luôn phần uất Lăng Hầu gia bất công, nhưng hiện tại cũng âm thầm kính phục.

Lăng Hiến hài lòng, Lăng Nho Học nghe nói nhi tử tức phụ hòa thuận cũng hài lòng, không hài lòng chỉ có Hạ Lan và Lăng Y.

Hạ Lan biết mình bởi vì hôn sự của Lăng Hiến mới có chút thể diện.

Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Hiến thú chi là thứ nữ của tướng quân phủ liền không vui lòng, tâm tư của nàng so với Lăng Nho Học cùng Lăng Hiến càng bộc lộ rõ ràng. Đó là một cơ hội, nàng kỳ quái tại sao Lăng Hiến không nắm vững.

Đại hôn ngày đó Hạ Lan thấy Kinh tiểu thư nhận sắc mệnh công văn càng thêm bức mình. Nàng sinh dưỡng Lăng Hiến, nếu là Đại nương thì cũng được an bài như người ta, Hạ Lan quên mình làm thế nào mà đi đến ngày hôm nay, chỉ biết oán giận.

Hon nữa tức phụ này cũng không làm cho Hạ Lan vừa lòng, nàng nguyên bản nghĩ chờ Lăng Hiên thú thê, mình ở trong Thọ Khang Hầu phủ có người thêm hỗ trợ, nhưng đại thiếu nữ này không có chút nào thân cận như với Lăng Y.

Cấp bậc lễ nghĩa không tệ, buổi sáng sau khi thành thân, thế nhưng lại đi đến viện của Thi phu nhân!

Hạ Lan không có tự giác của một tiểu tam, nàng đối với tức phụ càng xem càng không hài lòng.

Lăng Y và Hạ Lan cùng một tâm tư, Kinh Ngọc vào cửa vài ngày nàng liền nhìn ra vị tiểu tử này không phải đồng tâm cùng các nàng. Ngược lại hòa thuận lễ độ, nhưng lễ độ đến mức không có một chút ý nghĩ hướng về nàng! Ý nghĩ nguyên bản của Lăng Y bị vị tiểu thư ôn thiện này đập nát.

Kinh Ngọc trước xuất giá cũng đã biết chuyện trong Thọ Khang Hầu phủ, nàng tuy là xuất thân thứ nữ nhưng cũng không toan tính, trượng phu cũng là xuất thân thứ tử cũng không có gì. Nhưng tâm tư của Hạ Lan cùng tiểu cô Lăng Y rất rõ ràng, muốn cho nàng không để ý tôn ti lễ pháp để hướng về phía bọn họ mặc họ sai bảo? Kinh Ngọc, Đại thiếu nữ này hiện tại không ngu như vậy.

Chuyện của Lăng Hiên xong rồi, ánh mắt toàn bộ quý tộc phú hộ Hoàng thành lại đặt trên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu năm nay đã mười sáu tuổi, tôn tử Thọ Khang Hầu phủ là nhân vật có tiền đồ toàn bộ Hoàng thành ai cũng biết. Có Đông Cung trợ lực, hơn nữa Hoàng đế lại yêu thích, về sau nếu muốn tiền đồ kém cũng không được. Mà nhà ai lại không có nữ nhi hoặc tôn nữ vừa đến tuổi cập kê đâu?

Trong lúc nhất thời không ít lão công thần cùng Lăng lão Hầu gia lôi kéo làm quen, mặc dù không nói ra nhưng ý tứ rất rõ ràng: Nhìn xem, năm đó cùng nhau dành thiên hạ, phân tình cảm đó vẫn còn đây, người có một tôn tử ngoan ta có tôn nữ tốt, không định thân thì chờ gì?

Lăng Hầu gia cũng được chút thể diện, thời điểm nửa năm trước lúc mai mối cho Lăng Hiên gặp không ít khó khăn, cao với không tới, thấp lại không đáp ứng được Lăng Nho Học với Lăng Hiên. Không cao không thấp lại là nhân vật tốt thì có mấy người đâu?

Nhưng tới Lăng Tiêu thì không giống, còn chưa thả ra tin đồn thì đã đảo loạn một hồ xuân thủy. Lăng Hầu gia có chút tự đắc, dời mắt xem khắp Hoàng thành nhìn sang, ta thích chọn liền hiện ngang chọn.

Nhưng vui vẻ thì vui vẻ, lão còn không đến mức nhất thời hồ đồ liền đáp ứng người nào. Lăng Tiêu năm nay càng ngày càng được Hoàng Đế yêu thích, thẳng trước khi dạo hoa viên Hoàng Đế thậm chí cười nói cấp cho Lăng Tiêu một Thánh chỉ được làm Hoàng Tôn. Lăng Tiêu cơ trí nói mấy câu mới cho qua, Hoàng Đế trêu chọc cười lớn không nhắc lại việc này.

Tuy rằng Hoàng Đế không nhắc lại nhưng Lăng Hầu gia cũng biết Hoàng Đế lần đó là chưa nói hết câu nhưng ý tứ thực sáng tỏ. Lăng Tiêu là được người coi trọng, về sau sẽ tử hôn.

Lăng Hầu gia cùng lão Hoàng Đế vào sinh ra từ bao nhiêu năm, điểm ăn ý ấy vẫn có, tâm ý của nhau đều hiểu. Lăng Hầu gia đối với hôn sự của Lăng Tiêu cũng yên lòng, chỉ thả tin tức trong số mệnh của Lăng Tiêu không nên thú thê sớm. Lập tức trong Hoàng thành các vị tiểu thư vừa độ tuổi bốp cổ tay thờ dài vài ngày, nghe nói có vị tiểu thư còn vì tương tư mà ngã bệnh, không biết thiệt giả.

Hoàng đô đại Chử quốc là địa phương bát quái nhất.

Trong số mệnh không nên thú thê sớm? Lời này hù dọa thái thái, thiếu nữ này còn tạm được, dọa các lão gia thì có chút kém. Người có học không nói quái lực loạn thần, cái gì mà mệnh trong mệnh ngoài! Bất quá là Lăng Hầu gia chối từ thôi, thậm chí có lời đồn Lăng Tiêu không thành thân là bởi vì Thái tử phi muốn lưu Lăng Tiêu cho công chúa. Quả thật, Đại công chúa Thuần Hi của Thái tử phi một năm trước đã gả cho Tương Quốc Công phủ, tiểu công chúa hiện tại tuổi còn quá nhỏ, Lăng Tiêu kéo dài thời gian thú thê là đợi đến năm tiểu công chúa nhược quán sao!

Thái tử phi đang sủng Lăng Tiêu toàn bộ người trong Hoàng đô đều biết, lời này nói ra đúng là làm cho không ít người tin tưởng.

Bên ngoài thích truyền như thế nào thì truyền, Lăng Tiêu nên làm cái gì thì làm cái đó. Hẳn hiện tại có rất nhiều chuyện phải làm, bởi vì hiện tại những người đó lại chuyển tầm mắt đến trên người Lăng Trĩ.

Đúng nha, Lăng Tiêu đã bị lão Hoàng Đế định liệu, vậy thân muội muội của người đâu? Nhà ai nếu cưới được Lăng Trĩ kia cũng rất tốt. Tôn nữ của Thọ Khang Hầu phủ, lại có ca ca như Lăng Tiêu, hơn nữa Lăng Trĩ có danh là tính tình ôn thiện thực lương, trong lúc nhất thời nằm trong tầm mắt của tất cả thái thái nữ nữ ở Hoàng đô.

Lăng Hầu gia không vội, hiện tại vừa lúc nổi bật, hẳn phải cẩn thận lựa chọn, định ra đại sự cho hai tôn nữ.

Lăng Hầu gia không vội Lăng Tiêu dĩ nhiên lại càng không gấp. Lăng Tiêu thực không thể quen được chuyện thời đại này, cô nương mới vài tuổi mà đã thành hôn? Lăng Trĩ ở trong lòng hẳn vẫn còn là một tiểu nha đầu, lập gia đình cái gì? Không quá một năm không phải muốn sinh con đường cái sao? Lăng Tiêu tưởng tượng không ra bộ dáng Lăng Trĩ ôm hài tử, bản thân nàng còn là một hài tử đó!

Huống chi hiện tại Lăng Tiêu còn phải làm một chuyện rất trọng yếu.

Chuyện Lăng Tiêu cần làm rất bí mật, hẳn muốn kiếm tiền.

Kỳ thật phân lệ của Lăng Tiêu không tệ, trong Hầu phủ tiền tiêu vật hàng tháng cũng không thiếu, nhưng Lăng Tiêu vẫn nghĩ muốn phát triển sản nghiệp phụ. Đầu tiên là hẳn muốn vì muội muội chuẩn bị một phần hồi môn phong phú trước khi xuất giá, hơn nữa ở thời đại này, tước vị chức quan cái gì cũng không phải một buổi không thay đổi. Hiện tại hẳn được Hoàng Thượng yêu thích, nhưng về sau thì sao? Đợi đến lúc Chử Dịch Cần đăng cơ Lăng Tiêu

không biết là mình còn có thể ăn điểm tâm hay không, vì vậy hắn phải tính toán lưu cho mình một con đường lui. Vàng thật bạc trắng đó mới là thực nhất.

Sĩ nông công thương, Lãng Tiêu vừa chỉ làm trên đầu chữ “ST”, vậy không thể gặp mặt chữ “Thương”

Lãng Tiêu đương nhiên không ngu như vậy, hắn sẽ tìm tâm phúc ra mặt lấy đủ bạc đặt mua mấy nhà cửa hiệu mặt tiền, buôn bán tơ lụa vải vóc cùng đồ trang sức.

Tơ lụa vải vóc đều là hàng Giang Nam, nguồn cung cấp không có vấn đề, phu gia Thi gia của Thi phu nhân tại Giang Nam rất có quyền thế, có thể thương thảo với các phường tơ lụa ở Giang Nam. Các trạm trung gian cũng thông suốt bằng vận tải đường thủy, tơ lụa vải vóc tới Hoàng đô chắc chắn rất được hoan nghênh.

Lãng Tiêu lên kế hoạch tốt lập tức cùng Thi phu nhân trao đổi. Thi phu nhân vốn không phải người cổ hủ, nghe xong chỉ dặn dò Lãng Tiêu cẩn thận. Cùng ngày liền viết thư đưa đến Thi gia phân phó mọi việc.

Các cửa tiệm tơ lụa cứ như vậy mà mở ra, kỳ thật ý Lãng Tiêu không chỉ như thế, hắn thật sự hao tâm tổn trí kinh doanh là muốn khai trương cửa tiệm trang sức tên là Lâm Thúy Hiền.

Lãng Tiêu tính toán không tệ, vô luận thế nào thì tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất. Ở Hoàng đô lại càng tiêu tiền như nước. Hơn nữa Lãng Tiêu mấy năm nay vì Lãng Trĩ làm trang sức có chút tâm đắc. Trong Lâm Thúy Hiền tất cả trang sức đều do thợ thủ công theo hình dáng hắn vẽ mà làm ra, có nét mới mẻ độc đáo rất khác biệt. Chỉ điểm này đã hơn hẳn những tiệm trang sức khác trong Hoàng thành.

Lãng Tiêu vốn là có năng khiếu về vẽ, phối hợp tốt tỉ lệ sắc thái và thiết kế hiện đại, hơn nữa còn học được một khóa về thẩm mỹ thời đại, trang sức làm ra cho mỗi người đều tuyệt sắc.

Lãng Tiêu tính toán đi trước một bước, trong Hoàng đô từ trước đến nay không thiếu tiền nhất chính là các Thái phu nhân, định giá cao đôi khi cũng là nguyên nhân kích thích người ta tiêu tiền. Ai không có tâm hư vinh đâu? Trang sức trong Lâm Thúy Hiền đều phải tinh xảo, hộp đựng trang sức đều là chạm khắc bằng gỗ đàn mộc mạ vàng, bên trong đệm một lớp nhung nhưng (nhưng thiên nga), trang sức tinh mỹ nằm trên nhung nhưng tuyết trắng, đại khí lại sắc sảo.

Mặt trên mỗi hộp đựng trang sức còn có một bài tình xảo được thợ khéo tinh tế viết rõ ràng, tình mỹ tuyệt luân, muốn người ta không thích cũng khó.

Mười lăm tháng giêng chính là thời điểm Lãng Tiêu khai trương Lâm Thúy Hiền sau thời gian ba tháng vất vả. Trong lúc nhất thời các phu nhân tiểu thư trong Hoàng thành xu chi như nước (chạy theo như vịt), đều lấy việc mang trang sức Lâm Thúy Hiền làm tự hào.

Lãng Tiêu vừa lòng khép sổ sách trong tay, rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đây là trang sức của Lâm Thúy Hiền?” Thái tử phi cảm lấy trăm cài tóc ngọc sai tron bóng màu trắng làm bằng ngọc được điêu khắc thành hình hoa Bách Hợp, đoá hoa đơn bạc văn lộ rõ ràng, hoa tâm trong suốt, nhiều điểm kim châu, nhìn xa tựa như đoá hoa Bách Hợp thật sự vậy.

*Trâm cài Ngọc Sai.(hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thái tử phi yêu thích không buông tay, thở dài: “Chẳng trách nhiều người thích như vậy, quả nhiên tinh xảo vô cùng”

“Trì nha đầu đi Lâm Thúy Hiền chọn cho Di mẫu, đi hết toàn bộ cửa hàng chỉ có cái này xứng với Di mẫu.” Lãng Tiêu nở nụ cười nói: “Chất nhi nhìn cũng thấy tốt lắm”

Hôm nay Thái tử phi tâm trạng vui vẻ, tuyên Lãng Y Lãng Trĩ cùng con dâu Kinh Ngọc vào trong cung. Lãng Tiêu liền cố ý đi Lâm Thúy Hiền chọn trâm cài tóc ngọc sai quý giá thay Lãng Trĩ đền đáp, việc hôn nhân của Lãng Trĩ Lãng Tiêu cần phải nhờ vào Thái tử phi hỗ trợ.

Thái tử phi mỉm cười nhìn Lãng Trĩ liếc mắt một cái, sau đó lấy trâm ngọc sai cài lên mái tóc dài đen mượt. Trên đầu chỉ cài cái trâm ngọc sai mà trông rất sinh động như có một đoá hoa Bách Hợp nở rộ trên tóc, vô cùng xinh đẹp thoát tục.

Thái tử phi soi kính nhìn trái phải, Lãng Trĩ lại cười nói: “Thật là đẹp mắt, rất xứng đôi với xiêm y hôm nay của Di mẫu mặc.”

Thái tử phi hôm nay vận một bộ xiêm y màu trắng nạm vàng, đường viền bách hoa, kết hợp với trâm ngọc sai quả thực tương xứng. Nàng nguyên bản tuổi cũng đã già nhưng ăn mặc kết hợp như vậy lại thấy trẻ hơn vài tuổi.

Thái tử phi cười, nắm tay Lăng Tri nói: “Không phải trâm ngọc sai xứng với xiêm y, mà là xiêm y xứng với Ngọc Sai! Hào hài tử, đã làm khó con có tâm”

“Tri nha đầu ngày thường rất keo kiệt, vậy mà khi mua trâm ngọc sai này lại còn thưởng cho chường quây của Lãm Thúy Hiền, không cho người làm thêm loại ngọc sai này nữa, sợ có nương nương nào đó cùng người mang trang sức giống nhau.”

Kính Ngọc thú vị cười: “Kỳ thật điển ngọc lớn trắng nõn như vậy, khó có được để làm cái thứ hai đâu”

Thái tử phi nghe vậy càng thích, lập tức ban không ít phần thưởng quý giá cho Lăng Tri. Trong điện hoà thuận vui vẻ, chỉ có Lăng Y nửa vờ đi theo có lệ.

Nguyên bản lần này trong cung cho người tới không chỉ là tuyên Lăng Tri đi, mà tuyên nàng cùng chị dâu Kính Ngọc tiến cung. Lăng Y vẫn đứng ngồi không yên, tuyên các nàng vào cung hôm nay là ngày hai tháng hai, là ngày tết Long Sĩ Đầu. Lăng Y biết Thái tử phi khẳng định không phải chỉ tuyên gọi các nàng, chắc là cũng sẽ tuyên thêm các phu nhân thái thái danh tiếng khác trong kinh thành. Lăng Y tuổi lớn dần, đối với hôn sự cũng thực để bụng, trong nhà phụ thân không làm chủ được, Hạ Di nương càng không thể trông chờ, Đại ca cùng tẩu tử không thể trông cậy vào. Lăng Y gần đây đối với hôn sự của mình sau này luôn lo lắng.

Qua hôn sự của Lăng Hiền làm cho Lăng Y thấy rõ sự thật, cái gì là tôn ti khác biệt, cái gì là cao thấp khác nhau. Lăng Hiền lúc thành thân rất hao tâm tổn trí tìm nương tử. Mà hiện tại trong Hoàng thành các thái thái đối Lăng Tiêu rất coi trọng, toàn bộ có thể nhìn ra.

Lăng Y hoàn toàn đồng ý với Hạ Lan, nàng thăm nghĩ đến gia gia Lăng Hầu gia bất công. Vì cái gì cho Đại ca thành thân với thứ nữ gia thế thấp kém? Về sau này mình lúc đó chẳng phải cũng là giống Đại ca sao?

Lăng Y hoàn toàn không nghĩ mình và Lăng Hiền thân phận và năng lực thấp kém, lại còn đối với Lăng Hầu gia oán giận. Càng làm cho nàng chịu không nổi chính là Đại ca hiện giờ hoàn toàn tiếp nhận hiện trạng, cùng tẩu tử hai người ngọt ngào ân ái, đúng là không giống như trước như luôn giúp đỡ mình và Di nương!

Lăng Y đối Lăng Hiền đã muốn hết hy vọng. Hôn sự của mình Đại ca nhất định là không thể giúp gì, Nhị ca Lăng Tiêu... Lăng Y lại càng không dám trông cậy vào, nàng còn sợ Lăng Tiêu sẽ ngáng chân nàng nữa!

Lăng Y không nghĩ giống Lăng Hiền như vậy, tùy tiện mà thành thân với những người gia thế bình thường không xứng đáng. Lăng Y biết mình về sau nhân sinh phải dựa vào chính mình thay đổi, làm cho nàng từ người bình thường, về sau trở thành người có thể diện?

Lăng Y tuy rằng không có năng lực gì, nhưng nàng là thực có tâm kế. Nàng tìm cách theo Lăng Tri đi ra ngoài, nàng mọi sự đều muốn cùng Lăng Tri một chỗ. Cho nên lần này Thái tử phi tuyên các nàng đến nàng vẫn là thực vui sướng, có ý ăn diện trang điểm một phen. Trông chờ để lại ấn tượng tốt đẹp cho các gia gia, thái thái quyền quý hy vọng sẽ có thể được làm mai cho một nhà quyền thế.

Lăng Y nghĩ mình tính toán rất kỹ lưỡng, tâm tình càng thêm vui vẻ.

Thái tử phi cười nói: “Hôm nay gọi các con đến là muốn nói trong Anh điện vừa lúc hoa Mai nở, ta thỉnh mấy nhà cáo mệnh phu nhân đến, chúng ta cùng nhau thưởng Mai.”

Nói xong nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái: “Ca ca con nghe nói các con tiến cung cũng muốn tới thăm một chút, hẳn không có tiện cùng chúng ta hàn huyên, ta cho hẳn đến sớm một chút, để các con huynh muội trò chuyện.”

“Ca ca được nghĩ phép mới vừa hồi cung, cũng không có nhiều điều muốn nói đâu.” Lăng Tri xinh đẹp cười: “Sợ là cũng muốn đi nhìn hoa Mai thôi, Di mẫu thưởng cho ca ca một hai đóa coi như xong.” Nghe nói xong Thái tử phi lại cười rộ lên.

Đang nói chuyện bên ngoài cung nữ Lai Phúc tiến vào nói: “Nương nương, Đại Hoàng tôn đến thỉnh an.”

“Cho người vào đi, đều là chí thân, không cần ra về giữ lễ tiết.” Thái tử phi ảm đạm cười quay đầu nhìn phía Kính Ngọc, Kính Ngọc biết ý, theo một cung nữ đi đến sau bức bình phong thêu mẫu đơn.

Lăng Tiêu trong lòng chấn động, nhưng vẫn không nói điều gì, hơi hơi cúi thấp đầu.

Chữ Dịch Cẩn đi nhanh tiến vào, cùng Thái tử phi thỉnh an sau đó cười: “Hai vị biểu muội cũng ở đây? Đều an hảo?”

Lăng Y, Lăng Tri một câu phúc thân đáp ứng. Lăng Tri như cũ vuốt cằm không thèm nhắc lại, ngược lại Lăng Y sùng sốt một chút, cõi lòng đầy tâm sự gục đầu xuống.

Thái tử phi quay đầu nhìn Lăng Tri cười nói: “Đây là Đại biểu ca, lần trước tiến cung tới cũng không gặp, chỉ nhìn thấy hai Hoàng đệ của hắn.” Nói xong lại hỏi Chữ Dịch Cẩn nói mấy câu, Chữ Dịch Cẩn đáp, cười: “Nghe nói hôm nay mẫu thân ở Anh điện ngắm hoa, nhị tử bên kia đã chuẩn bị tốt đường đột xin mẫu thân có thể qua bên đó ngắm hoa”

“Được rồi, ta đi qua đó cùng các muội muội của ngươi nói chuyện tâm tình.” Thái tử phi đứng dậy, quay đầu nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Cùng Đại ca con học đi, giúp ta chỉ điểm Phong Nhi cùng Diễm Nhi. Hôm qua Thái tử khảo bọn họ công khóa, hai tiểu tử đó thiếu chút nữa đã bị đánh.”

Lăng Tiêu cười đáp ứng đi theo Chữ Dịch Cẩn cùng nhau lui ra.

Lăng Tiêu từ lúc ngọc bị vỡ cũng không có chính thức cùng Chữ Dịch Cẩn nói chuyện nhiều, lúc này cũng không muốn để ý đến hắn, chậm rãi đi theo Chữ Dịch Cẩn về mặt không muốn trao đổi. Chữ Dịch Cẩn quay đầu hòa nhã nói: “Đã sớm nghe nói Lăng Hầu gia có biểu muội tốt lắm, hôm nay vừa thấy quả nhiên không tời.”

Hắn muốn làm muội phu tốt của mình! Lăng Tiêu trong lòng thầm mừng, quả nhiên mình đoán đúng, Chữ Dịch Cẩn hôm nay cố tình chọn thời gian này mà đến.

“Đại Hoàng tôn quá khen.” Lăng Tiêu đáp ứng, cũng không cố tình tra xét để ý lời nói của Chữ Dịch Cẩn, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác. Vốn đang nghĩ muốn giữ Lăng Trĩ ở nhà thêm vài năm xem ra là giữ lại không được, người này so với loại mặt người dạ thú gì đó cũng không khác biệt.

Chữ Dịch Cẩn dừng bước lại, xoay đầu thật sâu nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, tháng năm này là thời điểm Chữ Dịch Cẩn sẽ cử hành quan lễ, đến lúc đó vào triều, ra cung, kiến phủ... Đại hôn.

Chữ Dịch Cẩn rất có hứng thú nhìn Lăng Tiêu, thần nhiên nói: “Ta biết Hoàng gia gia cùng phụ vương tìm cho ta một nương tử, không biết là khuê nữ nhà ai, nếu...”

“Vô luận là khuê tú nhà ai cũng đều là tốt cả.” Lăng Tiêu đánh gãy hắn, thần nhiên nói: “Đại hoàng tôn nếu không biết thì nên an tâm chờ đợi, từ xưa quan hệ thông gia là tuân cha mẹ chi mệnh, lời của mai mối. Hoàng tôn ngay cả thông minh hơn người đại khái việc này cũng không làm chủ được.”

Chữ Dịch Cẩn bị Lăng Tiêu làm nghẹn nói không ra lời, xoay người tiếp tục đi phía trước đi.

Lăng Tiêu hơi hơi khoi mào đuôi lông mày, không kiêu ngạo không siểm nịnh tiếp tục đi theo. Muốn kết hôn với Lăng Trĩ? Mơ đi! Lăng Tiêu thật sự không biết vị Vương tử Hoàng tôn này khi nào thì có thể bình thường một chút.

Hoàng thượng cùng Thái tử cũng còn khỏe mạnh, hắn hiện tại liền dám trong điện Thái tử phi chèn ép mua chuộc người, đó không phải là điều Hoàng tôn nên có. Hắn ta thật cũng rất bệnh hoạn rồi.

Chữ Dịch Cẩn từ lâu nay luôn được Thái tử, Thái tử phi yêu thích. Nếu không có thay đổi lớn về sau đăng đại bảo tất nhiên là hắn, như vậy vị trí đương nhiên là chắc chắn. Như vậy mà không có cảm giác an toàn, đây là thiếu tự tin đi?

Lăng Tiêu trong lòng quay cuồng vô số lời ác độc nguyên rủa, sắc mặt bất động. Kỳ thật hắn cũng không phải thực lo lắng, hắn khẳng định hôn sự của Chữ Dịch Cẩn tất nhiên sẽ phải định. Còn ba tháng nữa mới đại hôn, hiện bây giờ còn không biết với người nào, tất cả đều do ý trời. Điểm ấy Chữ Dịch Cẩn tất nhiên cũng biết, đã vậy còn làm cao. Lăng Tiêu cười nhạo hắn, miệng cộp gan thò điển hình.

Bất quá điều này cũng làm Lăng Tiêu biết trước động tĩnh, vẫn là trước vì Lăng Trĩ tính toán gả đi, chung quy giữ lại không được.

Tại Hối Tin viện Lăng Tiêu không yên lòng âm thầm tính toán.

—

Chữ Dịch Phong lo lắng nhắc đầu bút chậm rãi viết chữ múa bút thành văn. Trước đây mấy ngày, Thái tử phê các Hoàng tôn việc học kém, thấy Chữ Dịch Phong việc học so với Chữ Dịch Diễm mới nhập học không lâu đều kém hơn, tức giận thiếu chút nữa động thước. May mắn là Thái tử phi ngăn lại, nhưng vẫn phạt y mỗi ngày viết hai mươi chữ lớn.

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong nơi án thư viết chữ to thờ dài.

“Bạch mù này đó tiết đào tiên hoàng tông mặc”

Lăng Tiêu thấy phu tử ngủ gật, nhẹ nhàng đứng lên đi đến phía sau Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn viết chậm một chút đi, đệ vội vã viết ra bốn mươi chữ lớn nhưng nếu không có tiến bộ thì Thái tử vẫn không hài lòng”

“Vậy sao?” Chữ Dịch Phong vừa rồi tập trung chìm đắm vào trong từng chữ viết trên giấy, nghe thấy tiếng của Lăng Tiêu xoay đầu lại, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn còn dính hai điểm mực nước.

Lăng Tiêu nhìn không được cười khê, nhỏ giọng nói: “Thần là nói Hoàng tôn vẫn là viết chậm một chút đi, như vậy khi viết ra chữ đẹp hơn, Thái tử thấy sẽ không phát giận.”

“A.” Chữ Dịch Phong kịp phản ứng sau có chút đỏ mặt. Lăng Tiêu sợ phu tử nghe thấy, nói chuyện thanh âm rất nhẹ, gương mặt tinh xảo cách Chữ Dịch Phong rất gần, âm thanh Lăng Tiêu để nghe chậm rãi bên tai Chữ Dịch Phong, nháy mắt đốt đỏ vành tai mỏng manh.

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong bộ dáng khốn quẫn trong lòng lại thấy vui vẻ, trong bụng lại không có ý nghĩ sâu xa gì, đơn giản đứng ở phía sau Chữ Dịch Phong cúi người, nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, tay phải thon dài nhẹ nhàng cầm tay Chữ Dịch Phong, tiến đến bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn phải chú ý khi viết, cấu tạo nét vẽ đều có quy luật, mỗi một cái bút họa đều có nhập bút, đi bút, thu bút gồm ba quá trình, này là ‘Nhập bút’...”

Lăng Tiêu một bên nhẹ giọng giải thích, một bên giúp đỡ Chữ Dịch Phong cầm tay chậm rãi viết xuống một chữ to, cứ như vậy viết xong rồi cười: “Đã tốt một chút, Hoàng tôn dụng tâm đi.”

“Ân, ta...” Chữ Dịch Phong mặt đỏ hồng, y cùng Lăng Tiêu hiện tại tư thế ái muội, cứ như vậy nắm tay y, lại nhẹ giọng nói chuyện, giống như là ái nhân thân mật nói chuyện thăm kín. Chữ Dịch Phong trong lòng niệm vài câu tình tâm, nguyên rủa mình nuốt nước miếng, lắp ba nói, “Ân, ta đã biết.”

Lăng Tiêu cảm giác buổi sáng ở chỗ Thái tử phi bị Chữ Dịch Căn làm tức giận đã vui bớt phần nào, tâm tình tốt hơn, đứng lên hòa nhã nói: “Hoàng tôn không cần quá mau, từ từ sẽ đến tất nhiên là sẽ thành công.”

Chữ Dịch Phong nột nột đáp lời, nhìn Lăng Tiêu trở lại chỗ ngồi của mình, trong lòng vừa là khâm trọng lại vừa thích

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong Lạc Anh điện hoa rơi rụng, Thái tử phi nhẹ giọng nói: “Này hoa Mai đã nở hơn nửa tháng, nhưng Bồn cung luôn cảm thấy hoa nở vừa lúc, thấy cảnh hoa rơi đầy trên đất mới là tuyệt sắc. Cho nên hiện tại mới mời các phu nhân tiến cung.”

*Hoa Mai Trung Quốc.

“Nương nương lý giải độc đáo, quả nhiên lúc này là lúc hoa Mai đẹp nhất.” Tương Quốc Công phủ đại thái thái là người khéo ăn nói nhất, cười nói: “Nếu không thừa ân của nương nương, ở đâu có thể thấy phong thái hoa rơi đẹp như trong Lạc Anh điện đây.”

Đại công chúa của Thái tử phi là gả cho trưởng tử của vị đại thái thái này, Thái tử phi nhìn thân gia tự nhiên vui vẻ, gật gật đầu, quay đầu đối cung nữ nói: “Đi, đem hoa cài đầu đã chuẩn bị đến tặng cho các phu nhân.”

Không bao lâu hai cung nữ nâng phiến đi qua, cho mỗi vị phu nhân một cái hộp gấm tinh xảo, bên trong tràn đầy một hộp hoa Mai khô, ở giữa đặt hoa cài đầu làm bằng vàng. Tinh xảo chính là lá vàng trạm khắc thành hình hoa Mai, tâm hoa dùng nhiều hạt châu hồng san hô thật nhỏ đính lên, tinh xảo vô cùng. Các cáo mệnh phu nhân vội vàng tạ ơn, Xương Hoành Hạo phu nhân nhìn kỹ hoa cài đầu, cười nói: “Nương nương vật này thật là tinh tế, hạt châu hồng san hô nhỏ như vậy làm thế nào mà tạo hình được nha.”

*Trâm cài tóc.

“Đúng vậy.” Tả thừa phu nhân cười nói: “Trang sức của Nương nương từ trước đến nay đều tinh xảo, mới vừa thấy nương nương ta còn bị hoa mất, cho rằng nương nương búi tóc cài trâm chính là Bách Hợp thật, nhìn kỹ mới biết được thật ra là ngọc chạm khắc thành, thật sự là xảo đoạt thiên công.”

Thái tử phi cười, nắm lấy tay Lăng Trĩ, cười nói: “Này là ngoại sanh nữ của ta hiếu kính ta, đứa nhỏ này thường ngày đối với ta có tâm, không phải loại dịu dàng, ngọt ngào. Mà là bên ngoài giản dị nhưng trong lòng nhiệt tình, giống hệt ca ca của nàng, chính là như vậy mới khiến cho người đau ở trong lòng đầu.”

“Đây là tôn nữ của Thọ Khang Hầu gia, là bảo muội của tiểu Hầu gia Lăng Tiêu phải không?” Tương Quốc Công thái thái cầm lấy khăn tay ấn ấn khoe mắt: “Ta biết đứa nhỏ này, đáng tiếc Trang nhi không còn, khi đó chưa lấy chồng, chúng ta thường gặp nhau, ai...” Nói xong từ trên tay mình tháo xuống một chuỗi hạt châu bỏ để vội đeo vào cổ tay Lăng Trĩ, thờ dãi: “Hài tử tốt, ta đau lòng con không ít, thấy con giống như là thấy nương con, Trang nhi nếu thấy con cùng ca ca của con có tiền đồ như hiện giờ nhất định rất cao hứng.”

Thực Nghi công chúa từ trước đến nay cùng Tương Quốc công thái thái bằng mặt nhưng không bằng lòng, nghe vậy xuy cười: “Đại thái thái bây giờ mới khóc thì muộn rồi, người mới vừa mất khi đó cũng không thấy người đau lòng cho nàng nha? Lúc này thấy Lăng Tiêu tiền đồ rất cao, Thánh thượng yêu thích mới bắt đầu đau bảo muội của Lăng Tiêu tiểu Hầu gia, ai không biết còn tưởng rằng người là thấy sang bắt quàng làm họ đâu.”

Thực Nghi công chúa che miệng cười, không để ý gương mặt đỏ bừng của Tương Quốc Công thái thái, tiếp nhận kim trượng ngọc hạp từ tay cung nữ phía sau, mở ra đưa cho Lăng Trĩ, cười nói: “Lần trước muội ở trong cung trụ lại, ta vẫn là nâng đầu đang ở cử trong tháng. Bồn cung cũng không thể vào cung gặp muội, hôm nay lần đầu gặp mặt, ta sẽ tặng vòng cổ như ý cho này cho muội, mới vừa làm xong, Bồn cung cũng nghe nói ca ca muội xem muội như hòn ngọc quý trên tay, bộ trang sức của muội có cầu cũng không được, ha ha...” Thực Nghi công chúa như có như không hướng về Tương Quốc Công thái thái liếc mắt một cái, nói tiếp: “Vật này mới mang đến, chỗ nào có thể để ý vật cũ đâu.”

Lời vừa nói ra vài vị cáo mệnh bật cười, Thực Nghi công chúa ám chỉ Tương Quốc Công thái thái đem trang sức mình đã dùng tặng cho Lăng Trĩ, nơi chốn nhằm vào bà mịa mai cũng không phải một ngày hai ngày. Nói đến cũng có hứng thú, năm đó Tương Quốc Công Phúc Công tử được công huân, lúc vào triều lĩnh thưởng thì Thực Nghi công chúa đang chơi đùa trên thành lầu nhìn thấy. Công chúa vừa thấy công tử phong lưu tuấn lãng, lập tức tình cảm ám chùng, nghĩ thầm ta ở trên thành lầu chơi đùa nhìn thấy người dưới thành lầu... Đây không phải là tiết mục hí kịch tốt đẹp hay sao?

Thực Nghi công chúa thật sự giống như đang ở trong vở kịch, hồi tiếc, lặng lẽ tiến cung muốn cầu Hoàng Đế tử hôn. Ai ngờ Phúc công tử ngày đó vào cung tạ ân là vì dựa vào Thánh Thượng cao hứng cầu xin tử hôn, muốn nghênh thủ Nhị tiểu thư của Hứa Thượng Thư phủ, cũng chính là Tương Quốc

Công thái thái hiện tại.

Lúc ấy Trương Quốc Công, công tử đã cùng Hứa gia định ra hôn kỳ, lục lễ đã hoàn thành ngũ lễ, cầu xin tứ hôn bất quá là cho hoàn mỹ thôi. Hoàng Đế cũng hiểu được, thấy Hứa Thượng Thư và Trương Quốc Công đều vừa lòng, Hoàng Đế cũng cao hứng lúc ấy ban hôn, ha ha cười đang muốn nói vài câu khích lệ Trương Quốc Công. Lúc này ở ngoài điện nghe Thục Nghi công chúa khóc nháo tiến vào.

Lúc đó Hoàng Đế đăng cơ không lâu, Thục Nghi công chúa từ nhỏ lớn lên ở đất phong hoang sơ chạy vào, ban đầu khi tiến cung quy củ còn chưa học xong, nhưng khóc lóc om sòm thì công phu nhất tuyệt, ở trên đại điện ngồi xuống không đứng lên.

Hoàng Đế cũng không phải hôn quân, tuy rằng nghĩ muốn bao che khuyết điểm bệnh vực công chúa nhưng chuyện này cũng không có cách nào. Người ta thành thân cũng đã định ra, chẳng lẽ công chúa liếc mắt một cái nhìn thấy người ta, người ta phải từ hôn đến thú ư? Việc này cũng không phải xưa nay không có, nhưng Chử Hoàng Đế không thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Hoàng Đế mặc long bào đi xuống kéo Thục Nghi công chúa, lãnh tỉnh nói: “Người ta thành thân đã muốn định rồi, trẫm cũng đã tứ hôn, con nếu không thích hẳn thì thôi, con là công chúa, muốn người tốt nhà nào cũng có. Nếu con thật sự thích hẳn, vậy thì con phải đến Trương Quốc Công phủ làm thiếp, Trẫm cũng không ngăn cản con.”

Thục Nghi công chúa lãnh tỉnh hân hân cái mũi, quét mắt liếc nhìn Trương Quốc Công công tử một cái, bĩu môi: “Vậy thì thôi, ta không làm thiếp.”

Hoàng Đế trong lòng thở phào, người lo lắng khuê nữ vạn nhất cứng đầu cứng cổ làm thiếp đến lúc đó cũng không biết phải làm sao. Đường đường công chúa đi làm thiếp cho người ta, Hoàng Đế cũng không coi trọng người hèn mọn như vậy.

Việc hôn nhân của Trương Quốc Công phủ như vậy định xuống, tuy rằng Hoàng Đế nghiêm cấm cung nhân nhắc lại chuyện ngày đó trong đại điện nhưng trên đời không có gió nào không lọt qua tường, từ từ thì người trong Hoàng thành cũng biết. Sau đó Thục Nghi công chúa cũng đại hôn, phu thê hòa thuận, nữ nhi hiếu thuận, cũng không tệ. Kỳ thật lúc ấy Thục Nghi công chúa cũng không thích công tử Trương Quốc Công như vậy, bất quá là do xem nhiều hí kịch tự cho mình là Thôi Oanh Oanh, bình tĩnh lại cũng không có chuyện gì. Nhưng nàng luôn cùng Trương Quốc Công thái thái chống đối, đến hiện tại cũng còn vừa gặp mặt là giao chiến.

Lăng Trĩ hạ mắt tiếp nhận vòng cổ của Thục Nghi công chúa, nhẹ giọng cười nói: “Nhận thưởng như thế này thì còn gì bằng sẽ không xoi mói gì đâu, đều là tốt cả.”

Trương Quốc Công thái thái sắc mặt mới tốt một ít, Thái tử phi hợp thời ngắt lời nói: “Trĩ nhi từ trước đến nay rất hiểu chuyện, các phu nhân thưởng hoa Mai nửa ngày đại khái cũng mệt mỏi, trong này cũng quá lạnh không nên ở lâu, đến trong cung của ta uống chén trà nóng ăn chút điểm tâm đi.”

Chư vị cáo mệnh đều nói vâng, theo đi Thái tử phi.

Chỉ có Lăng Y trong lòng khó chịu, nàng vốn định nương cơ hội hôm nay lộ diện làm cho các cáo mệnh phu nhân biết đến nàng, ai ngờ thưởng hoa nửa canh giờ, Thái tử phi chỉ khoe khoang Lăng Trĩ, còn được Thục Nghi công chúa và Trương Quốc Công thái thái thích, nhìn nhìn lại chính mình, cũng không có ai biết nàng là ai!

Lăng Y áp chế lửa giận trong lòng đi theo vào đại điện. Thái tử phi lại cho Lăng Trĩ ngồi ở bên người nàng, cung nữ đem một cái đĩa điểm tâm dâng lên ăn rất xộp mềm ngon miệng.

“Các phu nhân dùng có ngon không?” Thái tử phi buông tách trà, cầm lấy khăn tay ấn ấn khóe miệng, các cáo mệnh đều nói ngon, Thái tử phi vừa lòng cười, nói: “Đây là sáng sớm hôm nay Trĩ nha đầu ở nhà làm mớ đến cho Bốn cung, làm khó năng phí công như vậy.” Thái tử phi vô ý nói: “Nàng nếu là công chúa của Bốn cung thì thật tốt.”

Thái tử phi nhìn như vô ý nói một câu thôi loạn một hồ xuân thủy, các cáo mệnh phu nhân không phải ngốc, hôm nay ngắm hoa Thái tử phi không mời tiểu thư của nhà nào, lại chỉ mời hai vị tiểu thư Thục Khang Hầu phủ, cả điện chỉ có hai vị này là khuê nữ chưa chồng, Thái tử phi còn liên tiếp tán thưởng Lăng Trĩ, đây là có ý tứ gì?

Hiện giờ Thục Khang Hầu phủ nổi bật hưng thịnh, cũng có lời đồn nói tiểu công chúa sẽ hôn phối với tiểu Hầu gia Lăng Tiêu, Thái tử phi thích Lăng Trĩ như vậy cũng không nghi ngờ việc cấp Lăng Trĩ thánh chỉ hoàng hôn. Lại nói tuổi không thích hợp cũng không phải, hiện giờ Lăng Trĩ tuổi vừa thích hợp, ý tứ Thái tử phi cũng rất rõ ràng.

Chỉ riêng hôm nay ngắm hoa là nhìn thấy, các cáo mệnh phu nhân ít nhất đã biết hai điểm: Lăng Trĩ dung mạo phẩm tính cũng không kém. Lăng Trĩ được Thái tử phi yêu thích vô cùng.

Đây chẳng phải là thú Lăng Trĩ làm thế tử không chỉ được Thục Khang Hầu phủ trợ lực, cũng là được Đông Cung ân sủng, các cáo mệnh trong lòng lại cân nhắc một chút.

Mấy nhà vừa lúc có thiếu gia độ tuổi thích hợp trong lòng âm thầm hành động, bất động thanh sắc nhìn Lăng Trĩ.

Lăng Y trong lòng càng ngày càng vội, cũng không ăn điểm tâm, tay nhỏ bé mảnh khảnh vò khăn tay, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, đột nhiên nói: “Thái tử phi không biết, thần nữ và muội muội cùng nhau học tập trừ nghệ, điểm tâm từ trước đến nay làm cũng không tệ.”

Thái tử phi: “...”

Các cáo mệnh: “...”

Kinh Ngọc ngồi cách Lăng Y gần nhất, nhanh chóng phản ứng, cười: “Đúng vậy, trong nhà cô tổ mẫu thường nói, mặc dù không cần bọn tỳ muội làm cái gì, nhưng trù nghệ nữ hồng phải học một ít.”

Thái tử phi thân nhiên nhìn Lăng Y liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, thật giống như Di nương của nàng trên mặt luôn là đức hạnh kia.

“Cô tổ mẫu của Lăng tiểu thư chính là Đại thái thái Thi gia Giang Nam đi?” Tả Thừa phu nhân nhìn sắc mặt Thái tử phi, không dấu vết đem Lăng Y lỗ mãng thất lời bỏ qua, cười nói: “Nghe nói Thi gia Nhị lão gia đang giữ chức Tổng đốc Chiết Giang đã lâu, Thánh Thượng rất vừa lòng, hiện giờ sẽ điều trở lại.”

Lăng Trĩ cười: “Vâng, ngẫu nhiên nghe cô tổ mẫu nói qua.”

Tả Thừa phu nhân lại bắt đầu khen Thi Gia, dẫn tới vài vị cáo mệnh đi theo cùng nhau nịnh nọt hưởng Thái tử phi lấy lòng. Không ai lại nhìn vị Lăng Đại tiểu thư kia sượng đồ mặt tía tai không biết nói cái gì cho phải.

Thái tử phi cười cười, mục đích hôm nay đã đạt được, nói trong chốc lát liền cho hồi cung. Sau đó lưu Lăng Trĩ ở lại trong cung, nửa phần không nhắc tới Lăng Y, tựa như chưa bao giờ biết qua người này.

Ra cung trong xe ngựa Lăng Y hung hăng xé rách khăn tay, không để tâm đem chiếc đuôi phượng dài trên chi giáp (móng tay giả) chặt đứt, huyết từ móng tay đỏ tươi đến chảy xuống, Lăng Y đau đến xuýt xoa.

Kinh Ngọc thở dài, nhặt lên chi giáp, thấp giọng nói: “Muội đây muốn làm gì, Thái tử phi sủng ái Nhị thiếu gia, Nhị tiểu thư nhà chúng ta, ta lúc còn là khuê nữ cũng biết, nghĩ đến cũng là hợp tình. Dù sao mẫu thân bọn họ cũng là bảo muội Thái tử phi, điều này thì làm sao tranh dành?”

Lăng Y nhìn phía Kinh Ngọc, nhớ tới vừa rồi tình hình trong điện, cười lạnh nói: “Nguyên lai tẩu tử sớm biết Thái tử phi đang sủng bọn họ, chẳng trách vừa rồi trong điện ta nhắc tới mình cũng làm điểm tâm, tẩu tử vội vàng đem câu chuyện chuyển sang hướng khác, thật đúng là biết cách nhìn sắc mặt người khác.”

Kinh Ngọc tức đến nhất thời nói không ra lời, cũng không biết nói cái gì? Vừa rồi Lăng Y nói một câu không ai muốn nghe, mình quan tâm muội muội của phu quân mới nói dịu đi, không nghĩ tới lúc này bị Lăng Y xuyên tạc đến loại trình độ này! Sắc mặt Kinh Ngọc trắng bệch, quay đầu đi không thèm nhắc lại, thôi thôi, loại người hồ đồ này không biết phân biệt tốt xấu nhiều lời cũng vô ích. Từ đó Kinh Ngọc đối Lăng Y có tâm xa cách.

Lăng Y xoa ngón tay đau, trong lòng thâm nếm, rõ ràng nghĩ rất tốt, thừa dịp hôm nay có nhiều cáo mệnh phu nhân là cơ hội tốt để lộ diện. Giờ thì tốt rồi, hoạ hồ không thành lại thành khuyển.

Lăng Y trong lòng niệm một vạn lần nguyên rủa Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ, lúc này còn có tẩu tử Kinh Ngọc. Sau một lúc lâu đột nhiên nhớ tới vừa mới tiến cung ở chỗ Thái tử phi nhìn thấy Đại Hoàng tôn... Lăng Y có chút đỏ mặt. Khuê nữ gặp được thiếu niên cùng tuổi, hôm nay vừa thấy Lăng Y liền quên không được, âm thầm hoài nghi Đại Hoàng tôn tiến vào khi đó có phải nhìn mình hay không? Hắn là có ý gì?

Lăng Y càng nghĩ càng nhiều, trên mặt không khỏi ửng đỏ một mảnh. Mượn có trong xe ngựa nóng mở ra một khe hở, gió lạnh bên ngoài nhưng tim vẫn là thỉnh thoảng đập không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Trĩ ở Đông Cung những ngày qua thật sự hải lòng, Thái tử phi đối với nàng càng thêm yêu thương. Tiểu công chúa so với Lăng Trĩ nhỏ hơn hai tuổi, nhu thuận đáng yêu, đối với biểu tỷ cũng thực thân cận.

Hơn nữa mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi, Lăng Trĩ đều có thể thấy Lăng Tiêu, so với lúc trước ở nhà gặp được còn nhiều hơn, Lăng Trĩ không có gì không hải lòng.

Lăng Tiêu so với Lăng Trĩ lớn hơn 4 tuổi, huynh trưởng như cha, hưởng hồ Lăng Trĩ cùng phụ thân Lăng Nho Học cũng không gần gũi. Thái tử phi có việc vẫn là nguyên ý cùng Lăng Tiêu thương lượng.

“Lăng Trĩ càng ngày càng lớn, hiện giờ trở mã càng phát ra xinh đẹp kiều diễm, nữ nhi trong nhà hoa kỳ rất là quan trọng, con là bảo huynh của nó, rất nhiều chuyện Di mẫu nói với con cũng như nói với người nhà, trở về con nên cùng Lăng Hưu gia thương nghị.”

Thái tử phi hôm nay có ý cho Lăng Trĩ đi theo tiểu công chúa xem hoa Mai nở, mượn có để cho Lăng Tiêu ở lại đây thương nghị việc hôn nhân của Lăng

Trĩ.

“Di mẫu chờ các con thật mòn con mắt, rốt cuộc là con coi trọng thiếu gia nhà ai nói cho Di mẫu để ta tính toán.”

Lăng Tiêu vuốt cằm “Mẫu thân mắt sớm, Trĩ nha đầu hôn sự may mắn có Di mẫu.”

Thái tử phi cười, đưa qua danh sách cho Lăng Tiêu: “Nhìn xem, ta thấy các thiếu gia trong này rất hợp, mẫu thân của bọn họ cũng theo ta nhắc qua việc hôn sự, con xem chọn một nhà tốt đi?”

Lăng Tiêu từ trên đi xuống nhìn đảo qua. Trước đem võ tướng bỏ qua, từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, nhưng anh hùng từ trước đến nay sống không lâu. Lăng Tiêu không muốn làm cho Lăng Trĩ cả ngày lo lắng đề phòng. Tiếp theo xem gia thế địa vị quá mức chói mắt cũng đào thải. Lễ Thân vương Tử thiếu gia? Đại danh này đúng là có đầu không đuôi. Lăng Tiêu nguyện ý cho Lăng Trĩ hào hào sống qua ngày, không cầu mong muội muội trợ lực, sẽ đem tin đồn không tốt cho gia phong gia tộc...

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Thái tử phi bất đắc dĩ cười: “Kỳ thật đều là hảo, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc đều không được vừa mắt của con.” Thái tử phi cười, nàng xem đi xem lại danh sách này đã vài ngày, mắt rất nhiều tâm tư. Lúc này bị Lăng Tiêu toàn bộ bác bỏ cũng không tức giận, thờ dài: “Di mẫu hiểu được, năm đó cho Thuần Hi chọn Phò mã ta cũng vậy như vậy, tất cả thế gia công tử trong Hoàng thành đều bị ta xem không được, cho đến nay ta còn luôn luôn không hài lòng. Con lại chỉ có một muội muội, chọn cẩn thận cũng là thường tình.”

Thái tử phi cầm lấy danh sách, chỉ vào ‘Lễ Thân Vương Tử công tử’ nhìn Lăng Tiêu nói: ‘Lễ Thân Vương Tử từ rất tốt, Quận vương hàng đầu, cũng là con trai trưởng, hiện giờ mười lăm tuổi, thân thể tốt lắm, tính tình nghe nói cũng là không tồi, nghĩ đến không bởi họ Lăng Trĩ đâu.’

Lăng Tiêu thờ dài: “Trĩ nha đầu không xứng với Hoàng thân, gia gia cùng tôn nhi cũng chưa bao giờ nghĩ qua.”

Nói xong nhìn Thái tử phi chân thành nói: “Hiện giờ tôn nhi cùng muội muội đều dựa vào Di mẫu chỉ dẫn, đã là thực trèo cao, nào dám lại cùng Hoàng thất kết thân đâu.”

Hoàng Hậu sớm mất, Hoàng Đế không có sủng phi, hiện giờ trong cung nữ nhân có quyền thế nhất chính là Thái tử phi. Từ trước đến nay đều có rất nhiều người cầu Vi Hoa ân điển, chỉ có Lăng Tiêu chưa bao giờ cầu nàng cái gì, bởi vì như vậy Thái tử phi tính tình lạnh như băng ở trong cung đối với hắn rất thân thiết thiệt tình.

Lăng Tiêu không muốn cùng Hoàng tộc kết thân ngược lại càng làm Thái tử phi xúc động. Nhớ lại ngày trước luôn luôn nghe đồn, nói Lăng Tiêu không cưới là bởi vì Hoàng thất muốn âm thầm đem tiểu công chúa của Thái tử gả cho Lăng Tiêu.

Chữ Vương triều Hoàng thất có tập tục là hôn sự không đến phút cuối cùng không truyền ra ngoài, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì tập tục như vậy cho nên chuyện Lăng Tiêu muốn cưới tiểu công chúa tức thì bị truyền như thật, giống như thật sự không sai được, ngay cả Thái tử phi cũng nghe nói một phần.

Tin đồn này tự nhiên là giả, tiểu công chúa không thể so với người khác. Thái tử xem công chúa như hòn ngọc quý trên tay, không phải Thái tử phi một người có thể quyết định được. Hơn nữa Thái tử phi chưa từng có nghĩ qua như vậy, nhưng nhìn hiện tại ý Lăng Tiêu như thế, cũng không có ý cùng với Hoàng thất kết thân.

Thái tử phi cầm ly trà trên bàn nhấp miệng, thấp giọng nói: “Tiêu nhi, người cũng không nhỏ...”

“Di mẫu mình giám.” Lăng Tiêu cười: “Nói chất nhi mệnh không thể sớm thú thê cái gì tự nhiên là gạt người, chỉ là chất nhi không nghĩ sớm như vậy mà định chung thân, Tiêu nhi không mong muốn như thế.”

Thái tử phi nhẹ giọng thờ dài, không có ai biết là lần đầu nghe bên ngoài đồn khi đó nàng rất là vui sướng. Nàng yêu thích Lăng Tiêu không bởi vì diện mạo cùng năng lực của hắn mà còn là tính cách của hắn. Hiện giờ Lăng Tiêu thẳng thắn thành khẩn như vậy cùng nàng nói ra, nàng ngược lại càng không thể nói được gì.

“Thôi, con cũng là có chủ ý của con, Di mẫu chỉ quan tâm Trĩ nhi, ta sẽ dò hỏi nhiều chỗ hơn nữa, có chỗ thích hợp tự nhiên sẽ nói cho con biết.”

Thái tử phi nhìn không được cúi người dùng sức đề lên vai Lăng Tiêu nói, “Con... hài tử này, rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Nhiều người yêu thích vậy mà không nghĩ thân! Nhìn con hiện tại bộ dạng thế này, chờ lớn tuổi, coi nha đầu nhà ai để ý con!”

Lăng Tiêu nhợt nhạt cười, đối với Thái tử phi cúi đầu đi trở về.

Lăng Tiêu trở lại Nghi Phong Các cùng Chữ Dịch Diễm dùng cơm trưa. Chữ Dịch Diễm đang cầm bát tiểu mã não ăn xong rồi, thấy Lăng Tiêu còn chậm rì rì dùng cơm, ra về thần bí tà hữu nhìn xem, tựa người trên bàn ghé sát vào Lăng Tiêu nhỏ giọng nói: “Mẫu thân gọi biểu ca qua có phải là muốn nói chuyện của Trĩ tỷ tỷ phải không?”

Lăng Tiêu nghe vậy khoi mào đuôi lông mày, trong lòng buồn cười, tiểu oa nhi này khi nào mà biết nhiều chuyện như vậy? Lăng Tiêu gật gật đầu: “Là nói chuyện của muội muội thân.”

Chữ Dịch Diễm nghe nói sắc mặt càng hồng nhuận, mặt mày hớn hờ, hưng phấn hạ giọng nói: “Kia! Kia mẫu thân có nói khi nào tính đến hôn sự của ta

không?”

Lăng Tiêu buông bát com, nghiêm mặt nói: “Thái tử phi cũng không có đề cập đến hôn sự của điện hạ.”

“À...” Tiểu Hoàng tôn mập mạp ngồi ở trên bàn, có chút ủ rũ: “Ta ngày hôm qua ở chỗ mẫu thân, nghe người cùng Phụ vương nói cho Đại ca... Nói cái gì chọn gia thế tiểu thư cho Đại ca, tại sao lại không chọn cho ta? Ta cũng muốn cưới vợ”.

Lăng Tiêu thái độ có một chút miễn cưỡng.

“Huynh làm sao vậy?” Chữ Dịch Diễm nghi hoặc mà nhìn Lăng Tiêu, không lẽ anh hùng gặp anh hùng, bèn hỏi: “Huynh mất hứng mẫu thân cũng không có cho huynh cưới vợ?”

Lăng Tiêu cười: “Không có, mọi việc đều tốt lắm? Đi sân huấn luyện đi, ngày hôm nay nên tập cưỡi ngựa bắn cung”

Chữ Dịch Diễm đáp ứng, mệt mỏi theo Lăng Tiêu đi thay mã phục.

Trên giáo trường Chữ Dịch Kỳ cùng Chữ Dịch Phong đã sớm tới. Chữ Dịch Cảnh bởi vì vào triều, hiện tại cũng không thể nào đến Hối Tin viện.

Lăng Tiêu thay đổi một thân mã phục màu đen, cổ áo đầu vai có màu đỏ như ngọn lửa ám văn, càng làm cho Lăng Tiêu anh tuấn phi phàm.

Chữ Dịch Phong sừng sốt nhìn, mặt đỏ lên, cười ngây ngô nói: “Huynh hôm nay thật là đẹp mắt, quần áo tinh thần đều sáng sủa.”

Lăng Tiêu khom người cười: “Hoàng tôn khen trật rồi.”

Hôm nay Chữ Dịch Phong tinh thần cũng trấn tĩnh, mã phục màu trắng thiếp vàng sạch sẽ lưu loát. Đặc biệt so với một thân mã phục đỏ thẫm của Chữ Dịch Diễm càng là tuấn tú hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu không hề nói nhiều, đem theo cung tiễn xoay người lên ngựa. Thúc ngựa chạy chậm, rút ra một mũi tên chậm rãi nhắm... Lạp, bắn tên!”Hưu...” một tiếng, mũi tên đã ở giữa ngay hồng tâm.

Lăng Tiêu ruổi ngựa đi xa, Chữ Dịch Phong sừng sốt trong chốc lát mới thúc ngựa đuổi kịp.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu hai người đều đi từ từ, Chữ Dịch Phong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, do dự nói: “Nhìn huynh hôm nay sắc mặt không tốt, sinh bệnh sao?”

“Không có.” Lăng Tiêu lạnh nhạt cười: “Chính là hơi lười nói chuyện thôi.”

Chữ Dịch Phong yên tâm cười cười, đang muốn nói cái gì nữa thì đúng lúc Lăng Tiêu rõ ràng phát hiện bên hông Chữ Dịch Phong có một cái như ý hà bao.

* Hà bao(st: Hình ảnh theo tính chất minh họa:

Hà bao nhất định không phải châm chức phòng làm, châm pháp non nớt vụng về, nhưng không phải châm chức phòng làm thì Chữ Dịch Phong sao có thể mang ở trên người...

Lăng Tiêu nhắm mắt, vẫn là nhìn không được thò tay đem hà bao lấy ra, cầm ở trong tay nhìn kỹ, cười nói: “Hà bao này tốt như thế sao châm chức phòng không cho Tử Hoàng tôn đi? Phương diện này phải...”

Tay cầm hà bao hơi rung rung, đoán bên trong chắc là một trang giấy thư loại gì đó. Lăng Tiêu trong lòng phiền toái, giả ý cười nói: “Cái này không phải là tiền riêng của Hoàng tôn? Đề là ngân phiếu đi?” Nói xong không để ý Chữ Dịch Phong ngăn trở đem mở ra vừa thấy...

Trên trang giấy chỉ có tám chữ: Triệu tiền tôn lý, chu ngô trịnh vương.

Đúng là ngày đó Lăng Tiêu tay bắt tay giúp Chữ Dịch Phong sửa đúng đầu bút lông khi đó viết xuống tám chữ này.

“Kia cái gì... Không phải...”

Chữ Dịch Phong sắc mặt đỏ lên, sợ Lăng Tiêu sinh khí, cuống quýt giải thích: “Ta là nghĩ, huynh dạy ta tập viết... Một ngày vì sư cả đời vì phụ, ai không phải...”

Lăng Tiêu hận không thể cho chính mình một bạt tai.

Lăng Tiêu tiểu tâm, lại không ngờ Chữ Dịch Phong rất quý trọng tám chữ này đặt ở trong hà bao.

Chữ Dịch Phong vẫn còn bối rối, giải thích: “Tiểu muội muội mới vừa cùng Trĩ muội muội học châm tuyến làm cho ta cái hà bao, cũng không tốt không xấu, chữ kia...”

Lăng Tiêu ruổi ngựa tới gần Chữ Dịch Phong, mềm nhẹ vì Chữ Dịch Phong đeo lại hà bao, vuốt cằm nói: “Là ta đường đột, Hoàng tôn xin đừng trách

cứ.”

Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu cũng không có sinh khí yên tâm, nhưng vẫn là thực ngưng ngưng, sờ hà bao không biết nói cái gì, chỉ cười ngây ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19

Hôm nay Lăng Tiêu mới từ trong Hối Tín viện đi ra, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, khom người nói: “Lăng đại nhân, Thọ Khang Hầu phủ hướng Thái tử thỉnh ân cho ngài hồi phủ một chuyến, Thái tử đã chuẩn.”

Còn ba ngày nữa là tới ngày Lăng Tiêu được nghỉ phép, có chuyện gì mà lại đột nhiên gọi hắn trở về?

Lăng Tiêu nghĩ không biết trong nhà đã gặp chuyện gì, lúc này cảm thấy rung mình, không lẽ là trong nhà đã xảy ra chuyện? Gia gia của hắn...

Tiểu thái giám này là người của Thái tử. Trước mặt thật nhu thuận, công phu nghe lời nói đoán sắc mặt là hạng nhất, vội vàng cười nói: “Lão Hầu gia cũng xin chỉ thị Thái tử phi cho Lăng tiểu thư hồi phủ, nô tài mơ hồ nghe là bởi vì Giang Nam Thi Gia từ Giang Nam đến Hoàng thành, không biết là có phải duyên cớ này không...”

Thi gia? Lăng Tiêu yên tâm cười cho tiểu thái giám một cái hà bao, cười nói: “Giúp ta tạ thỉnh ân của Thái tử, xong việc ta cùng muội muội lập tức trở lại.”

“Xe ngựa cho ngài và tiểu thư đã chuẩn bị tốt.” Tiểu thái giám tiếp nhận hà bao cất vào trong tay áo, cười nói: “Thái tử đã phân phó xuống.” Nói xong dẫn Lăng Tiêu đi.

Hiện giờ Thi gia tộc trưởng là Thi Chính, đã có hai năm làm Tổng đốc Chiết Giang, hiện giờ nhiệm kỳ đã mãn, phụng chiếu quay về Hoàng thành.

Thánh Thượng tuy rằng không có nói rõ nhưng cũng biết, Thi Chính khi làm quan công tích trác tuyệt, hiện giờ nhất định là muốn cho vào nội các làm việc.

Thi gia tuy rằng có nhà lớn ở Giang Nam, nhưng Tổng đốc Chiết Giang trước đây tư gia đều là tại Hoàng thành. Phủ đệ năm đó bây giờ còn có mấy người nô tài trông coi, biết chủ tử phải về Hoàng thành đã sớm sửa chữa quét tước sạch sẽ. Thi Chính mang theo một nhà già trẻ lớn bé trở lại Hoàng thành cảm tạ Hoàng ân sau đó trở về phủ.

Ngày hôm sau Thi Chính lập tức đi Thọ Khang Hầu phủ.

Hiện giờ Thi Chính vinh dự trở về, trong Hoàng thành hẳn kết giao với các quan viên không ít, nhưng Thi Chính trước hết vẫn tự mình đến Thọ Khang Hầu phủ, thật sự là cho Lăng Tiêu gia mặt mũi rất lớn.

Kỳ thật là bởi vì Thi phu nhân ở Thọ Khang phủ, Thi phu nhân chính là Nhị thẩm của Thi Chính.

Chính xác nói, là trưởng bối đã từng dưỡng dục hắn.

Thi Chính cha mẹ qua đời sớm, chỉ để hắn gởi nuôi tại nhà thúc phụ. Thúc phụ so với hắn lớn hơn mười tuổi, thúc phụ là con trai của chính thân, phụ thân của hắn là con thứ thiếp. Năm đó Thi ông chết đúng thời điểm Lăng Chính mới bảy tuổi, trong lòng hắn lập tức lo lắng, xong rồi xong rồi! Trưởng bối đều chết hết, thúc phụ với cha mình lại là không cùng mẹ, có thể đối xử tử tế với chính mình?

Nhưng Thi đại gia đối với chất tử này có thể xem như yêu thương càng nhiều hơn. Cha mẹ mất sớm càng làm cho Thi đại gia thấu hiểu sâu sắc quan niệm thân tình. Hai người cùng sống nương tựa lẫn nhau, Thi đại gia cũng không là người vô dụng, không có đem cơ nghiệp tổ tông làm suy yếu.

Về sau Thi đại gia thú thê, Thi Chính nghe nói Nhị thẩm tương lai của mình chính là bảo muội của Thọ Khang Hầu, hắn lại còn lo lắng một trận. Sợ Nhị thẩm còn trẻ đã xuất giá sau sẽ không đối xử tử tế với mình, dù sao mình là con vợ kế, không có ở riêng, về sau có thể còn được chia gia tài. Thi Chính thậm chí nghĩ qua muốn cho Nhị thẩm biết suy nghĩ trong lòng là mình không cần gia tài, để về sau không bị Nhị thẩm đối xử khắt khe với mình. Nhưng không nghĩ tới, Lăng tiểu thư còn trẻ đã xuất giá lại đối với hắn yêu thương không thua gì thúc phụ.

Thời gian dần trôi qua, Thi phu nhân đã xuất giá được hai năm thì Thi đại gia bệnh chết, ngay lúc đó Thi phu nhân đã có thai ba tháng.

Khi đó mọi người đều nói là Thi Chính mệnh số không tốt sinh ra liền khắc chết Di nương, sau lại khắc chết mẹ Cả cùng phụ thân, hiện tại ngay cả thúc phụ cũng khắc chết. Thậm chí lúc ấy các trưởng bối trong nhà muốn đem Thi Chính trục xuất khỏi Thi gia.

Cuối cùng cũng là Thi phu nhân che chở Thi Chính.

Năm đó Thi phu nhân bụng đã lớn, khoác áo tang, lôi kéo Thi Chính khóc lóc đi tìm trưởng bối lão gia. Sau khi gặp mặt, bảo Thi Chính dập đầu trước

các lão gia, bái xong rồi Thi phu nhân mới ngao ngễ nói: “Tất cả các người đều nói Chính nhi mệnh số không tốt, ta một phụ nhân còn biết sống chết có số, ý trời đã định, không thể hồ ngôn loạn ngữ. Huống chi các vị thúc phụ có tri thức hiểu lẽ nghĩa! Hiện giờ muốn đem Chính tiểu tử đuổi đi ta không dám nói gì chỉ cho hắn dập đầu ý muốn cảm tạ tình nghĩa của các lão gia toàn bộ mấy năm nay, về sau đương nhiên Thi gia không có người này. Chính nhi nếu thật sự là mệnh số không tốt cũng chỉ sẽ khác chết ta. Lão gia trước khi chết muốn ta chăm sóc nó, nên ta toàn bộ đều là theo tâm ý của lão gia!”

Thi phu nhân trong buổi nói chuyện đó đem cả bọn nguy quân tử giả nhân giả nghĩa mắng một cách thống khoái.

Nói xong Thi phu nhân không để ý tới thần sắc khác nhau của các bốn gia lão gia, lôi kéo Thi Chính trở về phủ.

Trên đường hồi phủ trong xe ngựa, Thi phu nhân đối với Thi Chính nghiêm mặt nói: “Đừng khóc, hiện giờ ta là trưởng bối duy nhất của con. Thúc phụ con đã chết còn có ta, về sau ta trông cậy vào con cùng đứa nhỏ trong bụng này, ta tất nhiên sẽ không khắt khe với con đâu, con đừng lo.”

Ngày đó Thi Chính mới 9 tuổi, một đường vợ quý xuống đến ôm chân Thi phu nhân khóc.

Cảnh ngộ như vậy mà Thi Phu nhân không ruồng bỏ hắn, hắn nhất định không làm bà thất vọng.

Năm đó hài tử khóc lóc dưới chân hiện giờ thành Nhất phẩm quan to nhưng thấy Thi phu nhân vẫn theo quy củ dập đầu vãn an, vẫn sẽ nhịn không được đồ hốc mắt.

“Thôi, râu đều hoa râu già rồi, như thế nào mà còn như vậy.”

Thi phu nhân nhớ tới chuyện trước kia trong lòng cũng lên men, nói: “Hiện giờ đã trở lại thì tốt rồi. Đã là người một nhà tuy lâu gặp mặt vẫn là thân nhân. Con không cần nhắc lại chuyện đón ta trở về, hiện giờ ta ở Thọ Khang Hầu phủ sống rất tốt, ta một lão bà từ một thân một mình trở về làm gì, con có tâm thì thường xuyên cho bọn nhỏ đến thăm ta mới là đúng đắn.”

Thi Chính dưới gối có hai tử một nữ. Trưởng tử Thi Trà Kịch đã cưới vợ sinh con, ở lại Chiết Giang trông nhà cửa không có đến Hoàng thành. Thứ tử Thi Trà Thành năm nay mười sáu tuổi, đã là thân phận cử nhân, ấu nữ Thi Lam Y sáu tuổi, đúng là thời điểm thiếu niên phong nhã hào hoa.

Thi phu nhân lôi kéo Thi Chính cùng với các hài tử nói chuyện hiếu kỳ hỏi thăm những chuyện đã qua.

Gia đình gác cổng bên ngoài chạy vào thông truyền Nhị thiếu gia và Nhị tiểu thư đã trở lại. Thi phu nhân cười: “Mau vào, nhìn xem biểu đệ biểu muội của con.”

Đều là chí thân, lại là khi còn bé đã gặp qua, Thi phu nhân không để cho người khách sáo lảng tránh lẫn nhau gặp mặt theo thứ tự ngồi xuống.

“Đây là Lăng Tiêu đi, quả nhiên đồn đãi không giả.” Thi Chính vuốt râu cười: “Hiện giờ tại Chiết Giang cả vùng đều có thể nghe thấy chuyện xưa của ngươi.”

Lăng Tiêu mở cửa hiệu tơ lụa là do Thi Chính giúp đỡ ở Giang Nam liên hệ giùm mấy phường dệt, tự nhiên nhất định sẽ nói chuyện rất ăn ý, Lăng Tiêu khiêm tốn vuốt cằm: “Quá khen.”

“Thật không là quá khen.” Thi Trà Thành sang sang cười: “Biểu huynh cải tạo long cốt giường nước thực là tạo phúc cho thủy lợi phía Nam, hiện giờ mỗi nhà đều được quan phủ cấp phát bánh xe giường nước, khi tưới dùng sức vật kéo cấp nước, một người làm một ngày có thể bằng 5 ngày trước kia, nhân lực không hao tổn lại có thể khai thác càng nhiều đất đai, cứ thế mãi, thu hoạch sẽ càng ngày càng tốt!”

Lăng Tiêu thấy Thi Trà Thành nói chuyện minh bạch lưu loát, lại hiểu thế sự trong lòng liền thích, gật đầu nói: “Đều là Thánh Thượng long ân, ân huệ vạn dân, xuất quan phí tạo giường nước.”

“Thôi đi, suốt ngày ở tại triều đình thảo luận đại sự hiện tại ở nhà còn nói.”

Thi phu nhân cười ngắt lời nói, quay đầu hướng nha đầu nói: “Đại thiếu gia như thế nào còn chưa có trở về?”

Đang nói tới Lăng Hiên, thì Lăng Hiên vừa về tới, vội vàng không ngừng thờ dài, xin lỗi nói: “Trong nha môn có công sự làm hoài không hết...”

Hiện giờ Lăng Hiên sau khi thành thân hiểu chuyện không ít. Thi phu nhân đối với hắn cũng có cách nhìn mới, dẫn hắn cùng Thi gia mọi người gặp qua, ngồi xuống tiếp tục nhân thoại.

Nhân thoại sau một lúc lâu Thi Trà Thành sai người lấy vài hộp thùng đến, cười nói: “Mẫu thân của ta cùng Đại ca ở phía Nam nhất thời tới không được, trước ngán đình vạn dặn bảo ta đem một hơi thùng cho biểu huynh, còn khẩu thùng này cho Đại biểu tẩu...”

Có nam nhân ở bên ngoài đến nên Kinh Ngọc không tiện lộ diện, Lăng Hiên vội vàng giúp đỡ tiếp nhận nói tạ ơn.

Thi Trà Thành lại xuất ra hai cái rương nhỏ vội đem tới cho Lăng Y và Lăng Trĩ, cười nói: “Tuy rằng khi còn bé cùng các biểu muội gặp qua mặt sơ qua, nhưng nhiều năm như vậy không gặp cũng không biết bọn muội muội hiện tại thích cái gì. Mẫu thân cùng huynh cũng đặt mua vài món, muội muội không ghét bỏ là tốt rồi.”

Lăng Y cười chính mình cảm lấy, Lăng Trĩ phía sau có nha đầu tiếp nhận, Lăng Trĩ có lẽ cười: “Biểu huynh khách khí, chỗ nào có thể ghét bỏ? Đã sớm nghe cô tổ mẫu nói phía Nam vật tinh tế, chỉ tiếc muội không đi được thôi, hiện tại được quà thật là cao hứng, đa tạ huynh hao tâm tốn trí.”

Buổi nói chuyện lập tức kéo vào thân thích tình nghĩa lại thích hợp biểu đạt lòng biết ơn. Nhân tiện còn khen Thi gia tiếng lành đồn xa, ngay cả Lăng Tiêu cũng không khỏi không tán thưởng một tiếng. Lăng Trĩ thường vào cung ở bên người Thái tử phi, đúng là đã hiểu không ít chuyện. Không hề như tiểu nha đầu trước kia cái gì cũng sợ hãi. Cho nên nói thời cổ, các khuê nữ nhi có mẫu thân dạy rất quan trọng, quả thật hợp tình.

Thi Trà Thành hơi sững sốt, vuốt cằm nói: “Tình tế cũng tính là khéo léo mà thôi, muội muội thích là tốt rồi... Muội muội thích gì thì nói... Chờ sao này có cơ hội sẽ tạo điều kiện cho muội muội chọn một ít đồ tốt.”

Thi Trà Thành vốn là người có lễ thong dong, đột nhiên đứng lên nói nhiều, ngay cả muội muội của hần Thi Lam Y cũng phát hiện, ngồi dựa vào trong ngực Thi phu nhân vỗ tay cười nói: “Nhị ca, huynh như thế nào mà lại đỏ mặt? Xấu hổ xấu hổ đỏ mặt...”

Thi Trà Thành nghe vậy vội vàng cúi đầu, ngay cả Lăng Trĩ cũng đỏ mặt, không thèm nhắc lại lui về chỗ ngồi của mình.

“Chắc là nơi này của cô tổ mẫu quá nóng.” Lăng Tiêu hợp thời nói sang chuyện khác. Quay đầu nhìn Thi Chính nói: “Chắc nhĩ nghe nói năm nay đầu mùa xuân phía nam so với năm rồi còn lạnh hơn một ít, thật sự là như vậy?”

Thi Chính quay đầu cười: “Đúng vậy, như thế đến sang năm thu hoạch sẽ khá hơn.”

Trong Đại sảnh đề tài lại chuyển dời đến khí hậu, chỉ có Lăng Trĩ không có nhiều lời, sắc mặt ửng đỏ.

—

Mấy ngày sau vào lúc buổi chiều Thi phu nhân thỉnh Lăng Hầu gia cùng Lăng Tiêu cùng nhau đi vào hậu viên của bà nói chuyện.

“Hiện giờ Lăng Y cùng Lăng Trĩ ngày một lớn, nếu Lăng Tiêu không muốn sớm thú... Thôi con là có chủ ý, ta cũng không quan tâm con.” Thi phu nhân cười nói, “Chính là Lăng Y cùng Lăng Trĩ đại sự không thể kéo dài, trước nên định ra mới tốt.”

Lăng Hầu gia gật gù đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, cũng lưu ý mấy nhà có thiếu gia, Lăng Y thì không nói, chính là Lăng Trĩ...”

Lăng Hầu gia nhìn phía Lăng Tiêu, đối Thi Phu nhân cười nói: “Cái này là ca ca lựa quá lợi hại, không có ai xem qua vừa mắt.”

Thi phu nhân cười: “Nguyên bản ta cũng thật không ngờ, hôm nay Thi Chính phò thác người đến tặng tin vật, nhờ ta hỏi ý tứ các người.”

Thi phu nhân nói chính là chuyện của Thi Trà Thành. Lăng Tiêu trong lòng đều biết, Thi Trà Thành quả thật không tồi, nhân thân tính cách đều tốt lắm, gia thế không phải quá xấu, người cũng đã tiến tới. Làm nhi tử của Thi Chính đường đường là Thi thiếu gia mà vẫn theo cha cần cù và thật thà đọc sách. Hiện giờ đã là thân phận cử nhân. Về sau tiền đồ tất nhiên rộng mở, khó có được chính là... hần đối Lăng Trĩ rất có ý.

Thời đại này muốn vợ chồng hữu tình tương duyệt rất khó, có được điều này Lăng Tiêu vẫn là thực tâm động.

“Gia gia cùng cô tổ mẫu yên tâm, việc này con rất vừa lòng, nhưng rốt cuộc hay là nên hỏi qua ý kiến Trĩ nha đầu đi.” Lăng Tiêu thân nhiên cười, “Tuy nói là lệnh cha mẹ lời mai mối như vậy, nhưng con chỉ có một muội muội là Lăng Trĩ, muội ấy hài lòng con mới có thể an tâm.”

Lăng Tiêu nói như thế càng làm Lăng Hầu gia cùng Thi phu nhân xúc động tâm tư, không khỏi nhớ Vi Trang bạc phần mất sớm.

Thi phu nhân thở dài nói: “Đúng vậy, ta và gia gia con cũng không phải là người nguy quân tử, con tự đến hỏi đi, ta là đã vừa lòng rồi.”

Lăng Tiêu nhìn về phía Lăng Hầu gia, Lăng Hầu gia vuốt cằm: “Ta và cô tổ mẫu con là cùng một suy nghĩ.”

Lăng Tiêu yên lòng, hành lễ xoay người đi Sáu Ngọc Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 20

Lăng Trĩ còn chưa ngủ, ngồi vào dựa nệm thấp suy nghĩ xuất thần, thấy Lăng Tiêu đến vội vàng kêu nha hoàn châm trà, cười nói: “Nhị ca việc gì trở như thế còn lại đây? Có việc ngày mai nói cũng được mà.”

Lăng Tiêu bưng chén trà mà cũng không uống, cười nói: “Có việc muốn cùng muội thương nghị.”

“Muội cũng không nhỏ, tuy rằng huynh nghĩ muốn ở lâu với muội vài năm nữa, nhưng sợ chậm trễ tuổi xuân của muội. Mặc dù không vội nhưng cũng có thể tính toán trước.”

Lăng Tiêu buông chén trà, nhìn Lăng Trĩ đỏ bừng hai má ôn nhu nói: “Trước đây cũng không phải không có người hỏi qua muội, chính là đều có không nơi hợp ý, huynh cũng sẽ không nói cho muội, sợ làm loạn tâm tư của muội. Hiện giờ Thi đại nhân nhờ bà mối đến nói chuyện, gia gia cùng cô tổ mẫu và huynh đều là vừa lòng. Thi Nhị thiếu gia muội cũng biết đến, mấy ngày hôm trước còn gặp qua, muội trong lòng nhất định cũng còn nhớ.”

Lăng Trĩ cúi đầu cũng không trả lời.

Lăng Tiêu biết nàng e lệ, cười nói: “Ta nghe nói Thi Nhị thiếu gia ngày đó hồi phủ, sau liền cầu Thi đại nhân truyền thư đưa về Giang Nam. Phía Nam Thi thái thái nghe nói cũng truyền tin trở về nói là nguyện ý. Thi đại nhân lúc này mới nhờ bà mối đến quý phủ chúng ta.”

Lăng Trĩ ngày đó cùng Thi Trà Thành vừa thấy quả thật có vài phần động tâm. Nàng từ nhỏ được Thi phu nhân dạy, tự biết đã phạm vào tối kỵ của nữ nhi khuê các, mấy ngày nay rất là ảo não. Nhưng chung quy trong lòng vẫn là không bỏ xuống được, hiện giờ Thi Trà Thành lại cầu cha mẹ mà nói lời cầu thân...

Lăng Tiêu nhìn thần thái của Lăng Trĩ, ôn nhu nói: “Muội không nói lời nào, ta coi như là muội đáp ứng tất cả rồi.”

Lăng Trĩ nghe vậy càng gục đầu xuống, lấy hai ngón tay dài như ngọc nắm vò khăn lụa, vẫn là không nói lời nào.

Lăng Tiêu biết nàng đây là nguyện ý, cũng không muốn bức bách nàng.

Lăng Tiêu đứng lên, cười xoa nhẹ đầu Lăng Trĩ: “Thôi, ca đã biết tâm sự trong lòng muội, muội nên yên tâm là tốt rồi, chuyện khác huynh cùng gia gia tự nhiên toàn bộ lo liệu chu toàn cho muội, sẽ không ủy khuất muội.”

Lăng Trĩ bản thân bối vì đối Thi Trà Thành động tâm nên cảm thấy xấu hổ. Không nghĩ tới gia gia cùng ca ca lại quan tâm săn sóc mình đến vậy. Lăng Trĩ cũng không phải là tiểu nha đầu không hiểu chuyện. Biết có thể gặp được người như vậy quả thật không dễ dàng. Lăng Trĩ nghĩ đến nước mắt liền chảy ra. Lăng Tiêu thở dài, nhẹ nhàng vì muội muội lau đi nước mắt, lại an ủi nàng trong chốc lát mới đi.

Thi Lăng hai nhà tuy rằng đều có ý, nhưng ngại vì Lăng Y còn chưa có tuyển người vừa ý, trường ầu thứ tự không thể thay đổi.

Thi gia cùng Lăng gia quyết định ăn ý, chính là chờ Lăng Y chọn xong người thành thân rồi mới tính tới hôn sự của Lăng Trĩ.

Thời hạn chờ khoảng 2,3 năm khi đó Thi gia sẽ đến Lăng phủ tính chuyện hôn sự. Một là vì muốn Lăng Trĩ lớn thêm vài năm, hai là sợ hôn phối quá sớm chậm trễ việc học của Thi Trà Thành. Sang năm là đến thi hội, Thi Trà Thành có tâm muốn tập trung thi cử.

Lăng Tiêu khi tiến cung gặp Thái tử phi thỉnh an cũng nói qua. Thái tử phi gần đây cũng nghe nói đến thanh danh của Nhị thiếu gia Thi gia, nhưng vẫn không yên lòng nên rốt cuộc tự mình tuyên đến, tự mình điều tra hỏi han qua mới vừa lòng. Nếu đồng ý sẽ thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, cho Lăng Trĩ một cuộc đại hôn thật là hoành tráng.

Hai nhà liền như vậy quyết định hôn sự, qua lại càng thân hơn. Đặc biệt chờ Thi thái thái sau khi quay về Hoàng thành thấy Lăng Trĩ sẽ càng thích, đối với nàng chắc chắn càng xem càng vừa lòng.

—

Lăng Trĩ hôn sự đã định thì phải tính đến chuyện của Lăng Y.

Lăng Hào gia đụng tới hôn sự của Lăng Y liền đau đầu. Cao không thành thấp không phải, trung gian còn có chẳng phân biệt được, tốt xấu chính là Lăng Nho Học cùng Hạ Lan hai người làm nên.

Lăng Hào gia viết ra một danh sách đưa cho Lăng Nho Học: “Đây là ta vì Lăng Y cố ý nhờ người ta làm ra danh sách này, ta hỏi thăm cẩn thận, có mấy nhà không giống với hoàn cảnh yêu cầu ta sẽ không có viết, cái này ngươi nên trực tiếp xem xem đi.”

Lăng Nho Học tiếp nhận, nhìn kỹ. Sau một lúc lâu cau mày nói: “Gia thế đều không cao lắm, còn có con dòng thứ...”

“Lăng Y cũng là con dòng thứ đó thôi.” Lăng Hào gia lạnh lùng nói:

“Ta Lăng gia bao nhiêu đời đều không có con vợ kế, cũng là đến ngươi mới phát sinh ra chuyện này, ngươi hiện tại lại dám ghét bỏ con dòng thứ sao?”

Hiện tại nhắc tới chuyện trước kia Lăng Nho Học cũng xấu hổ, không thêm nhắc lại, nhìn kỹ một lần, do dự mà không biết nên tuyển nhà nào.

Con mình, mình rõ ràng. Mặc dù cũng là hơi vô dụng một chút nhưng cũng không xấu xí. Lăng Hào gia biết hấn đau lòng cho nữ tử, thở dài nói: “Ta trong tâm thương các tôn tử cũng không hề kém người, tuyển cô gia cùng thú thê không giống nhau, khi thú thê ta còn có thể phái người đi vào nhà người ta hỏi một chút. Còn chọn rể, có khi nào gia đình nhà gái lại vội vàng chứ? Bất quá là xem nhà ai để ý đến nhi nữ nhà chúng ta rồi dựa vào bà mối hỏi ý chúng ta thôi.”

“Cho dù là lúc ấy Lăng Hiền thú Kinh Ngọc các người đều không vui lòng, hiện tại thế nào?” Đại thiếu gia cùng Đại Thiếu nữ nài nài hòa thuận ân ái cả nhà biết rõ. Lăng Hào gia thân nhiên nói: “Nhãn lực của cha mà người còn không tin sao?”

Lăng Nho Học xấu hổ, thừa dịp nói: “Vẫn là nhờ phụ thân làm chủ đi.”

Lăng Hầu gia vừa nghĩ tới không đáp ứng được yêu cầu của Hạ thị và Lăng Y sẽ làm cho bọn họ khóc nháo thì càng phiền, lấy bút gạch bỏ vài người, nói: “Ta hướng vào mấy nhà này, người nhìn vào bên trong tuyển một nhà đi.”

Lăng Hầu gia không có nói ra miệng nhưng trong lòng hiểu được. Lăng Nho Học sẽ đi tìm tiểu thiếp cùng thứ nữ thương lượng, xem các nàng sẽ chọn ai.

Lăng Nho Học vội vàng tiếp nhận, nói: “Đề nghị từ từ về hảo hảo suy nghĩ lại.”

Biết là nhi tử sẽ đi hỏi ý tiểu thiếp, Lăng Hầu gia trong lòng hừ lạnh, gật gật đầu: “Đi thôi.”

Lăng Nho Học cầm danh sách trở về viện của mình cùng Hạ Lan thương nghị hồi lâu, lại bảo Lăng Hiến đến. Lăng Hiến biết đây là một việc cũng trọng đại. Hắn biết mình chỉ có một thân muối muối, cái gì cũng đều muốn áp Lăng Trĩ một đầu. Lăng Trĩ đã cùng Thi gia định hôn sự trong ngoài phủ ai cũng biết. Lại nhìn danh sách này, không có một nhà nào có thể hơn nhà Thi phủ, như vậy Lăng Y sao có thể nguyện ý?

Lăng Hiến tưởng tượng chỉ thấy bộ dáng Lăng Y nháo lên. Hắn hiện tại có hiền thê làm bạn bên cũng hiểu được không ít, tự biết suy nghĩ của mình nhất định không làm cho Lăng Y vừa lòng, không muốn nhúng tay vào, thành khẩn nói: “Phụ thân cũng biết, lúc ấy nhi tử đón dâu cũng là không quá nguyện ý, nhưng thấy Đại Thiều nài nài mới biết được gia gia tuyển chọn cũng không tồi. Chuyện của Y nha đầu nhi tử không dám lạm bàn, đều để gia gia cùng Phụ thân làm chủ đi.”

Hạ Lan vừa nghe nói xong liền nóng nảy, lạnh lùng nói: “Đúng không, từ lúc cưới vợ đến bây giờ tâm người liền ở bên kia, hiện tại chỉ cần người ra chút chủ ý cũng không chịu giúp.”

Lăng Hiến vừa nghe điều này lại càng không đồng ý nhiều lời, cười khò nói: “Di nương lời này là nói như thế nào? Chẳng lẽ nhi tử không thương Lăng Y sao? Chính là con tự biết con cũng không có ý kiến hay thôi.”

Lăng Nho Học gật đầu, trong lòng hắn cũng là nghĩ như vậy. Hắn cũng biết mình năng lực hữu hạn, sợ giúp không được gì lại làm hại Lăng Y.

Lăng Nho Học nghĩ nghĩ nói: “Tuy là nói phụ thân bất công, nhưng người nói vậy cũng không sai, vẫn là toàn bộ để phụ thân làm chủ đi.”

Hạ Lan vừa nghe ngay cả Lăng Nho Học cũng không có chủ ý càng sốt ruột, mềm giọng nói: “Lão gia mặc dù nói như vậy, nhưng tốt xấu nên hỏi ý kiến Đại tiểu thư đi. Thiếp nghe nói hôn sự của Nhị tiểu thư cũng hỏi qua nàng. Chúng ta không ai nói ra, ta lên lút hỏi một chút hẳn là cũng được đi?”

Lăng Nho Học biết được Lăng Trĩ cũng muốn như vậy, bằng lòng gật gật đầu: “Được rồi, nàng lên lút hỏi ý Lăng Y một chút đi.”

Hạ Lan chỉ cần một tiếng đồng ý như vậy, vội vàng đi đến phòng tìm Lăng Y.

Lăng Y kêu mọi người trong phòng đi ra ngoài cũng không thẹn thùng, lấy danh sách mà Lăng Hầu gia đưa qua nhìn kỹ, nhìn một lần, sắc mặt trở nên trắng: “Tất cả đều nằm hết trong đây?”

“Liền như vậy.” Hạ Lan chỉ bức tranh có mấy người kia, nói: “Đây là ý của gia gia hướng vào bọn họ, ý tứ của con thì sao?”

“Ý của con?” Lăng Y tức giận đem danh sách ném qua một bên, trên đầu đầy châu ngọc leng keng rung động, tức giận nói: “Con có thể có ý gì? Những người này không có một ai là tốt cả, không phải quan chức thấp chính là xuất thân con vợ kẻ. Không có một ai như là...” Lăng Y cắn môi không thèm nhắc lại, buồn bực nói: “Gia gia đây là cố ý làm khó con mà? Chọn những người này đến...”

Hạ Lan cũng khóc nói: “Mẫu thân cũng nói không tốt đâu, con nhìn xem tuyển cho Lăng Trĩ là Thi gia Nhị thiếu gia, người ta danh gia vọng tộc, như thế nào tới con lại không có nơi nào tốt hơn?”

Lăng Y hận nói: “Nữ nhi so với Lăng Trĩ mặc dù lớn hơn không được bao nhiêu tuổi, nhưng rốt cuộc nữ nhi cũng là Đại tỷ! Thi gia nhắc tới thành thân cũng phải nên nghĩ tới con trước sao? Bọn họ nhìn Thi Nhị thiếu gia tốt, liền vội không ngừng đem Lăng Trĩ phùng lên, xem con không ra gì. Hiện tại ngược lại, vội vàng vội vội nghĩ muốn cho con được mau chóng thành thân, con không thể để người khác coi con như rác!”

Hạ Lan vừa nghe cũng tức giận trong lòng, vội la lên: “Ta không biết như thế nào mà để nha đầu kia đi trước con một bước? Nghĩ đến Thi gia ban đầu đề ý cầu thân chính là con! Vậy mà bọn họ đảo lộn cấp cho Lăng Trĩ...” Hạ Lan khóc lên: “Chỉ hận ta không thể nói rõ, khổ con ta, nhưng hiện giờ bọn họ cùng Thi gia mọi sự đã định ra đến đây, cũng là không có cách nào thay đổi, việc chính bây giờ là hảo hảo chọn lựa cho con phu gia đứng đắn”

“Cái gì đứng đắn?” Lăng Y chán ghét mắt nhìn danh sách kia nói: “Danh sách này không có ai được hết, nghĩ đến nữ nhi cũng là Thọ Khang Hầu trưởng tôn nữ, làm sao có thể kém hơn Lăng Trĩ nhiều như vậy? Chuyện này nữ nhi cũng không thể đáp ứng”

Hạ Lan lập tức ngưng khóc, khẳng khái nói: “Đều không đáp ứng? Vậy có thể làm gì khác chứ? Hiện ở bên ngoài còn không có truyền ra, chờ ai cũng biết Lăng Trĩ tại vì con đang trước không định được hôn sự nên không thể xuất giá lại càng không tốt lắm. Khi đó những người rảnh rỗi sẽ lại nói con những lời khó nghe, không bằng sớm nên quyết định hôn sự đi?”

Hạ Lan nói những lời này ngược lại là đúng. Bên ngoài nếu đã biết Lăng Trĩ trước một bước đã đính hôn vậy nhất định sẽ có lời đồn đãi, Lăng Đại tiểu thư nếu là vô bệnh vô phích, sao lại không sớm thành thân?

Tuy nói lời đồn đãi không thể tin, nhưng đến lúc đó những người muốn cầu thân cũng sẽ âm thầm phỏng đoán.

Hạ Lan nghĩ đến thì Lăng Y cũng nghĩ tới. Nhưng là nàng như thế nào cũng nuốt không trôi khẩu khí này. Nói cái gì cũng không chịu, sau khi suy nghĩ một

lúc lâu nằng nhẹ giọng nói với Hạ Lan vài câu, khiến Hạ Lan bị hù cho thất sắc, nhẹ giọng nói: “Thực có chuyện này?”

Lăng Y cắn răng gật đầu: “Đúng vậy. Mẫu thân đi nói cùng phụ thân đi.”

Hạ Lan thần hồn điên đảo, vẻ mặt nhăn nhó vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 21

Sau khi hôn sự của Lăng Trĩ được định ra Lăng Tiêu thoải mái không ít, hai năm nay hấn quan tâm nhất chính là đại sự của Lăng Trĩ, hiện giờ tuyển được một cô gia tốt, Lăng Tiêu cũng an tâm.

Có chuyện hài lòng cũng có chuyện không hài lòng, tỷ như hiện tại ở trong thư viện bàn tay của Chữ Dịch Phong đang run rẩy tập viết chữ.

Công khóa của Lăng Tiêu là từ Chữ Dịch Diễm, nên rất đơn giản, nhưng Chữ Dịch Phong thì không giống. Bởi vì y học vẫn còn chưa theo kịp hai đệ đệ, ngày hôm qua bị Thái tử khảo công khóa đáp không được, bị phạt gia pháp.

Lúc này Thái tử phi lại không có mặt, không có ai khuyên nhủ, đánh xong lại muốn Chữ Dịch Phong luyện viết chữ, vết thương trên lưng Chữ Dịch Phong rướm máu, sao có thể viết tốt, lại bị Thái tử phạt viết một trăm trang chữ lớn, giờ hội hôm nay lại phải hoàn thành.

Lăng Tiêu hôm nay mới quay về cung, biết chuyện tối ngày hôm qua sau đó lên lút kêu thái giám của Chữ Dịch Phong đến hỏi. Lần trước Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xuất đầu nên các nô tài của Chữ Dịch Phong cũng không xem Lăng Tiêu là người ngoài, từ đầu đến cuối toàn bộ nói ra, Lăng Tiêu thờ dài, nhẹ giọng hỏi: “Dạ Tôn thái y, chăm sóc tốt cho vết thương của chủ tử người, đi đi.”

Vừa nói xong thái giám đỏ mắt, nhỏ giọng nói: “Thái tử gia đánh, ai dám tuyên thái y?”

Lăng Tiêu căng thẳng trong lòng, nói: “Tối hôm qua trở về còn chưa thoa được sao?”

“Không có.” Tiểu thái giám cúi đầu nói, “Trong nhà chỉ có thuốc thông thường, chủ tử trên lưng có vết thương hở, cũng không dám bôi bừa.”

Lăng Tiêu do dự một chút, thờ dài: “Thôi, ta cùng người qua đó.”

Thời tiết ẩm dần, Thái tử phi cầu tình cho các Hoàng tôn nghị học vào buổi chiều tháng này để được nghỉ trưa một chút, lúc này thư viện đã tan học, khi Lăng Tiêu đến đó chỉ còn Chữ Dịch Phong ngồi viết chữ.

Sau giờ ngó ánh mặt trời chói chang, Chữ Dịch Phong đứng trước án thư chuyên tâm viết chữ, Lăng Tiêu dựa cửa sừng sột trong chốc lát, đến gần nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn viết được bao nhiêu rồi?”

“A?” Chữ Dịch Phong ngẩng đầu, mặt nghiêng mờ mờ theo đó rơi xuống, ngược ngừng cười: “Huynh đã đến rồi, lúc này mới viết hai mươi mấy trang, vừa rồi Đại ca vội tới đưa thuốc cho ta đã giúp ta đếm, nhưng hai mươi mấy trang này viết không tốt lắm đưa lên không chừng lại bị đánh.”

Chữ Dịch Phong cười ngây ngô cảm lấy trên thư án một cái bình nhỏ bằng bạch ngọc, nói: “Đây là Đại ca tìm được tốt cho ta, còn chưa kịp bôi đâu, vẫn là Đại ca luôn quan tâm ta.”

“Phải.” Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, đúng là tốt thật, sợ Chữ Dịch Phong hoàn thành một trăm trang chữ lớn, vội vàng đi đến không ngừng là muốn xé sao, đầu gối này còn cho Đại ca mình là người tốt!

Lăng Tiêu bất động thanh sắc tiếp nhận bình nhỏ, tùy tay ném vào chiếc ghế bên cạnh, khiến Chữ Dịch Phong cảm thấy kỳ lạ, sau đó dẫn y vào nội thất của thư viện, ôn nhu nói: “Thần trong nhà có thuốc trị thương bí truyền, dùng tốt lắm, Hoàng tôn thử xem.”

Nói xong quì một gối, cúi xuống phục sức bên hông Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong lúc này mới kịp phản ứng, trên mặt phấp hồng, vội vàng nói: “Không... Không được, ta kêu thái giám đến, làm sao để huynh làm được.”

“Hoàng tôn không cần cùng thần khách khí, thái giám sớm đi làm việc của bọn họ, đến chỗ nào kêu?” Lăng Tiêu nói xong đã đem tú kim thắt lưng của Chữ Dịch Phong tháo xuống, tùy tay ném sang một bên, ôn nhu nói, “Nói sao thì thần cũng là nô tài của Hoàng tôn, làm thế này thì đã sao.”

Chữ Dịch Phong đề chặt quần áo có chút khó xử, trên mặt đỏ ửng xấu hổ, nghe Lăng Tiêu nói như vậy vội vàng nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, huynh...huynh là thư đồng của Tử đệ, cho dù là thư đồng của ta, ta cũng sẽ không xem huynh là nô tài.”

Lăng Tiêu cao hơn Chữ Dịch Phong nửa cái đầu, giống như bây giờ quỳ xuống cũng không thấp lắm, nhìn bộ dáng Chữ Dịch Phong vội vàng hướng mình giải thích, Lăng Tiêu cảm thấy trong lòng một trận thương cảm, cười nói: “Hoàng tôn nói quá lời, đến...”

Chữ Dịch Phong tự nhận võ nghệ phi thường, nhưng đụng phải Lăng Tiêu chỉ có thể như thuộc hạ mà phục tùng, Lăng Tiêu lôi kéo Chữ Dịch Phong dựa vào trên tháp, cẩn thận coi áo choàng của Chữ Dịch Phong để lộ đầy vết ứ ngân trên lưng.

Trên tấm lưng trắng nõn có một vết thương, mặt trên đã hở ra, chảy rất nhiều máu.

Lăng Tiêu thở dài, làm khó y có thể nhịn đau.

Lăng Tiêu lấy ra thuốc mỡ bản thân mang theo, là một hộp nhỏ màu xanh ngọc thạch, bên trong thuốc mỡ màu nâu nhạt, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong, nhỏ giọng nói: “Thần lúc trước bị thương đã dùng qua, tiêu sưng giảm đau là tốt nhất.”

“Àn.” Chữ Dịch Phong bán loa thể ghé vào tháp có chút thẹn thùng: “Vật của huynh nhất định là tốt, bôi đi.”

Lăng Tiêu dùng ngón tay thon dài quét thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi lên lưng Chữ Dịch Phong.

Thái tử biết rõ đối xử ngoan độc với đầu gối này sẽ không có tác dụng, vậy mà còn xuống tay ác như thế, Lăng Tiêu thở dài, bôi nhẹ tay hơn, dặn dò: “Lần tới khi Thái tử phi không có mặt, Hoàng tôn càng phải cẩn thận, phải biết nhìn một chút.”

Chữ Dịch Phong cười: “Ta biết mình nói gì cũng khiến Phụ vương mất hứng, thôi thì muốn đánh cứ đánh, cũng không phải lần đầu.”

“Đau sao?” Lăng Tiêu thấy cơ thể Chữ Dịch Phong co rúm, ngừng tay hỏi.

Chữ Dịch Phong lắc đầu: “Không đau, mới vừa thoa được nên có cảm giác lạnh lạnh, rất thoải mái, không phải là loại nóng bình thường”

“Bên trong được có bạc hà băng phiến, giảm đau.” Lăng Tiêu yên tâm, mau chóng bôi được, rất nhanh đã dùng hết một hộp được tốt. Lăng Tiêu đem hộp ngọc thuận tay để ở một bên, cầm tấm khăn tơ tằm sạch sẽ đắp lên người Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Hoàng tôn nằm sấp trong chốc lát đi, thương thế như vậy cũng không có cách nào băng bó, nên đứng dậy mặc xong quần áo sẽ dính được, cứ như vậy nghỉ một lát đi.”

“Ai không được” Chữ Dịch Phong vừa nói vừa muốn đứng lên: “Chữ của ta còn chưa có viết đủ đâu!”

Lăng Tiêu ấn bả vai Chữ Dịch Phong, cười: “Hoàng tôn yên tâm, thần tất nhiên sẽ không hại Hoàng tôn” Chữ Dịch Phong vốn còn chút do dự, sau lại nghĩ... Có thể làm cho Lăng Tiêu như vậy đối y tốt một chút, cho dù là lại bị Thái tử mắng cũng đáng.

Lăng Tiêu lại lấy một chén trà nhỏ đến uy Chữ Dịch Phong uống, khom người nói: “Hoàng tôn nếu mệt ngủ một lúc đi, thần trong chút nữa sẽ gọi người.”

Bây giờ là giờ Ngọ, Chữ Dịch Phong tối hôm qua từ chỗ Thái tử trở về luôn luôn ở nơi này tập viết chữ, với thời gian dài như vậy không chớp mắt Chữ Dịch Phong cũng chịu không nổi. Thoa thuốc mỡ phía sau lưng nên không còn đau đớn, lại nằm ở trên tháp mềm, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Lăng Tiêu chờ Chữ Dịch Phong ngủ thì kéo bình phong trong phòng, rồi đi ra gian ngoài. Hắn ngồi ở thư án của Chữ Dịch Phong cầm lên xem những trang chữ của Chữ Dịch Phong viết, sau một lúc lại buông xuống, cầm bút lông lên...

Chờ Chữ Dịch Phong thức dậy thì đã là giờ Dậu, Chữ Dịch Phong nhìn trời chiều bên ngoài vội vàng thất thanh kêu lên, nhanh chóng mặc xiêm y, lại thấy Lăng Tiêu đang ngồi viết chữ.

Lăng Tiêu cười: “Thấy Hoàng tôn ngủ ngon không nhăn tâm kêu, đến xem, thần phỏng theo chữ của Hoàng tôn để viết, đệ xem?”

Chữ Dịch Phong còn không có kịp phản ứng, đi đến thư án, thấy có một số trang chữ, chữ thảo so với chữ của mình không sai biệt Chữ Dịch Phong này mới hiểu được Lăng Tiêu là hống mình đi nghỉ ngơi, lại phỏng chữ của y thay y viết phật.

Lăng Tiêu viết đủ hết các trang chữ, nhẹ giọng nói: “Cũng đừng để người khác biết, bằng không lại bị đánh nhiều hơn.”

Chữ Dịch Phong tối hôm qua bị giáo huấn thành như vậy nhưng cũng không cảm thấy gì, không biết tại sao khi Lăng Tiêu nói một câu kia lại đâm trúng tâm, ánh mắt bỗng dưng hạ xuống, thấp giọng nói: “Lăng Tiêu, huynh thật tốt với ta.”

“Người đối tốt với Hoàng tôn có rất nhiều.” Lăng Tiêu vuốt cằm: “Thần cùng Hoàng tôn vốn là quan hệ huyết thống, hơn nữa nhận rất nhiều ân huệ của Thái tử phi, chăm sóc Hoàng tôn là việc phải làm.”

Kỳ thật lúc này ngay cả Lăng Tiêu cũng ý thức được, rất nhiều việc đã thay đổi. Hắn là người ích kỷ cỡ nào nha, hết lần này đến lần khác giúp Hoàng tôn không có tiền đồ này, thật sự không phù hợp với tính cách của hắn.

Lăng Tiêu đành phải an ủi Chữ Dịch Phong cũng an ủi mình, là bởi vì quan hệ huyết thống, cũng là vì báo đại ân của Thái tử phi.

Chữ Dịch Phong cũng không nói thêm nữa, trong lòng biết, Lăng Tiêu thật tâm đối tốt với y.

Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng nhau quay về Hải Đường viện dùng cơm chiều. Tồn thương sau lưng Chữ Dịch Phong tốt lên không ít, trên cơ bản đã không còn sưng, thoải mái nên cũng ăn vào không ít cơm canh. Sau bữa cơm chiều Lăng Tiêu trước phái thái giám của mình đi đến chỗ Thái tử phi báo tin, chờ tiểu thái giám kia trở lại mới đề cho Chữ Dịch Phong đi gặp Thái tử, thấp giọng nói: “Hoàng tôn an tâm đi, Thái tử phi sẽ nói đỡ cho ngài, chắc chắn sẽ không làm cho Hoàng tôn chịu khổ nữa đâu”

Chữ Dịch Phong gật đầu, trải qua chuyện ngày hôm nay y có rất nhiều lời muốn nói cùng Lăng Tiêu, nhưng hiện tại lại không biết nói cái gì, chỉ là gật đầu, xoay người đi.

Viết mấy chục trang chữ lớn cánh tay của Lăng Tiêu giống như bị chặt đứt, đem mọi việc phân phó tốt mới trở về Thánh Phong Các.

Lăng Tiêu trở về lại ứng phó Chữ Dịch Diễm tinh lực tràn đầy trong chốc lát, sau đó trở lại gian phòng của mình kê một thùng nước ấm để ngâm, tựa lưng vào thùng gỗ thờ dài.

Vốn định nghỉ ngơi một lát rồi đi ngủ, ai biết chuyện khác lại tới nữa.

Lăng Tiêu mặc vội y phục, tóc dài tùy ý rối tung, ôn hoà nói: “Gặp Đại Hoàng tôn không kịp tiếp đón, thần thất lễ.”

“Không cần đa lễ.” Chữ Dịch Cẩn ôn nhu cười nói: “Đã trễ thế này đến quấy rầy biểu đệ, sẽ không trách ta đi.”

“Đại Hoàng tôn, thần không gánh nỗi.”

Chữ Dịch Cẩn thấy Lăng Tiêu lạnh lùng với hấn cũng không xấu hổ, phát tay cho các nô tài đều đi ra ngoài, cười nói: “Chính là nghe nói biểu đệ hôm nay mệt nhọc, cảm thấy nhớ, đặc biệt đến xem”

Ha ha, nguyên lai là đã biết, nên đến kiểm chuyện. Lăng Tiêu thần nhiên nói: “Vi Hoàng tôn tận lực, có gì mà mệt nhọc.”

Lăng Tiêu đối với người khác nhau thì thái độ cũng khác, như là đối mặt Lăng Tri và Chữ Dịch Diễm thì hấn chính là Đại ca, là tri kỷ, đối mặt Thái tử phi, Thi phu nhân hấn chính là ấu tử trong nhà, đối mặt Hoàng Thượng, Thái tử hấn là thần tử trung tâm có năng lực, đối mặt với tiện nhân Hạ Lan, Lăng Y hấn chính là tàn nhẫn.

Một người trăm mặt, bất quá cũng sẽ như thế này.

Đối mặt Chữ Dịch Cẩn, Lăng Tiêu đều lừa dối giả vờ, việc này từ tối hôm qua Chữ Dịch Cẩn tất nhiên cũng biết chi tiết. Lúc này còn giả vờ chạy tới, thật sự là chọc người ghê tởm.

Lăng Tiêu cũng không có mong đợi gì đối với huynh muội, nhưng hấn xem những người này đều là người không đáng không quan tâm. Hấn thật sự là nghĩ không ra Chữ Dịch Cẩn nhằm vào Chữ Dịch Phong người không thể ngăn chân hấn làm cái gì.

Chữ Dịch Cẩn thờ dài nói: “Chẳng biết tại sao biểu đệ ép buộc mình như vậy, ta sớm nói qua, Phong nhi hấn...”

“Minh Cảnh huân mười một: Hoàng tử Hoàng tôn không thể phi báng xa lánh nhau!” Lăng Tiêu lạnh lùng đánh gãy Chữ Dịch Cẩn, trầm giọng nói: “Minh Cảnh huân mười bảy: cấp dưới không thể nghị luận chuyện của Hoàng tử Hoàng tôn!”

Lăng Tiêu đứng lên thẳng thắn bức Chữ Dịch Cẩn, miệng lưỡi sắc bén: “Minh Cảnh huân ba mươi ba: ngoài đế vị, chư tử không thể mượn sức quyền thần!” Lăng Tiêu thấy mặt Chữ Dịch Cẩn đã trắng bệch, trong lòng cười lạnh, tiếp tục nói: “Thánh thượng phải tuân theo Minh Cảnh huân, đốc thúc Hoàng tử Hoàng tôn hòa thuận yêu thương, Đại Hoàng tôn muốn vi phạm quy chế tổ tông sao?”

Lăng Tiêu nheo mắt: “Đại Hoàng tôn ba lần đối thần nói ra những lời trái giáo huấn, hiện giờ lại đem khuya đến, đuổi nội thị ra ngoài cùng thần mật đàm, không biết muốn như thế nào? Lăng Tiêu tuy chỉ là quan viên Tứ phẩm, nhưng về sau cũng sẽ kế thừa tước vị, một đệ nhất quyền thần vẫn là rất tốt. Điện hạ đối thần mượn sức, thần tự biết tội nặng, không dám liên lụy dòng họ, bắt đắc dĩ chỉ còn có thể bẩm báo Thánh Thượng chứng minh trong sạch!”

Lăng Tiêu tiến lên một bước: “Lúc trước Trường Hoàng tử, Tứ Hoàng tử bởi vì vi phạm Minh Cảnh huân bị xử tử. Thái Hoàng tử, Bát Hoàng tử bởi vì vi phạm Minh Cảnh huân bị tước phong hào. Thần lại không biết, khi Đại Hoàng tôn nghe những chuyện này nghĩ như thế nào?”

Chữ Dịch Cẩn thái dương nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, Lăng Tiêu thần nhiên nói: “Thái tử phi đối thần ân trọng như núi, chỉ cần Đại Hoàng tôn có thể dừng cương trước bờ vực thần tất nhiên sẽ không nhiều chuyện, thỉnh Đại Hoàng tôn quay về đi!”

Lăng Tiêu một chút tình cảm cũng không lưu cho Chữ Dịch Cẩn, xoay người vào nội thất. Quả thật cho rằng hấn là quả hồng mềm sao? Lăng Tiêu trong ngày thường ôn hòa là bởi vì hấn lừa dối so đo, một lần không đề ý tới người đó là lừa dối, hai lần không đề ý tới người đó là chứng mất, người thật sự cho rằng hấn dễ bị khi dễ sao? Nực cười.

Không nói Chữ Dịch Cẩn còn chưa có lên đế vị, ngày sau kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước Lăng Tiêu không phải sẽ chịu đựng tính tình của hấn. Lăng Tiêu hôm nay mệt mỏi một ngày vốn rất phiền táo, sớm đã không có hưng trí cùng Đại Hoàng tôn này khoa tay múa chân, còn không biết sống chết đánh chủ ý lên hấn, rõ ràng là tìm đường chết?

Lăng Tiêu tự đi tới giường ngủ, cười lạnh. Với cái bệnh vương này của Chữ Dịch Cẩn hấn là tạm thời không dám tới trên chọc nữa, tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 22

Thái tử phi đêm đó thấy Chử Dịch Phong bị tổn thương sau đó khóc một chút. Nguyên bản Thái tử phi tính tình ôn hòa nay lại cùng Thái tử náo loạn không thêm quan tâm, nói cái gì cũng không trả lời, chỉ khóc thút thít nghẹn ngào mềm giọng oán giận. Cứng rắn nói Thái tử là cố ý đánh đập Chử Dịch Phong nhi tử của nàng.

Kỳ thật Thái tử cũng không nghĩ tới mình có thể ra tay mạnh ác như vậy. Thật sự là Chử Dịch Phong bị đánh Thái tử cũng đau lòng, đau tức đến thở không thông, nhưng đánh thì cũng đánh rồi, lão tử đánh nhi tử là thiên kinh địa nghĩa, còn muốn thế nào?

Thái tử trong lòng kiên cường, nhưng đối với người ân ái nhiều năm như Thái tử phi vẫn là nói không nên lời. Sau đó Thái tử mới cầm chữ viết của Chử Dịch Phong đưa tới, đối Thái tử phi khuyên nhủ: “Nàng xem nàng xem, ta đánh nó một chút, nó lập tức liền viết thật là tốt, Phong nhi vốn là làm tốt

“Thái tử làm khó nó! Phong nhi chỉ là tiểu hài tử đem lá gan hù phá, nó dám không viết tốt sao?” Thái tử phi nức nở, thấp giọng khóc nói: “Thiếp là nữ tặc không hiểu cái gì, nhưng đối với các con đều thương yêu hết mực đối xử công bằng như vậy còn không được sao? Thái tử nếu hướng vào Cẩn nhi, làm gì phải tra tấn Phong nhi như vậy? Đáng thương đứa nhỏ này bị người đánh thành như vậy, ngay cả cái thái y cũng không dám gọi... con của ta...”

Thái tử bị Thái tử phi khóc lóc trách cứ không biết tính sao, cười khổ nói: “Ta tra tấn nhi tử chỗ nào? Bốn tên tiểu tử đứa nào mà chưa bị đánh qua? Ta lần này là mạnh tay chút, vừa rồi ta cũng không phải cho phần thưởng đồ vật an ủi nó hay sao? Nàng còn muốn ta như thế nào?”

“Thiếp không dám yêu cầu Thái tử như thế nào...” Thái tử phi căn bản không nghe Thái tử, vẫn cứ khóc: “Ta sợ khổ, nhi tử của ta...”

Thái tử nhức đầu, huy phát tay cho nội thị đều ra ngoài, đi đến bên người Thái tử phi ngồi xuống, hoãn thanh nói: “Hoa nhi, nàng có biết, ta đó cũng là đau lòng cho nó, ta không muốn đánh bọn nhỏ cũng không được? Nàng xem nhìn Phong nhi, mỗi ngày trong lòng thầm nghĩ đi quân doanh, như vậy về sau cao nhất là chỉ được cái chức tướng quân, nàng nguyện ý cho hài tử đi mang binh đánh giặc?”

Thái tử phi nghe được, chậm rãi ngừng tiếng khóc, nức nở nói: “Thiếp tất nhiên không muốn.”

“Chính là như vậy.” Thái tử thở dài nói: “Cho dù là đi đánh giặc, Phong nhi đầu óc lại đơn giản, có thể sẽ bị đánh bại? Tuy có ca ca nàng chiếu ứng, nhưng cha mẹ còn không thể chiếu khán nhi tử cả đời, huống hồ là cứu cứu đâu?”

Thái tử phi gật gật đầu: “Ca ca thiếp... nói với thiếp, Phong nhi hài tử này cũng có chút thông minh, hần đối quân đội gì đó cảm thấy hứng thú, còn có thể chặt đứt suy nghĩ này của nó sao? Thiếp không cầu Phong nhi về sau nhiều năng lực, có thể bình an là được rồi, Phong nhi sẽ không phạm sai lầm lớn, về sau lại có Đại ca của nó chiếu ứng, có thể làm một Vương gia phú quý là được rồi.”

Rốt cục đã đem người hống tốt lắm, Thái tử cười: “Sau này sẽ có thể như thế, không phải là ta với nàng toan tính nhiều năm chỉ hi vọng có thể như thế sao.”

Thái tử nói thân mật, Thái tử phi nhin không được ngượng ngùng, bật cười. Làm nữ nhân như nàng thực hạnh phúc, trượng phu sùng ái nàng nhiều năm, dưới gối cũng không có con vợ kế, thị thiếp trong phủ cũng không có ai đặc biệt dám đối đầu, cái gọi là hạnh phúc cũng không hơn cái này đi.

“Thái tử đã đáp ứng, về sau cũng không thể tiếp tục đánh Phong nhi.”

Thái tử phi lau đi nước mắt trên mặt, nói tiếp: “Thiếp cũng không dám khuyên nhủ, sau này Thái tử tính tình có tức giận lên, thì cứ đánh thiếp đi.”

“Về sau không bao giờ... đánh nhi tử là được.” Thái tử ôm bả vai Thái tử phi, thấp giọng nói: “Cố ý thử lòng ta phải không? Nhiều năm sống chung như vậy ta sao có thể ra tay đánh nàng được đây? Ân...”

Chử Dịch Phong gặp họa được phúc, chẳng những được người trong lòng thầm ngưỡng mộ là Lăng Tiêu chăm sóc hằng ngày, Thái tử phi còn cho y được mười ngày nghỉ ngơi, chỉ cho y tại Hải Đường viện dưỡng bệnh, cũng được Thái tử cam đoan về sau không động thủ lần nữa.

Chử Dịch Phong vui tươi hơn hờ đón phần thưởng của Thái tử, Thái tử phi, vui vẻ an nhàn oa tại Hải Đường viện dưỡng bệnh.

Lăng Tiêu mỗi ngày đều tới hỏi thăm một lần, lại tặng chút thuốc mỡ để thoa hằng ngày, Chử Dịch Phong thân cường thể kiện, lại là còn trẻ như vậy, không vài ngày tổn thương trên lưng đã mau chóng bình phục.

Đào nương đã ba tháng trôi qua, hôn sự của Đại Hoàng tôn đã được định đoạt. Thân gia là Vinh Tường Công phủ, là cháu gái ruột của Vinh Tường Công Chân Bình Chi.

Lăng Tiêu đã sớm nghe Chử Dịch Diễm nói qua, lo lắng không để ý. Nhưng không nghĩ tới lúc này Tây viện ở trong Thọ Khang Hầu phủ đã muốn nỏ

tung.

Lăng Y ngày đó nói cái gì cũng không chấp nhận sự lựa chọn người của Lăng Hầu gia, không có cách nào khác liền cùng Hạ Lan nói ở trong cung Đại Hoàng tôn từng đối với nàng cố ý nháy mắt đưa tình.

Không thể không nói Lăng Y chẳng những ngu xuẩn, hơn nữa không biết xấu hổ. Lăng Trĩ ngày đó bắt quả là bởi vì tại trong sảnh cùng Thi Trà Thành nói nói mấy câu liền xấu hổ không thôi. Vẫn là trước mặt các trưởng bối, không có một tia thất lễ. Trở về phòng sau đó còn chính mình tự phê bình vài ngày. Mặc dù động tình nhưng không dám thổ lộ nửa phần, phát hồ tình chỉ hồ lễ. Lại nhìn Lăng Y xem? Lăng Y đem Chữ Dịch Căn công khai bày tỏ ham muốn.

Lăng Y làm cho Hạ Lan đi nói cùng Lăng Nho Học, đến hỏi Chữ Dịch Căn muốn thú nàng hay không?

Lăng Y không đầu óc, Lăng Nho Học và Lăng Hiên vẫn là có một chút thắc mắc Chữ Dịch Căn? Đại Hoàng tôn? Muốn kết hôn với Lăng Y? Lăng gia sao có thể làm chuyện xấu hổ này?

Lăng Hiên thăm dò nói: “Ta tuy chỉ tiến cung một lần, nhưng đại để quy củ vẫn là biết, Đại Hoàng tôn nhìn thấy Lăng Y cơ hội không nhiều lắm, nhiều nhất là ở chỗ Thái tử phi. Trên có Thái tử phi, phía dưới thái giám cung nữ vô số, như thế nào mà có tư tình?”

“Lăng Y sao có thể tự mình đặt điều như thế?” Hạ Lan thấy Lăng Hiên lại không nghe theo ý nàng nói, càng sinh khí, lạnh lùng nói: “Tất nhiên là có cơ hội.”

“Đó là thời điểm nào? Như thế nào là hữu tình?” Lăng Hiên nói: “Lại có vật đính ước gì?” Lăng Hiên nói xong hai tai của mình cũng nóng lên: “Không thể... có thân mật đi?”

“Nói cái gì đó?” Lăng Nho Học trách mắng. Không thể không nói, khi mới vừa nghe Hạ Lan nói như vậy hấn trước hết cũng giật mình. Đó là Đại Hoàng tôn nha. Nhưng khi nghe Lăng Hiên nói như thế cũng hiểu được vài điểm, có thể là Lăng Y nói không đúng sự thật. Nói như thế nào hai người lại có thể hữu tình? Nếu là hữu tình vì sao không đến cầu hôn?

Hạ Lan thấy Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên trầm mặc càng sốt ruột, khóc rống nói: “Như thế nào đều không chịu nói? Sợ không có người xứng đôi, hiện giờ có người tốt các người lại như vậy. Chẳng lẽ là Lăng Y tốt, sẽ không giúp được các người mọi việc thành sao?”

“Di nương trước đừng khóc.” Lăng Hiên bắt đầu nói: “Cha làm Phụ thân như thế nào? Y nha đầu chỉ nói như vậy, nhưng Đại Hoàng tôn không có động tình, chẳng lẽ là cho Phụ thân đích thân tìm dò hỏi? Còn nói, nếu bên kia vô tình, chúng ta như vậy mà hỏi tới, có phải làm cho Lăng Y về sau còn có thể lấy chồng? Đến lúc đó ngay cả thanh danh nữ nhi đều không có, ai còn đồng ý thú nó?”

Lăng Nho Học vừa nghe càng cảm thấy hữu lý, gật đầu nói: “Mặc kệ là thật là giả, rốt cuộc Đại Hoàng tôn không có đường đột, chỉ có nghe Lăng Y nói là hai người liếc mắt đưa tình thôi. Cho rằng có việc này đi, nghĩ chắc hẳn là Đại Hoàng tôn vô tình, nên không thể đem thanh danh của nữ nhi đánh cược được. Nàng đi nói với Lăng Y, không được nói tới chuyện này nữa. Ta sẽ tiếp tục tìm cho nữ nhi nhà khá giả khác.”

Lăng Nho Học cũng nói như vậy, Hạ Lan vô pháp nói cái gì nữa, đành phải khóc một chút đi tìm Lăng Y nói. Nguyên bản Lăng Y còn tâm tồn ảo tưởng, hiện giờ Đại Hoàng tôn cùng Vinh Tường Công phủ kết thân, đem giấc mộng của Lăng Y đánh tan. Nguyên lai nàng còn cả ngày khóc nháo trách Lăng Nho Học không giúp nàng, hiện tại chính mình cũng lòng dạ tan nát, nguyên lai tất cả đều là nàng si tâm vọng tưởng...

Lăng Y tại Thọ Khang Hầu phủ trong khóc lớn một hồi, ai cũng không thấy. Bất quá mấy ngày sau lại sinh bệnh, người lập tức gầy xuống, nhan sắc hoàn toàn tiêu tụy, khiến Hạ Lan cùng Lăng Nho Học lòng như lửa đốt, lại không thể cùng Lăng Hầu gia Thi phu nhân nói chân tướng. Chỉ nói Lăng Y hôm nay thân mình không tốt, cũng không dám nói lý do không thể đi cho người khác xem mặt.

Lăng Hầu gia nghe kỳ quái, hỏi: “Thân mình không tốt điều dưỡng thì thôi, vì sao không thể gặp người, lại không muốn đi gặp ai?”

Lăng Nho Học trong lòng không ngừng kêu khổ, hấn phải nói như thế nào? Lăng Y bệnh này chính là do việc hôn nhân không như mong muốn, nên làm cho nàng mang bệnh không được nói được này. Lăng Nho Học vốn là rất thương yêu Lăng Y, hiện tại xảy ra việc này tuy rằng cũng không thích nàng không tự trọng, nhưng như vậy còn có thể thế nào? Chỉ có thể giúp đỡ nói vài lời thôi. Lăng Nho Học khom người nói: “Y nha đầu tinh thần thật sự không tốt, sợ bởi vì việc này loạn tâm thần, vẫn là trước lo cho Trĩ nha đầu mới là đúng đắn.”

Lăng Hầu gia nhíu đôi lông mày lại nói: “Người nguyên ý như vậy?”

Đương nhiên không muốn Lăng Nho Học khổ nói: “Không có biện pháp khác, không thể chậm trễ hôn nhân đại sự của Trĩ nha đầu, chờ Y nha đầu thân mình tốt hơn nhắc lại việc này không muộn, may mắn tuổi còn không lớn, việc này nhất thời không vội.”

Lăng Hầu gia cũng không muốn cho Lăng Trĩ xuất giá trước Lăng Y, trường ầu phải có thứ tự, lão không muốn đưa tới cho Lăng Y lời đồn đãi bất lợi. Nhưng bắt đầu đi Phụ thân của Lăng Y không vui lòng, cũng không có biện pháp, Lăng Hầu gia thở dài: “Cũng được, trước mắt cứ cho Lăng Y nghỉ ngơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23

Mùng 6 tháng 5, Hoàng Đế tự mình chủ trì lễ trưởng thành cho Chử Dịch Cẩn, phong Tuệ Vương, ban thưởng phủ đệ, thưởng trân bảo ngàn vạn.

Mười hai tháng 5, Tuệ Vương đại hôn, Vương phi là tôn nữ của Vinh Tường Công Chân Bình Chi, trong ngoài Hoàng thành lễ mừng ba ngày.

Lăng Tiêu tựa vào nhuyển tháp đọc một quyển truyện ký rất thú vị. Chử Dịch Diễm vui vẻ chạy vào, không đợi Lăng Tiêu đứng dậy hành lễ liền lập tức nhào lên, chen vào bên cạnh Lăng Tiêu nói: “Làm cái gì đấy?”

Có lẽ là do từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, Chử Dịch Diễm đối với Lăng Tiêu cũng không khách khí. Nơi này tuy là Thánh Phong Các của Chử Dịch Diễm, nhưng tốt xấu gì cũng là nội thất của Lăng Tiêu, Chử Dịch Diễm tìm đến hẳn từ trước đến nay không đợi nội thị thông truyền, tự mình liền chạy vào, không chút nào khách khí.

Lăng Tiêu lui vào bên trong một chút, cho Chử Dịch Diễm một chỗ nhỏ, cười nói: “Tùy tiện đọc sách, Thái tử cho các Hoàng tôn được nghỉ học, Điện hạ như thế nào không đi giúp vui?”

“Không có gì thú vị.” Chử Dịch Diễm bĩu môi, “Ngày đầu còn chơi vui, mấy ngày nay thì nhàm chán vô cùng, đều là những thú vui chơi cũ, thực không thú vị.”

Chử Dịch Cẩn lần này lễ trưởng thành kết hợp với đại hôn rồi ra cung lập phủ, tổ chức phi thường náo nhiệt. Trăm quan lại đều đã biết rõ ràng, Thái tử vì Tuệ Vương lo liệu rất nhiều, không chỉ là kỳ vọng vào trưởng tử, còn có ý tứ gì mọi người trong lòng đều rõ ràng, càng không dám lơ là, người người đều tham gia.

Lăng Tiêu để sách qua một bên, nhẹ giọng nói: “Nhị Hoàng tôn cùng Tam Hoàng tôn đâu? Cũng đã trở lại sao?”

“Tam ca ở đó giúp đỡ chiêu đãi, Nhị ca hôm nay sáng sớm đã đi quân doanh trình diện, nói buổi tối mới trở về.” Chử Dịch Diễm nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta không thích ở đó giao thiệp, nên quay về.”

Lăng Tiêu cười, Chử Dịch Kỳ từ trước đến nay luôn thích khoe khoang lại gặp dịp này, nhân dịp này tất nhiên đi đến chỗ Chử Dịch Cẩn xum xoe, niên kỷ không lớn, nhưng tâm cơ không ít.

Chử Dịch Diễm lười phải đi ra ngoài nên nguyên ý cùng Lăng Tiêu nói chuyện phiếm, thực thân thiết. Ở chỗ Lăng Tiêu quá hạc, điểm tâm đều không thiếu, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bất tri bất giác liền đến buổi tối. Còn chưa kịp truyền đem bữa tối đã có thái giám đến thông truyền Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong đến đây.

Nghĩ rằng đã một ngày không cùng tên gốc kia gặp nhau, Lăng Tiêu vội vàng đi đón, chỉ thấy Chử Dịch Phong mặc một bộ quân trang, trên người còn mang theo mùi vị huyết tinh. Bọn thái giám đi phía sau khiêng vào một con hươu, Chử Dịch Phong nở nụ cười, đơn thuần trong sáng: “Săn hươu, cho huynh, để bọn họ chế biến làm cho huynh ăn, ăn ngon lắm nha.”

“Nhị ca hôm nay không phải đi quân doanh sao? Như thế nào lại đi săn thú?” Chử Dịch Diễm còn nhỏ, mỗi lần săn bắn Thái tử phi cũng không cho nó đi, hứng thú đi tới, nói: “Hươu này thật ngon, chắc chắn...”

Chử Dịch Diễm xoay quanh con hươu đã chết, Chử Dịch Phong lúc này mới thấy Chử Dịch Diễm cũng ở đây, cười: “Chỉnh lý một chút thì xong việc, ta thấy ở gần khu vực săn bắn nên nghĩ đi săn cho huynh... Ân muốn đi chuẩn bị một ít đồ vật mang về.”

Lăng Tiêu vuốt cằm tạ ơn: “Tạ Hoàng tôn ban thưởng. Tứ Hoàng tôn cũng ở đây, không bằng thần đế nội thị đem con hươu này chế biến, mời Hoàng tôn cùng Tứ Hoàng tôn ở chỗ của thần dùng bữa.”

“Được Chử Dịch Phong thấy Lăng Tiêu cho y lưu lại thì vô cùng vui vẻ, vội vàng gật đầu: “Ta về Hải Đường viện trước một chuyến, tắm rửa huyết khí trên người.” Chử Dịch Phong có chút ngượng ngùng, Lăng Tiêu rất yêu sạch sẽ, y sợ trên người mình có mùi huyết tinh khiến hân phiền. Vốn là y không muốn vào, nên hiện tại lại không dám ở lâu, thăm nghĩ mau trở về tẩy trừ một chút.

Chử Dịch Phong nghĩ như thế nào Lăng Tiêu làm sao lại không biết, Lăng Tiêu cười: “Gần thế nào cũng tốn công, Hoàng tôn đã mệt nhọc một ngày, nếu không chê ở chỗ của thần tắm rửa đi, tắm xong bữa tối cũng vừa kịp chuẩn bị.”

Lăng Tiêu nói đến hợp tình hợp lý, nhưng Chử Dịch Phong vẫn có chút do dự, Chử Dịch Diễm cũng nói thêm vào y mới có chút ngượng ngùng vào phòng trong.

Lăng Tiêu phân phó cung nữ chuẩn bị những thứ hân thường ngày tắm rửa, lại tự mình chuẩn bị một bộ áo lót và ngoại bào chưa mặc qua cho Chử Dịch Phong dùng. Chử Dịch Phong tắm rửa cũng giống như Lăng Tiêu không có thói quen cho cung nữ hầu hạ, tự mình tắm xong lập tức đi ra. Y mặc quần áo của Lăng Tiêu nên quần áo có vẻ lớn, nhưng lại lộ ra vài phần hương vị đáng yêu.

Lăng Tiêu sai người chế biến xong thịt hươu, đem thịt chân hươu cắt thành từng lát, lại ở trong điện chuẩn bị tốt lò than để nướng, đun nóng một bình rượu nhạt. Chử Dịch Diễm ở một bên thêm ăn vẫn luôn nhìn cho đến khi chảy nước miếng.

Trước ngày các Hoàng tử ra cung cũng không được tự do. Như từ thức ăn mà nói, mỗi ngày đều xác định phân lệ, thức ăn theo mùa. Chỉ vào thời điểm đặc biệt, những thứ khác chỉ có khi được ban thưởng mới có, nhưng đều là món ăn theo phân lệ, có khác gì nhau đâu? Một lần ăn thì được, hai lần cũng còn được đi, năm rộng tháng dài chỉ ăn mấy món đó đến quý cũng ngán.

Lăng Tiêu còn có thể ngẫu nhiên ra cung ăn bữa ngon, nhưng mỗi ngày son trên hải vị Chử Dịch Diễm tham ăn này đã sớm ăn. Thái tử phi không thích bọn họ ăn nhiều đồ nướng, sợ bị tổn thương dạ dày. Đã nhiều ngày nay Thái tử phi vội đến chân không chạm đất, đã không có thời gian mà quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, Chử Dịch Diễm chờ không được, tự mình ăn quả rồi lấy cây chọc chọc vào lò than, châm lửa rồi chờ.

Chử Dịch Phong tắm rửa xong, có chút không được tự nhiên mặc vào y bào, hai má trắng nõn không biết là bị nước ấm hun hay có nguyên nhân khác, mà đỏ hồng lên.

Lăng Tiêu mời Chử Dịch Phong ngồi xuống, rửa tay tự mình nướng thịt hươu. Hắn nướng trước một phần ngon cho Chử Dịch Diễm, lần thứ hai là cho Chử Dịch Phong. Lăng Tiêu kỹ thuật chế biến không tồi, thịt hươu nướng không khô cũng không ngấy, hai tiểu hài tử ăn đến cao hứng, cũng không nhiều lời, giống như thú nhỏ vui đùa tận lực mà ăn.

Lăng Tiêu nhìn bọn họ giống như là đệ đệ của mình, tâm vốn là trong trẻo lạnh lùng cũng ấm áp lên, lại phân phó nội thị chuẩn bị tuyết lê chưng đường phèn. Thấy Chử Dịch Phong khó hiểu, liền giải thích: “Thịt hươu mặc dù ăn ngon nhưng lại rất nóng, thân sợ Hoàng tôn bị nhiệt nên sau khi ăn xong lại uống chút canh tuyết lê có thể thanh nhiệt.”

Chử Dịch Phong gạt đầu, rót cho Lăng Tiêu một ly rượu ấm, nhưng không biết nên nói cái gì bèn mời rượu, do dự trong chốc lát nói: “Ân... Uống đi.” Lăng Tiêu nhìn bộ dáng y thật thà chất phác nhìn không được cười, cầm lấy ly rượu nho nhỏ cùng uống với Chử Dịch Phong. Rượu gạo nếp vào miệng ngọt thanh cũng không cay. Chử Dịch Phong cười nói: “Uống cái này cũng không sợ say, lão tử cũng có thể uống vài hớp.”

“Sao?” Chử Dịch Diễm đang vui đùa tận lực ăn ngừng đầu hỏi: “Cái gì?”

Trong lúc nhất thời rượu đủ cơm no, ba người ngồi ở đại sảnh chậm rãi uống canh tuyết lê, Chử Dịch Diễm hạnh phúc đến híp mắt, một bộ dáng thỏa mãn. Hắn là tiểu hài tử, ăn no chỉ chốc lát sau liền buồn ngủ, ngáp ngáp quay về chủ điện của mình đi ngủ.

Chử Dịch Diễm đi rồi Chử Dịch Phong cũng ngồi không yên, có chút ngượng ngùng cười: “Nguyên bản... Nghĩ muốn cho huynh ăn thử món ăn thôn quê, lại khiến huynh mệt nhọc chiều dài ta cả đêm, ân... quần áo này ta trở về cho người giặt sẽ trả lại cho huynh.”

Lăng Tiêu đang muốn nói gì đó, nhưng Chử Dịch Phong vội vàng nói: “Không, không được... Huynh tất nhiên không mặc, ta trở về cho người làm cho huynh bộ mới rồi đưa tới, ân... mới nha.”

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Chử Dịch Phong quá đề cao hắn, một Hoàng tôn cư nhiên đối hắn như thế...

“Không cần, áo lót Hoàng tôn không chê liền lưu lại đi, ngoại bào này Hoàng tôn mặc không thích hợp, trở về thì trả lại cho ta.” Lăng Tiêu cúi đầu nói: “Xem như tạ lễ thịt hươu của Hoàng tôn.”

Chử Dịch Phong cười: “Ta nếu biết huynh thích ăn, từ sớm đã muốn chuẩn bị thức ăn hoang dã cho huynh, chỉ sợ...” Chử Dịch Phong xấu hổ cười: “Chỉ sợ bị Phụ vương thấy, lại mắng ta không làm việc đáng hoàng, thừa dịp mấy ngày nay Phụ vương không để ý mới đi.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, ôn nhu nói: “Hoàng tôn không cần như vậy, sẵn thú sao lại trở thành việc không đáng hoàng rồi? Nay thiên hạ cũng là từ trên lưng ngựa lấy được, Hoàng tôn tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, không cần thay đổi.”

Chử Dịch Phong không chú ý lời nói của Lăng Tiêu đã đem Thái tử châm chọc, thấy Lăng Tiêu không giống những người khác trách cứ y, trong lòng cao hứng, trên mặt vui sướng không thể che giấu, còn nói trong chốc lát mới đi.

Lăng Tiêu cung kính đưa Chử Dịch Phong xuất môn, thấy Chử Dịch Phong đi xa mới chậm rãi trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Từ sau hôn sự của Chử Dịch Cẩn, Lăng Y nằm trên giường bệnh triền miên đã gần ba tháng, động tĩnh của nàng trong Thọ Khang Hầu phủ thời khắc đều bị nhìn chăm chăm. Hơn nữa Lăng Tiêu đã sớm an bài người mật báo, chỉ cần xảy ra chuyện Lăng Tiêu ở trong cung cũng sẽ biết trước tiên. Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, quả là người ngu xuẩn.

Lăng Tiêu không có ý bỏ đá xuống giếng, đem việc này truyền ra ngoài quả thật có thể hủy thanh danh của Lăng Y. Việc này có sức hấp dẫn vô cùng lớn, nhưng khi nghĩ đến lời đồn đãi thật lớn mà bị phản phệ, Lăng Tiêu tuy rằng chán ghét Lăng Y, nhưng hắn vẫn lấy lợi ích của Thọ Khang Hầu phủ làm đầu, chỉ ngồi uống trà chờ xem kịch vui.

Chuyện Lãng Y không quan tâm nên Lãng Tiêu không để trong lòng.

“Biểu huynh hôm nay tinh thần rất tốt.” Thi Trà Thành tự mình vì Lãng Tiêu nâng ly: “Đệ ở phía Nam luôn nghe nói đến Nhiên Cư ở Hoàng thành, hôm nay lần đầu đến mới biết được lời đồn không sai, quả nhiên rất khác biệt.”

Đến nay Nhiên Cư đã tồn tại ở Hoàng thành hơn trăm năm, trải qua chiến loạn vẫn như cũ có thể truyền thừa, tất nhiên có chỗ đáng tự hào.

Lãng Tiêu cười: “Ngày 10 được nghỉ ngơi, có thể đi ra ngoài ngao du một chút, tất nhiên tinh thần vui vẻ rồi.” Nói xong gấp cho Thi Trà Thành một khối cá kho tàu, cười nói, “Ném thử đi, đây là món cá nổi tiếng ở đây, xá muối từ nhỏ thích ăn cá, cũng thực yêu thích các món cá của Nhiên Cư.”

Nhắc tới đến Lãng Trĩ, biểu tình trên khuôn mặt tuấn tú của Thi Trà Thành càng thêm nhu hòa, gật đầu nói: “Đệ nhớ kỹ.”

Thật sự là thành thật, Lãng Tiêu cười, Thi Trà Thành không phải là người lòng dạ thâm hiểm, hẳn cũng không muốn quanh co lòng vòng, gật đầu nói: “Cô tổ mẫu đã cùng đệ nói, chuyện trong phủ của huynh đệ cũng biết, bởi vì chuyện của Đại tiểu thư nên vẫn không thể định ra hôn sự cho Lãng Trĩ.”

“Đệ không vội.” Thi Trà Thành cười: “Ý của đệ là sau khi đi thi, có công danh sẽ đi quý phủ cầu thân, như vậy đệ mới xứng đôi với nàng.”

Nhìn Thi Trà Thành thành ý tràn đầy, Lãng Tiêu gật đầu: “Yên tâm, cũng không phải chờ lâu đâu.” Hắn làm sao để cho muội muội mình chậm trễ hoa kỳ.

Thi Trà Thành biết Lãng Tiêu lần này đến là có ý dẫn dò mình, mở miệng liền biểu hiện trung thành: “Ý của biểu huynh đệ hiểu được, đệ đối với biểu muội nàng...” Thi Trà Thành cũng là người thủ lễ, nhưng lúc này cũng đành phải thẳng thắn, thần sắc kiên định, nói: “Đệ đối với biểu muội là thật tâm, biểu muội từ nhỏ không có mẫu thân...”

Lãng Tiêu cảm thấy giật mình, từ vài năm nay khi Lãng Trĩ dần dần lớn lên hắn luôn luôn lo lắng điều này, sợ phu gia tương lai của Lãng Trĩ khinh thường nàng bởi vì Lãng Trĩ không có mẫu thân dạy bảo, nghe vậy quả thật muốn phát tác. Nhưng Thi Trà Thành một hơi uống hết ly rượu, trịnh trọng nói: “Biểu muội từ nhỏ không có mẫu thân, tất cả những ủy khuất đã chịu, đợi cho... Đợi cho đến khi có đệ bên cạnh, đệ nhất định không để cho nàng chịu thêm một chút ủy khuất nào nữa.”

Lại nói: “Đệ cũng có muội muội, biểu huynh cảm thấy lo lắng cái gì, đệ bất tài cũng có thể đoán được vài phần, biểu huynh yên tâm, Thi gia từ đời phụ thân đã không có Di nương, đến đời của đệ tất nhiên cũng không có, đệ đối với biểu muội, nhất sinh nhất thế chỉ có một người.”

Lãng Tiêu hoàn toàn yên lòng, uống cạn một ly: “Ta yên tâm.”

Bệnh của Lãng Y chậm chạp không dứt, bệnh tình triển miên, Lãng Hưu gia không còn cách nào, đành để Thi phu nhân trông giữ.

“Ta tự biết.” Thi phu nhân nghĩ tới bệnh của Lãng Y cũng phát sầu, có chút mõi mệt dựa vào gối mềm: “Không biết nha đầu kia bị làm sao, ta lại nhìn không ra nguyên nhân bệnh, tinh thần cũng không được tốt, như là có tâm sự đè nén, ta hỏi nàng cũng không nói, còn hay khóc.”

Lãng Hưu gia cũng không biết chuyện của Lãng Y, chỉ biết lo lắng suông: “Nó là một nha đầu chưa chồng thì có thể có tâm sự gì? Hỏi Hạ thị chưa?”

Thi phu nhân nắm chặt phật châu trong tay, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, gật đầu: “Đã sớm hỏi qua, ả cũng nói không nên lời là nguyên nhân gì, yên tâm đi, ta tất nhiên sẽ rất coi chừng nó.” Nói xong lại có chút phiền chán: “Không có lúc nào làm cho người ta hải lòng, ngày tháng kéo dài, chậm trễ tuổi thanh xuân thì có gì tốt? Còn chậm trễ việc của Trĩ nhi.”

“Chuyện của Trĩ nha đầu không cần chờ, ta đã cùng Phụ thân của nàng nói qua, bọn họ cũng hiểu được đại nghĩa, nói không thể bởi vì chuyện của Y nha đầu mà làm chậm trễ Trĩ nha đầu, Thi gia nếu hỏi lại, liền đáp ứng đi.”

Nói đến hôn sự của Lãng Trĩ cùng Thi Trà Thành, Thi phu nhân mới thư thái, cười nói: “Mấy ngày vừa rồi thực sự làm cho ta lo lắng, người có dự định rồi, ta đây cũng nhẹ nhõm, đều là thân thiết, hai hài tử cũng đã gặp qua, ‘Hạ đặt’ sẽ không bàn tới, ta chỉ cùng bọn họ thương nghị ngày dâng thái được không?”

“Được nha.” Lãng Hưu gia đối với việc này cũng không am hiểu, chỉ trông vào Thi phu nhân lo liệu.

Thi phu nhân vừa lòng cười: “Định xong ngày, tới ngày đó người đi thỉnh ân đón Lãng Tiêu trở về một ngày đi, giúp đỡ chiêu đãi cũng tốt.”

Nghĩ tới đến bộ dáng Lãng Nho Học... Lãng Hưu gia gật đầu: “Được, cho Lãng Tiêu trở về giúp Phụ thân, cứ như vậy đi.”

—

Thi gia sau khi biết rất mừng rỡ, thỉnh người xem ngày, định ngày 20 tháng 6 dâng thái.

Ngày 19 tháng 6 Lãng Tiêu sẽ trở lại, mang theo ban thưởng của Thái tử, Thái tử phi hồi phủ. Bản thân cũng thêm không ít đồ vật, tất cả đều chuyển vào Sâu Ngọc Hiên.

“Ca ca...” Lãng Trĩ cũng biết ngày mai chính là ngày nạp thái, thẹn thùng không thôi, lại thấy quà tặng lại càng có chút thẹn thùng, ngón tay ngọc thon dài không nhịn được gảy một cái lên khóa như ý, che miệng nói: “Muội...”

Lãng Tiêu biết Lãng Trĩ e lệ, an ủi cười: “Đây cũng không có gì, ngày mai muội cũng không cần phải làm gì, phụ thân cùng ta đã nhờ cậy bà mối, chỉ cần

tối trưa là xong rồi.”

“Muội biết.” Lăng Tri do dự, vẫn là có chút xấu hổ nhỏ giọng nói: “Muội cũng biết một ít... Ngày mai bà mới là tới lấy niên canh bát tự của muội, nếu là... Nếu bát tự không hợp...”

Lăng Tiêu bật cười, nguyên lai nha đầu kia là lo lắng chuyện thỉnh thiếp canh ngày mai, Lăng Tiêu uống ngay một ngụm trà, thấp giọng nói: “Không cần lo lắng, ngày mai chẳng qua là diễn kịch thôi, niên canh bát tự của muội cùng Thi Trà Thành, huynh đã sớm thỉnh người xem qua, nếu là không hợp huynh làm sao để bọn họ đến dâng thái.”

Lăng Tri nghe vậy cũng yên lòng, trong lòng càng cảm động và nghĩ đến có Đại ca thật là tốt. Mẫu thân sớm không còn, phụ thân lại là... Mười mấy năm khuê các của Lăng Tri đều do Lăng Tiêu chiếu cố mới có thể an ổn thuận lợi đến hiện tại.

Nhớ tới thời điểm Đại ca cùng mình nói hứa hẹn của Thi Trà Thành, Lăng Tri trong lòng càng thêm ấm áp. Trong nhà chuyện xấu trong quá khứ của Di nương còn đó, cũng từng lo lắng về sau sống ở phụ gia, hiện giờ đã biết người nọ đáp ứng vĩnh viễn không nạp thiếp, Lăng Tri an tâm không ít, gạt đi nghĩ ngợi, chỉ còn hướng tới cuộc sống tốt đẹp sau này mà thôi.

“Huynh đã sớm nói, hôn sự của muội huynh tất nhiên lo liệu thỏa đáng tất cả muội an tâm đi.” Lăng Tiêu trong lòng cảm khái, an tâm sống tốt một hai năm độc thân, nhỏ như vậy đã làm thê tử, sau đó làm mẫu thân, thật đúng là... Chắc chắn.

Lăng Tiêu biết nữ nhi sắp lấy chồng tránh không được luôn nghĩ lung tung, thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm mơ mộng, tuy rằng Lăng Tri không có biểu hiện thái quá nhưng tâm tư cũng sẽ sâu lo, Lăng Tiêu xuất ra toàn bộ kiên nhẫn đến khuyên giải an ủi nửa ngày.

Sáng sớm hôm sau, Thi gia thỉnh bà mới tay cầm lồng vàng, mang theo một đôi nhạn mà đến, cười với Lăng Tiêu đã sớm chờ: “Thi gia trước nay dùng lễ đổi dãi, Thi Trà Thành cũng không ngoại lệ, thỉnh dâng thái.”

Lăng Tiêu đáp lễ, hồi phủ mời Lăng Nho Học. Lăng Nho Học xuất môn nghênh đón, khách và chủ thi lễ vái chào, bà mới lại nói: “Thi gia trước nay dùng lễ đổi dãi, Thi Trà Thành cũng không ngoại lệ, thỉnh dâng thái.”

Lăng Nho Học vội vàng nói: “Lăng mỗ ngu xuẩn, hơn nữa không có tài dạy bảo, Thi gia đã có lễ, cũng không dám từ.”

Nói xong mọi người cười, Lăng Nho Học tiếp nhận bà mới đưa tới chim nhạn, chuyển đưa cho Lăng Tiêu, đón đoàn người mai mối cùng nhau nhập phủ. Tiếp theo vẫn là tình huống thương nghị, bà mới lại hàn huyên khách sáo một phen, thỉnh thiếp canh của Lăng Tri.

Thi gia không đề cập tới tự đi thỉnh tiên sinh xem niên canh bát tự. Mấy ngày sau lại trả lời thuyết phục, lần này là Đại ca Thi Trà Thành, Thi Trà Kích tới, mang theo lễ văn định, hàn huyên trong chốc lát sau đó quyết định thỉnh tiên sinh xem ngày: là mừng 8 tháng giêng sang năm.

Từ đó, hôn sự của Lăng Tri được định ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

“Nộ nhi phi, kỳ dực nhược cửu thiên chi vân. thị điều dã, hải vận...”

Chữ Dịch Diễm nhàm chán đọc 《Mạnh Tử》, nghiêng đầu nhỏ giọng đối Lăng Tiêu nói: “Nhị ca đâu? Như thế nào mấy ngày đều không đến?”

Lăng Tiêu sừng sốt, hần tối hôm qua mới hồi cung, kẻ lỗ mãng kia vài ngày nay không tới?

Chữ Dịch Diễm thấy Lăng Tiêu không nói lời nào, giật nhẹ tay áo hần, nhỏ giọng nói: “Có phải lại đi săn thú hay không? Chúng ta cũng đi? Được không?”

“Điện hạ chuyên tâm một chút đi.” Lăng Tiêu vỗ nhẹ mu bàn tay mập mạp của Chữ Dịch Diễm, như có điều suy nghĩ, câu được câu không nghe 《tiêu dao du》, không bao lâu sau thì tan học. Lăng Tiêu do dự, ra cửa liền đi hướng Hải Đường viện.

Bọn thái giám Hải Đường viện nói Chữ Dịch Phong hôm qua ra cung không trở về, Lăng Tiêu lập tức sừng sốt, lại cho người hỏi mới biết được là Vi Tranh mang theo Chữ Dịch Phong đến quân doanh. Tốt nha, vài ngày này ngâm mình ở quân doanh làm cái gì?

Lăng Tiêu đối với quân sự không hiểu nhiều lắm, bình thường sợ phạm phải kiêng kỵ cũng rất ít hỏi, hiện tại có chút luống cuống, cũng may là Vi Tranh mang y đi, nên Lăng Tiêu không lo lắng lắm.

Cửu cửu Vi Tranh đối với Lăng Tiêu rất lạnh nhạt, hoặc là nói ngoại trừ Chữ Dịch Phong, các ngoại sanh tôn đều rất lạnh nhạt. Bất luận là Hoàng thành tân tử Lăng Tiêu, hay là Thái tử Chữ Dịch Cẩn, đều không có một chút ý nhiệt tình. Điều này làm cho Chữ Dịch Cẩn từng buồn bực một lần, Tĩnh Quốc

Công phủ là nhà bên ngoại của hấn, nhưng nhà bên ngoại lại không giúp hấn, chưa bao giờ ủng hộ hấn bất cứ chuyện gì, không chỉ như thế, Vi Tranh còn đối với Nhị đệ ngốc của hấn- Chử Dịch Phong càng thêm yêu thương, thường xuyên mang Chử Dịch Phong đến quán doanh rèn luyện, điểm này làm cho Chử Dịch Cần càng không thoải mái.

Tỉnh Quốc Công phủ nhiều thế hệ công huân, là công phủ khai quốc duy nhất được ban thưởng thừa kế, thánh quyền không suy. Năm đó Hoàng Hậu vì Thái tử ngàn chọn vạn tuyển mới chọn trưởng nữ của Tỉnh Quốc Công Vi Hoa, không phải không có đạo lý.

Nhà bên ngoại cường ngạnh như thế, nhưng lại không chiếm được ủng hộ, Chử Dịch Cần thế nào cũng chịu không nổi.

Chử Dịch Cần chịu không nổi, nhưng Lăng Tiêu cảm thấy không tồi, Tỉnh Quốc Công phủ nhiều thế hệ tay cầm trọng binh, là Chử Vương tộc tường đồng vách sắt, Vi gia, gia huấn điều thứ nhất chính là: dùng võ tử chiến.

Tỉnh Quốc Công phủ, trong cuộc sống thái bình có nhiệm vụ là luyện binh gia, phòng khi chiến loạn đều có tướng quân lên ngựa có thể chiến, xuống ngựa có thể trị. Có Vi gia, lão Hoàng Đế thực yên tâm, chỉ là không thể dễ dàng đem yêu thích biểu lộ ra.

Hiện giờ Tứ tử của Thái tử đều là con trai của Vi Hoa. Tỉnh Quốc Công phủ chỉ cần có trí tuệ một chút sẽ không sẽ công nhiên tỏ vẻ đối với Hoàng tôn ủng hộ. Mặc kệ ai thượng vị, Tỉnh Quốc Công phủ đều là nhà bên ngoại của Thái tử, thậm chí là Hoàng đế. Đã có một tầng bảo đảm, còn đưa tay chân tranh trư vị, chỉ có ngốc tử mới làm như vậy.

Vi Tranh không phải ngốc tử, hấn chẳng những không ủng hộ vị Hoàng tôn nào, ngay cả đối với con độc nhất của muội muội Lăng Tiêu cũng là thần nhiên..

“Cửu cửu.” Cơ hội Lăng Tiêu gặp Vi Tranh cũng không nhiều, ngày lễ ngày tết thì gặp qua một lần hai lần, nhưng này mười mấy năm nay, Lăng Tiêu luôn cảm thấy nam tử oai hùng trước mắt không có thay đổi gì.

Vi Tranh gật đầu, trầm giọng nói: “Ngươi hiện giờ là thư đồng của Tứ Hoàng tôn điện hạ. Vì sao lại đến quán doanh.”

Thật sự là không nể mặt cũng chẳng nể tình, Lăng Tiêu đem lời tưởng niệm đã lâu không gặp nuốt xuống, buông mắt xuống nói: “Phụng mệnh của Thái tử phi, mang điểm tâm cho Nhị Hoàng tôn điện hạ.”

Nhắc tới Thái tử phi, biểu tình của Vi Tranh cũng không có một chút biến hóa, gật đầu nói: “Nếu là Thái tử phi đưa tới, vậy lưu lại đi, trong quân thức ăn không thiếu, sau khi trở về nói cho Thái tử phi nương nương yên tâm, Nhị Hoàng tôn điện hạ ở chỗ thần tốt lắm.”

Nói xong sẽ bùng trà tiễn khách, Lăng Tiêu vô pháp, hành lễ cáo lui.

—

Chuyến đi ... này lại là mấy ngày, Thái tử phi cũng không biết Chử Dịch Phong mấy ngày này ở quán doanh làm cái gì, sự tình trong quân Lăng Tiêu cũng không tiện hỏi nhiều. Một khoảng thời gian sau, lại một tin tức kinh thiên truyền đến: Hoàng Đế bị bệnh nhẹ.

Ngày đó Lăng Tiêu đang cùng Chử Dịch Diễm đi thư viện, thái giám bên người Thái tử phi tới gọi Chử Dịch Diễm thay đổi quần áo thăm bệnh. Lăng Tiêu lúc ấy trong lòng hốt hoảng một chút, chỉ nghe nói là bệnh nhẹ, nếu...

Lăng Tiêu vội vàng thay đổi quần áo cùng Chử Dịch Diễm đi, nói là thăm bệnh, nhưng này cả ngày cũng không thấy mặt của lão Hoàng Đế, chỉ ở ngoài điện ngồi chờ, tới mặt trời lặn mới trở về.

Bệnh tình của Hoàng Đế không thể truyền ra ngoài, các Hoàng tử cũng không biết, càng không nói đến Lăng Tiêu.

Hoàng Đế bệnh nhẹ, Thái tử phụng chỉ giám quốc.

Lăng Tiêu nghĩ đến hướng xấu nhất, lão Hoàng Đế tuổi đã lớn, lần này chắc phải..

Mặc kệ nói như thế nào Lăng Tiêu vẫn hy vọng lão Hoàng Đế có thể duy trì vài năm nữa, ít nhất đợi cho mình đứng vững một chút. Thái tử đối với hấn sẽ không tốt như Hoàng Đế, đợi khi Thái tử đăng cơ sẽ lập Chử Dịch Cần... Lăng Tiêu không cần nghĩ cũng biết lúc mình chắc chắn không thể sống khá giả.

Lăng Tiêu luôn cảm thấy gần đây hết sự tình này đến sự tình khác xảy ra, như là có bàn tay vô hình sắp đặt sẵn một âm mưu hoàn mỹ.

—

“Lý Tam còn nói, chuyện tiểu Hầu gia dặn hấn đã làm xong, chỉ là vật này quý giá, hấn cùng các lão sư bàn bạc mấy tháng, tỉ mỉ làm ra, chỉ mong hợp ý tiểu Hầu gia là tốt rồi.”

Lăng Tiêu nhận hộp gấm, gật đầu: “Rất tốt, sang trọng khéo léo.” Nói xong lại thưởng cho tiểu thái giám một thỏi bạc, cho hấn đi.

Lăng Tiêu cười vuốt ve vật trong tay, cẩn thận đeo ở mặt trong của áo, lật sổ sách. Lâm Thúy Hiền đã khai trương một tháng, tiền lời cũng không ít, Lăng Tiêu từ lúc mấy năm trước đã tính toán rất tốt, đợi sau khi Thái tử đăng cơ, dựa vào Di mẫu Thái tử phi còn có thể an ổn vài năm, nếu là Chử Dịch Cần cầm quyền, Lăng Tiêu không nói hai lời liền rời đi.

Lăng Tiêu đã tính toán tốt trong tình huống tệ nhất, thì tin tức tệ hơn truyền đến.

Dân tộc Hung Nô nội loạn, Đại Vương tử Hung Nô giết cha, thay thế lão Hung Nô Vương. Trong triều không ổn định đến một tháng thì xảy ra nội loạn, sứ thần của tân Hung Nô Vương còn chưa đến Hoàng thành, thì Trương Kế tướng quân đóng ở phía bắc làm phản.

Trương Kế là đời sau của khai quốc công thần Trương Hải, Trương gia nhiều thế hệ được nhiều hậu đãi của Chử Vương triều, nhưng ngay lúc này đột nhiên làm phản là ngoài dự liệu của mọi người. Thái tử trước tiên phái người đi vây phủ của Trương Kế, nhưng mẫu thân và một tử một nữ của Trương Kế đã rời đi – chỉ còn nhà trống. Còn lại đa số là nô bộc thị thiếp, đều là người không quan trọng.

Lão Hoàng Đế bệnh quá nặng.

P phía Bắc truyền đến tin tức không được đầy đủ, chỉ nói là Trương Kế làm phản, nhưng cũng không có nói rõ ràng là Trương Kế rốt cuộc là muốn tự xưng Vương hay vẫn là quy thuận Hung Nô Vương. Nếu Trương Kế muốn tự xưng Vương, triều đình trước tiên sẽ cùng Hung Nô quan hệ tốt, sau đó phát binh trấn áp. Nếu Trương Kế phải nương tựa Hung Nô Vương...

Trương Kế nắm mười vạn trọng binh, hơn nữa Hung Nô sử dụng kỵ binh, đến lúc đó hai lực lượng liên hợp lại phát binh... Triều đình trên dưới cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Trong triều bất an, Thái tử phi tại Đông Cung cũng lo lắng, Vi Hoa tuy rằng được đến Thái tử sủng ái nhưng tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi hậu cung, chuyện triều đình không nhúng tay vào, chỉ là dặn dò Tam Hoàng tôn Chử Dịch Kỳ, Tứ Hoàng tôn Chử Dịch Diễm, mỗi ngày ngoại trừ đi thư viện thì đến cung của mình, không có chuyện gì thì không được ra ngoài.

Lăng Tiêu cũng được dặn dò ở trong Thính Phong Các. Thái tử phi sợ hấn gặp chuyện không may, âm thầm dặn hấn cáo ốm không được đến công bộ.

Lại qua vài ngày, Chử Dịch Căn lần thứ hai đi vào Thính Phong Các.

Lăng Tiêu bất động thanh sắc đối Chử Dịch Căn hành lễ: “Tuệ Vương cát tường”

“Biểu đệ không cần đa lễ.” Chử Dịch Căn cúi người muốn nâng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trước một bước đứng lên, sai người pha trà, buông mắt xuống nói: “Không biết Tuệ Vương đến đây có chuyện gì?”

Lăng Tiêu hỏi lời này có chút vô lễ, Chử Dịch Căn cũng không tức giận, ôn nhu mỉm cười: “Mấy ngày này ta đi theo Phụ Vương ở trong triều rất bận rộn, không có gặp biểu đệ, thấy nhớ nên đến xem, không được sao?”

“Tuệ Vương vất vả.” Lăng Tiêu như trước thản nhiên, cũng không nói tiếp.

Chử Dịch Căn cười: “Hôm nay trong triều báo lại, nói phía Bắc chiến sự căng thẳng, quân ta tới phía Bắc bị phản tặc Trương Kế đánh bại, Phụ Vương nổi giận, hỏi quan điểm của ta, ta đã nói...”

Lăng Tiêu không kiên nhẫn nghe Chử Dịch Căn nói loạn thất bát tao, cung kính nói: “Tuệ Vương điện hạ thỉnh nói cẩn thận, chiến sự tiền phương không phải chuyện thân có thể nghe.”

“Ta chưa bao giờ đem biểu đệ thành ngoại nhân, lại nói này tuy là quốc sự cũng là gia sự, biểu đệ nghe một chút cũng không sao.” Chử Dịch Căn cười lớn nói: “Phụ Vương càng thêm trách cứ Đại tướng quân Hàn Tín Trung, cùng Phiêu Kị tướng quân Chử, Dịch, Phong.”

Lăng Tiêu nghe vậy liền đứng lên, “Phiêu Kị tướng quân Chử Dịch Phong” bảy chữ nổ tung trong đầu, trong lòng như là bị đại chùy mạnh mẽ đập một cái, trong đầu một trận mê muội, lớn tiếng vội la lên: “Hoàng tôn như thế nào lại đi đến chiến trường phía Bắc?”

“Biểu đệ không biết?” Chử Dịch Căn nhìn không được nở nụ cười, mi mắt tuấn lãng giãn ra: “Vội lại, Phụ Vương gạt mẫu thân, biểu đệ bị mẫu thân cả ngày bắt ở trong Thính Phong Các, tất nhiên cũng không biết...”

“Năm tháng trước lão Nhị tự mình thỉnh chỉ đi tiền tuyến, Phụ Vương vốn là không chịu, nhưng ta cực lực tiến cử... Ha ha, lão Nhị lớn như vậy việc học cái gì cũng đều không hiểu, nếu không có một chút chiến công, ngày sau phong Vương làm sao có thể khiến người tin phục? Phụ mẫu yêu con, ta vừa nói như thế, Phụ Vương cũng liền chuẩn... Lão Nhị còn cố ý cảm tạ ta nửa ngày, huynh đệ trong nhà, nói gì cảm ơn đâu? Ha ha...”

“Thỉnh thị!”

Lăng Tiêu cực lực nhẫn nại cũng không không chế được mình, dùng hết toàn lực cho Chử Dịch Căn một quyền.

Chử Dịch Căn trong nháy mắt khom lưng xuống ôm bụng, sắc mặt trắng bệch đau nửa ngày nói không ra lời

Lăng Tiêu chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, giận dữ, thanh âm như sấm sét: “Súc sinh. Hoàng tôn xem ngươi là huynh đệ. Ngươi lại đối với đệ đệ của ngươi như vậy sao?”

“Ha ha...” Chử Dịch Căn thờ hồn hèn nửa ngày, miễn cưỡng cười, “Huynh đệ. Các Hoàng thúc không phải đều là huynh đệ của Phụ Vương sao? Phụ Vương có người nào mà không giết? Lão Nhị dám lấy đồ của ta, dám mượn sức người ta coi trọng, dám giao thiệp với người trong quân doanh... Nên sớm đoán được ngày này.”

Lăng Tiêu lý trí không ngừng nhắc nhở nam nhân ở trước mắt hắn là Tuệ Vương Chử Vương triều nên phải bình tĩnh không thể để cuộc sống an ổn bao nhiêu năm của mình lại bị mưu đồ của người này đánh bại...

Lăng Tiêu nhắm mắt, ngón tay thon dài hung hăng nắm chặt, xoay người nhanh chóng rời đi...

“Tiểu Hầu gia, ngài thật sự không tiện đi vào, đừng làm khó nô tài, ngài xem...”

Lăng Tiêu đẩy thái giám thị vệ ngăn cản ra, xông về phía trước quỳ ngoài đại sảnh thảo luận chính sự, lớn tiếng nói: “Công bộ lang trung Lăng Tiêu, cầu kiến Thái tử thiên tuế!”

Thái giám vừa thông báo Thái tử đã biết. Hiện tại Lăng Tiêu đứng là xông qua tầng tầng thủ vệ thẳng chạy đến Nghị Chính Thánh, Thái tử ngược lại không có tức giận, cho thái giám kêu Lăng Tiêu tiến vào.

“Thái tử...” Lăng Tiêu tiến vào thẳng tấp quỳ xuống: “Thỉnh Thái tử ban ân.”

Thái tử buông tấu chương trong tay, thờ dãi: “Tiểu nhi, cô gia vẫn luôn nghĩ đến ngươi là một đứa nhỏ trầm ổn, ngươi thiên tư rất tốt, lại cùng Thái tử phi quan hệ họ hàng, ngày sau cô gia ổn thỏa sẽ trọng dụng, tấu chương thỉnh chiến của ngươi ta không chuẩn, đi đi.”

“Thỉnh Thái tử ban ân.” Lăng Tiêu dập đầu một cái: “Thần mặc dù không phải võ tướng, nhưng tự biết tới phía Bắc cũng cần người, hiện giờ tiền tuyến căng thẳng, thất phu hữu trách, thỉnh Thái tử ban ân.”

Nghĩ đến chiến sự phía Bắc Thái tử cũng phiền lòng, xoa mi tâm, nhìn bộ dáng kiên định của Lăng Tiêu trong lòng không khỏi tiếc hận, lạnh lùng nói: “Tiểu nhi... Ta nghe nói Tuệ Vương hướng ngươi chiêu mộ, ngươi cũng không đáp lại.”

Lăng Tiêu bắt vì sở động, mắt sáng như đuốc: “Thỉnh, thái, tử, ban ân.”

Thái tử vốn xem trọng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu là thân gia, có trí tuệ, trầm ổn, giỏi giang, thậm chí là đối trá cùng tâm cơ... Vài năm nay Thái tử đều nhìn trong mắt, hắn rất thương thức Lăng Tiêu. Nhưng người thông minh hắn thương thức hiện giờ lại làm chuyện không thông minh, Thái tử đang muốn lạnh giọng trách cứ, thì lão thái giám của Thừa Kiên Cung ở ngoài cửa thấp giọng thỉnh gặp.

Tất nhiên là Hoàng Đế có khẩu dụ đến đây, Thái tử không dám chậm trễ, vội mời vào.

Lão thái giám run rẩy đối Thái tử hành lễ, quay đầu nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, khom người nói: “Thánh Thượng khẩu dụ, chuyện của Lăng tiểu Hầu gia, chuẩn.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Lăng Tiêu không đợi Thái tử lên tiếng, quỳ xuống cảm tạ ân, xoay người bước nhanh ra khỏi Nghị Chính Thánh.

Lăng Tiêu vội vàng đi xuống bậc thang, trong lòng lạnh nhạt cười. Cẩn thận mưu tính nhiều năm, đã trải sẵn tiền đồ, nhưng khi ở bên trong điện Nghị Chính Thánh quỳ xuống, toàn bộ đều tan thành tro bụi.

Thôi thôi, tiền đồ tính cái gì? Ngày sau không được chết già tính cái gì? Lúc trước khi Lăng Tiêu lần đầu tiên vì Chử Dịch Phong ra tay đã dự liệu được, một người tự phụ, ích kỷ, giả dối, rốt cuộc đánh không lại một phần tình cảm chân thành của người nọ.

Cầm tú giang sơn, cuộc đời này là thế, nhưng khi người kia đã giao ra quân tâm hắn làm sao có thể phụ đây.

Lăng Tiêu bước nhanh đi xuống thềm đá Bàn Long. Hôm nay ánh dương cao cao chiếu rọi hoàng thành, gió đông phàn phật bay bay làm vén lên ngoại bào rộng của Lăng Tiêu, bên hông lộ ra một khối ngọc bội cân vàng khoảng hai tấc vuông. Ngọc bội kia giống như từng bị nứt, được thợ thủ công tinh xảo dùng vàng kết lại. Mặt trên cổ ngọc được khắc đồng tâm kết, dưới ánh mặt trời chiếu lên ánh sáng rạng rỡ!

Một năm kia khi Lăng Tiêu mới vừa vào cung, chỉ vì Thọ Khang Hầu phủ, vì tiền đồ của bào muội Lăng Trĩ và mình mà dùng toàn bộ tâm cơ. Hai người mới gặp, Chử Dịch Phong cười ngây ngô nói: “Hoàng gia gia cho ta đề ta tặng cho người ta thích, ta thích huynh, liền cho huynh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Tranh Dành Thiên Hạ

Lăng Tiêu vội vàng trở lại Thánh Phong Các thu thập tất cả đồ vật, viết phong thư sai người đưa cho Lăng Hầu gia, vừa kêu người đưa đi thì Thánh chỉ đã đến.

Lăng Tiêu quỹ lĩnh Thánh chỉ, Thái tử phong cho Lăng Tiêu làm Tướng quân hàng Tứ phẩm.

Đến tuyền chi chính là thái giám bên cạnh Hoàng Đế, thái giám này ngày thường cũng đối với Lăng Tiêu cũng thật là tốt.

Thái giám này hầu hạ Hoàng Đế nhiều năm tự nhiên biết một chút thánh ý, nhìn Lăng Tiêu âm thầm cười: “Tiểu Hầu gia không sợ sa trường đao thương, chủ động xin đi giết giặc, Hoàng Thượng rất là vui mừng.” Nói xong nhìn trái phải xung quanh, thái giám cung nữ trong điện biết ý, khom người rời khỏi.

“Công công còn có cái gì muốn chỉ dạy?”

“Hoàng Thượng bảo nô tài nhắn với người một câu.” Lão thái giám nhẹ giọng nói, “Ra chiến trường hành quân, quân lệnh có thể không nghe.”

Lăng Tiêu nghe vậy cảm thấy rung mình, thấp giọng nói: “Không biết Hoàng Thượng còn chỉ điểm cái gì nữa?”

Lão thái giám lui về phía sau một bước, cười nói: “Không có, tiểu Hầu gia tâm tư của Hoàng Thượng nô tài sao biết được, Hoàng Thượng vài năm nay đối với tiểu Hầu gia yêu thương không phải giả, Tuệ Vương là tôn nhi của Hoàng Đế, Nhị Hoàng tôn cũng vậy.” Nói xong không hề nói nhiều, xoay người rời đi.

Đã là buổi trưa, giờ Thân có một quan viên trong đội quân đi chiến trường phương Bắc tìm Lăng Tiêu. Lăng Tiêu tuy là phút cuối cùng mới gia nhập đầu quân, nhưng hân chức quan lớn nhất, nên phó quan cho người tới hỏi ý tứ của hắn, xin chỉ thị có phải hay không ngày mai sẽ xuất phát.

Lăng Tiêu không muốn trì hoãn thời gian một chút nào, hắn còn tại Hoàng đô, nhưng trên chiến trường phương Bắc người nọ lại không biết ở trong tình huống nào.

“Tức khắc xuất phát.” Lăng Tiêu lòng nóng như lửa đốt, nhanh chóng thu thập đồ đạc, cùng quan viên nọ xuất phát.

Công bộ chuẩn bị đều là cỗ kiệu xe ngựa một loại, Lăng Tiêu lúc này sai người đổi xe kiệu thành khoái mã, các tướng sĩ cấp thấp cũng được thay đổi tất cả đều dùng ngựa tốt.

Toàn quân thấy Lăng Tiêu một thân nhung trang, không hề tỏ ra khí thế cao ngạo, bèn bỏ qua suy nghĩ không hay lúc trước đối với Lăng Tiêu. Tiểu Hầu gia cũng cười kị mã, bọn họ còn nói được gì?

Lăng Tiêu cùng đoàn người giục ngựa ra khỏi Hoàng thành, vừa tới Nam Giao liền gặp một hàng quân sĩ chờ đợi đã lâu.

Cầm đầu tướng sĩ là Vi Tranh đầu đội mũ sắt hồng anh, Lăng Tiêu bèn thúc ngựa đến gần.

Vi Tranh vẫn giống ngày thường một dạng gương mặt lạnh lùng. Thấy Lăng Tiêu đến gần cũng không xuống ngựa, nhẹ nhàng cuối người vuốt ve tuấn mã, trầm giọng nói: “Người hướng Thái tử xin đi giết giặc ta đã biết, Lăng Tiêu, Phong nhi không có nhìn lầm người.”

Nếu trước kia Lăng Tiêu nghe thế tất nhiên sẽ khản trương. Câu dẫn Hoàng tôn cái tội danh này hắn không gánh nổi. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, nghe Vi Tranh một người đứng đắn đem việc này bình bình đạm đạm nói ra, Lăng Tiêu lại lạnh nhạt cười: “Hoàng tôn là người có tài, nhìn người ánh mắt tự nhiên sẽ không sai.”

Lăng Tiêu thản nhiên như vậy, Vi Tranh lại càng không quanh co lòng vòng. Vi Tranh vài lần xin đi giết giặc đều bị Thái tử bác bỏ. Thái tử ra lệnh lão bảo vệ Hoàng thành, có Vi gia ở đó, Hoàng thành mới có thể tuyệt đối an toàn. Trong lòng Vi Tranh nhớ mong tiền tuyến tuyệt không ít so với Lăng Tiêu.

“Tiền tuyến chiến sự tôn nhi biết đến không nhiều lắm, nhưng sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, tôn nhi sẽ cẩn thận đi sau học hỏi cừu cừu.”

Vi Tranh nghiêng đầu, phía sau lão có hai mươi vị quân sĩ giục ngựa cách xa khoảng một trượng, đây là những người do lão nghiêm chỉnh huấn luyện.

Vi Tranh tiếp tục nói: “Hai mươi binh sĩ này là thân binh của ta, ngàn chọn vạn tuyển mới có, hiện tại cho bọn họ đi theo người đi, những người này không ở biên chế, chỉ cho một mình người sai phái, phòng bị bất cứ tình huống xấu nào.”

Không ở biên chế? Lăng Tiêu sững sờ tâm ý đã sáng tỏ, lập tức gật gật đầu: “Cám ơn cừu cừu.”

Vi Tranh còn muốn nói nữa, Lăng Tiêu đã nghiêm mặt nói: “Tôn nhi biết cừu cừu lo lắng cho Hoàng tôn, Lăng Tiêu cam đoan, dù có chết cũng bảo toàn tánh mạng cho Hoàng tôn”

Vi Tranh nghe vậy dừng lại, trong nháy mắt không khỏi xuất thần, giục ngựa đến gần, nhìn Lăng Tiêu mặt mày kiên định, hơi hơi hạ thấp người, một tay ôm chầm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu từ nhỏ không cùng cừu cừu có hành động thân mật như vậy, không khỏi ngượng ngùng cả người. Vi tranh rất nhanh buông Lăng Tiêu ra, giống như là chuyện gì cũng không có phát sinh, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

“Tuân lệnh!”

Vi Tranh cho hai mươi tinh binh nhanh chóng dung nhập đội ngũ của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu hướng Vi Tranh gật đầu, quay đầu ngựa lại, khoái mã rời đi.

Đây là Lăng Tiêu lần đầu tiên được cừu cừu Vi Tranh giúp đỡ. Cũng là lúc này đây Lăng Tiêu mới hiểu được, bất luận Vi Tranh trong ngày thường đối

hắn có bao nhiêu lãnh đạm, tới thời điểm máu chót, Tình Quốc Công phủ bên nhà mẫu thân đều kiên cường hậu thuẫn cho hắn. Không như ngày thường hàn huyên khách sáo, nó vĩnh viễn tựa như một ngọn núi trầm lặng mà hắn có thể dựa vào.

Từ Hoàng thành đến Bắc chiến tuyến khoảng hơn hai ngàn dặm, Lăng Tiêu dựa vào tình cảm của binh sĩ coi mình như người nhà, mỗi ngày trời chưa sáng liền xuất phát, bầu trời tối đen thật sự vô pháp thông hành mới nghỉ trọ. Mỗi khi đến dịch trạm phải thay ngựa, khi nghỉ ngơi còn muốn nghe tin tức nơi tiền tuyến, ngủ cũng rất ít.

“Chủ tử, đây là tin tức mới nhất.”

Vì tranh chấp cho Lăng Tiêu hai mươi người trong ngày thường không chịu bất luận kẻ nào chỉ thị. Mỗi ngày chỉ nghe mệnh lệnh của Lăng Tiêu, cũng không giống các quân sĩ khác gọi hắn tiểu Hầu gia hoặc là tướng quân, chỉ xưng “Chủ tử”.

Lăng Tiêu chà xát chu sa mở ra thư tín vừa thấy, mỗi một nhu nhu mi tâm. Thân binh đứng ở phía sau Lăng Tiêu, thấy thế lấy ra dầu bạc hà vì Lăng Tiêu nhẹ nhu huyết Thái Dương. Lăng Tiêu khoát tay, rất nhanh viết một phong thư, lệnh một thân binh đưa về Hoàng thành, rồi nói với thân binh phía sau: “Người cũng đi nghỉ ngơi đi, hai canh giờ sau xuất phát.”

“Vâng”

Tiền tuyến lại thúc giục lương thảo. Triều đình đã cấp bao nhiêu lương thảo? Vì cái gì còn luôn luôn muốn đòi lương thảo?

Lăng Tiêu biết đến sự tình không nhiều lắm, nhưng từ mấy ngày này thư tín lui tới chỉ biết rằng tình huống tiền tuyến phi thường hỗn loạn. Đại quân tiếp cận, người một nhà đều không rõ, đánh nhau vì cái gì?

Lăng Tiêu sai người nghỉ ngơi, chính mình cũng dựa vào tháp nằm một lát, trời còn chưa sáng liền đứng dậy tiếp tục lên đường.

Từ Hoàng thành đến chiến trường phương Bắc, hai ngàn ba trăm dặm, Lăng Tiêu không dựa vào xa luân chiến mà đổi thành khoái mã. Lăng Tiêu ngày đêm không ngớt liều mạng cưỡi rắn lên đường, nên thời gian đi ngắn lại một nửa.

Từ Hoàng thành đến tiền tuyến, tin tức đều là từ quan viên chuyên trách cưỡi ngựa truyền lại. Mỗi khi đến một dịch trạm liền đổi người thay ngựa, được gọi là Phong Hành quân. Tin tức Phong Hành quân còn chưa đến chiến trường phương Bắc, Lăng Tiêu trước một bước đã tới nơi.

Bao nhiêu năm sau Chử Dịch Phong đều nhớ rõ ngày nào đó. Ngày đó chàng vạng, y đang giúp đỡ tướng sĩ thu xếp doanh trướng, thì có một đoàn người ngựa phong trần mệt mỏi từ phía đông nam chạy tới. Đoàn người ngựa chạy thật nhanh ở bình nguyên mênh mông bát ngát, Chử Dịch Phong xa xa nhìn người dẫn đầu, dưới trời chiều người nọ đứng ngược sáng, cái gì cũng thấy không rõ. Nhưng Chử Dịch Phong dường như là trong lòng có sở cảm, buông bỏ mạn trong tay, chạy nhanh về hướng đó.

Lăng Tiêu ở trên ngựa chạy bốn ba nhiều ngày, sớm không còn như ngày xưa là Lăng tiểu Hầu gia phong lưu tao nhã. Một thân huyền sắc nhưng trang đầy cát bụi, mặc sắc tóc dài tùy ý ở sau đầu cột thành đuôi ngựa, phản phất trong gió bay lên. Gương mặt đầy phong sương, cũng không giảm một tia khí phách cao quý.

Lăng Tiêu không đợi ngựa dừng vó, một tay nắm chắc dây cương phi thân xuống ngựa, vài bước đến gần, quỳ một gối xuống nói: “Tướng quân Lăng Tiêu, nhậm chức Phiêu Kị tướng quân. Thần tự Hoàng thành đến, phụng chỉ phụ trợ Hoàng tôn kháng địch.”

Hôm nay, Chử quốc đại quân nghênh đón tướng quân Chử Vương triều vĩ đại nhất, mà Chử Dịch Phong, nghênh đón Lăng Tiêu như là đón người yêu đã chờ mong nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27

Lăng Tiêu đơn giản hướng Đại tướng quân Hàn Tín Trung nói chuyện công một chút liền đi theo Chử Dịch Phong vào doanh trướng. Vào doanh trướng Lăng Tiêu cho mọi người lui ra, không đợi Chử Dịch Phong nói chuyện đem người gặt gao ôm vào trong ngực hôn xuống.

“Lăng Tiêu... Ngô...”

Hai người chỉ là một thoáng ngắn ngủi không thấy, nhưng Lăng Tiêu cảm thấy đối với người trước mắt tưởng niệm sớm tràn đầy như biển hồ, bức bách hắn từ Hoàng thành thúc ngựa không ngơi nghỉ chạy đến đây chỉ để ôm lấy Chử Dịch Phong, hôn môi y.

Tình cảm một khi không được khống chế, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy áp lực đau khổ mấy năm nay bị lý trí kiềm chế toàn bộ thích phóng ra. Khi nào thì động tâm? Khi nào thì yêu thượng? Khi nào thì đã muốn vì người này, không để ý sinh tử.

Có lẽ là hai người lúc mới gặp, có lẽ là khi Chử Dịch Phong kinh sợ lưu luyến si mê hắn, có lẽ là khi thấy y đem chữ mình tùy tay viết trên trọng mạng ở

trên người.

Ở rất nhiều năm sau, Chử Dịch Phong lần lượt hỏi hần, khi đó Lăng Tiêu cũng không thể nói rõ. Giống như tình cảm này sinh ra liền chôn dưới đáy lòng, chỉ chờ đến khi gặp người này, trong nháy mắt chui từ dưới đất lên nảy mầm. Rồi đến ngày này, rốt cục trưởng thành như đại thụ có thể che trời.

Lăng Tiêu buông Chử Dịch Phong trong ngực đang hô hấp dồn dập ra. Chử Dịch Phong còn chưa kịp phản ứng, Lăng Tiêu lại ôm Chử Dịch Phong làm cho hần nằm ở trên giường trong doanh trướng, còn mình thì quì một gối nhìn y. Lăng Tiêu hô hấp dồn dập, hần rất ít thất thổ như vậy, lo lắng làm cho người yêu sợ hãi, Lăng Tiêu kiệt lực bình phục tâm trạng nhìn Chử Dịch Phong nhìn trước mắt. Thấy y mê mang vừa sợ lại vừa vui, nghĩ mình mấy ngày nay đều lo lắng cho y, Lăng Tiêu trong lòng nảy sinh một chút tức giận, nhẹ nhàng lấy tay tát Chử Dịch Phong một cái, thấp giọng nói: “Vì cái gì không nói cho ta sẽ ra tiền tuyến?”

Chử Dịch Phong bị đánh nghiêng đầu đi, ngây người một chút, trong chớp mắt hiểu được, Lăng Tiêu... Lăng Tiêu là vì y nên mới tới nơi này.

Chử Dịch Phong mấy ngày này cũng thật sống không tốt. Y chưa bao giờ chân chính sinh hoạt ở chiến trường. Mấy năm nay chỉ trông vào cửu cửu nhắc nhở lý luận suông. Chân chính đối mặt với sa trường máu chảy thành sông, tư vị này rất là khó chịu. Huống chi đối mặt địch nhân cũng không phải dân tộc Hung Nô, kia đều là thần dân của Chử Vương triều.

Trước khi xuất phát kỳ thật là y muốn nói cho Lăng Tiêu, nhưng Thái tử nhắc nhở y không nên làm cho Thái tử phi biết. Nên Chử Dịch Phong liền thay đổi chủ ý, y sợ mẫu thân lo lắng nên không nói cho mẫu thân. Đương nhiên cũng không thể nói cho Lăng Tiêu, tuy rằng biết Lăng Tiêu nhất định sẽ lo lắng.

Chử Dịch Phong đã yêu thích Lăng Tiêu rất nhiều năm, hơn nữa là không hề trông mong Lăng Tiêu yêu thương y, y chưa bao giờ nghĩ qua Lăng Tiêu có thể chân chính tiếp thu tình cảm của y. Thậm chí trước kia y đối Lăng Tiêu đủ loại lấy lòng cũng không phải vì muốn theo đuổi hần. Chử Dịch Phong chính là đơn thuần nghĩ muốn đối tốt với Lăng Tiêu thôi.

Lăng Tiêu là quan văn, vẫn là công bộ lang trung, trong triều không có bất luận lý do mà phái hần đến đây.

Chử Dịch Phong đột nhiên nhắm mắt, âm thầm khóc không ra tiếng. Y tuy đầu óc không lắm sáng suốt rốt cục suy nghĩ cẩn thận, cũng biết Lăng Tiêu là vì y không quản xa ngàn dặm đi tới sa trường nguy cơ tứ phía.

Chử Dịch Phong giống phạm nhân chưa bao giờ chờ đợi đột nhiên được tuyên bố phóng thích, không chế không được mà bật khóc.

Lăng Tiêu trên đường bên ba nhiều ngày cũng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy, đau lòng cúi đầu khẽ hôn nước mắt trên mặt Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Đánh đau sao? Đừng khóc...”

Lăng Tiêu ôn nhu vuốt ve hai má Chử Dịch Phong rồi lần xuống tới cổ. Nhịn không được giải khai áo giáp, cởi ra chiến bào của y... Lăng Tiêu lấy tay từng chút lần vào bên trong giải khai y phục của Chử Dịch Phong. Thấy rõ ràng bên trong y mặc kiện áo lót mà ngày ấy Lăng Tiêu đã cho y lúc y tắm rửa ở chỗ hần.

Chử Dịch Phong then thùng lau nước mắt, đỏ mặt thuận theo cho Lăng Tiêu cởi đi y bào, thấy Lăng Tiêu dừng lại, chính mình nhìn thấy áo lót trên người cũng đỏ mặt, lấp ba lấp bắp nói: “Không phải... Vốn là nghĩ muốn cất giữ. Sợ bị phá hư, nhưng sau lại, ta, ta chính là nghĩ muốn... um.umm”

Còn có thể không làm cho tâm hần đau một chút sao?

Lăng Tiêu không cởi y phục của y nữa, chỉ là ôn nhu hôn cái miệng không ngừng giải thích của Chử Dịch Phong, cúi xuống lấy thân mình đặt ở trên người y, mê luyện vuốt ve, hôn môi, sau một lúc lâu mới buông Chử Dịch Phong ra.

Lăng Tiêu hô hấp có chút thô, thân mật cúi đầu cùng Chử Dịch Phong trán đối trán, hôn vào môi y, nói giọng khàn khàn: “Đại chiến sắp tới, trước buông tha đệ...”

Chử Dịch Phong mơ mơ hồ hồ biết Lăng Tiêu đang nói cái gì, nhưng vẫn không dám nói lại. Hạnh phúc đối với y tới quá nhanh, như đại hạn ba năm đột nhiên xuất hiện một cơn mưa lớn, Chử Dịch Phong còn có chút không biết phải làm sao.

Không có hứa hẹn, không có thể non hẹn biển, liền như vậy ở cùng một chỗ, như thế tự nhiên lại kinh tâm động phách.

Lăng Tiêu đem Chử Dịch Phong kéo đến, cùng y thân thiết ngồi cùng một chỗ, không cho y mặc vào áo giáp nặng nề, lấy ra tấm thảm cẩn thận đem Chử Dịch Phong bao lại, chính mình ôm lấy y, kiệt lực bình phục tâm tình, chậm rãi nói thể cục hiện tại ở Hoàng thành.

Lăng Tiêu lược quá trình mình như thế nào cầu thỉnh mới có thể đến nơi đây, chỉ nói là Vi Tranh cho hai mươi người trên đường từ Hoàng thành truyền đến tin tức.

“Vì cái gì vẫn luôn muốn lương thảo? Bắc Thọ cùng Bạch Thạch Giang vẫn luôn hướng nơi này cung ứng lương thảo, còn chưa đủ sao?” Nói xong chính sự, Lăng Tiêu vẫn là nhịn không được lấy tay xoa nhẹ bụng dưới của Chử Dịch Phong rồi hỏi: “Đệ đói bụng sao?”

“Không có.” Chử Dịch Phong mặt đỏ lên, do dự nắm lấy tay Lăng Tiêu đang đặt trên bụng mình, dừng một chút, nói: “Bắc Thọ ngược lại có cho lương thảo đến, cũng đủ ăn, Bạch Thạch Giang khi nào đưa qua lương thảo? Lương thảo trong quân vẫn luôn đều đủ dùng, ta cũng không biết Hàn tướng quân vì cái gì vẫn luôn hướng triều đình xin lương...”

Chữ Dịch Phong nhớ lại nói: “Ta đã từng hỏi, Hàn tướng quân nói lương thiếu không thể ổn định quân tâm, nhưng trước kia cữu cữu đã dạy ta, chỉ cần phía sau lương thảo có thể vẫn luôn cung ứng, cũng không cần trừ hàng nhiều lắm, một là trong quân tồn lương nhiều dễ dàng bị địch tập kích, hai là khi hành quân không tiện. . . ngày đó ta cũng cùng Hàn tướng quân nói qua, nhưng hấn nói ta kiến thức không nhiều, nghe hấn đúng hơn.”

Lăng Tiêu khoi mào phượng nhãn, cười nhạt: “Theo ta được biết, vị Hàn tướng quân tuy là xông pha chiến trường nhiều năm, nhưng năm đó giang độ chỉ chiến hấn bất quá một tên quân giữ cửa, dựa vào cữu cữu được phong tướng quân, sau lại ở Hoàng thành sống an nhàn sung sướng mười mấy năm, hừ.”

Chữ Dịch Phong không thích Hàn tướng quân, cũng chưa cùng phụ họa, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ta cũng hiểu được. . . Hàn tướng quân có khi nói không đúng, như là lần trước. . .”

Chữ Dịch Phong đem lần trước tương kế cùng phản quân giao chiến trong tình huống nhất ngũ nhất thập nói hết ra, lo lắng nói: “Từ đầu tới đuôi ta đều cảm thấy không đúng, nhưng lúc trước Phụ Vương từng có dạy qua, muốn ta mọi việc đều nghe lời Hàn tướng quân, nhưng ta sợ. . .”

Lăng Tiêu càng nghe trong lòng hóa càng lớn, Hàn Tín Trung thật sự quá thủ đoạn. Một mặt né tránh không dám giao chiến, một mặt lại đem Chữ Dịch Phong như bao cò ra chống đỡ, hy vọng phản tặc Trương Kế cảm động đến đầu hàng sao? Đúng là ấu trĩ. Nếu không như vậy thì sao liên lụy Chữ Dịch Phong bị đánh bại.

Lăng Tiêu hiểu được tại sao lúc trước Vi Tranh luôn để mắt lo lắng. Vi Tranh dạy Chữ Dịch Phong nhiều năm, Chữ Dịch Phong lần đầu xuất chiến, Vi Tranh nhất định là hy vọng Chữ Dịch Phong có thể ở dưới trướng của mình rèn luyện. Loại ý muốn bảo hộ này tuy rằng làm cho Lăng Tiêu có chút ăn dấm nhưng hấn có thể hiểu được. Lăng Tiêu trong lòng đối với cữu cữu vừa cảm kích cũng có chút vui sướng khi người gặp họa. Vi Tranh không thể nhìn đứa nhỏ này đi từng bước một lớn dần, cũng không thể tới nơi này vì Chữ Dịch Phong kháng địch, nhưng Lăng Tiêu làm được.

Lăng Tiêu lúc này đã quyết định chủ ý, cười nhẹ giọng trấn an nói: “Thôi, trong lòng ta đều biết, mấy ngày này có từng bị ủy khuất gì? Có người khi dễ đệ? Có người nào không nghe lời đệ? Đều nói cho ta biết. . .”

“Không có.” Chữ Dịch Phong nghe Lăng Tiêu lời nói chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, lắc đầu: “Đến nơi này cùng trong cung không giống nhau, huynh. . .” Chữ Dịch Phong có chút lo lắng: “Trong quân vừa khổ lại bẩn, huynh ở đây. . .”

Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong muốn nói gì, cười khẽ cúi đầu hôn hai má Chữ Dịch Phong, nghĩ nghĩ nói: “Trong quân mỗi ngày ăn cái gì? Như thế nào mà gầy đi rồi. . .”

Lăng Tiêu nói xong nhện không được nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn thân thể ngây ngô trong ngực, cảm thụ được Chữ Dịch Phong ắn ắn sợ run.

Chữ Dịch Phong tuy rằng then thừng nhưng không có lá gan tránh khỏi tay Lăng Tiêu, hướng chỉ y cũng hiểu được như vậy là thân mật thực thoải mái. . .

Chữ Dịch Phong dùng sức lắc đầu làm cho mình thanh tỉnh một chút, bình tĩnh nói: “Mỗi ngày buổi sáng là hai cái bánh bao một chén cháo, giữa trưa cùng buổi tối đều là bốn màn thầu, có khi sẽ có đồ ăn.”

Sao có thể ít như vậy, Lăng Tiêu cúi đầu hỏi: “Vậy đệ đều ăn cái gì?”

“Nhất dạng nha.” Chữ Dịch Phong mờ mịt ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, “Bất quá ta nếu còn đói có thể ăn thêm vài cái màn thầu, ta cũng không cầu nệ.”

Lúc này màn thầu cũng không phải màu trắng như bình thường, hơn nữa trong quân vì bảo tồn lương khô, đều là trước hết đem số lượng lớn màn thầu ra phơi nắng, tư vị kia như thế nào có thể nghĩ ra.

Lăng Tiêu nhện không được đau lòng: “Đệ sao không có đầu bếp? Như thế nào mà làm tướng quân cùng binh sĩ ăn nhất dạng?”

“Hoàng gia gia năm đó định ra quy củ. . . Làm tướng cùng binh sĩ phải cùng ăn cùng ngủ một chỗ.” Chữ Dịch Phong ngờ ngạc nói: “Thái phó đã dạy, huynh quên?”

Quên cái đầu người đó. Lăng Tiêu bị tức đến không nói được, đối với ngốc tử cũng không dùng nhiều lời, xoa nhẹ đầu của y, nhẹ giọng nói: “Không quên, ta trên đường đến đây đã phái thân binh đi mua không ít đồ vật, mà đồ vật này cước trình chậm, ngày mai hấn là có thể tới đây, ngày mai cho đệ có thể ăn thịt dê.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Trong quân vật tư đều là từ triều đình nghiêm khắc phân bổ, như là rượu thịt các loại đều là lúc đánh thắng trận mới có thể được phê duyệt phân phát xuống dưới. Chữ Dịch Phong tới chiến trường phương Bắc này trước khi đánh bại quân địch, mỗi ngày đều theo giáo huấn của Hoàng gia gia, đến đây một tháng một chút thức ăn mặn cũng không có động qua.

Lăng Tiêu sẽ không để cho chính mình chịu ủy khuất, trước khi đến hồ Khố Sa liền phái người đi mua không ít vật tư, lại mua thêm ba nghìn con dê, tất cả đều là tự xuất tiền túi.

Khi ra Hoàng thành rất vội vàng, nửa đường mới phái người quay về Hoàng thành. Lăng Tiêu cho người đến Lâm Thúc Hiền cùng mấy cửa hàng lấy bạc đổi thành ngân phiếu đem đến, tiêu tiền cho vợ Lăng Tiêu tuyệt không đau lòng.

Mấy nhà mặt tiền cửa hiệu tại Hoàng thành cũng kinh doanh được vài năm, rốt cục làm cho Lăng Tiêu ném thủ tư vị được sử dụng tiền tài đại khí, cũng không tệ lắm.

Ngày hôm sau vào buổi trưa mọi vật được mua liền vận chuyển đến đây. Lăng Tiêu chỉ huy người trước hết đem không ít hào tửu thịt khô đưa đến lầu lớn của Hàn Tín Trung tướng quân. Lăng Tiêu cùng phó tướng Ô Kích cười nói: “Đại tướng quân mấy ngày này vất vả, ta mới tới quân doanh thiệt nhiều sự không hiểu đến, trước hết mua đồ này khao các huynh đệ, về sau còn dựa vào Đại tướng quân giúp đỡ.”

Lăng Tiêu cũng không có trực tiếp đi gặp Hàn Tín Trung, tuy rằng chỉ là chút rượu thịt, cho dù có bị cho là hối lộ cũng không thể thụ lí. Nhưng Lăng Tiêu vẫn là thực cẩn thận cự tuyệt yêu cầu của Hàn Tín Trung đi đến đại tướng quân.

“Lăng Tiêu, ta mới vừa nhìn, có thiệt nhiều... Thiệt nhiều dê!”

Chữ Dịch Phong đi tới, cơ hồ muốn nhìn không được nuốt nước miếng, nói lắp: “Huynh không nên dùng nhiều bạc như vậy? Huynh nhưng ngàn vạn lần...”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong hình dạng ngốc nghếch nhìn không được cười, lời kéo y cùng nhau ngồi xuống, cười nói: “Yên tâm, tại nơi Hiền Vinh Sa ta tìm dân chăn nuôi trực tiếp mua nên không hao tổn bao nhiêu tiền bạc. Ta mua cho dê không ít quần áo chăn bông linh tinh, ta cho người đặt ở trong lầu của dê...”

Phương Bắc nơi này khí hậu chênh lệch trong ngày rất lớn, rõ ràng vẫn là mùa hạ, nhưng thời điểm buổi chiều sáng sớm cũng không có nóng.

Lăng Tiêu cũng là tới đây mới biết được điều này, nghĩ ngốc tử này tất nhiên sẽ không chuẩn bị cái gì, nên đem mấy thứ này đều toàn bộ cho Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta đã cho người dọn đồ đặc tùy thân qua trưởng phòng của dê, trong quân vật tư khan hiếm, thân thân là tướng quân phải làm gương tốt, liền cùng Phiêu Kị tướng quân ở chung trong một đại trưởng đi, tướng quân thấy sao?”

Lăng Tiêu dùng ngữ khí ngả ngón nói như đứng đắn, Chữ Dịch Phong nhìn không được đỏ mặt, nhưng vẫn thành thật không cho là Lăng Tiêu đùa giỡn, nhột nhột nói: “Tự... Tự nhiên là đồng ý.”

Lăng Tiêu nhìn không được cười rộ lên. Đang muốn nói tiếp thì thấy ngoài trường có người gặp Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không có lên tiếng trả lời, đối Chữ Dịch Phong nói: “Không muốn đi tuần tra sao? Đi thôi, đừng làm cho những người đó nói đệ tắc trách.”

Chữ Dịch Phong gật đầu đáp ứng, lấy ngân khôi đội lên, mang theo thân binh ra ngoài.

Lăng Tiêu tuy phái Chữ Dịch Phong đi dò xét, nhưng đối với Chữ Dịch Phong thần sắc rất ôn nhu.

Lăng Tiêu ra lệnh cho thân binh của mình tới trường, hân uống ngụm trà đặt ở trên bàn, thần nhiên nói: “Tối hôm qua chuyện ta ra lệnh chuẩn bị thế nào?”

“Chuẩn bị thỏa đáng.” Tần Long cúi đầu nói: “Chủ tử...”

Lăng Tiêu hơi hơi khơi mào ánh mắt: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Tần Long chính là thống lĩnh thân binh do Vi Tranh phái theo Lăng Tiêu, khi phái theo Lăng Tiêu Vi Tranh ra lệnh rõ ràng, làm cho bọn họ toàn lực phụ trợ Lăng Tiêu, bất cứ mệnh lệnh gì đều phải toàn lực duy trì.

“Không có việc gì thì đi lo liệu đi.” Lăng Tiêu thấp giọng cười, “Cứu cứu quả nhiên không có phái sai người, các người theo giúp ta rất nhiều, ta đều ghi tạc trong lòng, yên tâm đi, các huynh đệ đi theo ta không có sai.”

Tần Long hành lễ lui ra.

Buổi chiều Lăng Tiêu cho người đem ba nghìn con dê toàn bộ giết, khao thưởng tam quân một tháng này đã vất vả.

Tất cả tướng lĩnh đều được Đại tướng quân Hàn Tín Trung gọi vào trong đại trưởng cả Lăng Tiêu cũng vậy.

Xế chiều hôm nay Hàn Tín Trung mới nhận được Phong Hành quân mang ý chỉ tới, mới biết là Hoàng Đế phái Lăng Tiêu tới, tin tức này làm cho Hàn Tín Trung tâm thần rung chuyển.

Hàn Tín Trung cũng không biết chuyện của Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong. Chỉ biết là Thái tử giám quốc, Hoàng Đế lại phái Lăng Tiêu đến đây, người này còn là một quan văn, lại là Thọ Khang phủ tiểu Hầu gia.

Lăng Tiêu ở Hoàng thành được sủng ái Hàn Tín Trung không phải không biết, hân tài cầm quân có hạn nhưng làm quan nhiều năm một chút lòng dạ hẹp

hỏi vẫn phải có. Lăng Tiêu có thân phận này, ở phía sau còn có chỗ dựa vững chắc, điều này làm cho Hàn Tín Trung cùng các tướng lĩnh nghĩ được một tia không tầm thường. Lăng Tiêu chẳng lẽ là mang theo mặt chỉ của lão Hoàng Đế?

Cho nên khi Lăng Tiêu giống trống kua chiêng đi vào trong quân, Hàn Tín Trung cũng không có để ý, ngược lại cố ý ở tiệc tối khi thích hợp đích biểu đạt hẳn đối Lăng Tiêu rất nể trọng.

“Ha ha, trong quân không cho uống rượu, ta liền nương Lăng tướng quân mang đến thịt dê, lấy trà thay rượu, mọi người uống một ly, chúc quân ta mau chóng đánh bại phản tặc Trương Kế, sớm ngày trở về!”

Chúng tướng cùng uống một chén, cùng ăn thịt dê nướng. Hàn Tín Trung ngồi chính giữa làm chủ vị, Chử Dịch Phong ngồi bên tay phải, Lăng Tiêu ngồi dưới Chử Dịch Phong.

Hàn Tín Trung nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Lại nói tiếp gia phụ cũng từng cùng Thọ Khang Hầu gia chinh chiến, ta Hàn gia cùng Thọ Khang Hầu phủ coi như là thế giao, xưng một câu thế chất không đủ đi?”

“Thế bá khách khí.” Lăng Tiêu vuốt cằm “Lăng Tiêu tuyệt không ý kiến.”

Hàn Tín Trung ha ha cười, lại cùng các tướng sĩ nói cười rộ lên, hỏi thăm Lăng Tiêu lại cố ý dâng lên thức ăn nhưng thấy Lăng Tiêu rũ mắt đuổi thân binh ra, tự mình vì Chử Dịch Phong rót trà dâng thịt.

Trong trường trung tướng sĩ không khỏi sôi nổi nhìn qua, có chút kinh ngạc.

Luận thân phận, trong trường Chử Dịch Phong thân phận tôn quý nhất, nhưng hẳn hiện tại dù sao còn là một Hoàng tôn chưa phong Vương, lại không được Thái tử sủng ái, tuổi còn trẻ tới trong quân còn không có bất luận công tích gì. Hơn nữa Chử Dịch Phong này một bộ dạng ngốc ngốc mọi người liền nhìn ra. Y đều cùng người cấp dưới sinh hoạt ăn uống giống nhau, dần dần chúng tướng sĩ cũng đem Chử Dịch Phong khinh thị.

Nhưng đối Lăng Tiêu liền không giống. Lăng Tiêu tại Hoàng thành địa vị danh tiếng chính mình một tay làm ra, lại còn xuất thân từ Thọ Khang Hầu phủ còn hiện tại lại được Hoàng Đế tin yêu.

Nhưng hẳn hiện tại lại kính cẩn nghe theo hầu hạ Chử Dịch Phong, điều này làm cho tướng sĩ thực hoang mang.

Lăng tiêu Hầu gia người là loại người nào? Chúng tướng sĩ trong đầu trăm ngàn suy nghĩ, hai người này tuy là bà con, nhưng ở Hoàng thành cũng không có nghe nói Lăng Tiêu cùng Nhị Hoàng tôn quan hệ tốt như vậy nha? Chẳng lẽ đây là ý tứ của Hoàng Đế?

Chử Dịch Phong địa vị lập tức trong lòng mọi người trở nên quan trọng.

Chúng tướng sĩ có chút lo lắng nhớ lại, một tháng này không có đắc tội với Nhị Hoàng tôn đi?

Lăng Tiêu đưa mắt quét nhìn trường trung một vòng, bất động thanh sắc nhẹ giọng cười, tự mình rửa tay đem thịt dê nướng cắt bỏ lên bàn, đặt ở trước mặt Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Như thế nào mà nửa ngày không ăn? Đói không?”

Người khác nghe không được hai người nói cái gì, chỉ cảm thấy Lăng Tiêu đối Chử Dịch Phong vừa thân phục lại kính cẩn nghe theo. Lăng Tiêu hành động như vậy ý muốn cho bọn hắn biết: mình bạch chưa? Nếu không được sủng ái đó cũng là Hoàng tôn. Nên Hoàng tôn khí phái cao quý phải được tôn trọng.

Chử Dịch Phong lấy thịt nướng ăn, mơ hồ không rõ nói: “Àn, ta sợ không quen, huynh cũng ăn...”

Lăng Tiêu mục đích đã đạt gật đầu: “Phải”

Hàn Tín Trung đã kịp phản ứng, ha ha cười đối với Chử Dịch Phong mời rượu: “Đến nơi đây đất cần sôi đá, mấy ngày này ủy khuất điện hạ rồi, ta mời điện hạ một ly, điện hạ niên thiếu cái gì liền tới trong quân yêu cầu, mọi người nhất định sẽ nghe theo.”

Chử Dịch Phong ngẩng đầu lên, phản ứng một chút mới nở nụ cười, nhưng không biết nên nói cái gì, có chút lúng túng, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Điện hạ ăn uống đi, không cần để ý đến hắn.”

Lăng Tiêu nói cái gì Chử Dịch Phong đều nghe theo, y chỉ cười nhìn Hàn Tín Trung gật đầu, đem trà uống một hơi cạn sạch, cúi đầu tiếp tục ăn thịt dê.

Hàn Tín Trung: “...”

Một bữa cơm, Chử Dịch Phong ở trong quân địa vị được Lăng Tiêu đưa lên đỉnh cao một trượng, Chử Dịch Phong ăn uống no đủ có chút mệt mỏi, lại được Lăng Tiêu khuyến khích về trường trước.

Chử Dịch Phong mới vừa đi Lăng Tiêu lại uống một ly, đứng dậy nói: “Hoàng tôn mới tới phương Bắc, bên người hầu hạ đều không có mang đến, hạ quan sợ Hoàng tôn bắt đầu cuộc sống hàng ngày không tiện, hôm nay muốn thỉnh ân cho hạ quan hầu hạ Hoàng tôn ở trường trung, xin tướng quân chấp thuận.”

Hầu hạ? Hầu hạ? Hàn Tín Trung nuốt nước miếng, nhìn về phía Lăng Tiêu bằng một ánh mắt có một tia dâm tà.

Lăng Tiêu mặc dù đang ở trong quần không mặc y phục đẹp đẽ, nhưng nhưng trang bó buộc cũng toát ra một loạt anh khí xinh đẹp. Huống chi hấn vốn chính là mỹ nhân, bảo cát cũng không lẫn át được một cỗ phong vận của hấn.

Hàn Tín Trung một bên có ý dâm với Lăng Tiêu một bên âm thầm kinh hãi. Xem ra một lần nữa đánh giá tình hình ở Hoàng thành không đúng. Vị Nhị Hoàng tôn, cũng không phải ở mặt ngoài thoát nhìn uất ức như vậy nha? Đây... Đây không phải là đem Thọ Khang tiểu Hầu gia đè dưới thân sao?

“Ha ha, thế chất cùng Hoàng tôn là bà con, so với người khác thân cận chút cũng là không sao, bản tướng quân tất nhiên là không có gì nói.” Hàn Tín Trung cười cười: “Vậy đi thôi.”

Lăng Tiêu hành lễ cáo lui. Khi đi ra Lăng Tiêu lại nghe thấy có người ái muội nói nhỏ.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, khi ra Hoàng thành liền liệu đến ngày sau này sẽ có lời đồn đại không sạch sẽ, sớm muộn gì đều cũng biết, không bằng tại đây lợi dụng một phen, để tính toán thu thập về sau. Lăng Tiêu cho tới bây giờ cũng không là người câu nệ tiểu tiết.

Lăng Tiêu đến đại trường đúng lúc Chử Dịch Phong mới vừa tắm xong, thấy Lăng Tiêu cười: “Huynh cũng đã trở lại? Ăn no không?”

Lăng Tiêu gật đầu, cũng đi tắm rửa. Sau đó tùy ý khoác một kiện cẩm bào, ngồi bên người Chử Dịch Phong nhìn y đang đọc sách, nhẹ giọng nói: “Còn không ngủ? Mới vừa không phải nói mệt nhọc.”

“Không.” Chử Dịch Phong buông sách xoa nhẹ đôi mắt, thành thật nói: “Canh ba ta còn phải đi tuần tra một lần, hiện tại ngủ lập tức vẫn sẽ tỉnh lại”

Cái tên gốc tử này, Lăng Tiêu thở dài, ôm Chử Dịch Phong làm cho hấn gối lên chân của mình, một bàn tay nhẹ nhàng xoa mắt Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Nằm một lát, chốc lát ta kêu dậy.”

Chử Dịch Phong mặt có chút hồng, từ từ nhắm hai mắt, câu được câu không nói chuyện cũ trước khi lúc ở Hoàng thành với Lăng Tiêu, thậm chí rất nhiều chuyện Lăng Tiêu đều không nhớ rõ, nhưng Chử Dịch Phong đầu óc không thông minh sáng suốt đều nhớ rõ rành mạch.

Hai người nói đến cũng không một nhọc, tới canh ba cùng đi tuần tra một lần, trở về cùng ôm nhau ngủ.

Một một ngày, may là Chử Dịch Phong bởi vì Lăng Tiêu đến rất hưng phấn cũng chống đỡ không được vừa nằm xuống liền ngủ. Trong bóng đêm, Lăng Tiêu vẫn mở to hai mắt.

Phương Bắc ánh trăng rất sáng, xuyên thấu qua cửa sổ trường trung, soi vào hai người đang ngủ giống như là phủ lên một tầng bạch sương.

Chử Dịch Phong ngủ rất say, gương mặt bình thản còn mang theo một chút non nớt, đôi môi có chút nũng nịu mở ra một chút, hai chân hơi co lại dường như hơi bị lạnh.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng đem chăn của Chử Dịch Phong kéo lên, dịch góc chăn cho kín, Chử Dịch Phong như có cảm ứng hướng sát bên người Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười khê, đem người ôm vào trong ngực.

Lăng Tiêu nghe ngoài trường có tiếng côn trùng kêu to, lẳng lặng chờ đợi.

“Báo. Tướng quân! Tướng quân!”

Giờ Sửu, ngoài trường thân binh hoảng hốt thất thanh nói: “Tướng quân! Đại tướng quân tại trường trung gặp chuyện! Có phản quân trà trộn vào được!”

Lăng Tiêu mỉm cười, rốt cục nhắm lại hai mắt đã chưa xót.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 29

“Sao vậy?” Chử Dịch Phong bỗng nhiên ngồi dậy, một tay vịn đầu giường một tay lấy áo bào khoác lên người, lớn tiếng nói, “Đi vào, nói rõ ràng!”

Lăng Tiêu giúp đỡ Chử Dịch Phong mặc áo bào, chính mình tùy ý khoác một đại bào màu đen. Thân binh ngoài trường vội vàng đi vào, hốt hoảng nói: “Báo cáo tướng quân, vừa nãy thân binh của Đại tướng quân đến báo, Đại tướng quân bị ám sát, thời điểm phát hiện đã không... còn cứu kịp.”

Chử Dịch Phong sắc mặt trắng nhợt, Lăng Tiêu nắm chắc tay của Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Ta và Hoàng tôn đi xem. Đại tướng quân ở đại trường trong quân doanh nơi kín đáo nhất, không dễ dàng để phản tặc xông vào như chỗ không người như thế.”

“Vâng, xin người đi theo thuộc hạ.”

Chữ Dịch Phong lấy lại bình tĩnh, cùng Lăng Tiêu đi đến đại tướng.

Trong đại tướng của Hàn Tín Trung đã vây quanh một đám tướng sĩ, thấy Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đến rồi vội vã dừng náo động, khom mình hành lễ.

Thi thể Hàn Tín Trung còn ở trên giường nhỏ, được che bởi một bộ vải trắng. Chữ Dịch Phong đi tới xốc vải trắng đã được cẩn thận che khuất lên, sau đó xoay người lớn tiếng nói: “Lúc xảy ra chuyện thì ai ở trong đại tướng? Ngoài tướng là ai hầu hạ? Truyền hết lại cho ta.”

Trong tướng bỗng một trận vắng lặng, Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Điếc à? Không nghe thấy Hoàng tôn ra lệnh sao?”

Thân binh Hàn Tín Trung lúng túng nhìn nhau, vẫn là Ô Kích tiến lên một bước nói: “Canh ba thì tướng quân liền... liền phái người mang rượu đến, còn cho gọi mấy người phụ nhân, mặt tướng thấy bất tiện nên rời khỏi đây, sau đó... Chúng thần liền không biết chuyện gì xảy ra, mấy người phụ nhân kia chỉ khóc nói cái gì cũng không nhìn thấy. Sau khi xong việc các nàng ở trong tướng bỗng ngủ một lúc, sau đó thấy khuya quá muốn trở về mới phát hiện tướng quân đã bị ám sát, mọi chuyện là như vậy.”

Chữ Dịch Phong càng nghe càng giận, lão Hoàng Đế năm đó dành chính quyền thì có quy củ. Trong quân nếu không được thưởng thì không thể uống rượu, càng không thể để nữ nhân đi theo, chính là sợ hỏng việc. Hàn đại tướng quân này lại phạm vào hai sai lầm lớn, lại không minh bạch mà chết đi, sao này không biết hướng về triều đình báo cáo như thế nào?

Chữ Dịch Phong sốt ruột liền không nhịn được quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lúc này mới phát hiện trong lều tướng sĩ đều nhìn về phía mình, thân phận của hắn cao đến đâu ở trong quân cũng chỉ là một tứ phẩm tướng quân, mọi người nhìn hắn làm cái gì?

Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, Thái tử sao lại phái một đám người ngu ngốc đến đây, gặp phải việc đều hoảng hồn, chẳng lẽ điều này cũng muốn mình chủ trì đại cục? Tuy rằng hắn rất muốn được như thế.

Lăng Tiêu điều chỉnh lại tâm tình, trầm giọng nói: “Hàn tướng quân là bị phản tặc ám sát sau lưng, tuy là tướng quân cũng không có luật kỷ, nhưng bây giờ phản quân áp sát, việc này truyền đi sợ là càng làm quân ta mất tinh thần.”

Lăng Tiêu làm ra một mặt tiếc hận, nói tiếp: “Lại nói, chúng ta rồi có thể đến nơi xa xôi này, ai có thể dự liệu là mình không có kết cục này...”

Lăng Tiêu nói chuyện chậm lại, chứng tướng sĩ âu sầu trong lòng. Nói đến điểm quan trọng, Lăng Tiêu làm như mèo khóc chuột, nói tiếp: “Nếu như Nhị Hoàng tôn Chữ Dịch Phong lại thật tình giống trống khua chiêng báo cho triều đình, Hàn gia một nhà đều sẽ bị liên lụy.”

Lăng Tiêu khom người đối với Chữ Dịch Phong nói: “Hạ quan cả gan, xin Hoàng tôn trước tiên không chiếu cáo toàn quân, chỉ nói Đại tướng quân là ở trong lều của mình bị ám sát, không biết rõ hư thực. Hoàng tôn dùng mật thư báo cùng triều đình, xin ý chỉ của Thánh Thượng cùng Thái tử đi. Kính xin Hoàng tôn nhân từ, vì Đại tướng quân nói tốt vài câu đi. Như vậy một có thể ổn định quân tâm, có thể càng tăng cường ý chí chiến đấu của quân sĩ, một trận chiến có thể toàn lực mà chiến đấu vì Đại tướng quân báo thù.” Lăng Tiêu phân tích từng cái từng cái: “Hai là... Cũng vì Đại tướng quân trên trời có linh thiêng, người không phải thánh vẫn có thể phạm sai lầm nên có thể bỏ qua, không nên làm lớn chuyện mà liên lụy người nhà của Hàn tướng quân.”

Ba là như vậy có thể làm cho Chữ Dịch Phong tiếp nhận đại quyền trong quân, bốn là... Có thể thuận lợi thu phục bộ hạ cũ cùng thân binh của Hàn Tín Trung. Đương nhiên, hai điều phía sau này không tiện nói ra.

Lời vừa nói ra tướng sĩ trong tướng bỗng đều kính phục. Đang ở sa trường ai có thể dự liệu mình sẽ phạm sai cái gì, sẽ chết ra sao? Nếu là sau khi chết có thể đến an bài như thế, trong Hoàng thành cha mẹ vợ con cũng có thể được hưởng, cũng coi như là có thể nhắm mắt.

Chữ Dịch Phong thấy các tướng sĩ đều đồng ý, y tự nhiên càng vui lòng, gật đầu nói: “Vậy cứ như thế đi.”

Lăng Tiêu gật đầu, mắt phượng hơi đảo, ánh mắt nhìn về phó tướng của Hàn Tín Trung là Ô Kích.

Ô Kích nhìn thấy, lập tức hiểu ý, tiến lên một bước hướng về Chữ Dịch Phong quỳ xuống, khóc không ra tiếng nói: “Đại tướng quân đã qua đời, sau này việc trong quân kính xin Nhị Hoàng tôn làm chủ, kính xin Nhị Hoàng tôn không chối từ!”

Chữ Dịch Phong lập tức ngồi xuống không biết làm sao, Lăng Tiêu khẩn thiết nói: “Trong quân hiện tại Hoàng tôn quân chức vị cao nhất, kính xin Hoàng tôn tạm thay chức vụ Đại tướng quân, chờ đợi trong lúc triều đình sắp xếp đi.”

Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu nói như thế, cũng gật gù: “Được, kính xin chúng tướng sĩ tạm đừng đau xót, chúng ta cùng đối kháng phản quân Trương Kế.”

“Thề chết theo Nhị Hoàng tôn!”

Lăng Tiêu nhìn các tướng sĩ quỳ một chỗ khोक miệng nở một nụ cười.

Sau khi dùng điểm tâm Lăng Tiêu về tướng, chậm rãi đến gần, từ phía sau ôm lấy Chữ Dịch Phong đang ngẩn người.

“Muốn cái gì đây?” Lăng Tiêu đã giải quyết xong đại sự tâm tình đang tốt, cúi đầu hôn nhẹ gò má Chữ Dịch Phong: “Còn đang suy nghĩ chuyện của Đại tướng quân?”

“Không có.” Chữ Dịch Phong thấp giọng nói: “Đang suy nghĩ những chiến lược đánh trận mà cửu cửu trước đây đã dạy cho ta.”

Lăng Tiêu cười khê: “Chiến sách của cửu cửu không sai được, quân sĩ phía dưới còn dựa cả vào đệ đây.” Không còn Đại tướng quân ngó ngàng kia, chỉ có thể trông cậy vào y, một tiểu tướng quân cố gắng phát huy.

Chữ Dịch Phong nghiêng đầu, có chút do dự: “Ta có chút sợ... Hiện tại những việc này giao cho ta nắm giữ, ta lo lắng...”

Hóa ra là muốn làm nũng, Lăng Tiêu nở nụ cười, càng ôn nhu ôm Chữ Dịch Phong: “Không cần lo lắng, cửu cửu khó tính như vậy người còn thường khen đệ về mặt quân sự là thiên phú. Ta tuy không hiểu, cũng biết nhất định là không sai được. Coi như nếu xảy ra chuyện cũng có ta cùng đệ chịu trách nhiệm, sợ cái gì.”

Chữ Dịch Phong lần đầu tiên tiếp nhận đại quyền như thế, y không sợ phạm lỗi làm chính mình bị phạt, chỉ là không muốn phụ lòng những người thân coi trọng y mà thôi.

Tâm tư của Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu đều biết, kiên trì khuyên giải một lúc, sau đó lại không nhịn được đem người đặt ở trên giường nhỏ thân mật.

Đến khi ở ngoài trường thân binh mời Chữ Dịch Phong đi tuần tra thì Chữ Dịch Phong mới đỏ mặt đi ra.

Mật thư gửi về cho Hoàng thành là Lăng Tiêu viết, ngôn từ khẩn thiết, nói tỉ mỉ sự việc xảy ra trong đêm đó ở đại tướng lấy khổ tâm mong triều đình tạm thời dè xuống việc này không đề cập tới. Cuối cùng còn lấy giọng điệu của Chữ Dịch Phong khẩn cầu triều đình lập tức phái một vị Đại tướng có tư lịch có danh vọng đến thế vị trí của Chữ Dịch Phong.

Thu bút, Lăng Tiêu lẳng lặng chờ đợi mực trên giấy khô, trong lòng cười lạnh. Để xem ai dám đến đây. Ở trong quân ăn kham khổ, trách nhiệm nặng nề. Thái tử tức giận cũng sẽ không vào lúc này kêu Trương Dương ra trận, ngược lại sẽ cảm thấy Chữ Dịch Phong xử lý tốt, nhưng không thể ở trong triều nói rõ ràng. Đại thần trong triều chỉ biết là Hàn Tín Trung chết không minh bạch, còn ai dám tới thay thế vị trí của hắn? Muốn chết sao?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng đem mật thư thổi khô, cẩn thận đặt ở trong ống trúc phong kín lại, đưa cho Tần Long ở phía sau nói: “Đi giao cho Phong Hành quân.”

Chủ từ...” Tần Long cũng không nhịn được nữa, quỳ xuống nói, “Hàn tướng quân dù sao cũng là tướng quân có công lao, ngài làm sao liền...”

“Ta làm sao?” Lăng Tiêu nụ cười ngưng ở khóe miệng: “Tần Long, ngươi sao không nói tiếp?”

Đêm đó ở trong quân Lăng Tiêu liền đem mưu kế tính kỹ. Hắn cho Hàn Tín Trung mời mấy bầu rượu ngon. Hàn Tín Trung ghiền rượu mọi người đều biết, ở trong quân một tháng không dính giọt rượu nên bản thân liền không nhịn được. Tối hôm qua Tần Long thừa dịp này, phái hơn mười huynh đệ thay đổi quân phục của phản quân giết chết Hàn Tín Trung. Ở sâu trong quân nơi được canh phòng cẩn mật bị đâm vốn là kỳ lạ, nhưng lại dính líu tới việc say rượu chơi gái. Lăng Tiêu biểu thị lòng từ bi sẽ không truy cứu, thân binh Hàn Tín Trung đương nhiên càng sẽ không truy tra, lần này đem mọi chuyện làm lung tung, Lăng Tiêu triệt để đạt thành ý muốn.

Sau khi Lăng Tiêu ở bên trong lều lớn làm bộ làm tịch, đem quyền lợi trong quân làm trọng khiến người ta tâm phục khẩu phục tôn trọng Chữ Dịch Phong. Dù là Tần Long tự nhận trí tuệ hơn người, cũng không thể không khen một tiếng, Lăng Tiêu làm một ván này thực sự là tuyệt, nhưng... Cũng quá ác.

Lăng Tiêu vừa nhìn liền biết Tần Long nghĩ cái gì, nhân nhát hỏi: “Ta hỏi ngươi, người làm tướng so với một quân tốt, bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Tự nhiên là tướng quân trọng yếu.” Tần Long không chút suy nghĩ nói.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, tiếp tục hỏi: “Vậy ta hỏi lại ngươi, một tướng so với một đoàn quân binh bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Chuyện này...” Tần Long khom người nói, “Một đoàn quân binh trọng yếu hơn.”

“Đúng.” Lăng Tiêu đứng dậy, một tay nâng Tần Long lên, chậm rãi nói: “Quân ta đối đầu cùng phản quân Trương Kế trận chiến đầu tiên thảm bại, chết bao nhiêu người ngươi biết không?”

Tần Long trầm mặc lại, đáp: “Tổng cộng đã chết năm ngàn người.”

“Sai.” Lăng Tiêu nhìn thẳng Tần Long bằng hai mắt: “Tổng cộng chết 5,123 người.”

Tần Long chột rùng mình, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Cũng là bởi vì Hàn Tín Trung là hôn tướng, quân ta đã chết 5,123 người!”

“Là bởi vì hán ngu muội, hán do dự thiếu quyết đoán, hán bo bo giữ mình, làm cho quân lính Đại Chử của ta chết hơn năm ngàn người.”

“Ta không thích giết người. Nhưng ta không giết hán, lần thứ hai giao chiến, lại chết hơn năm ngàn người? Ngươi xem ngoài trường những quân lính kia, ai là không có cha mẹ vợ con? Bằng cái gì vì một người như hán để vô số binh sĩ chết không minh bạch?” Lăng Tiêu lạnh lùng nói tiếp: “Chính ngươi cũng biết một tướng so với một đoàn quân binh tốt, thì một đoàn quân binh tốt càng quan trọng, vì sao không thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta?”

Tần Long tâm trạng trong nháy mắt chợt sáng tỏ, quỳ một chân trên đất: “Là ta ngu dốt. Không thể thông cảm nỗi khổ tâm của chủ tử.”

“Thôi, người không mù quáng theo ta, gặp chuyện có lá gan hướng về ta can gián, ta rất hài lòng.” Lăng Tiêu nâng Tần Long dậy, chậm rãi nói, “Ta rất coi trọng người cứu cứu ban cho ta, mong là người không để cho ta thất vọng.”

“Vâng” Tần Long đứng dậy đi đưa mật thư. Từ đó, hai mươi thân binh Vi Tranh phái tới triệt để tín phục Lăng Tiêu.

Cũng là ngày đó, Lăng Tiêu chân chính nắm giữ binh lực sức mạnh của toàn Đại quân bắc bộ.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30

“Như đoạn vùng núi này, ngày hôm trước ta đã phái binh tuần tra một lần. Bọn họ lấy Tây An bình trấn giữ núi Hồ Nhi, ta liền nhân màn đêm trước tiên ở bên trong lòng núi đem tinh binh mai phục, những người này sẽ ở đây vài ngày án binh bất động, đợi đến ngày giao chiến, ta chỉ cần...”

Địa hình nơi này đã sớm được Chử Dịch Phong để trong lòng. Y ở sa bàn chỉ cho Lăng Tiêu xem, cảm mấy cái cờ nhỏ biểu thị Chử quân, lời ít mà ý nhiều, không tới nửa giờ liền đem toàn bộ quá trình nói rõ ràng.

Lăng Tiêu trầm tư, hẳn trước đây cũng nghiền ngẫm đọc qua Tôn Tử binh pháp. Những chiến lược này cũng biết một chút, nhưng Chử Dịch Phong thiết kế chiến lược này... thật sự chưa từng nghe nói.

“Sao vậy?” Chử Dịch Phong ngừng lại, nói: “Nghe không hiểu?”

“Không phải.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Nghe rõ ràng, thế nhưng cảm thấy có chút mạo hiểm... Đây cũng không quá chắc chắn. Nếu như theo lời đệ nói, vậy phải cho một đội quân đi vào địa phận của quân địch chỉ ít 100 dặm, cái này... quá mạo hiểm.”

Chử Dịch Phong trầm mặc lại, do dự nói: “Cái này... cái này là phương pháp tốt nhất.” Chử Dịch Phong rất ít khi phản bác quan điểm của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười cười: “Ta không hiểu lắm chuyện điều binh này, có điều là do đệ kiến nghị, vẫn là nghe theo đệ.”

Chử Dịch Phong càng không xác định: “Ta... kỳ thực ta cũng không có mười phần nắm...”

Chử Dịch Phong áp lực lớn, gặp phải nghi vấn khó tránh khỏi băng khoản, Lăng Tiêu chậm rãi dẫn dắt, chậm rãi nói: “Người làm tướng ai có thể ở chiến trường hoàn toàn chắc chắn? Võ tướng trước khi Phong Thần cũng phải ăn bao nhiêu thất bại đây, không cần sợ.”

Lăng Tiêu rót trà cho Chử Dịch Phong: “Thời điểm ta ra Hoàng thành, Thánh Thượng phái công công nói với ta, tướng ở bên ngoài quân lệnh có thể không nhận. Ta nghĩ Thánh Thượng chinh chiến một đời, đại khái cũng có thể đoán được tình huống của nơi này. Hoàng thành cùng nơi này cách nhau ngàn dặm, sao có thể biết tình huống của nơi này, những quyết sách này là của đệ, đệ nên tin tưởng chính mình, quả cảm một chút.”

Chử Dịch Phong uống một hớp trà, chỉ ngậy ngốc đáp: “Quả cảm một ít?”

“Đừng.” Lăng Tiêu tiếp nhận chén trà để ở một bên: “Như là chuyện vừa rồi, ta chỉ là nghi vấn một câu, đệ liền lo lắng, nếu như các tướng sĩ đều nghi vấn thì phải làm sao đây? Mệnh lệnh này liền không thể phát ra sao? Cái này không thể nào.”

“Đệ phải hiểu được địa vị của chính mình, bất luận đệ nói cái gì, người khác chỉ có thể phục tùng, không thể bởi vì người khác mà ảnh hưởng đến quyết sách của đệ.” Lăng Tiêu ôn nhu nhìn tiểu tướng quân của mình, chậm rãi hướng dẫn: “Chính đệ còn hoài nghi mình thì sao để cho người khác yên tâm đi theo đệ, nghe lệnh của đệ?”

“Quyết sách đúng thì đây chính là một trận thắng lớn, còn nếu như là thua, coi như là đệ quyết sách sai lầm để ta quân nếm mùi thất bại, vậy đệ cũng phải có dũng khí đối mặt đương với thất bại.” Lăng Tiêu xoa nhẹ mái tóc Chử Dịch Phong, chậm rãi khuyên nhủ, ôn định tư tưởng cho y: “Hiện tại đệ là Đại tướng quân, phải nhất định quả cảm.”

Chử Dịch Phong như hiểu mà không hiểu, nhưng cảm giác bất an trong lòng nhẹ đi thật nhiều, ngồi xuống cạnh Lăng Tiêu tâm thái cũng bình thản hơn nhiều.

Lăng Tiêu nhìn sa bàn nghĩ đến chiến sách mà Chử Dịch Phong đưa ra, xuất thần nói: “Khi nghe tin tức thì gấp không để ý tới, sau này lại một đồng chuyện lớn không kịp nghĩ, hiện tại ngẫm nghĩ... Trương Kế tại sao lại làm phản?”

“Hả?” Chử Dịch Phong chưa từng nghĩ tới điều này, sững sờ một chút: “Thì làm phản, chính là làm phản chứ sao.”

Lăng Tiêu lời kéo tay Chử Dịch Phong, chậm rãi nói: “Sau khi bình biến Thái tử lập tức cho người đi phủ của Trương Kế xem qua, đã sớm người đi nhà trống, nói cách khác đây là hẳn đã sớm dự mưu tốt đẹp trước rồi... Lại nghĩ đến trước đó, cũng có thể là sau khi Thánh Thượng thân thể bị bệnh, nên Trương Kế mới có âm mưu làm phản? Việc này sẽ có liên hệ với nhau chăng?”

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút nói: “Mấy năm trước ta cùng Trương Kế tướng quân cũng từng có giao du, người này, không giống như là người xấu... Không phải, ta là muốn nói, người này không phải loại người gian xảo, thời điểm vừa tới quân doanh ta cũng cảm thấy kỳ quái...”

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày: “Trương gia cũng là thời đại công huân thế tộc, từ trước đến giờ gia phong rất nghiêm, Trương Kế đúng là có thể làm ra chuyện như vậy...?”

Chắc chắn, nghĩ không ra nha.

Lăng Tiêu cúi đầu thấy Chữ Dịch Phong cũng theo dòng suy nghĩ của hắn nhíu mày nhăn nhó, Lăng Tiêu nở nụ cười, xoa nhẹ trán của Chữ Dịch Phong: “Không nghĩ ra thì đừng nghĩ đến nữa, đến thời điểm đánh thắng trận đem hắn tới hỏi là tốt rồi.”

Chữ Dịch Phong nghe vậy cúi đầu nở nụ cười: “Ừm, chờ đánh thắng trận, những việc này đều làm xong chúng ta trở về Hoàng thành, đến khi đó là tốt rồi. Mấu thân chắc cũng sốt ruột lắm đây... Bệnh của Hoàng gia gia cũng không biết ra sao.”

Chữ Dịch Phong lơ đãng nói một câu để Lăng Tiêu trong lòng lại đau. Đứa nhỏ này cho rằng đánh một trận là xong sao? Ha ha, chiến tranh đâu phải chỉ ở chiến trường. Một khi đại thắng khai hoàn trở về triều chiến tranh chân chính mới bắt đầu, Tuệ Vương sẽ hận không thể cắn chết Chữ Dịch Phong đi.

Đến ngày đó, rất nhiều chuyện không muốn tranh cũng phải cãi. Không phải vì ngôi vị Hoàng Đế, mà là vì sinh mệnh.

Đương nhiên những điều này Lăng Tiêu sẽ không nói cho Chữ Dịch Phong nghe. Những kẻ đáng ghét, những chuyện xấu xa như vậy sao có thể cho y biết đây. Lăng Tiêu cúi đầu hôn gò má Chữ Dịch Phong, nói: “Ừm, chờ đánh xong trận này chúng ta liền về nhà...”

Chữ Dịch Phong hằm hằm nở nụ cười: “Đệ nghĩ rồi, nếu như cuộc chiến này đánh thắng, sau khi trở lại ta liền cầu Hoàng gia gia ân điển, đừng cho ta lại đi Hối Tin viện mà cho ta làm một chút việc, đến thời điểm bổng lộc cao hơn một chút, đợi khi được xuất cung, chúng ta tiêu dùng cũng được rồi, ha ha...”

Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Đệ còn muốn dưỡng ta?”

“Ừm” Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Huynh không chịu được oan ức, sau này ta nhận được phân lệ bạc đưa hết cho huynh, ta trong ngày thường không có dùng tiền, sau này mọi chuyện trong phủ cũng tất cả đều do huynh quyết định.”

Lăng Tiêu không nhịn được thay đổi sắc mặt, cái tên ngốc này, nói ra như thế không sợ người khác cười sao?

“Sao vậy?” Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không tiếp lời ngẩng đầu nghi ngờ nói: “Có phải là... A...” Lăng Tiêu cúi người hôn môi, Chữ Dịch Phong chỉ ngây ngốc giương đôi môi ngênh nhếch.

Lăng Tiêu muốn vẫn là trước tiên không cần nói cho tên ngốc này biết tài sản sự nghiệp của chính mình. Có thể chăm sóc người yêu sẽ có cảm giác thỏa mãn rất mạnh, hắn không đành lòng phá hoại.

Người yêu của hắn chỉ cần thỏa mãn là đủ rồi.

—

Giao chiến diễn ra nhanh hơn so với Lăng Tiêu nghĩ.

Ngày đó lúc chạng vạng, Trương Kế cho sứ giả đến. Sứ giả chỉ đến một mình, từ xa liền giơ thẳng hai tay, la lớn: “Hai quân giao chiến! Không chém sứ giả!”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong đang ăn cơm tối, nghe thấy quân sĩ bên ngoài la báo, hai người nhìn nhau, trong nháy mắt đó tâm ý tương thông, Lăng Tiêu đứng lên nói: “Ta đi gặp hắn, đệ ăn xong chén cơm này đi triệu tập tướng sĩ.” Lăng Tiêu đứng dậy mặc vào một bộ ngân giáp, cầm lấy ngân khôi, lại xoay người chỉ chỉ Chữ Dịch Phong: “Ăn xong chén cơm này!”

Lăng Tiêu kêu người đem sứ giả gọi vào trước phòng. Đem người đến từ trên cho tới dưới nhìn quét qua một lần. Người này cao bảy thước có thừa, khuôn mặt thanh tú, mặt mày có vẻ khôn khéo.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Trương tướng quân lại muốn nói điều gì?”

“Lăng Tiểu Hạo gia an hảo.” Người đến khom người lại, nói: “Trương tướng quân nghe nói Hàn đại tướng quân bị người ám sát, hiện ở trong quân tất cả đều là Lăng tiểu Hạo gia làm chủ, liền phái tiểu nhân tới hỏi, có thể cùng tiểu Hạo gia nói chuyện không. Dù sao thật là lắm chuyện...”

“Hiện tại trong quân ta toàn do Nhị Hoàng tôn làm chủ, ta chỉ là tướng quân nhỏ nhỏ bé làm sao có thể làm chủ sự?” Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Kính xin sứ giả đừng có ngậm máu phun người hãm hại ta.”

“Ha ha, ha ha...” sứ giả càn cười: “Là mặt tướng nhanh miệng nói nhảm, kính xin Lăng tiểu Hạo gia không cần để ý, chuyện mới vừa nói tiểu Hạo gia có đồng ý hay không?”

Lăng Tiêu giả vờ trầm tư, rõ ràng nói: “Không đi.”

Người nọ không nghĩ tới Lăng Tiêu có thể thoải mái từ chối như vậy, nghẹn một hồi, thân nhiên nói: “Kính xin tiểu Hầu gia cân nhắc, tướng quân của chúng ta là có hoàn toàn thành ý, hơn nữa... xin tiểu Hầu gia thận trọng ngẫm lại tình thế bây giờ rồi ra quyết định sau.”

Lăng Tiêu cúi đầu trầm ngâm, qua một hồi lâu mới nói: “Được... Được! Ta liền đi xem phong thái Trương tướng quân một chút.”

“Còn có, đến lúc đó kính xin Trương tướng quân có thể thẳng thắn chờ đợi.” Lăng Tiêu lại thấp giọng nói tiếp: “Ngày mai buổi trưa, ta sẽ một mình đi quân doanh của Trương tướng quân, cố gắng nói một chút về hiểu lầm hơn một tháng này.”

“Được, tướng quân nhà ta xin đợi tiểu Hầu gia đại giá.”

Sau khi đưa sứ giả đi về, Lăng Tiêu bước nhanh trở lại lều lớn, Chử Dịch Phong đã triệu tập toàn quân tướng sĩ. Chử Dịch Phong thấy Lăng Tiêu gật gù, Lăng Tiêu hiểu ý, thấp giọng nói: “Đã đàm luận được rồi ngày mai buổi trưa ta đi địch doanh...”

Chúng tướng sĩ vừa muốn khuyên can, Chử Dịch Phong gật đầu nói: “Được! Ngày mai giờ nào lúc địch quân không phòng bị chúng ta liền khai chiến, xuất kỳ bất ý!”

Chúng tướng sĩ: “...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Các tướng quân không cần như vậy, bội ước thì lại làm sao? Loại phản tặc này hà tất câu nệ với lễ pháp? Trận chiến này có thể thắng lợi mới là quan trọng nhất.”

Ô Kích gật gù: “Lăng tướng quân nói rất là đúng, Trương Kế phản tặc thủ đoạn độc ác, ám sát Đại tướng quân mọi chuyện đều làm được, chúng ta có cái gì không thể làm?”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu nói tiếp: “Kính xin chúng tướng quân đêm nay an bài tốt tất cả, ghi nhớ kỹ không thể tiết lộ phong thanh, chúng ta hiện tại muốn chính là tấn công khi quân địch chưa sẵn sàng. Một chiêu này, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ.”

Trong lều tướng sĩ lĩnh mệnh mà đi, Lăng Tiêu quay đầu nhìn Chử Dịch Phong, bốn mắt tụ hợp, ngày mai, bọn họ liền muốn nghênh đón trận chiến đầu tiên.

Tác giả có lời muốn nói: Người sứ giả kia tên là Chúc Dư, sau này xuất hiện cũng rất nhiều. Trước tiên nói một chút Tiểu Tiêu làm nền hạ, sẽ phô căng lúc càng lớn. Ủ ta nỗ lực cố gắng, vận vẹo...

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 31

Một đêm này các tướng sĩ được âm thầm an bài, ngày mai giờ nào một khắc, toàn quân chờ xuất phát.

Lăng Tiêu dậy sớm, tự mình giúp Chử Dịch Phong mặc chiến giáp. Nói là Chử Vương triều Minh Cảnh huấn, Hoàng tử Hoàng tôn đến chiến trường đều muốn xuất chiến. Lăng Tiêu ngày đó cũng mặc áo giáp màu bạc, hai người sóng vai mà chiến đấu.

Chử Dịch Phong do dự nói: “Lăng Tiêu, huynh vẫn là...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lăng tiểu Hầu gia xuống ngựa có thể trị lên ngựa có thể chiến, ta còn muốn cảm tạ trận chiến này để thăng chức quan đây, cũng không thể cả đời làm tướng quân, đến...”

Chử Dịch Phong gật gù cười: “Ừm, sống thì cùng sống...” Lăng Tiêu cắt lời Chử Dịch Phong: “Chúng ta sẽ sống mà, đi thôi.”

Toàn quân sớm đã dùng điểm tâm, chờ xuất phát, tướng quân đi trước tướng sĩ phía sau.

Lăng Tiêu đi ở phía sau Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Những lời ta nói cho đệ lúc trước có nhớ kỹ?”

“A?” Chử Dịch Phong lập tức bối rối, “Toàn là... đã quên, à nhớ rồi... huynh nói đánh xong cuộc chiến này cho đệ chân dê nướng ăn.”

Lăng Tiêu tức giận bật cười: “Đệ có thể nhớ kỹ cái gì? Thôi thôi, tùy tiện nói một chút thôi.”

Chử Dịch Phong lên ngựa, giục ngựa đi tới phía trước đại quân, đối mặt với 20 ngàn đại quân, Chử Dịch Phong nhắm mắt, cất cao giọng nói: “Ngày hôm nay, chúng ta sẽ lướt qua núi Hồ Nhi, thảo phạt phản quân, thu phục núi Hồ Nhi lấy lại đất phía Bắc! Các người có sợ không?”

Chử Dịch Phong thấy quân sĩ chỉ dạ thừa mà không nói, nở nụ cười: “Chắc chắn đều sợ hãi, nói các người không sợ đều là nói láo. Ta có sợ hay không?”

Có, ta cũng sợ, ta sợ chúng ta cô phụ hơn năm ngàn huynh đệ đã chết.” Quân sĩ dần dần ngẩng đầu lên, trong mắt có sự thù hận, Chử Dịch Phong tiếp tục: “Năm ngàn binh sĩ còn có thúc bá, huynh đệ, cùng với vô số đồng bào không quen biết.”

“Hơn năm ngàn vong linh ở phía sau chúng ta, chết đi thành liệt sĩ linh thiêng ở sau chúng ta. Giúp chúng ta vung ra một đao tiến lên! Giúp chúng ta bắn ra một tiễn tiến lên!”

Chử Dịch Phong hơi ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: “Phải, chúng ta một tháng trước nếm mùi thất bại, Trương gia phản tặc ở thả lời đồn đãi, nói Chử quân không dám tái chiến, có khả năng sao?”

Bọn quân sĩ vũ khí trong tay đang run rẩy, lớn tiếng rống giận: Không thể.”

“Chử quân độc chiếm thiên hạ. Chính là tổ phụ của ta. Thánh Thượng các người ở trên lưng ngựa dành giang sơn. Nói chúng ta Chử quân sợ đánh trận mới là chuyện cười. Chúng ta hiện tại chân đạp đất này là do tổ phụ chúng ta lúc trước chiến đấu dành được. Các thúc bá các người đã từng đánh thắng. Tiền nhân vết chân vẫn không có bị gió cát thổi hết, các người nói chúng ta sợ cái gì?”

Chử Dịch Phong nhảy khỏi lưng chiến mã theo bọn quân sĩ lớn tiếng hô quát hưng phấn đạp bước. Chử Dịch Phong một tay khẽ vuốt chiến mã, tiếp tục lớn tiếng giận dữ hỏi: “Là ai cướp đi đất đai mà tiền nhân chúng ta đánh trận dành được? Là ai đề tiện vô liêm sỉ lên vào trường bồng ám sát Đại tướng quân của chúng ta? Là ai không cho quân dân ta an bình, khơi lên một ngọn lửa chiến tranh?”

Bọn binh sĩ lớn tiếng gầm lên hô ứng.

“Tin tưởng ta!” Chử Dịch Phong rút ra chiến kiếm, lớn tiếng nói: “Ta cùng các người nghe chuyện bậc cha chú năm đó dành chính quyền công lao như thế... Mười năm sau này. Trả lời con cái của các người... Ngày đó các người đứng ở hồ Khố Sa trên thảo nguyên. Đánh giết bao nhiêu phản quân! Chém xuống bao nhiêu địch thủ!”

Trong nháy mắt toàn quân tùy theo gào thét, mười vạn thiết giáp cùng kêu lên rít gào!

Ồ Kịch khó mà tin nổi, nhìn trạng thái khí thế bốc hoả hùng hực của đại quân, nghiêng đầu hỏi Lăng Tiêu: “Tiểu... tiểu Hầu gia, đây là ngài chỉ dạy Nhị Hoàng tôn?”

“Không phải.” Lăng Tiêu vì là lời nói vừa rồi của Chử Dịch Phong mà chấn động.

Lăng Tiêu không khỏi nghĩ đến trước đây tình cờ cùng Lăng Hầu gia nói đến Vi gia, Lăng Hầu gia đã nói, có mấy người, trời sinh ra đã là người sống cho chiến trận, chết cho chiến trận. Vi gia nam tử chính là như vậy.

Nam nhân Vi gia vĩ đại nhất dạy nên Chử Dịch Phong, y mang theo một nửa dòng máu của Vi gia tướng sĩ, mang theo một nửa dòng máu của Chử gia Hoàng tộc. Từ nhỏ đã mang theo khí thế sát phạt, nguồn sức mạnh này không phải Lăng Tiêu có thể cho, do thiên bẩm, do khí chất bẩm sinh.

Có thể Hoàng đô cấm tú phồn hoa từng che giấu một Chử Dịch Phong oai hùng, ở nơi bão cát đầy trời hồ Khố Sa trên thảo nguyên, Chử Dịch Phong cuối cùng tìm được con người thật chân chính của mình.

Lăng Tiêu cũng lo lắng qua, cũng nghi hoặc qua, nhưng vào lúc này Lăng Tiêu càng ngày càng kiên định, Chử Dịch Phong vì chiến mà sinh, có khí thế này, y sẽ không thua.

Không có ai lại nghi vấn chiến sách của Chử Dịch Phong, 20 ngàn đại quân tôn Chử Dịch Phong làm chỉ huy. Hai đường bọc đánh, bốn đội tiên phong là đội ngũ tinh binh yểm hộ do Chử Dịch Phong bố trí cho Lăng Tiêu.

Trong khi đó Trương Kế ở trong quân còn đang đợi Lăng Tiêu “Một mình đến đây”. Thời điểm trời lơ mờ sáng, trong quân cơm còn chưa ăn liền bị Chử quân tiến đánh giết một phần.

Trương Kế cũng là một tướng quân có kinh nghiệm, biết đây là bẫy, không có nổi giận, vội vã tập kết tướng sĩ, tự mình mặc giáp ra trận. Lệnh cho quân tốt giữ nghiêm núi Hồ Nhi là một chỗ hiểm yếu, rồi tức khắc nghênh chiến. Trương Kế trong lòng yên lặng tìm cách, vẫn chưa ra khỏi Thạch Lâm trường bồng, thân binh liền cuống quýt đến báo: “Chử quân đã công phá phòng tuyến núi Hồ Nhi, cách nơi đóng quân không tới hai mươi dặm?”

“Cái gì? ” Trương Kế suất nữa đứng không vững, trên trận chiến có thể đánh bại Chử quân dựa vào chính là ưu thế địa hình. Núi Hồ Nhi có địa hiểm yếu, chỉ có một chỗ yếu nhất là khe núi, dễ thủ khó công. Nơi đó là Trương Kế phái trọng binh canh giữ, không nghĩ chưa tới nửa canh giờ liền bị công phá.

Thân binh đứt quãng nói: “Tả tướng quân nói là trong núi Hồ Nhi đã sớm bị Chử quân mai phục rồi, đại quân xông vào thì bọn họ đồng thời từ trong lòng núi lao ra, Tả tướng quân nhất thời không kịp trở tay...”

Trương Kế nghe đầu óc càng quay cuồng, cố gắng ổn định tâm thần, lên ngựa nghênh chiến.

Chờ đến khi Trương Kế ra chủ trì đại cuộc, Chử Dịch Phong đã chém giết bốn tên đại tướng vốn là tiên phong trong quân của Trương Kế, một bước tiến vào nơi đóng quân.

Quân sĩ Trương Kế không thể ngờ lại bị đánh bại nhanh như vậy. Vì Tranh phái thân binh bên người tới báo về Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu. Chử Dịch Phong cùng với Lăng Tiêu ban đầu còn lo lắng an nguy lẫn nhau sau cũng thấy dần yên lòng. Chử Dịch Phong chỉ để cho Lăng Tiêu trầm người, cùng với

những người do Vi Tranh an bài hoàn toàn không tuân lệnh, tả xung hữu đột, tung hoành ngang dọc, chỉ chốc lát sau đã đem quân sĩ phòng hộ của Trương Kế đánh tan.

Tả hữu dục các tướng sĩ cũng dần dần đuổi kịp Chử Dịch Phong, thừa dịp quân sĩ Trương Kế hoảng loạn, gặp địch liền giết, núi Hồ Nhi máu tươi đầy đất.

Trương Kế gào thét, trước mắt tất cả đều là Chử quân. Nhưng bởi vì Chử Dịch Phong một đội giục ngựa quá mau lại đem chiến kỳ hạ xuống. Xa xa nhìn thấy Trương Kế căn bản nhìn không biết chủ soái Chử quân ở nơi nào.

Sĩ tốt của Trương Kế bị chém giết vô số, chưa tới một canh giờ, đạo phòng tuyến thứ hai cũng tán loạn, trận pháp đã sớm không hoàn toàn. Trương Kế bắt đắc dĩ, ôm nỗi hận sai người nhô trại lui quân. Mới vừa hướng về hướng Tây Bắc lui không tới năm mươi dặm liền phát hiện, Chử quân tả hữu dục đã bao vây, Ô Kích cùng Nghiêm Sư hai đường binh vừa hợp lại.

Nếu như hiện tại có người đứng ở phía trên Khố Sa Hồ sẽ phát hiện, nguyên bản Chử quân như một đám dã sói không có kỷ luật, nhưng kỳ thực đã sớm bày xong một ung trận, ở đầu hai cánh con ung lớn do Chử Dịch Phong chỉ huy chậm rãi bao vây, đem đại quân dày đặc của Trương Kế thực thực khóa chặt.

Vừa bắt đầu ai có thể nghĩ tới, nhìn như là quân tiên phong của Ô Kích cùng Nghiêm Sư yểm hộ quân của Chử Dịch Phong, nhưng thật ra là Đại tướng quân Chử Dịch Phong lại dẫn quân yểm hộ hai cánh tả hữu, đều đầu vào đây thực hiện bao vây gần trăm dặm.

Lăng Tiêu không thừa nhận cũng không được, ở trên chiến trường Chử Dịch Phong đúng là thiên tài. Chiến sách này vừa bắt đầu hẳn là bất luận làm sao cũng không tin, nhưng hiện tại chứng minh Chử Dịch Phong chỉ huy thật sự là rất tốt.

Chử Dịch Phong phát ra mệnh lệnh, toàn quân tướng sĩ chậm rãi hướng về trung tâm, hợp lực vây quét phản quân Trương Kế.

Chử quân tạo thành vòng tròn lớn đang chậm chậm siết chặt vòng vây, quân sĩ Trương Kế bắt đắc dĩ không địch lại đại thế, kêu thảm thiết một tiếng, máu tươi chậm rãi nhuộm đỏ đầy đất, địa ngục nhân gian, chỉ đến như thế.

Nửa canh giờ sau Chử Dịch Phong sai người ở trước trận lớn tiếng khuyên Trương Kế đầu hàng. Trương Kế tự biết không địch lại, nhưng cắn răng kiên quyết không hàng, ra lệnh tinh binh hướng về phía Tây Nam ra sức phá vòng vây. Các quân sĩ không quân sống chết xông ra, Tây Đường quân của Ô Kích không địch lại. Nửa canh giờ sau quân Trương Kế giết mở ra một con đường máu, mang theo không tới 10 ngàn binh sĩ chạy thoát ra ngoài, hướng về Hung Nô quốc chạy trốn chết.

Chử Dịch Phong cùng chúng tướng sĩ đã sớm giết đỏ cả mắt rồi, đang muốn suất quân đuổi theo, Lăng Tiêu giục ngựa chặn lại chiến mã của Chử Dịch Phong, lớn tiếng khuyên can: “Hoàng tôn. Đại Chử quốc ta cùng Hung Nô quan hệ vốn là căng thẳng. Lúc này xong tới chắc chắn có chuyện sẽ xảy ra là không thể ngăn cản, chúng ta chỉ nói là chỉ đuổi giết phản tướng, nhưng Hung Nô lại sẽ nói như thế nào? Đến lúc đó Hung Nô phát binh, Hoàng tôn làm sao hướng về Hoàng thành bàn giao?”

Chử Dịch Phong cả người đầm máu, nhìn máu me cũng đồng dạng khắp người Lăng Tiêu cứng rắn tự ổn định tâm thần, nhắm mắt để thần trí thanh minh một chút, gật đầu nói: “Lăng tướng quân nói đúng! Lệnh Ô Kích trở về. Hợp nhất... hợp nhất phản quân còn lại.”

Lăng Tiêu thu đao, giục ngựa đi theo phía sau Chử Dịch Phong.

Kết thúc chiến trận, Chử quân tự tổn 10 ngàn hai, chém giết phản quân 40 ngàn, thu phục đầu hàng quân sĩ tổng cộng gần 50 ngàn. Trương Kế quân lính tan rã.

Kết quả, Chử Dịch Phong một trận chiến thành thần, Lăng Tiêu cũng có công tham mưu.

Kết thúc, Chử quân thu phục đất đai hồ Khố Sa, lần thứ hai làm sáng tỏ ranh giới biên cương giữa Đại Chử quốc cùng Hung Nô quốc.

Một trận đại chiến từ trước khi mặt trời mọc vẫn giết tới hoàng hôn. Lăng Tiêu sai người ngay tại chỗ trát doanh, giết dê ban rượu, khao thưởng tam quân.

Lăng Tiêu nghĩ đã tới lúc báo cho Hoàng thành tin chiến thắng, châm chước câu chữ, không có một chút tranh công xin ban thưởng cùng tự phụ, chỉ là như thực chất bàn giao tình huống của tiền tuyến, thỉnh cầu triều đình chỉ thị bước kế tiếp.

Chử Dịch Phong đến xem dàn xếp tù binh tướng sĩ, lại đến xem thương binh, bận rộn những việc này đến giờ Dậu. Sau đó Chử Dịch Phong trước tiên ở ngoài trường bỏ đi chiến giáp, tẩy sạch sẽ huyết ô, đầu tóc rồi bù tiến vào.

“Chuẩn bị xong?” Lăng Tiêu vẫn còn một thân chiến y trên chiến trường, nở nụ cười: “Chiến báo cũng viết xong rồi, đệ đến xem.” Tàn Long tiến vào, tiếp nhận chiến báo, tự đi giao cho Phong Hành quân.

Lăng Tiêu quay về Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Ta còn chưa kịp thu thập tẩy rửa đây.” Nói xong sai người đưa nước nóng vào. Lăng Tiêu ngay ở trước mặt Chử Dịch Phong tự nhiên mở ra ngân giáp, cởi ra chiến bào, áo lót...

Lăng Tiêu ngày hôm nay vẫn ở phía sau Chử Dịch Phong, cũng giết không ít người, máu tươi xuyên thấu qua tầng tầng áo giáp dính vào trên thân thể, đã ngưng tụ thành màu đỏ sẫm.

Chữ Dịch Phong đến gần, lấy khăn cho Lăng Tiêu lau, bóp thịt phía sau của Lăng Tiêu không tự chủ co rúm lại, làm cho Chữ Dịch Phong lo sợ một trận. Lăng Tiêu máu trên người không nhiều bằng người khác, chỉ là trên lưng có to to nhỏ nhỏ bảy đạo vết thương!

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không có chuyện gì, đều là xuyên thấu qua áo giáp đâm vào, chỉ là vết thương nhẹ, đã không còn chảy máu.”

Xác thực tất cả đều là vết thương nhẹ, Lăng Tiêu thân thủ mặc dù không tệ nhưng cũng không bằng Chữ Dịch Phong. Cũng có thể hẳn vì che chở Chữ Dịch Phong mà qua một hồi ác chiến đã bị trúng không ít vết thương.

Những vết thương này nếu là ở trên người Chữ Dịch Phong, y chắc chắn sẽ không lưu ý, nhưng nhìn trên người Lăng Tiêu có những vết máu này Chữ Dịch Phong đỏ cả mắt, nói giọng khàn khàn: “Ta đi tuyên quân y.”

“Đi cái gì?” Lăng Tiêu một tay kéo Chữ Dịch Phong qua: “Có nhiều thương binh như vậy còn chưa chữa trị hết, gọi quân y tới đây không hay lắm, cứ lấy cho ta chút thuốc bôi là được, vết thương này cũng không quá nặng, ta có thuốc để trong mình, để lấy cho ta thoa là được.”

Chữ Dịch Phong gật gù, vội vã đi vào trong tìm hòm thuốc rồi cầm thuốc mỡ đến. Chữ Dịch Phong mở ra ngửi một cái, chính là thuốc khi y bị Thái tử đánh, Lăng Tiêu đã thoa cho y thuốc cao này.

Lăng Tiêu trải ra một cái thảm, cúi người xuống nằm nhoài trên giường nhỏ, Chữ Dịch Phong cẩn thận bôi thuốc cho hắn. Lăng Tiêu xoa người lại, nhìn đáng vẻ Chữ Dịch Phong không nhìn được néo mặt y, cười nói: “Không tiền đồ, chỉ như vậy mà muốn khóc? Không có đau chút nào.”

Chữ Dịch Phong then thùng xoa nhẹ con mắt, nở nụ cười. Lăng Tiêu nhìn y hiện tại đáng vẻ sạch sẽ ngây ngô, nhìn sao cũng không nghĩ ra người này vào ban ngày trên chiến trường lại chính là một người khác hẳn.

Lăng Tiêu hơi cúi đầu cùng y hai cái trán chạm vào nhau, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay ở trên chiến trường... Ta đều nhận không ra đệ, chiến sách của đệ rất tốt.”

Chữ Dịch Phong được Lăng Tiêu khích lệ có chút ngượng ngùng, cười lấp bắp nói: “Ta... ta cũng không nghĩ tới, ta cũng không muốn như vậy.” Lăng Tiêu nhân tiện hôn môi Chữ Dịch Phong, rù rì nói: “Không muốn bôi vì giết người rất khổ sở, chúng ta hiện tại giết người là vì bảo vệ nhiều người, đệ đã bảo vệ rất nhiều người ở hồ Khố Sa. Bởi vì quyết sách của đệ nên rất ít người phải chết, đệ làm rất đúng...”

Lăng Tiêu mấy câu nói khuyên làm Chữ Dịch Phong sau khi giết người không hổ thẹn nữa, Chữ Dịch Phong tâm tình tốt lên, gật đầu nói: “Ừm... Đáng tiếc để Trương Kế chạy thoát. Ừ, huynh không phải còn muốn biết hắn tại sao làm phản? Đệ còn muốn bắt sống hắn để huynh tra hỏi, đáng tiếc không được.”

Cái tên ngốc này. Lăng Tiêu bật cười: “Ai muốn biết hắn tại sao làm phản... Quên đi không nói cái này, buổi tối còn phải mở tiệc chúc mừng, tất cả binh sĩ đều chờ đệ đến đây.”

Lăng Tiêu tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, cùng Chữ Dịch Phong dắt tay đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhịn Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong cùng toàn quân trên dưới vui vẻ đến nửa đêm. Chữ Dịch Phong tửu lượng không cao, uống mấy chén liền say. Phía sau tất cả đều là Lăng Tiêu đỡ cho, dù là Lăng Tiêu uống một lượng lớn như vậy cũng say chuệnh choáng.

Tần Long cùng thân binh đỡ Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong về trướng. Tần Long thấy Chữ Dịch Phong say đến mơ hồ, cúi người vì y giải khai ngoại bào. Lăng Tiêu say chuệnh choáng đứng bán dựa vào trên giường nhỏ, mắt phượng khẽ nhắm, thấp giọng nói: “Hoàng tôn có ta hầu hạ, đi xuống đi.”

Tần Long nghe vậy ngạc nhiên một trận, không dám ngủ nghĩ, khom người nói: “Vâng.”

Sau đó lập tức xoa người bước đi ra ngoài.

Lăng Tiêu chính mình cũng có chút lảo đảo, cẩn thận đem Chữ Dịch Phong ôm vào trên giường nhỏ, chậm rãi đem y phục của Chữ Dịch Phong cởi ra, chính mình cũng cởi chiến bào, ôm nhau nằm xuống. Trước khi ngủ còn không quên kéo thảm qua đem Chữ Dịch Phong bao chặt chẽ, còn mình thì lại ôm Chữ Dịch Phong ngủ.

Một đêm ngủ thật ngon.

Lúc sáng sớm Chữ Dịch Phong tỉnh lại, hơi động một chút, Lăng Tiêu như có cảm giác cũng mở mắt ra, tiếng nói còn mang theo giọng khàn khàn như chưa tỉnh giấc: “Sao vậy? Đau đầu không?”

“Không đau...” Chữ Dịch Phong còn có chút mơ màng, lúc này mới phát hiện mình không có mặc y phục, Chữ Dịch Phong đỏ mặt, lắp bắp nói: “Ta sao vậy, y phục đều thoát hết...” Nói xong muốn đi lấy áo lót bên gối, Lăng Tiêu hiểu ý lấy tay cầm lên đưa qua, vừa nhìn thấy áo lót, không nhịn được buồn cười, áo lót vẫn không thay đổi, chính là áo ngày đó mình đã cho y.

Lăng Tiêu một tay cầm lấy áo lót, cúi xuống thân mật đặt ở trên người Chữ Dịch Phong, tóc đen thật dài tùy ý buông xuống, làm khuôn mặt tinh xảo có thêm một tia tà khí.

Lăng Tiêu nở nụ cười, để sát vào bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Vẫn chưa hỏi đệ đây, sao lại thích mặc áo lót của ta như thế... Xem trong đầu đệ là muốn cái gì, hả?”

Lăng Tiêu nói chuyện âm thanh rất êm tai, giống như là trêu chọc đem lỗ tai Chữ Dịch Phong đều thiêu đỏ, Lăng Tiêu cười khê: “Nói nha, vốn chỉ muốn cho đệ mặc một ngày đó thôi, tại sao lại trộm mặc thường xuyên?”

“Không phải...” Chữ Dịch Phong da mặt mỏng, không chịu nổi Lăng Tiêu trêu chọc như vậy, thẹn thùng nói: “Ta chính là... chính là...”

“Chính là nhớ ta có đúng hay không?” Lăng Tiêu âm thanh ách hạ xuống, hôn môi Chữ Dịch Phong, nhỏ giọng nỉ non: “Đệ có biết đây là ý gì hay không... hả?” Nói xong tiện tay đem áo lót ném khỏi giường, đang muốn cúi đầu hôn y, thì Chữ Dịch Phong vội vàng mò tay xuống đem áo lót nhặt lên, cẩn thận để xuống đặt ở giường, nhỏ giọng nói: “Huynh đừng... đừng làm hỏng.”

Lăng Tiêu vốn chuẩn bị đi ăn điểm tâm, nhưng hiện tại lại bị một câu nói của Chữ Dịch Phong làm tâm đau đớn. Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không nói lời nào cho rằng hấn tức giận, vội vã nói lấp ba giải thích: “Không phải... đồ vật của huynh, ta cũng là làm một cái giống như thế...”

Lăng Tiêu trong lòng cảm thấy ấm áp, lôi kéo tay Chữ Dịch Phong, để tay y vào trong áo lót của mình cho y cảm lấy ngọc bội mà mình lúc nào cũng mang theo.

“Đây là...” Chữ Dịch Phong đem Ngọc bội lấy ra nhìn, vừa mừng vừa sợ: “Huynh vẫn mang? Sao vậy... sao lại vỡ rồi?”

Lăng Tiêu không muốn giải thích, nhẹ giọng nói: “Không lưu ý làm rơi, tìm sư phụ có nhiều kinh nghiệm dùng vàng nạm lên, là ta không cẩn thận...” Lăng Tiêu vẫn mang Ngọc bội làm cho Chữ Dịch Phong rất vui vẻ, nào còn để ý đến ngọc bị vỡ, gật gù: “Như vậy cũng tốt xem... ta... không nghĩ tới huynh có thể vẫn mang.”

Lăng Tiêu khê hôn lên trán Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nỉ non: “Sẽ vẫn mang, đến cả đời...”

Lăng Tiêu mê luyến hôn thân thể Chữ Dịch Phong, lúc này ở trên chiến trường tuy đao thương bất nhập nhưng thân thể dưới ánh nến xem ra yếu đuối lại đơn bạc, Lăng Tiêu kéo thăm che ở trên người cả hai ra, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve lên thân thể Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong thoải mái nhỏ giọng rên rỉ, ần ần lại liêu tình. Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong để y đối mặt với mình, lấy một ít thuốc mỡ ngày hôm qua Chữ Dịch Phong xoa cho hấn. Ngón tay dính óng ánh thuốc mỡ, một tay tách hai chân Chữ Dịch Phong ra, ngón tay đưa vào chậm rãi vì y làm động tác mở rộng hậu huyết.

Chữ Dịch Phong có chút không thoải mái, Lăng Tiêu nghiêng đầu hôn Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói lời tâm tình, đợi đến khi Chữ Dịch Phong thích ứng mới lấy ngón tay ra, nhẹ giọng nói: “Ta đi vào, không chịu nổi liền nói?”

“Ừm” Chữ Dịch Phong khuôn mặt trắng nõn đã ửng đỏ lên, gật gù: “Không... không có chuyện gì...”

Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào thân thể Chữ Dịch Phong, một tác một tác... chậm chậm đi vào kim nén như là dẫn vật chính mình. Nhìn Chữ Dịch Phong thoải mái ần ần, Lăng Tiêu hầu như không khống chế được chính mình, nỗ lực dựa vào một chút lý trí, ôn nhu xâm nhập dưới thân người yêu...

“A...” Chữ Dịch Phong cũng không nói ra được là đau hay thoải mái, liên tiếp những khoái lạc truyền đến thấm thấu toàn thân, thân thể không tự chủ bắt đầu run rẩy, bên tai là tiếng Lăng Tiêu hít thở thô ách, thiêu đỏ vành tai y. Chữ Dịch Phong cắn cánh tay, tận lực không phát ra âm thanh lúng túng rên rỉ.

“Cứ kêu ra!” Lăng Tiêu một cái tay để ở trước ngực Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng thở dốc nói: “Thoải mái liền kêu ra...? Ta thích nghe... tiếng của đệ.”

Chữ Dịch Phong thẹn thùng lắc đầu một cái, bất luận mọi chuyện y đều nghe Lăng Tiêu nhưng việc này lại làm không được. Lăng Tiêu sợ y lại cắn cánh tay, khê vuốt môi của y rồi để hai ngón tay vào, khinh nhu đùa khoang miệng ần ần của Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong hưởng thụ được càng thêm mê loạn rên rỉ, hạ thân lại càng thêm rung động mãnh liệt...

Lăng Tiêu sợ Chữ Dịch Phong lần đầu không chịu nổi, nên cố gắng tăng nhanh tốc độ để cho mình sớm tiết ra, Chữ Dịch Phong cảm nhận được một luồng bạch dịch bắn vào trong cơ thể mình, thân trí càng thêm mê loạn, hai chân một trận run rẩy dường như mất cảm giác...

Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong xoay người lại, lấy tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đã dính ướt mồ hôi, vừa cúi đầu nhìn vừa hôn trán của y. Chữ Dịch Phong phía trước còn đứng thẳng, Lăng Tiêu có ý định muốn dùng tay cầm lấy, Chữ Dịch Phong thờ hờn hờn thấy Lăng Tiêu nhìn xuống, vội vã che khuất nơi đó của mình, nói lấp: “Liên... cứ như vậy đi....., không....., không....., trước tiên không nên làm lại nữa...”

Lăng Tiêu biết y là sợ mình lại tới một lần nữa, vỗ nhẹ bên eo Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng trách mắng: “Ta sẽ như vậy mà không để ý đến thân thể của đệ sao? Đến... ta xem một chút...”

Lăng Tiêu xốc thăm lên, tách hai chân Chữ Dịch Phong ra nhìn kỹ, Lăng Tiêu làm ôn nhu nên nơi đó chỉ là hơi sưng, cũng không có xuất huyết. Lăng Tiêu yên tâm, nhìn Chữ Dịch Phong nơi đó còn đứng thẳng, nở nụ cười, cúi đầu ngậm lấy...

“Lăng Tiêu đừng? A...” Chữ Dịch Phong cái gì cũng không nghĩ ra Lăng Tiêu sẽ ngâm nơi đó của mình, vừa muốn ngăn cản đã bị Lăng Tiêu ôn nhu ngâm chặt, mắt phượng hơi nhủ nhìn Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong mới nếm thử tình dục nên chưa bao giờ trải qua những chuyện này, âm thanh vừa tới nơi cổ họng liền hóa thành thoải mái rên rỉ...

Lăng Tiêu phun ra nuốt vào càng ôn nhu, tiện thể vuốt ve da thịt nhẵn nhụi mẫn cảm giữa hai chân Chữ Dịch Phong, tỉ mỉ ôn nhu để y tiết ra...

Lăng Tiêu lấy khăn lau chùi trên người cả hai một chút, khoe miệng nhếch lên cười khê hỏi Chữ Dịch Phong còn đang thất thần: “Thoải mái không?”

Chữ Dịch Phong một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, thẹn đỏ mặt, lúng túng nói: “Huynh sao vậy... sao lại làm chuyện kỳ quái như vậy...”

“Không kỳ quái” Lăng Tiêu cười khê, lại an ủi Chữ Dịch Phong còn đang mơ hồ một lúc, sau đó mới đứng dậy khoác lên ngoài bào đi ra ngoài trường lấy nước.

Lăng Tiêu dùng vài miếng khăn nóng lau cho Chữ Dịch Phong một lần, chính mình cũng rửa một chút. Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, Lăng Tiêu lại lên giường nằm cùng Chữ Dịch Phong, sủng ái ôm lấy Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng ní non: “Theo ta không hại cái gì đâu, không sao đâu? Ngủ tiếp một chút...”

Chữ Dịch Phong gật gù, trong lòng tất cả đều là tràn đầy ấm áp, vốn định sẽ cùng Lăng Tiêu nói một lúc, nhưng không chống cự nổi ừ rừ tràn trường dựa vào lồng ngực Lăng Tiêu chỉ chốc lát liền ngủ.

Lăng Tiêu đứng là không còn buồn ngủ, qua ánh nến nhìn kỹ khuôn mặt Chữ Dịch Phong, nghĩ đến lần đầu gặp gỡ, nghĩ đến y trong Hồi Tin viện, lúc y trên chiến trường, còn có lúc này đây y ở trên giường của hắn.

Lăng Tiêu vẫn cho là mình là một người lạnh nhạt, có thể nói là lập dị, bây giờ mới biết, đối với người này tình cảm ngày càng hăm sâu hơn.

Trời đã sáng hẳn Lăng Tiêu gọi Chữ Dịch Phong dậy, kỳ thực sau cuộc chiến mọi chuyện đã không còn nhiều, Trương Kế mang theo không nhiều không ít 10 ngàn binh chạy trốn, hiện ở chỉ cần chờ ý chỉ của triều đình, là phái sứ giả đến cùng Hung Nô hiệp thương hay là trực tiếp hạ lệnh đại binh áp sát lệnh cho Hung Nô giao người.

Có điều Chữ Dịch Phong từ trước đến giờ luật kỷ rất nghiêm, nếu như việc quân chậm trễ tất nhiên trong lòng sẽ không dễ chịu.

Điểm tâm xong Chữ Dịch Phong đến xem quá trình họp nhất phản quân. Lăng Tiêu phụng lệnh Đại tướng quân triệu tập chúng tướng sĩ ở trong đại trường thương nghị chuyện sau chiến sự.

Trải qua trận chiến này các tướng sĩ đối với Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong tâm phục khẩu phục. Tất cả đều biết dựa vào hai người này một trận mới có thể đánh thắng đẹp đẽ như thế. Danh tiếng chỉ là hư không, không cần nói, chờ đến khi trở về mỗi người đều được phong thưởng là không thể thiếu.

Lăng Tiêu không ngồi ở phía trên mà ngồi phía dưới cùng binh sĩ, cười nói: “Triều đình ý chỉ còn chưa có đến, Hoàng tôn cùng ta thương nghị là không thể tiếp tục chờ như vậy được. Ý của ta là phái người ở biên cảnh của Hung Nô toả ra bố cáo, chiêu hàng Trương Kế cùng những quân sĩ của hắn, chỉ đáp ứng bọn họ, lạc đường biết trở lại, chỉ bắt trừng phạt tội phản trong quân doanh, không phạt không đánh, không gây họa tới người nhà dòng họ... Nếu là một mực vì phản tặc Trương Kế bán mạng, nếu đến tai triều đình sau này thẩm tra, thì cha mẹ vợ con ở quê nhà sẽ vì bọn họ chuộc tội đi.”

Ô Kích gật gù: “Rất phải, như thế tất nhiên sẽ có không ít phản quân quy hàng.” Trương Kế mệnh số đã định, không ai ngốc như thế mà trung thành với hắn bỏ an nguy cả nhà bán mạng cho hắn.

“Chính là không biết Hung Nô đến cùng là ý gì...” Nghiêm Sur trầm giọng nói: “Vị tân Thiên Vu này còn vẫn chưa tỏ thái độ, không biết...”

Lăng Tiêu nở nụ cười không nói chuyện, việc này hắn lại không bận tâm. Triều đình hiện tại còn chưa tỏ thái độ, cũng không biết tốt xấu thế nào, nên hắn sẽ không nhúng tay.

“Vậy cứ như thế, định ra bố cáo chiêu hàng phản quân việc này phải nhọc lòng Ô tướng quân rồi.” Sau đó mọi người còn nói chút việc vặt, chỉ chốc lát sau liền tản đi.

Sau khi các tướng sĩ đều đi ra, Lăng Tiêu lệnh cho Tần Long tiến vào, thấp giọng hỏi: “Phái người đi Hoàng thành sao rồi, nói?”

“Chủ từ hỏi chuyện thứ nhất thực sự không hỏi thăm được, người phái đi điều tra còn đang suy nghĩ biện pháp.” Tần Long trầm ngâm một trận, sau đó nói “Sứ Phái hắn nói xin chủ từ trách phạt.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chuyện này có cái gì phải phạt, lúc này hỏi không ra thì từ từ đi, chuyện quân lương ra sao? Nói rõ cho ta biết?”

Tần Long tiến lên một bước, hạ thấp giọng: “Hàn Tín Trung đã từng nhiều lần hướng về triều đình cầu lương, Thái tử đều đáp ứng. Đúng là có sai khiến Bắc Thọ cùng Bạch Thạch Giang hai nơi hướng về nơi này cung ứng lương, nhưng...”

Nhưng Bạch Thạch Giang một tạ gạo đều không đưa tới, thậm chí bên này tướng sĩ cũng không biết còn có Bạch Thạch Giang cung cấp quân lương. Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Trong triều hiện tại quản việc này, hẳn là Vinh Tường Công phủ Chân Phúc Hải Chân đại nhân chứ?”

“Chính vâng.”

Quả nhiên nha... Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, làm nhạc phụ của Tuệ Vương Chử Dịch Cảnh, hiện tại liền vội vã vì hắn làm việc? Bạch Thạch Giang cách nơi này có 300 dặm, hiện tại còn kéo dài không đưa lương đến, thật không sợ bị tố cáo là tham ô ăn chặn lương thảo sao? Hắn là không sợ đi, phỏng chừng kẻ thế mạng cũng đã tìm kĩ.

Nếu không phải là ngày đó vừa tới trong quân cùng Chử Dịch Phong nói đến việc này, Lăng Tiêu cũng không biết chuyện này. Lăng Tiêu tự biết lúc này không thể động vào vụ này nên không nghĩ nhiều nữa, lại hỏi: “Còn chuyện thứ ba thì sao đây?”

Tần Long gật đầu: “Cái này chúng ta có nội tuyến, Miêu Trưng đem phương thuốc của Hoàng Thượng dùng ra bên ngoài cho đại phu nhìn xem, nói là không sao, nhưng Sử Phái khuyên chủ tử không nên dễ tin, nội tình trong cung không phải đơn giản, ta sợ...”

Tần Long không nói thêm nữa, Lăng Tiêu cũng biết, hắn muốn nói, hắn sợ lão Hoàng Đế nhanh chóng sẽ không xong rồi.

Tần Long hiện tại là tâm phúc của Lăng Tiêu, lại mang theo trách nhiệm do chủ cũ Vi Tranh giao phó. Vạn sự đều lấy Lăng Tiêu làm chủ, không thể không vì hắn suy nghĩ nhiều một ít. Bây giờ Lăng Tiêu vì Chử Dịch Phong dĩ nhiên đắc tội với Thái tử cùng Tuệ Vương, dù cho có Thái tử phi thương yêu, việc tiền triều, nữ nhân có thể giúp đỡ cái gì đây?

Nếu như chỗ dựa vững chắc như núi vỡ, tình cảnh Lăng Tiêu cũng sẽ không thật tốt, hiện tại lại lập được đại công, Tuệ Vương sao lại không kiêng kỵ?

Trước đây Tuệ vương đã không tha cho Chử Dịch Phong, hiện tại càng là hận không thể lột da xẻ thịt, Tần Long sao lại không thông suốt. Trải qua những ngày qua cũng biết Lăng Tiêu đây là muốn liều chết bảo vệ Chử Dịch Phong. Bây giờ muốn bảo vệ tốt cho y, biện pháp duy nhất chính là tranh đề.

Nhưng theo thế cục bây giờ... Tần Long trong đầu thoáng hiện một ý nghĩ lớn mật, nếu như đại quân đang đóng ở đây mà lão Hoàng Đế liền băng hà, vậy bọn họ phải về hướng nào?

Không bằng đang lúc sở hữu đại quân Bắc bộ... Uy hiếp Hoàng thành cũng có thể nâng đỡ Chử Dịch Phong, tuy rằng mạo hiểm nhưng cũng so với trở lại bị người bắt bí thì cách này hay hơn.

Đến lúc đó đối ngoại nói là Chử Dịch Phong cầm binh tạo phản, Lăng Tiêu Hầu gia liều chết can gián, muốn bảo vệ Thọ Khang Hầu phủ cũng không khó.

Tần Long đối với Lăng Tiêu không chút nào giấu giếm riêng, chỉ cần nhìn thái độ là Lăng Tiêu liền biết hắn muốn nói cái gì, vội vã đánh gãy, trầm giọng nói: “Lời vừa định nói ngươi nên quên đi, ta biết ngươi là một lòng vì ta, Tần Long ngươi vẫn là quá trẻ tuổi.”

Tần Long và Lăng Tiêu cùng tuổi, nghe thấy Lăng Tiêu nói chuyện như thế, tâm tình vốn sốt sắng cũng muốn cười, Lăng Tiêu cũng không nhịn được nở nụ cười: “Thôi, ta biết ngươi nghĩ tới cái gì, trước đây ta cũng sẽ kích động, nhưng không nên rút cùi dưới đáy nồi, một lần là được rồi, đi thôi.”

Tần Long hành lễ lui ra, Lăng Tiêu nhìn ngọc bội bên hông đến xuất thần. Tần Long nói không sai, nếu là lão Hoàng Đế chết rồi, vậy bây giờ binh sĩ trong tay Chử Dịch Phong là lớn nhất, so ra nếu về Hoàng thành giao quân quyền ra chờ đợi Tuệ Vương tính toán, thì chỉ bằng giống hiện tại cầm binh uy hiếp Thái tử sẽ càng hữu hiệu hơn.

Nhưng những việc quan hệ đến Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu không cho phép bất kỳ nhân tố không ổn định nào tồn tại.

Còn chưa tới bước đi kia, còn chưa tới thời điểm cá chết lưới rách, không đánh mà thắng mới quan trọng, chỉ cần không có uy hiếp đến sinh mệnh, Lăng Tiêu vẫn rất hi vọng lấy phương thức hòa bình phò trợ Chử Dịch Phong thượng vị.

Đương nhiên là nếu không có uy hiếp đến sinh mệnh thì sẽ không ra tay.

“Đang nghĩ đến cái gì đây?” Chử Dịch Phong đi vào, vừa vận nhìn thấy Lăng Tiêu đang xuất thần.

Những rắc rối phức tạp chọc người phiền lòng này cũng không thể để Chử Dịch Phong biết, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đang suy nghĩ cho đệ ăn chân dê nướng đây, không phải muốn ăn sao. Đi ta đã cho bọn họ đi tìm mua phỏng chừng đã đến.”

Lăng Tiêu không vội, chuyện to lớn hơn nữa hắn đều để phía sau. Hắn tiểu tướng quân chỉ cần bận tâm mỗi ngày ăn cái gì là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33

“Huynh xem trước cái này một chút đi.” Chử Dịch Phong đem bồ cào chiêu hàng Ô Kích vừa viết ra cho Lăng Tiêu xem: “Ô tướng quân nói nếu như huynh nhìn cũng không dị nghị liền phái xuống làm theo.”

Lăng Tiêu tiếp nhận, tinh tế xem qua sau đó nở nụ cười: “Viết rất tốt, người đâu, đem đưa đi!”

Lăng Tiêu đem bố cáo chiêu hàng đưa cho thân binh, sai người đi sao chép một ngàn bản, cho người toả ra đến biên cảnh Hung Nô. Sau mấy ngày quân của Trương Kế nhất định đều sẽ biết. Lăng Tiêu cười lạnh, hẳn không tin những tướng sĩ quân tốt mỗi người đều là trung tâm với Trương Kế.

Sắc trời bắt đầu chuyển tối, Lăng Tiêu đem vài phần công văn cuối cùng phê xong, đứng lên dắt tay Chử Dịch Phong xoa nhẹ nói: “Đi đến phía sau lều lớn nơi đó có mảnh đất trống, ta cho đệ chân dê nướng ăn.”

Lăng Tiêu sai người thu mua vật dụng đều là thứ tốt nhất, vĩ nướng tinh xảo, bình nhỏ đựng đồ gia vị, mấy cân nhỏ trái cây, than củi, còn có một vỏ rượu ngon.

Bóng đêm dần bao phủ, lúc này trong doanh đồn lều được đồng loạt thắp lên, ánh sáng đặc biệt đẹp đẽ, Lăng Tiêu lôi kéo Chử Dịch Phong ngồi ở trên ghế nhỏ bằng gỗ, chính mình lấy cành cây làm giá đỡ, đốt lửa than lên, sau đó rửa tay sạch sẽ mới kêu người đem ra đùi dê mới xẻ thịt đưa tới, cầm loan đao tinh tế cắt thành từng mảnh, đem thịt dê ướp với nước tương tự chế mà đã từng học qua ở internet, không lâu thịt liền toả ra mùi hương nồng đậm.

Chử Dịch Phong đã có chút đói bụng, nghe mùi này càng không chịu được, nuốt nước miếng: “Bây giờ có thể... Có thể ăn chưa?”

“Đợi lát nữa, nửa sống nửa chín ăn tiêu chảy.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lập tức một chút nữa là được.” Nói xong nhanh nhẹn lấy thịt dê đang nướng nhúng vào gia vị một lần nữa, cầm quạt, quạt cho lửa cháy thêm, đợi đến lúc lửa vừa làm cháy vàng miếng thịt, đưa cho Chử Dịch Phong: “Được rồi, đệ ăn đi.”

Chử Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười, cầm lấy chiếc đũa cấp lên một khối, đưa cho Lăng Tiêu: “Huynh ăn trước.”

Lăng Tiêu trong lòng âm áp, cúi đầu ăn thức ăn trên tay Chử Dịch Phong, hàm hồ nói: “Gia vị ướp rất ngon, đệ cẩn thận coi chừng nóng.”

Chử Dịch Phong đã sớm thèm rồi, tiếp nhận gặm lấy gặm để. Lăng Tiêu không ăn nữa, tay không ngừng nướng thịt dê. Trong quân doanh đầu bếp cũng chỉ có thể làm cơm tập thể, những thứ đồ này vẫn là mình làm hợp khẩu vị của Chử Dịch Phong hơn.

Lăng Tiêu không có chấp niệm cỏ hủ quân tử phải xa nhà bếp, nhìn Chử Dịch Phong ăn ngon miệng hẳn cũng tự vui sướng. Hẳn không cho người khác nhúng tay, lệnh thân binh lui ra năm trượng, hẳn cùng Chử Dịch Phong vừa ăn vừa nói chuyện.

Chử Dịch Phong đi tới nơi này cũng ăn qua mấy lần thịt dê, chất thịt cũng được, đáng tiếc lúc trước gặp phải lúc không thích hợp nên ăn không ngon, cuối cùng cũng ăn được một bữa thịt dê tinh xảo, thỏa mãn đến muốn vẩy đuôi. Lăng Tiêu nhìn bộ dạng y cũng buồn cười, uống một hớp rượu, nhẹ giọng nói: “Trước đây đệ không phải nói sau này nếu như được phong Vương được ban tứ đất phong, đệ liền muốn đến nơi này, không nghĩ tới là bây giờ lại đang ở đây.”

Chử Dịch Phong nhớ tới chuyện xưa, mấy năm trước y giúp đỡ Lăng Tiêu làm giường nước đã nói chuyện này, lúc đó bị Lăng Tiêu lớn tiếng la liên không dám nhắc lại. Hiện đang nhớ tới chuyện đó nên buồn cười: “Còn nhớ kỹ đây? Ừ... Thực sự là tốt mà, kỳ thực điều này cũng không sai, sau khi phong Vương có thể tới nơi này đóng giữ cũng được.”

Lăng Tiêu nghe vậy tay không nhìn được run lên, vừa muốn lên tiếng thì Chử Dịch Phong tiếp tục nói: “Có điều vẫn là quên đi...” Chử Dịch Phong đối với Lăng Tiêu nở nụ cười, trên gương mặt tuấn tú không giấu được hạnh phúc: “Hiện tại chúng ta ở một chỗ, ta đã rất hài lòng. Ta cùng huynh đều là từ trong Hoàng thành lớn lên, đã quen cuộc sống ở đó, ta cũng không muốn huynh đến đây chịu khổ... Trước kia là nghĩ sau này chờ huynh... chờ đến khi huynh đại hôn, ta sẽ ra đi rất xa đến nơi này sinh sống.”

“Nếu như huynh sau này muốn thành thân... Ta cũng không nói gì.” Chử Dịch Phong nói ra lại cảm thấy không thoải mái. Làm như là chính mình không thêm đề ý chuyện Lăng Tiêu sẽ thú thê, muốn nói cái gì lại biểu đạt không được, có chút vội vàng nói: “Ta liền... Không phải, ta không phải nói muốn cho huynh kết hôn...”

Lăng Tiêu trong lòng nhất thời cảm giác nói không ra lời. E ngại có nhiều thân binh ở đó nên không dám làm gì, chỉ là lôi kéo tay Chử Dịch Phong ôn nhu nói: “Ta hiểu được, đệ nghĩ gì ta đều biết, đệ yên tâm, ta vĩnh viễn không thành thân.”

Chử Dịch Phong từ nhỏ bởi vì chuyện gì đều không thể diễn tả được lưu loát nên thường bị người chê cười. Rất nhiều chuyện y cũng hiểu rõ ràng, chỉ là so với người bên ngoài phản ứng chậm một chút, miệng cũng không nhanh, nên hay bị Phụ Vương trách cứ, bị đại ca chê cười, y cũng biết mình có khuyết điểm đáng ghét này, nên khi có chuyện cũng tận lực bớt nói năng.

Sau khi thích Lăng Tiêu y rất muốn đối xử tốt với hắn, cũng muốn giống người khác nói một số câu êm tai để Lăng Tiêu cao hứng, nhưng dù sao cũng rất khó mà nói, càng căng thẳng lại càng nói sai.

Nhưng Lăng Tiêu xưa nay không châm biếm y cũng không chê y phiền, thậm chí rất nhiều chuyện y để trong lòng, không nói ra được thì Lăng Tiêu cũng giúp y nói ra. Chử Dịch Phong không biết cảm giác này là gì, trong lòng y cũng không rõ ràng. Nhưng y biết, Lăng Tiêu thật sự yêu thích y.

Thật sự yêu thích y, mới không giống như những người khác cứ như vậy chờ y.

Sau khi thích Lăng Tiêu y cũng từng nghi hoặc suy nghĩ rất nhiều. Có một lần y thực sự nhìn không được nói cho cụ cụ thân cận nhất của mình là Vi Tranh. Vi Tranh phân tích nói cho y biết, Lăng Tiêu tính tình như vậy sẽ không đối với y động tâm. Coi như là có một ngày Lăng Tiêu đáp lại tình cảm của y như vậy khẳng định là sẽ có mưu đồ. Trừ phi Lăng Tiêu có thể cả đời không thành thân vậy hẳn mới chính là thật lòng thật dạ.

Chử Dịch Phong những ngày qua bởi vì chiến sự vẫn không thể làm rõ chuyện của y cùng Lăng Tiêu, đối với y mà nói mọi chuyện hết thảy đều đến quá nhanh. Hiện tại Lăng Tiêu chỉ dùng một câu nói là có thể một đường thẳng tắp mà tiến vào trong lòng y, y rất muốn ngay bây giờ giục ngựa chạy về Hoàng thành nói cho cụ cụ: Lăng Tiêu thật sự đối với y đã thực sự động tâm.

“Sao vậy?” Lăng Tiêu qua ánh lửa cũng có thể nhìn ra Chữ Dịch Phong trong mắt lấp lánh, không phải chữ, sao vậy đứa nhỏ này tại sao lại khóc?

Chữ Dịch Phong có chút then thừng, làm bộ lơ đãng dùng tay áo lau nước mắt. Lăng Tiêu cũng hiểu ý làm bộ không có nhìn thấy, chỉ là cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đệ cũng phải đáp ứng ta... Nếu như đệ thay lòng mà thành thân, ta có bản lĩnh giết hết những người đệ coi trọng.”

“Ừm” Cái này Chữ Dịch Phong không một chút nào sợ, nói: “Cái này không thể nào...”

Rõ ràng chỉ là một lời nói ngơ ngác chân thành, nhưng sao có thể chọc vào trong lòng hắn làm hắn yêu thương. Lăng Tiêu bắt đắc dĩ nghĩ, quả nhiên vô quyết dây có móng tay nhọn nha.

Hai người ăn thịt dê nói chuyện, bất tri bất giác liền đến ban đêm, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong tuần tra một hồi, vừa lửa vừa dụ thêm uy hiếp để Chữ Dịch Phong đáp ứng vào lúc canh ba không đi tuần tra. Vậy để ai đi? Lăng Tiêu đã sớm để Tàn Long phụng lệnh Đại tướng quân đi sai khiến Ô Kích đi thay.

Hôm nay người đi mua vật dụng trở về còn mang đến một tấm da dày mà Lăng Tiêu đã sớm dặn dò phải mua cho bằng được. Trướng bông cho dù tốt cũng là cái trướng bông vải, ở trên đất không có thảm rải, giường gỗ thì lụp sụp, ban đêm ngủ sẽ hấp thụ hơi ẩm, trong nhất thời sẽ không cảm thấy, lâu dài thì sẽ sinh bệnh.

Lăng Tiêu đem tấm lông hồ ly trải trên giường nhỏ, lại trải thêm một tấm đệm êm ái nữa, vừa giữ ấm vừa phòng ẩm. Chữ Dịch Phong ở trong chăn thoải mái nở nụ cười, “Huynh nói xem như thế này giống cái gì?”

Lăng Tiêu cởi áo bào thổi tắt nến ở trong phòng, đi tới trên giường, nói: “Như cái gì?”

“Ha ha...” Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng buồn cười: “Như năm ấy theo cừu cừu đi diệt cướp thì... Cái gian nhà của sơn trại đại vương cũng như thế, cũng là ở trên giường trải tấm lông hồ ly như vậy...”

Không rõ phong tình đúng là tên ngốc. Lăng Tiêu nở nụ cười, ôm thân thể Chữ Dịch Phong, nhẹ nhàng xoa xoa, nhẹ giọng nói: “Đúng, ta chính là sơn trại đại vương, đệ chính là áp trại phu nhân của ta.”

Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu xoa nắn đến đỏ mặt, chậm chậm không nói. Lăng Tiêu hôn hắn một hồi mới dừng lại ý xấu: “Được rồi, nhanh lên một chút ngủ đi...”

Một đêm ngủ ngon.

Qua mấy ngày, có không ít phản quân cầm cờ chiêu hàng tùm năm tùm ba đến hàng. Lăng Tiêu đều sai người coi chừng, chỉ đem bọn họ phái đến làm hậu cần hợp nhất với phản quân trong quân doanh, đối xử bình đẳng, không cho ngược đãi.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ở cửa lớn nơi đóng quân của các phản quân, đặt một cái bàn lần lượt tra hỏi từng phản quân, như Trương tướng quân có khỏe không? Người Hung Nô hung dữ ra sao? Ở Hung Nô có ăn no không? Các người còn có bao nhiêu phản quân nha? Sao còn chưa tới hàng nha? Hai người an nhàn bình thản, tự tra hỏi.

Buổi trưa thì có thân binh đến báo, Phong Hành quân mang ý chỉ từ Hoàng thành đến.

Thân binh đem Thánh chỉ vẫn còn niêm phong giao cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong mở ra niêm phong cùng Lăng Tiêu đồng thời nhìn xem, ý chỉ từ Hoàng thành đưa đến là phái sứ giả đến Hung Nô đàm phán, để bọn họ giao Trương Kế ra.

Phụng chỉ đến đàm phán mà sứ giả còn đang ở trên đường. Lăng Tiêu thở dài, không làm a không làm.

“Đây là ý gì?” Ý chỉ vẫn phong viết nhẹ nhàng, Chữ Dịch Phong hầu như không hiểu được.” Nói cho đánh hay là không đánh?”

Lăng Tiêu để mặt chỉ cần thận trọng, nói: “Ý này là không đánh, sẽ chờ các sứ giả đến giao thiệp. Đây không phải là việc của chúng ta, những ngày này chỉ cần luyện binh ăn thịt dê nướng là được, nhìn tình hình có lẽ chúng ta nhanh chóng có thể quay về Hoàng thành.”

Chủ tử.” Tàn Long tiến vào, Phong Hành quân còn có những tin khác.”

Nói xong Phong Hành quân đi vào, hành lễ nói: “Thái tử phi khẩu dụ, mệnh Đại tướng quân cùng tiểu Hầu gia trân trọng giữ gìn sức khỏe. Còn có Thọ Khang Hầu có gửi cho chủ tử một phong thư.”

Lăng Tiêu tiếp nhận tin, chỉ có mấy dòng chữ, không có bất kỳ liên quan đến quân tình đại sự, chỉ là khuyên hắn chú ý thân thể, vạn sự cẩn thận.

Lúc đó đi vội vã, người trong Thọ Khang Hầu phủ hiện tại chắc là lo lắng. Lăng Tiêu thở dài, nhẹ giọng nói: “Trong quân không tiện viết thư, giúp ta mang lời nhắn trở lại, ta hết thấy đều tốt, để Thọ Khang Hầu gia an tâm. Về phía Thái tử phi... Cũng xin Thái tử phi yên tâm, Hoàng tôn hết thấy đều tốt, cũng nhớ nhưng người.”

Chữ Dịch Phong nhớ tới nẫu thân cũng yên lặng một hồi, Lăng Tiêu bảo người tắt cả lui xuống, xoa nhẹ đầu Chữ Dịch Phong nói: “Yên tâm, ta đáp ứng

đệ, không tới một tháng chúng ta liền có thể trở lại.”

“Thật sự?” Chữ Dịch Phong tâm tình lập tức tốt lên, đôi mắt đen như mực chớp chớp, “Như thế là rất nhanh?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Đừng tưởng rằng đánh trận cũng phải ba năm, năm năm, có khi lúc Phong Hành quân trở lại là chúng ta đã nhổ trại về nhà rồi.”

Tính luôn cả hợp nhất phản quân của Trương Kế, trong quân doanh hiện tại đã có mười sáu vạn binh. Hung Nô có thể khoan nhượng bọn họ để đại quân sát biên giới mấy tháng này đã xem như là kiềm chế lắm rồi. Xử lý tốt vấn đề Trương Kế mới là quan trọng. Nếu như bọn họ còn không đi, không chờ bọn họ hướng về triều đình chờ lệnh, Hung Nô cũng không chịu nổi, trong vòng một tháng, tuyệt đối sẽ có kết quả.

Nói đến tân Thiên Vu này Lăng Tiêu vẫn là cảm thấy rất hứng thú, có điều là hơn hai mươi tuổi, giết cha đoạt vị, không phải là người bình thường nha. . .

Lăng Tiêu chẳng muốn nghĩ những thứ không liên quan đến chuyện của mình, đang muốn cùng Chữ Dịch Phong nói ra thì ngoài trường Tần Long đến báo: Trương kế phải sứ giả đến đàm luận.

Chữ Dịch Phong nghỉ hoặc nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cũng cảm thấy buồn cười, Trương Kế muốn cái gì đây? Trước đây lực lượng ngang nhau phái sứ giả đến còn tạm được, hiện tại thắng bại đã phân, chẳng lẽ còn muốn cho sứ giả đến nói chuyện, cho hắn ở hồ Khố Sa một mảnh đất? Nằm mơ đây?

“Nếu đã đến rồi thì chúng ta liền gặp gỡ.” Lăng Tiêu nắm Chữ Dịch Phong tay đồng thời ngồi xuống. Ý Lăng Tiêu cũng muốn cho y nghe một chút, để học hỏi cách ứng phó.

“Truyền”

“Hai quân giao chiến, không chém sứ giả!” Lai sứ mới vừa vào trường liền giơ cao hai tay, cao giọng nói, đáng vẻ lo lắng Lăng Tiêu sẽ chém hắn. Lăng Tiêu vừa nhìn hắn không chịu được nữa nở nụ cười, lại là người sứ giả lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34

“Đã lâu không gặp.” Lăng Tiêu ngồi ở dưới Chữ Dịch Phong, lạnh nhạt nói, “Không biết lần trước từ biệt, Trương Kế tướng quân có khỏe không?”

“Còn khỏe còn khỏe, nhờ phúc của tiểu Hầu gia.” Sứ giả khom người, “Tướng quân nhà ta lệnh ta đến giảng hòa, muốn hỏi ý của tiểu Hầu gia một chút.”

Lăng Tiêu trào phúng nở nụ cười: “Điều này cần phải hỏi ý của tướng quân nhà ta.”

Sứ giả đứng mực, biểu hiện không sao cả đem ánh mắt nhìn về phía Chữ Dịch Phong, gật đầu nói: “Vâng, xin hỏi Đại tướng quân, có thể giảng hòa với tướng quân nhà ta hay không?”

Chữ Dịch Phong bình chân như vại, học dáng vẻ Lăng Tiêu: “Không được.”

Sứ giả nở nụ cười, như là không để ý chút nào: “Kính xin Đại tướng quân cân nhắc, nếu tướng quân không chấp nhận giảng hòa, vậy tướng quân của chúng ta chỉ có thể nương nhờ vào Thiên Vu Hung Nô, đến lúc đó cùng Hung Nô trở thành một thể, công kích trở lại... Vậy xem như không phải việc nhỏ.”

Ý là, đến thời điểm đánh nhau, các người ba năm, năm năm đều không được về Hoàng thành.

Chữ Dịch Phong tâm trạng hơi động, quay đầu nhìn về phía Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ lắc đầu với y, Chữ Dịch Phong nhận được tín hiệu, tiếp tục một chữ quý như vàng: “Không được.”

“Nghĩ đến Trương Kế tướng quân cũng là thế hệ công huân, tổ tiên vì Đại Chử quốc lập không ít công lao hân mã, Thánh Thượng đối với dòng họ Trương gia không thể nói là không hậu đãi, nào có ai nghĩ đến, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, họa hổ họa bì nan họa cốt.” Lăng Tiêu lạnh lùng, nói năng có khí phách: “Trương Kế lợi dụng lúc Thánh thượng lâm bệnh thì cầm binh phản loạn, việc này Hung Nô Thiên Vu không thể không biết, dường như một người dễ dàng làm phản như thế vì hân tấn công nước láng giềng, đại Thiên Vu tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không hồ đồ như vậy.”

Lăng Tiêu vừa nghĩ sứ giả này vừa nảy miệt thị khinh thường đối với Chữ Dịch Phong càng thêm tức giận, gom lại tính một lần, châm chọc nói: “Việc này nếu để cho liệt tổ liệt tông Trương gia dưới cửu tuyền biết được không biết nghĩ sao? Đời đời công huân, một gia tộc đối với Hoàng tộc lòng son dạ sắt, bây giờ đều bị hấn phá hủy.”

“Hoàng tộc...” Sứ giả cười nhạt, lắc đầu một cái không nói gì, vượt cầm: “Vâng theo ý của tướng quân đây thì sao?”

Lăng Tiêu ngăn Chữ Dịch Phong nói tiếp, sợ y vô tâm nói khiến người ta nắm được nhược điểm: “Đại tướng quân không tiện nói, bây giờ trong triều đã

phái sứ giả đi tới Hung Nô, đến lúc đó nếu Đại Thiên Vu khi nghe tin này đồng ý cùng Đại Chử quốc tiếp tục giao hảo hay không, liền xem ý Thiên Vu đi.”

Sứ giả thở dài một hơi: “Đã sớm nghe nói tiểu Hầu gia cơ trí, có miệng lưỡi tranh luận của Không Minh, hôm nay tự mình lĩnh giáo mới biết, thôi, kính xin Đại tướng quân cùng tiểu Hầu gia thương tiếc bách tính hồ Khố Sa đi.”

Đây rõ ràng là không biết xấu hổ. Tướng quân các người trước tiên không hiểu sao tự dưng đẩy lên chiến sự, bây giờ lại làm ra dáng vẻ một lòng một dạ vì thiên hạ, đúng là một đóa hoa bạch liên thật lớn nha! Là người cùng một đường, Lăng Tiêu nhất thời đối với vị sứ giả này có thêm chút hảo cảm. Trương Kế đến lúc này chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào người đến gặp mình, nghĩ đến hân cũng không phải vật trong ao có tầm nhìn nông cạn.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Chưa từng nghe nói dưới trướng Trương tướng quân còn một tiên sinh có tài như vậy, không biết tiên sinh tôn tính đại danh?”

“Hạ quan là Chúc Dư.” Chúc Dư lạnh nhạt nói, Lăng Tiêu liếc mắt nhìn hắn, sai người dâng trà, hồi lâu nói: “Nói đến buồn cười, khai chiến đã mấy tháng, đến hiện tại ta còn không biết Trương tướng quân đến cùng là vì cái gì mà phản, người nếu là người Trương tướng quân tín nhiệm, điều này hẳn là biết chứ?”

Chúc Dư chậm rãi uống một hớp trà, cười giả dối: “Tướng quân có ý tứ gì, không phải điều ta có thể tìm hiểu, điều này ta thực sự không biết.”

“Là cùng với việc Thánh thượng lâm bệnh có quan hệ chứ?” Lăng Tiêu cẩn thận lưu ý biểu tình trên mặt Chúc Dư, tiếp tục nói: “Ta vẫn rất tò mò, vào lúc này tạo phản, Trương tướng quân là trù tính nhiều năm cuối cùng đợi được lúc Thánh Thượng long thể không tốt... hay là, Trương Kế không dung nạp được Thái tử giám quốc đây?”

Chúc Dư trong mắt loé lên một vẻ bối rối, dừng một chút tận lực bình tĩnh nói: “Tiểu Hầu gia bàn luận chuyện triều chính, không sợ tương lai ta báo với triều đình, trị tội tiểu Hầu gia sao?”

Sợ thì sẽ không nói rồi, Lăng Tiêu không thêm để ý nở nụ cười: “Triều đình sẽ tin tưởng một phản quân mà hoài nghi công thần sao?”

Chúc Dư tự biết không cùng cấp bậc, vị tiểu Hầu gia này hoàn toàn không thêm để ý đến dáng vẻ khí tiết của quân tử, vuốt cằm nói: “Là ta lỡ lời.”

Lăng Tiêu thấy đã gây áp lực được rồi, tiếp tục nói: “Người không tiện nói ta cũng không hỏi nữa, kết quả của Trương tướng quân rất rõ ràng, người chắc đã có thể đoán được, bỏ cáo chiêu hàng đã phát xuống, không ít phản quân đều quy hàng, ý của người thế nào?”

Chúc Dư gật đầu nở nụ cười: “Ta cũng là người sợ chết, đương nhiên sẽ không đi theo Trương tướng quân, chuyện kể tiếp hạ quan tự có suy nghĩ.”

Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhíu, hẳn hiện tại cũng không biết Chúc Dư này đang nghĩ cái gì. Nghe trong lời nói của hắn ngoài mặt tựa hồ đối với sống chết của Trương Kế không hề để tâm, lại giống như là không đếm xỉa đến, Lăng Tiêu gật đầu: “Đi thôi, theo lời của ta thuật lại, thỉnh tướng quân cân nhắc, tướng quân trước khi đẩy lên chiến sự hãy nghĩ đến già trẻ bé lớn trong nhà, người nhà của những binh sĩ trong tay hẳn còn phụ thuộc ở triều đình.”

Chúc Dư hành lễ lui ra.

Ba ngày sau, sứ giả Hoàng thành vừa tới hồ Khố Sa, cùng ngày Trương Kế tự sát, Hung Nô cùng Đại Chử quốc chia rõ cột mốc ranh giới hai nước. Trương Kế lưu lại di ngôn thỉnh cầu triều đình xem xét Trương gia đòi đòi công huân nên cho hắn được chôn cất ở Chử quốc, ngoài ra cũng không lưu lại lời nào khác.

Trương Kế trước khi chết đã lệnh các tướng sĩ còn lại quy hàng, thời điểm tập hợp phản quân, Lăng Tiêu không thấy có Chúc Dư.

Không thể tìm được Chúc Dư, Lăng Tiêu cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng chỉ một chút rồi không để ý đến việc này nữa. Lúc này Lăng Tiêu còn không biết, người này mấy năm sau sẽ ở trong triều tạo nên một kiếp nạn như thế nào.

Sứ giả trong triều phái tới đàm phán với Hung Nô không còn tác dụng, Lăng Tiêu đành phải nhanh chóng phái quân truyền tin hỏi triều đình chỉ thị bước kế tiếp, lần này hồi âm vừa đúng nửa tháng.

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, Lăng Tiêu mỗi ngày liền mang theo Chử Dịch Phong cưỡi ngựa, nướng thịt dê, đúng là so với thời điểm ở Hoàng thành còn thanh nhàn hơn rất nhiều.

Nhảy mắt liền tới cuối mùa thu, chỉ thị triều đình cuối cùng cũng đến, lệnh đội quân lưu lại 80 ngàn quân sĩ đóng giữ ở hồ Khố Sa, còn lại phản quân hợp nhất phân chia đến các địa phương gần đó, lưu một ngàn tinh binh hộ tống Nhị hoàng tôn cùng Lăng Tham quân về triều.

Quý nhân Thánh chi, Chử Dịch Phong cao hứng, đi giúp phân công quân sĩ. Lăng Tiêu cảm Thánh chi trong lòng cảm lạnh, lúc trước đánh trận là từ Hoàng Thành mang đi ba ngàn tinh binh, bây giờ bọn họ về chỉ cho phép một ngàn tinh binh hộ tống, đây là ý gì?

Lăng Tiêu không biết đây là ý của là Thái tử hay là ý của Tuệ Vương, nói chung, hiện tại ở trong triều đã có người kiêng kỵ đối với bọn họ.

Lăng Tiêu tức khắc viết thư giao cho Tần Long, ra lệnh hắn truyền cho Sử Phái.

Mỗi một bước đi của Lăng Tiêu đều vạn phần cẩn thận, hiện tại trên vai hắn không chỉ là tính mạng của mình, hưng suy của Thọ Khang Hầu phủ, mà còn tính mạng của Chử Dịch Phong, hẳn một chút cũng không dám khinh thường.

Lăng Tiêu đem Thánh chỉ bỏ xuống, ngày mai về triều, Chử Dịch Cẩn a Chử Dịch Cẩn, cũng đã đến lúc cần phải rèn luyện một chút.

Chử Dịch Phong tự mình sắp xếp việc về triều, ngoại trừ người Vi Tranh đưa cho Lăng Tiêu và hai người thân binh, Chử Dịch Phong lại chọn mấy trăm người cho đủ mấy ngàn người. Lăng Tiêu sai người chọn mua không ít đặc sản địa phương, tuy nói là đến đánh trận, nhưng cũng coi như là đi du lịch, mang một ít đặc sắc trở về mọi người cùng nhau vui vẻ, a, cũng coi như là để Thái tử phi và Lăng Trĩ hiểu biết thêm về một chút phong thổ và nhân tình thảo nguyên đi.

Chiến thắng trở về là chuyện quang vinh, Lăng Tiêu lại không gấp, không cưỡi ngựa, sai người chuẩn bị xe ngựa xa hoa thoải mái, trước cho 500 người mở đường, ở giữa là Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong ngồi ở trong xe ngựa chậm rãi xem phong cảnh ven đường, sau là 500 người thủ vệ.

Chử Dịch Phong ngồi trong xe ngựa một ngày thì có chút không thờ được, nằm nhoài trên cửa sổ xem quan cảnh hồ nước xanh biếc bên ngoài, đẩy đẩy Lăng Tiêu đang xem sách: “Ta muốn... đi ra ngoài cưỡi ngựa một chút được không? Ngồi mãi thật chán quá.”

Là rất chán đi, Lăng Tiêu gật gù: “Ta để bọn họ dắt ngựa của chúng ta tới, ta cũng xuống hoạt động một chút.”

Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, lướt qua tinh binh phía sau, không cho bọn họ tới gần. Hai người như đôi phu thê mới tân hôn nhau nồng nhiệt thay cho lời nói.

Chử Dịch Phong câu được câu không vỗ về cổ con ngựa, nhẹ giọng nói: “Hành trình chúng ta chậm hơn a, như vậy đến một tháng mới có thể về đến Hoàng thành đây.”

“Sốt ruột cái gì.” Lăng Tiêu giục ngựa đến gần Chử Dịch Phong một ít, sủng ái giúp Chử Dịch Phong vén tóc ra sau tai, cười nói: “Như vậy không mệt, còn có thể nhìn phong cảnh ven đường, không tốt sao?” “Tốt.” Chử Dịch Phong gật gù, “Nhưng... nhưng ta luôn cảm thấy huynh là... đang cố ý trì hoãn thời gian.”

Lăng Tiêu thở dài, tiểu tướng quân của hắn cũng không ngốc nha, Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, nở nụ cười: “Được, nói thật với đệ, trên Thánh chỉ nói chỉ để chúng ta mang một ngàn người về triều, ta có chút không yên lòng, trước tiên phái người về Hoàng Thành hỏi thăm tình thế...”

Nếu như tình thế không ổn, thời điểm về triều, phải nghĩ cách nói sao cho thuyết phục.

“Ừm...” Chử Dịch Phong có chút không phản ứng kịp, một lúc lâu mới nói: “Ta nhớ tới cữu cữu đã nói... Chiến thắng về triều, không nên mang theo nhiều binh, Hoàng Đế kiêng kỵ điều này.”

Lăng Tiêu cười cười: “Ta không phải cẩn thận sao, yên tâm đi, có điều là ta đoán, không có chuyện gì.”

Chử Dịch Phong đối với Lăng Tiêu hoàn toàn yên tâm, gật đầu: “Ừm, nghe lời huynh.”

Lăng Tiêu không muốn nói nhiều cùng Chử Dịch Phong những chuyện như thế này, hàn huyên vài câu không đứng đắn, thanh âm trong trẻo thấp xuống: “Đêm nay liền nghỉ ở Bạch Thạch Giang, ngày hôm qua bão hôm nay muốn cưỡi ngựa, ngày mai có thể không cần cưỡi ngựa chứ? Dựa vào ta đau lòng đệ liền...”

Chử Dịch Phong mặt đỏ lên, nhìn chung quanh, nói quanh co nói: “Cái này... ngày hôm nay nghỉ ở quý phủ nhà ai?. Đến nơi rồi đi ngủ sớm một chút.”

“Há.....?” Lăng Tiêu nhếch lên đôi lông mày, cười khế, “Đi ngủ sớm một chút... Ta liền biết đệ cũng yêu thích ta ôm đệ.” Lăng Tiêu không đành lòng đùa giỡn, nói một chút rồi thôi, còn lại là nói chuyện phiếm.

Có điều hai ngày sau mật thư của Sử Phái đến: Thánh Thượng dĩ nhiên không có việc gì, mấy ngày trước đã như thường lệ vào triều phê duyệt tấu chương.

Lăng Tiêu yên lòng, chỉ cần lão Hoàng Đế còn không có chuyện gì là được, Lăng Tiêu cũng không cố ý kéo dài nữa, một ngàn người tăng nhanh tốc độ, nửa tháng sau thì đến Hoàng thành.

Ngày đó đến Hoàng thành, Hoàng Đế phái Tuệ Vương mang danh Hoàng thân cao quý ra khỏi thành mười dặm nghênh đón. Giữa trưa ánh mặt trời chiếu thẳng, Tuệ Vương thân mang lễ phục, quả thực khí độ cao quý phi phàm, thấy Chử Dịch Phong đầu tiên là một trận thổn thức hàn huyên, lại vừa đúng biểu đạt sự tin tưởng và tán dương của triều đình. Chử Dịch Phong quý nhận, cùng Tuệ Vương cùng uống ba chén rượu, cùng toàn quân chúc mừng.

Tuệ Vương lại mỉm cười đối với Lăng Tiêu nói: “Biểu đệ mấy tháng này thực cực khổ rồi, Tiểu vương nghe nói tự Hàn tướng quân hy sinh quên mình, trong quân nhiều việc là biểu đệ tham mưu, bây giờ lập được đại công, xem ra thật không dễ.”

“Tuệ Vương quá khen rồi.” Lăng Tiêu vẫn mặc quân phục, một thân quân trang thêm vào tóc đuôi ngựa buộc tùy ý, dù là như vậy đứng cùng với Chử dịch Cẩn một thân hoa phục cũng không kém chút nào: “Việc trong quân dựa cả vào Hoàng tôn, thân chỉ là cố gắng hết sức mọn.”

Chử Dịch Cẩn nở nụ cười: “Biểu đệ quá khiêm tốn, được, trong cung đã bày lễ chúc mừng, trở về thành đi.”

Tuệ Vương tự giác nhường ra vị trí đứng đầu cho Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong tới hôm qua được Lăng Tiêu dạy dỗ, phát tay không cho thuộc hạ mình làm bừa, trầm giọng nói: “Chúng quân sĩ lui ra. Nâng linh cữu Hàn tướng quân vào thành.”

Lời vừa nói ra các đại quan quý nhân trong triều không ai không kính phục. Chử Dịch Phong lập đại công không kiêu không nịnh, theo lệ Chử Dịch Phong dẫn đầu vào thành là danh chính ngôn thuận, bây giờ lại đem vinh quang này tặng cho Hàn Tín Trung vì quốc vong thân, cỡ nào đại nghĩa nha.

Bọn quân sĩ chỉ nhận lệnh của Chử Dịch Phong, nâng linh cữu Hàn Tín Trung vào thành trước, Chử Dịch Phong theo sau.

Tiến cung đầu tiên đến gặp lão Hoàng Đế, Chử Dịch Phong tháo bỏ kiếm, lệnh Lăng Tiêu theo sau, ba quỳ chín lạy đi vào triều.

Đã xong buổi triều sớm, lão Hoàng Đế chỉ lệnh những trọng thần địa vị cao quý kết giao lưu lại. Lão Hoàng Đế về mặt quả nhiên so với lúc trước chênh lệch rất nhiều, thấy tôn nhi mặt mày còn có tính trẻ con không khỏi đau lòng, vội vã lệnh lão thái giám đem Chử Dịch Phong nâng lên, cố gắng nói vài câu, lại nhìn phía Lăng Tiêu vẫn đi theo phía sau Chử Dịch Phong, xuất thần một lúc nói: “Tiêu nhi, người so với Phong nhi lớn hơn một tuổi thôi, bây giờ cũng đã mười tám.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Thánh Thượng trí nhớ thật tốt.”

“Tốt cái gì.” Hoàng Đế nở nụ cười, chịu không nổi thổn thức, “Năm đó... Xuân Thu cũng là mười tám tuổi, hần vốn là trưởng tử của Lăng Đại học sĩ đầu tiên của tiền triều, tiền đồ vừa vắn, trầm khởi sự năm ấy, Xuân Thu tự bán gia sản gia nhập vào, lúc đó Trầm trong tay chỉ có một vắn người, Trầm hỏi hần mưu cầu cái gì, hần nói: Ôn tri ngộ, vắn từ khó báo.”

Đề cập chuyện năm đó lão thần trong triều đều không nhận được thay đổi sắc mặt, lão Hoàng Đế tiếp tục nói: “Vì câu nói này, trầm không dám thất bại, sợ phụ lòng tin của các lão huynh đệ năm đó.”

Lão Hoàng Đế nói thật tình, lão thần trong triều dù lòng dạ đã trải qua những năm tháng được rèn luyện kiên cường cũng không chịu được nửa đo cả vánh mắt, lão Hoàng Đế nở nụ cười: “Ngày ấy trầm cho phép người đi tiên tuyên, chính là nhớ tới câu nói kia của Xuân Thu năm đó, Phong nhi, người nghe đây, bây giờ Trầm đối với Thọ Khang Hầu phủ như thế nào, người ngày sau liền phải đối xử với Tiêu nhi như thế đó.”

“Tôn nhi tuân lệnh.” Chử Dịch Phong dập đầu, cảm xúc dâng trào, nhưng nghĩ tới hôm qua Lăng Tiêu cảnh cáo, không dám lộ ra nhiều biểu tình.

Lão Hoàng Đế gật đầu: “Trận chiến này Tiêu nhi lập được đại công, ngoại lệ phong tước Nhị đẳng tướng quân, thưởng vạn lạng hoàng kim.” Nói xong lại nhìn Lăng Tiêu một chút, nở nụ cười: “Nguyên bản ta còn cùng Xuân Thu nói qua, Tiêu nhi dung mạo quá đẹp lại thiên về âm nhu, bây giờ một lần lên chiến trường, mất đi nhu mì lại có thêm khí sát phạt, rất tốt, đây mới là tôn tử của Xuân Thu.”

“Tiêu nhi cũng đã mười tám...” Lão Hoàng Đế trầm ngâm, Lăng Tiêu trong lòng giật mình, dĩ nhiên nghĩ kỹ đối sách nếu Hoàng Đế tử hôn...

“Cũng nên có tên tự, phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế vô song...” Lão Hoàng Đế nở nụ cười: “Hôm nay trầm ban cho người một chữ: Vô Song. Lăng Vô Song.”

Do Hoàng Đế ban tự, đây là vinh quang không phải người nào cũng có, đủ thấy được mức độ được sủng ái của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quỳ tạ ơn.

“Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong... Chính là nhi tử của Thái tử, là tôn tử của trầm, bây giờ bình định phản loạn phía Bắc, công lao trác việt, đương tư quốc khánh, nghi đốc ý thân, đặc thụ sách ấn, phong làm Anh Vương.” (Đại khái là có công lao lớn, nhân phẩm đức hạnh đều tốt, đặc biệt ban ấn phong Vương).

Lời vừa nói ra cả triều đều kinh ngạc, lão Hoàng Đế như là đã sớm dự liệu được, lạnh nhạt nói: “Không cần khuyên, năm đó lão tử cũng chưa đến mười sáu tuổi liền phong Vương sao, huống hồ cũng không có lập đại công như Phong nhi.”

Chử Dịch Phong phục hồi tinh thần lại dập đầu tạ ân, Lăng Tiêu gật đầu, ánh mắt nhìn phía biểu hiện bất định của Tuệ Vương. Chử Dịch Cảnh a, trước đây đều là người xem ta như cá trên thớt mà chém, bây giờ trên chiến trường đi một vòng sinh tử trở về, tình thế này cũng nên thay đổi.

“Tạ chủ Long ân.”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35

Ở trên triều cảm tạ ban thưởng xong Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong đi Đông Cung thỉnh an Thái tử phi. Thái tử phi chờ đợi đã lâu, thấy hai người lời còn chưa nói lệ đã lăn xuống trước.

Lúc đó sợ Thái tử phi lo lắng mong nhớ, hai người đi đều không cho người nói với Thái tử phi, bây giờ vừa thấy không khỏi thương cảm. Thái tử phi lôi kéo cái này nhìn cái kia, khóc một lúc lại đánh Chử Dịch Phong mấy cái, một hồi lâu mới bình phục lại, để hai người ngồi ở bên cạnh mình.

“Có từng bị thương không?” Thái tử phi sờ sờ mặt Chử Dịch Phong lại vuốt nhẹ bả vai cánh tay y: “Nhìn con gầy gò thế này...”

Bị mẩu thân đối xử như một hài tử, Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, nở nụ cười: “Không bị thương, chỉ là Lãng Tiêu có ít vết thương nhẹ.”

Lãng Tiêu bắt đầu nhìn Chữ Dịch Phong một chút, nhẹ nhàng miệng quá.

Thái tử phi lại là một trận đau lòng, rơi lệ, lại không tiện để Lãng Tiêu cởi quần áo ra kiểm tra, tình thế hỏi lại ban không ít được mới coi như xong.

“Trang muội chỉ lưu lại một mình con. Con còn dám không trân trọng thân thể mình.” Thái tử phi khóc một trận vừa hận vừa nói: “Con cũng vậy. Không một chút nào nghĩ đến lo lắng của nương, những ngày qua ta ngày đêm không yên, đến khi Thái tử nói đã lệnh các con trở về ta lúc này mới an lòng...”

Thái tử phi khóc nhoe cả son phấn, cung nữ dâng mâm gương, son, phấn, khăn đến, Chữ Dịch Phong tự tay lấy khăn cho Thái tử phi lau mặt, một bên nhỏ giọng nói: “Mẫu thân... Đừng khổ sở, chúng con không phải đều trở về rồi sao.”

Chữ Dịch Phong nói chuyện không miệng lưỡi hơi ngốc, Lãng Tiêu cũng bận rộn ôn nhu khuyên giải, Thái tử phi mới trấn định lại, phát tay lệnh tiểu cung nữ đem son phấn xuống nói: “Không trang điểm, đi lấy chút trái cây điểm tâm đến, cách giờ mở yến tiệc còn lâu, các người trước tiên hâm nóng một chút.”

Lãng Tiêu sai người đem đồ vật mua ở hồ Khố Sa đưa ra, cười nói: “Hoàng tôn đánh trận cũng không dám quên Di mẩu, mua không ít đồ vật nhỏ cho người.”

Đồ ở ngoài cung tất nhiên không quá tinh xảo, nhưng nhìn rất khác biệt, lại là hai đứa bé hiếu kính, Thái tử phi tự nhiên yêu thích, bận bịu sai người mang lên, lại lôi kéo Chữ Dịch Phong cùng Lãng Tiêu nói rồi một hồi lâu, cuối cùng lôi kéo tay Lãng Tiêu thở dài nói: “Ta nghe nói, Nhị đẳng tướng quân, theo lý... Những lời này ta không nên nói, nhưng nơi này không có người khác...”

Thái tử phi động dung nói tiếp: “Theo lý phong thưởng này là thấp, nhưng nếu ngoại lệ phong Vương cho Phong nhi, ban thưởng cho con nhiều hơn nữa sẽ không hợp, Tiêu nhi con là hài tử thông minh, có thể hiểu được ý của Di mẫu đi.”

“Di mẫu yên tâm, phong thưởng cho con hay là phong thưởng Hoàng tôn đều như nhau.” Lãng Tiêu nói lời này đúng là thật tình: “Con không để ý những thứ này.”

Thái tử phi gật đầu: “Con ngoan... Phong nhi, chuyện phía trước mẫu thân không rõ ràng, mấy tháng này Tiêu nhi vì con làm bao nhiêu trong lòng con phải nhớ kỹ, huynh đệ các con tình thâm ta cũng là an tâm.”

“Nhị tử hiếu.” Chữ Dịch Phong cúi đầu, Lãng Tiêu vì y trả giá bao nhiêu, y đều hiểu được.

Thái tử phi gật gù, lại lôi kéo hai người nói rồi một hồi lâu, đợi đến yến tiệc mừng công thì mới để bọn họ đi.

Đại thắng trở về yến tiệc mừng công dĩ nhiên long trọng, Thái tử vốn không nghĩ tới Chữ Dịch Phong có thể lập đại công này, bây giờ thấy được tiền đồ của một nhi tử ngu ngốc, dù cho lúc trước yêu thích Chữ Dịch Cần hơn cũng rất là vui mừng, cố gắng khích lệ Chữ Dịch Phong một phen, lại lệnh Chữ Dịch Cần quan tâm huynh đệ, hai người phải đồng tâm.

Thấy thái độ của Thái tử đối với Chữ Dịch Phong vui vẻ, Lãng Tiêu mỉm cười nhìn, trong lòng một trận cười lạnh. Lúc trước Chữ Dịch Phong mới vừa ném mui thất bại, Thái tử gia ngài không phải là thái độ này nha.

Ăn uống linh đình, tiệc rượu rất muộn mới tan, Lãng Tiêu thỉnh ân xuất cung về Thọ Khang Hầu phủ. Hoàng Đế chuẩn. Chữ Dịch Phong hơi say có chút xiêu vẹo đi tới phía sau Lãng Tiêu, nhỏ giọng mơ hồ nói: “Đi đâu? Ta đi theo huynh...”

Lãng Tiêu nở nụ cười, dựa vào cảm giác say ôm lấy Chữ Dịch Phong, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng hống vãi câu, lệnh thái giám thân cận của Chữ Dịch Phong đỡ y hồi cung.

Trở lại Thọ Khang Hầu phủ Lãng Tiêu trước tiên đi thỉnh an Lãng Hầu gia, nửa tháng này thư từ qua lại giữa Lãng Hầu gia cùng Lãng Tiêu cũng không ít, đối diện nhau đúng là bình tĩnh rất nhiều. Lãng Nho Học khích lệ Lãng Tiêu vài câu, lại trách hấn bớt một chút nóng vội lúc trước không nên rời đi như thế. Lãng Hầu gia lại hỏi kỹ chuyện trên triều, hồi lâu mới nói: “Cho con chúc Nhị đẳng tướng quân cũng không tính là cao... Nhưng hiện tại phong Vương cho Nhị Hoàng tôn...”

“Điều này cũng không có gì, không phải có tiền lệ của Tứ Hoàng tử sao.” Lãng Tiêu nhẹ giọng nói: “Dựa vào chiến công của Hoàng tôn phong Vương sớm là tất nhiên.”

Lãng Hầu gia có chút trầm, thấp giọng nói: “Tứ Hoàng tử... Thôi.” Lãng Tiêu biết Lãng Hầu gia từng là lão sư của Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử từ lâu đã bị Hoàng thượng ban chết, Lãng Tiêu sợ Lãng Hầu gia thương tâm, vội thay đổi đề tài: “Triều thần cũng kính phục, thiết nghĩ không có việc gì.”

“Triều thần đương nhiên kính phục, Nhị Hoàng tôn so với Tứ Hoàng tử năm đó thì danh chính ngôn thuận hơn nhiều.” Lãng Hầu gia nhìn Lãng Tiêu một chút, lạnh nhạt nói, “Con phải người tra chuyện lúc nhỏ của Trương Kế, đúng không?”

Lãng Tiêu đuôi lông mày hơi động, vuốt cằm nói: “Cái gì cũng không gạt được gia gia.”

“Ta có thể biết cái gì chứ?” Lãng Hầu gia nở nụ cười: “Tên tiểu tử Sừ Phái kia tra không được, bỗng dưng đến gặp, thẳng thắn hỏi ta, nói là giúp con hỏi thăm.”

Tên Sử Phái này thật là không dùng được mà. Lãng Tiêu bật cười: “Thực sự là chuyện này kỳ lạ, Trương Kế đang yên đang lành liền phản, trong triều cũng không nói cho nguyên nhân tại sao, con không nghĩ ra mới phái người hỏi, gia gia nếu biết vậy thì cầu gia gia nói cho con đi, con trở về sẽ phạt hần.”

Lãng Hào gia cười giả dối: “Con tra không được là con không có bản lĩnh, ta chẳng thèm nói, hiện tại người cũng chết rồi, tra nữa cũng không có gì hay. Đi thôi, cô tổ mẫu và muội muội con đã sớm chờ.”

Lãng Tiêu thấy Lãng Hào gia không muốn nói hần cũng không hỏi lại, chỉ chờ đến ngày nào đó sẽ hồng lão gia tử cao hứng hỏi lại đi, Lãng Tiêu hành lễ lui ra.

Lãng Tiêu đến thỉnh an Thi phu nhân, cũng giống như ban ngày ở trong Đông Cung, Thi phu nhân khóc lóc ôm Lãng Tiêu nói một hồi lâu, còn có Lãng Trĩ ở một bên khóc sưng lên hai mắt. Lãng Tiêu ôn nhu khuyên giải một hồi lâu mới coi như thôi.

Thi phu nhân cầm khăn chấm chấm khóe mắt, thờ dài nói: “Nam nhân các ngươi, chỉ biết là tinh trung báo quốc, nào biết nữ nhân ở hậu viện, khuê các ở bên trong không dễ, không nghe được tin tức ở tiền tuyến của con, nếu như có mệnh hệ gì... Ta những năm này chỉ còn biết sống mà nhớ thương con, chờ khi ta đến cõi âm không biết làm sao ăn nói cùng Trang nhi...”

Thi phu nhân vừa nói vừa khóc, Lãng Tiêu vội vả tự mình lấy khăn hầu hạ, ôn nhu nói: “Đều là con không phải, sau này con tuyệt đối không ra chiến trường nữa là được rồi.”

“Vậy mới đúng” Thi phu nhân hỏi đến chuyện phong thưởng trên triều, lại cao hứng lên. Lão nhân gia không chống lại màn đêm thăm thẳm, hỏi han xong lập tức đi ngủ. Lãng Tiêu xoay đầu lại nhìn Lãng Trĩ, cười nói: “Nhìn muội khóc kia, là ca không phải, ta còn mang về cho muội không ít đồ dùng nhỏ, ta sẽ sai người đưa đến Sầu Ngọc Hiên.”

Lãng Trĩ những ngày qua đều là lo lắng sợ hãi, bây giờ thấy ca ca đứng là nói không ra lời, để Lãng Tiêu ôn nhu an ủi một hồi lâu mới miễn cưỡng không khóc nữa.

Lãng Tiêu đưa Lãng Trĩ về Sầu Ngọc Hiên, dọc theo đường đi hai huynh muội còn tri kỷ trò chuyện không ít, hỏi đến Thi phủ, Lãng Trĩ cúi đầu thấp giọng nói: “Đúng là có gặp một lần, tháng trước muội đi miếu Thiên Lý cầu phúc, Thi thái thái cũng vội vàng tới dâng hương, gặp mặt một lần... Huynh ấy nói thỉnh phụ thân huynh ấy hỏi thăm chuyện tiền tuyến, nói là đánh thắng trận, ca không có bị thương, muội mới yên lòng.”

Thi Chính bây giờ làm việc trong nội các, bên trong các đúng là có thể nghe chuyện tiền tuyến. Lãng Tiêu nghe gật đầu, vẫn là em rể có lòng.

“Chỉ chờ sang năm thi hội thôi, thi hội vừa qua...” Lãng Tiêu thấy Lãng Trĩ đỏ mặt cũng không nói nữa: “Không còn sớm, muội muội nghỉ sớm đi.”

“Vâng” Lãng Trĩ gật gù, lại căn dặn bọn nha đầu hầu hạ Lãng Tiêu nửa ngày mới xoay người tiến vào Sầu Ngọc Hiên.

Hôm sau Lãng Tiêu vẫn tiến cung do còn là thư đồng của Chử Dịch Diễm. Bây giờ Chử Dịch Phong tuy rằng được phong Vương, nhưng bởi vì việc này xảy ra hơi đột ngột, hiện tại vừa mới tuyên chỉ nên việc kiến phủ, sửa tốt phủ đệ không phải một ngày hai ngày là xong. Lại có Thái tử phi cầu xin, chuẩn Anh Vương sau lễ nhậm quán mới xuất cung.

Nếu Chử Dịch Phong nhất thời không ra cung được, Lãng Tiêu cũng vui vẻ lại làm thư đồng cho Chử Dịch Diễm mấy năm nữa, như vậy hai người gặp mặt cũng dễ dàng một chút.

“Còn đau không?” Chử Dịch Phong cẩn thận thoa thuốc lên vết thương trên lưng cho Lãng Tiêu, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Lãng Tiêu nở nụ cười, một tay đem tóc dài vén qua một bên: “Đều sắp lành rồi còn đau gì nữa, chỉ là có ngứa một chút.”

“Ừm” Chử Dịch Phong gật gù, cắt thuốc mỡ, kéo lên y phục của Lãng Tiêu: “Mẫu thân nói vẫn phải thoa được, nếu không sau này sợ sẽ lưu lại sẹo.”

Lãng Tiêu tự mình buộc xong quần áo, nghe vậy nở nụ cười: “Lưu sẹo thì có gì phải sợ, lại không phải ở trên mặt.” Nói xong kéo Chử Dịch Phong ngồi ở bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Ta hỏi thăm, tòa phủ đệ kia của đệ đã chọn được mảnh đất tốt, cách Thọ Khang phủ không xa, Hoàng Thượng đã nói muốn xây dựng thật hoành tráng.”

Chử Dịch Phong trong mắt tỏa ánh sáng: “Nơi đó cách gần chỗ huynh là được, ha ha...” Lãng Tiêu giờ tay khẽ vuốt gò má Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong thuận thế cúi đầu vui vào bàn tay Lãng Tiêu. Lãng Tiêu nở nụ cười, động tác hết như chơi cùng thú nhỏ.

Lãng Tiêu thuận thế ôm lấy Chử Dịch Phong để y thoải mái nằm trên chân của mình, sủng ái dùng ngón tay xoa nhẹ lên quầng thâm dưới viền mắt của Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay trong cung yến hội không ngừng có khó chịu không?”

“Ừm” Chử Dịch Phong gật gù: “Là ngủ không tốt... Không có chuyện gì, qua lần này là tốt rồi, huynh nói xem vì sao Hoàng gia còn để ta đi Hối Tín viện? Ta còn nghĩ về sau không cần đọc sách nữa, điều này cũng không có cho là việc xấu, còn phải đi theo lão Tam lão Tứ đọc sách...”

Chử Dịch Phong nhắm hai mắt lăm lăm oán giận: “Ta không thích niệm cái kia, một câu cũng nghe không hiểu... Hoàng gia nói là vì để trong bụng ta có chút mực nước, Phụ Vương cũng nói như vậy, nhưng sao ta đọc mãi cũng không có được...”

“Đọc không hiểu thì ở đó điểm danh, hiện tại đệ được phong Vương bọn họ không dám làm khó đệ.” Lãng Tiêu nhẹ nhàng xoa viền mắt cho y, thấp giọng nói, “Vào triều sớm thì có gì tốt đâu? Nghe lời...”

Chữ Dịch Phong gật gù: “Nghe lời huynh.”

Hai người trong lúc nói chuyện thình thoảng hôn nhẹ, Chữ Dịch Phong chống không được con buồn ngủ, nằm trong lòng Lăng Tiêu chỉ chốc lát sau liền ngủ say. Lăng Tiêu khẽ vuốt tóc Chữ Dịch Phong đến xuất thần. Ngoại trừ ở ngày đó ở ngoài thành ngênh tiếp, Chữ Dịch Cần vẫn không chủ động đến nói chuyện, là hắn sợ hãi sao?. Lăng Tiêu không nghĩ như thế.

Có thể lúc này Chữ Dịch Cần cũng ý thức được, bây giờ Chữ Dịch Phong đã không còn là đệ đệ ngốc trước kia mặc hắn tùy ý khi dễ. Chữ Dịch Phong mười bảy tuổi được phong Vương, chỉ điểm này vượt hơn Chữ Dịch Cần một đoạn dài.

Huống hồ Chữ Dịch Phong phong Vương cũng không phải do đến tuổi theo thông lệ, mà dựa vào chiến công mới được phong hào “Anh Vương”, vì điều này ở trong triều y có ưu thế danh chính ngôn thuận hơn.

Về sau thế cuộc biến động, thế cân bằng mà Thái tử bố trí tỉ mỉ không một tiếng động sẽ chậm rãi nghiêng. Nhớ tới vẻ mặt của Chữ Dịch Cần khi Hoàng Thượng phong Vương cho Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu trong lòng nhẹ giọng cười. Chữ Dịch Cần kỳ thực không cần sợ như vậy, việc lập Đế Lăng Tiêu sẽ không giờ trở nham hiểm với Chữ Dịch Cần. Hắn là vì một câu danh chính ngôn thuận cho Chữ Dịch Phong, hắn sẽ không tranh Đế, hắn muốn để Chữ Dịch Phong danh chính ngôn thuận thượng vị.

Đây là thời điểm cần phải đi bãi phòng cữu cữu, Lăng Tiêu chủ ý đã quyết, hôm sau lập tức xuất cung đi gặp Vi Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tĩnh Quốc Công quốc Vi Tranh sai người chuẩn bị trà cụ, nhìn Lăng Tiêu một chút, lạnh nhạt nói: “Mới mấy tháng lại có thêm không ít anh khí, xem ra là đã được rèn luyện không tồi.”

“Vâng, nhờ có cữu cữu phái người cho con.” Lăng Tiêu cùng Vi Tranh đồng thời ngồi quỳ chân ở trên giường nhỏ, Lăng Tiêu nhìn Vi Tranh bày trà, cười nói: “Không biết Tàn Long và những người kia sau này làm sao đây? Là đưa về nơi này của cữu cữu sao?”

Vi Tranh rót cho Lăng Tiêu một chén trà nhỏ, Lăng Tiêu vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, Vi Tranh trầm giọng nói: “Không cần, phái bọn họ cho con thì ta đã nói với bọn hắn rồi, sau này xem con là chủ tử, tuy nói không đánh trận nữa, nhưng chỗ của con cũng thiếu người, có thể dùng đi.”

Nói đến điểm quan trọng, Lăng Tiêu tỉnh tề thường thức trà, nhẹ giọng nói: “Vâng, trận chiến về sau càng khó đánh.”

Vi Tranh biết Lăng Tiêu đến đây là để ngã bài, buông xuống trà cụ, lạnh lùng nói: “Con muốn giúp Phong nhi tránh trừ.”

“Vâng.” Lăng Tiêu cúi đầu.

Vi Tranh buông xuống chung trà, trào phúng nói: “Con cho rằng như vậy là tốt cho y? Con hỏi qua ý của Phong nhi chưa? Y căn bản là không muốn làm Thái tử, làm Hoàng Đế, hay là nói những thứ này đều vì thỏa mãn dã tâm của bản thân con?”

Lăng Tiêu uống một hơi cạn sạch trà còn lại trong chén, nghiêm mặt nói: “Con xác thực không có hỏi qua ý của Hoàng tôn, hỏi y kết quả cũng không ngoài những thứ cữu cữu nghĩ, con không muốn y suy nghĩ nhiều, vì vậy vẫn gạt y.” Lăng Tiêu triệt để không biết xấu hổ nói tiếp: “Vị lễ đó sau này nếu Hoàng tôn biết, vậy hẳn chính là do cữu cữu nói cho y, con cùng Hoàng tôn bỏ lỡ bao nhiêu năm mới có thể ở cùng nhau, kính xin cữu cữu có lòng từ bi không nên phá hoại nhân duyên.”

Người xem như là không đau ta cũng thương tiếc Chữ Dịch Phong đi, Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhú, ngược lại cháu trai bảo bối của người có bao nhiêu yêu ta người rõ ràng nhất không phải sao?

Vi Tranh suất nữa bị Lăng Tiêu làm cho nghẹn, Lăng Tiêu giảm nhẹ âm thanh, giọng nói nhẹ nhàng và êm tai tiếp tục nói: “Cữu cữu ở trong quân không biết chuyện thâm cung, Tuệ Vương lòng dạ hẹp hòi, đã sớm không buông tha cho Hoàng tôn, bây giờ Hoàng tôn chiến thắng trở về, bắt mất chuyện chưa nhục quân liên phong Vương, các loại ban thưởng đều chiếu vào trong mắt Tuệ Vương, cữu cữu có thể bảo đảm Tuệ Vương dung nạp được Hoàng tôn sao?”

“Con xem thường việc dùng ám chiêu với Tuệ Vương, đều là chuyện không ra gì, nên mới nói chuyện này cho cữu cữu. Bây giờ Hoàng tôn danh vọng dân cao, cữu cữu có thể bảo đảm Tuệ Vương sau khi thượng vị có thể đối xử tử tế Hoàng tôn sao?”

(lễ nhọc quán: là một lễ tổ chức khi các con trai trong hoàng tộc vừa tròn 18 tuổi, cũng như lễ đánh dấu sự trưởng thành)

Vi Tranh yên lặng trong chốc lát, nói: “Ta sẽ bảo vệ Phong nhi, chắc chắn sẽ không để y chịu thiệt.”

“Kính xin cứu cứu tha thứ con nói thẳng. Cứu cứu lớn hơn Hoàng tôn hai mươi tuổi, tuy anh tài ngút trời sợ cũng không thể tính trước chuyện về sau.”
Lăng Tiêu vẻ mặt như thường: “Nhưng con muốn cùng Hoàng tôn làm bạn một đời, nên muốn suy nghĩ nhiều một chút.”

Lăng Tiêu biết những năm này Chử Dịch Phong vẫn bình an ở trước mặt Thái tử cũng là nhờ có Vi Tranh dạy bảo, người là thật lòng đối tốt với Chử Dịch Phong. Nhưng bây giờ việc đã thay đổi, cho dù không ra mặt cũng tránh không thoát, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Ngày sau Thái tử đăng Đại Bảo, chuyện lập trữ một khi nhắc lên nghị trình, phỏng chừng chuyện Tuệ Vương làm đầu tiên chính là giết Hoàng tôn. Hoàng tôn coi như không tranh không cướp, sợ là Tuệ Vương cũng không rộng lượng mà bao dung một huynh đệ có công trong triều.”

Hắn còn không muốn Chử Dịch Phong làm Hoàng Đế đây! Nếu không phải vì bảo mệnh ai muốn ngồi vị trí kia. Mà cái tên gốc kia, làm Hoàng Đế thì những chuyện lớn nhỏ trong triều không phải là do mình bận tâm sao? Cứu cứu của mình còn không tin mình không có tư tâm, hướng hồ người khác? Mũi nhọn thần trên đầu chắc chắn trốn không thoát, chuyện này dù bị liên lụy hay không có kết quả tốt hẳn cũng phải làm, có điều tất cả là vì Chử Dịch Phong thôi.

“Đợi đến khi đó chết không minh bạch, không bằng tiên phát chế nhân.” Lăng Tiêu khom người lại: “Kính xin cứu cứu trợ giúp.”

Vi Tranh bình tĩnh nhìn Lăng Tiêu, trong những đứa cháu bên ngoại của ông, ông nhìn không thấu nhất chính là Lăng Tiêu. Đầu tiên là dấu tài, dùng hết thủ đoạn đạt được ân sủng của Thánh Thượng cùng Đông Cung, sau đó lại không đi ôm chân Chử Dịch Cảnh, ngược lại đột nhiên không quan tâm đến bất cứ việc gì, bán mạng vì Chử Dịch Phong.

Trước đây Vi Tranh luôn cảm thấy Lăng Tiêu dối trá không thể tả, vừa khéo lại là người Vi Tranh không thích nhất. Nhưng đáng vẻ hiện tại lại tất cả đều là vì Chử Dịch Phong, thật là làm người hoài nghi, hồi lâu mới nói: “Con nói. . . con muốn cùng Phong nhi làm bạn một đời? Phong nhi vì con có thể không thủ thế không có con thừa tự, con có thể sao?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Sống đời này có thể ở cạnh Hoàng tôn là đủ, cũng không cầu gì khác.”

“Vậy thì nhớ kỹ lời con nói, chuyện trong triều. . . Ta là cứu cứu của con, cũng là cứu cứu của Phong nhi, đương nhiên sẽ không bạc đãi y.”

Đây chính là đáp ứng rồi, Lăng Tiêu gật đầu nở nụ cười, không chờ Vi Tranh tiễn khách đã tự mình cáo từ trước.

Hồi cung thì đã là giờ Dậu, thái giám Thỉnh Phong Các đợi đã lâu cuối cùng cũng đợi được Lăng Tiêu, khom người nói: “Anh Vương phái người đến mời tiểu Hầu gia mấy lần, nói là bữa tối chờ tiểu Hầu gia cùng ăn.”

“Ừm, biết rồi.” Lăng Tiêu nói xong tiến vào phòng mình thay đổi y phục thường ngày liền đi tới Hải Đường viện.

Chử Dịch Phong đã sớm chờ, thấy Lăng Tiêu đến sai người đem cua đã nấu lên, cười nói: “Ngày hôm nay bên ngoài đưa tới mấy sọt cua, vì lão Tứ ăn cái này không được nên không đưa đến Thỉnh Phong các, huynh đến ăn đi.”

* Đại áp giải – Cua Trung Quốc

Lăng Tiêu trong lòng một trận âm áp, hôm nay bị lợi lẽ vô tình của Vi Tranh làm tổn thương đến đây liền tiêu tan. Quan người khác nghĩ sao về hắn làm cái gì, Chử Dịch Phong một lòng một dạ đối với hắn là được rồi.

Không lâu lắm nội thị đem cua đã nấu chín đưa lên, Lăng Tiêu sai người lui ra, mình và Chử Dịch Phong ngồi cùng một chỗ nói chuyện ăn cơm.

“Hôm nay đi làm cái gì?” Chử Dịch Phong hỏi thăm. Lăng Tiêu chọn một con cua lớn tách yếm ra, đem gạch cua bỏ vào một cái đĩa nhỏ, sau đó bỏ thêm tương và gia vị đưa cho Chử Dịch Phong, nói: “Đệ không biết làm thì cũng đừng sờ chạm vào, đừng tiếp tục hoa chân múa tay.”

Nói xong cầm tiểu Kim chùy gõ cái cặp càng cua, cười nói: “Còn có thể làm gì, có điều là lại trở về nhà đem theo một ít thứ. Lăng Trĩ trước đó vài ngày lo lắng cho ta, sống rất lo lắng thấp thỏm không yên, ta cùng nàng nói chuyện một chút thôi.”

Lăng Tiêu tay khéo léo vừa nói chuyện vừa công phu gỡ thịt càng cua cho vào đĩa, bỏ vào một chút nước tương đưa cho Chử Dịch Phong: “Mau ăn, ăn nguội sẽ bị tiêu chảy.” Chử Dịch Phong được Lăng Tiêu chăm sóc trong lòng ấm vu vu, vừa ăn vừa một bên hàm hồ nói: “Huynh cũng mau ăn. . .”

Lăng Tiêu nở nụ cười cũng ăn, Chử Dịch Phong đem rượu hoa quế đã hâm nóng rót ra, cười nói: “Uống đi, rượu này nhẹ không say đâu, rất thơm.” Nói xong lại cười nói tiếp: “Hiện tại còn chưa thuận tiện, cái gì cũng đều theo phân lệ đem đến, cua cho dù ngon cũng chỉ cho được chừng này, đợi được xuất cung, mỗi ngày huynh thích ăn cái gì chúng ta liền ăn cái đó, ban ngày uống rượu cũng được.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Cùng đệ xuất cung chính là vì có thể tùy tiện ăn uống, muốn được khỏe mạnh thì phải ăn uống sinh hoạt theo lệ, nếu mỗi ngày đệ thích gì ăn nấy, không ngoài một năm sẽ sinh bệnh.” Chử Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười: “Những việc này vẫn là nghe theo huynh đi.”

Hai người như là ở phu thê ở chung nhiều năm, không có lời ngon tiếng ngọt, đàm luận đều là việc nhà, không có lời nói cảm thiên động địa biển cạn đá mòn, nhưng như là rượu hoa quế này vậy, uống vào miệng ôn hòa, dư vị lâu dài, hương thơm kéo dài không tiêu tan.

Nhân nói đến Lăng Trĩ, Chử Dịch Phong suy nghĩ một chút nói: “Ta nhớ tới biểu muội là sẽ gả cho Nhị công tử của Giang Nam Thi gia Thi đại nhân chứ? Thi Trà Thành người này ta nghe nói qua, là nhân vật văn chương vô cùng tốt, xem ra là nơi nương tựa rất tốt?”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu dùng ngón tay lau nước tương nơi khoe miệng của Chữ Dịch Phong, sau đó tiện tay lau ở trên khăn, nói tiếp: “Đã xem ngày cưới luôn rồi, định ra sang năm vào ngày mùng 8 tháng 8, đến đó thời điểm thi hội thi điện đều qua, Thi Trà Thành cũng có thể an tâm cử hành hôn lễ.”

Chữ Dịch Phong gật gù, lại là người có ăn học, Chữ Dịch Phong tự biết không thể so với người ta, nhưng vẫn khâm phục nói: “Huynh đã khen hẳn như vậy chắc hẳn hẳn phải là người có tài, sang năm tất nhiên là phải đỗ đạt.” Nói xong cười cười lại hỏi: “Ta nhớ tới huynh còn có một muội muội con dòng thứ, gọi... Lăng Y đúng không? Trước đây cũng đã gặp, nàng định gả vào một nhà nào chưa? Sao không nghe nói vậy?”

“Lăng Y sao...” Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, không muốn cùng Chữ Dịch Phong nói những chuyện xấu xa của nàng để y phiền lòng, chỉ nói: “Lăng Y năm nay thân thể không được khỏe, người xem tướng nói nàng năm nay mệnh số không rất xấu không hợp nghị thân, việc hôn nhân đến sang năm lại định.”

Lăng Tiêu nói cái gì chính là cái đó, Chữ Dịch Phong gật gù, lại không muốn hỏi nữa, cái gì muốn nói Lăng Tiêu sẽ nói cho y thôi. Hai người chậm rãi ăn cơm uống rượu, sau đó Lăng Tiêu liền trực tiếp nghỉ ở Hải Đường viện.

—

Thọ Khang Hầu phủ trong Trầm Hương Tạ, Hạ Lan ra lệnh cho tiểu nha đầu để bát thuốc xuống bàn, bưng bát thuốc đến gần giường, nhẹ giọng nói: “Thuốc sắc được rồi, ngồi lên uống một hớp đi.”

Lăng Y đem mặt nghiêng đi làm như không nghe thấy, Hạ Lan thở dài, ra lệnh nha đầu cùng nhũ mẫu trong phòng đi xuống hết, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư của ta a, cũng đã nửa năm trôi qua, con còn muốn ra sao đây? Con làm như vậy, con gái khuê các có mấy năm thanh xuân đâu sao có thể làm lơ đây?”

Lăng Y nghe trong lòng càng khó chịu, bắt đắc dĩ ngồi dậy uống một hớp, cau mày nói: “Thuốc này bên trong sao lại bỏ tham mãnh? Ngày mùa thu trong người con vốn là nóng không chịu được, còn liên tiếp cho con ăn cái này, ước gì là mong con chết sớm đây?”

Hạ Lan thở dài tức giận nói: “Ta cũng đã nói, nhưng đại phu nói con thân thể hư nhược, phải dựa vào ăn những thứ này để bổ dưỡng.”

“Bổ dưỡng cũng không nhất định chỉ dựa vào vài phá tham! Cô tổ mẫu không phải mỗi ngày đưa tổ yến đến đây sao?”

Lăng Y đứng dậy kéo lên búi tóc: “Chỉ cần nấu tổ yến đền bù là được, sau này những thứ đồ nóng nhiệt, thuốc cũng không cần.”

Hạ Lan nghe vậy cười khổ: “Tổ yến không phải mỗi ngày ở buổi sáng đều nấu ăn sao? Tổ yến này quý giá như vậy, còn thừa bao nhiêu.”

“Cũng chỉ có những bao nhiêu đó?” Lăng Y quay mặt lại, trong lòng càng nổi giận: “Không nói hiện tại, Lăng Trĩ xưa nay mỗi ngày sớm muộn cũng đều ăn một chung cháo tổ yến, sao con đến chỗ này cái gì cũng không có?”

Hạ Lan sắc mặt lập tức liền thay đổi, tức giận nói: “Có việc này sao? Ta cũng không biết, nguyên lai những nhũ mẫu kia càng là không xem ta ra gì. Người đầu mau đến đây!”

Hạ Lan sai người đem nhũ mẫu quản phân lệ đồ ăn của Lăng Y gọi tới, ngay trước mặt mạnh mẽ gắt một câu: “Mắt lão bị mù rồi à. Ngươi xem thường ta không biết liền dám lừa gạt, Đại tiểu thư phân lệ ngươi cũng dám cắt xén, không sợ ta trở về nói với lão gia đánh gãy chân ngươi!”

Nhũ mẫu kia nhất thời bị nểng bối rối, hỏi ra mới biết vì là chuyện phân lệ tổ yến mỗi ngày, nhũ mẫu khóc ròng nói: “Thực sự không biết bà cô nghe ai nói, các tiểu thư mỗi ngày đồ ăn phân lệ đều được phân chia như vậy, kim ti yến trân này là quý giá bao nhiêu, bên ngoài trong cửa hàng cũng chỉ có thể mua Bạch Yến trân, trong phân lệ nào có cái này? Hay là bởi vì Đại tiểu thư nửa năm này thân thể không tốt đại cô thái thái mới cho nhiều thêm, nói là vì cho Đại tiểu thư chữa bệnh mới thêm mỗi ngày hai lạng tổ yến, Nhị tiểu thư cũng không có. Bà cô từ nơi nào nghe chuyện phịa như vậy, có thể nói oan giết chết ta...”

Nhũ mẫu kia vừa nói vừa khóc nháo lên, lăn trên đất nói cái gì cũng kéo không đứng lên được. Lăng Y vốn là thiếu kiên nhẫn, chỉ lớn tiếng hô gọi người đến đánh nhũ mẫu này, Hạ Lan tức giận cũng ra lệnh đánh. Chính lúc này thì Thi phu nhân đi tới.

Thi phu nhân vừa vào cửa liền nhìn thấy Hạ Lan và một nhũ mẫu cùng nhau giằng co, quần áo cùng búi tóc cũng bị nhấn nhó rối bù, bên cạnh Lăng Y quần áo xóc xếch tóc tai bù xù đứng mững. Thi phu nhân nhất thời liền không ngăn được tức giận, cá giận nói: “Đều im lặng hết cho ta. Như thế này thì ra đáng về gì?”

Hạ Lan vừa thấy Thi phu nhân vội vã chỉnh quần áo tóc tai lại, Thi phu nhân nhìn cũng không muốn nhìn nàng. Đã lớn thế rồi không làm gương cho con trẻ. Cho nàng làm Di nương thì thế nào? Hành sự như thế làm sao cho người ta tôn trọng.

Thi phu nhân trực tiếp đi vào nhìn về mặt Lăng Y, xoay người nói: “Lại là vì cái gì mà làm ra bộ đáng như vậy?”

Hạ Lan vội vã muốn giải thích, nhưng nhũ mẫu kia vô duyên vô cớ bị Hạ Lan làm nhục một trận nơi nào chịu phục, ý vào Thi phu nhân đem chuyện vừa rồi vừa kể vừa khóc, Hạ Lan ngăn cản không kịp, bận bịu giải thích: “Cô thái thái, con không biết... Thực sự là con đau lòng Đại tiểu thư...”

“Ngươi đau lòng con ngươi, còn ta liền không đau sao?” Thi phu nhân lạnh lùng nói: “Nhân lúc nha đầu kia bệnh ta sai người cho nó thêm tổ yến, thứ này không phải ngày nào cũng được ăn, chỉ là vì nó bệnh nhiều ta thương tiếc nó, qua miệng của ngươi thành ta cung Trĩ nha đầu giảm phân lệ của Y nha đầu?”

Hạ Lan sợ đến mặt trắng, Thi phu nhân lạnh lùng nói: ” Thật ra phân lệ tổ yến bên trong mỗi ngày xác thực chỉ có Lãng Y có, Trĩ nha đầu... Người chỉ biết là Trĩ nha đầu mỗi ngày sớm muộn ăn tổ yến, cũng không biết tất cả đều là ca ca của nó dùng phân lệ bạc của mình mà mua được. Người nếu đồ mất, vậy cũng để Đại thiếu gia dùng tiền đi mua cho người. Coi như ta khuyên bảo thêm nhiều lời một chữ đi!”

Hạ Lan vừa nghe là Lãng Tiêu mua được lại không dám nhiều lời, Thi phu nhân nổi giận nói: “Người không nhìn được mọi vật dụng trong nhà là ai mua đến sao, tiền bạc trong nhà có hạn vậy tiền ở nơi nào mua đến? Còn không phải lấy của Lãng Tiêu! Hắn mỗi khi trở về đều đem đồ dùng vật dụng về cho. Lãng Trĩ mỗi ngày ăn một chút còn lại toàn hiểu kính cho ta, ta liền toàn bộ xung công phân cho Lãng Y, người không biết cảm ơn còn dám hồ ngôn loạn ngữ!”

Hạ Lan với Lãng Y quả thực không biết, hiện tại giận dữ và xấu hổ không ngớt, chỉ là cúi đầu chậm chạp không nói. Thi phu nhân thấy mình có ý tốt lại bị Hạ Lan cùng Lãng Y ở sau lưng nói thành như vậy, nếu không phải hôm nay chính mình ngẫu nhiên nghe thấy nói rõ ràng, vậy khi chuyện này truyền đi còn không biết sẽ như thế nào, chắc mọi người sẽ nghĩ nói mình bất công đây!

Càng nghĩ càng giận, Thi phu nhân bởi vì gần đây thấy Lãng Y nhiều bệnh, trước đây đối với nàng bất mãn tới mấy bây giờ phần nhiều cũng trừu mến một chút. Ngày hôm nay bị nháo thành trò này, nên đem những yêu thương giành cho nàng trong những ngày qua dẹp bỏ hết, cũng không giống như ngày xưa bình thường hỏi kỹ Lãng Y ăn uống như thế nào, kêu Lý ma ma đỡ mình đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37

Thi phu nhân ở Trầm Hương Tạ sinh một bụng khí, xoay người đi Sáu Ngọc Hiến xem Lãng Trĩ.

Lãng Trĩ sau khi dùng cơm tối đang cùng giáo dẫn ma ma nói chuyện, thấy Thi phu nhân đi tới bên bận bịu ra đón, nhẹ giọng cười nói: “Cô tổ mẫu có việc gì thì gọi tôn nhi qua là được rồi, lúc này là buổi tối cô tổ mẫu đi lại không tiện, tôn nhi không có gì để đón tiếp cô tổ mẫu thật là lỗi của tôn nhi.”

“Sợ cái gì.” Thi phu nhân xưa nay sức khỏe tốt, nói: “Đốt vài cái lồng đèn lớn, lại có nhiều nha hoàn đi theo, có thể có xảy ra chuyện gì.”

Lãng Trĩ giúp Thi Phu nhân ngồi xuống, lại bận bịu sai người lo pha trà, phát hiện Thi phu nhân vẻ mặt không giống ngày xưa, không dám tùy tiện đặt câu hỏi sợ lại trêu đến lão nhân gia trong lòng không thoải mái, chỉ kiểm những việc Thi phu nhân thích nghe nói.

Lại nói đến Lãng Tiêu trước đó vài ngày có mang đến những vật dụng trang trí tinh xảo nhìn rất đẹp mắt, Thi phu nhân phát ra một chút than thở: “Lãng Tiêu là người tốt, xưa nay tâm hiếu kính liền chưa từng bỏ qua, càng đối với con vô cùng thương yêu, hai người các con đáng thương đã sớm không còn nương, nhưng cũng may là ca ca của con tốt với con làm ta rất vui. Những điều ta không nghĩ tới hắn cũng toàn là vì con nghĩ tới rồi.”

Lãng Trĩ từ khi ra đời chưa từng thấy mẫu thân là Vi Trang, biết việc này là Thi phu nhân cùng lãng Hầu gia kiêng kỵ, trong ngày thường cũng không nhắc đến mẹ mình. Vào lúc này đột nhiên nói tới việc này làm Lãng Trĩ cũng không biết nói tiếp lời, chỉ nói: “Ca ca con xưa nay rất tốt, ca ca từ nhỏ cũng là dựa vào người trông nom đầy thôi.”

“Dựa vào ta...” Thi phu nhân nhớ tới chuyện vừa rồi không khỏi đau lòng.”Ta trở lại Thọ Khang Hầu phủ đã gần hai mươi năm trôi qua, theo lý thuyết gả đi lại trở về nhà mẹ đẻ quản sự vốn là không thích hợp. Tại vì khi đó trong phủ thực sự không người chủ sự, mẹ con tính tình yếu đuối, bị điều nô kia bắt bớ, gia gia con lại không quản được chuyện trong nhà, ta phải trở lại đây quản lý mọi chuyện. Không dám nói đem các con chăm sóc quản giáo tốt như thế nào, nhưng tự nhận cũng chưa bao giờ giấu cái gì làm của riêng, hiện tại...”

Thi phu nhân nhớ tới ở chỗ Lãng Y nghe những câu nói kia trong lòng liền đau: “Hiện tại cũng làm cho người trong phủ nói ta thiên vị cất xén phân lệ, có thể thấy được những năm này là ta làm đương gia quả thất bại!”

Lãng Trĩ tuổi tác dần lớn cũng hiểu được nhân sự, vừa nghĩ là biết bên Tây viện nói ra cái gì nên làm Thi phu nhân tức giận, bận bịu ôn nhu khuyên giải. Lãng Trĩ âm thanh nhẹ và êm tai như Lãng Tiêu, khi nói chuyện ôn nhu có thể khiến người ta tâm đều mềm nhũn, nàng lại cố ý ngọt ngào, chỉ chốc lát sau Thi phu nhân lại bật cười, than thở: “Hiện tại ca ca của con lại ở trong cung, cũng là con ở trước mặt ta còn có thể thường xuyên cười nói làm ta hài lòng, đến lúc con lại đi xuất giá, ta ở đây còn có cái gì thú vị.”

Lãng Trĩ nghe nói vậy đỏ mặt, thấp giọng nói: “Lại đem con chế nhạo rồi. Sao cô tổ mẫu lại nói đến chuyện này.”

Lý ma ma thấy Thi Phu nhân được Lãng Trĩ khuyên hài lòng lên cũng cao hứng, vui vẻ nói: “Sao vậy lại không còn thú vị, thái thái đã quên, Nhị tiểu thư lại không phải gả đi chỗ xa lạ khác, hai nhà cách nhau gần như thế, đến lúc đó Trà thiếu gia mỗi ngày đến thỉnh an người đều mang theo Nhị tiểu thư là được rồi, cũng là người một nhà mà.”

Lý ma ma nói mấy câu làm Thi phu nhân cười đến không ngậm miệng lại được, nói: “Rất tốt, là chỗ béo bở thì không cho người ngoài, như thế tất cả đều là cho người nhà chúng ta.” Nói xong thấy Lãng Trĩ mặt đỏ quay đầu không dám tiếp lời, Thi phu nhân càng cười to, hồi lâu mới nói: “Thôi thôi, có vậy mà giận à?”

Lăng Trĩ cúi đầu nói: “Người chỉ lấy con ra trêu ghẹo, con không dám giận đâu...”

Thi phu nhân cười cười cầm tay Lăng Trĩ, nói: “Không đùa con nữa, ta ... Nói tới cái này ta nghĩ tới một chuyện, trước khi mùa đông đến, con không có chuyện làm, ta sẽ chỉ dạy con một vài điều về quản lý gia sự.”

Lăng Trĩ sững sờ, Thi phu nhân nói tiếp: “Những việc này sớm muộn con đều phải biết, sau này để con không bị những người kia lừa bịp mới chính mình chậm rãi tỉnh ngộ. Không bằng ta dạy con tất cả, sau này con làm quản gia những cái gì đều là hữu ích. Tuy nói con là con gái khuê các phải được nuông chiều, nhưng giấu lại mẹ con năm đó ở Tĩnh Quốc Công phủ là quá được nuông chiều, nàng lại là con gái út, lúc trước Thái tử phi khi chưa xuất giá cũng không thể so được với nàng. Nhưng sau đó gả cho người thì làm sao? Quản không được nô tài, mọi chuyện trong nhà quản lý cũng không xong việc, mà may là gả tới chính là nhà cậu của mình. Vì lẽ đó ta mới nói càng sớm thông hiểu thế sự mới tốt.”

Thi phu nhân trong lòng cười lạnh, nếu nói bà bắt công thi bà liền đơn giản bắt công đến cùng đi, bà đúng là cũng muốn giáo dục Lăng Y, nhưng nàng ta bệnh đến nỗi không thể rời giường bà cũng không có cách nào. Ngược lại bà đối với Lăng Y thật lòng yêu thương, người tốt lại bị hiểu là lòng dạ xấu xa, chẳng bằng mặc kệ, cứ để nuông chiều Lăng Y đi.

Lăng Trĩ cúi đầu không nói, từ đó Thi phu nhân lúc giải quyết gia sự thì đều mang Lăng Trĩ ở bên người, cho nàng nghe nhiều nhìn thêm để học hỏi. Lăng Trĩ vốn là người thông minh thanh tú, không lâu lắm liền rõ ràng rất nhiều, rất nhiều chuyện dần dần đều có thể bắt đầu giải quyết được.

Lại nói về Lăng Tiêu, trong cung Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong vẫn mỗi ngày đi Hối Tín viện. Một ngày nay nhân Chử Dịch Diễm bị cảm lạnh đường bệnh không đến học, Vi Thanh Lam nghĩ phép về Tĩnh Quốc Công phủ, những ngày này trong Hối Tín viện chỉ có Chử Dịch Phong cùng Lăng Tiêu hai người đang nghe thái phó giảng bài.

Chử Dịch Phong tai trái tiến vào lỗ tai phải đi ra, chỉ nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu. Thái phó lưu lại bài tập liền đi về, Lăng Tiêu ra lệnh thái giám hầu hạ đều lui xuống, đi tới phía sau Chử Dịch Phong nhìn bài tập của y, cười nói: “Sao vậy mới viết tới điểm này?”

Chử Dịch Phong nghe lời Thái tử dẫn dò mỗi ngày còn phải viết mười đại tự, khá là khổ cực, nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ đã viết khá một chút, huynh xem một chút! Có phải là so với trước đây đẹp hơn?”

Lăng Tiêu xem đi xem lại, trái lương tâm nói: “Là được rồi... tốt hơn một chút, đúng không? Ta viết cho đề 5 chữ, đề cẩn thận viết, viết 5 chữ nữa là được rồi.” Chử Dịch Phong lo lắng không có đủ thời gian làm những việc khác, nghe Lăng Tiêu nói như thế bèn cười nói: “Ừm, có huynh phụ thì viết nhanh hơn.”

Lăng Tiêu xoay người trở lại chỗ ngồi của mình trải trang giấy ra chấm mực nước, trong lòng than nhẹ, mỗi ngày mô phỏng theo bút tích của tên ngọc này, đầu bút lông của mình cũng không lớn bằng trước đây...

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa viết chữ, không lâu lắm liền đem mười tám đại tự viết xong, Lăng Tiêu đem trang giấy mở ra, dẫn dò tiểu thái giám đội mực trên giấy khô thì thu hồi lại. Lăng Tiêu nhìn chữ của chính mình gật đầu, dù là thái tử mặt vàng chói lóa cũng tuyệt không thấy được Chử Dịch Phong tìm người giúp đỡ.

Hai người chậm rãi đi về Hải Đường viện. Mới vừa vào cửa Hải Đường viện tổng quản thái giám Chương công công liền bước nhanh lại hành lễ nói: “Chủ nhân, Tuệ Vương điện hạ sáng sớm đưa hai cung nữ lại đây, nói là Thái tử điện hạ không biết vì cái gì thường cho Tuệ Vương bốn người cung nữ, Tuệ Vương nói ngài đã đủ nô tài hầu hạ, nên Thái tử liền ban cho người hai nô tỳ, hiện đã ở phía trước chờ đợi.”

“Ồ.” Chử Dịch Phong không phản ứng lại, gật gù tiếp tục đi vào trong, Chương công công lại nói: “Chủ nhân, hai cung nữ kia còn ở mặt trước chờ đợi đây.”

Chử Dịch Phong quay đầu lại nhìn hần nghi ngờ nói: “Cung nữ đưa đến nên sắp xếp đến nơi nào thì liền đi, cho các nàng chờ đợi làm cái gì? Chẳng lẽ còn chờ ta khích lệ vài câu để các nàng sau này siêng năng làm việc hay sao? Lại không phải tướng sĩ trong quân mới tới.” Nói xong cùng Lăng Tiêu dặt tay đi vào thư phòng, vẫn nói thầm: “Không biết tính toán gì hết...”

Chương công công trong lòng cười khò, hai cung nữ này đưa tới vừa nhìn liền biết không phải là cung nữ bình thường. Vị chủ nhân nhà mình cũng thiệt là, tuy nói còn chưa tới tuổi đại hôn, nhưng lớn như thế chưa bao giờ thân cận cung nữ, Thái tử đưa đến hai cung nữ đẹp tựa thiên tiên, chủ tử mình sợ là cũng chỉ sai khiến người ta làm việc bình thường.”

Lăng Tiêu đi theo Chử Dịch Phong, trong lòng cười lạnh. Những việc này đến quả nhiên nhanh, chỉ là không biết hai người cung nữ này là ý của Thái tử hay vẫn là ý của Tuệ Vương đây.

Thời điểm dùng ngọc thiện Lăng Tiêu nhìn thấy hai người cung nữ kia, một người tên là Văn Thúy một người tên là Long Hương, quả thực đều là da dẻ trơn trắng mặt như hoa đào, vừa nhìn là biết hai cung nữ đang độ tuổi xuân thì. Nhắc tới dù sao cũng là Hoàng tôn, đáng lẽ Chử Dịch Phong ở cái tuổi này trong phòng đều có mấy người thị thiếp, còn những thị tẩm cung nữ cũng sẽ không thiếu. Như Tam Hoàng tôn Chử Dịch Kỳ đều có mấy cung nữ được sủng ái, chỉ có Chử Dịch Phong trong Hải Đường viện là không có.

Văn Thúy và Long Hương uốn éo vòng eo mềm mại bái kiến Chử Dịch Phong, nhẹ nhàng nũng nịu nói: “Nô tỳ vốn là lần này được tuyển chọn đưa đến nơi của Thái tử gia, nhân Thái tử gia thương tiếc Anh Vương người ở đây ít, liền gọi nô tỳ đến hầu hạ Anh Vương. Anh Vương sau này chính là chủ nhân của nô tỳ.” Nói xong cùng Long Hương đồng thời quỳ xuống dập đầu, châu ngọc hoàn bội phát ra tiếng đing đưng vang vọng.

Chữ Dịch Phong sùng sốt một chút, rồi ngoái ngoái lỗ tai: “Không phải... Người mới vừa nói liên miên cần nhân cái gì? Ai.. người phải nói lớn mới được, sau này nếu như ở nơi này hầu hạ ta đều phải đem giọng luyện nói cho lớn, chỉ sợ tiểu nha đầu các người không thể nói lớn tiếng được.”

Văn Thúy Long Hương: “...”

Chữ Dịch Phong quay đầu đối với Lăng Tiêu bắt đầu nói: “Vì lẽ đó ta không thích để cung nữ hầu hạ, nói chuyện âm thanh rất nhỏ nghe không rõ, không bằng bọn thái giám nói lưu loát.”

Lăng Tiêu cố nén không cười, nhìn hai đóa kiêu hoa nói: “Đứng lên đi, là Thái tử ban cho tự nhiên là tốt hơn so với cung nữ khác. Sau này hầu hạ Hoàng tôn ti mĩ, hầu hạ bên người Hoàng tôn đều là lão nhân, cũng dùng không quen người mới, các người chỉ cần hầu hạ gian ngoài là được, mọi việc đều theo lệnh của các ma ma khác”

Lăng Tiêu nhìn hai cung nữ vẻ mặt biến hóa trong lòng buồn cười. Chữ Dịch Phong người bên cạnh tuy không nhiều nhưng đều là đã qua ải của Lăng Tiêu. Phàm là những người nào làm hấn không yên lòng thì sẽ tìm mọi sai lầm khiển trách rồi đuổi đi. Đột nhiên đến hai nha đầu hấn sao có thể cho các nàng gần gũi hầu hạ Chữ Dịch Phong được.

Chữ Dịch Phong gật gù: “Ồ chỗ ta kỳ thực việc không nhiều, các người nghe theo ý của tiểu Hầu gia đi, tuy Hầu gia trong cung ở tại Thánh Phong các, nhưng hầu hết thời gian đều là ở nơi này với ta, các người đối với Hầu gia cũng như đối với ta như thế mới được, được rồi đi thôi.”

Văn Thúy, Long Hương không nghĩ tới Anh Vương này khi vào trong phòng lại không muốn người hầu hạ, cho tất cả mọi người lui xuống trong phòng chỉ còn y cùng tiểu Hầu gia hai người.

Hai người cung nữ hai mặt nhìn nhau, nói là đến để hầu hạ Anh Vương, mà Anh Vương lại không cho gần người để hầu hạ, khi ăn cơm cũng không cho ở trước mặt, vậy hầu hạ cái gì?

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong đối với hai người mỹ nhân kiêu diễm này một chút ý tứ cũng không có nên yên tâm, chỉ cần Chữ Dịch Phong không có tâm tư lung ta lung tung là được. Bây giờ chen vào hai người cung nữ này, Lăng Tiêu cười khê, muốn giải quyết việc này thật quá dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38

Đào mất liền đến ngày mừng 10 tháng 11, là ngày Thái tử phi sinh nhật. Lăng Tiêu lần này đã dùng mấy ngày trước để chuẩn bị lễ vật cho Thái tử phi. Đưa đồ vật dù là quý trọng cũng biểu thị không được tâm ý, nên lợi dụng những ngày tuyết lớn, Lăng Tiêu giúp Chữ Dịch Phong ở trong Hải Đường viện chuẩn bị cho Thái tử phi thọ lễ.

“Cái này là cái gì...” Chữ Dịch Phong cầm lấy một tấm giấy thép vàng xếp thành hình hoa mai, tràn đầy phấn khởi, nói: “Huynh không phải sai người của Lâm Thúy Hiền tranh thủ làm xong một bộ trang sức đã đưa đến rồi sao?”

Lăng Tiêu đang lấy bút phát họa một bản vẽ, nghe vậy giờ tay vuốt mặt Chữ Dịch Phong, cười nói: “Đây là chuẩn bị cho đệ, ta đưa đồ trang sức đệ đưa cái này là được.”

Chữ Dịch Phong càng có hứng thú, chạy trước chạy sau làm trợ thủ cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu muốn nhân cơ hội này cho Chữ Dịch Phong học hỏi thêm về y ngời ở bên cạnh mình, một bên vẽ phác thảo một bên giải thích cho hấn: ”Đệ xem, chỉ cần ở bên trong xếp vào những thanh chặn bằng dài ngắn khác nhau, sau đó đem nến đốt lên, nhiệt khí lưu bay lên trên, thúc đẩy chặn bản chuyển động, chặn bản tầng ngoài cùng sẽ làm đèn lồng xoay tròn, cái nguyên lý này nói đơn giản chính là...”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong một bộ mờ mịt đáng về ịu xù, chẳng muốn nghe tiếp, bèn nói: “Nói đơn giản liền... Cứ như vậy đi, đối bụng không?”

Chữ Dịch Phong thành thật gật gù: “Đối bụng.”

Lăng Tiêu sai người đem điểm tâm đi vào để Chữ Dịch Phong trước tiên ăn vài món tráng miệng, chính mình vẫn ngồi ở bàn bát tiên phác họa đèn lồng. Không lâu sau Văn Thúy, Long Hương bưng điểm tâm đến, Chữ Dịch Phong cầm điểm tâm ăn, lơ đãng hỏi: “Đến rồi à?”

Văn Thúy ôn nhu gật đầu, Chữ Dịch Phong đối với Lăng Tiêu nói: “Nếu không huynh cũng ăn chút đi? Còn lâu mới được dùng ngọc thiện đồ?”

“Không cần” Lăng Tiêu đem phần cuối cùng làm xong, kêu Chương công công đến để hấn đem những bản vẽ này đưa cho ty chế phòng, lệnh thợ thủ công phải làm bằng được giống như phác họa của mình. Thu thập xong đồ vật trong tay, Lăng Tiêu giương mắt nhìn xuống còn thấy Văn Thúy, Long Hương đứng bất động phía sau Chữ Dịch Phong.

Những ngày qua hai người cung nữ này vẫn an phận, tuy rằng bất mãn Chữ Dịch Phong không thân cận các nàng nhưng cũng không dám làm gì, mỗi ngày chỉ dám trang điểm ăn mặc trang phục tinh xảo nỗ lực làm vui mắt Chữ Dịch Phong, còn lại cũng không có làm cái gì quá đáng. Lăng Tiêu trong

bóng tối phải người âm thầm tra xét hai cung nữ này, xác định hai người này đúng là Chữ Dịch Cẩn phải tới.

Nhắc tới cũng buồn cười, vốn là Chữ Dịch Cẩn bên kia âm thầm an bài xong người, ý định muốn xếp vào để hầu hạ Thái tử, nhưng sau khi tuyển chọn Thái tử lại muốn làm phong phú hậu viện của Chữ Dịch Cẩn, Chữ Dịch Cẩn âm thầm không ngừng kêu khổ, bèn nhất cử lưỡng tiện nói bên Chữ Dịch Phong nha đầu quá ít, nên Thái tử cũng là theo ý tứ của hần phải hai người này đến Hải Đường viện.

Lăng Tiêu điều tra cũng không lăm lư ý, một là hai người cung nữ này mặc dù là người của Chữ Dịch Cẩn, nhưng căn bản không phải là thám tử chân chính, cả hai chỉ là những cung nữ bình thường có điều là bị Chữ Dịch Cẩn dùng tiền mua chuộc. Hai nàng chỉ có bề ngoài là một mỹ nhân cũng không đáng quan tâm. Hai là bởi vì Nhị Hoàng tôn ngọc căn bản đối với các cô gái không có hứng thú.

Phòng chừng Chữ Dịch Cẩn cũng không ngu đến mức cho rằng hai người cung nữ này có thể tạo được tác dụng lớn, cũng lăm lăm cũng chỉ là câu dẫn Chữ Dịch Phong không quan tâm chính sự thôi. Cũng do là người ở bên ngoài thấy Chữ Dịch Phong một mặt hiền lành đầu óc chậm chạp, nếu như biết rõ ràng chuyện phòng the từ đó sẽ mê muội nữ sắc... Chữ Dịch Cẩn nghĩ những nàng này cũng sẽ có tác dụng.

Lăng Tiêu tự nhận trầm ổn, nhưng nhìn Văn Thúy, Long Hương có một bộ dáng vẻ chờ hầu hạ chăm sóc liền phiền lòng, e ngại là người của Thái tử đưa tới, nên cũng không thể đối với hai nàng như những nô tài chường mắt trước kia, tự tìm sai lầm rồi đuổi ra ngoài. Lăng Tiêu hơi nhíu mày nhìn hai người mỹ nhân này, trong lòng cười nhạt. Ý vào chính mình có mấy phần sắc đẹp liền muốn câu dẫn Chữ Dịch Phong? Sắc đẹp của hai nàng có thể vượt qua sự ưu mỹ của hần không? Ánh mắt của Chữ Dịch Phong có thể coi trọng các nàng?

Đặc biệt là Văn Thúy, trên cử chỉ vẻ mặt lăm lăm như là thật sự đối với Chữ Dịch Phong động tình. Cũng là lúc đầu tiên cung cho rằng phải hầu hạ lão Hoàng Đế, ai ngờ đi dạo một vòng lại phải đến hầu hạ cho Chữ Dịch Phong anh tuấn thiếu niên, khiến cho thiếu nữ đang độ xuân thì, không động tâm cũng khó.

Lăng Tiêu một tay xoa xoa vùng cổ có chút đau nhức, liếc nhìn trên bàn trà, miễn cưỡng nói: “Pha chén trà từng lộ đến đây.”

Văn Thúy vội vã đáp lời đi pha trà đem đến, khom người dâng lên. Lăng Tiêu tiếp nhận chỉ là ngửi mùi thơm cũng không uống. Chữ Dịch Phong ăn nửa ngày điểm tâm nên hơi khát, tiếp nhận chén trà liền muốn uống, Văn Thúy vội vã ôn nhu nói: “Vương gia uống chậm chút, trà này còn nóng lắm.” Nói xong mặt đỏ nhẹ giọng nói tiếp: “Đừng vội.”

Lăng Tiêu thả xuống chén trà, lạnh nhạt nói: “Đều đi ra ngoài đi, ta cùng Hoàng tôn có lời muốn nói.”

Văn Thúy cắn môi, chính là như vậy. Cái tiểu Hầu gia này cũng quá nhiều chuyện, mỗi ngày lúc Vương gia ở cùng hần bình thường cũng không có ai bên cạnh, mỗi khi mình có thể cùng Vương gia nói chuyện hần liền kêu mình đi ra ngoài, mà Vương gia cái gì cũng đều nghe theo hần chắc là hần thấy Vương gia tính tốt nên bắt nạt thôi.

Nghe như thế nên Văn Thúy không nhịn được khẽ ngẩng đầu nhìn Chữ Dịch Phong. Anh Vương xác thực tuấn tú, bên người vừa không có trác phi thị thiếp, nên phải coi trọng mình chứ? Mặt đỏ lên, nàng cũng không dám ở lại với dáng vẻ xấu hổ này nên cùng Long Hương đồng thời lui ra.

—

Rất nhanh đã đến ngày mừng 10 tháng 11. Lăng Tiêu đã dậy rất sớm cùng Chữ Dịch Diễm đi mừng thọ Thái tử phi. Thái tử phi mới vừa trang điểm xong xuôi, thấy Lăng Tiêu đến cười nói: “Chính là vừa nhắc tới con, con liền đến, Trĩ nhi cũng vừa mới đến, ta tính cho người truyền con đến gặp mặt, không ngờ vừa nhắc con liền tới.” Lại ôm đồm qua Chữ Dịch Diễm, hỏi hần bài tập ngày gần đây.

Lăng Trĩ từ phía sau đi lại, thấy Lăng Tiêu nở nụ cười: “Ca ca.”

Lăng Tiêu cười, sau đó quay qua phía sau thái giám cầm lấy bảo thạch tráp, mở ra kính cẩn dâng lên cùng Thái tử phi: “Chúc Di mẫu phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.”

Thái tử phi nở nụ cười vội vã đỡ lấy Lăng Tiêu không cho hần quỳ xuống, cười nói: “Lẽ mừng thọ không phải đã cho sao, bộ đồ trang sức kia ta nhìn, thực là không tồi, cái này lại là...”

Thái tử phi nhìn trong bảo thạch tráp, một nhánh trâm vàng tinh xảo. Trâm vàng đầu không lớn, nhưng mặt trên khảm ngọc không ít bảo thạch ngũ sắc, nhìn kỹ lại bảo thạch kia được chế tác giống như hình dạng hoa Mai nhỏ nhỏ nhìn y như thật, tinh xảo vô cùng chiếu sáng lấp lánh đặc biệt làm chói mắt người nhìn.

“Con biết Di mẫu yêu thích hoa Mai, nên chính mình đích thân họa ra thiết kế này, để cho các thợ thủ công lành nghề làm ra.” Lăng Tiêu nói xong kéo vạt áo lên quỳ xuống: “Nguyện, từ Trúc Phong cùng Tinh Huy bảo vệ.”

Thái tử phi bận bịu cười đỡ Lăng Tiêu lên, bảo cung nữ lấy gương ra soi, rút trên búi tóc Mẫu Đơn tuyệt sắc, sau đó cài trâm vàng lên, nhìn vào gương thấy sang trọng phú quý phi thường. Thái tử phi vui vẻ nở nụ cười hài lòng. Sau đó thấy Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Diễm vừa đi tới bèn bảo đi theo rồi cũng mang theo Lăng Trĩ đi xã giao với các cáo mệnh phu nhân đến chúc thọ.

Thái tử phi thấy trong xuân điện bày điểm tâm trái cây, các cáo mệnh phu nhân ở đây đã đợi một lúc, thấy Thái tử phi mang theo Lăng Trĩ đến đều đứng dậy chúc thọ. Thái tử phi cười cười miễn lễ, mọi người theo thứ tự ngồi xong, Lăng Trĩ lại bị Thái tử phi giữ ở bên người, cùng Tiểu công chúa ngồi cùng nhau.

Mọi người nói giỡn một lúc, Thái tử phi nhìn thấy Kinh Ngọc cùng Lăng Y cười nói: “Lăng Y gần đây con có khỏe không? Bỏn cung nghe Trĩ Nhi nói con bị bệnh, bây giờ xem ra là tốt lắm rồi.”

Lăng Y liền vội vàng đứng lên nói: “Nhờ phúc của nương nương, đã không có việc gì.”

Vốn là buổi sáng đến chúc thọ đều là các cáo mệnh phu nhân có cấp bậc cao, Kinh Ngọc thuộc hàng lục phẩm vốn là không đến được, Thái tử phi cho mặt mũi, cũng mời Kinh Ngọc cùng Lăng Y đến náo nhiệt một hồi. Lăng Y làm lỡ dịp đến hiện tại còn không định được hôn sự, cũng rất muốn gặp gỡ nhiều người trong Hoàng thành cùng các Thái phu nhân. Vì lẽ đó tuy rằng trên người còn có chút mệt mỏi nhưng cũng chống đỡ đi đến tham gia.

Thái tử phi nở nụ cười: “Vậy thì tốt.”

“Ta nhìn Trĩ nha đầu khí sắc càng ngày càng được.” Tương Quốc Công phu nhân nhiều lần vào cung, cùng Lăng Trĩ đã sớm quen, nói chuyện so với người cũng khác thân thiết hơn: “So với lần trước ta thấy thật là vóc người lại cao hơn một chút, càng ngày càng phát triển.”

Lăng Trĩ nghe vậy đỏ mặt cúi đầu không nói, Thái tử phi ôm đồm cầm tay Lăng Trĩ nở nụ cười: “Không phải đâu, trước đó vài ngày đứa nhỏ này ban ngày lo lắng ban đêm chầy lẹ, gầy đi rất nhiều, ta lo lắng chịu không nổi, gần đây lúc này mới tốt hơn một chút.”

Trước đó khiến tiểu thư Thọ Khang Hầu phủ ngày ngày rơi lệ tất nhiên là chuyện Lăng Tiêu tiểu Hầu gia đi chiến trường, Tả Thừa phu nhân cười nói: “Thật là một nữ nhi ngoan, ca ca đi chiến trường nàng tự nhiên là lo lắng, nếu không ta liền nói...”

Nói xong quay đầu đối với Thái tử phi cung kính nói: “Nếu không ta liền nói, nương nương là rất có phúc, không cần nương nương lo lắng, trước đây ta là lo cho Nhị Hoàng tôn tâm tính đơn thuần ngây thơ, sợ ngày sau sẽ chịu thiệt, hiện tại thế nào? Mới vừa mười bảy tuổi liền được phong Vương, lập được chiến công lớn như vậy. Do là ta không có hiểu biết sáng suốt nên bận tâm, nương nương dưỡng mỗi người đều tốt, với tiểu Hầu gia cũng có tiền đồ như thế.”

Một lời nói tới làm Thái tử phi cực kỳ vui vẻ, An Dương Thế tử phi tiếp lời nói: “Đây là tự nhiên, Lăng tiểu Hầu gia mẹ đẻ là bà nội nương nương, lại từ nhỏ chịu sự giáo huấn của nương nương, tự nhiên cũng là có tiền đồ. Trước kia chúng ta chỉ nghe nói tiểu Hầu gia này tướng mạo vô cùng tốt, bây giờ nhìn lại trên chiến trường cũng lập được đại công, cũng thật là toàn tài, nói không chừng sau này tất nhiên là trung thần tướng tài của Thái tử.”

Nói xong chuyện Lăng Tiêu tự nhiên lại trở về chuyện của Lăng Trĩ. Thọ Khang Hầu phủ cùng Giang Nam Thi gia lần thứ hai kết thân cũng không có gì bí mật. Có thật nhiều tin tức được truyền đi các cáo mệnh vào lúc này mới biết, trong lòng thở dài. Lăng Trĩ là một cô nương tốt như vậy, lại có được bảo huynh giỏi giang, nếu như gả được vào nhà mình thì thật tốt. Lăng Trĩ tuy nói là thuở nhỏ mất mẹ, nhưng nàng là được Thi phu nhân nuôi lớn. Thi phu nhân cũng là Tam phẩm cáo mệnh, từ nhỏ ở trong Hoàng thành cũng là có danh tiếng, do bà dưỡng dục cô nương tất nhiên sẽ không sai được. Các cáo mệnh phu nhân trong nhà có thiếu gia đến tuổi thành thân trong lòng đều bóp cổ tay đáng tiếc.

Thái tử phi từ trước đến giờ coi Lăng Trĩ, Lăng Tiêu như chính bản thân mình sinh ra, nghe người ta khen bọn họ lại xem như khen hài tử của mình trong lòng thoải mái, cười nói: “Thời đừng quá khen đứa nhỏ này, nhất là Trĩ nhi đa mặt mông, để cho các người nói một hồi mặt đỏ như quả táo.”

Các cáo mệnh phu nhân vừa nghe càng nở nụ cười, chỉ có Lăng Y là lắc lắc khần đứng ngồi không yên, thấy tất cả đều vô vị. Đều là tiểu thư của Thọ Khang Hầu phủ, muội muội đã sớm định ra hôn sự, chính mình lại không có, biết chuyện của mình sau này sẽ biến thành chuyện cười cho người khác phỏng đoán đây. Còn những người không biết tất nhiên coi mình đã sớm ưng thuận một nhà nào đó, càng không thể đến cầu thân.

Lần trước nhân việc ngắm hoa Lăng Y cũng rõ ràng, biết nơi này đều là các cáo mệnh phu nhân trong Hoàng thành có máu mặt, không dễ dàng nhiều lời nói chuyện với mình, chỉ là không lên tiếng càng không ai chú ý tới mình, Thái tử phi lại đối với mình không giống như là Lăng Trĩ, không giới thiệu mình và các cáo mệnh phu nhân nhận thức.

Lăng Y nhìn Thái tử phi đoan trang nở nụ cười hài lòng với Lăng Trĩ đang ở bên cạnh làm trong lòng bốc lửa, cái gì chuyện tốt cũng cho Lăng Trĩ chiếm.

Kinh Ngọc nâng chén trà lên rồi đưa mắt nhìn tiểu cô của mình trong lòng thở dài. Nàng gả vào Thọ Khang Hầu phủ một năm có thừa, khi nào mà không biết? Nói đến vị tiểu cô này cũng là thật xui xẻo, nhưng mọi việc cũng đều là nàng tự tìm, thật là làm người ta khó thể đau lòng vì nàng. Kinh Ngọc âm thầm thở dài, một cái tay để ở trên bụng, trong lòng ngọt ngào. Tuy nói tiểu cô cùng Hạ Di nương thực sự khó ở chung, nhưng cũng may trượng phu một năm này tính tình chậm rãi thay đổi, cùng mình chung sống càng hoà thuận, nếu như không sai, chính mình hẳn là... Kinh Ngọc trên mặt ửng đỏ, cầm lấy khăn xoa bóp khóe miệng, cũng không cùng Lăng Y nói chuyện, nàng chỉ cười nghe Thái tử phi cùng cáo mệnh phu nhân đàm tiếu, thỉnh thoảng uống mấy ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến buổi chiều các cáo mệnh phu nhân cáo từ, Thái tử phi lưu Lăng Trĩ cùng Lăng Y và mấy vị phu nhân quen biết ở lại, mọi người cùng nhau đi đến chính điện.

“Vốn là gia yến, cũng không có người ngoài, nên không cần lảng tránh.” Thái tử phi dặt tay Lăng Trĩ nói: “Một lát nữa trong tiệc mừng thọ ca ca con cũng tới, con hãy lại ở trong cung mấy ngày đi, ở bên cạnh Di mẫu vài ngày cũng cho Tiểu công chúa có bạn.”

Nghi Thanh công chúa nghe vậy cười nói: “Đúng vậy, Trĩ tỷ tỷ ở lại trong cung đi!”

Lăng Trĩ nở nụ cười đáp ứng. Lăng Y thấy Thái tử phi không nói tới nàng, trong lòng âm thầm tức giận mà không dám nói ra.

Chờ một lát Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng đến, theo sát là Chử Dịch Kỳ cùng Chử Dịch Diễm cũng từ Hối Tín viện đến. Sau khi mọi người an vị, không lâu sau đó thì Tuệ Vương Chử Dịch Cẩn và Thái tử điện hạ cùng đi đến. Mọi người theo nghi thức hành lễ, Thái tử cười nói: “Đều là thân thuộc, không cần giữ lễ tiết.”

Nói xong, Thái tử ra lệnh đem lễ mừng thọ đến, nữ quan ở phía sau lập tức đem trình lên. Vừa mở ra là thấy một tráp đông châu, một tráp Hồng Bảo Thạch, còn có gấm vóc thượng hạng. Thái tử và Thái tử phi phu thê tình thâm trong cung ai cũng biết rõ, mọi người nhìn nhau cười nhưng không nói. Thái tử phi nở nụ cười: “Thái tử nhọc lòng.” Dù là ngồi ở vị trí cao, thấy trượng phu đối với mình đề tâm, Thái tử phi đuôi lông mày khóe mắt nữ nhân vẫn không giấu được ngọt ngào.

Thái tử ngồi xuống, mọi người cũng lần lượt ngồi theo. Vũ Cơ môn liên tục bước nhẹ nhàng tiến vào đại điện, uyển chuyển nhảy múa.

(Vũ cơ môn: là những đoàn ca múa phục vụ cho hoàng tộc trong cung).

Thái tử đầu tiên là cùng Thái tử phi uống một chén rượu, sau đó mọi người lần lượt nâng chén rượu chúc mừng. Tuệ Vương cũng sai người đem lễ mừng thọ của mình tới cho Thái tử phi xem qua cười nói: “Nhi tử lễ mừng thọ tất nhiên không có tốt bằng Phụ Vương, kính xin mẫu thân đừng ghét bỏ.”

Thái tử phi nở nụ cười: “Con đưa cái gì mẫu thân đều vui mừng.”

Tuệ Vương đích thân dâng lễ mừng thọ của mình là một tượng điêu khắc Quan Âm bằng bạch ngọc.

*Tượng Bạch Ngọc Quan Âm (St)

Chử Dịch Cẩn khom người nói: “Mẫu thân từ mẫu tình cảm như Quan Âm trên đời, nhi tử chỉ có một chút hiếu tâm, hi vọng mẫu thân yêu thích.”

Tượng Bạch Ngọc Quan Âm này cao thẳng, điêu khắc tỉ mỉ nhẵn nhụi không chút tỳ vết nào, cái này không phải chỉ là “Một điểm” hiếu tâm Thái tử phi khen ngợi không ngớt, sai người cẩn thận đem đi cất. Chử Dịch Cẩn gật đầu nở nụ cười, hần lễ không thể vượt qua Thái tử, nhưng so với các Hoàng tôn khác khẳng định lễ vật của chính mình là đứng đầu.

Lăng Y đứng ở xa nhìn Chử Dịch Cẩn trong lòng ngửi vị tạp trần. Nàng cũng không phải là hận chỉ là tiếc nuối, lắc lắc khăn cúi đầu không nhìn xem nữa.

Chử Dịch Kỳ cùng Chử Dịch Diễm cũng tới trước dâng lễ mừng thọ, Thái tử phi đều vui vẻ nhận lấy.

Lăng Tiêu đầu tiên là cùng Lăng Trĩ nói hai ba câu nên không để ý chuyện xung quanh, lúc quay đầu lại thì thấy Chử Dịch Diễm cũng đã dâng lễ đưa lên! Lại nhìn Anh Vương điện hạ nhà mình còn ăn điểm tâm xem ca vũ đây!

Lăng Tiêu bị tức đến bật cười, không trách được trước đây Thái tử không yêu thích Chử Dịch Phong. Bên cạnh Thái tử mọi người tả hữu đều xu nịnh nhìn vào, một người thông minh như Thái tử lại có người con đầu óc chậm chạp, con chẳng ra gì cha có thể yêu thích mới là lạ!

Lăng Tiêu ngồi ở phía dưới Chử Dịch Diễm, cách Chử Dịch Phong có chút xa, chỉ có thể nhỏ giọng lệnh cho nội thị đi theo mình đến nhắc nhở Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong lúc này mới nhớ tới, vỗ bàn một cái chửi mình không nhớ việc, lặng lẽ đứng dậy. Trong lòng nhớ lại những điều Lăng Tiêu đã dặn mình, tiến lên đối Thái tử phi cung cung kính kính dập đầu: “Nguyện mẫu thân phúc như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn!”

Thái tử phi tự nhiên biết đứa con trai này chậm chạp, từ ái nở nụ cười, đang muốn lệnh cho y đứng dậy thì Chử Dịch Phong tiếp tục nói: “Nhi tử làm cho mẫu thân một món quà mừng thọ, mẫu thân không chê cười là tốt rồi.”

“Chính con làm?” Thái tử phi khá bất ngờ, ôn nhu nói: “Đương nhiên sẽ không chê cười, là tâm ý của con mẫu thân liền yêu thích.”

Chử Dịch Cẩn ngồi ở bên dưới Thái tử, nghe vậy cười nhạo. Hần ngược lại muốn xem Nhị đệ của hắn có thể đưa ra cái gì.

Chử Dịch Phong sai người đem đèn mà y cùng Lăng Tiêu đồng thời làm lễ mừng thọ mang lên. Mọi người chỉ thấy một chiếc đèn lồng cao cao, gỗ Lê Hoa làm khung xương, lụa mỏng làm thân đèn, mặt trên còn có giấy thép vàng xếp thành hình hoa Mai, quả thực tráng lệ. Chỉ là... Cũng hơi lớn quá chứ?

Chử Dịch Cẩn cùng Chử Dịch Kỳ không nhịn được cười nhạo, Thái tử phi nghe nói là Chử Dịch Phong tự mình làm cũng rất vui mừng, sợ Chử Dịch Phong bị chê cười mặt mũi sẽ ngại ngùng, bèn cười nói: “Quả nhiên tinh xảo, cái khó là Phong Nhi tự mình làm...”

“Mẫu thân, chờ nhi tử đem đèn này đốt lên đã...” Chử Dịch Phong căn bản không có nghe được ý tứ của Thái tử phi, xoa xoa tay: “Ha ha, đốt đèn lên là có thể sáng sủa!”

*Đèn kéo quân (St)

Thái tử phi cũng bị Chử Dịch Phong chọc cho bật cười, cười nói: “Thôi, nghe lời con, đốt đi.”

Chử Dịch Phong nở nụ cười đem đèn lồng đốt lửa lên, chỉ trong chốc lát đèn lồng tinh xảo hoa mỹ chậm rãi chuyển động, mặt trên điểm điểm hoa Mai bằng giấy thép vàng phản chiếu xuống vô số bóng hoa Mai, trong lúc nhất thời bên trong cung điện vô số bóng đèn hoa Mai nhấp nháy, làm cho người ta có cảm giác hoa rơi đầy đất.

Vẫn còn chưa hết bất ngờ, đợi khi mọi người chưa hết thán phục, bên trong đèn truyền ra tiếng leng keng kỳ ảo lạnh lạnh, theo chuyển động chậm rãi của đèn hoa Mai truyền khắp đại điện.

“Đây là...” Thái tử phi kinh hãi nói không ra lời, một lát mới nói tiếp: “Ta cũng đã gặp tẩu mã đáng do thợ thủ công tinh xảo làm, nhưng cái này... là có tiếng chuông...”

Đương nhiên sẽ có tiếng chuông, Lăng Tiêu cười khế, hắn ở bên trong gắn lên hơn hai mươi mảnh đồng kim tuyến to nhỏ không đều, cái bệ lại thiết kế một cái chặn bản bằng đồng, đồng kim tuyến theo sự di chuyển của đèn lồng lần lượt đánh vào trên chặn bản, làm truyền ra âm thanh cao thấp lạnh lạnh.

Chử Dịch Phong quay về Thái tử phi khom người lại, nói: “Đây là lễ nhỏ của hải nhi, hi vọng mẫu thân yêu thích.”

“Tự nhiên là yêu thích.” Thái tử phi gấp kim ngân châu báu tuy không phải ít, nhưng những đồ vật tinh xảo này thấy vẫn sẽ kinh hãi, lập tức không kêu người mang cất đi, chỉ ra lệnh đem đèn lồng này đặt ở đại điện phía đông, cười nói: “Phong nhi quả nhiên là có tâm. Bồn cung yêu thích nhất là hoa Mai.”

Chử Dịch Phong nhiệm vụ hoàn thành, cười cười trở lại chỗ ngồi của mình. Lăng Tiêu tự mình uống một chén rượu cười tủm tỉm nhìn Chử Dịch Phong đang cố nén giận mà gượng cười. Tức giận cũng vô dụng, người sao có thể đấu với ta.

Tiệc mừng thọ mãi đến tận giờ Hợi mới tan, Chử Dịch Phong tửu lượng không cao, bởi vì Thái tử phi cao hứng nên uống nhiều hơn mấy chén đã say khướt, Lăng Tiêu tiến lên đỡ Chử Dịch Phong đang loạng choạng ngã nghiêng, đối với Thái tử phi miễn cưỡng khom người nói: “Anh Vương say rồi, không bằng con hôm nay đưa Anh Vương đi về Hải Đường viện, cũng có thể thuận tiện lo cho người.”

“Vây cũng được.” Thái tử phi xưa nay rất vui khi thấy bọn họ hoà thuận, quay lại đối với nữ quan nói: “Nấu canh giải rượu đưa đến Hải Đường viện đi.” Lại căn dặn Lăng Tiêu vài câu mới cho bọn họ đi về.

Dựa vào cảm giác say, Lăng Tiêu đem Chử Dịch Phong ôm lấy, thấp giọng dụ dỗ đưa trở về Hải Đường viện, trực tiếp đưa vào trên giường trong tấm đệm. Chử Dịch Phong lại tránh né muốn đi xuống, Lăng Tiêu nhìn gương mặt nửa mê nửa tỉnh của Chử Dịch Phong cảm thấy buồn cười, dụ dỗ dỗ y nằm xuống, vừa muốn cởi quần áo cho y thì nữ quan của Thái tử phi liền đến. Lăng Tiêu biết là đưa canh giải rượu đến, nên đứng dậy ra đón.

Nữ quan còn dặn dò vài câu mà Thái tử phi bàn giao mới hành lễ đi về. Lăng Tiêu trước tiên uống trước một bát, thần trí rõ ràng một chút, lại rót một chén, chính mình bùng vào tấm đệm.

Lăng Tiêu vừa vào tấm đệm liền cảm thấy có gì không đúng. Hắn bỏ canh giải rượu xuống bước nhanh tới, một tay vung mở trường mạn, nhìn thấy Văn Thù ở bên trong phòng dựa vào lồng ngực của Chử Dịch Phong.

Văn Thù cũng không nghĩ tới Lăng Tiêu còn có thể trở về. Nàng cho rằng Lăng Tiêu đem Chử Dịch Phong về, hẳn sẽ về lại Thính Phong Các. Nàng âm thầm ái mộ Chử Dịch Phong đã không phải một ngày hai ngày, đáng tiếc Chử Dịch Phong vẫn vô tâm, hôm nay cuối cùng có một cơ hội như thế sao có thể buông tha? Chỉ cần một đêm nay thôi, lúc này Chử Dịch Phong say rồi, ngày thứ hai chỉ cần mình...

Văn Thù vừa đem ngoại bào của Chử Dịch Phong cởi ra Lăng Tiêu liền đi vào, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Lăng Tiêu làm sắc mặt nàng tái mét, lao đảo một cái lăn té trên mặt đất, quý xuống run lập cập nói: “Nô tỳ... Nô tỳ chỉ muốn... Chỉ muốn hầu hạ Vương gia thay y... phục.”

“Thật sao?” Lăng Tiêu đi từ từ đến trước giường ngồi xuống, Chử Dịch Phong tuy say nhưng bên trong cũng có cảm giác, hừ hừ hướng về bên cạnh Lăng Tiêu ôm chặt hắn, Lăng Tiêu ôm Chử Dịch Phong để y gối đầu lên chân của mình, nhẹ nhàng xoa xoa đầu y, thấp giọng dỗ dành: “Phong nhi khó chịu sao... Muốn nôn?”

Văn Thù mặc dù biết Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong thân thiết, nhưng không biết hai người ở chung thì tình hình lại như thế! Chính mình quý ở đây không trên không dưới, vô số suy đoán lẫn lộn trong đầu không thể cho ai biết, chỉ trong chốc lát mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm vạt áo.

“Đi đem canh giải rượu trên bàn đến đây.” Lăng Tiêu nhàn nhạt dặn dò, Văn Thù vội vã bò lên, bùng canh giải rượu trở về quý xuống đưa cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu tiếp nhận, chính mình uống một hớp, Văn Thù nghi hoặc nhìn thấy Lăng Tiêu cúi đầu chậm rãi mớm cho Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong trong mộng cho rằng đang cùng Lăng Tiêu thân thiết, nhu thuận há mồm tiếp nhận Lăng Tiêu sủng ái.

Lăng Tiêu giương mắt, mắt phượng hơi nhíu liếc nhìn Văn Thù đang khiếp sợ, hắn vẫn tiếp tục cho Chử Dịch Phong uống canh cứ như thế mà hết một bát.

Lăng Tiêu tiện tay đem cái bát không ném vào trong ngực Văn Thù, thấp giọng nói: “Nếu như ngươi yêu thích hầu hạ, đêm nay liền quý gối nơi này hầu hạ đi.”

Văn Thù sắc mặt trắng bệch, ôm bát không biết nên nói cái gì. Lăng Tiêu không tiếp tục để ý nàng, ôm lấy Chử Dịch Phong, chậm rãi cởi hết áo của y. Chử Dịch Phong thuận theo Lăng Tiêu nằm xuống giường, Lăng Tiêu kéo chăn qua che trên người cả hai, cúi đầu khẽ hôn lên cổ Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong thoải mái lại mê luyến thích được Lăng Tiêu âu yếm không nhận được nhỏ giọng rên rỉ.

Quý ở dưới giường Văn Thúy lúc này mới chính thức tin tưởng tình cảnh vừa này là thật sự. Tiểu Hầu gia cùng Vương gia...

Văn Thúy một mặt vẫn không thể tin tưởng, không thể! Nàng yêu thích Vương gia nhiều như vậy, sao y lại có khả năng nằm ở dưới thân tiểu Hầu gia hung tàn này! Văn Thúy không dám ngẩng đầu nhưng ánh mắt vẫn là không nhìn được quét nhìn về phía trên giường. Vương gia mà mình ái mộ lúc này có vẻ mặt mà nàng từ trước tới nay chưa từng gặp qua, vẻ mặt hoàn toàn tín nhiệm cùng yêu thích, một vẻ mặt say mê...

Trên giường Lăng Tiêu ôn nhu thương yêu hôn môi Chử Dịch Phong sau đó từ từ hôn dần xuống cổ y rồi dừng lại cắn nhẹ hai điểm hồng trước ngực làm y đứt quãng ngọt ngào rên rỉ. Lăng Tiêu nghe tiếng rên rỉ gọi tình rất hài lòng tiếp tục cời bỏ tiết khổ của Chử Dịch Phong nắm mệnh căn đang ngủ yên trong bụi cỏ xoa nắn làm cho nó thức tỉnh đứng thẳng lên. Sau đó hắn lấy một hộp thuốc mỡ trong người lấy một ít theo ngón tay chuyển ra phía sau hậu huyệt làm động tác khếch trương, đợi đến khi thấy cục huyết chứa được 3 ngón tay mới thẳng lưng đưa cái của mình nhẹ nhàng đi vào. Lăng Tiêu đợi cho người bên dưới thích ứng mới từ từ cử động ra vào, cũng thỉnh thoảng ôn nhu nhỏ nhẹ nói vài câu an ủi...

...

Không biết bao lâu trôi qua, Lăng Tiêu lại lệnh cho Văn Thúy đi lấy nước nóng. Văn Thúy sừng sốt nửa ngày mới lao đảo bò lên đi lấy nước. Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của nàng cười lạnh, dám bò lên trên giường Chử Dịch Phong, hắn còn tưởng rằng nàng rất lợi hại, thì ra cũng chỉ đến như thế.

Lăng Tiêu tự mình đi tới lấy khăn nhúng nước lau người cho Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong nửa say nửa tỉnh, Lăng Tiêu lại cho y dựa vào người mình ôn nhu dỗ dành một lúc, không lâu sau Chử Dịch Phong liền ngủ say.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nở nụ cười, tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, chậm rãi đi tới trước mặt Văn Thúy.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 40

Lăng Tiêu nhẹ giọng nở nụ cười, tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, chậm rãi đi tới trước mặt Văn Thúy, không lưu ý nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Đi theo ta ra gian ngoài.”

Văn Thúy liền vội vàng đứng lên cùng đi ra, Lăng Tiêu ngồi xuống, Văn Thúy quỳ xuống, mồ hôi lạnh đầy mặt, sợi tóc ướt nhẹp dính vào trên gương mặt trắng bệch, không tự chủ toàn thân run rẩy, chỉ cảm giác mình bị khí thế của Lăng Tiêu mạnh mẽ ép tới không thở nổi.

Lăng Tiêu cười nhạt: “Ngươi sợ cái gì?”

“Nô tỳ...” Văn Thúy hô hấp dồn dập, cực lực chống đỡ không để cho mình té ngã, Lăng Tiêu ngồi xuống tự mình rót một chén trà, uống một hớp nói: “Trước khi cho ngươi đến đây Tuệ Vương đã nói cho ngươi cái gì?”

Văn Thúy nghe vậy sắc mặt càng thêm trắng bệch, lắp ba lắp bắp nói: “Không có... Tuệ Vương không có...”

“Nói!” Lăng Tiêu để chén trà xuống, lạnh lùng nói: “Từ khi hắn mới vừa thu nạp ngươi, đến sau khi bị phân đến nơi này của Anh Vương, hắn tìm ngươi mấy lần? Ngươi đã nói cái gì với hắn?”

Văn Thúy bị dọa đến cả người run lên, đứt quãng nói: “Tuệ Vương... lúc trước cho nô tỳ ngân phiếu, rồi nói... Nói nô tỳ cố gắng hầu hạ Thái tử, nếu được Thái tử sủng ái hắn sẽ lại cho nô tỳ ngân phiếu... Sau đó, hắn nói ở nơi này với Vương gia cũng được, bảo nô tỳ đem nhất cử nhất động của Vương gia đều nói cho hắn, còn có Vương gia cùng với người nào giao du... cùng tiểu Hầu gia nói cái gì đều phải báo lại...”

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng: “Vậy ngươi nói cái gì cho hắn rồi?”

“Không có!” Văn Thúy liền vội vàng lắc đầu: “Không có... lúc nô tỳ đến Hải Đường viện Tuệ Vương chỉ phái ma ma tìm đến nô tỳ hai lần, nô tỳ cái gì cũng không biết... Cái gì cũng không nói... nô tỳ không có...”

Từ khi Văn Thúy, Long Hương được ban tới Hải Đường viện, Lăng Tiêu vẫn lưu ý, chuyện các nàng nghe được tất nhiên đều là không quá quan trọng. Lăng Tiêu yên tâm, lại hỏi: “Tuệ Vương có giao cho ngươi làm cái gì khác không? Như là hạ độc trong thức ăn của Anh Vương?”

Văn Thúy vội vàng nói: “Không có... nô tỳ không dám, Tuệ Vương chỉ nhắc tới một lần... Lần kia ma ma hỏi ta có thể đựng tới thức ăn của Anh Vương không, nô tỳ nói nô tỳ không quản được nơi đó...”

Thì ra Chử Dịch Căn cũng có nghĩ tới tâm tư này, Lăng Tiêu cười nhạt: “Được rồi, ta đã hỏi xong, ngươi đi đi.”

“Đi? Đi... Đi nơi nào?” Văn Thúy cuồng quật quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu, liên tục dập đầu khóc ròng nói: Cầu tiểu Hầu gia tha mạng, nô tỳ cũng không dám nữa, nô tỳ cái gì cũng không nghe qua, nô tỳ không có... Cầu tiểu Hầu gia tha mạng...”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta chỉ kêu ngươi lui xuống mà thôi, lúc nào nói muốn mạng của ngươi?”

Văn Thúy vẫn dập đầu, nghe xong lời này vẫn không thể tin được, si ngốc nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không nhận được nói: “Cút!”

Văn Thúy sợ đến mất hồn, cuống quýt bận bịu lui ra.

Lăng Tiêu cười lạnh, tha mạng?. Từ đầu biết hai người cung nữ này là Chử Dịch Cẩn phải tới thì Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới muốn lấy mạng các nàng, một là không duyên cớ làm chết người sẽ không hay, hai là sợ Thái Tử suy nghĩ nhiều, còn có một điểm quan trọng là Lăng Tiêu cũng không muốn giết người.

Hoặc là nói Lăng Tiêu không ở tình huống vạn bất đắc dĩ rất căm ghét giết người, dù cho đôi tay này đã sớm dính máu, nhưng Lăng Tiêu cũng không hy vọng mình trở thành người máu lạnh coi mạng người như cỏ rác.

Nhưng Văn Thúy này đã đụng tới điểm trọng yếu của hắn, vừa nãy Lăng Tiêu nhìn thấy Văn Thúy ngã vào lòng ngực của Chử Dịch Phong, xoa xoa thân thể Chử Dịch Phong, lúc đó thiếu một chút là trực tiếp chém nàng, dám chạm vào nam nhân của hắn, đây là bản thân nàng muốn chết.

Lăng Tiêu chậm rãi đi vào bên trong rồi ngồi ở trên giường, khẽ vuốt Chử Dịch Phong ngủ say, mặt mày an nhàn. Cái tên ngốc này, trong mộng suýt chút nữa bị người chiếm tiện nghi cũng không biết. Lăng Tiêu lên giường, ôn nhu ôm vai Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong xoay người lại, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong dậy rất sớm, Chử Dịch Phong say rượu còn có chút đau đầu, lấp bắp nói: “Ngày hôm nay không muốn đi Hối Tín viện...”

“Vậy thì đừng có đi nữa.” Lăng Tiêu sai người đem quần áo cho Chử Dịch Phong thay, cười nói: “Ta đi đến chỗ Thái tử phi nói dùm đệ một tiếng, để khi Thái tử biết cũng có thể giúp đệ nói vài câu, đệ ngủ tiếp đi, ta bảo các nô tỳ nấu cháo cho đệ, tỉnh rồi nhớ phải ăn nghe không.”

Chử Dịch Phong gật gù, một lát đột nhiên đỏ mặt nói: “Tối hôm qua... Ừ, chúng ta cái kia?”

Lăng Tiêu bật cười, xoa nhẹ đầu y liền đi ra ngoài.

Lăng Tiêu đi đến chỗ Thái tử phi thỉnh an, Thái tử phi lại hỏi vài câu Chử Dịch Phong say đến như thế nào, Lăng Tiêu đều trả lời, đang đàm tiếu thì nội thị đến thông báo: Tuệ Vương điện hạ tới.

Chử Dịch Cẩn đêm qua vì trời tối quá muộn nên không xuất cung. Trời vừa sáng cũng tới nơi Thái tử phi thỉnh an, thấy Lăng Tiêu cũng ở đây nên làm bộ khách sáo chào hỏi vài câu. Chử Dịch Cẩn ở trong triều cũng còn có việc nói mấy câu liên quy an, chỉ là người vẫn chưa có đi ra khỏi điện liền nghe thấy bên trong Lăng Tiêu đến bên cạnh đối với Thái tử phi nhẹ giọng nói: “Đi mau, có chuyện gấp gấp con đến cùng người thương lượng, chính là tháng trước Thái tử ban cho Anh Vương cung nữ tên gọi là Văn Thúy, việc này trọng đại...”

Chử Dịch Cẩn trái tim thỉnh thoảng nháy lên, sắc mặt trở nên trắng bệch, xong Lăng Tiêu biết rồi!

Đã quy an nên không tiện tiếp tục ở lại, phía trước còn có việc đang chờ, Chử Dịch Cẩn vừa sợ vừa vội, bất đắc dĩ rời đi.

Chử Dịch Cẩn trong lòng gấp gấp mau chóng xử lý chuyện phía trước, mãi mới chờ đến lúc nghỉ trưa hẩn vội vã kêu một cung nữ đã sắp xếp ở bên cạnh Thái tử phi tới, cung nữ kia cúi đầu nói: “Tiểu Hân gia nói âm thanh rất nhỏ, nô tỳ cũng không có nghe rõ, chỉ nghe nói là có việc đại sự ghê gớm muốn cùng bẩm báo với nương nương, nói là Thái tử thưởng cho Anh Vương một cung nữ gọi là Văn Thúy, không biết tại sao như vậy, còn nói bất tiện không để nô tỳ nghe thấy, liền bảo nô tỳ đi ra ngoài, chuyện phía sau nô tỳ cũng không biết.”

Chử Dịch Cẩn nghe xong chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh từ đầu gội xuống. Đại sự ghê gớm liên quan với Văn Thúy, có thể là chuyện mình phải nàng làm cơ sở ngầm chăng.

Chử Dịch Cẩn không nhận được tâm hốt hoảng. Sắp xếp người làm nội ứng ở Hải Đường viện chính là tội lớn. Nhưng Văn Thúy thì không giống. Ai cũng biết Văn Thúy vốn là phân đến chỗ Thái tử trước, việc này nếu đổ bể ra Thái tử khẳng định lập tức biết mình hướng về Thái tử mà xếp người vào. Nếu tra hỏi Văn Thúy sẽ càng phát sinh ra nhiều chuyện, dựa vào tính khí của Thái tử, dù là ngày xưa rất ân sủng hắn nếu đã nghi ngờ tất nhiên từ đây cũng sẽ không còn.

Chử Dịch Cẩn tựa hồ đã nhìn thấy dáng vẻ thịnh nộ của Thái tử, hẩn từ nhỏ được Thái tử nuôi dưỡng ở bên người tự nhiên hiểu biết tính tình của Thái tử. Chử Dịch Cẩn càng nghĩ càng sợ, cả người cũng không nhận được run rẩy, sau đó cực lực lấy lại bình tĩnh, kêu nội thị đến, run rẩy nói: “Đi... Đi tuyên Chân Phúc Hải đại nhân đến, nói... Ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Chử Dịch Cẩn suýt chút nữa sợ vỡ mật, gọi nhạc phụ đến, hai người thương nghị một buổi chiều, vắt hết óc, cuối cùng quyết định: Lặng lẽ đem Văn Thúy cùng những người trước đây phái đến Hải Đường viện làm cơ sở ngầm toàn bộ giết.

Cái biện pháp này tuy rằng sẽ khiến người khác để ý nhưng là hữu hiệu nhất. So với lúc Thái tử nhìn thấy bằng cớ cụ thể thì mấy người chết không thể nói được cái gì, đến lúc đó nói miệng không bằng chứng, coi như Thái tử có khả nghi cũng không làm được gì. Thái tử xưa nay lại sùng ái Chử Dịch Cẩn, chỉ cần sau này cố gắng biểu hiện cho tốt sẽ làm Thái tử chuyển tâm!

Hai người đã định ra chủ ý, lúc này mới sai người đi động thủ.

Ở trong cung giết một người kỳ thực là rất khó, thế nhưng một nô tài không cấp bậc bất ngờ tử vong thì rất dễ dàng. Trong cung hàng năm đều có các nô tài loại này loại kia chết đi, không có ai đi tra hỏi chủ nhân của các nô tài đã từng làm cái gì, biết chút gì không?

Cách một ngày trời vừa sáng, trong Hải Đường viện, Chương công công liền đến báo: Hôm qua trong Hải Đường viện cung nữ Văn Thúy cùng một ma ma còn có một lão thái giám ở trong viện tranh cãi, ba người tức giận đánh nhau ở gần bờ hồ. Ba người đánh nhau không ai nhường ai nên đều té vào trong hồ, trời giá rét nước lạnh, mọi người không cứu kịp khi vớt được thì ba người đã chết đuối.

Vừa vặn hôm nay Chử Dịch Phong xuất cung đi quân doanh cùng với Vi Tranh, Chương công công liền đến hỏi ý tứ Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ thờ dài một cái: “Làm sao lại không cẩn thận như thế, việc này không thể truyền ra ngoài, đi qua báo Thái tử phi một tiếng rồi thôi, Anh Vương cái kia... người không nghĩ tới những việc này, không cần nói ra, miễn cho người trong tâm lo lắng.”

Chương công công đáp ứng lui ra, Lăng Tiêu cầm lấy chén trà cười khê, không khỏi nghĩ đến hôm qua ở nơi Thái tử phi nói chuyện...

“Di mẫu, có chuyện gấp gấp con đến cùng người thương lượng, chính là tháng trước Thái tử ban cho Anh Vương một cung nữ gọi là Văn Thúy, việc này trọng đại... Có chút không tiện...”

Thái tử phi biết ý, lệnh cho nô tài trong điện lui xuống, nhú mày lo lắng nói: “Sao vậy?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Hôm qua Anh Vương say rồi, trở lại thăm cung lâm hạnh một cung nữ, chính là Văn Thúy kia. Anh Vương sau đó thẹn thùng, vì lẽ đó nên bảo con đến nói với Di mẫu.”

Thái tử phi nghe vậy cười lên: “Cái hài tử ngốc, chuyện này có cái gì e lệ, ta nói cái chuyện này có gì quá đáng mà phải kêu người đi ra ngoài hết để một mình nói với ta... Các con tuổi còn nhỏ da mặt mỏng, chuyện nhỏ lại coi như đại sự mà lo lắng. Có điều là lâm hạnh một cung nữ thì đáng cái gì? Hiện tại Kỳ nhi đều có mấy người nữ nhân được sủng ái. Trước kia ta còn lo lắng Phong nhi không hiểu chuyện này, nguyên lai...”

“Tức là như vậy rất tốt, Phong nhi nếu e lệ vậy ta cũng không đề cập với nó.” Thái tử phi cười nói: “Ta trở về gọi chương sự ma ma của Hải Đường viện đến bàn giao nàng là được rồi, những chuyện nhỏ vụn này các người không hiểu được.”

Lăng Tiêu khom người đáp lại, cười nói: “Hoàng tôn dậy sớm kinh sợ đến mức không biết gì, y vốn là không thông hiểu việc này, bây giờ hiểu được là tốt rồi. Con sẽ nói Hoàng tôn trong ngày thường đặc biệt lưu tâm nha đầu kia, nguyên là như vậy.”

Thái tử phi nghe xong càng cao hứng, cười nói: “Ta đây càng yên tâm, trước kia Phong nhi không thân cận bọn nha đầu, ta còn lo lắng lắm, lại Khởi Nhi tiểu nha đầu kể lại những lời đồn đại con cùng Phong nhi. Hiện tại ta ngược lại muốn xem xem những tiểu nhân này tại sao lại nói như thế. Phong nhi nếu đối với nha đầu kia động tâm, tuy nói nàng xuất thân thấp hèn ta cũng sẽ cất nhắc, đây là chuyện tốt, đi thôi.”

Lăng Tiêu khom người xin cáo lui.

Ngày ấy Lăng Tiêu cố ý để Chử Dịch Cần hiểu lầm, liền biết hắn sẽ xuất thủ đem cơ sở ngầm ở Hải Đường viện xử lý sạch sẽ, đúng như dự đoán. Không chỉ xử lý Văn Thúy còn đem hai người mà mình không biết cũng xử lý thực sự là sạch sẽ. Lăng Tiêu than nhẹ, Văn Thúy nha, ở dưới cửu tuyền muốn hận thì hận Chử Dịch Cần đi, chính mình chưa bao giờ muốn tính mạng của nàng, nhưng đã chọn sai chủ nhân, thì phải tự nhận xui xẻo.

Nhân cơ hội này còn chứng tỏ với người ngoài quan hệ trong sạch của mình và Chử Dịch Phong. Đúng vậy, Anh Vương là có sủng hạnh nha đầu, nhưng cái chính là Anh Vương với Lăng Tiêu Hầu gia không có quan hệ mờ ám.

Lăng Tiêu có thể tưởng tượng đến Chử Dịch Cần biết mình nói với Thái tử phi là chuyện này thì sẽ tức giận ra làm sao, nhưng như vậy thì làm được gì, có trách là trách chính hắn ngu xuẩn đi.

Lăng Tiêu chậm rãi đi ra phía sau bình phong, thấy Long Hương ở phía sau bình phong sợ đến run lấy bầy, hẩn lạnh nhạt nói: “Nghe rõ Chương công công nói chứ? Nếu như ta không có đoán sai, Văn Thúy kia cùng ma ma và thái giám cũng là người của Tuệ Vương chứ?”

Tối hôm qua Lăng Tiêu liền sai người đến bảo vệ Long Hương, như vậy mới làm nàng thoát một kiếp nạn. Nàng so với Văn Thúy trầm ổn rất nhiều, vào lúc này đã hiểu được, cực lực vững vàng giữ hồ hấp, run rẩy nói: “Vâng, nô tỳ đã nghe nói về Tuệ Vương điện hạ.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Nói đến tiếp theo, Tuệ Vương hẳn cũng sẽ muốn mạng của người.”

“Nô tỳ biết...” Long Hương quỳ xuống, liên tục hướng về Lăng Tiêu dập đầu: “Nô tỳ tạ tiểu Hầu gia đại ân, nô tỳ tạ tiểu Hầu gia đại ân...”

Lăng Tiêu tùy ý ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Ngày ấy ta vừa nhắc tới Văn Thúy hẳn liền đem lòng nghi ngờ muốn giết các người, người vì là người như thế bán mạng, có giá trị sao?”

Long Hương bản thân cùng Văn Thúy gắn bó nhiều năm, bây giờ chị em tốt bị Tuệ Vương nhân tâm sát hại tự nhiên đau lòng, dập đầu nói: “Nô tỳ trước đây hồ đồ, lại đem thạch tín làm mật đường, trải qua tai nạn này mới nhận rõ Tuệ Vương, cầu... cầu tiểu Hầu gia chăm sóc.”

Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Tuệ Vương lòng dạ xấu xa, rất muốn ở nơi Anh Vương sắp xếp nhân thủ mưu toan bắt lợi đối với Anh Vương. Hiện tại ta biết đương nhiên phải đánh trả, ta bảo đảm cho người một cái mạng nhưng không phải bảo đảm được lâu dài. Trong cung chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp nơi chuyện Anh Vương đã từng lâm hạnh qua Văn Thúy, đến thời điểm Tuệ Vương tự nhiên biết hiểu lầm ý của ta giết sai người rồi, Long Hương... Người nói, hẳn sẽ làm sao đây?”

Long Hương tâm trạng sáng tỏ, vuốt cằm nói: “Tuệ Vương tất nhiên sẽ càng thêm coi trọng nô tỳ, dù sao nô tỳ là người duy nhất còn sống mà hắn đã xếp vào ở trong Hải Đường viện.”

Nguyên là nàng này tới giờ vẫn thông minh, Lăng Tiêu thoả mãn gật đầu, nói: “Đến lúc đó Tuệ Vương tìm người, người lại sẽ nói như thế nào đây?”

“Nô tỳ sẽ nói tới hôm qua bởi vì phạm lỗi lầm bị ma ma phạt ở chính điện quét nhà cả đêm, ngày hôm nay mới biết Văn Thúy mắng người bởi vì tranh cãi đánh nhau mà chết chìm.” Long Hương hơi liếc mắt lên nhìn xem sắc mặt Lăng Tiêu, tiếp tục nói: “Nếu là Tuệ Vương hỏi nô tỳ Anh Vương là có sủng hạnh qua Văn Thúy không, nô tỳ sẽ chiếu theo lời giải thích của tiểu Hầu gia lặp lại lần nữa, tất nhiên có thể làm cho Tuệ Vương tin tưởng lần này đúng là một chuyện hiểu lầm.”

“Không sai, như vậy cứ theo ý người mà làm đi.” Lăng Tiêu nâng Long Hương đứng dậy, nói: “Ta có thể tin tưởng mà cứu người chăng?”

Long Hương cúi đầu nói: “Tuệ vương lòng dạ độc ác, tiểu Hầu gia bất kể hiềm khích lúc trước lại cứu nô tỳ một mạng, nô tỳ nếu như lại không biết góp sức cho ai thì ngay cả heo chó cũng không bằng. Sau này Tuệ Vương lại giao cho nô tỳ chuyện gì nô tỳ đều sẽ tức khắc nói cho tiểu Hầu gia, vạn sự chỉ nghe tiểu Hầu gia.” Nói xong lại sợ Lăng Tiêu sẽ không tin nhiệm nàng, cắn răng một cái, tiếp tục nói: “Nô tỳ cha mẹ vẫn còn, đều ở tại Hoàng thành, ngoại thành phía đông trong Sài Nhi trang, tiểu Hầu gia tự nhiên có thể tra được, cha mẹ nô tỳ ở trong tay tiểu Hầu gia, nô tỳ tuyệt không dám đối với tiểu Hầu gia sinh hai lòng.”

Lăng Tiêu gật gù liền cho Long Hương lui xuống. Chữ Dịch Cận hết lần này tới lần khác tung ra ám chiêu, bây giờ cơ sở ngầm của hắn lại hai mặt, coi như là Lăng tiểu Hầu gia cho Tuệ Vương điện hạ một đáp lễ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lập tức đã gần đến tết, ngày 20 tháng chạp chính thức phong ấn, các Hoàng tôn cũng có thể không cần lại đi Hối Tin viện. Biết tin tức này Chữ Dịch Phong tự nhiên là hài lòng. Có thể nghỉ học rất tốt nhưng lại vẫn ừ ừ, Hoàng tôn không cần đi Hối Tin viện, thư đồng tự nhiên cũng không cần đi.

“Đến 20 tháng giêng thái phó mới trở về dạy học, vậy là liền một tháng. . .” Chữ Dịch Phong nằm ở sâu trong chăn rầu rĩ nói: “Một tháng, ba mươi ngày.”

Lăng Tiêu cười khế, ngồi dậy lấy cái gối mềm dựa vào sau người yêu, nhẹ nhàng xoa xoa những sợi tóc của Chữ Dịch Phong, nhìn thiếu niên mặt mày thanh tú dưới ánh nến thấp giọng nói: “Qua năm tất nhiên là sẽ trở lại chúc tết Di nương, Thái tử vào ngày mừng ba tháng giêng cũng cùng Di nương về Tĩnh Quốc Công phủ, ngày đó ta tự nhiên cũng dẫn Trĩ nhi đi qua đó chúc tết cự cự, còn có ngày 15 tháng giêng là tổ chức yến hội, không phải chúng ta có thể gặp mặt ba lần?”

“Gặp 3 lần, nhưng khi đó người cũng nhiều.” Chữ Dịch Phong nghiêng đầu đem mặt chôn ở lòng bàn tay Lăng Tiêu cọ cọ, rừ rừ nói: “Có chuyện cũng không thể nói.”

Lăng Tiêu nghĩ cũng biết xa cách một tháng đứa nhỏ này sẽ có bao nhiêu tè nhọt, chỉ còn cách an ủi: “Ta sẽ tìm cách để có nhiều cơ hội tiến cung thỉnh an? Ta trở lại sẽ tìm cho đệ nhiều đồ chơi hay được không hả?”

Chữ Dịch Phong gật gù tâm trạng tốt hơn một chút, lại nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu lên: “Đúng rồi! Hôm nay lúc ta đi thỉnh an mẫu thân nói ta đừng thương tâm, cung nữ kia chết thì đã chết đi rồi, Phụ Vương như vậy ta cũng không dám hỏi kỹ, không phải mà... ai chết rồi?”

Lăng Tiêu cười khế, tên ngọc này căn bản không biết trong viện mình đã chết ba người, Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong: “Không có chuyện gì... Đúng rồi, muốn ăn cái gì bên ngoài sao? Đến lúc chúc tết ta đem đến cho đệ.”

Vừa nhắc tới ăn Chữ Dịch Phong liền quên chuyện vừa rồi, cười cười nói: “Vậy lúc huynh đến mang cho ta kẹo hồ lô đi, trong phủ không ai làm ngon được ta muốn ăn cái đó.”

*Kẹo hồ lô

Lăng Tiêu cười cười: “Cái này dễ dàng, sau khi trở lại ta sẽ đem cho đệ. Ta cũng nhờ người đưa tới một ít nữ trang gọi là hiếu kính, đến lúc đó đệ nhớ đi lấy.”

“Ừm, đệ đã nhớ kỹ.” Chữ Dịch Phong chui vào trong chăn hơi co lại, cười nói: “Không còn sớm, ngủ đi?”

Lăng Tiêu nhắm mắt, mắt phượng bên trong tối sầm lại, trầm giọng nói: “Một tháng này cũng không thể thân thiết, ngủ? Ừ...”

Ngày thứ hai Lăng Tiêu được Thái tử phi cho trở về phủ. Thọ Khang Hầu phủ đã sớm náo nhiệt, thu thập trang hoàng khắp phủ, đặt mua đồ vật, Lăng Tiêu cũng cảm thấy khắp nơi tràn ngập một bầu không khí tết. Trước tiên hắn đi thỉnh an Lăng Hầu gia cùng Lăng Nho Học, sau đó lại đi tới nơi của Thi phu nhân.

Vừa vào buồng trong liền thấy Thi phu nhân ngồi xem một tấm tranh gỗ khắc hình ảnh bách tử ngàn tôn trên giường nhỏ, một tiểu nha đầu cầm quạt nhẹ nhàng quạt, phía tây Lăng Trĩ đang ngồi xem sổ sách, tay còn cầm một cây bút vừa suy nghĩ vừa viết.

Thi phu nhân bận bịu để chân xuống ngồi dậy kêu tiểu nha đầu lui xuống, để Lăng Tiêu ngồi ở bên người bà. Lăng Trĩ cũng nở nụ cười để bút xuống, dặn dò Ô Cẩm dâng trà.

Lăng Tiêu ngồi nhìn sổ sách trên bàn, cười nói: “Mấy ngày nay muội cùng cô tổ mẫu học làm quản gia sao?”

“Có điều vẫn chỉ là mới bắt đầu học thôi.” Lăng Trĩ nở nụ cười: “Không nhìn không biết, bây giờ mới biết là quản gia bên trong lại có nhiều việc như thế, làm khó cô tổ mẫu những năm này vì chúng ta đa tâm khổ tứ như thế.”

“Trĩ nhi đúng là dẻo miệng.” Thi phu nhân cười nói: “Trước kia ta còn sợ nó là một tiểu thư khuê các không làm được, bây giờ giáo dục mới biết, những thứ rườm rà này chỉ cần cho nó xem một lần, làm một lần là đều học được.”

“Đều dựa vào người giáo dục tốt thôi.” Lăng Tiêu cười nói: “Con lúc đầu cũng nghĩ để Trĩ nhi học chút bản lĩnh quản gia mới tốt.”

Thi phu nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, sau này mọi sự ta đều giao cho nó quản lý, trước kia nó còn không chịu, sợ làm sai rồi bị người chê cười, chuyện này có cái gì? Dù sao cũng có ta trông coi thì sao lại có thể làm sai?”

Lăng Tiêu nghe xong những việc này càng thêm yên tâm, Lăng Trĩ lúc nhỏ Lăng Tiêu nuông chiều nàg vô cùng, chỉ lo cho nàng không chịu được oan ức, lại sợ ra ngoài bị người bắt nạt nên dưỡng nàng không dính khói bụi trần gian. Cũng may còn có Thi phu nhân dạy dỗ tốt, Lăng Trĩ tuy được nuông chiều bảo bọc nhưng lớn lên tính tình không kiêu căng, hiện tại lại có bản lĩnh làm quản gia, chắc.....chắc, thật tiện nghi cho em vợ Thi Trà Thành này.

Đang nói chuyện gia sự, một nha đầu ở bình phong phía ngoài nói: “Nhị tiểu thư, Thi phu đưa một cái rương lễ đến, đi theo đến có hai ma ma, nói là xin mời các tiểu thư, phu nhân nhận lấy, tờ khai lễ vật ở ngay đây.”

Lăng Trĩ vừa nghe mặt đỏ bừng, hiện tại nàng quản sự, gọi người Thi phủ đi vào cũng thấy không được rất ngại ngùng, Thi phu nhân cùng Lăng Tiêu ở trong phòng đều nở nụ cười, Thi phu nhân cười nói: “Chuyện này thì có cái gì, con xem qua tờ khai lễ vật, rồi gọi hai ma ma vào gấp gờ đi.”

Lăng Tiêu thấy mình ở đây Lăng Trĩ càng thẹn thùng, nghĩ lại mình còn ở nhà đến một tháng đây, cũng không vội vàng, nên cùng Thi phu nhân nói một tiếng liền đi ra.

Lăng Tiêu trở về phòng của mình, Liêu Đình giống như trước đem hết chuyện trong nhà gấp gấp nói ra: “Đại thiếu nữ nãi thân thể không sai, nôn cũng không lợi hại, mỗi ngày đều đi thỉnh an, một lần cũng không bỏ lỡ. Mỗi ngày cũng thường xuyên tìm Nhị tiểu thư chúng ta nói chuyện. Đúng rồi, tháng trước thái y mới vừa nói là có thai thì thiếu gia ở trong cung cũng đã gửi cho một vài thứ, cùng ngày Đại thiếu nữ nãi liền đi tìm cô thái thái nói chuyện nửa ngày, rất cảm ơn thiếu gia ở trong cung còn có thể nhớ kỹ chuyện con cái của Đại thiếu gia, nên rất là cảm kích.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đây là hải tử đầu tiên trong phủ chúng ta, ta tự nhiên sẽ lưu ý.”

Liêu Đình nở nụ cười, cuối cùng lại nói: “Còn có chính là Lão Thái gia thật là xem trọng hôn sự của Đại tiểu thư, chỉ là lão gia còn giống như... Những điều này cũng không có gì, chỉ là nghe nói Hạ bà cô còn chưa quyết định, Đại tiểu thư đúng là cũng không nói gì.”

“Biết là định hôn sự nhà nào chưa?” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, kỳ thực đối với chuyện của Lăng Y hắn cũng không phải rất để bụng, bây giờ Lăng Trĩ việc hôn nhân đã định rồi, Lăng Y đến cùng gả tới nhà ai mà không được.

“Cái này thực đã hỏi thăm mà không biết rõ, chỉ biết là lão thái gia mấy ngày trước đây vì chuyện này đã phát hỏa cùng lão gia một trận, trách lão gia ánh mắt quá cao làm lỡ hôn sự của Đại tiểu thư, sau đó sự việc ra sao thì thực sự không biết.” Liêu Đình suy nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng theo manh mối này thì muốn thành thân trước Nhị tiểu thư là không thể.”

Lăng Tiêu nở nụ cười, tuy nói trong nhà muội muội còn nhỏ tuổi mà gả trước tỷ tỷ việc này không phải không được nhưng thật sự như thế làm cho Lăng Y có bao nhiêu mất mặt thì không cần phải nói. Dù đối với bên ngoài nói là bởi vì Lăng Y một năm này thân thể không khỏe không thể thành thân, nhưng trong một năm nhà này có chuyện hư hỏng gì trong Hoàng thành có ai mà không biết?

Coi như là không nói trước đây chỉ nói hiện tại, Thọ Khang Hầu phủ có Nhị tiểu thư là chính do cáo mệnh Thi phu nhân giáo dưỡng lớn lên, lại có Đông Cung Thái tử phi ủng hộ. Còn Đại tiểu thư thì sao đây? Là trong bụng của một nha đầu hỏi môn chui ra, thân phận không chút cao quý ai mà để ý?

Một thù trả một thù, Lăng Tiêu cúi đầu uống trà. Tội lỗi năm đó bắt nạt mẫu thân hắn, liền để hai mẹ con này chậm rãi gánh chịu đi.

Cách ngày Lăng Tiêu đến thỉnh an liền nghe Thi phu nhân nói đến việc Lăng Y kết hôn, Thi phu nhân lạnh nhạt nói: “Định kết hôn với trưởng tử của Thượng thư bộ Lễ, gia gia con đã nghe qua, là con trưởng đích tôn, bây giờ gia đình hắn mua cho hắn cái chức quan Đồng Tri, nghe nói tính tình đáng đáp cũng không kém, rất xứng đáng với Y nhà đầu.”

Không trách Hạ Lan không đồng ý, cái cửa này so với Thi gia kém thực sự quá nhiều. Nhưng người khác không không biết mà Lăng Tiêu thì hiểu, chọn

nhà này tất cả đều là Lăng Hầu gia suy nghĩ cho Lăng Y. Lăng Y tính tình người khác không biết nhưng người trong nhà đều rõ ràng. Tính tình như vậy gả tới một nhà quyền quý thì khác nào đem cả đời nàng đều phá hủy.

Nếu Lăng Y thông minh nên cảm niệm Lăng Hầu gia, nàng là một thứ nữ, người sinh dưỡng nàng xuất thân lại là Di nương, gả vào một nhà như thế cũng không bồi nhọ nàng, trái lại sau này gả đi nhà chồng sẽ kiêng kỵ Thọ Khang Hầu phủ mà quan tâm nhường nhịn nàng nhiều hơn, vẫn có thể xem là một chỗ thành thân tốt.

“Người cùng gia gia nhìn tốt tất nhiên sẽ không sai.” Lăng Tiêu cười nói: “Chỉ là không biết thời điểm nào định đến hôn sự”

Thi phu nhân sai người đem cho Lăng Tiêu một bát quả hạch, cười nói: “Trong tháng giêng không thích hợp nghị thân, chờ hết tháng giêng liền xuống tiểu định, sau đó... Sợ là cản trở hôn sự Trĩ nhi phía trước.”

Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không nói thêm gì. Sau đó chỉ nghe nói trong Tây viện Hạ Lan lại náo loạn mấy ngày. Nhưng sau đó vẫn là sống chết mặc bay, từ xưa hôn nhân chỉ tuân lệnh cha mẹ, lời người môi giới, nơi nào đến phần nàng nói chuyện.

Nhanh chóng đã tới đêm 30 tết, bên dưới Hoàng thành đổ một hồi tuyết lớn, tuyết lớn là báo hiệu một năm được mùa. Lão Hoàng Đế rất là cao hứng, tất cả những người trong Hoàng tộc nhiệt nhiệt nháo nháo mừng tuổi. Chờ mọi chuyện xong xuôi Chử Dịch Phong trở lại Hải Đường viện thì màn đêm đã thăm thẳm, đang muốn tẩy rửa đi ngủ thì Chương công công đi vào báo: “Giữa ban ngày tiểu Hầu gia phái người đưa đồ vật đến, chủ tử ở trong triều nên không dám đi nói.”

“Nhanh lấy tới!” Chử Dịch Phong nhất thời tinh thần tỉnh táo, xoa xoa tay nói: “Chính ta đích thân xem xét, tất cả đều đi xuống đi.”

Đầu tiên là một cái hộp đựng thức ăn, Chử Dịch Phong mở ra xem liền nở nụ cười: Chính là ngày đó y nói với Lăng Tiêu ăn kẹo hồ lô. Sơn trà đồ au bao bọc một tầng nước đường sáng lấp lánh, bên trong là quả hạch cùng đậu đỏ nghiền ra hầm kỹ, Chử Dịch Phong đặc ý cầm một cái ăn, lại đồng thời lấy tới một hộp gốm khác, mở ra xem, là một lò sưởi tay làm bằng bạc cực kỳ tinh xảo.

* Lò sưởi tay được cho là xuất hiện đầu tiên tại nước Sở, một nước chư hầu thời Xuân Thu (770 – 476 trước Công nguyên). (Ảnh Secret China)

Lò sưởi tay không lớn, mặt trên có khắc bình an như ý tường vân, hình dáng này Chử Dịch Phong chưa từng gặp, nghĩ đến lại là Lăng Tiêu chính mình phác họa ra, Chử Dịch Phong trong lòng ấm áp. Trước đây chỉ là biết Lăng Tiêu sủng ái Lăng Trĩ, thường thường vì nàng phác họa làm riêng cho nàng ít thứ, bây giờ dĩ nhiên mình cũng phải vì Lăng Tiêu tự mình đặt mua vài món mới được.

Chử Dịch Phong cười ngây ngô hài lòng ôm lò sưởi tay nửa ngày, mở ra xem, bên trong lại có một phong thư.

Chử Dịch Phong lấy thư ra đọc: Phong nhi, đệ lại lớn thêm một tuổi, ta chúc đệ bình an.

—— Lăng Tiêu

Một phong thư ngắn ngắn Chử Dịch Phong tới tới lui lui đọc nhiều lần, nhiều ngày nhớ nhưng hết mực hóa thành một cổ nồng đậm ấm áp tràn ngập trái tim, kéo dài không tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42

Ngày nghỉ ở trong phủ tẻ nhạt, Lăng Tiêu thừa dịp ngày tết trong nhà vô sự liền đi tới Lâm Thúy Hiên. Ngày tết Lâm Thúy Hiên chuyện làm ăn vẫn náo nhiệt, chủ sự thấy Lăng Tiêu đến vội vã nghênh đón vào bên trong dâng trà, lại cầm sổ sách tháng này đến cho Lăng Tiêu xem, khom người cười nói: “Tháng này chuyện làm ăn đặc biệt được, gặp tết nhất các thái thái các tiểu thư đều đặt mua không ít đồ trang sức. Chúng ta bên này cũng tốt, chỉ nhánh bên kia lại sát bên Tinh Đầu, Hoa Lê hai ngõ lớn, nơi đó ở đều là quý nhân, thời điểm ngày tết bán không còn hàng, chúng ta phải tăng cường hàng chuyên qua cho bên đó cũng không ít đâu.”

“Ừm...” Lăng Tiêu chỉ chốc lát liền lật hết một quyển sách ghi nợ, nhàn nhạt dặn dò: “Mười lăm là thời điểm ăn tân niên có thể buôn bán được, sớm chuẩn bị tốt hàng.”

Chủ sự vội vã đáp lời, Lăng Tiêu thả sách xuống trường, bụng chén trà uống một hớp: “Tần Long gần đây đã tới sao?”

“Đã tới.” Chủ sự gật gù: “Vẫn là hướng về trong rương bỏ cái gì vào, khóa lại rồi lại đi mất.”

Lăng Tiêu bỏ chén trà xuống, chủ sự biết ý, khom người đi ra ngoài.

Lăng Tiêu đi mở cái rương lớn kia ra, bên trong có một hòm lớn làm bằng đồng, Lăng Tiêu điểm nhẹ một bên hòm, một ngăn bí mật lập tức nhảy ra, Lăng Tiêu lấy trong người một chìa khóa nhỏ mở ngăn bí mật ra, bên trong có để mấy tờ tín chỉ, Lăng Tiêu không thấy rõ liền đem lại gần ánh nến nhìn một lần,

nhắm mắt lại tận lực đem mọi chuyện trong thư toàn bộ nhớ kỹ. Sau đó lại mở ra thư tín thứ hai nhìn một lần xác định đã nhớ kỹ, tiếp theo gỡ xuống chụp đèn đem giấy viết thư để gần ánh nến, đọi ngọn lửa đem giấy viết thư cháy sạch sẽ mới xoay người rời đi.

Trong tháng giêng không có chuyện làm, Lăng Tiêu mỗi ngày chỉ cùng Thi phu nhân và Lăng Trĩ nói chuyện phiếm việc nhà, nếu không thì cũng cùng Lăng Hầu gia chơi cờ, ngày nào dùng cơm tối xong Lăng Hầu gia sẽ lưu lại Lăng Tiêu cùng chơi cờ.

Văn nhân nhà sĩ đều là yêu chơi cờ, các quân cờ trắng đen, ngồi đối diện nhau, lại thêm một bình trà, không nói một lời tất cả đều là phong nhã.

Nhưng Lăng Hầu gia cùng Lăng Tiêu chơi cờ từ trước đến giờ là một sống một còn, dù là hai người thân thiết nhưng đối lập hơn thua cũng không lắm hứng trí.

Vận hạnh hai người kỳ nghệ đều là vô cùng tốt, không chỉ lưu ý mọi nước đi trên bàn cờ mà còn tập trung bình luận chuyện thế sự.

“Con vẫn đang tra chuyện của Trương Kế sao?” Lăng Hầu gia cầm hai quả hạch đào, trong tay cầm một cái kềm nhỏ, răng rắc hai cái hoàn chỉnh lột nhân hạch đào ra, Lăng Hầu gia tiện tay cho vào trong miệng, cười cười: “Con thắng bàn cờ này, ta sẽ nói cho con biết, miễn cho con không đầu tư phí công phu.”

Lăng Tiêu nghe vậy tinh thần tỉnh táo, phỉ đi nửa ngày tâm trí, nhưng cuối cùng vẫn thua ba quân cờ.

Lăng Tiêu cười nhạt một tiếng, Lăng Hầu gia nhìn sắc mặt của hắn, hài lòng nói: “Không sai, không kiêu không vội.”

Lăng Tiêu rót cho Lăng Hầu gia chén trà, Lăng Hầu gia thờ dài nói: “Trương gia đòi đòi công huân, ai nghĩ đến Trương Kế lại làm ra chuyện này... Ai...”

“Vi lễ đó tôn nhi mới nghi hoặc, đến cùng Trương tướng quân là vì cái gì cử binh tạo phản. Càng kỳ quái chính là trong triều qua việc này dĩ nhiên không có tra cứu...” Tuy nói từ Bắc bộ trở về đã nửa năm nhưng trong lòng Lăng Tiêu nghi ngờ trước sau vẫn còn: “Chuyện này thực sự không hợp tình lý.”

“Con có biết, hồi trước các Hoàng tử tranh trừ thì Thái tử phi dù thương yêu con cùng Trĩ nhi cũng nhiều năm tránh mà không gặp. Có thể thấy được Trữ vị chi tranh lợi hại bao nhiêu.” Lăng Hầu gia lạnh nhạt nói tiếp: “Khi đó trong triều quyền quý có chút tâm tư đều ở đứng thành hàng, đây giống như là đặt cược sinh tử vậy, lúc đó Thái tử... chính là Cảnh Vương, vốn là rất coi trọng Trương tướng quân, nhưng... Trương tướng quân chưa bao giờ đáp lại hảo ý của Cảnh Vương, thậm chí đã từng đem trân bảo mà Cảnh Vương đưa đến phủ hắn trực tiếp ở thời điểm lâm triều mà trả lại, như nước với lửa chính là như vậy.”

Đem một Vương gia đưa trân bảo cho mình vào triều cùng Hoàng Đế cáo trạng... Lăng Tiêu bật cười, Trương Kế đến cùng là có bao nhiêu hận Thái tử?

Lăng Tiêu nói: “Sau đó Cảnh tương thượng vị, dĩ nhiên không hề động thủ xử lý Trương Kế... Trương Kế cùng Thái tử kết oán Thánh Thượng còn có thể cho hắn tay cầm đại quân? Vẫn có thể nói, chuyện lần này là Thái tử mưu tính?” Lăng Tiêu càng nghĩ lại càng không thông, các Hoàng tử năm đó tranh trừ thì đến cùng là có bao nhiêu loạn?

“Ha ha, dù Thái tử là cao quý, nhưng muốn giết một tướng quân đòi đòi công huân cũng không có dễ dàng như thế.” Lăng Hầu gia cười nói: “Muốn nói là Thái tử mưu tính cũng không có khả năng lắm. Thiên hạ này sau này là của hắn rồi, vì diệt trừ một người cùng mình kết thù mà động thủ, còn suýt nữa cùng Hung Nô chiến tranh, cái này không thể nào.”

“Vi sao Thánh Thượng lại dám dùng Trương Kế, lúc này... Thánh Thượng vẫn tin tưởng Trương Kế trung tâm, vốn định đợi long thể thật sự tốt thì truyền Trương Kế gọi trở về ban thưởng một chức quan an nhàn để hắn an dưỡng nửa cuối cuộc đời, đến cùng là chậm một bước...”

“Vậy thì là Trương Kế chính mình cử binh?” Lăng Tiêu theo dòng suy nghĩ của mình tiếp tục nghĩ: “Lúc đó Thánh Thượng long thể ốm bệnh, Trương Kế sợ Thái tử ít ngày nữa kế vị gây bất lợi cho mình, cho nên mới phản” Lăng Tiêu mơ hồ cảm thấy như vậy cũng không đúng, câu chuyện về sau giống như càng to lớn mịt mờ hơn.

“Hiện ở trong triều người biết việc này đều cho là như thế, chuyện này liên quan đến chuyện Thái tử trước đây tranh trừ nên không tiện cùng người khác nói rõ ràng, vì lẽ đó tận lực đề xuống.” Lăng Hầu gia than thở: “Một khi tra rõ sẽ có ngôn luận đối với Thái tử bất lợi, bây giờ đại sự đã định, Trương Kế cũng đã tự sát, nhiều lời vô ích.”

Lăng Tiêu gật đầu đáp ứng, hắn biết Lăng Hầu gia là sợ Thái tử biết rõ bản thân mình điều tra hắn từ chuyện nhỏ này sẽ sinh ra tức giận. Nhưng Lăng Tiêu trong lòng có một ý nghĩ mơ hồ, giống như là biết được một ít chuyện của Thái tử về sau cũng sẽ không có lợi...

Lăng Hầu gia nhìn Lăng Tiêu không khỏi nhớ tới một đêm trước khi đại quân trở về chính mình cùng lão Hoàng Đế ở nơi đó nói...

“Lão huynh đệ, đây là chiếu chỉ mà trẫm tính toán cho Phong nhi phong hào, Khanh xem một chút coi có được không?” Lão Hoàng Đế bệnh nặng vừa vận tinh thần mới hồi phục, sắc mặt cũng xám trắng một tầng. Lăng Hầu gia tiếp nhận Thánh chỉ, nhủ thầm nói: “Nhị Hoàng tôn lập được chiến công lớn, nhưng hiện tại mà phong Vương...”

“Làm sao?” Lão Hoàng Đế cười cười: “Khanh lo sợ y gánh không nổi sao?”

Lăng Hầu gia khom người nói: “Tự nhiên là xứng đáng, nhưng kính xin Thánh Thượng cân nhắc, bây giờ bốn vị Hoàng tôn thì Tuệ Vương thiên tư cao nhất, lại là con trưởng đích tôn, Thái tử cũng là coi trọng Tuệ Vương nhất. Bây giờ Thánh Thượng là vì Nhị Hoàng tôn phong Vương, tuy biểu lộ là vì Nhị Hoàng tôn lập chiến công, nhưng như vậy sẽ cho người ta một phỏng đoán vô căn cứ. Mọi người sẽ cho rằng tương lai lúc lập trừ Hoàng thượng cùng Thái tử ý kiến không giống nhau.”

“Thái tử từ nhỏ vì tranh trừ đã chịu nhiều nỗi khổ, từ chỗ bốn Hoàng tôn đều là con của Thái tử phi thì có thể nhìn ra, Thái tử hi vọng các Hoàng tôn sau này huynh đệ một lòng không có tranh giành quyền lực.” Lãng Hào gia nhìn lão Hoàng Đế sắc mặt dần dần lạnh xuống, không sợ chút nào, tiếp tục nói: “Hiện tại Thánh Thượng phải đề bạt Nhị Hoàng tôn ở vị trí thấp, đôi khi các Hoàng tôn bắt đầu đề mắt đến chuyện trừ vị thì mầm họa ẩn nấp sẽ biểu lộ ra. Thân tuổi tác đã cao sợ là không thể thấy, chỉ là vì tương lai trong triều rung chuyển nên bất an lo lắng thôi.”

Ý của khanh là Trẫm chết thì không sao rồi, hiện tại trẫm lại ra quyết định này sẽ gieo vạ cho người đời sau.

Lão Hoàng Đế bật cười: “Thôi... Chỉ có khanh còn dám nói chuyện như thế cùng Trẫm, Xuân Thu... Trẫm biết năm đó vẫn không nóng lòng lập trừ khanh rất không vừa ý, Trẫm hiểu được khanh hi vọng trong triều hoà thuận, không chém giết mới tốt, thế nhưng... Trong triều càng ngày càng hoà thuận, Chừ Vương triều còn có thể vững mạnh sao? Trẫm chỉ muốn vì là thiên hạ này tuyên ra Hoàng Đế ưu tú nhất. Trẫm cũng muốn con cháu của mình hoà thuận, nhưng hiện tại sống trong yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy, ngày sau quân địch từ bên ngoài đánh vào, có phải là cũng có thể cùng hoà thuận mà xử lý?”

“Trẫm trước đây cũng không coi trọng Phong nhi, nó không có đầu óc...” Lão Hoàng Đế cười cười: “Nhưng hiện tại không giống, ngày ấy Tiêu nhi quỳ ở ngoài Nghị Chính Thính ta đã nghĩ thông. Khanh suy nghĩ một chút, năm đó lúc khởi sự thì trẫm cũng là người không có thông minh? Mọi chuyện hành sự là dựa vào tức giận nhất thời, còn không phải tất cả đều dựa vào mấy người lão huynh đệ các khanh nâng đỡ? Sau đó Trẫm mới chậm rãi thông hiểu những việc này. Như vậy xem ra, Phong nhi không hẳn không làm tốt vị trí này.”

“Tất nhiên, Trẫm cũng không phải muốn hướng vào Phong nhi, trẫm chỉ không muốn để trừ vị sau này định ra một lần là tới tay Cẩn nhi thôi.” Lão Hoàng Đế đối với Lãng Hào gia cười cười: “Khanh sợ cái gì? Năm đó cho các khanh mỗi nhà một thiết quyền [khai quốc phụ vận] chính là vì che chở con cháu đời sau của các khanh, Tiêu nhi này một đời tất nhiên không đơn giản. Trước khi nhắm mắt Trẫm phải đem chuyện sau này có thể bàn giao đều bàn giao. Còn sau này số phận ra sao, thì phải xem tạo hóa của con cháu đi.”

...

“Gia gia?” Lãng Tiêu thấy Lãng Hào gia xuất thần, nghi hoặc kêu: “Gia gia, sao vậy?”

Lãng Hào gia phục hồi tinh thần lại, cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, không còn sớm, con ngày mai còn tiến cung, nghỉ ngơi sớm đi.”

Ngày mai Lãng Tiêu đi đến chỗ Thái tử phi chúc tết, khi đến nơi liền thấy Vi Thanh Lam cùng Vi Thanh Ngọc đã ở đó. Mọi người gặp theo lễ chào hỏi, rồi theo thứ tự ngồi xuống.

“Thanh Ngọc một năm này rất ít đến, lại đây...” Thái tử phi nhìn đứa cháu nhỏ của mình mặt mày hớn hờ: “Đề cô mẫu nhìn... Lại cao lớn lên không ít.” Ôm lấy hân hoi han ân cần một trận, lại hỏi: “Có thể đi học được chưa?”

Vi Thanh Ngọc nở nụ cười: “Con cũng theo phụ tử học qua mấy năm.”

“Ha ha, Vi gia nam nhi đều sẽ là tướng quân, có mấy người như ca ca con vẫn còn văn không thượng võ đây.” Thái tử phi hơi suy nghĩ một chút, cười nói: “Vừa là vào học chẳng bằng tiến cung đến cùng Diễm nhi bọn họ học đi. Tiêu nhi ca ca con tuổi cũng không nhỏ, không đến một năm không cần ta nói Hoàng Thượng cùng Thái tử cũng phải cho hân lâm triều, đến thời điểm đó cũng phải tìm thư đồng.”

Vi Thanh Ngọc nghe vậy quay đầu nhìn Lãng Tiêu, Lãng Tiêu đề chén trà xuống cười nói: “Di mẫu lo xa rồi, con cũng không vội, con cũng có thể làm thư đồng cho Tứ Hoàng tôn mấy năm nữa.”

Thái tử phi khẽ vuốt quý phi kế, từ ái cười cười: “Ta biết con rất có hiếu tâm, có con chăm sóc Diễm nhi ta cũng yên tâm, nhưng cũng không thể làm lỡ việc công danh của con. Qua năm con đã mười chín, mấy năm qua đại sự lần lượt đến, trên người con đã có vài chức quan. Thánh Thượng sớm đã có ý để con vào triều, nếu đem giữ con ở lại Hối Tín viện chính là ta làm lỡ việc tốt của con.”

Những điều này Lãng Tiêu sớm cũng nghĩ đến, gạt đầu nở nụ cười.

“Con trở về cùng phụ thân mẫu thân nói, cô mẫu muốn cho con tiến cung theo Tứ Hoàng tôn đồng thời đọc sách, hỏi ý tứ của phụ thân mẫu thân thế nào.” Thái tử phi cười đề Vi Thanh Ngọc ngồi xong, quay đầu đối với Vi Thanh Lam nói tiếp: “Hân nếu không nói được con giúp đỡ nói với ca ca cùng đại tẩu nói một tiếng.”

Vi Thanh Lam vội vã đáp ứng: “Đa tạ cô mẫu đại ân.”

Tuy nói là đề hỏi lại ý tứ của Vi Thanh, nhưng Thái tử phi cũng biết chuyện tốt như vậy ca ca sẽ không chối từ. Thái tử phi là rất thương người nhà của mình, từ Lãng Tiêu Vi Thanh Lam tất cả nam nhân vừa đủ tuổi đều cho vào cung làm thư đồng cho Hoàng tôn. Thái tử phi rất tận lực vì nhà mẹ đẻ lót đường cho con cháu.

Thái tử phi tiếp tục hướng Vi Thanh Lam cười nói: “Con năm nay cũng trốn không thoát, nói đến con so với Tiêu nhi còn lớn hơn nửa tuổi. Năm ngoái ta cùng phụ thân con muốn con vào triều con lại không chịu, bây giờ ra sao?”

Vi Thanh Lam cười nhạt một tiếng: “Cô mẫu biết con thiếu kiên nhẫn những chuyện trong quan trường không đề tâm, phải trốn ở Hối Tín viện để yên tĩnh, cô mẫu nếu như đau lòng con thì tốt xấu gì cũng xin tha cho con. Chờ cho đến lúc Anh Vương làm lễ nhậm chức, đến lúc đó con cùng Anh Vương vào triều.”

Tính tình của Vi Thanh Lam như thế nào Thái tử phi cũng biết, bắt đắ đi nhờ nụ cười tha cho hần.

Thái tử phi hướng nữ quan ra lệnh: “Đi, gọi Diễm nhi đến, Tiêu nhi cùng với các huynh đệ bên ngoài đến chúc tết, kêu nó tới gặp mặt.”

Nữ quan tuân lệnh rời đi.

Lăng Tiêu cúi đầu nở nụ cười, chỉ cảm thấy tình cảnh này đặc biệt quen thuộc.

Không lâu lắm Chử Dịch Diễm liền đến, Chử Dịch Phong nghe tin cũng vội vàng chạy tới đây.

Đây là hai người lần đầu tiên gặp mặt trong năm mới, hơn nữa vốn là đến chúc tết. Lăng Tiêu sửa lại quần áo hành đại lễ, Chử Dịch Phong vội vã đỡ không cho Lăng Tiêu quỵ xuống. Lăng Tiêu thuận thế nắm tay không dấu vết bóp chặt lòng bàn tay y một cái, Chử Dịch Phong không khỏi có chút ngượng ngùng, nhớ ra Lăng Tiêu trước đây căn dặn ở bên ngoài mọi chuyện phải chú ý, nên lui về sau một bước để Lăng Tiêu hành lễ.

“Được rồi, đều là chí thân không nên đa lễ như thế.” Thái tử phi nói xong để Chử Dịch Diễm đi lên trước, ôm lấy hần cười nói: “Tiêu nhi biểu ca con năm nay gần như phải vào triều, ta biết con yêu thích hần, nhưng không thể làm lỡ hoạn lộ của Tiêu nhi. Mẫu thân lại chọn cho con một thư đồng khác, Ngọc nhi cũng là người một nhà, lại cùng tuổi với con, có thể vẫn cùng học tiếp với con đến nhược quán.”

Chử Dịch Diễm nghe nói Lăng Tiêu không thể làm thư đồng nữa đầu tiên là oan ức muốn khóc lên, Thái tử phi dụ dỗ nói là Vi Thanh Ngọc tới làm thư đồng mới tốt hơn nên chỉ còn có chút ít oan ức, Lăng Tiêu cười nói: “Cũng không có nói ta phải lập tức vào triều, sau này không thể lại hầu hạ Hoàng tôn nhưng muốn gặp mặt vẫn dễ dàng.”

Chử Dịch Diễm gật gù lúc này mới tốt hơn một chút.

Còn nói vài chuyện xã giao một lúc sau mọi người liền tản đi. Chử Dịch Phong mời Lăng Tiêu đi Hải Đường viện dùng cơm trưa là muốn gần gũi Lăng Tiêu thêm nửa ngày.

Đi về Hải Đường viện vào trong phòng Lăng Tiêu liền để nha hoàn lui xuống hết, vừa đóng cửa lại liền không thể chờ đợi được nữa ôm lấy eo Chử Dịch Phong đè xuống hôn. Hai người mấy ngày không gặp cảm thấy như là chia lìa một năm, nhớ nhưng lưu luyến trời dấy, Lăng Tiêu ôm lấy Chử Dịch Phong sùng ái, ôn nhu liên tục xoa xoa thân thể của y, nhẹ giọng nói: “Đệ biết vừa nãy ta đang suy nghĩ cái gì không...?”

Chử Dịch Phong trong lòng nghĩ: “Ừm... năm ấy chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, hoàn cảnh cũng giống như khi nãy..!”

Lăng Tiêu cười khê, ôm lấy Chử Dịch Phong đồng thời dựa vào trên giường nhỏ, kéo tay y để vào trong áo của mình. Chử Dịch Phong cảm lấy ngọc bội đồng tâm bên trong áo Lăng Tiêu, không cần nhiều ngôn ngữ, từ lần đầu tương phùng tới nay mấy năm dài tình nghĩa. Trong Hải Đường viện ngồi ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, trên sa trường đồng sinh cộng tử cảm động tụ họp lại một nơi. Lăng Tiêu đem mặt chôn ở trong đầu tóc Chử Dịch Phong, bắt tri bắt giác, đã nhiều năm như thế.

Lăng Tiêu cúi đầu hôn môi Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay có ăn cơm ngon không?”

“Ừm... huynh đưa tới kẹo hồ lô ăn rất ngon, ta đều ăn hết, càng ăn lại càng dễ đói bụng, ăn càng nhiều.” Chử Dịch Phong hàm hàm nở nụ cười: “Huynh cho ta cái lò sưởi tay ta cũng dùng, nhìn nhỏ nhưng so với những lò sưởi tay khác thời gian ấm dài hơn, còn không bị phỏng tay.”

Lăng Tiêu cười cười cũng lười giải thích với y nguyên lý bên trong, xoa nhẹ đầu y nói: “Tay lạnh thì nhớ bảo bọn họ cho thêm than, mùa đông này rất lạnh, chính mình phải lưu ý. Đệ thích ăn kẹo hồ lô ta trở về kêu người đưa tới cho đệ, ta muốn đệ được ăn thật ngon.” Chử Dịch Phong ừ đáp ứng, không muốn xa rồi ôm Lăng Tiêu, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Hai người hôn nhau nhiệt tình một lúc cùng ăn một bữa cơm Lăng Tiêu mới đi về. Trước khi đi Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong vẫn quyến luyến, sợ trong lòng y khó chịu, néo mặt y, xoay người nở nụ cười coi áo bào, đem áo lót của mình đổi cho Chử Dịch Phong, thoát nhìn giống như có ý dâm tà. Chỉ có Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong biết ý tứ của chuyện này. Lăng Tiêu nhớ tới năm ấy đang ở Thánh Phong Các, vô ý cho Chử Dịch Phong một cái áo lót của mình, vậy mà y quý trọng cực kỳ, lên chiến trường mới mặc vào. Hiện tại đơn giản đem áo của mình đổi cho y, điều này đại biểu ý tứ tin tưởng lẫn nhau, đưa nhỏ ngọc của hần chắc cũng hiểu được đi.

Chử Dịch Phong trong lòng ấm áp, lại nghĩ tới nhiều ngày sau không thể gặp mặt cũng dễ chịu một chút, Lăng Tiêu giúp y đem áo bào mặc lại, ôm chặt y nhẹ giọng nói: “Nghe lời, phải ăn uống đầy đủ.”

Trời tối muộn xuất cung sẽ không tiện, Lăng Tiêu lại dặn Chương công công của Hải Đường viện vài câu liền đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tiêu sau khi hồi phủ mới vừa thay đổi quần áo Liêu Đình liền đi vào nói: “Nhị thiếu gia, cô thái thái nói buổi tối mời thiếu gia đến chỗ người dùng cơm”

“Ừm, biết rồi.” Lăng Tiêu định đem một hầu bao cho Liêu Đình, xoay đầu lại nghi hoặc nhìn Liêu Đình một chút: “Ngươi sao vậy? Vì sao lại khóc?”

Liêu Đình vốn là đã đắp son phấn mấy lần để che đậy, không nghĩ tới vẫn bị Lăng Tiêu nhìn ra, nàng tính tình mạnh mẽ không muốn nhiều lời, nhưng nhớ tới chuyện hôm nay lệ vẫn lăn xuống, lau nước mắt nói: “Ngày hôm nay... mẹ của Bình An là Thăng Gia nói muốn nô tỳ gả cho hắn... Còn nói nếu như nô tỳ không chịu liền đi nói trực tiếp cho lão gia bắt ép nô tỳ, Nhị thiếu gia... nô tỳ chỉ muốn ở như vậy đến chết cũng không gả cho Bình An.” Nói lại không nhịn được khóc lên.

Bình An là gã sai vặt ngày thường theo Lăng Nho Học ra ngoài, hắn là con của Thăng Gia là quản sự trong phủ của Lăng Nho Học. Thăng Gia này đối với nô tài bên trong cũng có chút thể diện uy tín. Nhưng cái tên Bình An gì đó Lăng Tiêu đúng là thật sự chưa từng nghe nói, nghĩ đến để Liêu Đình phải chịu đựng như thế không muốn cũng không thể bỏ qua.

“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Lăng Tiêu mặc quần áo ngồi xuống, Liêu Đình miễn cưỡng khắc chế không khóc, cúi đầu nói: “Đã mười tám”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Cũng là đại cô nương, những năm này ngươi chăm sóc ta rất nhọc lòng, theo tài cán của ngươi gả cho Bình An là ỳ khuất ngươi, cũng đã mười tám... Là ta mấy năm qua chỉ ở trong cung không nghĩ tới những chuyện này, ngươi yên tâm đi, ngươi là người hầu của ta, phụ mẫu cũng chết rồi, những việc này tự nhiên là ta làm chủ cho ngươi, đi thôi.”

Lăng Tiêu không phải là người hiền lành gì, nhưng hắn đối với người bên cạnh mình đều có ý muốn bảo hộ rất mạnh, chỉ cần là người của hắn, xưa nay sẽ không để cho người khác bắt nạt.

Buổi chiều Lăng Tiêu đi tới nơi của Thi phu nhân, Lăng Trĩ cùng Lăng Y đã đến, thấy Lăng Tiêu đều đứng lên chào hỏi, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Là ta tới chậm, các muội muội đều ngồi xuống đi.”

Thi phu nhân nở nụ cười, sai người mang món ăn ra, nhân hỏi Lăng Tiêu: “Người hầu mới vừa nói con trở về, ở trong phòng làm cái gì đây?”

* Mâm cơm trong ngày tết (St)

“Cùng Liêu Đình nói một chút chuyện.” Lăng Tiêu cười nói: “Mấy năm qua con không thường ở trong phủ, vừa hỏi mới biết nha đầu này đã mười tám tuổi, nha đầu này mấy năm nay hầu hạ con rất đề tâm, trong viện của con chuyện lớn chuyện nhỏ cũng dựa cả vào nàng. Trước kia bọn nha đầu nơi Tĩ nhi cũng đều do nàng dạy dỗ. Con trước đây đã hứa phải làm chủ cho nàng tìm một người tốt gả nàng đi, bây giờ nhắc lại con mới nhớ tới.”

Đây đương nhiên là giả vờ tung hỏa mù, Lăng Tiêu xưa nay không có cùng Liêu Đình đề cập tới việc này, có điều hắn đã nói như thế thì không tin người khác còn dám hỏi tới người của hắn.

Lăng Y vừa nghe lời này trong lòng thật không dễ chịu, tên Bình An kia đã sớm vừa ý Liêu Đình, luôn mãi cầu Hạ Lan. Hạ Lan không dám trực tiếp nói với Lăng Nho Học việc này, nghĩ dù sao cũng là việc nhỏ, chỉ để Bình An nói đó là ý của lão gia, không sợ Liêu Đình không đồng ý. Nhưng Bình An là gã sai vặt thực sự không làm gì được, y vào mẹ hắn ở trong phủ làm quản sự, chỉ có thể bắt nạt tiểu nhân, uống rượu bài bạc không chỗ nào không có. Như vậy Liêu Đình có chết cũng không muốn, hôm nay mới vừa cho hắn một trận quở trách.

Hạ Lan từ khi được cho làm Di nương liền đánh giá mình cao một chút, cảm thấy việc này tổn thương mặt mũi của mình, nói cái gì cũng phải để Bình An cưới Liêu Đình, đang chuẩn bị hôm nay nói với Lăng Nho Học.

Lăng Y bản thân cũng không muốn nói, nhưng nghĩ cũng chỉ là một nha đầu, Lăng Tiêu cùng Lăng Trĩ chuyện gì cũng ép nàng thì thôi đi, bây giờ chính Di nương muốn định đoạt hôn sự của một nha đầu trong phủ cũng không thể sao?

“Nhị ca nói tới việc này muội lại nghĩ đến một chỗ kết hôn thật tốt.” Lăng Y cười nói: “Trong phủ có Thăng Gia rất là yêu thích Liêu Đình đây, con trai bà ta rất tốt, không bằng Nhị ca liền đem Liêu Đình hứa gả cho hắn đi, chính là vẹn cả đôi đường.”

“Không thể được”, không chờ Lăng Tiêu lên tiếng Thi phu nhân liền nhăn mặt, trầm giọng nói: “Đại tiểu thư mới vừa nói cái gì? Thời điểm nào nữ nhi khuê các có thể nói những câu nói này?”

Lăng Y tự biết nói lời, vội vã đứng lên phân bua: “Là con nói lời, con... con cũng là nghe người ta nói, liền...”

Không cần phải nói ra “Nghe người ta nói” khẳng định chính là nghe Hạ Lan nói, Thi phu nhân càng thiếu kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Nữ nhi khuê các tới kỳ cái gì con tự biết, những giáo huấn mà ma cũng đã dạy con không ít, nơi này không có người ngoài, con vừa được định ra hôn sự thì càng phải tự trọng bản thân, như vậy người bên ngoài mới có thể càng kính trọng con. Bây giờ con ngược lại phải như muội muội con học thêm một ít, mỗi ngày nên nghe giáo huấn mà ma nói nhiều một chút, làm nữ hồng đường tâm tính mới tốt.”

Một lời nói ra làm Lăng Y á khẩu không trả lời được, ngượng ngùng không thể đáp lại.

Thi phu nhân lại quay đầu đối với Lăng Tiêu nói: “Ý của con là muốn cho nha đầu thành thân với người trong phủ, hay là phối bên ngoài?”

“Trong phủ đi, nàng cũng không muốn gả ra ngoài, người nào tốt xin cô tổ mẫu nhọc lòng chọn cho.” Lăng Tiêu liếc nhìn Lăng Trĩ nở nụ cười: “Con nghĩ

nên để Liêu Đình theo Trĩ nhi cùng xuất giá, nha đầu đó làm quản gia nương tử cũng rất tốt, sau này cũng có thể trợ giúp muội muội một tay.”

“Rất tốt.” Thi phu nhân gật đầu cười nói: “Ta ngày hôm trước đang lo không biết phải ai theo Trĩ nhi đi, không phải cái này không tốt chính là cái kia không được, vẫn là con suy nghĩ chu đáo.”

Lăng Trĩ vừa nghe nói đến mình đã sớm cúi đầu không nói. Lăng Tiêu liếc nhìn Lăng Y đứng ngồi không yên trong lòng nhẹ giọng cười, cứ như vậy Lăng Trĩ gả đi sau này có thêm người trợ thủ đắc lực, Thi phu nhân cũng sẽ vì Lăng Trĩ chọn cho Liêu Đình một người chồng tốt, đây mới là vẹn cả đôi đường.

Ngày hôm sau Thi phu nhân trước mặt Lý ma ma cùng Lăng Tiêu nói chuyện, trong phủ Thi phu nhân xem trọng Lâm Mậu, cha hẳn vốn là quản sự trong phủ, hiện tại cha hẳn cũng vừa qua đời.

“Cha mẹ Liêu Đình đều chết rồi, thái thái liền để nàng nhận ta làm con nương, Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi.” Lý ma ma nở nụ cười: “Ta khẳng định là sẽ chăm nom nàng ta chu đáo.”

Lăng Tiêu chỉ hơi trầm ngâm, đi đến vừa nhìn, gật đầu nói: “Vậy thì rất tốt, nhọc lòng ma ma.”

Lý ma ma lại nói với Liêu Đình vài câu, còn nói Lâm Mậu trong nhà rất tốt cứ yên tâm thoải mái không cần lo lắng. Lăng Tiêu nhìn thấy Liêu Đình đi ra, thấy nàng mặt đầy ý xấu hổ, cười nói: “Ngươi nếu như không nói gì vậy coi như đồng ý, tháng 8 Nhị tiểu thư xuất giá, đến lúc đó cả gia đình ngươi đi theo, vừa vặn ngươi cùng người nhà của hân cũng không ở trong phủ, không quá lo lắng, có người theo Nhị tiểu thư xuất giá ta cũng yên tâm. Ngươi theo ta những năm này cũng không dễ dàng, đồ cưới ta cũng chuẩn bị cho ngươi một phần.”

Liêu Đình nghe vậy đỏ cả vành mắt, trong lòng chỉ có cảm kích.

Bất tri bất giác đến ngày 15 tháng giêng, theo thường lệ Hoàng gia sẽ triệu tập thân quý đại thần cùng cáo mệnh phu nhân vào cung cùng dự yến tiệc. Lăng Hạo gia cáo bệnh không đi, Lăng Tiêu tự nhiên phải đến. Lăng Nho Học cùng Lăng Hiến cấp bậc không đủ, nữ quyến bên này cuối cùng là Thi phu nhân mang theo Lăng Trĩ cùng Lăng Y đi.

Hậu phi bên trong không có cấp bậc cao, vẫn là như năm trước do Thái tử phi chiêu đãi cáo mệnh phu nhân cùng các tiểu thư. Thái tử phi vừa thấy Thi phu nhân vội vã ra đón, vẫn gọi là bà là Di mẫu, cười nói: “Thật không nghĩ tới Di mẫu còn có thể hạ cố đến đây, trong ngày thường mời người vào cung là hiếm thấy rồi.”

“Nương nương nói đùa.” Thi phu nhân nhìn mình cháu gái bên ngoài bây giờ tôn quý như thế cũng cao hứng, cười nói: “Thường nghe Trĩ nhi nói nương nương bây giờ càng ngày càng trẻ, quả nhiên không sai.” Thái tử phi nở nụ cười, bận bịu cho người đỡ Thi phu nhân ngồi xuống.

Thái tử phi cũng biết Thi phu nhân từ ngày tết bắt đầu ở các nhà tổ chức yến hội có đi lại một chút, tất cả đều là vì Lăng Trĩ. Hiện tại đi lại nhiều một chút, đến thời điểm việc vui của Lăng Trĩ tới sẽ có thêm nhiều người tham dự cổ động. Thái tử phi cùng Thi phu nhân vì chuyện của Lăng Trĩ tự nhiên là đồng tâm, đặc biệt sắp xếp Thi phu nhân ngồi chung với mấy vị cáo mệnh lớn tuổi đức cao vọng trọng.

Lăng Tiêu trước tiên thỉnh an lão Hoàng Đế cùng Thái tử sau đó lui ra đến chỗ ngồi của mình thì gặp Chử Dịch Cẩn đi tới, Lăng Tiêu nhàn nhạt thỉnh an, Chử Dịch Cẩn cười nói: “Đã mấy ngày không có nhìn thấy biểu đệ, gần đây ở nhà khỏe không?”

“Nhờ phúc của Tuệ Vương, thân rất tốt.” Lăng Tiêu hơi khom người: “Còn chưa hướng về Tuệ Vương nói lời chúc mừng, Tuệ vương đại hi.” Thời điểm trước tết thái y xem mạch khẳng định Tuệ vương phi đã có mang, bên trong Vinh Tường Công phủ đốt pháo ăn mừng mở đại yến đãi tân khách, muốn không biết cũng khó.

Chử Dịch Cẩn cười cười, một cung nữ tới nói Thái tử muốn Tuệ Vương qua gặp mặt, Chử Dịch Cẩn gật gù đi theo.

Lăng Tiêu được sắp xếp ngồi ở bên cạnh Chử Dịch Phong, trong điện quá nhiều người Lăng Tiêu không tiện nói cái gì, chỉ là hướng về Chử Dịch Phong theo lệ hỏi thăm cũng không nói nhiều lời. Chử Dịch Phong mặc dù biết Lăng Tiêu sợ bị người khác nhìn ra nhưng vẫn không vui có chút thất lạc. Lăng Tiêu nhìn đau lòng, đợi người không chú ý thì hơi nghiêng người vén vạt áo lên. Chử Dịch Phong nhìn thấy sững sờ, chỉ thấy Lăng Tiêu làm như bị nóng tự kéo cổ áo, lộ ra bên trong một đoạn lụa trắng của áo lót có đường viền Thanh Trúc, áo lót đó ngày ấy mình đã đổi cho Lăng Tiêu, nhất thời trong lòng nổi lên một luồng ngọt ý.

Lăng Tiêu đối với y nở nụ cười không cần phải nhiều lời là đã hiểu tâm ý của nhau, đúng lúc Chử Dịch Diễm lại lôi kéo hân nói chuyện một hồi.

Trong bữa tiệc nhân nói đến chuyện năm nay thi khoa cử, lão Hoàng Đế uống có chút say, đại liệt nói: “Cái chuyện thi cử... trăm nói một chút, nhà ai có hài tử đầu xuân muốn thi hội... Trước tiên, trước tiên cùng trăm nói một tiếng...”

Mọi người biết lão Hoàng Đế có tật xấu, nhưng cười không nói, lão Hoàng Đế chịu không nổi lượng rượu, nên quay về nghỉ ngơi, lưu lại Thái tử chủ trì cuộc vui.

“Huynh không phải nói Thi Trà Thành năm nay muốn thi sao?” Chử Dịch Phong không nhịn được nhẹ giọng hỏi Lăng Tiêu: “Vừa nãy sao huynh không nói trước cùng Hoàng gia gia một tiếng, đến lúc đó cho hân cái chức trạng nguyên.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười khê: “Cũng chỉ có đệ coi là thật... Thánh Thượng say rồi, ngày mai sẽ quên chuyện vừa nói, đệ cũng uống ít thôi, mặt đều đỏ.”

Chử Dịch Phong gật gù, rất nghe lời không uống nữa.

Năm nay kỳ thi mùa xuân Thi Trà Thành chuẩn bị cũng khá, Lãng Tiêu gặp hấn mấy lần. Nói đến việc này Thi Trà Thành không kiêu không vội, Lãng Tiêu cũng coi như yên tâm. Thi hội thi phải đợi hai tháng sau mới biết kết quả. Thi Trà Thành thì rất bình tĩnh đợi kết quả thi còn Thi phu nhân ở nhà gấp đến độ hoảng, phái người đi hỏi thăm

Lãng Tiêu vì tránh hiềm nghi không đi Lễ bộ hỏi dò, mỗi khi Thi phu nhân hỏi đến chỉ nói là hãy yên tâm. Đợi được ngày yết bảng Lãng Tiêu phái người đến xem, nô tài báo tin hứng thú bừng bừng chạy về vui vẻ nói: ” Cô gia chúng ta có tên trên bảng vàng rồi, là cống sĩ.”

Lãng Trĩ vốn đang hầu bên người Thi phu nhân, vừa nghe ”Cô gia” hai chữ liền đỏ mặt, làm nô tài cũng không hiểu, Thi phu nhân nở nụ cười: ”Này có cái gì mặt đỏ đi. Đem chuẩn bị kỹ càng đưa lễ mừng cho Thi phủ, đưa đi.” Nói xong lại thưởng cho nô tài một bao lì xì, cả phủ đều là tràn ngập không khí vui vẻ dịu dàng.

Thi Trà Thành đứng là không một chút nào kiêu căng, xong chuyện liền đến gặp Thi phu nhân tạ ân. Thi phu nhân lại lưu hấn ở trong phủ dùng cơm, trong bữa tiệc nhân nói đến việc hôn nhân cùng Lãng Trĩ, Thi phu nhân cười nói: ”Cái này còn không vội, đều có ta đây, chuẩn bị của hồi môn cho Trĩ nhi ta đã sớm chuẩn bị, con chỉ an tâm chuẩn bị cẩn thận thi điện là tốt rồi. Chờ hết bận những việc này ta liền tiến cung cầu nương nương một ân điển. Việc này nương nương sớm đã nói tới, việc hôn nhân của các con là muốn xin mời Thánh Thượng tứ hôn.”

”Dựa cả vào thái thái nhọc lòng, đúng là việc tứ hôn...” Thi Trà Thành hơi trầm ngâm một chút nói: ”Con lúc đầu có ý là muốn sau khi thi điện có công danh chính mình hướng về Thánh Thượng cầu ân điển tứ hôn. Nguyên nhân lúc trước con nói đem hôn kỳ định ở sau khi thi điện chính là ý này. Biểu muội thiên kim thân thể lại đồng ý ủy thân cho con, con nhất định phải cho nàng một phần phong quang.”

Nhân Lãng Trĩ không tiện tới gặp Thi Trà Thành, Lãng Tiêu âm thầm sắp xếp Lãng Trĩ cách đại bình phong ở phía sau nhìn, vì để cho nàng trong lòng yên tâm, lại không nghĩ rằng nghe được Thi Trà Thành nói đến chuyện này. Lãng Trĩ ở sau bình phong nắm chặt khăn, trong lòng cảm động, khóe mắt đã ướt.

Thi điện đậu rồi lại cầu xin tứ hôn tự nhiên là so với Thái tử phi trở về cầu Thánh Thượng ân điển tứ hôn còn vinh dự hơn, Thi phu nhân nghe xong lời này vui mừng, chỉ không yên lòng nói: ”Con... Thật chắc chắn có thể thi đậu?”

Thi Trà Thành nở nụ cười không nói, Lãng Tiêu cười nói: ”Như vậy ta càng yên tâm.”

Chờ đến ngày thi điện Thi phu nhân ngược lại không gấp, dựa vào tài học của Thi Trà Thành cùng tiến sĩ xuất thân là không sai được, sợ cái gì, chỉ chờ Kim Bảng đi ra nhìn là tốt rồi. Lãng Trĩ trên mặt bất động, nhưng trong lòng cũng có một phần chờ đợi.

Thi điện diễn ra một ngày, mấy ngày sau thi điện có kết quả: Thi Trà Thành cao trung thám hoa.

Thi Trà Thành thay đổi lễ phục tiến cung gặp vua. Người đỗ trạng nguyên năm nay gần bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, băng nhãn hơi trẻ hai mươi mấy tuổi, gia cảnh bần hàn, tướng mạo cũng coi như là đoan chính. Lão Hoàng Đế ban chức quan cho hai vị trạng nguyên băng nhãn. Lại nhìn thám hoa lang dung mạo tú lệ, nhân vật phong nhã, lão Hoàng Đế nở nụ cười: ”Khanh là nhi tử của Thi Chính?”

Thi Trà Thành hành lễ đáp lại, lão Hoàng Đế cười nói: ”Phượng hoàng thi đúng là phải sanh ra phượng hoàng, Thi Chính những năm gần đây cần cần khản khản làm việc rất tốt, Chiết Giang chuyện ở đó trầm rất yên lòng, bây giờ khanh lại thi đậu thám hoa, rất tốt, khanh còn nhỏ, đi theo con đường của phụ thân khanh là rất tốt, ban cho chức Lại bộ Thất phẩm chủ sự. Lại tứ...” Lão Hoàng Đế mơ hồ nhớ tới Thái tử phi là cầu ân điển cho hấn tứ cái cái gì hôn...

Thi Trà Thành vội vã quỳ xuống cầu ân điển tứ hôn, lão Hoàng Đế vừa nghe là Thọ Khang Hầu phủ tiểu thư càng cao hứng, vỗ đùi, cười nói: ”Đúng, chính là cháu gái Xuân Thu! Trẫm sẽ ban chỉ...”

Thi Trà Thành nghiêm túc quỳ xuống tạ ân. Từ đó hôn sự của Thi Trà Thành cùng Lãng Trĩ xem như là toàn bộ định ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 44

Chuyện của Thi Trà Thành xong Lãng Tiêu cũng kết thúc một đoạn tâm sự, chỉ chờ tháng tám sẽ tổ chức đại hôn. Vạn hạnh là những thứ của hồi môn này mấy năm qua Lãng Tiêu cũng đã chuẩn bị sẵn, lại có Thi phu nhân thu xếp nên cũng không khó khăn gì.

Qua tết Vi Thanh Ngọc cũng vào ở Thính Phong Các, mỗi ngày cùng vào Hối Tin viện với Chử Dịch Diễm làm thư đồng, mà Hoàng Đế vẫn chưa gọi Lãng Tiêu vào triều. Lãng Tiêu cũng không vội, một là hấn biết lúc này vào triều hấn cũng sẽ không có chức vị, hai là qua mấy ngày nghỉ tết cuối năm Lãng Tiêu nhìn ra Chử Dịch Phong cùng mình không thể tách rời. Chỉ là mấy ngày tết không thấy nhau cũng đã nhớ nhưng không chịu nổi, đến lúc đó mà mình xuất cung, sau này gặp mặt thì càng không tiện.

Vẫn phải là mau chóng nghĩ biện pháp để Chử Dịch Phong xuất cung đến ở trong tòa phủ đệ mới tốt.

“Làm cái gì đấy?” Chữ Dịch Phong nhanh nhẹn đi vào thì thấy Lăng Tiêu đang xuất thần, Lăng Tiêu nghe vậy nở nụ cười: “Không có, hôm nay bài tập có làm xong chưa?”

Chữ Dịch Phong gật gù, Lăng Tiêu kéo y lại ngồi ở bên cạnh mình, hơi trầm ngâm một lúc mới nói: “Ta trong mấy ngày qua đang nghĩ cách cho đệ sớm ra ngoài phủ, đệ đồng ý không?”

Chữ Dịch Phong cũng biết Lăng Tiêu không thể cùng y ở mãi trong Hối Tín viện, hai người nếu muốn ở cùng nhau chỉ có thể là mình phải xuất cung, nên đồng ý gật đầu: “Ta cũng đồng ý xuất cung, đến lúc đó cũng không cần đi Hối Tín viện, rất tốt.”

“Đệ đồng ý là tốt rồi.” Lăng Tiêu cười xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong, trong lòng vẫn còn có chút bất an, lại nói: “Còn nhớ đêm đó ta ở ngoài thành nói những lời gì với đệ không?”

Chữ Dịch Phong có chút nghi hoặc Lăng Tiêu sao lại đột nhiên nói tới điều này, gật đầu nói: “Nhớ lúc đó huynh nói sau này xảy chuyện gì ta cũng không cần tìm hiểu, chỉ cần nghe lời huynh là tốt rồi, huynh không muốn ta hoài nghi huynh.”

Lăng Tiêu gật gù, nở nụ cười: “Nhớ kỹ là tốt rồi.” Bị thế nhân không hiểu hoặc hiểu lầm mắng hấn cũng không sao, Lăng Tiêu sợ nhất chính là Chữ Dịch Phong cũng sẽ hoài nghi hấn, sẽ nghi kỵ hấn, hiện tại rất nhiều chuyện hấn không thể cùng Chữ Dịch Phong nói, sợ y lo lắng, sợ y hoảng sợ.

Nói xong lại cùng Chữ Dịch Phong nói vài chuyện phiếm khác, sao đó hai người cùng nhau dùng ngọc thiện.

Hôm nay là Lăng Tiêu được nghỉ phép, hấn ra khỏi cung trực tiếp đi tới Lâm Thúc Hiến, đi vào bên trong Tàn Long đã sớm đợi.

Lăng Tiêu phát tay miễn lễ, ngồi xuống nói: “Ngươi tra sự việc làm sao rồi?”

“Vâng, đây là giấy ghi chép tên tuổi các tiểu thư trong Hoàng thành vừa độ tuổi kết hôn, bên trong có ba người hợp ý chủ tử.” Tàn Long đem danh sách đưa cho Lăng Tiêu, trong danh sách thật dài đó có ba vị tiểu thư là dùng chu sa đỏ tươi viết lên.

Lăng Tiêu nhìn kỹ xuất thân ba vị tiểu thư này. Thiên kim của Hoàng Thành phủ doãn không thích hợp. Cháu ruột của Trường Nhạc trưởng công chúa cũng không thích hợp. Người thứ ba là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu... Lăng Tiêu nở nụ cười, đem danh sách đến ánh nến đốt đi, lạnh nhạt nói: “Chính là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu, theo sắp xếp trước đây của ta làm đi, trong vòng hai tháng nhất định phải có hiệu quả, cần phải phong tốt cái miệng của thái y.”

“Chủ nhân yên tâm, ta đã biết rõ.” Tàn Long khom người từ biệt. Lăng Tiêu lại đứng dậy ở bên trong Lâm Thúc Hiến xoay chuyển một lúc, không lâu sau cũng liền đi ra.

Thời gian vài tháng lại trôi qua, ngày 15 tháng 5 Lăng Tiêu xin phép Thái tử phi muốn mang Chữ Dịch Phong cùng Chữ Dịch Diễm hai vị Hoàng tôn xuất cung đi khỏi Hoàng thành đến Vạn Dặm miếu bái Phật.

Vạn Dặm miếu ở trong Hoàng thành hương hỏa tốt nhất, mỗi tháng vào ngày mười lăm đều có không ít người tới dâng hương bái Phật. Điều này Thái tử phi cũng biết, Lăng Tiêu cười nói: “Con ngày đó vô ý nhắc tới cùng Trữ nha đầu đi đến nơi đó, Anh Vương cùng Tứ Hoàng tôn cũng có hứng thú, nói cũng muốn đi xem một chút, con bị làm phiền phải đến cầu Di mẫu.”

” Cho là cái gì đây, hai đứa con này đúng là tình hình còn trẻ con mà.” Thái tử phi cười nói: “Thôi, đi thôi, mang nhiều ám vệ một chút, phải đi trong một ngày đi xong phải nhanh chóng quay về.”

Lăng Tiêu khom người cảm tạ.

Tháng 5 bên trong Vạn Dặm miếu quang cảnh rất là đẹp, các tiểu thư dâng hương bái Phật, các phu nhân cũng đến không ít, càng có nhiều tài tử chuẩn bị thi Hương đến cầu công danh, tay áo翩翩 nói cười yển yển.

“Không ngạc nhiên khi nơi này hương hỏa vượng như vậy, quả nhiên là có khí thế.” Chữ Dịch Diễm ăn mặc trang phục như một công tử, đi dạo xung quanh cười nói: “Nhị ca huynh xem bên kia...”

Lăng Tiêu chăm chú nhìn theo hai người một lớn một nhỏ đang cười nói vui vẻ, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn những người xung quanh. Không lâu sau một thân ảnh màu xanh lướt qua, tuy là mang theo khăn che mặt, phía sau theo không ít nha đầu như mẫu nhưng Lăng Tiêu cũng thấy rõ, khỏe miệng cười ním. Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong cười nói: “Anh Vương nhìn bên kia ... Có nhận ra ai không?”

“Nhận ra cái gì?” Chữ Dịch Phong nhón chân lên nhìn hồi lâu, theo hướng Lăng Tiêu chỉ nhìn sang, gật gù: “Nhìn thấy, đó là ai vậy?”

Lăng Tiêu cười nói: “Đó là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu phủ, mấy năm trước vào cung ở chỗ Di mẫu chúng ta đã gặp qua.”

“Vậy ta sao có thể nhớ tới!” Chữ Dịch Phong cười lên: “Khi đó ta mới bao lớn nàng mới bao lớn, sớm đã quên.” Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không cần phải nhiều lời nữa, dẫn Chữ Dịch Phong cùng Chữ Dịch Diễm thưởng ngoạn, đến giờ Thân mới hồi cung.

Trở về cung Lăng Tiêu vẫn cùng Chữ Dịch Phong đi về Hải Đường viện, hai người thay đổi quần áo Lăng Tiêu sai người lui xuống hết, trong lòng thờ dài, việc nên đến vẫn là phải đến.

Lăng Tiêu ngồi ở trên giường nhỏ để Chữ Dịch Phong ngồi ở bên cạnh hấn, nắm tay Chữ Dịch Phong, cười nói: “Ngày hôm nay ta để đệ xem mắt cô

nuong kia? Đề thích không?”

“Nàng ta che kín như vậy ta không thấy rõ.” Chữ Dịch Phong không lăm lăm ý nói tiếp:” Hỡi ta yêu thích nàng làm cái gì? Ta đã nói với huynh chúng ta tối hôm nay liền ăn...”

“Phong...” Lãng Tiêu đánh gãy lời nói của y, tiếp tục nói: “Nếu ta nói... Ta muốn đệ cưới nàng thì sao?”

Chữ Dịch Phong sững sờ một chút, gương mặt tuấn tú còn mang theo một chút tính trẻ con nhanh chóng lạnh xuống, Lãng Tiêu trong lòng thờ dài. Hắn không phải lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của Chữ Dịch Phong. Lần trước là lúc ở trên chiến trường đối diện với mười vạn phản quân của Trương Kế.

Chữ Dịch Phong đứng lên bình tĩnh nhìn Lãng Tiêu, trầm giọng nói: “Ta không muốn.”

“Đệ nghe ta nói...” Lãng Tiêu tiến lên muốn kéo tay Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong trở tay nắm chặt cánh tay Lãng Tiêu bẻ một cái, dùng sức đẩy đem Lãng Tiêu đặt ở trên giường. Lãng Tiêu hơi quần quai một chút Chữ Dịch Phong một chân đá vào đầu gối của Lãng Tiêu, không cho hắn cử động, trầm giọng nói: “Ta nói rồi, ta không.”

Lãng Tiêu cánh tay đau đớn, trong lòng lại tự dâng lên một cảm xúc vui mừng. Những ngày qua hắn vừa sợ Chữ Dịch Phong không nghe hắn sắp xếp, lại sợ Chữ Dịch Phong một cái liền đáp ứng sự sắp xếp của hắn.

Chữ Dịch Phong cúi người, giống như con thú nhỏ cắn răng ở bên tai Lãng Tiêu tàn nhẫn nói: “Ta sẽ không cưới không thành thân...” Lãng Tiêu bị Chữ Dịch Phong áp chế không thể cử động, thờ dài, tận lực ôn nhu nói: “Đệ trước hết cố gắng nghe ta nói... Lễ nào ta có thể thật sự đệ đệ kết hôn hay sao? Ở hồ Khố Sa ta đối với đệ đã nói cái gì? Ta sẽ giết tất cả những người đệ yêu thích, đệ đã quên?”

Chữ Dịch Phong ngừng tay lại, nghe Lãng Tiêu nói trong lòng lại dâng lên một luồng oan ức, trong giọng nói mang theo tiếng run: “Huynh làm cái gì lại muốn cho ta đón đầu...”

Lãng Tiêu trong lòng tê rần, tiếp tục nói: “Chuyện là Tứ tiểu thư của An Khang Hầu... ta đã sớm nghe những người trong Hoàng thành nói thân thể tiểu thư này không tốt. Tứ tiểu thư còn gọi là Dung nhi, nàng từ nhỏ đã bị bệnh lao, đã là không thể trị khỏi... Ta phái Dung thái y đi tới Hầu phủ... Lừa bọn họ nói bệnh này không phải bệnh lao, có thể trị. Sau hai tháng giúp đỡ điều trị, đã đem về mặt của An Dung Nhi cùng người thường nhìn không khác, nhưng lục phủ ngũ tạng đã sớm không được. Dung thái y cho ta lời chắc chắn, nàng chỉ sống không quá ba tháng nữa.”

Lãng Tiêu cảm giác được tay Chữ Dịch Phong áp chế hắn càng siết chặt, không lo đau đớn ở cánh tay, trì hoãn thanh âm nói: “Đệ đã phong Vương, việc hôn nhân đệ sẽ tránh không khỏi, đợi đến lúc Thái tử chỉ định cho đệ, không bằng hiện tại tự mình định ra... Hôn nữa ta một năm này sẽ xuất cung, đệ lại không thể xa được ta, muốn xuất cung ra phủ đệ, biện pháp tốt nhất chính là đại hôn...”

Lãng Tiêu bị con đau đớn làm đổ mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: “Ta cùng đệ bảo đảm, không để đệ đại hôn với An Dung Nhi, đến lúc đó bệnh nàng sẽ không chịu được nữa, đệ chỉ cần cưới một bài vị trở về là tốt rồi... đệ không tin ta?”

Chữ Dịch Phong nghĩ đến nửa khắc mới hiểu được, nghi ngờ nói: “Huynh... Thật sự, sẽ không để cho ta cưới nàng?”

Lãng Tiêu nhẹ nhàng thờ dài, chỉ nói: “Phong...”

Lãng Tiêu trong lòng buồn cười, trước đây nghe Thái tử phi gọi bọn họ Tiểu nhi Phong nhi chỉ cảm thấy buồn nôn, chính mình bây giờ mới biết, không phải đau đến tận tâm can sẽ không gọi ra được cỡ thâm ý này.

Chữ Dịch Phong chậm chậm buông tay Lãng Tiêu ra, trong lòng vẫn còn có chút oan ức, thấp giọng nói: “Huynh không sớm nói với ta... huynh biết rõ ta đầu óc chậm chạp. Huynh nên trước tiên nói với ta từ từ... Ta dù chậm chạp, cũng sẽ hiểu...”

Lãng Tiêu nghe vậy trong lòng càng đau, xoay người ôm Chữ Dịch Phong, hôn môi y, ôn nhu hống nói: “Này không phải là đang từ từ nói cho đệ hiểu sao. Thám tử của ta hôm qua mới nói với ta An Dung Nhi ngày hôm nay sẽ đi Vạn Dặm miếu dâng hương, cơ hội tốt như thế ta không thể kịp cùng đệ nói từ mi?”

Để Chữ Dịch Phong ngồi xuống, tiếp tục nói: “Đệ nghĩ đi, có phải như vậy càng tốt hơn hay không?”

Chữ Dịch Phong lại cân nhắc một lúc, không yên lòng nói: “Cái kia... Cái gì Dung Nhi, thật sống không lâu?”

“Đúng vậy.” Lãng Tiêu thấp giọng nói: “Nàng có thể chống đỡ được đến nay đều dựa cả vào ta để Dung thái y mỗi ngày dùng cực phẩm đồ bổ cho nàng dùng. Nhưng nàng đã bệnh nhiều năm, đến cùng chống đỡ không dài... đệ đừng trách ta tìm cho đệ một người vợ đoán mệnh là tốt rồi, ta tìm khắp Hoàng Thành mới tìm được một người thích hợp như thế.”

Chữ Dịch Phong gật gù, lại không yên lòng nói: “Cái kia... Ta không phải sẽ làm lỡ duyên của nàng sao?”

“Lỡ cái gì?” Lãng Tiêu bật cười: “An Khang Hầu phủ nếu biết muốn cảm tạ đệ còn đến không kịp đây, tiểu thư khuê các mười ba tuổi đã chết, ngày sau con cháu hương hỏa cung phụng cũng không có. Hiện tại lại làm Anh vương phi, về sau... đệ là đối với nàng có ân.”

Chữ Dịch Phong lại nghĩ một hồi, gật gù: “Như thế nghĩ... Quả thật không tệ, nhưng... Phụ vương cùng mẫu thân có thể đáp ứng sao?”

Lãng Tiêu cười khê: “Bây giờ An Dung Nhi về mặt cùng người thường không khác, ta lại nghe nói nàng là một người rất ôn nhu có lễ phép, Di nữu chắc

hắn là thoả mãn, nên Thái tử... người cũng sẽ không phản đối.” Bấy giờ Chử Dịch Phong danh tiếng có mơ hồ vượt qua Chử Dịch Cần, Thái tử sẽ không vì Chử Dịch Phong tìm một nhà nhạc gia quyền thế vững vàng. An Khang Hầu phủ tuy cao quý nhưng không thực quyền, Thái tử sẽ rất hài lòng.

Lăng Tiêu khẽ hôn lên trán Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Buổi chiều ta sẽ tìm Di mẫu, nói đệ hôm nay ở Vạn Dặm miếu cùng An Dung Nhi vừa thấy đã chung tình, còn lại chính là chuyện của Thái tử phi... Ta biết đệ sẽ không nói láo, ta chỉ nói đệ thẹn thùng ta giúp đệ đi nói, đến thời điểm Di mẫu hỏi đến đệ chỉ gật đầu là tốt rồi.”

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Chử Dịch Phong: “Đệ chỉ cần tin ta là được.”

Chử Dịch Phong vào lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, thấy bản thân mình vừa nảy đối với Lăng Tiêu như vậy bèn rất hối hận, lắp bắp nói: “Huynh... Ta vừa nảy lực tay lớn như vậy, làm bị thương huynh. Ta xem một chút...”

Lăng Tiêu cánh tay còn từng trận đau đớn, biết hiện tại tất nhiên sẽ để lại dấu vết, càng không thể để Chử Dịch Phong xem, nắm tay y cười nói: “Xem cái gì, không có chút nào đau, Phong...” Lăng Tiêu ôn nhu ôm lấy Chử Dịch Phong, đem mặt chôn sâu vào mái tóc mát mẻ của y hít sâu, rù rì nói: “Ta chỉ có thể làm được những việc này, đừng tức giận... Ta đáp ứng đệ, ta sẽ không thành thân, cưới bài vị cũng không... Ta chỉ cần đệ, cả đời chỉ có đệ, Phong...”

Chử Dịch Phong uất ức khi nảy hoàn toàn tan đi, y từ nhỏ chưa từng hưởng qua được người phụng ở lòng bàn tay như vậy. Trong tâm đau vì y, đem đến cho y ngọt ngào như thế, tất cả đều là Lăng Tiêu cho y.

“Vậy là được rồi?” Lăng Tiêu hôn gò má Chử Dịch Phong: “Ta phải đến chỗ Di mẫu, nếu lại đến muộn sẽ không thích hợp...” Chử Dịch Phong đáp ứng, Lăng Tiêu đứng dậy sửa sang lại quần áo rồi đi.

Quá trình thuyết phục Thái tử phi đặc biệt thuận lợi, Thái tử phi vốn là bởi vì chuyện hôn sự của Chử Dịch Phong nên rất lo lắng. Nghe nói con thứ hai của mình động tâm rất là vui mừng. Lăng Tiêu lại nói: “Lời này con chỉ nói cùng Di mẫu, Di mẫu nếu đồng ý vậy thì nói là người yêu thích tiểu thư kia muốn hỏi cưới cho Anh Vương đi, cũng đừng nhắc lại chuyện Vạn Dặm miếu. Việc này nói tốt thì là giai thoại, nói khó nghe sẽ hỏng danh dự khuê nữ của Tứ tiểu thư, bản thân của Tứ tiểu thư cũng không biết chuyện này đâu nha.”

“Con nói rất đúng.” Thái tử phi cười nói: “Ta cũng nghe nói An Khang Hầu Tứ tiểu thư bây giờ thân thể rất tốt, nguyên là có tạo hóa như thế, ta phải cùng Thái tử thương nghị một hồi, đến cùng phải là Thái tử làm chủ, nếu như Thái tử đồng ý, ta ngày mai liền truyền An thái thái Hầu phủ nữ quyền đến tụ hội, Tứ tiểu thư kia nếu là thật tốt ta liền làm chủ cho Phong nhi việc này.”

“Có điều...” Thái tử phi âm thanh hạ thấp: “Ta cũng sẽ truyền thái y thường ngày bắt mạch cho cô nương kia tới hỏi, đây là Phong nhi thú thê, vạn vạn không qua loa được.”

Việc này Lăng Tiêu đã sớm dự liệu được, nở nụ cười: “Vẫn là Di mẫu suy nghĩ chu toàn.”

Thái tử phi vui mừng nở nụ cười: “Con vốn là thư đồng của Diêm nhi, mấy năm qua chung quy cũng vì là Phong nhi nhọc lòng, trời sinh đứa nhỏ này là da mặt mỏng, vạn sự đều muốn con nói với ta... Ha ha, đây là chuyện tốt, giao cho ta đi, con ngoan con đi đi.”

Lăng Tiêu hành lễ lui ra.

Ngày đó Thái tử phi nói qua với Thái tử, Thái tử quả nhiên là thoả mãn. Thái tử phi lại tự mình tìm hiểu An Dung Nhi, thấy nàng là một cô nương dịu dàng có lẽ càng yêu thích. Đồng thời Thái tử phi tra được Dung thái y vẫn thường xuyên vì An Dung Nhi bắt mạch, hỏi rõ ràng mới yên lòng thỉnh ân Hoàng Thượng giống trống khua chiêng vì Chử Dịch Phong ban hôn.

Nếu đã ban hôn thì tòa phủ đệ kia xây dựng liền gia tăng tốc độ. Lăng Tiêu giả bộ tình cờ cũng đi xem, trở lại sẽ nói cho Chử Dịch Phong nghe.

Từ khi được ban hôn Chử Dịch Phong đều mơ hồ bất an, Lăng Tiêu biết y nghĩ tới là cái gì, đau lòng y nhưng cũng không còn cách nào, vẫn để Dung thái y đem hết toàn lực bảo vệ tính mạng An Dung Nhi. Nhưng bệnh lao này đến cùng tri hoãn không được, chứng bệnh lại là kéo dài nhiều năm như thế, vừa tới tháng 7 sau một trận bệnh phong hàn An Dung Nhi tuyệt mệnh.

Nhận được tin đó Lăng Tiêu triệt để yên lòng. Cùng ngày Anh Vương bị thương quá độ khước từ hết thầy mọi người đến Hải Đường viện vấn an, Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong đồng thời ở trong phòng cùng ăn quả hạch.

Chử Dịch Phong tuy là thờ phào nhẹ nhõm nhưng còn cảm thấy có lỗi với An Dung Nhi, thật giống mình như ngóng trông người nhà chết vậy, Lăng Tiêu cười nói: “Vì sao lại nói như vậy? Nếu không nhờ ta bỏ ra số tiền lớn dùng thuốc bổ quý giá, nàng cũng sẽ không sống thêm mấy tháng thoải mái, nếu không là đệ cùng với nàng định ra hôn sự đến khi nàng chết về sau chỗ an thân cũng không có, chúng ta lúc nào làm nàng chịu thua thiệt? Sau này đệ chỉ cần đối xử tử tế An Khang Hầu phủ là được rồi, dù sao họ cũng giải cho chúng ta thế cục khó khăn.”

Chử Dịch Phong gật gù đáp lại, Lăng Tiêu ôm lấy Chử Dịch Phong hôn môi càng thêm vui mừng. Phong tục của Chử vương triều, chỉ cần là định hôn sự coi như là đã thành người một nhà, bây giờ An Dung Nhi tuy chết rồi vậy cũng danh chính ngôn thuận là Anh vương phi.

Nguyên bản định ra đến ngày 20 tháng chạp là ngày thành thân khẳng định không thể dùng, bây giờ chỉ cần chờ Thái tử phi tìm một ngày tốt gần nhất đem bài vị của An Dung Nhi cưới về hồi phủ là tốt rồi.

Lăng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong nằm trong lòng ngực mình khuôn mặt ngây ngô non nớt mà bật cười, một tiểu tử như thế đã là một người bị chết thê tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thái tử phi đau đầu, mắt thấy đứa con dâu còn chưa xuất giá mà đã qua đời, tâm thật sự cũng rất đau.

Lãng Tiêu vạn sự sắp xếp tốt, Thái tử phi cũng không sao nghĩ ra là An Dung Nhi thân thể không tốt được. Trong ngày thường Thái tử phi cũng thường truyền An Dung Nhi đến ngắm hoa thưởng thức trà, nhìn sắc mặt thân thể rất là khỏe mạnh, làm sao bị một trận phong hàn liền qua đời?

Thái tử phi trong lòng phát khổ, những khác cũng thôi đi. An Dung Nhi là cô nương mà Nhị Hoàng tôn của bà đi Vạn Dặm miếu dâng hương gặp được lại hết sức coi trọng nặng, tình nghĩa tất nhiên sâu nặng, sợ là so với người khác thương tâm càng nhiều hơn.

Thái tử phi ảm ảm khòe mắt, hỏi người nữ quan bên cạnh: "Người mới vừa đến xem qua Phong nhi, đứa bé kia khỏe chứ?"

Anh Vương trong Hải Đường viện thương tâm quá độ không tiếp khách đông cung ai ai cũng biết rõ, nữ quan bên người của Thái tử phi cũng không thể nhìn thấy Anh Vương đang đau lòng gần chết, chỉ nói: "Cũng không có thấy Anh Vương điện hạ, nô tỳ đem điểm tâm nương nương đưa đi cho Chương công công của Hải Đường viện, Chương công công nói Anh Vương còn khó chịu, nghe nói là nương nương đưa điểm tâm mới dùng mấy khối, nói để nương nương yên tâm."

Thái tử phi thở dài: "Ta làm sao yên tâm? Đứa nhỏ này thực sự khiến người ta lo lắng, không biết làm sao có thể cho nó bớt đau lòng đây, cũng còn tốt có Tiêu nhi chịu ở bên cạnh khuyên nhủ nó, ai... Đi truyền lệnh của ta, bây giờ Ngọc nhi cũng tới, để Tiêu nhi chuyển tới Hải Đường viện đi thôi, cũng cho Phong nhi có bạn."

Nữ quan đáp ứng đi ra, Thái tử phi vẫn buồn bã trong lòng, nghĩ chốc lát lại phân phó nói: "Đi đến Khâm Thiên Giám xem lại ngày tháng đi, ngày tháng đã định trước kia dĩ nhiên không hợp dùng, Phong nhi đáng thương của ta... Phong..."

Nói đến "Khâm Thiên Giám", Khang ma ma bên cạnh Thái tử phi ánh mắt lóe lên, tiến lên một bước gần kề Thái tử phi nói: "Nương nương, nói tới Khâm Thiên Giám nô tỳ nhớ tới một chuyện."

Khang ma ma vốn là nhũ mẫu của Thái tử phi, ở trong cung có chút uy vọng, tình cảm của Thái tử phi đối với bà cũng không cạn, nhẹ giọng nói: "Nhũ mẫu nói đi."

Khang ma ma từ nhỏ đã nhìn Anh Vương lớn lên, thấy việc này cũng thở dài, chậm rãi nói: "Nô tỳ bây giờ tuy là lớn tuổi nhưng còn có thể nhớ kỹ ít chuyện, năm ngoái nương nương đại thọ, khi đó nô tỳ nhớ mang máng Anh Vương từng lâm hạnh qua một cung nữ chứ? Sau đó cung nữ kia cũng chết không được từ tể nha..."

Nói tới việc này Thái tử phi cũng bỗng nhiên cũng nhớ tới, gật đầu nói: "Đúng vậy! Bồn cung còn muốn nâng đỡ nàng làm thị thiếp cho Phong nhi, ai có ngờ nữ hài tử kia vô phúc, ngày thứ hai liền chết chìm."

"Lời này nô tỳ nói rồi nương nương không nhớ." Khang ma ma hạ thấp thanh âm nói: "Lần trước chính là mới lâm hạnh cung nữ kia liền chết chìm, lúc này mới vừa định thân Tử tiểu thư liền bị một trận phong hàn không còn... Nương nương, có lẽ là Anh Vương trong một hai năm nay bị phạm vào xung khắc rồi? Những chuyện khác còn có thể không nói, nhưng nếu là lâm bị thương đến thân thể Anh Vương thì có thật là lớn chuyện rồi."

"Đúng vậy!" Thái tử phi nắm tay Khang ma ma, thì thầm: "Cũng chính là nhũ mẫu nói với ta những điều này, ta tại sao lại không nghĩ tới đây? Chính là như vậy, không phải vậy sao Phong nhi một hai lần đều gặp họa này, ai...hài tử của ta số khổ..."

Nói chuyện đau buồn cùng Khang ma ma một lúc, Thái tử phi sai người đi Khâm Thiên Giám để bọn họ cẩn thận xem xét lại ngày sanh bát tự của Anh Vương.

Khâm Thiên Giám có nhiệm vụ là quan sát Thiên Tượng ban bố lịch pháp, áp dụng với việc đồng áng, cũng có thể dùng làm thông báo tin tức khí tượng, nhưng ở trong cung thường có những người quyền thế, chuyên sử dụng những chuyện mị mờ này hãm hại đối đầu, nên lão Hoàng Đế rất không ưa bộ ngành này. Sau khi khai quốc từ bỏ chức quan rườm rà của Khâm Thiên Giám tiền triều, chỉ để lại chức quan giám chế khoảng mười người. Trong ngày thường chỉ để bọn họ báo giờ ghi chép Thiên Tượng, nếu không chính là vì tôn thất thân quý tuyển chọn tháng ngày kết hôn, chuyện khác cũng không cho bọn họ xen vào.

Thêm vào bộ ngành này có chút đặc thù, quan chức Khâm Thiên Giám cũng không phải tuyển ra từ thi cử, là do từ tôn kế nghiệp, lão tử chết rồi nhi tử có quyền thừa kế. Lúc trước khai quốc quan Khâm Thiên Giám tiền triều không thể theo Hoàng Đế chạy trốn, Chử quân vừa đến, chết đã chết chạy đã chạy, cuối cùng thành lập lại Khâm Thiên Giám thì quan chức đều là từ tôn thất tùy tiện chọn ra vài người. Bản thân những vị này không có tiền nhân hướng dẫn nên không có bản lĩnh bấm chỉ tính toán định Thiên Cơ, mỗi ngày chỉ có thể giúp đỡ thay đổi sa lậu nhìn Thiên Tượng thôi.

Cũng không người hỏi thăm Khâm Thiên Giám bây giờ đang làm việc gì lớn lao... Hắc...! Tính toán coi cho Anh Vương tại sao lại khắc thế?

Khâm Thiên Giám bên trong không đủ mười người, vây quanh cái bàn bát tiên nâng ngày sinh bát tự của Anh Vương cân nhắc: Điều này có gì kì lạ? Nếu như nói không có chuyện gì thì Thái tử phi khẳng định sẽ không kêu xem qua. Không có chuyện gì sao con trai của ta cưới không được người thế tử nào? Nhưng nếu như rõ ràng nói Anh Vương điện hạ khắc thế... Khâm Thiên Giám mọi người hai mắt nhìn nhau, cái kia phỏng chừng tất cả đại gia đầu đồng thời đều rơi xuống đất chứ?

Cuối cùng mấy người thông nhất lại, liền nói Anh Vương điện hạ trong số mệnh không thể sớm gần nữ sắc đi, liền... Mấy người lại thăm thì một lúc, liền sau nhọc quán mới có thể lấy thế tử!

...

Thái tử phi mang theo vài phần ưu lo đem hoa đèn cho bọn họ cúng trả lễ, thở dài nói: “Đều là ta không tốt... không sớm hỏi rõ ràng liền định hôn sự cho Phong nhi, bây giờ hỏi Khâm Thiên Giám mới biết con trai của ta dĩ nhiên có một kiếp như thế, đều là ta bất cẩn rồi... Lúc trước cung nữ kia chết chìm thì ta nên nghĩ đến...”

Thái tử ôn nhu ôm Thái tử phi, khuyên răn: “Đâu phải là do lỗi của nàng? Nếu đã nói như vậy thì... Vậy trước tiên đừng cho Phong nhi tìm nương tử nữa, và lại tuổi tác nó cũng không lớn.”

Thái tử phi rơi lệ: “Hải tử này, nguyên bản thiếp còn muốn lưu nó đến nhọc quán đây, lần này... cưới Vương phi là khôi bài vị, Phong nhi còn phải chuyển ra cung đi, nó còn nhỏ như vậy.. Trong phủ cũng không có quản gia giúp hần, con thiếp số khổ...”

“Nhỏ cái gì?” Thái tử bật cười: “Nó đã từng xông pha chiến trường qua một lượt còn sợ cái này? Nàng không yên lòng thì cho nó thêm nhiều nô tài đắc lực, còn lo cái gì nữa?”

Thái tử phi gật gù đáp lại.

Khâm Thiên Giám lại tính ra là ngày 20 tháng 7 tuy rằng vội vàng nhưng chỉ là cưới bài vị nên cũng không có quan trọng lắm. Thái tử phi đúng là đem trọng điểm đặt ở tòa phủ đệ của Chử Dịch Phong, thường ban không ít đồ vật. Đợi đến ngày 20 tháng 7 Chử Dịch Phong chính thức xuất cung tiến vào ở trong phủ đệ của mình.

Cùng ngày Chử Dịch Phong theo quy củ cưới bài vị của An Dung Nhi trở về cung, thấp lên ba nén nhang.

Lăng Tiêu đi vào phủ trước tiên nói cho các nô tài trong phủ vài quy định, Chương công công là từ Hải Đường viện đi ra, biết có tiểu Hầu gia làm chủ trong phủ mới không đến nổi loạn lên, nên rất là cung kính theo nghe ý của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đánh một gậy lại cho cái bánh ngọt, lạnh nhạt nói: “Anh Vương nhân hậu, ngoại trừ mỗi tháng phát tiền theo lệ, làm tốt thì được thưởng thêm nửa tháng tiền công. Ngày tết cũng sẽ có thưởng, có công tự nhiên sẽ có thưởng...”

Lăng Tiêu nhìn bọn hạ nhân sắc mặt hoan hỷ, tiếp tục nói: “Phân lệ tiền công như vậy trong Hoàng thành cũng chỉ có trong Anh Vương phủ, lĩnh ân Anh Vương thì phải hiểu chuyện, không cần người thông minh có nhiều khả năng, điều quan trọng là phải trung tâm, nếu như ở mặt này xảy ra sai sót, cũng không cần cầu xin, một nhà già trẻ của các người chờ chết đi.”

Lăng Tiêu thấy các nô tài đều thu lại vẻ mặt, cười một tiếng nói: “Trong phủ không có quản gia Vương phi, các người trước hết nghe Chương công công cùng Nghệ ma ma quản giáo, được rồi, tản đi đi.”

Lăng Tiêu cho các nô tài trong phủ lui xuống, tự mình đi tìm Chử Dịch Phong, lôi kéo nắm tay trở về phòng. Trong phòng trải lụa đỏ, Long Phụng kim chúc được treo lên, Chử Dịch Phong trước ngực còn buộc đại hồng hoa, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Bận bịu cả ngày mệt không?” Nói xong đem lụa đỏ buộc trên người y cời xuống, thoát ngoại bào, nhẹ giọng nói: “Không có người khác, chỉ cần mặc một áo lót bên trong là được.”

Chử Dịch Phong theo Lăng Tiêu ngồi ở trên giường nhỏ, thở ra một hơi, cười nói: “Cuối cùng cũng coi như xong việc, lại không dám cười lại không thể khóc, thực sự là khó chịu muốn chết rồi.”

Lăng Tiêu sai người đem băng đập nát rưới lên mặt ong cùng đường trộn với đậu xanh còn có phần thịt quả hạch các loại, cầm một bát đưa cho Chử Dịch Phong: “Nóng không? Ăn chút đi...”

“Cái này tốt.” Chử Dịch Phong lập tức tỉnh thần tỉnh táo, cầm muỗng bạc múc một muỗng, vẫn là trước tiên dứt cho Lăng Tiêu: “Huynh ăn trước.” Lăng Tiêu nở nụ cười ăn, nói: “Ăn từ từ đừng vội, ngày hôm nay ta không đi, ở cùng đệ.”

*Băng sa(St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Chử Dịch Phong vừa nghe càng cao hứng, nhưng còn có chút lo sợ, nhỏ giọng nói: “Nếu như để người ta biết...”

Trong phủ nô tài hầu hạ đều là Lăng Tiêu lưu tâm rèn dạy, tự nhiên vô sự, Lăng Tiêu cười nói: “Yên tâm đi, những nô tài này đều là thành thật, trong ngày thường không cần tránh bọn họ.”

Chử Dịch Phong yên lòng cười cười, ăn hết một bát băng sa cuối cùng cũng coi như là giải được cơn nóng. Lại nhìn kỹ căn phòng tân hôn này cùng cách ăn mặc lễ phục của Lăng Tiêu, không biết tại sao trong lòng dâng lên một luồng ấm áp. Lăng Tiêu hôm nay cũng mặc toàn thân ngoại bào màu đỏ, hần

thường ngày ăn mặc rất ít khi chọn màu tươi như thế, ngày hôm nay một thân ngoại bào điểm sắc, Chữ Dịch Phong chỉ cảm thấy càng đẹp mắt.

“Nhìn cái gì vậy?” Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong sững sờ cảm thấy buồn cười, xoa xoa trán của y: “Đệ như là bị sao vậy?”

“Lăng Tiêu...” Chữ Dịch Phong nuốt nước miếng, chậm rãi dựa sát vào, Lăng Tiêu mỉm cười sùng nịnh nhìn Chữ Dịch Phong, chờ y hôn lên môi mình thì ôn nhu đáp lại, hai tay ôm lấy eo y, bàn tay luồn vào trong quần áo mỏng manh say mê xoa xoa da thịt bóng loáng căng mịn, nhẹ giọng nói: “Nhớ ta rồi sao?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong lòng ấm áp, hẳn yêu thích giọng nói Lăng Tiêu như thế, ôn nhu âm thanh lại có chút vắng vẻ, đối xử người khác đều lạnh lùng, chỉ có đối với mình là khác. Nghe thanh âm ôn nhu ấm áp đó có thể khiến người ta trầm mê ở trong lòng.

“Ừm... Cả ngày đều nhớ huynh...” Chữ Dịch Phong ôm lấy Lăng Tiêu hôn môi hẳn, gò má trắng nõn chuyển sang màu đỏ, nhỏ giọng rừ rừ nói: “Ta ngày hôm nay đã nghĩ, nếu như cưới chính là huynh thì thật tốt... A...”

Lăng Tiêu vươn mình đem Chữ Dịch Phong đặt ở trên giường nhỏ, có chút cấp thiết hôn y, hai tay liên tục lần mò đem áo lót của Chữ Dịch Phong cởi ra, trong thanh âm có chút nhẹ nhàng thờ dốt: “Được... Ngày hôm nay chính là ngày chúng ta kết hôn, động phòng...”

*Động phòng hoa chúc(st: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu xoay tay lại đem đồng tâm uyên ương thả xuống xuân trường, hai ngọn nến Long Phượng trong hi phòng lẳng lặng cháy sáng...

Lăng Tiêu nhìn thân thể tươi trẻ của Chữ Dịch Phong hầu như không khống chế được trong lòng yêu thương. Chữ Dịch Phong nhìn chính mình lại nhìn Lăng Tiêu quần áo vẫn còn chỉnh tề có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “Dem ngọn nến thôi đi, có ánh sáng... Quái không dễ chịu...”

“Có ánh sáng mới tốt.” Lăng Tiêu cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán, gò má, môi của Chữ Dịch Phong... Một đường hôn từ môi hướng xuống bụng dưới bằng phẳng. Chữ Dịch Phong dùng tay đỡ lấy, Lăng Tiêu cười khê, biết hẳn thật mắc cỡ, tiện tay xả một đoạn lụa đỏ đem cột quanh hai mắt Chữ Dịch Phong lại phía sau đầu thắt một cái kết, tơ lụa thật dài buông xuống uốn lượn ở trên thân thể trần truồng của Chữ Dịch Phong... Lăng Tiêu hôn dưới mi tâm của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Thật là đẹp mắt...”

Hai mắt bị che khuất Chữ Dịch Phong càng thêm mất cảm, cảm thụ Lăng Tiêu tách hai chân của mình ra, Chữ Dịch Phong hầu như có thể cảm nhận được tầm mắt của Lăng Tiêu, mặt không khỏi càng đỏ, năn nỉ nói: “Đừng xem...”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đệ sao biết được ta xem nơi nào? Liền xem nơi này của đệ đây...” Nói xong nằm ở trên người Chữ Dịch Phong ôm lấy y, tay tuốt xuống nhẹ nhàng xoa xoa phía sau đôi mông của Chữ Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Nơi nào cũng đẹp...” Nói xong lại hôn lên hai hồng anh trên ngực Chữ Dịch Phong, ôn nhu cẩn nhẹ, đây là chỗ mất cảm của Chữ Dịch Phong được Lăng Tiêu chăm sóc, lại không nhìn thấy, chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt khoái cảm đi vào trong xương, không nhịn được phát ra nhỏ giọng rên rỉ...

Lăng Tiêu mê luyến nhìn khuôn mặt Chữ Dịch Phong đã nhuộm màu tình dục, hai tay vuốt ve càng thêm ôn nhu, nhẹ giọng hỏi: “Làm đệ thoải mái không?”

Chữ Dịch Phong lúng túng lắc đầu muốn né tránh, Lăng Tiêu cười khê, ở bên tai Chữ Dịch Phong nói giọng khàn khàn: “Phong... Đệ nói thoải mái... Ta liền ngưng lấy nơi này của đệ, có được hay không?”

Bị Lăng Tiêu dùng lời nói chăm sóc mê hoặc quá lớn, mỗi lần cùng nhau ở trên giường Lăng Tiêu đều dễ dàng sẽ thưởng cho y kiểu này. Chữ Dịch Phong cũng rất yêu thích bị làm như vậy, nhưng nếu như tự mình nói ra... Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, Lăng Tiêu tiếp tục dụ dỗ nói: “Đệ nếu không nói ta có thể trực tiếp đi vào? Không muốn cái kia ư?”

Chính là như vậy... Trong ngày thường rất thương y đến khi trên giường lại sẽ rất bá đạo, Chữ Dịch Phong bị khoái cảm làm cho nước mắt chảy xuống thấm ướt lụa đỏ, cuối cùng vẫn không ngăn nổi cạm bẫy ôn nhu của Lăng Tiêu, âm thanh mang theo mơ hồ khóc nức nở: “Thoải mái, thoải mái... huynh, huynh làm một chút đi...”

Lăng Tiêu hôn gò má Chữ Dịch Phong, cúi người ngậm phần thân phía trước của Chữ Dịch Phong, ôn nhu phun ra nuốt vào. Chữ Dịch Phong cắn vào gối mềm đại hồng, hai chân đều có chút hơi co giật...

Lăng Tiêu so với Chữ Dịch Phong càng quen thuộc thân thể của y, ôn nhu hôn liếm, thừa dịp thời điểm y mê loạn lấy thuốc cao đến vì y mở rộng phía sau. Chữ Dịch Phong nhất thời không cảm thấy khó chịu, thân thể không phòng bị vì hẳn trần khai, chỉ chốc lát thích ứng với hai ngón tay của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ngồi dậy, khóa ở trên người y nhẹ giọng nói: “Ta đi vào... Lần này đệ cũng không thể như lần đầu tiên mấy cái đã xuất ra...” Nói xong lấy một tay của Chữ Dịch để y nắm chặt phần thân của chính mình, nói giọng khàn khàn: “Năm, nếu mà muốn có thể lấy tay bộ lộng một hồi, nhưng không cho bắn ra...”

Chữ Dịch Phong biết Lăng Tiêu thích cả hai cùng đến cao trào, tuy là bị dục vọng dẫn dắt nhưng vẫn là không có cách nào từ chối vì mình đã quá yêu người này, gật đầu một cái thờ dốt nói: “Ừm... huynh nhanh một chút, ta... Ta sắp không nhịn nổi a...”

“Ừm” Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào thân thể Chữ Dịch Phong, ôn nhu dỗ dành: “Nghe lời...”

Chữ Dịch Phong cảm thụ Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào, ôn nhu đánh xuyên, hầu như muốn không thể khống chế được chính mình, không khỏi phát ra âm thanh rên rỉ mang theo ân hận cùng ngọt ngào kích thích Lăng Tiêu. Lăng Tiêu chậm rãi tăng nhanh tốc độ đỉnh sâu vào trong dững đạo đụng đến chỗ mà

Chữ Dịch Phong thích nhất ...

Không biết bao lâu trôi qua, bên trong Chữ Dịch Phong mấy lần bị chăm sóc cuối cùng không chịu nổi, ách thanh khăn cầu nói: “Không... Không xong rồi, đệ.. đệ muốn ra...a a”

“Ừm, buông tay ra đi.” Lăng Tiêu đưa tay xoa phân thân phía trước của Chữ Dịch Phong, thờ dốc nói: “Cùng đi ra đi...” Lăng Tiêu vừa dứt lời, Chữ Dịch Phong cảm giác được một trận nhiệt lưu bắn vào thân thể mình, loại cảm giác kẹp chặt một vật bên trong lại được tình thủy nóng bỏng bao trùm này so với bất kỳ kích thích nào đều mãnh liệt hơn, Chữ Dịch Phong cũng không nhịn được theo đó bắn ra.

Lăng Tiêu nghỉ ngơi một chút, đem dải lụa đỏ trước mắt Chữ Dịch Phong tháo ra, khoác lên ngoại bào sai người đưa nước vào. Hai người ôm nhau cùng tắm, Lăng Tiêu ôn nhu giúp cho Chữ Dịch Phong tẩy sạch sẽ thân thể sau đó lại ôm vào trên giường. Hai người đồng thời chui vào trong chăn, Lăng Tiêu hôn trán Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dụ dỗ Chữ Dịch Phong ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Chữ Dịch Phong đại hôn, Lăng Tiêu muốn vào triều cũng phải sớm gia nhập nhật trình. Trong lúc Lăng Tiêu còn nhọc lòng tính toán phải làm thế nào thì lão Hoàng Đế hạ xuống một đạo Thánh chỉ, đầu tiên là khen Lăng Tiêu mấy năm qua ở trong cung phụ trợ Hoàng tôn có công, lại nói hần có công trong chiến dịch Bắc bộ hồ Khô Sa, cuối cùng Lăng Tiêu được thăng làm Công bộ Thị Lang.

Lăng Tiêu trước đây là Nhị phẩm tước quân có điều chỉ là cái chức suông. Lúc trước Công Bộ lang trung cũng có làm nhưng chỉ là năm ngày một lần ứng mào mà thôi. Bây giờ mới xem như là chân chính làm việc cho triều đình.

Ban đầu dự định đợi cho Chữ Dịch Phong nhọc quán mới vào triều, không ngờ Vi Thanh Lam cũng không cách nào thoát, lấp bắp tiến vào Hàn Lâm viện, thành Vi gia nam tử đầu tiên làm một quan văn.

Xong chuyện của Chữ Dịch Phong lập tức tới ngày đại hôn của Lăng Tri cùng Thi Trà Thành. Lăng Tiêu mỗi ngày đều vì chuyện Lăng Tri kết hôn mà chuẩn bị. Chữ Dịch Phong có tang không thích hợp đi hỗ trợ, y biết là Lăng Tiêu có bao nhiêu thương yêu Lăng Tri, nên chính mình chạy vào trong kho tìm thấy không ít thứ tốt cho người đưa đến Thọ Khang Hầu phủ, cũng học cách viết ra giấy những lễ mà mình đưa tới. Lăng Tiêu ở trong phủ chuẩn bị nhìn những đồ vật này liếc mắt là đã nhìn ra cái nào là Anh Vương phủ đưa tới.

Vì che dấu tai mắt người khác Lăng Tiêu bây giờ cũng không thể chính thức đi đến chỗ của Chữ Dịch Phong, mỗi ngày chỉ ở trong thư phòng, đợi màn đêm buông xuống mới mặc quần áo đứng dậy, bảo Lâm Mậu mở cửa sau cho đi ra ngoài, xuyên qua một ngõ nhỏ đi đến Anh Vương phủ. Lăng Tiêu mỗi khi đến cũng không gọi cửa, trực tiếp leo tường mà vào, bên trong nô tài đã chờ.

Lăng Tiêu vỗ vỗ lá cây dính trên đùi, lạnh nhạt nói: “Ban đêm muốn dò xét nghiêm một chút, Vương gia có lẽ đã ngủ?”

“Không có đâu.” Nha hoàn đốt đèn lồng, khom người nói: “Vương gia mới vừa luyện kiếm một lúc, vào lúc này đang tắm rửa.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Được, đi thôi.” Nói rồi bước nhanh tiến vào bên trong.

Chữ Dịch Phong nằm nhòai trong bồn tắm lớn, cảm lót một khối bố cân tựa ở bên cạnh bồn tắm, nhắm mắt, nghe thấy người đi vào miễn cưỡng nói: “Đi... Làm cái tiểu Hầu gia lần trước làm... Cái gì băng đó, chính là mặt trên có kẹp mặt...”

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong đáng vẻ mềm mại liền cảm thấy buồn cười, đi tới xoa nhẹ trên đầu Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Vương gia muốn ăn cái gì?”

Chữ Dịch Phong lập tức mở mắt ra, vừa mừng vừa sợ, cười nói: “Huynh sao lại đến giờ này, trong phủ đã thông thả rồi?”

“Bạn bị cũng không bạn bị đến tối muộn.” Lăng Tiêu nở nụ cười xoay người đi dẫn dò nha hoàn làm theo yêu cầu của Chữ Dịch Phong, tiến vào cầm vải bông giúp Chữ Dịch Phong lau sạch sẽ nước trên người, lại cầm ngoại bào rộng lớn đem Chữ Dịch Phong bao bọc lại, lôi kéo ôm y hai người đồng thời ngồi ở trên giường. Lăng Tiêu nhẹ nhàng giúp đỡ Chữ Dịch Phong lau khô mái tóc dài, cười nói: “Ta nhìn thấy lễ vật đệ đưa cho, có đồ cô trang trí đều là quý hiếm khó tìm, đặc biệt là cái Bách Thú ôm cầu bạch ngọc điêu, ta nhớ tới đó là sinh nhật đệ được người tặng, vật tinh xảo như vậy cũng đưa đến?”

Chữ Dịch Phong không lăm lăm ý nở nụ cười: “Ta xem lại không hiểu những thứ đó hay ở chỗ nào, còn không bằng cho biểu muội làm của hồi môn, huynh xem trong kho phòng đệ cái gì tốt lấy thêm cũng được.”

“Vậy cũng không được, cái chạm ngọc ta nhớ tới đệ ngày đó thấy được hài lòng nửa ngày, ta bảo người ta thu lại rồi, ngày mai ta bảo bọn họ trả lại cho

đệ, cho đệ bày trí.” Lăng Tiêu cười cười cúi đầu hôn lên trán Chữ Dịch Phong, đang muốn nói thì nha hoàn ở bên ngoài báo rằng băng chúc Vương gia muốn ăn đã làm xong, Lăng Tiêu đứng dậy cầm lấy, vẫn lệnh cho tất cả lui ra, nói tiếp: “Trĩ nhi những thứ đồ vật tốt không thiếu, chúng ta không phải người ngoài, không cần như vậy.”

Chữ Dịch Phong gật gù đáp lại, tiếp nhận băng chúc ăn vài miếng cười nói: “Không phải huynh làm ăn không ngon, Ủ... Cũng tạm được.”

Lăng Tiêu cũng ném thử một miếng, cười một tiếng nói: “Đệ thích ăn sau này vẫn là ta làm cho đệ, ngày thường nên ăn ít băng, ăn không hợp sẽ bị tiêu chảy.”

“Ta khẩu vị vẫn khỏe.” Chữ Dịch Phong nếm cái ăn xong một bát băng, tiện tay để ở trên bàn, tiến đến bên người Lăng Tiêu nhìn kỹ, quả nhiên ông tay đầu gối dơ mấy chỗ, cười nói: “Ta nói muốn như thế sao huynh tới đây được, thì ra là leo tường đến?”

Lăng Tiêu cười khê: “Không phải là vì muốn gặp đệ sao?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong lòng càng ấm, lại có chút nóng lòng muốn thử: “Vậy sáng mai ta leo tường đi tìm huynh?”

“Có thể đừng làm không?” Lăng Tiêu sợ Chữ Dịch Phong nói chơi không chừng thật sự đi leo tường, vội vàng nói: “Trong phủ ta nhiều người tai mắt hỗn tạp, không sánh được với nơi này của đệ chính mình làm đương gia làm chủ. Lúc đó khi người ta nhìn thấy Anh Vương điện hạ trèo tường Thọ Khang Hầu phủ, nói không chừng Thái tử tức giận lại muốn cho đệ chuyển về trong cung.”

Chuyện đó không được, để được dọn ra nơi này phí bao nhiêu công sức, Chữ Dịch Phong lập tức thành thật: “Vậy ta không đi.”

“Nghe lời.” Lăng Tiêu cũng lấy nước tẩy rửa một chút, nơi này đều là y phục của Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu tùy ý lấy một kiện áo lót thay đổi, lên giường ôm lấy Chữ Dịch Phong đồng thời cũng nằm xuống. Lăng Tiêu bận bịu cả ngày lên giường liền muốn ngủ, Chữ Dịch Phong lại không buồn ngủ, sợ cùng Lăng Tiêu nói chuyện làm hấn không thể nghỉ ngơi, cũng chỉ ôm lấy cánh tay của hấn trừng mắt nhìn nóc nhà. Lăng Tiêu nhìn thấy buồn cười, nghiêng người sang ôm Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Ngủ không được?”

“Ừm, lúc nghỉ trưa ngủ hơi nhiều, hiện tại còn tỉnh thần lắm.” Chữ Dịch Phong hai mắt có thần: “Ta nhìn huynh ngủ là được.”

Lăng Tiêu không nhịn được cười, thấp giọng nói: “Để đệ trừng mắt như thế ta ngủ được mới là lạ, thôi ta dỗ đệ ngủ... kể chuyện xưa cho đệ nghe..” Lăng Tiêu ở trong phủ bận bịu chuyện Lăng Tri kỳ thực đã rất mệt, mơ mơ màng màng cũng nhớ không nổi cổ sự gì hết, sửa lời nói: “Không phải, vẫn là kể chuyện cười đi...”

Lăng Tiêu tận lực suy nghĩ để Chữ Dịch Phong có thể nghe hiểu, chậm rãi nói: “Có mấy thái giám ở một chỗ nói chuyện... đệ nói bọn họ nói chính là cái gì?”

Chữ Dịch Phong trầm tư suy nghĩ, một lát đằng hoàng nói: “Không... Không biết.”

Lăng Tiêu vào lúc này đã sắp ngủ, nhắm mắt lại tiếp lời nói: “Đó là... lời tuyên bố không có hậu.”

Chữ Dịch Phong không nói lời nào, đằng hoàng nằm dựa vào Lăng Tiêu, Lăng Tiêu mơ mơ màng màng cũng cảm thấy buồn cười, Phong nhi của y muốn nghe cổ sự lại phải nghe kể chuyện cười, cảm thấy vô vị liền buồn ngủ đi... Lăng Tiêu thần trí càng âm đạm, đang muốn ngủ thì Chữ Dịch Phong đột nhiên bật cười, đập tay vào bắp đùi, nước mắt đều sụt chút nữa chảy ra, cười đến không thở nổi nói: “Ha ha... Ta hiểu được... Không phải là... Không, lời tuyên bố không có hậu.. Ha ha, thái giám không có hậu... Không hậu ha ha... Có thể cười chết ta rồi...”

Lăng Tiêu lập tức tỉnh táo, nhìn Chữ Dịch Phong cười muốn tè ra quần tức giận cũng không phát ra được, vươn mình đề lên người y, trầm giọng nói: “Bây giờ mới cười? Vừa nãy làm cái gì... Đừng cười, ngủ!”

“Phốc... Ủ.” Chữ Dịch Phong nghe lời dùng một tay che miệng, nhưng ý cười vẫn còn, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy dưới thân Chữ Dịch Phong cả người đang run rẩy, Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, bắt lấy tay Chữ Dịch Phong, cười nói: “Thôi, muốn cười liền cười...”

“Ha ha... hậu hậu...” Chữ Dịch Phong cười to đến mệt, Lăng Tiêu bị y huyền não con buồn ngủ giảm đi một nửa, nhìn y đáng vẻ vui khôn tả trong lòng lại càng thêm yêu, cố ý nói thêm mấy chuyện cười dễ hiểu, Chữ Dịch Phong cười không ngừng không thở nổi. Lăng Tiêu bèn đứng dậy rót chén trà cho y, Chữ Dịch Phong cười uống làm đổ cả nước trà lên chần, cười nói: “Ha ha... Ủ, ha ha... huynh cũng uống mấy hớp trà đi...”

“Được rồi.” Lăng Tiêu lấy chén trà Chữ Dịch Phong đang uống, uống một hớp, cười nói: “Được rồi, lúc này thật đúng là trễ rồi, có thể ngủ chưa?”

Chữ Dịch Phong gật gù, nằm xuống dựa vào Lăng Tiêu. Lăng Tiêu lại sai người đi vào thay đổi một chậu từ băng, lấy chăn mỏng che lại hai người, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, sau này đệ ngủ không được ta liền kể cho đệ nghe chuyện cười.”

Chữ Dịch Phong nhớ tới chuyện cười lúc nãy lại ôm bụng cười một lúc, ừ đáp ứng dựa vào vai Lăng Tiêu nhắm chặt mắt lại, hai người chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Ngày mai trời vừa sáng Lăng Tiêu liền rửa mặt mặc áo bào, cúi xuống nhặt lại mấy hàu bao mang theo. Chữ Dịch Phong cũng đã thức dậy, Lăng Tiêu xoay người thấp giọng nói: “Lại ngủ tiếp một hồi, ta đi về trước, trời vừa sáng các nha đầu nhũ mẫu tìm không được ta thì có nào loạn.”

Chữ Dịch Phong cũng không tham ngủ, đứng dậy, biết Lăng Tiêu không thể về muộn cũng không kêu hấn ở lại dùng đồ ăn sáng, gật đầu nói: “Biết rồi, đi thôi.”

Lăng Tiêu trở lại ở trong thư phòng xem xét chốc lát liền đi ra. Ngày hôm nay hẳn cho làm những đồ dùng cho Lăng Trĩ bây giờ sắp đưa tới, hẳn còn phải đi thăm dò xem một phen, những thứ này đều là đồ cưới của Lăng Trĩ, một chút đều không qua loa được.

Thị phu nhân dùng com xong cũng dắt mọi người tới xem một chút, Thị phu nhân xa xa cười nói: “Có đàn mộc? Ở xa đã nghe tỏa ra một cỗ hương thơm.”

* Đàn Mộc cầm(St: hình theo tính chất minh họa)

Lăng Tiêu nở nụ cười đón Thị phu nhân tới đây, cười nói: “Vẫn là cô tổ mẫu hiểu được những thứ đó, có đàn mộc còn có lê hoa mộc, ngày hôm nay mới vừa đưa vào.”

Thị phu nhân nhìn một chút chỉ có gặt đầu, hài lòng nói: “Ta biết con chịu trách nhiệm thì chuyện sẽ không có sai. Chỉ là Trĩ nha đầu mắc cỡ, bảo nó theo con tới xem một chút cũng không chịu.” Thị phu nhân nói chuyện mọi người đều cười theo, Kinh Ngọc cười tiếp lời nói: “Cô tổ mẫu rất biết chọc người, Trĩ nhi nghe nói là đồ cưới của mình đến rồi còn rất lo lắng, khi nào chịu đến?”

Kinh Ngọc tháng sáu đã sinh hạ một nhi tử nặng bảy cân, bây giờ vừa mới ra tháng người so với trước đây hơi phúc hậu nhưng tăng thêm phong vận. Nàng mang thai hài tử khi đó Lăng Tiêu có gửi cho đồ, Lăng Trĩ chăm nom cũng không từng đứt đoạn. Kinh Ngọc trong lòng mình biết, hai người tiểu thúc tiểu cô khác mẹ rất tốt với mình, ngược lại so với Lăng Y là tiểu cô ruột lại không quan tâm mình nhiều lắm. Nghĩ đến mẹ con Hạ Lan, Lăng Y, Kinh Ngọc trong lòng thở dài, may mà trượng phu bây giờ cùng các nàng cách tâm dần dần đã hiểu thị phi, đối với chính mình lại vô cùng tốt. Thị phu nhân cũng rất công bằng hợp lý, cũng không vì Hạ Lan Lăng Y mỗi khi gây sự mà tức giận lay đến mình. Sinh ra tăng tôn về sau càng được sủng ái không ngừng, Kinh Ngọc gặt đầu mỉm cười, những ngày tháng này đều là trải qua tốt đẹp.

“Được rồi, đều là tốt đẹp.” Thị phu nhân liếc nhìn Hạ Lan theo phía sau trong lòng không khỏi cười lạnh. Tận tỵ này tới hôm qua chạy đến chỗ mình nê dụ khen tặng một phen, trong lời nói không ngoài ý tứ là muốn hỏi Lăng Y đến lúc tháng mười đại hôn thì đồ cưới như thế nào. Thị phu nhân lúc đó không để ý đến nàng, muốn cái gì đây? Muốn hỏi Thị phu đưa đồ cưới gồm những gì, cùng với bên Lăng Y đưa tới sinh lễ so sánh một hồi, một cái trên trời một cái dưới đất.

Bây giờ Thọ Khang Hầu phủ càng được Thánh sủng, lại có Thị phu nhân nắm đó đối với Thị Chính có ân tình, hơn nữa Thị Trà Thành dùng đủ sức lực phải cho Lăng Trĩ mở mày nở mặt, đầy đủ sáu mươi sáu xe sinh lễ đến. Giang Nam Thị gia ai không biết, vốn là tiền bạc rất nhiều, có thể lấy một người vợ như thế không một chút nào đau lòng tiền bạc.

Thị phu nhân không muốn nói nhưng phiên Hạ Lan lại muốn sau này Lăng Y cũng giống như thế, buộc lòng phải lên tiếng giải thích, cười nói: “Bây giờ tính ra, Trĩ nhi đồ cưới là có bảy phần mười đều là người ca ca đặt mua.” Thị phu nhân vô tình hay cố ý quét nhìn Hạ Lan một chút, lạnh nhạt nói: “Trong phủ các tiểu thư xuất giá đồ cưới mọi thứ cũng là có phân lệ, một phần không ai nhiều hơn hay ít hơn, còn lại điều là vốn riêng cá nhân của mẫu thân. Trĩ nhi số khổ, vừa mới ra đời đã không còn nương, Nhị thiếu gia đau lòng muối muối mình, trước tiên đem đồ cưới mà thái thái của Tĩnh Quốc Công phủ mang đến đưa hết cho Trĩ nhi làm của hồi môn còn chưa đủ, chính mình còn cho thêm không ngờ thêm tới bảy phần...”

Nghe nói như thế Hạ Lan sắc mặt lập tức hạ xuống, nguyên lai những thứ này không phải là phân lệ được cho, mà là Lăng Tiêu chính mình cho, hẳn làm như thế nào mà có nhiều bạc? Đến Lăng Y cái kia... Hạ Lan mạnh mẽ trừng Kinh Ngọc một chút. Lăng Hiến từ lúc cưới người vợ này liền không nghe lời mình nữa, muốn hẳn ra vài món cho Lăng Y làm của hồi môn sợ là không xong rồi.

Lý ma ma nhìn mặt mày ai cũng vui vẻ, cười ha ha nói: “Nếu không bên ngoài đều nói Lăng tiểu Hầu gia không cưới thê tử được vì tiểu Hầu gia đều đem bạc cho muối muối, nên không còn bạc để cưới thê tử ha ha.”

Nói mọi người lại nở nụ cười, Thị phu nhân nhìn lại dặn Lăng Tiêu vài câu rồi mới cùng mọi người đi dùng com.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rốt cuộc cũng đến ngày mừng 7 tháng 8 là ngày thành thân của Lăng Trĩ. Hoàng thành không ít các tiểu thư, phu nhân đến dự lễ thành thân của Lăng Trĩ. Bên ngoài Lăng Tiêu lo tiếp đãi, bên trong Thị phu nhân cùng Kinh Ngọc bắt chuyện với mấy vị cáo mệnh phu nhân quen biết.

“Ta xem một chút...” An Dương thái thái hoan hỷ dịu dàng mang theo con gái nhỏ đến, lôi kéo tay Lăng Trĩ xem đi xem lại, quay đầu đối với Thị phu nhân cười nói: “Thị tỷ tỷ thật là có phúc, nhìn tỷ giáo dưỡng ra cô nương này đi... Chắc chắn, đúng là nghe người nói không bằng tận mắt thấy quả nhiên đoan trang xinh đẹp.”

Lăng Trĩ mặc một thân gấm vóc màu đỏ ngồi ở bên trong, mấy tiểu thư khuê các cùng nàng giao hảo vây quanh đùa giỡn. Lăng Trĩ hôm nay không có trang điểm nhiều, gò má đỏ au đặc biệt e thẹn đáng yêu. Nghe các phu nhân khen lại càng e thẹn cúi đầu hai tay nắm chặt không dám nói gì.

Thị phu nhân cười cười, trên mặt tăng thêm mấy phần ý mừng. An Dương thái thái cầm hộp gắm nha đầu phía sau đưa đến cười nói: “Một món quà mừng nhỏ cho Trĩ nha đầu nhân ngày xuất giá đi.”

Thị phu nhân vừa nhìn là thấy hai bộ trang sức kim tương ngọc đồ, cười nói: “Cái này mà là lễ vật nhỏ? Ha ha mang cất đi...”

Lý ma ma tiếp nhận hộp gắm đem đi, các phu nhân khác theo tập tục cũng tiếp tục tặng quà. Nữ nhân khi xuất giá sẽ đem sính lễ nhà trai cùng của hồi môn mà mình chuẩn bị bày ra, các lễ vật mà khách đến chúc mừng cũng phải bày cùng nhau. Gia đình bên đàn gái coi trọng nhất là cái này, Thị phu nhân trong lòng nở nụ cười. Thị Trà Thành cùng Lăng Tiêu tiêu tiền như nước nên sính lễ, của hồi môn của Lăng Trĩ rất là nhiều và quý giá.

Đầu tiên là nhìn sính lễ của Thị gia các cáo mệnh phu nhân và tiểu thư than thở không ngớt. Giang Nam Thị gia hào phú các nàng cũng có nghe thấy, lại không nghĩ rằng Thị gia để con trai thứ hai đón dâu có thể cho nhiều sính lễ như vậy. Trương Quốc Công thái thái cười nói: “Đã sớm nghe nói Thị gia rất coi trọng việc kết hôn cùng quý phủ, bây giờ vừa nhìn quả thế nha... Điều này cũng hợp tình, ta nghe nói Thị thám hoa sau khi thi điện trực tiếp cùng Thánh thượng cầu ân điển tử hôn, người có tâm như thế, sính lễ này tự nhiên không thể ít được.”

“Còn không giống phu nhân năm đó sao, ha ha...” Thị phu nhân đối với Trương Quốc Công thái thái nở nụ cười, ra lệnh nha đầu đi lấy hai thanh Ngọc Như Ý mang lên.

*Ngọc Như Ý (St: hình mang tính chất minh họa)

Tất cả mọi người biết Trương Quốc Công thái thái năm đó cũng được Trương Quốc Công thiếu gia ở trước điện cầu tử hôn, cũng biết rằng Thị Trà Thành sau khi đỗ thám hoa cũng cầu Hoàng Thượng tử hôn như thế, nhất thời các nữ nhân trong phòng khen ngợi không ngớt. Thị thám hoa tài mạo song toàn gia thế quý trọng hiếm có, lại còn yêu thương Lăng Trĩ như thế, chắc chắn, thực sự là ít có.

Mọi người đến xem của hồi môn của Lăng Trĩ lại là một trận than thở, đồ cưới phong phú như vậy cũng thật là cùng tương xứng với sính lễ của Thị phủ.

Ngoại trừ đồ cưới năm đó của Vi Trang để lại khi gả vào Thọ Khang Hầu phủ, Lăng Tiêu lại đặt thêm Lâm Thúy Hiền làm ba mươi sáu bộ trang sức, áo bào bốn mùa tinh chế mười hai bộ, áo cầm bào thêu ngũ sắc mười hai bộ, lụa Vân Cẩm mười hai cây, kim tuyến trang đoạn mười hai thước, mảnh kim ba mươi sáu thước, măng đoạn ba mươi sáu thước, đai quyền ngũ tia đoạn sáu mươi sáu thước... Đủ loại được liệu hương liệu ba mươi sáu hộp, khảm nhị đẳng đồng châu hai mươi viên, khảm cấp ngũ đẳng đồng châu năm mươi viên, san hô hai bồn, sọ vàng Miêu Nhãn Thạch một hộp, cực phẩm Hồng Bảo Thạch một hộp... thêu thêu hoa cúc cùng hoa hải đường dùng để trải giường một tấm, đàn mộc mạ vàng bình phong một chiếc, quốc sắc thiên hương thêu sa bình phong một chiếc, bình long hương mẫu đơn mạ vàng một chiếc, bình Tô Tử Lê Hoa một chiếc, hoa cúc lê liền ba hoành quỹ hai bộ, gỗ tử đàn dùng để làm giường nhỏ hai tấm...

Các phu nhân xem không khỏi liên thanh tán thưởng, lại nhìn trong phủ trang hoàng những vài đồ chữ song hỷ khắp nơi, ngôi đồ cùng gạch mộc khắp phủ tất cả cũng được dán giấy màu đỏ... Đã sớm nghe nói Lăng Tiêu Hầu gia thương yêu bảo muội, cũng không nghĩ tới là có thể làm được nhiều việc như vậy. Các cáo mệnh phu nhân khen ngợi không ngớt, cũng không có ít tiểu thư gật đầu suy nghĩ nếu mình xuất giá thì có thể được như thế này không.

*Hình ảnh theo tính chất minh họa

Lăng Y ở một bên nhìn mà hai bàn tay nắm chặt, móng tay đỏ tươi đâm vào lòng bàn tay, trong lòng nàng rầu rĩ. Không bằng lúc trước nghe khuyên sớm đem việc hôn nhân định ra. Bây giờ chính nàng một Đại tiểu thư kết hôn sau Nhị tiểu thư thì không nói, có điều là cách nhau chỉ hai tháng ngắn ngủi, đến lúc đó các phu nhân này trở lại chúc mừng thì thấy sính lễ đồ cưới của mình chẳng phải sẽ chế nhạo?

Lăng Y hiện tại cũng không dám nói gì chỉ biết bấm mạnh những ngón tay hơn, rất sợ đắc tội với Thị phu nhân đến thời điểm xuất giá đồ cưới sẽ ít đi. Nàng với Hạ Lan mấy ngày nay cũng thu liễm không ít, đáng tiếc các nàng không hiểu bằng dầy ba thước không phải là cái lạnh trong một ngày tạo nên. Mấy ngày hiểu kính so với Lăng Trĩ mười mấy năm chân tâm hiểu thuận không khỏi quá ít ỏi. Lăng Y hiện tại chỉ hy vọng gả tới phủ phu quân có thể thấy mình là hảo môn tiểu thư đánh giá cao mình ba phần. Lúc này Lăng Y còn không biết việc hôn sự về sau của nàng khá nhọc nhằn, đương nhiên đây chính là chuyện về sau.

Lúc này bên ngoài Anh Dũng phủ tướng quân Kinh thái thái đã đến, Thị phu nhân vội vã gọi Kinh Ngọc lại, cười nói: “Thái thái của con đến rồi, mau tới đây.”

Kinh Ngọc nghe nói thái thái nhà mình đến rồi vội vã ra đón, nàng từ nhỏ được Kinh thái thái dưỡng ở bên người. Kinh thái thái không con gái cũng rất thương yêu nàng, hai người mẹ con tình cảm sâu đậm, Kinh Ngọc cười nói: “Đã sớm chờ thái thái đến rồi, ngày hôm trước người đau đầu, dọc đường đi thân thể có nóng sốt không?”

“Không có.” Kinh thái thái chuẩn bị kỹ càng cầm hộp là quà cưới đưa cho nha đầu trong phủ, cười nói: “Tháng tám rồi thời tiết dễ chịu không ít, lại nói hôm nay là ngày thành thân của tiểu cô con đừng nói là trên trời thái dương có rơi xuống, dưới đất có dao găm ta cũng đến bằng được.”

Kinh Ngọc lén lút cùng Kinh phu nhân nói chút chuyện trong phủ, Kinh phu nhân cũng biết Nhị tiểu thư rất chăm sóc nữ nhi của mình. Đặc biệt khi Kinh Ngọc mang thai, Lăng Trĩ là quan gia cho Kinh Ngọc bổ sung không ít đồ vật, Kinh phu nhân nghe xong chỉ biết cảm ơn Lăng Trĩ.

Thị phu nhân cũng cười bắt chuyện một chút với thân gia, lại vỗ vỗ tay Kinh phu nhân nhỏ giọng cười nói: “Một lúc không có chuyện gì thì vào xem cháu ngoại đi.” Lại quay đầu đối với Kinh Ngọc nhỏ giọng nói: “Không cần tiếp khách nữa đâu, con cùng thái thái vào xem hài tử đi.” Cười cười lại đi bắt chuyện với những người khác.

Mọi người tiếp tục bình phẩm của hồi môn của Lăng Trĩ, bên ngoài nha đầu chấp sự báo lại trong cung cho ban thường đến rồi. Thị phu nhân vội vã cho

người đi gọi Lãng Tiêu đến, sau khi Lãng Tiêu quý cảm tạ Đông cung ban thưởng, bọn nha đầu mới khiêng lễ vật đi vào.

“Nhị thiếu gia nói đây là trong cung Thái tử và Thái tử phi cho tiểu thư chúng ta làm quà cưới.” Liêu Đình bây giờ gả cho Lâm Mậu làm phụ nhân, làm việc càng già dặn lành lẹ, cười nói: “Còn có Thái tử phi khẩu dụ, nói muốn Nhị tiểu thư trân trọng bản thân, chờ hôn sự xong xuôi muốn Nhị tiểu thư tiến cung, đến thời điểm đó còn có ban thưởng thêm.”

Thị phu nhân vội vã nhận lấy, thấy là vòng tay trân châu bốn vòng, vòng tay trầm hương bốn vòng, vòng cổ bằng vàng bốn cái, vòng cổ bằng bạc sáu cái, trân châu Kim Phụng một cái, điểm thủy Kim Phụng một cái, hàm bảo Kim Phụng trăm một nhánh, vàng ròng khám nạm trường trăm một đôi, bạch ngọc trường trăm một đôi, lụa trắng đoạn mười hai thốt, thêu kim cung đoạn mười hai thốt. . .

Tất cả mọi người biết Lãng Trĩ rất được Thái tử phi thương yêu, càng khen ngợi Lãng Trĩ thật là có phúc. Thị phu nhân cũng biết Thái tử phi làm vậy là vì cho Lãng Trĩ chút vinh quang, nên cũng rất hài lòng, tính toán thời điểm gần đủ người đến rồi, cười nói: “Các thái thái ngồi đi, dùng chút trái cây điểm tâm.”

Các cáo mệnh phu nhân đến đây đâu phải là ăn đồ ăn, chỉ có dùng chút trà. Trong phủ nhiều người như thế nhưng những chậu băng để rất nhiều cũng không cảm thấy nóng. Sau một hồi nói chuyện cũng dùng ít món ăn. Thị phu nhân lại đi vào bên trong nhìn Lãng Trĩ một chút, mỉm cười cùng nàng nói mấy câu. Không lâu sau Thị gia cho người đến đưa lễ cưới, Thị phu nhân vội vã ra đón, chỉ thấy mấy quản gia nương tử đem trang phục tân nương đến cho Lãng Trĩ mặc, cười nói: “Thái thái đại hi.”

Thị phu nhân cười đáp lại, bận bịu sai người tiếp đón mấy quản gia nương tử kia. Phía trước Thị Trà Thành dẫn theo tám thanh niên tuấn kiệt trong Hoàng thành đến đưa lễ phục đều là do Lãng Tiêu chiêu đãi. Bên trong có mấy người cũng là Lãng Tiêu quen biết, tất cả mọi người đều hoan hỷ chúc mừng, không lâu Lãng Tiêu lại tiễn họ ra về.

Thị phu nhân sai người đem cát phục phượng quan đưa vào bên trong, mấy vị cáo mệnh phu nhân nhìn trên phượng quan có mấy viên đại trân châu to bằng ngón tay treu ghẹo nói: “Tân lang mới thực sự là không thương người, phượng quan toàn là trân bảo quý giá không sợ Nhị tiểu thư đội nặng đầu sao?”

*Hình minh họa phượng quan.

Thị phu nhân cười to, lại khiến mọi người tiếp tục bắt chuyện, chính mình cũng theo mấy vị cáo mệnh phu nhân mới vừa tới trò chuyện.

Bận bịu cả ngày, đến buổi chiều cuối cùng tiệc cũng tan, Thị phu nhân vì dưỡng thần ứng phó ngày mai náo nhiệt nên đi ngủ rất sớm. Lãng Tiêu cũng ở phía trước bận bịu một ngày, dùng cơm tối, nghỉ ngơi một chút lại đi tới Sáu Ngọc Hiên.

“Muội muội có mệt mỏi không?” Lãng Tiêu cười cầm cái tráp đi vào, lệnh bọn nha đầu đều lui xuống, Lãng Trĩ rót trà cho Lãng Tiêu, gật đầu thấp giọng nói: “Ca ca mới thực sự là mệt mỏi, chính là vì muội. . .” Nói xong viên mắt càng đỏ, Lãng Tiêu vội vã an ủi: “Trĩ nhi đang nói cái gì vậy? Muội là muội muội của huynh không bận bịu cho muội vậy phải bận bịu cho ai? Hôm nay đại hi đúng như vậy, chúng ta cố gắng nói chuyện một chút.”

Lãng Trĩ gật gù, cầm khăn lau nước mắt: “Hôm nay hôn lễ của muội mọi người đến rất đông vui, có nhiều công tử tiểu thư cũng đến, rất náo nhiệt đây.”

Đương nhiên náo nhiệt, cũng phải xem là nhà ai ở gả tiểu thư, Lãng Tiêu nở nụ cười, đem cái tráp của mình đưa cho Lãng Trĩ, thấp giọng nói: “Đây là ca ca đưa riêng cho muội, không cần nói cho người khác.”

Lãng Trĩ mở ra xem: Trần đầy một tráp ngân phiếu!

“Ca ca!” Lãng Trĩ sợ nói không ra lời, Lãng Tiêu nắm một tay nàng, nhẹ giọng nói: “Trong thành có Lâm Thúy Hiên muội biết không? Còn có kim phấn bó trang, những cái đó đều là của huynh. Mấy năm trước huynh kinh doanh những cái này một là vì sau này có việc thuận tiện, cũng coi như là cho mình để lại chút vốn về sau, vốn là còn muốn chờ muội lớn hơn liền đem những chuyện làm ăn này giao cho muội, bây giờ huynh nghỉ ngơi cho muội bạc vẫn là chân thật nhất.”

Lãng Trĩ lúc đầu bởi vì Lãng Tiêu vùng tiền như rác đặt mua đồ cưới cho nàng cũng rất cảm kích lại bất an, bây giờ thấy ca ca lại đem tiền bạc nhiều năm tích trữ cũng cho mình. . . Lãng Trĩ không chịu được nữa nghiêng mặt sang bên, nước mắt trong nháy mắt chảy ra từng dòng.

“Được rồi, đã là đại cô nương khóc cái gì.” Lãng Tiêu cầm khăn cho Lãng Trĩ lau nước mắt. Lãng Tiêu nhìn muội muội bây giờ lớn lên trở mã càng ngày càng xinh đẹp đoan chính, bây giờ sắp gả làm vợ người khác hẳn cũng hơi xúc động, ôn nhu dỗ dành, nói: “Những việc này thì có cái gì, đều nói trường huynh như cha, huynh vì muội sao lại không nên làm việc này, hả?” Lãng Tiêu lại nhấn nạt quyết tâm cố gắng dỗ dành Lãng Trĩ một lúc, thấy nàng dừng khóc lại căn dặn chút chuyện, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Về sau đối xử với người ngoài đừng quá thành thực như vậy cũng không tốt, chuyện gì cũng không cần sợ, có việc nói cho ca ca. Thọ Khang Hầu phủ còn ở đây, sẽ không bao giờ để muội bị ủy khuất. Yên tâm đi, Thị Trà Thành người này huynh tin được, tất sẽ tốt với muội, muội muội là người có phúc. . .”

Nói tới Thị Trà Thành, Lãng Trĩ mặt lại đỏ một tầng, cúi đầu không nói, Lãng Tiêu lại dặn nàng lập tức ngủ sớm một chút.

Ngày mai ngày mừng 8 tháng 8 là ngày tốt đại hôn, người của Thị phủ rất sớm đã diễn tấu sáo và trống đến đón dâu. Thị Trà Thành tuy tướng mạo không sắc sảo bằng Lãng Tiêu nhưng cũng là tuấn lãng, bây giờ mặc một thân đại hồng cát phục cũng đặc biệt tuấn tú. Sau khi đến cửa lớn Thọ Khang Hầu phủ thì xuống ngựa, trước tiên hành đại lễ với Lãng Hầu gia và Lãng Nho Học, đến Lãng Tiêu theo lý khom người chào là được, nhưng Thị Trà Thành vẫn cúi đầu chằm chằm, Lãng Tiêu trong lòng biết, vội vã nâng Thị Trà Thành lên, cười nói: “Sau này đã là chí thân, không cần như vậy.”

Thị Trà Thành mỉm cười gật đầu, Lãng Tiêu đi vào bên trong xem qua. Lãng Trĩ trang phục đã sớm tươm tất, thiên kim phượng quan thêm đại hồng cát

phục thù sợi vàng làm cho Lăng Trĩ thêm mấy phần quý khí, Lăng Tiêu cười nói: “Cô gia đã đến rồi.”

Thi phu nhân nở nụ cười cầm một bình bạch ngọc đưa cho Lăng Trĩ, còn dặn dò vài câu quan trọng trước khi xuất giá. Lăng Trĩ từ nhỏ tang mẫu, nên do Kinh Ngọc phụ trách chải đầu đội khăn che mặt, Kinh Ngọc cũng dặn vài câu, cười nói: “Xong rồi.”

Lăng Tiêu gật đầu, xoay người lại cổng Lăng Trĩ, mới vừa đi ra khỏi Sấu Ngọc Hiên thì cảm thấy cần cổ nóng lên, dù là Lăng Tiêu tính tình lãnh đạm cũng không nhịn được trong lòng tê rần, nói giọng khàn khàn: “Trĩ Nhi chớ khóc...”

Lăng Trĩ không thể nói chuyện, gạt gạt đầu lau đi giọt nước mắt, mười mấy năm sống nương tựa lẫn nhau tình cảm hoàn toàn tồn tại trong lòng của hai người.

Lăng Tiêu cổng Lăng Trĩ đi ra bên ngoài trực tiếp đưa vào bên trong kiệu. Kết thúc lễ nghi Thi Trà Thành lên ngựa, đoàn người đi tới Thi phủ, phía sau theo mệnh mông cuồn cuộn của hồi môn. Đồ cưới của tân nương sáu mươi bốn rương làm một số nguyên, được gọi là toàn nhấc. Bình thường ít người được đủ số này mà chỉ có đem theo ba mươi hai rương, gọi là bán nhấc. Của hồi môn của Lăng Trĩ rất nhiều, hẳn hẳn thật thật hai cái toàn nhấc rỗng rã 128 rương.

Ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm hồng trang, chỉ đến như thế.

Người của Lăng gia giữa trưa sẽ trở về, Lăng Trĩ xong lễ nghi một mình ngồi chờ động phòng. Đầu tiên là cảm niệm nửa ngày nhớ nhà nơi sinh sống từ bé đến giờ, đặc biệt ca ca của mình đã cho mình một thế diện lớn như thế. Sau đó lại có chút căng thẳng thấp thỏm, không biết qua bao lâu Thi Trà Thành mới tiến vào phòng.

Hi nương đem mấy hạng lễ nghi cuối cùng cũng hoàn thành khom người lui ra, chỉ để lại một đôi phu thê mới cưới.

Thi Trà Thành cùng Lăng Trĩ đã sớm gặp qua, nhưng vừa nãy giờ khăn che mặt cũng không nhìn được kinh ngạc. Tân nương nhìn xinh đẹp như hoa, dù là trên kim điện gặp loạn thám hoa lang cũng không lo lắng, sợ hãi, nhưng giờ đây đối diện với kiều thê lại có chút sốt sắng. Thi Trà Thành do dự, thấy Lăng Trĩ ngoại bào rườm rà, lại bung một chén trà lạnh đến, nhẹ giọng nói: “Trước tiên uống một ngụm trà, cả ngày hôm nay khổ cực cho nàng.”

Lăng Trĩ thấy phu quân không đề cập tới những việc khác trước tiên lại an ủi mình khổ cực, trong lòng tràn đầy mật ngọt, gạt đầu uống trà rồi để qua một bên. Thi Trà Thành nở nụ cười nắm bàn tay trắng nõn tinh tế của phu nhân mình, thấp giọng nói: “Trĩ... Ta sẽ tốt với nàng, tốt với nàng cả đời.”

Lăng Trĩ mặt đỏ lên, cúi đầu không nói...

Hi phòng dưới ánh nến ngập tràn hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ ba là ngày Lăng Trĩ lại mặt, trời mới vừa sáng Lăng Tiêu liền thức dậy ra về. Chử Dịch Phong mê hoặc có cảm giác Lăng Tiêu không cho mình dựa vào ôm hân nên vô ý thức ngẩng đầu lên mờ mịt liếc mắt nhìn. Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ y liền cảm thấy buồn cười, ôm lấy để y nằm xuống, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay Lăng Trĩ lại mặt, ta phải về sớm một chút sẽ trở lại.”

(Lễ lại mặt: là cô dâu sau khi về nhà chồng, 3 ngày sau sẽ cùng chồng trở về nhà mẹ đẻ thăm viếng)

“Ừm...” Chử Dịch Phong gật gù, vẫn là một bộ dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, chậm rì rì nói: “Có muốn lấy vật gì thì vào trong kho phòng của chúng ta mà lấy. Ừ... Chìa khoá huynh biết ở đâu.”

Kho phòng của chúng ta... Lăng Tiêu trong lòng ám áp. Những ngày qua mình bận bịu chuyện thành thân của Lăng Trĩ nên không đến, Chử Dịch Phong vì đang thủ tang của nương tử ở trong Anh Vương phủ không thể đi hỗ trợ. Ở một mình thực sự tẻ nhạt liền đem kho phòng trong phủ thu thập một lần, lục tục đem một vài thứ trong Đông Cung lấy trở về, cùng với những đồ vật và các loại ngân phiếu những năm nay Lăng Tiêu cho hân tổng kết liệt kê lại thành danh sách viết vào một quyển sổ, đợi lúc Lăng Tiêu đến đem sổ sách đưa cho Lăng Tiêu xem: “Đây là gia tài của chúng ta hiện tại có, sau này ta lại được thưởng vật gì còn có bổn lộc đều ghi chép vào đây, chìa khoá huynh cầm, có cần gì huynh tự mình đi lấy.”

Lăng Tiêu hồi tưởng lại Chử Dịch Phong trước đây đã nói, đợi khi y xuất cung kiến phủ sẽ đem tất cả mọi thứ sự vật đều giao cho mình, mọi việc trong phủ cũng cho tự mình tính toán. Lúc đó cho rằng y còn trẻ động lòng thì nói lời tâm tình, ai biết càng là cả đời hứa hẹn.

“Đứng, kho phòng của chúng ta.” Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chử Dịch Phong nói: “Những vật kia ta không thiếu, phòng chừng lại bận bịu hết một ngày. Vào buổi tối ta sẽ nghỉ biện pháp để đến đây, nếu tới chậm trễ chớ có chờ, nếu buồn ngủ phải đi ngủ, biết không?”

Chữ Dịch Phong chui cả người vào trong chăn gắt gù: “Đứng rồi, ta hôm qua đã muốn hỏi huynh, sao hiện tại mỗi bữa cơm lại nhiều thức ăn như thế? So với ở trong cung còn nhiều gấp đôi, Chương công công nói là huynh cho thêm vào, kỳ thực ta ăn không hết...”

Lăng Tiêu cười khế, cái tên ngốc này, ở trong cung thì hần hện không thể cho y phân lệ thêm gấp đôi. Không phải là e ngại quy củ cũng sợ những tai mất khắp nơi. Bây giờ nếu đã ra khỏi cung Lăng Tiêu sao còn có thể để y oan ức. Lăng Tiêu kỳ thực không phải tính tình xa hoa hoang phí, nhưng nếu là đối với Chữ Dịch Phong, tiêu hết tiền của Lãm Thúy Hiền hẳn cũng không tính toán gì cả.

Đương nhiên những chuyện này không thể nói với y, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Trước đây đệ có thể ăn hết mà? Có điều là vì lúc trước ở trong cung có người giờ trò gian lận nên đệ không được ăn nhiều, hiện tại chúng ta ở bên ngoài mua đồ rất tiện, không như ở trong cung bạc cũng như thế nhưng mua đồ vật được nhiều hơn. Bạc đều là dùng đủ, những phân lệ này vẫn là nghe theo ta.”

Lăng Tiêu muốn Chữ Dịch Phong nghe lời thì y đương nhiên sẽ nghe, y hàm hàm nở nụ cười gắt gù: “Ừm, biết huynh là vì tốt cho ta.”

Lăng Tiêu lại cùng y nói giỡn vài câu mới đi về.

Lăng Tiêu trở về phủ đúng lúc dùng điểm tâm, lại dặn mấy gã sai vặt trong thư phòng một tiếng rồi đi ra sau. Thi phu nhân cùng Kinh Ngọc rất sớm đã chuẩn bị lễ cho phu thê Lăng Trĩ. Kinh Ngọc còn ôm hài tử giúp đỡ chăm nom, thấy Lăng Tiêu đến bận bịu đùa với hài tử cười nói: “Nhị thúc phụ đến rồi, bảo bảo gọi người?”

Lăng Tiêu nở nụ cười đưa tay nựng nịu, tiểu tử hiện tại cũng tự đứng được, không như trước đây đứng không vững ngã trái ngã phải, thấy Lăng Tiêu hưng phấn nựng nịu hài tử lấy hai cái tay nhỏ bé nắm lấy một ngón tay Lăng Tiêu muốn đưa vào trong miệng ngậm. Lăng Tiêu nựng cái cảm đồ đồ thịt của tiểu tử, cười nói: “Ngày hôm nay ăn có ngon miệng không? Mấy ngày trước ta còn nghe vú nuôi nói tiểu ca tính khí rất ham ăn phải không?”

“Nhờ phúc của thúc thúc.” Kinh Ngọc gật đầu nở nụ cười: “Mấy ngày trước đây phỏng chừng là có chút nóng nên lười ăn, mấy ngày nay đã tốt hơn, đúng hay không? Nói cho Nhị thúc có phải hay không?” Kinh Ngọc vừa nói vừa vỗ vỗ tiểu tử, tiểu tử vui sướng hài lòng cười khúc khích.

Mọi người lại đùa với tiểu ca một lúc, không lâu sau thì Thi Trà Thành cùng Lăng Trĩ đến, Lăng Tiêu vội vã đi ra tiếp đón.

Hai người trước tiên đồng thời hành lễ chào hỏi với Lăng Hầu gia cùng Lăng Nho Học, lại đi lạy bài vị Vi Trang. Lăng Trĩ theo vào bên trong, Thi Trà Thành được Lăng Tiêu cùng Lăng Hiền chiêu đãi ở bên ngoài.

Lăng Trĩ hôm nay trang điểm nhẹ, trên đầu cài một bảo trâm Kim Phượng, chim phượng trong miệng ngậm một hạt châu lớn, sáu viên Hồng Bảo Thạch được khảm ở xung quanh. Trên búi tóc được cài rải rác những hạt châu đại Hồng San Hô. Nàng mặc một thân áo bào đại hồng thêu kim hoa, quả thực đáng vẻ ung dung hoa quý vạn ngàn.

*Trâm cài tóc. (St: hình ảnh theo tính chất minh họa)

Thi phu nhân thấy thần thái Lăng Trĩ mang theo sắc mặt vui mừng cũng cao hứng, lời kéo Lăng Trĩ ngồi xuống nói không ít chuyện riêng tư. Thi phu nhân đối với Thi Trà Thành tất nhiên là yên tâm, nhưng nghe Lăng Trĩ tự mình nói ra cùng phu quân hoà thuận cũng rất vui mừng, lại lời kéo Lăng Trĩ dặn vài câu. Kinh Ngọc ôm hài tử phía sau đi tới, Lăng Trĩ thừa dịp này lời kéo tay Thi phu nhân thấp giọng nói: “Bây giờ con đã xuất giá chuyện trong nhà vẫn dựa vào cô tổ mẫu, người tuy rằng khoẻ mạnh nhưng vẫn phải bảo dưỡng thân mình nhiều hơn mới được. Không phải chúng con không hiếu thuận, con bây giờ nghĩ vẫn để cho Đại tẩu giúp đỡ quản gia đi, Đại tẩu tính tình người cũng biết rồi, không sai được.”

Thi phu nhân một trận suy tư, thật ra bà có tư tâm, nguyên bản để Lăng Trĩ học quản gia là vì muốn cho nàng thông công việc, giả đi không chịu oan ức, còn có thể giúp Thi phu quản gia. Muốn tìm người quản gia cho Thọ Khang Hầu phủ tự nhiên là phải chọn từ các thiếu nữ nãi nãi, nhưng Thi phu nhân chậm chạp không muốn Kinh Ngọc nhúng tay ý tứ chính là muốn chờ Lăng Tiêu cưới phu nhân, đến lúc đó giáo dục Nhị thiếu nữ nãi nãi quản gia không phải càng tốt hơn? Là cá nhân có tư tâm, Kinh Ngọc tuy rằng Thi phu nhân cũng rất thích, nhưng cũng không bằng phu nhân tương lai mà Lăng Tiêu sẽ cưới.

Lăng Trĩ đại khái cũng có thể đoán được tâm tư của Thi phu nhân, ôn nhu nói: “Nhị ca vẫn kéo dài không chịu đón dâu, chẳng lẽ người vẫn phải mệt nhọc? Trước đây Đại tẩu mang thai con vẫn không nói, bây giờ đã ra tháng thân thể cũng càng ngày càng tốt rồi, không bằng người cứ để nàng giúp đỡ một chút.”

Thi phu nhân gật đầu một cái nói: “Trong lòng ta đã nắm chắc, đừng nói đến việc này, thái thái nhà con làm sao rồi? Còn Đại tẩu con có tốt không?”

Lăng Trĩ nở nụ cười: “Thái thái rất khỏe, bà là người lương thiện, mỗi ngày đều tụng kinh lễ Phật. Cũng do người trước đây đối với lão gia rất tốt nên bà còn nói muốn con giúp đỡ quản gia. Còn Đại tẩu cũng là rất ôn nhu hiền lành, trong ngày thường mặc dù nhiều công việc vặt, cũng chịu cùng con nói giỡn.”

Vậy thì tốt, Thi phu nhân triệt để yên lòng, lại thấp giọng nói chút chuyện khuê phòng riêng tư.

Phía trước Lăng Tiêu cùng mọi người ngồi xuống, Lăng Hiền cũng tới tiếp khách. Thi Trà Thành một phen khiêm nhượng ngồi xuống ghế, ba người đầu tiên là nói chuyện việc kết hôn, Thi Trà Thành cười nói: “Hôm qua trong cung truyền chỉ đến bảo đệ cùng Trĩ nhi ngày mai tiến cung thỉnh an Thái tử phi, Thái tử phi thật là yêu thương Trĩ nhi.”

“Nhị muội muội từ nhỏ đã được Thái tử phi thương yêu.” Lăng Hiền gật đầu cười nói: “Sau này liền dựa vào cô gia chăm sóc Nhị muội muội.”

Thi Trà Thành vội vàng nói tất nhiên, nhân nói đến Đông Cung còn nói đến Thái tử gia gần nhất liền tiếp muốn thay đổi viên sự trong triều, Thi Trà Thành than thở: “Đệ chỉ là Lại bộ một tiểu chủ sự, nhưng cũng thường nghe thấy Lý đại nhân mấy người bọn họ nói đến những việc này. Thánh Thượng đối với

Thái tử gia từ trước đến giờ là chống đỡ, nhưng nghe nói gần nhất sau khi lâm triều Thánh Thượng liền tiếp lưu lại Thái tử gia, cũng không biết...”

Lăng Tiêu đứng lúc đánh gãy lời nói của Thi Trà Thành, cười nói: “Ngày hôm nay là gia yến, không nói đến chuyện quốc sự...”

Thi Trà Thành hiểu ý, cười nói: “Vâng, không đàm luận quốc sự.”

Lăng Trĩ sau khi lại mặt lễ nghi xem như là hoàn thành, Lăng Tiêu liền muốn bắt tay làm chuyện khác.

“Còn nói cái gì?” Lăng Tiêu thừa dịp Chử Dịch Phong đi tới quân doanh đem Long Hương gọi vào trong phòng hầu hạ, sai tất cả mọi người đều lui xuống. Lăng Tiêu chậm rãi thưởng thức trà, nghe Long Hương nói những ngày gần đây Tuệ Vương phủ giao cho nàng thám thính những việc gì.

Long Hương cúi đầu nói: “Còn hỏi Vương gia mỗi ngày đều làm cái gì, Lăng tiểu Hầu gia mấy ngày đến một lần, mỗi lần đều làm cái gì, thời gian ở lại bao lâu.” Long Hương lại vì Lăng Tiêu rót một chén trà, tiếp tục thấp giọng nói: “Còn hỏi nô tỳ có thể được sủng ái hay không, mỗi ngày bên trong có thể làm cái gì. Những điều được Lăng tiểu Hầu gia căn dặn, nô tỳ đều nghe theo, tiểu Hầu dạy nói cái gì, khi Tuệ Vương hỏi chuyện nô tỳ, nô tỳ thật tình nói hết. Sợ Tuệ Vương cho rằng nô tỳ không trọng yếu sau này không tín nhiệm nữa nô tỳ vì lẽ đó lừa hấn nói nô tỳ hiện tại vẫn được Vương gia sủng ái...”

Long Hương mặt đỏ lên thề nhưng tiếp tục nói: “Nô tỳ nói Vương gia thỉnh thoảng cùng nô tỳ trêu đùa vài câu, chỉ là còn mong nhớ Vương phi đã mất, cũng không có làm chuyện gì khác.”

Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu: “Không sai, ngươi vẫn là thông minh, lần này đến truyền lời vẫn người đưa than trong phủ môi giới?”

“Vâng, mỗi lần đều là hấn.” Long Hương lại suy nghĩ một chút nói: “Ở trong cung thì nô tỳ cũng chưa từng thấy người này, nghĩ chắc là người trong phủ Tuệ Vương.”

Tuệ Vương phủ kiến phủ đã hai năm, dưỡng nhân thủ tất nhiên sẽ nhiều hơn một chút, nhân thủ nhiều... Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, kêu Long Hương đưa lỗ tai lại gần dò vài câu, lạnh nhạt nói: “Nhớ kỹ?”

Long Hương trong lòng thầm nhẩm một lần gật đầu: “Dạ nhớ, còn có chính là...” Long Hương vừa muốn nói tiếp thì bên ngoài truyền Vương gia hỏi phủ, Lăng Tiêu vội vàng lệnh cho nàng không cần nói nữa đi xuống trước, chính mình mở cửa ra đón.

Chử Dịch Phong thấy Lăng Tiêu đến trên mặt không giấu được kinh hãi, không để ý Long Hương trong phòng vội vã cúi đầu đi ra, cười nói: “Sao hôm nay lại đến sớm như vậy? Trong nha môn không có việc sao?”

Vừa nói vừa đi đến gần: “Vẫn là huynh ở nơi đó được, bây giờ Hoàng gia gia cũng không phái ta làm việc, chỉ để ta đi quân doanh hỗ trợ cho cừu cừu, mỗi ngày cũng không có gì làm.” Nói xong đưa ra một con thỏ cười nói: “Trở về thì tiện đường ta đi săn thỏ, buổi tối chúng ta ăn thịt thỏ?”

Lăng Tiêu nở nụ cười sai người đem thỏ đi làm thịt, ôn nhu nói: “Được, ta cho đệ ăn thịt thỏ nướng”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49

Trong Hoàng thành có một sông bạc, gọi là Thiên Kim quán.

Thiên Kim quán không giống với sông bạc bình thường, được mở ở giữa đường Chương Đài, cảnh xuân tươi đẹp oanh oanh yến yến trung gian. Nhưng bên trong Thiên Kim quán không phải mọi người ai ai cũng có thể đến, nhất định phải có người đề cử, mới có thể tới đây vui vẻ như rác.

“Như thế này được xem như là hội viên không?” Lăng Tiêu cười nhạo, Sừ Phái đứng phía sau không nghe rõ, thấp giọng nói: “Chủ tử, ngài chơi cái gì? Đây bài chín, đầu gối mộc, đoán quân cờ?”

Lăng Tiêu lắc đầu một cái, hấn vốn không phải tới chơi, chơi cái gì cũng không sao, miễn cưỡng nói: “Gieo xúc xắc đánh cược to nhỏ đi, bớt việc.”

“Vâng.” Sừ Phái đáp ứng đi tới, Lăng Tiêu liếc nhìn Tần Long phía sau sắc mặt không dễ chịu cười nói: “Sao vậy? Không thích đến đánh cược à?”

Tần Long gật đầu: “Đến chơi với chủ tử có gì mà không vui, chính là sợ nơi này long xà hỗn tạp có người làm tổn thương chủ tử”

Lăng Tiêu tự mình đến nên không lo lắng, nơi này không giống như sông bạc bình thường bản thủ xấu xa, bên trong chứa sức rất nhiều, còn có mơ hồ tiếng sáo trúc truyền đến, ngay cả kỹ nữ gọi tới hầu hạ đều mang theo mị thái tục diễm. Rõ ràng Thiên Kim quán là nơi có thể tỏa chút mùi vị phong nhã. Đến nỗi bị người nhìn khác thấy mình đến đây đánh cược cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng. Cái này Lăng Tiêu đã sớm không thêm để ý, từ khi ở Bắc bộ trở về các quan lại tung ra lời đồn với hấn chưa có từng đứt đoạn, có người nói hấn là nam sủng của Chử Dịch Phong, có nói hấn là dựa vào gương mặt trời lên trên, thậm chí lại còn nói hấn là hầu hạ Thái tử gia tốt mới đến được phong là Nhị phẩm tước quan...

Những lời đồn này trong cung Thái tử phi đều có nghe thấy, chứ nói chỉ là Lăng Tiêu chính mình nghe thấy. May mà Lăng Tiêu không lắng lưu ý những chuyện này, những người quen thân với hắn không có tin những điều này, những người bất hòa không thân với hắn tin hay không hắn cũng không để ý.

Lăng Tiêu tự nhiên là không muốn mình đặt chân đến nơi như thế này, hỏi thăm tình báo lôi kéo quan hệ là một chuyện, nhưng muốn mình hi sinh thời gian vui vẻ ở cùng Chử Dịch Phong đi theo đám người kia lê lết Lăng Tiêu vẫn còn có chút mất hứng. Mất hứng thì mất hứng, có một số việc nhất định phải tự thân làm, không làm như vậy sẽ không ai tin tưởng thành ý của ngươi.

Lăng Tiêu hôm nay mặc vào một thân cẩm bào màu đen, cổ áo ống tay thêu dây đặc ám văn tinh xảo màu đen, hơn nữa Lăng Tiêu kiên cường vóc người thon gầy cùng gương mặt tuyệt sắc, muốn nhiều hoàn khổ thì có nhiều hoàn khổ.

“Chủ tử, đều an bài xong.” Sử Phái đi lại khom người nói, đồng thời cúi đầu ở bên tai Lăng Tiêu nhỏ giọng nói đêm nay Thiên Kim quán sẽ có một quan lớn quý tộc đến chơi, Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười, khẽ nói: “Rất tốt, Tàn Long đi đổi chút bạc, đêm nay cố gắng chơi cùng Nhạc Nhạc.”

Chử Dịch Phong ngày gần đây cũng phát giác Lăng Tiêu có điểm khác lạ, Lăng Tiêu trong nha môn có bao nhiêu thanh nhân hắn biết đến. Hơn nữa trước đây Lăng Tiêu có thời gian sẽ đến Anh Vương phủ cùng y, nhưng hiện tại lại không thấy đến.

Chử Dịch Phong tập múa kiếm xong tùy ý khoác lên một kiện áo choàng, cầm lấy vải nhẹ nhàng lau chùi thân kiếm. Hôm qua Lăng Tiêu đúng là có đến, nhưng khi đó đã rất muộn, đi vào cùng nói giỡn vài câu là lập tức ngủ, đáng về xem ra rất mệt.

Chử Dịch Phong dù cho so với người khác hơi trì hoãn một chút, nhưng nghe lời đoán ý cũng không phải không biết, huống chi là người yêu có điều khác thường.

Chử Dịch Phong vốn không muốn suy nghĩ nhiều, y biết mình so với người khác hơi trì hoãn, cân nhắc mọi việc phòng chừng cũng không đúng. Lăng Tiêu có thể hi sinh nhiều như vậy muốn cùng với y nhận thức và an phận một chỗ, huống chi Lăng Tiêu đã rất mệt, không cần thiết phải làm phiền nữa.

Chử Dịch Phong không ghen tuông hoài nghi Lăng Tiêu ở bên ngoài coi trọng ai, tiểu Hoàng tôn ngờ ngác nhớ tới Lăng Tiêu đã nói cả đời này hắn chỉ có một mình y. Ở trong thế giới của Chử Dịch Phong nhiều chuyện rất đơn giản, nói rồi coi như đã định, bất luận là tự mình nói hay là người khác nói.

Chử Dịch Phong chỉ là rất lo lắng cho Lăng Tiêu, y vốn là nghĩ khi mình xuất cung phong Vương có thể vì Lăng Tiêu chịu trách nhiệm mọi chuyện, để hắn thanh nhàn có thể không cần nghĩ những chuyện phiền lòng. Nhưng Chử Dịch Phong nhìn ra sau khi mình được phong Vương Lăng Tiêu suy nghĩ mọi chuyện càng hơn nhiều.

Vẫn là đừng cho hắn thêm phiền. . . Chử Dịch Phong sợ nói ra Lăng Tiêu càng phiền lòng, không muốn nhiều lời, chỉ gọi Chương công công đến, dặn dò hắn buổi tối cơm chuẩn bị những món mà Lăng Tiêu ngày thường thích ăn.

“Vương gia...” Chương công công khom người do dự nói: “Mấy ngày gần đây tiểu Hầu gia cũng không ở trong phủ dùng bữa, không bằng...”

Chử Dịch Phong do dự lại vẫn kiên trì nói: “Đi chuẩn bị như ta nói đi, vạn nhất... Vạn nhất hắn đến thì sao.” Coi như không đến, thì chính mình ăn những món hắn thích cũng tốt.

Chử Dịch Phong đang muốn đứng dậy đi thay đổi y phục vì luyện kiếm mà ra đầy mồ hôi, bên ngoài cổng chợt thông báo: tiểu Hầu gia đến rồi.

Chử Dịch Phong sắc mặt không khỏi vui mừng, xoay người đối với Chương công công nói: “Đi chuẩn bị đi, kêu đầu bếp nhanh chóng làm thức ăn, nơi này không cần hầu hạ.”

Lăng Tiêu bước đi vào, mấy ngày gần đây quy mô bồi dưỡng thám tử của hắn đã thành. Mấy vị hắn muốn kết giao cũng đã kết giao được, cuối cùng thời gian bận bịu cũng qua, sẽ chờ... Lăng Tiêu cười lạnh, đề xuồng suy nghĩ vô số âm mưu đề tiện. Mỗi lần tới chỗ Chử Dịch Phong hắn cũng điều chỉnh một chút tâm thái, bất luận cho người ngoài thấy thái độ gì cũng được, Lăng Tiêu bên trong vẫn là một đại nam tử trăm phần trăm không hơn không kém, bên ngoài gặp bao nhiêu phiền lòng đều là chuyện bên ngoài, lúc đối diện với mình người yêu, hắn sẽ không oán giận sẽ không nói thêm, chỉ ung dung nói chút đề tài người yêu thích.

Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong bên trong mặc y phục luyện công bên ngoài khoác kiện áo choàng liền nở nụ cười, đây là trang phục gì kỳ quái vậy, hắn tiến lên cầm tay Chử Dịch Phong nói: “Tại sao lại mặc xiêm y thành ra như vậy?”

Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Mới vừa luyện kiếm ra một thân mồ hôi, bị gió thổi có chút lạnh nên ta trước hết phủ thêm kiện áo choàng, huynh đây là từ đâu đến?”

Lăng Tiêu nghe vậy chau mày, bàn tay vuốt phía sau Chử Dịch Phong quả là một thân thấm đầy mồ hôi, trầm giọng trách mắng: “Ta có nói qua rồi chứ? Luyện công liền lập tức trở về phòng thay quần áo, đệ đã quên?”

Thấy y một thân đầy mồ hôi còn bị gió lạnh thổi, Lăng Tiêu trong lòng nén giận, không nở lòng cùng Chử Dịch Phong lớn tiếng liền quay đầu trách cứ bọn nha đầu: “Cả bọn nô tài các ngươi muốn chết hay sao? Không biết nhắc Vương gia thay quần áo? Không nhìn thấy à?”

Một đám nha đầu hoảng sợ xin tha, Chử Dịch Phong trong lòng không đành, vội vã cười làm lành: “Không liên quan đến các nàng, ta mới vừa từ phía trước đến đây các nàng không kịp nói, ta hiện tại đi đổi...”

Lăng Tiêu bắt đắc dĩ, chứ không thật sự muốn làm khó dễ, chỉ tại bọn nô tài làm việc không chu đáo khiến hắn lo lắng. Lăng Tiêu lôi kéo Chử Dịch Phong đi vào bên trong, chính mình đi lấy áo lót, xoay người nói: “Đến đây thay y phục đi.”

Ở ngay trước mặt huynh thay y phục? Chữ Dịch Phong sững sờ nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu bị dáng vẻ của y chọc cười, nhìn y ngờ ngác như chú nai con, Lăng Tiêu tiến lại nhéo nhẹ lên mũi Chữ Dịch Phong, rồi tự mình tháo đai lưng của Chữ Dịch Phong xuống, trong miệng không nhịn được trêu đùa: “Anh Vương đây là để ta hầu hạ? Đến đến...”

Chữ Dịch Phong có chút túng quẫn, nhưng vẫn làm theo Lăng Tiêu đang hoàng cởi quần áo, đã là tháng 9, tuy nói Chữ Dịch Phong khỏe mạnh nhưng đến cùng cũng có chút lạnh. Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong đến bên giường xả chăn bông đắp lên cho y, bàn tay với vào bên trong giúp y thay áo lót, hai tay còn không thành thật sờ sờ mấy cái. Hai người đã có mấy ngày chưa thân thiết, Chữ Dịch Phong trên mặt nổi lên một tầng hồng, lấp bắp nói: “Lăng Tiêu...”

Lăng Tiêu cúi xuống hôn lên trán Chữ Dịch Phong, cười nói: “Không đùa với đệ, lúc này đã nhớ chưa? Lại để ta nhìn thấy đệ y phục như thế này một lần nữa ta sẽ không phí lời, kéo quần đệ xuống trực tiếp đánh, tiểu hài tử không đánh không biết ghi nhớ.”

Chữ Dịch Phong vừa mắc cỡ vừa ngại ngùng, lấy ngoại bào mặc vào, nhỏ giọng nói: “Biết rồi...”

“Nghe lời là tốt.” Lăng Tiêu lại ngồi dậy ôm y chốc lát rồi đứng lên nói: “Ta còn chút việc trước mắt phải giải quyết, buổi tối có thể không trở lại đây, cũng đừng chờ ta, phải đi ngủ sớm một chút, biết không?”

Ấm áp lúc nãy tựa hồ lập tức tan đi, Chữ Dịch Phong ý cười ngưng ở khóe miệng, sùng sốt một chút giọng cười nói: “Ừm, biết.”

Chữ Dịch Phong làm như là không có chuyện gì, đáng tiếc Lăng Tiêu liếc mắt là đã nhìn ra.

Lăng Tiêu lại ngồi xuống, lấy tay xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong, ôn nhu cười nói: “Không vui, đúng không? Sao vậy?”

Có một số việc không ai đề cập không ai hỏi tới thì mình dù có khó chịu cũng có thể coi như không có gì xảy ra, nhưng nếu như bị người thân mật nhất quan tâm hỏi đến, thì dù uất ức nhỏ cũng sẽ phóng đại vô số lần, chỉ muốn nói ra tất cả để được người yêu quan tâm dỗ dành.

Chữ Dịch Phong không thể giấu Lăng Tiêu việc gì, hẳn như là có con mắt nhìn thấu tâm can y nên thấp giọng đem việc khó chịu mấy ngày nay của mình nói ra. Nguyên bản sợ Lăng Tiêu nghe xong thiếu kiên nhẫn tức giận, nhưng thấy Lăng Tiêu nhìn y ánh mắt càng ngày càng ôn nhu sùng sốt nịch Chữ Dịch Phong không nhịn được nói ra toàn bộ, đến cuối cùng trong thanh âm đều tràn đầy vẻ oan ức.

Chữ Dịch Phong kỳ thực rất không thích bản thân mình như vậy, chuyện này thật là mất mặt? Cả hai đều là nam nhân, mà mình cứ lo lắng trước sau làm phiền người khác, nhưng chuyện tình cảm chính là như vậy, hăm càng sâu, suy nghĩ càng nhiều. Chữ Dịch Phong lại không thích tình cảm tâm trạng của mình phải phụ thuộc vào Lăng Tiêu nhưng cũng không có biện pháp, y thực sự là... quá yêu Lăng Tiêu mà thôi.

Lăng Tiêu lắng lắng nghe Chữ Dịch Phong nói chuyện, tâm trạng vừa đau lòng lại vừa vui mừng. Đau lòng y vì hắn mà trong lòng âm thầm chịu uất ức, vui mừng vì tiểu tướng quân của hắn cuối cùng cũng biết lo lắng ghen tuông, chỉ là vì hắn chỉ có thể là vì hắn.

Lăng Tiêu vốn không muốn cùng Chữ Dịch Phong nói những chuyện đen tối kia, sợ để tiểu ái nhân đơn thuần của mình bận tâm, nhưng hiện tại để y không lo lắng nên đành đem những dự tính sau này nói ra một chút cho y biết.

Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong hôn khắp người, ôn nhu, mê muội, giống như là muốn dùng nụ hôn này nói cho Chữ Dịch Phong trong lòng mình cũng yêu thương y như vậy. Ấu yếm nửa ngày mới tách ra, lại mê luyến hôn môi, suy nghĩ chốc lát nói: “Ta thành lập một nhóm tình báo, nói trắng ra, chính là thám tử.”

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong không có phản ứng quá lớn an tâm, tiếp tục nói: “Đừng trách ta nhiều chuyện,... Nói như vậy đi, đệ suy nghĩ một chút các Hoàng tử năm đó tại làm sao phải tranh giành một thời gian dài dẫn đến máu đổ đầu rơi, ta biết đệ không có muốn hại người: đó chính là điểm yếu lòng của đệ, nhưng chúng ta cũng phải phòng bị tốt để người khác không thể hại chúng ta, đúng không?”

Chữ Dịch Phong sùng sốt một chút gật gù, Lăng Tiêu trong lòng vui mừng, đây chính là Phong nhi ngoan của hắn lúc nào cũng làm hắn yên tâm, y nghe không hiểu cũng sẽ không hoài nghi, nhiều chuyện gượng ép khó tin chỉ cần là tự hắn nói y sẽ tin, Lăng Tiêu lại nói: “Những việc này cũng bình thường, trong Vương phủ ai mà không có tư nô của mình? Cừu cừu còn có không ít tinh binh ngoài biên chế, đệ nhớ tới năm đó ta đi chiến trường Bắc bộ tìm đệ thì cừu cừu cho ta hai mươi người chứ?. Cái này là điều bình thường.” Đem Vi Tranh lôi vào, như vậy Chữ Dịch Phong càng có thể hiểu rõ hơn.

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút gật đầu, lại có chút áy náy nói: “Huynh... Những ngày qua bận bịu như thế là dường thám tử cho ta đây? Ta còn trách huynh...”

“Đệ trách ta, ta mới cao hứng đây.” Lăng Tiêu chỉ mấy câu nói làm Chữ Dịch Phong bớt đi áy náy. Đúng là như vậy, Chữ Dịch Phong tính tình nóng nảy lại nháo loạn, nhưng Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong hết thấy mọi chuyện đều đúng: “Đều là ta không tốt, lần sau có chuyện gì ta cũng sẽ sớm nói cho đệ biết, sau này trong lòng đệ có việc gì cũng lập tức nói với ta...”

Nói ra hết mọi chuyện trong lòng Chữ Dịch Phong cuối cùng cũng thấy thoải mái, gật đầu cười nói: “Ừm, biết rồi, Ừ... huynh đi đi.”

Lăng Tiêu, cười nói: “Thôi, đệ đổi bộ quần áo, theo ta cùng đi, khỏi phải ở nhà lo lắng.”

“Ta cũng có thể đi?” Chữ Dịch Phong trong mắt sáng lên, y cũng chưa từng thấy thám tử trong truyền thuyết. Vi Tranh giáo dục y nhiều năm nhưng cũng bất công với y, một chút tà oai cũng không chịu nói với y, trong Hối Tín viện toàn là dạy mọi người về Đại Đồng giáo dục, Chữ Dịch Phong chưa từng thấy trong lòng tự nhiên là hiếu kỳ, nóng lòng muốn thử: “Đi nơi nào gặp mặt?”

Lăng Tiêu nở nụ cười, kỳ thực hẳn thành lập tổ chức tình báo không dùng danh nghĩa của Chữ Dịch Phong, những người kia chỉ biết chủ tử là Lăng Tiêu. Lăng Tiêu không muốn Chữ Dịch Phong dính đến những chuyện dơ bẩn này, suy nghĩ một chút nói: “Đệ muốn đi cũng được, có điều không thể để cho người khác nhận ra, chỉ có thể giả là tiểu đồng của ta, Ừ... đệ đồng ý?”

“Chuyện này thì có cái gì?” Chữ Dịch Phong không để ý những chuyện tiểu tiết, biểu hiện rất muốn Lăng Tiêu dẫn đi, hứng thú búng búng khuôn mặt nhỏ có chút đỏ lên: “Huynh nói ta nên mặc cái gì? Mặc y phục của tiểu yêu là loại y phục nào?”

Lăng Tiêu không nhịn được cười, ở bên tai của Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Biết ta nói tiểu đồng là cái gì không? Không phải tiểu yêu... Là làm tiểu đồng của ta, đệ đồng ý?” Lăng Tiêu nói bàn tay tiến vào trong y phục của Chữ Dịch Phong, ngón tay thon dài trượt xuống phía dưới Chữ Dịch Phong, tìm được một điểm bắt đầu xoa nắn, thấp giọng nói: “Biết là làm cái gì không? Ta muốn đi Anh Vũ Lâu gặp bọn họ, có thể đi theo vào đó chỉ có thể là luyện đồng.”

Chữ Dịch Phong mặt ửng hồng lên, y cùng Lăng Tiêu đã thân mật tự nhiên như thế biết Lăng Tiêu không phải nhục nhã y, tâm còn có chút nháy nhót, nuốt nước miếng, gật đầu lấp bắp nói: “Ừm... Biết rồi.”

Lăng Tiêu ngón tay tiếp tục làm chuyện xấu tiến vào một đoạn, chậm rãi xoa xoa bên trong tràng xích ách áp nhấn nhụi, thấp giọng nói: “Vậy thì đi thôi, mấy hôm không thân thiết, nơi này có muốn ta hay không?”

Điều này làm sao người ta trả lời được? Chữ Dịch Phong có chút động tình, trong thanh âm dẫn theo một tia ngọt ngào: “Đừng... Nghĩ, nhớ huynh...”

“Thật ngoan.” Lăng Tiêu hôn lên trán Chữ Dịch Phong vì y sửa lại y phục, cười nói: “Được rồi, cùng gia đi Anh Vũ Lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 50

Luyện đồng cũng không thể mặc y phục tốt như vậy, Lăng Tiêu mở ngăn tủ ra tìm kiện áo bào màu mực cho Chữ Dịch Phong thay đổi, lại đi tới cái gương tìm thử khác.

Chữ Dịch Phong mặc vào nhìn kỹ, vài vóc màu mực thô vô số gian đồ đăng màu lam đậm, xa hoa cực kỳ. Thân cẩm bào này vốn là của Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong mặc vào có hơi rộng, nhưng mặc lỏng lẻo lẻo như vậy lại toát ra hương vị lười biếng quyến rũ. Đặc biệt Chữ Dịch Phong da thịt trắng nõn mặc áo màu mực trên người lại cảm thấy đặc biệt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Lăng Tiêu đem tóc của Chữ Dịch Phong xổ xuống, chỉ dùng một đoạn vài màu lam buộc một ít tóc phía trên, phía dưới tóc vẫn xổ ra, hơi có chút phong lưu nhu nhược. Chữ Dịch Phong hứng thú búng búng đệ Lăng Tiêu chỉnh sửa trang phục, như là sợ người ta nghe thấy nhỏ giọng nói: “Như, như vậy có giống không?”

“Không giống.” Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong nghe vậy ngây người nên cười khê: “Đệ sao lại giống như luyện đồng được, cái trang như vậy chỉ có giống mấy phân ý tứ thôi.”

Chữ Dịch Phong cười cười lấy tay áo dài che mặt, Lăng Tiêu suy nghĩ một chút lại đi tìm kim châu thùy thao liên đến cho Chữ Dịch Phong đội ở trên đầu, hắc ti kim châu liên buông xuống che một phần gương mặt của Chữ Dịch Phong. Lăng Tiêu gật gù, một lúc lại vì y che mặt nên sẽ không có người nhận ra được.

Chữ Dịch Phong nhìn chính mình trong gương cười nói: “Ta như thế này mà đứng trước mặt Phụ Vương phỏng chừng người cũng không nhận ra được, ha ha...”

Lăng Tiêu tưởng tượng Thái tử thấy Chữ Dịch Phong hóa trang thành một thân luyện đồng, ai...không suy nghĩ cũng có thể đoán được....

Anh Vũ Lâu là một kỹ viện có tiếng trong Hoàng thành, bên trong tất cả đều là cô nương tuyệt sắc, cũng có một ít tiểu quan yêu diễm. Trong Hoàng thành có rất nhiều quý nhân tới đây tiêu khiển, ngư long hỗn tạp.

Anh Vũ Lâu đứng ra quản lý là tú bà Chương Đài mấy năm trước còn là hoa khôi danh tiếng, bây giờ qua tuổi ba mươi vẫn còn phong vận dư âm, thấy Lăng Tiêu đến rồi vội vã chào đón thân mật nói: “Ai yê Lăng tiểu Hầu gia đến rồi, lần trước tiểu Hầu gia ngồi một chút cũng không gọi cô nương tiếp đón liền đi, làm các cô nương của chúng ta ngày ngày nhớ thương nha...” Nói xong đem Lăng Tiêu dẫn lên lầu nhả ở bên trong, thấy bên cạnh Lăng Tiêu có người không giống như là khách đến tìm cô nương, cười khanh khách nói: “Tiểu Hầu gia sao đến chỗ chúng ta còn mang người của mình đến? Không nhìn lọt mắt các cô nương của ta à?”

“Trong nhà có một hài tử chưa từng ra ngoài nên nhàm chán vô cùng bên đòi theo.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, vừa nói một bên khẽ vuốt cổ áo Chữ Dịch Phong làm lộ ra chiếc cổ có làn da nhẵn nhụi: “Nghe nói ta muốn tới nơi này đàm luận nhất định không nghe lời, kẻ cận muốn đi cùng.”

Tú bà nhìn kỹ Chữ Dịch Phong, tuy rằng mặt mày bị châu liên che lại rồi, nhưng cũng nhìn ra là một nam hài cực thanh tú, bị Lăng Tiêu âu yếm cũng chỉ nhẹ nhàng thờ dốc cũng không có chống cự né tránh, càng hiếm có chính là thằng bé này không có đạo vị son phấn đúng là thêm chút tuấn lãng. Tú bà Chương Đài trong lòng gật đầu xác thực đáng giá cho Lăng tiểu Hầu gia yêu chiều như thế.

“Vậy cũng gọi mấy cô nương đến hầu hạ chứ?” Chương Đài cười khê: “Cũng cho tiểu công tử thấy những trò vui bên trong Anh Vũ Lâu của chúng ta?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không cần, đứa nhỏ này tâm đơn thuần, làm vậy không biết lại hoảng sợ lần sau không dám trở lại đó chứ. Ta hôm nay chỉ là đến đây ngồi một chút, chỉ đem một ít rượu và thức ăn đến đây đi, nếu như muốn mỹ nhân một lúc lại gọi người.” Nói xong cầm một nén bạc cho Chương Đài, Chương Đài là tú bà nên có kinh nghiệm trong lòng biết rõ người này đến đây là có việc, nàng trả trộn phong trần nhiều năm tự nhiên biết nặng nhẹ, hai tay tiếp nhận bạc, cười cười: “Biết rồi, vậy thì không làm lỡ chuyện của tiểu Hầu gia, muốn cái gì lại nói cùng ta.” Nói xong bước liên tục nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Chữ Dịch Phong thấy Chương Đài đi ra ngoài không khỏi thở phào nhẹ nhõm, loại nữ nhân này vượt qua nhận thức của y đối với nữ tính, lại sợ mình bị nhìn ra, vừa nãy rất là lo lắng. Sau khi yên lòng lại không nhìn được đánh giá cách bày trí trong phòng này, tuy không bằng trong phủ nhà mình nhưng cũng là họa đồng điều lương, bức rèm che thêu mành. Chữ Dịch Phong ngẩng đầu đối với Lăng Tiêu nhỏ giọng nói: “Nơi này thật là náo nhiệt, ta mới vừa nhìn thấy mấy.. Ừ, nữ nhân, là rất đẹp, lúc trước nghe nói: “hoàng kim tiêu tận một đêm mị” (dịch thoát nghĩa là có thể tiêu tốn nhiều tiền để có một đêm vui vẻ). Ta trước đây không hiểu được, hiện tại có chút rõ ràng.”

“Đệ rõ ràng?” Lăng Tiêu buồn cười, không nhìn được gãi hai đầu nhũ của y làm y ngứa ngáy: “Đệ rõ ràng cái gì? Nữ nhân rất ưa nhìn? Nếu không ta đi tìm tú bà kia kêu mấy cô nương đến cho đệ mở mang?”

Chữ Dịch Phong không chịu được nữa cười liên tục, hấn cả người đều sợ nhột, vội vã xin tha, nhỏ giọng nói: “Đừng... Ta ha ha...”

Lăng Tiêu ôm y giúp cho y sửa sang lại quần áo, gật đầu nhìn khuôn mặt hưng phấn của y bật cười: “Từ lúc bắt đầu đệ cao hứng cái gì đây? Nhìn thấy mấy nữ nhân xinh đẹp liền cao hứng phải không?”

“Không phải.” Chữ Dịch Phong vẫn là bị ép không ngưng cười được, nhỏ giọng nói: “Ừm... tú bà khi nãy nói huynh... Ừ không gọi cô nương, chính mình đi...”

Lăng Tiêu lập tức hiểu được, đứa nhỏ này bởi vì mới vừa nghe Chương Đài nói, biết mình không lâu lỏng nên cao hứng đây. Lăng Tiêu trong lòng ảm áp, cúi đầu đối với Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Đó là đương nhiên, ta là vì Anh Vương diện hạ thù thân như ngọc đây...” Nói khê lại cắn vành tai của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong không nhìn được, hằm hằm cười nói: “Ta biết... huynh sẽ không thích người khác.”

Lăng Tiêu trong lòng sung sướng cực kỳ, hấn mỗi ngày hao tâm tổn trí đều vì Chữ Dịch Phong, nhưng rất nhiều chuyện không thể nói với y. Lăng Tiêu sợ nhất chính là đến cuối cùng Chữ Dịch Phong cũng sẽ hoài nghi hấn, hiểu lầm hấn.

Lăng Tiêu có thể thấy được ngày sau ở trong mắt một số người mình sẽ là một kẻ mưu ma chước quỷ không thể tả, ngay cả cử cử của mình cũng không tin là mình chân tâm với Chữ Dịch Phong, huống hồ những người khác?

Lăng Tiêu không sợ những người khác hiểu lầm hấn không sợ những người khác hãm hại hấn, chỉ cần tiểu Hoàng tôn của hấn tin hấn là tốt rồi.

Lăng Tiêu cúi đầu hôn môi Chữ Dịch Phong một cái, vừa muốn nói tiếp thì một người đẩy cửa đi vào, thấy hai người vội vàng nói: “Xin lỗi xin lỗi, say rượu ta đi nhầm cửa...”

“Say rượu không sao, không làm hỏng việc mới tốt.” Lăng Tiêu nói xong ám hiệu, ngồi thẳng người lên cười nói: “Vào đi.”

Người kia xoay người đóng cửa, quay đầu lại thì trên mặt tử sắc khí khi nãy đã bay hết, tiến lên một bước quỳ một chân trên đất: “Chủ tử”

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, Nhiếp Quang.”

Nhiếp Quang đứng dậy nhìn Chữ Dịch Phong, ý tứ không cần nói cũng biết. Muốn nói chuyện chính sự mà bên người còn có một luyến đồng xem là ra cái sự gì?

Lăng Tiêu khê rừ mắt xuống, ôm lấy Chữ Dịch Phong để hấn nằm xuống gối đầu lên chân của mình, đối với Nhiếp Quang cười một tiếng nói: “Vô sự, đây là hài tử trong phòng của ta chưa bao giờ từng ra khỏi cửa, nghe xong cũng không biết việc gì cả đâu nào nói đi, đúng hay không?” Vừa nói tay lòn vào trong cổ áo của Chữ Dịch Phong dần dần đi xuống, nhẹ nhàng âu yếm hai điểm đỏ trước ngực y, Chữ Dịch Phong “A” một tiếng rên rỉ, đem khuôn mặt nhỏ ửng hồng chôn ở trên đùi Lăng Tiêu cất lực nhấn nhai khoái cảm không lên tiếng nữa.

Lăng Tiêu cũng không đùa y nữa, uống một chén trà nói: “Hôm qua Sử Phái có đi tìm người?”

Nhiếp Quang thấy Lăng Tiêu không kiêng kị Chữ Dịch Phong, mình tuy không đồng ý nhưng cũng không tiếp tục nói gì, gật đầu nói: “Sử Phái đi tìm ta, cũng bàn giao công việc ở Lâm Thủy Hiên, ngày sau nơi đó coi như là Trang Tử, ta cũng phái nhân thủ qua đó, như vậy cũng thuận tiện khi hành sự.”

“Vậy thì tốt.” Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, một lát cười nói: “Người đã làm cho ta không ít chuyện, nhưng đến hôm nay mới là lần đầu cùng người gặp mặt, ngày sau phòng chừng cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, có việc thì ở Trang Tử báo cáo lại, sợ lại là gặp mặt không được...” Lăng Tiêu nói xong đem một hầu bao đưa cho Nhiếp Quang, cười nói: “Trong này là mấy tấm ngân phiếu, xem như là ủy khuất người nhiều ngày khổ cực đi. Sử Phái nói với ta, vì thành lập tổ chức cơ mật này người sử dụng không ít phí giao thiệp cũng dùng không ít tinh lực.”

Nhiếp Quang do dự lại nói: “Vi chủ tử bán mạng là nên, bạc... Sử Phái đã cho ta...”

“Cầm đi.” Lãng Tiêu để hấn nhận lấy nở nụ cười: “Nên đưa cho người bạc ta đã sớm định ra rồi, cái kia một phần một ly cũng không thiếu được, đây là tâm ý của ta. Nếu theo ta thì tiền bạc sẽ không bao giờ thiếu, ta chỉ có một chút yêu cầu: Muốn trung tâm.”

Nhiếp Quang hai tay cầm lấy hầu bao, cúi đầu nghiêm mặt nói: “Nhiếp Quang thề chết công hiến cho tiểu Hầu gia.”

Lãng Tiêu gật gù, lại uống một chén trà nói: “Lúc trước để người tra chuyện cũ thốc mực vùng thối, nhất thời tra không ra có thể có nguyên do... Nhưng thẳng trước ta phân phó nhiệm vụ cho người làm có hơi gấp, chính người ước lượng là tốt rồi... Còn có cái gì muốn nói với ta không?”

Nhiếp Quang suy nghĩ một chút nói: “Chủ tử chuyện lúc đầu có tra ra một ít, kỳ thực là có một chút tiến triển, chỉ là không xác định vẫn không dám cùng chủ tử nói, nghĩ đợi bắt được chứng cứ xác thực sẽ báo lại cùng chủ tử hiện tại chủ tử nếu hỏi...”

Lãng Tiêu ngồi thẳng người lại, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh, Chử Dịch Phong còn ở trong lồng ngực của mình đây.

Lãng Tiêu trong lòng hối hận không ngớt, chỉ nghĩ hôm nay gặp Nhiếp Quang chỉ nói chuyện tổ chức cơ mật để Chử Dịch Phong nghe cũng không sao. Không nghĩ đến Nhiếp Quang đột nhiên nhớ tới việc trước đây mình đã dặn dò hấn điều tra chuyện tranh trừ lúc trước cùng chuyện của Trương Kế.

Lúc đầu nói để Chử Dịch Phong ở nơi này không có chuyện gì, hiện tại đột nhiên không cho hấn nói thì hai người đều sẽ hoài nghi, Nhiếp Quang hoài nghi cũng không sao, nếu như Chử Dịch Phong nổi lên lòng nghi ngờ... phải thủ hạ tra ra chuyện Thái tử năm đó. Lãng Tiêu cảm thấy Chử Dịch Phong có thể coi chuyện này rất là to tát.

“Vậy thì đợi đến lúc có chứng cứ xác thực lại nói với ta.” Lãng Tiêu trong đầu đắn đo chỉ là trong nháy mắt, lập tức chặn đứng câu chuyện của Nhiếp Quang, lạnh nhạt nói: “Nhiếp Quang... Ta thích nhất người là ở chỗ người tuổi còn trẻ nhưng gặp chuyện giữ được bình tĩnh, người hiểu không?”

Nhiếp Quang sửng sốt, gật đầu tiếp tục nói: “Đa tạ chủ tử khích lệ, chuyện kia đã có một chút chứng cứ thuộc hạ xin báo cùng chủ tử.”

Trong lúc này Lãng Tiêu hận không thể rút đao đâm chết hấn, sao cứ như vậy mà nói sự thật?

“Trương Kế từ nhỏ tính tình kiêu căng khó thuần, trong triều cùng với đồng liêu giao hảo hầu như không có.” Nhiếp Quang không nhanh không chậm nói: “Nhưng thuộc hạ tìm được các nô tài năm đó làm việc ở Trương phủ, còn lục xem được một phong thư tín trong Trương phủ bên trong niêm phong, chứng minh Trương Kế tướng quân từ nhỏ từng cùng Tư Hoàng tử giao hảo.”

Lãng Tiêu tâm đang treo lên cao đột nhiên thả xuống, may thật là may...

Không phải liên quan đến Thái tử là tốt rồi, Lãng Tiêu thở một hơi, nói: “Nói tiếp.”

Nhiếp Quang hạ thấp giọng, tiếp tục nói: “Việc này được làm vô cùng bí mật, nhưng ở năm đó... Mười mấy năm trước, Tư Hoàng tử lúc chuyện xảy ra vẫn có mấy người biết đến, Trương Kế cùng Tư Hoàng tử, cũng chính là Hiền Vương lúc đó qua lại thư từ thân mật, hơn nữa ở trên phong thư có thể biết được sau khi Tư Hoàng tử mưu nghịch thất bại Trương Kế từng muốn xuất binh cứu viện.”

Lãng Tiêu nghe vậy không nhận được xuất thần, khẽ vuốt những sợi tóc của Chử Dịch Phong đang nằm trong lồng ngực của mình. Chử vương triều Tư Hoàng tử, năm đó cũng là Hiền Vương, khi người này chết đi thì Lãng Tiêu cùng Chử Dịch Phong mới vừa chào đời, nhưng những năm sau này vẫn biết một ít chuyện liên quan đến vị Vương gia này.

Tư Hoàng tử thuở nhỏ thiên tư thông minh, là do Hàn quý phi sinh ra, nhưng thuở nhỏ được Tiên hoàng nuôi dưỡng ở dưới gối, địa vị cao hơn so với các Hoàng tử khác.

Tư Hoàng tử năm đó rất được Thánh Thượng yêu thích, lại có mẹ cả là Vệ Hoàng Hậu thương yêu, vô cùng tôn quý. Có người nói vị Hoàng tử này thì từ ca phú không chỗ nào không giỏi, dung mạo cũng là vô cùng đẹp. Năm đó ở trong Hoàng thành được thái thái và các tiểu thư tôn sùng không khác với Lãng Tiêu Hầu gia Lãng Vô Song.

Thánh thượng quá mức thương yêu hấn, không chỉ lệnh cho Lãng Xuân Thu Lãng Hầu gia đơn độc giáo dục hấn, còn nhân sinh thần năm hấn mười sáu tuổi đã sớm phong Vương, phong hào cũng đáng giá cho người cân nhắc: Hiền Vương.

Có thể là được ban ân quá nhiều nên làm Tư Hoàng tử đầu óc choáng váng, cũng có thể là bên cạnh hấn tiểu nhân bắt an nói ra nói vào, phong Vương đến năm thứ ba, Hiền Vương làm phản.

Sau khi sự việc xảy ra sẽ không có gì để nói, niêm phong Vương Phủ, bắt giữ Hiền Vương, Hiền Vương Phi với Tông nhân phủ, mấy ngày sau hai người sọ tội tự sát. Trong cung Hàn quý phi sau khi nghe tin cũng ngày cũng tự sát. Vệ Hoàng H ậu cũng bởi vì vậy mà thương tâm ốm đau hơn một tháng.

Chuyện này Hoàng thất coi như một việc bê bối, một Hoàng tử được sủng ái như vậy, thậm chí có thể sẽ phong làm Thái tử lại tạo phản. Việc này không khác gì ở trước mặt người trong thiên hạ tát lão Hoàng Đế một cái tát mạnh. Đây chính là Hoàng tử người thương yêu nhất vậy mà Hoàng tử này lại làm ra chuyện phản loạn.

Cho nên sự việc năm đó nghiêm cấm mọi người đàm luận tra cứu, chỉ là sau mười mấy năm truyền tới hiện tại chỉ còn sót lại đôi câu vài lời, Lãng Tiêu cùng Chử Dịch Phong biết đến cũng chỉ có những chuyện này.

Trương Kế nếu như năm đó cùng Tử Hoàng tử giao hảo, hơn nửa ngày tết mấy tháng trước Lăng Hầu gia có nói Trương Kế năm đó cùng Thái tử lại có mâu thuẫn ... Lăng Tiêu trong lòng chỉ có chừng đó manh mối, nhưng mơ hồ cảm thấy trong này tất nhiên có nội tình. Có điều hiện tại cũng chỉ có thể gác lại, Lăng Tiêu trầm ngâm lại cười nói: “Được, ta nhớ rồi, hôm nay mọi chuyện tới đây thôi, người có thể lui ra.”

“Vâng.” Nhiếp Quang hành lễ lui ra, Lăng Tiêu ôm lấy Chử Dịch Phong, cẩn thận giải thích: “Chuyện của Trương Kế ta không làm rõ được vẫn rất tò mò, liền ra lệnh cho Nhiếp Quang bọn họ tìm hiểu.”

Chử Dịch Phong gật gù: “Ta biết, ta cũng cảm thấy kỳ quái đây... Ai không muốn tìm hiểu mọi việc cho rõ ràng?”

Thực sự là một người đơn thuần, như vậy cũng tin, Lăng Tiêu trong lòng âm áp, đại khái vì hắn nói bất cứ lý do gì y cũng sẽ tin. Lăng Tiêu đem ngạch châu lên lấy xuống, khẽ hôn cái trán tròn bóng của Chử Dịch Phong: “Xong việc rồi, cảm thấy chơi vui không?”

Chử Dịch Phong cười hì hì sờ sờ trán mình, nhỏ giọng nói: “Lần đầu tiên như vậy... Cảm thấy thú vị, chúng ta cùng trở về, đi thôi?”

“Trở về?” Lăng Tiêu nở nụ cười ôm lấy Chử Dịch Phong trực tiếp tiến vào bên trong đem hắn áp lên trên giường, khẽ cười nói: “Lần đầu tiên mang đệ đến đây, tự nhiên phải sướng khoái vui chơi một lúc.” Chử Dịch Phong ngày hôm nay nhu thuận ngoan ngoãn lại tín nhiệm hắn, Lăng Tiêu trong lòng rất vui vẻ. Hắn đa tâm như vậy phí nhiều tiền bạc như vậy chỉ là vì, có thể làm cho Tiểu vương gia của hắn sau này sống thư thả thoải mái là được.

Chử Dịch Phong nằm ở trên giường thấy trong phòng có chút chật hẹp, đỏ mặt khẽ nói lắp ba nói: “Ồ... Ồ đây làm?”

“Không làm” Lăng Tiêu cúi xuống thân thể đè ép ở trên người y, nhẹ giọng nói: “Ồ chỗ không sạch sẽ này ta sẽ không cần, với lại ta không muốn làm đệ đau....” Nói xong bàn tay tiến vào trong y phục của Chử Dịch Phong đem áo của hắn mở rộng nhưng không cởi ra, hôn một cái trên lồng ngực trắng nõn, một đường hướng xuống dưới, ôn nhu, sũng ướt ngâm tẩm khí đang bán cương của y...

“A... A.” Chử Dịch Phong không chịu nổi kích thích này, nhắm mắt lại, cơ thể đơn bạc hơi cuộn mình co giật, Lăng Tiêu mất phương hướng hơi nhíu, giọng nói cũng khàn khàn: “Phong... Đừng nhắm mắt, nhìn mình đang được ta làm ra sao,... Nghe lời.”

Chỉ cần là Lăng Tiêu nói y sẽ không cách nào không nghe, Chử Dịch Phong mở mắt ra lúng túng nhìn cái kia nơi, chỉ là nháy mắt mặt liền đỏ, nghẹn ngào xin tha.

Không biết qua bao lâu mới “A” một tiếng ở trong miệng Lăng Tiêu phóng thích ra ngoài.

Trong thân thể dư vị chưa tiêu, Chử Dịch Phong nhẹ nhàng thở hổn hển bị Lăng Tiêu ôm vào trong lòng, một lát nhỏ giọng nói: “Huỳnh... huỳnh cần không? Nếu không...”

“Ta không có chuyện gì, trở về làm tiếp.” Lăng Tiêu ôn nhu hôn môi Chử Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Đây là khen thưởng đệ nghe lời, yêu thích không?”

Chử Dịch Phong nghe vậy mặt lại đỏ một tầng, một lát chậm chậm gạt đầu, Lăng Tiêu không nhìn được cười, lại cùng Chử Dịch Phong ôn tồn một lúc, chờ y bình phục tâm trạng mới giúp đỡ y mặc lại y phục xuống lầu. Hai người lúc này cứ như thể dặt tay mà đi, về nhà ban đêm tiếp tục triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ừm...” Chử Dịch Phong gãi gãi mũi, hướng vào trong chăn hơi co lại, Lăng Tiêu cười khẽ, cầm tua ngọc bội nhẹ nhàng quét lên gò má của Chử Dịch Phong.

Trong mộng Chử Dịch Phong tỉnh tỉnh cũng rất tốt, không hề thiếu kiên nhẫn, chỉ là hơi di chuyển né tránh, Lăng Tiêu không nhìn được cười, tối hôm qua dẫn vật hơi quá một chút, làm cho y hiện tại còn buồn ngủ không tỉnh được.

Dù ngủ không đủ cũng đã đến giờ thức dậy, lúc Lăng Tiêu đi ra bên ngoài thì bọn nha đầu đã thu thập xong, ngày hôm nay chỉ có một việc là không tốt, Lăng Tiêu nhẹ nhàng đẩy vai Chử Dịch Phong một cái: “Đứng lên, nghe thấy không?”

Chử Dịch Phong vươn mình lập tức đâm vào lòng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu bật cười, nhẹ giọng nói: “Sao còn chưa dậy nữa? Hôm qua ta đến Thánh Thượng thỉnh ân, Thánh Thượng đã đồng ý để hôm nay ta dẫn đệ đi săn giải sầu, lẽ nào không muốn đi à?”

“Cái gì?” Chử Dịch Phong lập tức mở mắt ra, vui vẻ nói: “Thật sự? Huỳnh ngày hôm qua sao không nói với ta?”

Lăng Tiêu đứng lên nói: “Ngày hôm qua quá nhiều việc, hết việc này đến việc khác nên đã quên nói cho đệ, mau đứng lên.” Lăng Tiêu biết tính tình Chử Dịch Phong như tiểu hải tử, nếu như tối hôm qua mà nói chắc chắn y sẽ hưng phấn đến mức không ngủ được, hơn nữa đứa nhỏ này hiện tại cũng học

xấu, ngủ không được liền bắt kể chuyện cười, nói chuyện cười hai người đều không ngủ được. Vì lẽ đó vẫn nên để sáng sớm nói thì tốt hơn, còn có thể đùa y nhanh chóng rời giường.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đứng dậy mặc quần áo, khi sửa soạn xong thì bọn nha đầu hầu hạ rửa mặt ở bên ngoài mới đi vào, mỗi người mắt nhìn thẳng, tay chân lạnh lẽo hầu hạ hai người rồi mới cho truyền gọi bữa sáng.

Bữa sáng hai người tùy ý ăn một chút liền lên đường, bãi săn ở ngoại thành cách Anh Vương phủ khá xa, phải cưỡi ngựa hơn một canh giờ mới chạy tới, may mà hai người đều ở trong xe ngựa, trò chuyện ăn chút điểm tâm trái cây cũng không cảm thấy thời gian quá lâu, giờ Tý liền đến nơi.

Ở bãi săn quan viên chờ đợi đã lâu, thấy hai người đến rồi vội vã đón vào hành cung, Lăng Tiêu đã sớm sai người thường trước, Hoàng tử Hoàng tôn yêu thích săn bắn không nhiều, bãi săn bên này quanh năm yên tĩnh, thật vắng và một hồi nhưng quan viên nơi này ân cần vô cùng, lại thấy Lăng tiểu Hầu gia ra tay xa hoa càng thêm chú tâm, một đường theo phía sau Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu, vượt cấm nói: “Không biết Vương gia cùng tiểu Hầu gia đến nhanh như thế, thức ăn vẫn chưa chuẩn bị tốt, trước tiên dùng chút điểm tâm có được không?”

“Không cần.” Chữ Dịch Phong tiến vào chuồng, chọn hai con ngựa lông đỏ thăm đi ra, quay đầu nói: “Không phải huynh có mang thức ăn đến sao, khi nào đổi lại cho người mang đến, đi thôi.” Nói xong nắm hai con tuấn mã đi ra, đem dây cương của một con đưa cho Lăng Tiêu, cười nói: “Không cần gọi quá nhiều người đến, một đội người thêm vào hai mươi mấy con chó là được, huynh muốn dùng loại cung nào?”

Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong đi tới giá đựng binh khí Lăng Tiêu cầm một cái cung dài, nắm dây cung kéo một hồi, nhưng lại kéo không được. Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Đây là Nhất Thạch cung, huynh dùng cái này nha.” Nói xong, lại chọn một cái khác đưa cho Lăng Tiêu: “Thử cái này xem, Ngũ Đầu.”

Lăng Tiêu mới vừa rồi không kéo được cái cung kia cũng không xấu hổ, cười một tiếng nói: “Ta xem trên sách có viết không phải là Tam Thạch cung, Ngũ Thạch cung mới không thể kéo nổi sao? Sao ta ngay cả Nhất Thạch đều kéo không được?” Tiếp nhận cung Chữ Dịch Phong đưa cho, lần này hơi dùng sức liền kéo được, cười nói: “Được, vậy dùng cái này đi.”

“Ngũ Thạch?” Chữ Dịch Phong tròn mắt lên: “Không phải chứ? Nhất Thạch bình thường ở trên chiến trường đã không thực dụng, Ngũ Thạch... cảm đánh người thì được ha ha.” Chữ Dịch Phong cũng không chọn lại, chỉ lấy cung Lăng Tiêu vừa nãy chưa kéo được, lại gọi người đi lấy kèn lệnh, lưới vây, mình và Lăng Tiêu lên ngựa, cười nói: “Ngày hôm nay xem có thể săn được mẻ lớn hay không hay cả ngày đều là thỏ hươu.”

“Ừm.” Lăng Tiêu khẽ vuốt bòm tuấn mã dưới thân, cười một tiếng nói: “Có điểm tốt.”

Chữ Dịch Phong vừa nghe lại càng cảm thấy hứng thú, quay đầu hướng quân sĩ theo hầu cười nói: “Có nghe không? Tiểu Hầu gia nói có điểm tốt, xem ai có may mắn săn được đầu tiên nha!” Chữ Dịch Phong săn bắn từ trước đến giờ không thích một đám người giúp đỡ vây đuổi chặn đường cuối cùng chính mình chỉ cần cho nó một mũi tên, vô vị, còn không bằng để mọi người cùng nhau náo nhiệt chơi vui. Trên bãi săn mọi người đều biết tính khí vị Vương gia, nghe vậy sang sảng hồ ứng.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu cười giục ngựa tiến vào bãi săn.

Lăng Tiêu cũng cưỡi ngựa bắn cung nhưng so với Chữ Dịch Phong kém xa, hơn nữa hắn dùng chính là Ngũ Đầu cung, chỉ có thể bắn các loại thú nhỏ ở gần, còn đối với các loại ở xa dù cho có bắn xuyên qua cũng không gây sát thương lớn, cũng may Lăng Tiêu vốn là đến bồi Chữ Dịch Phong chơi, hắn cũng không quá nhiệt tình săn bắn.

Chữ Dịch Phong mấy ngày nay tinh thần dồi dào, lúc trước tới đây chơi đều là từ trong quân đi ra tiện đường săn bắt ít thú, cũng không dám trì hoãn, nhưng lần này tới đây là được Hoàng gia gia nể phê, còn có thể dùng hành cung, hơn nữa cũng không có quy định thời điểm phải trở về, chỉ nói không được trì hoãn quá lâu, Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng thấy tốt, không lâu sau liền săn được một con nai con, Lăng Tiêu vẫn không nhanh không chậm đi theo phía sau, nhìn y giục ngựa, nhìn y ngưng thần lắng nghe tiếng gió, nhìn y nâng cung bắn tên.

Gọi người hầu đến thu thập con nai đã chết, Chữ Dịch Phong quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Tiểu Hầu gia! Điểm tốt phải không?” Bọn quân sĩ nghe vậy cũng dồn dập ồ ào.

Lăng Tiêu cười cười đem một hầu bao ngày hôm nay mang theo cỡi xuống, giục ngựa đến gần tự mình đeo lên cho Chữ Dịch Phong mang theo, cười nói: “Bên trong có chứa một ít dược liệu trữ trọng lâu, bán chỉ liên còn có lang độc, tránh được ngũ độc.”

(Mọi người thông cảm ta cũng không biết cái đám dược liệu đó gì gì, biết là chống độc hén)

Chữ Dịch Phong sững sờ cau mũi một cái, nghi ngờ nói: “Ta lại không phải tiểu hài tử... Tránh ngũ độc cái gì?”

“Ha ha... Đệ còn nói không phải là tiểu hài tử sao.” Lăng Tiêu không nhịn được cười: “Mang theo đi, vừa nãy chỉ là đùa đệ thôi, ta cũng không có mang cái gì may mắn đến, cái này vẫn là đồ mới.”

Chữ Dịch Phong bĩu môi, nhưng nghĩ tới dược liệu trong hầu bao nhất định là Lăng Tiêu tự tay phối ngay lập tức lại cao hứng, trong hầu bao tăng thêm một chút mùi của hương liệu, đeo ở trên người cũng chỉ nghe được một làn hương vị nhàn nhạt không gay mũi, Chữ Dịch Phong ngoài miệng nói không phải tiểu hài tử nhưng trong lòng vẫn là yêu thích không thôi, thay đổi một cái cung lớn giục ngựa đi sâu vào trong rừng.

Nơi này hai người chơi vui vẻ, nhưng lại không biết ở Trầm Hương Tả trong Thọ Khang Hầu phủ huyền ảo long trời lở đất...

“Thật sự chỉ có những này?” Lăng Y xem lại một lần danh sách hồi môn, dường như không tin con mắt của mình, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng ta đây dễ ức hiếp? Nói cũng thật dễ nghe là toàn bộ sáu mươi bốn thứ đã chuẩn bị đầy đủ, chính người nhìn xem nơi này có cái gì? Không bằng một phần mười của Lăng Trĩ lúc trước?”

Hạ Lan cảm qua danh sách hồi môn tay cũng run rẩy, giường gỗ đào chạm vàng. một chiếc, tủ gỗ đào ba ngăn mạ vàng. một chiếc, màn trướng bình phong tiểu giường. một bộ..., trang sức ngọc bích khảm vàng. sáu bộ, trang sức phi thủy. sáu bộ, vòng cổ vàng. hai chiếc, vòng cổ bạc.. bốn chiếc...

Hạ Lan càng xem lửa giận càng tăng, móng tay bấm chặt vào bên trong hi đan, cả giận nói: “Đây rõ ràng là bắt nạt người khác! Đồ vật thiếu cũng thôi đi, sao ngay cả đồ cưới cũng đều kém hơn so với Lăng Trĩ khi đó? Nàng dùng đều là gỗ lê hoa tử đàn, mà hiện tại lại toàn là gỗ đào, trang sức cũng kém nhiều như thế, chẳng lẽ lúc trang điểm lại bày ra chút xiu trang sức này?”

“Đừng tưởng rằng ta dễ ức hiếp...” Lăng Y tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, ngón tay trắng nõn chăm chú nắm chặt, tàn nhẫn nói: “Đi, giúp ta gọi Đại thiếu nữ đến, nói ta có chuyện gấp cần hỏi nàng!”

Thi phu nhân đã sắp xếp xong cho Lăng Trĩ, bây giờ chậm rãi đem mọi việc trong phủ giao cho Kinh Ngọc quản lý, lúc đầu Thi phu nhân còn có chút phòng bị nàng, cũng nửa úp nửa mở nói chờ Lăng Tiêu cưới Nhị thiếu nữ sau đó đem quyền quản gia giao cho Nhị thiếu nữ, Kinh Ngọc cũng đáp ứng.

Lại nói Lăng Tiêu bây giờ còn chưa đính hôn, coi như là sau này Nhị thiếu nữ vào cửa, chính mình quản mấy năm gia trong phủ cũng có địa vị tương đối cao, nói sao đi nữa thì so với hiện tại vẫn tốt hơn, Kinh Ngọc tuy không thông minh bằng Lăng Trĩ nhưng thẳng ở tính thức thời, cũng không có nhiều mưu đồ xấu như Hạ Lan, nàng hiện tại có hai nhi tử, tâm nguyện đã trọn, chỉ mong mình và phu quân trải qua những tháng ngày tốt đẹp, đến ngày Lăng Tiêu làm đương gia mà mình có nơi để ở là tốt rồi, nhớ đến Hạ Di nương, Kinh Ngọc càng thêm hiểu rõ, chờ đến thời điểm lão gia tử không còn, Lăng Tiêu chắc chắn không thể dung bà ta.

Hôm nay Lăng Hiên ở bên ngoài có việc vẫn chưa về, Kinh Ngọc lệnh cho vú nuôi ôm hai nhi tử đến chơi đùa, thời điểm nha đầu của Lăng Y đến nàng còn đang cầm cái trống bỏi đùa hai huynh đệ chúng cười, nghe nha đầu thông truyền xong Kinh Ngọc chậm rãi thả xuống trống bỏi, đứng dậy căn dặn vú nuôi vài câu mới chỉnh trang xiêm y đi ra.

*Trống bỏi

Nha đầu hồi môn Thúy Vân của Kinh Ngọc nhìn không thuận mắt, thấp giọng nói: “Nãi nãi cũng quá tốt, Đại tiểu thư thực sự là thiên kim tiểu thư, ngay cả giờ ngo nghỉ trưa cũng cất công sai khiến nha đầu đến phòng đại tẩu tử, không biết quy củ... Nãi nãi trước khi xuất giá cũng là Đại tiểu thư trong phủ! Không thể so với sự cao quý của nàng ta sao? Hiện tại nàng cũng dám...”

“Thúy Vân.” Kinh Ngọc đánh gãy lời nói của Thúy Vân đang tức giận bất bình, thấp giọng nói: “Phía sau nghị luận chủ nhân, người nói xem là quy củ sao?”

Thúy Vân nghe vậy cúi đầu không nói, Kinh Ngọc cũng biết nàng là muốn tốt cho mình. Thật ra Kinh Ngọc sao lại không biết những điều này, từ lúc gả vào trong phủ nàng đã thấy được kiến thức của đại gia tử, như Thi phu nhân Lăng Trĩ lời nói, việc làm đối nhân xử thế xác thực làm người khác kính phục, chính mình cũng âm thầm mô phỏng học tập theo, nhưng nói đến Lăng Y vị tiểu thư này... Kinh Ngọc an ủi mình, không tới một tháng thì nàng ta đã phải gả ra ngoài.

Tiến vào Trầm Hương Tạ, Kinh Ngọc liền nghe thấy một vài lời khó nghe, nàng chỉ cho là mình chưa nghe thấy, đi vào ôn nhu cười nói: “Y muội muội làm sao vậy? Đột nhiên kêu tỷ đến làm tỷ giật cả mình đây, lo lắng hay là không thoải mái?”

Mấy câu nói này làm nha đầu bà tử trong phòng đều ngượng ngùng, lời này nghe thân thiết, ý tứ nhưng rất rõ ràng, người đánh chủ ý gì mà kêu người giữa trưa đến phòng kêu ta đến?

Lăng Y và Hạ Lan đang trong con thịnh nộ nên không có nghe ra, Hạ Lan ra lệnh cho bà tử và bọn nha đầu đều đi ra ngoài, Kinh Ngọc liếc mắt nhìn danh sách hồi môn trên bàn trong lòng liền hiểu rõ ràng bảy, tám phần, đuổi hết người đi thì ra là vì chuyện này? Vội vã cười nói: “Sao cho các nàng lui xuống hết? Uống chung trà cũng không có ai châm nước.” Nói xong vững vằng vàng vàng ngồi xuống, chúng nha đầu bà tử nghe vậy cũng không dám đi ra ngoài.

Trong phòng nhiều người Lăng Y cũng không muốn đánh mất thể diện, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu không có chuyện gì cũng không dám làm phiền Đại thiếu nữ nãi nãi, là Di nương vừa nãy đem danh sách hồi môn đưa tới cho ta xem, ta nhìn thấy không thích hợp.”

“Chỗ nào không thoải đáng muội muội cứ nói với tỷ.” Kinh Ngọc hai tay đặt nhẹ trên đùi cười nhạt nói: “Việc này chính là do tỷ lo liệu hết tất cả.”

Lăng Y cất lực nuốt giận, nói: “Ta chính là muốn biết tại sao hồi môn của ta so với Lăng Trĩ lại ít hơn nhiều? Ta không nghĩ có thể cùng với nàng so sánh, ai bảo ta không có ca ca tốt đây? Nhưng cũng không nên chênh lệch như thế, nói cho cùng cũng là vì thể diện của Hầu phủ.”

Kinh Ngọc nghe xong lời này mặt thoát trắng bệch, không có ca ca tốt? Đây là muốn nói đến Lăng Hiên sao?

“Đại tiểu thư hiểu lầm, có ca ca tốt hay không tiểu thư trong phủ gả đi thông lệ cũng không có gì thay đổi.” Kinh Ngọc tức đến nỗi tim phổi đều đau, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhạt: “Tiểu thư ở trong phủ là con thứ, lại không phải được nuôi dưỡng ở dưới gối thái thái, hồi môn cũng chỉ được có chừng này, mấy đời quy củ giờ đến tỷ nên tỷ cũng không dám cãi. Đại tiểu thư không tin cứ đi tra thông lệ trong phủ, không được nữa thì đi hỏi cô tớ mẫu, thực sự không cần nói với tỷ những lời này.”

Kinh Ngọc nói xong đứng dậy muốn đi, Hạ Lan vội vã ngăn lại rồi vội la lên: “Chúng ta không nói lẽ, chỉ nói tiền lẽ, Nhị tiểu thư xuất giá thì Nhị thiếu gia tự mình thêm nhiều như vậy, lẽ nào hiện tại Đại thiếu gia lại không cho thân muội muội mình thêm một chút?”

“Di nương nói đùa.” Kinh Ngọc gật đầu nở nụ cười: “Đại thiếu gia nếu như thêm một chút lẽ nào con thể làm chủ sao? Chuyện của phu quân một thân nữ tặc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) nhân gia nào dám quơ tay múa chân? Phu quân nói cái gì thì chính là cái đó, việc này Đại thiếu gia xác thực không có đề cập với con, Di nương muốn biết thì đi hỏi Đại thiếu gia đi, con tuy là vì chính thể nhưng vẫn không dám nhúng tay vào quyết định của phu quân.”

Kinh Ngọc thấy Lăng Y và Hạ Lan còn muốn nói nữa, lại nói: “Đại tiểu thư có ca ca tốt hay tốt nhất không nên nhắc lại, lời này tỷ nghe thì không sao, chỉ sợ người khác nghe xong chưa chắc sẽ không nổi giận. Còn có một câu, Đại tiểu thư sắp xuất giá vẫn nên lấy việc phụng dưỡng trưởng bối làm đầu, như vậy sau này có xảy ra chuyện không như ý còn có người nguyện ý làm chủ cho Đại tiểu thư, Di nương vẫn nên khuyên bảo nhiều hơn.”

Nói xong đặt tay lên tay Thúy Vân đứng lên, cười nhạt nói: “Đại tiểu thư nghỉ ngơi đi, Di nương cũng vậy.” Nói xong mọi người đi ra ngoài.

Lăng Y bị một lời nói của Kinh Ngọc tức giận đến suýt chút nữa bùng nổ, nhưng cũng nghe vào được một câu, mình xuất giá sắp, hiện tại cùng nhà mẹ đẻ làm ăn ỉ lên sẽ không có quả ngon ăn, nhưng con giận này làm sao nuốt trôi, nàng mười mấy năm qua mọi mặt đều muốn hơn Lăng Trĩ, bây giờ là thời điểm nữ nhi nổi bật nhất lại bị Lăng Trĩ đè ép không thể ngẩng đầu!

“Đi... đi tìm phụ thân nói, hồi môn của con quá ít, không đúng như thông lệ.” Lăng Y chợt nhớ tới Lăng Nho Học, bây giờ có thể giúp đỡ nàng cũng chỉ có phụ thân thôi, vội vàng hướng Hạ Lan la lên: “Nhanh đi, đi nói cùng phụ thân!”

“Được được.” Hạ Lan cầm khăn vội vã rồi đi.

Lúc này Lăng Y và Hạ Lan còn không biết, từ mấy ngày trước Thi phu nhân đã cho gọi Lăng Nho Học đến giáo huấn một phen: “Trĩ nha đầu xuất giá thì người cho được cái gì, đợi đến Y nha đầu ra cửa người có thể cho nhiều hơn thông lệ sao, Thọ Khang Hầu phủ là là phù đệ có lẽ nghi dàng hoàng, thứ đích khác biệt không thể hủy, không thể để cho người khác chê cười.”

Lăng Nho Học mấy năm nay vẫn luôn sợ đại cô của hắn, tuy rằng cũng nghĩ đến khi Lăng Trĩ xuất giá thì mình cũng không cho gì, nhưng khi đó cũng lập tức đáp lại. Chỉ là lúc đó hắn còn chưa nghĩ đến chuyện sau này thôi.

...

Bãi sản bên kia đến đêm thì buổi sản bản mới kết thúc, Lăng Tiêu sản được hai con thỏ, Chử Dịch Phong sản được bốn con nai, hai con hươu và sáu con hồ ly, hoặc là nói Chử Dịch Phong trong lúc sản hồ ly tiện thể sản thêm nai và hươu, y nguyên bản cũng không nghĩ tới, chỉ là sản được một con hồ ly thì người hầu bên cạnh thuận miệng nói một câu mùa thu da lông là tốt nhất, làm áo choàng mùa đông mặc sẽ rất ấm, Chử Dịch Phong liền chăm chú tìm sản hồ ly.

Sáng sớm hai người ở trên xe ngựa ăn chút thức ăn, hiện tại đã sớm đói bụng. Lăng Tiêu dặn dò nội thị đi thu thập hồ ly, chính mình mang theo Chử Dịch Phong về hành cung. Hành cung bên trong đã sớm an bài xong thịt nướng. Lăng Tiêu không có khái niệm quân tử xa nhà bếp, không cho nội thị động thủ, tự tay đi chuẩn bị đem thịt cắt mỏng rồi ướp gia vị, người bên trong hành cung tuy nói là do hắn thỉnh ân nhưng đến cùng không phải là người của mình, Lăng Tiêu không muốn để bọn họ chạm vào thức ăn của Chử Dịch Phong lại nói là không yên lòng thủ nghệ của bọn họ, tốt nhất là chính mình tới làm.

Chuẩn bị gần đủ rồi Lăng Tiêu liền cho người hầu lui ra, hai người vây quanh lò than tự mình nướng thịt, Lăng Tiêu để Chử Dịch Phong đem thịt đã tẩm gia vị để lên vỉ nướng, mình thì đi lấy một giỏ trúc đến, trên giỏ trúc che kín dây lá cây, Chử Dịch Phong nghiêng đầu sang thăm dò, hiểu kỳ nói: “Đó là cái gì? Ta mới vừa thấy người của phủ huynh đưa tới, có gì mà gấp quá vậy?”

Lăng Tiêu nở nụ cười đem giỏ trúc mở ra, bên trong đầy cua Đại Áp to bằng miệng chén, mỗi con đều đã được cột chặt.

(Đây là hình ảnh bạn dùng tiếng Trung để tìm, kaka, hy vọng nó là của Đại Áp)

Chử Dịch Phong nhìn những này con cua còn sống mắt liền toả sáng, vui vẻ nói: “Sao...sao vẫn còn? Năm nay phần lệ không phải cũng đã phân chia xong rồi sao?”

Năm nay của Đại Áp không được mùa, từ trên phân xuống tới Anh Vương phủ cũng chỉ có nửa sọt, Lăng Tiêu biết Chử Dịch Phong không ăn đủ, dặn dò Khỏa Kế đến phương nam vận chuyển tơ lụa tiện thể đi Liên Hoa đảo mua cua với giá cao rồi cười ngửa vận chuyển đến, mất mấy ngày của chết không ít, nhưng còn sống cũng nhiều, ngày Khỏa Kế trở lại Hoàng thành nghe nói tiểu Hầu gia đi đến bãi sản liền vội vàng đưa đến, đây là thức ăn sống coi như qua một tháng không chết thì trọng lượng của cũng bị nhẹ đi.

“Ta biết lần trước đệ không ăn đủ.” Lăng Tiêu lấy cua ra, cũng không mở dây thừng, trực tiếp trộn cua với chút nước tương sau đó đặt ở trên vỉ, nhìn Chử Dịch Phong thêm chày nước dãi liền nở nụ cười: “Ngày thường đều là chưng ỉn, kỳ thực của nướng ăn cũng rất ngon, chút nữa cho đệ ném thử.”

“Ừ.” Chử Dịch Phong cũng không đi quản thịt nướng, liền nhìn chăm chăm con cua trên bếp hồng, chỉ chốc lát sau Lăng Tiêu cầm đũa bạc thử một chút, rồi đưa cho Chử Dịch Phong cười nói: “Chín rồi! Đệ ăn đi.”

Chử Dịch Phong vui vẻ nhận lấy xúc mai cua lên, Lăng Tiêu sai người ta mua tất cả đều là cua cái, gạch cua no đầy được nướng nóng hôi hổi như nhỏ dầu xuống tron bóng bắt mắt, Chử Dịch Phong cầm muống nhỏ đem gạch cua lấy ra, vẫn quy củ trước hết để cho Lăng Tiêu ăn trước, Lăng Tiêu nở nụ cười cũng không từ chối cúi đầu ăn, nuốt xuống nói: “Ăn nhanh lên một chút, cái này mau lạnh.”

Chữ Dịch Phong đáp ứng, gương mặt hạnh phúc bắt đầu ăn, Lăng Tiêu nghĩ đến trước đây nghe nói cùng phi tử cười ngựa dạo hồng trần còn cười mình cảm thấy mỹ cảnh xa xôi, bây giờ đến trên người mình mới biết, đau tận trong lòng, nói là mỹ cảnh hân cũng thấy chưa đủ.

Lăng Tiêu lại sai người hâm rượu, nơi này so với trong Hoàng thành lạnh hơn một chút, Lăng Tiêu sợ y ăn của lại chịu lạnh trở về sẽ bị tiêu chảy, Chữ Dịch Phong cao hứng, đổ đầy rượu cho Lăng Tiêu, hai người vây quanh bếp lửa hồng ấm áp vừa tán gẫu vừa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 52

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ở bãi săn chơi đủ bốn ngày mới trở về Hoàng thành, Chữ Dịch Phong thu hoạch khá dồi dào, sẵn hồ ly đủ cho Lăng Tiêu làm một bộ y phục, Lăng Tiêu đứng là không có sẵn được gì nhiều, chỉ có một ít thỏ và hươu.

Trở về Hoàng thành Chữ Dịch Phong đầu tiên là tiến cung đem món ăn dân dã sẵn được dâng cho lão Hoàng Đế cùng Đồng Cung Thái tử và Thái tử phi, Lăng Tiêu rời nhà nhiều ngày cũng mang một chút món ăn dân dã trở về Thọ Khang Hầu phủ.

Trở về phủ Lăng Tiêu thỉnh an Lăng Hầu gia xong mới đi tới chỗ Thi phu nhân, trong phòng Thi phu nhân đang chỉ dạy Kinh Ngọc cách quản lý sổ sách, thấy Lăng Tiêu trở về vội vàng sai người pha trà kết thúc buổi dạy, đối với Lăng Tiêu cười nói: “Bây giờ con ra khỏi cung cũng không thường ở nhà, là đem Anh Vương phủ làm nhà rồi hay sao? Trong mười ngày có đến năm, sáu ngày đều ở đó.”

Lăng Tiêu cười khể ửng trà không nói, Thi phu nhân cũng không biết dù lúc hân ở nhà buổi tối hân cũng sẽ leo tường ra ngoài. Lăng Tiêu buồn xuống chén trà cười nói: “Thánh Thượng sợ Anh Vương sầu nào uất ức, gọi con cùng đến bãi săn mấy ngày, con cũng sẵn được mấy con thỏ đây, còn có hươu, đã chuyển đến trù phòng, buổi tối người ném thừ tay nghề tôn từ đi.”

Thi phu nhân nghe xong càng cao hứng, lại hỏi nửa ngày có mệt hay không? Mấy ngày nay ăn có ngon miệng không? Ngủ ngon giấc không? Lăng Tiêu đều từng câu từng câu đáp lại, lại liếc nhìn sổ sách trên bàn cười nói: “Đây là sổ sách sao?”

Thi phu nhân nghe vậy vui vẻ trên mặt phai nhạt mấy phần buồn bã muốn nói lại ngại Kinh Ngọc đang ở đây, Kinh Ngọc làm sao không thấy được liền vội vàng đứng lên nói: “Vào lúc này bọn nhỏ ước chừng đã tỉnh rồi, con nên trở về nhìn chúng.”

“Đi đi.” Thi phu nhân nhìn Kinh Ngọc rồi đi thở dài một hơi: “Đại tiểu thư của phủ chúng ta...”

Lăng Y lại làm trò gì nữa vậy? Không bao lâu nữa đã xuất giá còn có thể có chuyện gì chứ, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh chờ Thi phu nhân nói, Thi phu nhân lạnh hừ một tiếng: “Mấy ngày trước con không ở trong phủ, Đại tiểu thư chúng ta lại dẫn vật một trận, nói hỏi môn cái gì cũng phải nhiều hơn một chút, chuyện cười! Xem xem đây là chuyện gì? Chưa từng nghe nói nữ nhi đang chờ gả ra ngoài lại bắt nhà mẹ đẻ thêm hỏi môn, thật là không ra thể thống gì?”

“Ta không nổi giận với nàng, nàng còn có mặt mũi so đo với Lăng Trĩ, mơ cũng đẹp quá đi.” Nhắc đến Lăng Trĩ sắc mặt Thi phu nhân mới vui lên một chút, cười nói với Lăng Tiêu: “Hiện tại tiểu phu thê bọn họ hoà thuận ân ái ở Hoàng thành người người đều biết, mấy ngày trước có người nhìn thấy Trà Thành chạy như bay về hướng Hương Mãn Viên mua đào tô cho Trĩ nhai ăn, vừa vặn để Trịnh thái thái nhìn thấy, trở về nói cho ta nghe làm ta vui tận đáy lòng, vốn là bị Lăng Y làm phiền toàn bộ đều tan biến, nghĩ cũng đúng... Bất kể bọn họ như thế nào, Trĩ nhi cũng trải qua những ngày tháng tốt đẹp là được rồi.”

Lăng Tiêu nhẹ giọng cười, lại nói chuyện cùng Thi phu nhân một lúc.

Đào mất liền đã đến ngày Lăng Y hoa trang, trước một ngày sáng sớm Lăng Tiêu đã đi tới nha môn, nửa đường xe ngựa bị Sử Phái ngăn lại, Lăng Tiêu vén màn lên, Sử Phái cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đều đã chuẩn bị kỹ càng, chính là ngày hôm nay, chủ tử chờ tin.”

Lăng Tiêu nhìn Sử Phái trên mặt không giấu được vui mừng biết làm khá lắm, loại chuyện treu ghẹo này hân từ trước đến giờ luôn rất tích cực. Lăng Tiêu cười nhạt: “Biết rồi, những thứ này đều là việc nhỏ, tốt nhất người đi cùng Nhiếp Quang thương nghị chuyện bàn giao lần trước, chậm một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải cẩn thận phải hành động ổn trọng, hiểu không?”

“Vâng, sẽ không làm lỡ chính sự của chủ tử.” Nói xong lui một bước nhường xe ngựa Lăng Tiêu đi qua.

Cùng thời khắc đó trong Thọ Khang Hầu phủ, Hạ Lan sợ đến đánh rơi chén trà trong tay, nghẹn ngào gào lên nói: “Người nói cái gì? Súc sinh kia sao lại nói như vậy?”

Bà tử tới đưa tin cũng một mặt sầu khổ, khổ sở nói: “Không nghe được rõ ràng, nhưng chuyện người kia nháo loạn là có, nói Đại tiểu thư chúng ta vốn là

hứa gả cho hắn, còn cầm vật đính ước của Đại tiểu thư, chỉ là không biết thực hư ra sao, đại cô thái thái nổi giận lại bảo lão gia và các thiếu gia gấp gáp từ nha môn trở về, thái gia dường như cũng biết, cũng đi đến đó rồi.”

“Ta cũng phải nhanh chân đến xem là tên súc sinh nào đến làm ô ử sự thuần khiết của Lăng Y!” Hạ Lan tức giận muốn nổ tung, những ngày qua vì chuyện hồi môn đã tức giận không ít, ngày mai sẽ là ngày hoa trang, ngày lành tháng tốt không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này, Hạ Lan miệng chửi rủa không ngừng, bàn chân như gió đi về phía trước.

Lời phải từ hai phía, trước tiên Lăng Hâu gia tới nhìn người, người này quả thực cũng là thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo đoan chính nhưng một thân quần áo chỉnh tề cũng không giấu được bản chất là người làm ăn buôn bán, Lăng Hâu gia ra lệnh cho gia đình đang áp chế thả người ra, chính mình chậm rãi ngồi thẳng, từ tốn nói: “Vừa nghe nô tài trong nhà nói, người ở trước cửa Hâu phủ của ta đại náo, nói phủ ta hủy hôn ước tham phú quý, người nói hủy là hủy hôn của ai? Tham là tham phú quý của nhà nào?”

Người này thấy Lăng Hâu gia bộ dáng không chút biến sắc cũng khiếp sợ, nhưng hắn vốn là liều mạng mà đến, có được hay không cũng vậy thôi, lại nghĩ tới chuyện mấy năm trước một trận oán khí xông lên mấy lần đều cổ nuốt xuống, cắn răng cả giận nói: “Hủy chính là hôn sự của ta với Đại tiểu thư! Tham chính là tham phú quý của Thượng Thư phủ!”

Là chuyện của Lăng Y, Lăng Hâu gia hơi trầm ngâm, lão đối với Lăng Y xác thực không thể nói là yêu thương, chuyện năm đó lão cũng thực sự đối với hai hài tử con thứ này không nổi lên được một chút từ ái nào, nhưng chuyện của Lăng Y từ nhỏ đến lớn lão cũng biết đến, huống chi phụ gia của Lăng Y là do chính tay Lăng Hâu gia chọn, tuyệt không có vấn đề.

“Người có chứng cứ gì? Vô duyên vô cớ làm ô ử danh tiếng của tiểu thư trong phủ ta, người có nghĩ tới hậu quả hay không?” Lăng Y sắp xuất giá, Lăng Hâu gia cũng không muốn có sự cố gì, huống hồ lão chắc chắn người này nhất định là muốn dựa vào cơ hội đến mọi tiền, lão không tin người này có quan hệ gì với Lăng Y, chuyện bình thường như thế này nói ra lão cho rằng hắn tự nhiên cũng khiếp sợ.

Ai biết người này sau khi nghe xong đổi lại là rất bình tĩnh, lục trong ngực lấy ra một hủ bao đưa cho gia đình bên cạnh, lớn tiếng nói: “Đây là hủ bao Đại tiểu thư thù cho ta, bên trong còn có chiếc khăn vàng từng dùng qua, còn muốn ta nói gì nữa sao? Tuy rằng không có mệnh của phụ mẫu lời của mai mối, nhưng cái này cũng là tín vật!”

Lăng Hâu gia bất động, chỉ sai người trực tiếp đưa đến phía sau để Thi phu nhân xem, lão lạnh lùng nhìn người này một chút, thấp giọng nói: “Mặc kệ kết quả ra sao, xem ra các hạ hôm nay nhất định là phải đối địch cùng quý phủ của ta.”

Người kia tuy sợ sệt vẫn là cắn răng nói: “Không dám.”

Không bao lâu liền nghe tiếng đinh đương của vòng ngọc vang vọng, Thi phu nhân cách bình phong sai người đem cái hủ bao kia và khăn đều ném cho người kia, ở phía sau nổi giận nói: “Hôn trưởng không biết từ đâu tới? Cầm cái này mà cũng dám đến Hâu phủ ngừ mực hỗn châu (vàng thau lẫn lộn)!”

Nếu thật sự không phải, Thi phu nhân có thể gọi người trả lại, nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, Lăng Hâu gia trong lòng run lên, lão vốn một chút cũng không tin việc này, bây giờ đúng là có chút lo lắng liền vội vàng đứng lên đi qua bình phong. Thi phu nhân và Lăng Hâu gia tâm ý tương thông, không nói gì nhưng gương mặt rất lo lắng lắc đầu. Lăng Hâu gia trong lòng rung mình, người này là có chuẩn bị mà đến, bây giờ chỉ có thể cắn răng mà nói vật kia không phải của Lăng Y.

Lăng Hâu gia đi ra lạnh mặt trách mắng: “Vật này căn bản không phải quý phủ chúng ta, người...”

Trong Tây viện Hạ Lan vội vã chạy đến, vẫn khóc lóc la hét phải đem người này đánh chết, nhưng tiến vào thấy người đến lập tức sùng sốt, phảng phất giống như con vịt đang la ồn ào đột nhiên bị người ta nắm cổ họng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cả người run rẩy lên, thất thanh kêu lên: “Hạ... Hạ Quang! Người không phải đi làm ăn buôn bán sao? Người... Người sao không chết ở phương Bắc đi cho rồi lại muốn tới hại Lăng Y của ta! Ta bóp chết người!”

Phong thủy thay phiên biến chuyển, năm đó Hạ Quang theo nhà mẹ của Chu Phúc đến phương Bắc buôn bán, khi đó hắn cùng cha hắn cầu xin rất lâu, thậm chí quỳ xuống trước mặt Hạ Lan, Hạ Lan cũng không đáp ứng giúp đỡ, chỉ nói mình ở trong phủ cũng là bị người ức hiếp, sau đó Hạ Quang cùng cha hắn chết tâm, chỉ cầu Hạ Lan cho chút lộ phí để Hạ Quang mang theo bên người, không nghĩ tới Hạ Lan phần nộ giậm chân trách mắng bọn họ khiến nàng bỏ lỡ đại sự còn liên lụy nàng, một xu cũng không cho.

Hạ Quang trải qua cừu từ nhất sinh may mắn sống sót, mỗi lần muốn chết đều nhớ “đại ân” của cô cô đối với mình.

Lăng Hâu gia hận không thể một cước đạp chết người phụ nhân ngu ngốc này, đột nhiên hùng hổ xuất hiện là lo người khác không biết hay sao? Lăng Hâu gia vội vã sai người ta đem Hạ Lan lôi xuống, lại sai người đem Hạ Quang trước tiên giữ lại, tự mình đi tới phía sau cùng Thi phu nhân bàn bạc. Lúc này thông qua Hạ Lan nói chuyện lão cũng nhớ lại một chút, mấy năm trước lão cũng nghe phong thanh các nô tài trong phủ nói người trong nhà Hạ Lan đã tới mạo phạm Lăng Y gì đó, chỉ là Thi phu nhân cai quản rất nghiêm, những lời đàm tiếu không có mấy ngày sau toàn bộ biến mất, khi đó Lăng Y cũng còn nhỏ nên lão cũng không quá quan tâm.

Lăng Hâu gia sợ nhất là trong phủ xảy ra chuyện như vậy, vội vã sai người gọi Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên và Lăng Tiêu trở về thương nghị, mọi người nghe vậy đến lúc đó mới cả kinh. Lăng Nho Học cùng Lăng Hiên cũng là tới bây giờ mới biết chuyện năm đó, trong lúc nhất thời sợ đến nói không ra lời. Lăng Hâu gia tức giận sai người dỡ lão rồi đi để giải trừ phần nộ, Thi phu nhân kêu Hạ Lan đến đầu tiên là hung ác mắng một trận nhưng vẫn không hết hận, lấy trượng trăm mộc trăm năm đến, mắng: “Nô tài người rõ ràng là vịn cây non! Đồ vật của Lăng Y người đã xem hay chưa! Lỗ mắng để người ta lừa dối chuyện cũ ra nói! Năm đó ta sao lại nhẹ dạ lưu tiện nhân như người lại chứ! Không biết hồi cái chi biết gây tai họa cho chủ nhân!”

Nói cũng không quan tâm có tiểu bối trong nhà ở đây, đồng thời cũng khiến cho Lăng Nho Học bị mắng một trận. Lăng Nho Học cũng không nghĩ tới Hạ

Lan có thể gây ra chuyện lớn như vậy, vừa sợ vừa giận, bị Thi phu nhân mắng đến phần nộ bước tới đá Hạ Lan mấy đá, Lăng Tiêu vội vã kêu dâng trà đến tự mình hầu hạ Thi phu nhân uống. Thi phu nhân vịn vào Lăng Tiêu chậm chạp lấy lại bình tĩnh thống hận nói: “Ngươi không cần ở trước mặt ta có ý làm ra bộ dáng này! Ta biết ngươi, từ nhỏ không bán linh cái rắm gì chỉ biết làm chuyện tổn hại khiến người khác tức giận! Ngươi làm tức chết thái thái của ngươi bây giờ cũng muốn làm tức chết ta đi.” Nói xong lại nghĩ tới Vi Trang, viên mặt đỏ lên: “Trang nha đầu của ta số khổ, chính là bị tiện nhân Hạ Lan kia hại chết...”

Lăng Tiêu vội vã khuyên: “Cô tổ mẫu đừng như vậy, Đại muội muội bây giờ đã sắp xuất giá, việc này vẫn nên nhanh chóng nghĩ đối sách tốt.”

“Nghĩ đối sách gì?” Thi phu nhân than thở: “Nếu là người khác cũng thôi đi, ta liễu mạng không thừa nhận vật kia hẳn cũng không cách nào, nhưng người này lại là Hạ Quang, chuyện năm đó vẫn có mấy người biết đến, bây giờ lại náo loạn một hồi, các ngươi chỉ biết nhà kia căn cơ nông cạn, cảnh là không sum xuê, nhưng tốt xấu gì nhà bọn họ cũng là Thượng Thư phủ, làm sao giấu được? Đến lúc đó nhân gia biết rồi sẽ không đem Lăng Y trả trở về sao? Coi như là nhà bọn họ sợ hãi quyền thế nhà chúng ta không dám lùi, nhưng ngày sau người khác sẽ nói sao về nhà chúng ta? Thân thích không được ngược lại thành thù a...”

“Vậy làm sao đây?” Lăng Hiền cũng không có người tâm phúc, hẳn mới vừa biết chuyện khi đó cũng thấy thống khổ, người khác đều nói lúc đó là Hạ Lan muốn gắp Hạ Quang nên đem hẳn dẫn tới chỗ của Lăng Y, mọi người tin nhưng Lăng Hiền trong lòng vẫn là đi một vòng, người khác không biết hẳn chẳng lẽ không biết tình tình di nương của mình? Chuyện khi đó cũng không biết thực hư ra sao?

Lăng Hiền trước tiên có chút khiếp sợ, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không... đi tới Thượng Thư phủ giải thích nói vụn vào?”

“Giải thích cái gì? Nói vụn vào cái gì?” Lăng Hầu gia từ bên trong từ từ đi ra, lạnh lùng nói: “Lăng Hiền, con tức khắc đi tới Thượng Thư phủ đem chuyện hôm nay nhất ngữ nhất thập nói rõ ràng, không cho phép che giấu một chút nào, với người Thượng Thư này ta biết rất thông tình đạt lý, con chỉ nói năm đó rõ ràng xác thực không có nhìn thấy mặt là tốt rồi, chuyện hầu bao khăn tay đã đến nước này, nếu vừa nãy đã thể thốt phủ nhận vậy cũng chỉ có thể cần rằng phủ nhận đến cùng, chỉ xem Thượng Thư phủ nói sao...”

Lăng Hầu gia dừng một chút, trầm giọng nói: “Đến cùng là quý phủ chúng ta thất lễ trước, coi như Thượng Thư phủ không hủy hôn ước, Lăng Y cứ như thể đang hoàng giả đi cũng không thoả đáng, con nói với bọn họ nếu còn nguyên ý cùng quý phủ chúng ta kết thân... Lăng Y sẽ lấy thân phận tiểu thiếp gả đi.”

Lời vừa nói ra làm Lăng Nho Học, Lăng Hiền cùng Hạ Lan quỳ trên đất đều cả kinh, mấy người đang muốn nói thêm gì đó thì Lăng Hầu gia sắc mặt càng trầm, lạnh lùng nói: “Tất cả đừng có nằm mơ cho ta! Như vậy coi như là tốt lắm rồi, mà phải xem Thượng Thư phủ đáp lại, muốn nháo muốn khóc thì chờ đến lúc Thượng Thư phủ không muốn kết hôn Lăng Y lại khóc lại nháo đi.”

Nói xong lại quay đầu đối với Lăng Tiêu nói: “Con là người có chủ ý nhất, ta mới vừa cũng hỏi rõ ràng, Hạ Quang kia chỉ là không cam lòng chuyện năm đó, đến cùng là do không xử lý tốt, chuyện như vậy chỉ có thể xảy ra một lần ta không muốn lại nghe bất kỳ lý do nào khi người này đến gây chuyện nữa... Con biết cách xử lý ổn thỏa chứ?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Tôn nhi hiểu được.”

Lăng Hầu gia nói xong cùng Thi phu nhân liếc mắt nhìn nhau, hôm nay tuy nói là chuyện xấu trong nhà nhưng hai người đều không khỏi thăm than: Định mệnh an bài sao. Thi phu nhân vừa nãy tuy tức giận nhưng sau đó thậm chí có chút khoái ý dâng lên, đều là báo ứng!

Lăng Hiền, Lăng Tiêu theo lời đi làm, Lăng Tiêu bên này chỉ nói muốn dẫn Hạ Quang đi nói chuyện rõ ràng, ra lệnh gia đình đem Hạ Quang bịt miệng áp lên xe ngựa liền rời đi. Hạ Quang lúc đầu còn liên tiếp giãy dụa nhưng thấy xe ngựa vẫn liên tục chạy cũng bắt đầu sợ sệt, hẳn vốn là bị một người không rõ danh tính mua mà đến, người kia cho hẳn một trăm lạng bạc rỗng sau đó còn đáp ứng chuyện thành sẽ cho hẳn năm trăm lạng bạc, bây giờ bạc không thấy chỉ thấy không gặp may, đây là đem hẳn đi đâu đây?

Xe ngựa một đường chạy hướng về ngoại thành, đến bãi tha ma mới dừng lại, Hạ Quang bị đẩy xuống xe đến làm dâng lên một trận choáng váng, thấy rõ nơi này sợ đến run rẩy tay chân, hướng về Lăng Tiêu rầm một tiếng quỳ xuống xin tha, Lăng Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, xoay người thấp giọng nói: “Động thủ đi.”

Mang đến đều là gia đình hẳn nuôi nhiều năm trong phủ, nghe vậy cũng không nói nhiều liền đem Hạ Quang trói lại. Hạ Quang sợ đến kêu to: “Lăng... Lăng tiểu Hầu gia! Đừng... Đừng giết ta... ta biết! Ta biết ngươi cũng là hận các nàng... Ta giúp ngươi báo thù, ngươi cứu cứu ta với...”

Giúp ta báo thù? Lăng Tiêu cười khê phát tay một cái để gia đình đi xa chút, chính mình cúi người nhìn Hạ Quang nước mắt nước mũi tèm lem nờ nự cười, mắt phượng hơi nhủi, âm thanh âm lãnh quý mỵ: “Biết ta tại sao giết ngươi không? Không phải là bởi vì mệnh lệnh Hầu gia ngày hôm nay, là bởi vì mấy năm trước... Ngươi dám to gan hại bào muội Lăng Trĩ của ta.”

Hạ Quang lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, Lăng Tiêu đứng dậy cười lạnh: “Ngươi cho rằng ta không biết? Ngày đó ngươi biết rõ ràng Hạ Lan hãm hại danh tiết Lăng Trĩ ngươi cũng làm, súc sinh! Năm đó Lăng Trĩ mới mười hai tuổi! Ngươi mượn gan trời mới dám can đảm đến gieo họa cho nàng!”

Lăng Tiêu nhớ tới chuyện lúc trước hẳn không thể đem những người này xé nát, năm đó hẳn ở trong cung còn chưa đứng vững, tuy rằng mượn tay Hạ Lan hại nữ nhi của nàng nhưng con giận này vẫn ở trong lòng Lăng Tiêu. Đó chính là thân muội muội của hẳn! Nếu là nhất thời không cẩn thận bị các nàng đắc thủ một đời Lăng Trĩ liền bị huỷ. Mặc kệ gian kế thực hiện được hay không thực hiện được, Lăng Tiêu không cho phép người khác có ý nghĩ muốn hại nàng, nếu có ý niệm này thì phải chết.

Mong ngóng Lăng Trĩ thành thân, khoan dung Hạ Quang sống sót chính là chờ đợi ngày này cho Lăng Y một đòn trí mạng.

Lăng Tiêu nhìn Hạ Quang một mặt buồn đất thất bại khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi, bọn gia đình tiến lên động thủ, bên tai còn nghe thấy tiếng Hạ Quang độc ác chửi bới Hạ Lan, Lăng Tiêu cười lạnh, chờ xem, từng bước từng bước, ai cũng đừng mong chạy thoát.

Chờ đến khi Lăng Tiêu hồi phủ, Lăng Hiên đã sớm trở về, Thượng Thư phủ cũng không ồn ào, mà là tiếp nhận rồi quyết định để Lăng Y lấy thân phận tiểu thiếp gả đi. Cũng đem sự tình không thể che giấu toàn bộ nói ra, Lăng Y cũng không có thất tiết, hơn nữa làm thiếp cũng không trở ngại gì, thiếu gia Thừa tướng muốn kết hôn với ai cũng có thể, hơn nữa còn có thể kết thân với Hầu phủ, bọn họ cũng không thiệt thòi.

Lăng Y ở Trầm Hương Tạ nghe xong lời này liền ngắt đi, Lăng Tiêu biết trong lòng cười cười, Hạ Lan nếu cả đời cho rằng làm thiếp là nhục, vậy để con gái của nàng tiếp tục bị nhục nhã đi.

Hạ Lan a Lăng Y a, tội lỗi năm đó nhục nhã Vi Trang, bây giờ thêm tội toan tính mưu hại Lăng Tri... Chậm rãi chờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 53

Bên trong Trầm Hương Tạ, nhũ mẫu ấn huyết nhân trung (huyết giữa mũi và miệng) của Lăng Y, lại cho người bạc hà, Lăng Y vừa mở mắt hai hàng lệ liền chảy xuống, rõ ràng đã đến ngày nàng hoa trang bây giờ thì tốt rồi, cái gì cũng không có.

Lăng Y lớn tiếng khóc lên vài tiếng làm nha đầu, bà tử đều lui xuống, nhũ mẫu của Lăng Y Triệu ma ma còn muốn khuyên giải vài câu cũng bị Lăng Y đuổi ra ngoài, nàng lúc này rất sợ gặp người, nàng sợ mình không khống chế được đem chuyện năm đó nói hết ra thì gặp phải phiền toái còn lớn hơn nữa.

Năm ấy Lăng Y chỉ mới mười hai tuổi, nàng không chịu được Lăng Tri mọi chuyện đều hơn nàng mới nghĩ ra biện pháp ngu xuẩn như vậy, cũng không nghĩ rằng Lăng Tri không sao còn liên lụy đến mình, càng không nghĩ đến sẽ tiềm ẩn hậu quả, dẫn đến báo ứng ngay hôm nay.

Lăng Y càng nghĩ càng hận Lăng Tri, tất cả đều do nàng ta gây nên! Hiện tại nàng ta thì tốt rồi, sớm đã được phong quang xuất giá, còn mình danh tiết bị huỷ cũng không thương tổn được cọng tóc nào của nàng ta... Lăng Y trong lòng không ngừng hiện ra ý nghĩ ác độc, nháo lên nói căn bản không có chuyện như vậy? Phái người đi tìm Hạ Quang để hắn nói ngược đổ mọi chuyện lên người Lăng Tri? Việc có bị ốm không xuất giá?

Lăng Y nghĩ một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn là chết tâm, Lăng Hầu gia hôm nay đã hạ lệnh, mình không phục cũng không có cách nào. Lăng Y nằm ở trên giường thều gào khóc, hiện tại chỉ mong sau khi gả đi phu quân có thể đối xử tử tế với mình, nếu có thể như thiếu gia Thi gia đối với Lăng Tri thì cũng tốt hơn một chút, phu gia nhà Thượng Thư phủ tốt xấu cũng phải nhìn mình là thiên kim Hầu phủ mà đánh giá cao mình một chút, nhất định không thể đối xử với mình như tiểu thiếp.

Chỉ có thể nói Lăng Y nhìn mọi chuyện quá lạc quan.

Thượng Thư phủ hiện tại là chờ nạp thiếp, người có quý giá đến đâu thì cũng là tiểu thiếp. Sính lễ Thượng Thư phủ đúng là xem danh giá Thọ Khang Hầu phủ mà chuẩn bị, nhưng cưới tiểu thiếp thì phải hạ thấp một chút, muốn đường đường chính chính đến lấy trời đất vào động phòng thì không thể. Hai phủ đều là nhân gia nổi danh trong Hoàng thành, cũng không muốn làm quá khó coi, huống hồ thiếp mời cũng đã phát xuống, đơn giản đến giờ lành chỉ bày rượu cho náo nhiệt một ngày mà thôi.

Chính hồng cát phục cùng phượng quan thiên bảo vạn châu đã chuẩn bị tất nhiên không còn thích hợp, Từ phủ bận rộn suốt đêm chế tạo một bộ cát phục màu đỏ đưa tới. Lăng Y nhìn thấy một bộ giá y thô ráp mà rơi lệ, chờ đợi mấy năm mới đến đại hôn không ngờ lại vội vàng làm, mình cuối cùng lại đi theo lối cũ của di nương.

Lăng Y hồi tưởng ngày đại hôn Lăng Tri phong quang xa hoa như thế nào, móng tay xinh đẹp đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại lúc nào không hay.

Ngày chính thức gả đi, Lăng Y mặc cát phục trang sức xinh đẹp, ngồi vào hồng kiệu được người nâng vào từ cửa hồng.

Lăng Y ngồi trong hi phòng, vừa nhìn trang trí trong phòng lập tức nhận ra là vội vàng làm, hi phòng không có một chút tinh mỹ, nghĩ tới chuyện Thi phu nhân nói phu gia Lăng Tri sửa chữa trang trí hi phòng bên trong, sân nhỏ bên ngoài cho Lăng Tri như thế nào, Lăng Y càng thêm bức mình. Đây thì tính cái gì? Cho rằng nàng quáng mắt hay sao, nàng dù sao cũng là thiên kim Hầu phủ, Từ gia sao có thể đối đãi với nàng như thế?

Lăng Y ra hiệu cho nha đầu hỏi môn của mình là Mã Nảo đi hỏi một chút, Mã Nảo cũng là người lanh lợi, nàng ở bên cạnh Lăng Y đã lâu, trước đây ở Trầm Hương Tạ rất thích bắt nạt giáo huấn tiểu nha đầu, bây giờ ý vào mình là nha đầu hỏi môn của Lăng Y lại càng đắc ý, đi ra ngoài bắt âm bắt dương cùng một quần sự ma ma nhắc tới vài câu, ma ma không buồn bực cũng không tức giận, chậm rãi nói: “Cô nương không biết, nguyên bản là sửa sang phòng chính cho nãi nãi, không có chút nào là không thỏa đáng, nhưng ngày hôm trước chúng ta mới nhận được tin, vội vội vã vã đem gian nhà bên này sửa sang, có gì không thỏa đáng xin nãi nãi chịu đựng một chút, thiếu cái gì các nô tì tại nhiên sẽ theo lệ thêm vào, không dám có ý thất lễ với nãi nãi.”

Quần sự ma ma mở miệng là nãi nãi ngậm miệng là nãi nãi, nghe xong Mã Nảo tức giận trợn trắng mắt, muốn chống nạnh nặng vài câu nhưng nghĩ đến chủ tử của mình thực sự đã thành thiếp thất những chuyện này trong phủ cũng không có gì sai, thật sự nháo lên sau này mình nhất định cũng không có kết quả tốt, Mã Nảo cũng không nói gì thêm, giậm chân một cái xoay người rời đi.

“Chu đại nương...”- Một tiểu nha đầu bên người quản sự ma ma có chút sợ hãi kéo góc áo bà, thấp giọng nói: “Nãi nãi nói sao đi nữa cũng là từ trong Hầu phủ đi ra, ngài không nên đắc tội nàng nha.”

“Trong Hầu phủ đi ra?” Chu ma ma nhẹ giọng nở nụ cười: “Từ nơi nào đi ra cũng vậy bây giờ cũng là tiểu thiếp thôi, ta đây trong phủ chỉ biết lão gia, thái thái, các thiếu gia, tiểu thư là chủ nhân, nhưng lại không biết nãi nãi cũng thành chủ nhân?” Chu ma ma là lão nhân mấy đời, mắt thấy việc này đồn ra ngoài tám phần là sắc mặt thái thái sẽ không dễ coi, một tiểu thư rất danh tiết, tuy nói là lấy thân phận tiểu thiếp gả tới nhưng cũng là bên ngoài mà thôi, huống hồ trong phủ còn có ba tiểu thư tài sắc vẹn toàn chưa xuất giá đây, người như vậy có thể nổi bật mới là lạ, bà thấy tiểu nha đầu bên người vẫn lo sợ cũng buồn cười, cười nói: “Tiểu nha đầu, ta biết ngươi mức tốt cho ta, bây giờ nếu theo ta học quy củ, ta tất nhiên sẽ đem chuyện này chậm rãi dạy ngươi, ngươi chỉ mới vài tuổi thôi? Hiểu được bao nhiêu chứ, cứ từ từ mà xem đi...”

Mã Nào rước lấy một trận không thoải mái trở lại cũng không nhiều lời với Lăng Y, chỉ áp a áp ứng nói mấy ngày nay trong phủ thực sự bận rộn, chăm sóc không chu đáo.

Lăng Y nghe xong cũng hiểu mấy phần, tức giận đến phổi đau cũng không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm tự an ủi mình, làm thiếp thì sao? Chỉ cần có thể cảm chắc tâm của phu quân thì tốt rồi, như Hạ di nương vậy, không phải có thể sinh ra hài tử sao? Lăng Y âm thầm lập thế, nhất định dùng hết tất cả thủ đoạn đứng vững ở Từ phủ.

Lăng Y âm thầm tính toán, không biết trôi qua bao lâu Từ thiếu gia Từ Liễn mới lao đảo được người diu vào, Từ thiếu gia vốn là người tính tình kỳ quái, người không thông minh nhưng tính tình quật cường, vốn nghe nói định hôn với tiểu thư Hầu phủ thì có chút không thích. Hắn tài học không cao, dựa vào lão tử quyền quan cho chức Đồng Tri nhưng trên chốn quan trường cũng không làm chuyện xu nịnh, kéo bè kéo cánh, không có mong ước cao xa, chỉ muốn cưới thê tử họ nhỏ, có hài tử trắng trẻo mập mạp, tình cảm nồng ấm là được. Đột nhiên ném tiểu thư hào môn cho hắn, không như ao ước phút cuối cùng lại thành đối mặt với hai tay, xảy ra chuyện như vậy dù cho giáng thành thiếp thì có khác gì đâu?

Từ Liễn chỉ là giả say chuyển choáng, lăn tới trên giường liền xoay mình ngủ, chẳng thèm để ý tới thiếp thân thiên kim Hầu phủ.

Lăng Y nhìn Từ Liễn say khướt chẳng quan tâm gì tới nàng tức giận cắn răng...

“Hôm nay không phải huynh đến chỗ thành hôn của Đại tiểu thư sao?” Chử Dịch Phong đã sớm biết ngày hôm nay là ngày Lăng Y xuất giá, cho rằng Lăng Tiêu bận đến không thoát thân được nên đã đi ngủ từ rất sớm, không ngờ vừa mới nằm xuống thì Lăng Tiêu đến.

Lăng Y xuất giá nhưng y đang có tang đi cũng không tiện, hơn nữa Chử Dịch Phong cũng có một chút tư tâm, y cũng không phải không biết tranh chấp này nọ trong Thọ Khang Hầu phủ, Lăng Tri biểu muội đại hôn mình đã không đến, đến Lăng Y thì lại càng không thể đi, chỉ dặn dò Chương công công đối chiếu lễ vật lúc đó cho Lăng Tri mà giám đi năm phần sau đó đưa tới là xong.

“Cũng không phải chuyện đại sự, hơn nữa còn có Đại ca trông coi, chẳng thần mà nói hắn mới là người nên lo liệu việc này.” Lăng Tiêu không cho Chử Dịch Phong đứng dậy, tự mình thoát ngoại bào ở trước ấm lò sưởi ấm một chút mới đi đến bên giường ngồi xuống, chỉnh góc chăn cho Chử Dịch Phong cười nói: “Có điều chỉ là nạp tiểu thiếp, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Chuyện của Lăng Y, Chử Dịch Phong cũng nghe nói, hắn tâm tư đơn thuần từ đầu đến cuối cũng cảm thấy chuyện cũng có chút ảm tình, không dám nói nhiều sợ Lăng Tiêu nghi ngờ, suy nghĩ một chút nói: “Huynh đã dùng bữa chưa?”

“Ừm.” Lăng Tiêu nở nụ cười, tự mình thoát quần áo cũng lên giường, khí trời đã rất lạnh, có điều trong phòng đã sớm đốt than cũng không cảm thấy lạnh, Lăng Tiêu vén chăn chui vào suy nghĩ một chút nói: “Chuyện tu sửa trong phủ ta cũng không tiện nhúng tay vào, không bằng hiện tại thay đổi được chứ? Cho an bài địa long trong phòng, mùa đông ở bên trong cũng tốt hơn một chút.”

(Địa long: chắc là giống kiểu xây lò sưởi ở trong lòng đất dưới căn phòng á)

“Địa long?” Chử Dịch Phong ngẩng đầu lên hưng phấn nói: “Thật tốt a, ta nghe nói thợ tay nghề giỏi có thể xây ra gian nhà mà trải thảm lên là có thể để chân trần đi tới đi lui, không lạnh chút nào... Nhưng phí than lửa có tăng thêm một chút, quá lãng phí.”

“Chỉ đốt thêm một chút than thôi có phải không?” Lăng Tiêu ôm Chử Dịch Phong để y gối lên trên người mình, chậm rãi nói: “Chúng ta âm thầm sửa chữa, người ngoài không biết, sẽ không có chuyện gì.”

Chử Dịch Phong gật gù, suy nghĩ một chút lại nói: “Vẫn không được, trong thành biết xây địa long cũng không có mấy người, nhìn tuy đơn giản nhưng phải có thợ tay nghề giỏi, ta nghe nói làm không cẩn thận gian nhà sẽ sụp xuống, trong vương phủ cũng có lẽ được dùng địa long tuy cũng không ảnh hưởng gì... nhưng để cho người khác biết cũng không tốt.”

“Sợ cái gì?” Lăng Tiêu xoa xoa vành tai Chử Dịch Phong cười nói: “Lại cũng không phải đồ vật trưng bày ra bên ngoài, để xem một chút nơi nào trong phủ có thể xây? Chỉ là xây địa long... Không cần mời người đến, ta có thể làm.”

“Cái này mà huynh cũng biết làm sao?” Chử Dịch Phong đối với Lăng Tiêu quả thật khâm phục sát đất, Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của y mà không nhịn được cười, cúi đầu hôn lên trán Chử Dịch Phong, khẽ cười nói: “Ta có khi nào lừa gạt đệ chưa? Yên tâm đi, không bao lâu nữa đệ cũng có thể ở trong phòng để chân trần chạy tới chạy lui.”

“Ta tự nhiên chạy tới chạy lui làm chi...” Chử Dịch Phong xoa xoa lỗ tai một hồi, nghĩ đến địa long ấm áp dễ chịu y cảm thấy rất hưng phấn, nguyên bản ở

trong cung Hải Đường viện cũng không có địa long, y cũng chỉ khi ở cùng lão Hoàng Đế và Thái tử phi mới có thể cảm thụ qua, nghe được trong phòng của mình cũng sẽ có địa long khó tránh khỏi vui sướng, lại nói liên miên làm nhầm với Lăng Tiêu một hồi lâu mới ngủ.

Kỳ thực xây địa long xác thực không khó, nguyên lý giống như nhóm lửa dưới giường, vào lúc này kỹ thuật khó nhất chủ yếu là chống đỡ được lực ở trên, còn có khâu lựa chọn vật liệu, chịu lực trong kiến trúc đối với Lăng Tiêu không có vấn đề gì, vật liệu ở bên trên... Lăng Tiêu thêm một lớp nền, nhất định không có vấn đề.

Khu vực giường gỗ mộc đem công trình hoàn thành, Anh Vương phủ mua vào lượng than lớn, Lăng Tiêu đắn đo, mặc kệ trong phòng có người hay không, lửa than cũng không được tắt.

Trong phòng Chử Dịch Phong chỉ mặc áo trong nhảy nhót, chân đạp trên thảm trải sàn rất ấm áp dễ chịu, Chử Dịch Phong hưng phấn không thôi, xưa nay mùa đông lúc ở trong phòng cũng chưa từng ấm áp như thế.

Lăng Tiêu lại sai người trồng không ít thủy tiên ở trong phòng, địa long đốt tốt nhưng như vậy cũng dễ dàng bốc lửa, trong phòng gieo ít thủy tiên là tốt rồi.

Lăng Tiêu ở bên ngoài giao phó việc xong, đi vào liền nhìn thấy Chử Dịch Phong ăn mặc cái áo đơn mỏng, lại chạy đến trước mấy bồn thủy tiên làm cảnh khom người xem bồn mã não, bởi vì y khom người hướng về phía trước nên áo để lộ ra một mảnh da bên hông, Lăng Tiêu trong mắt tối sầm lại, đi tới xoa xoa, Chử Dịch Phong quay người lại liền bị Lăng Tiêu ôm vào lòng, Lăng Tiêu cười nói: “Mặc ít như vậy, không lạnh sao?”

Chử Dịch Phong cảm nhận được tay Lăng Tiêu theo bên hông mình trượt xuống, chậm rãi xoa nắn lưng của mình, Chử Dịch Phong có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nói: “Không... không lạnh, huynh mặc chỉnh chu như vậy là muốn đi ra ngoài sao?”

Lăng Tiêu ngày hôm nay thật đúng là có chính sự, muốn cùng Chử Dịch Phong triền miên nhưng chính sự không thể bỏ qua một bên, chỉ ôm lấy Chử Dịch Phong thân thiết một lúc coi như xong, sợ y ham chơi bị lạnh trước khi đi còn đắn đo một phen.

Lăng Tiêu đi tới Lâm Thúy Hiền một chuyến, Nhiếp Quang có tin tức mới muốn nói với Lăng Tiêu nhưng Nhiếp Quang là người làm việc cẩn thận vô cùng, có việc chưa bao giờ viết trên giấy, chỉ dùng miệng nói tai nghe hẩn mới yên tâm, nhờ Sử Phái làm trung gian truyền lời.

“Vinh Tường Công từ trước đến giờ là nhìn không vừa mắt Tứ nhi tử của mình, tuy là con của chính thê nhưng từ nhỏ chơi bởi lâu lỏng, vô cùng kém cỏi, trời sinh oan gia, hồi trước cũng là ngày đánh đêm mắng, mãi đến khi thành thân sinh con nối dòng mới khôn ngoan hơn một chút.” Sử Phái thấp giọng nói: “Tứ lão gia Chân Lập Chí cũng là người có tâm, biết Vinh Tường công yêu thích Đại lão gia không yêu thương hẩn, mỗi ngày bên trong ngoại trừ sáng sớm thăm hỏi cũng không thân cận cùng Vinh Tường công, ngoại trừ... Mấy năm trước lúc Thái tử muốn cho Tuệ Vương tuyền Tuệ Vương phi.”

Sử Phái dừng một chút tiếp tục nói: “Thù hạ Nhiếp Quang đã tra rõ ràng, Chân Tứ lão gia từng hiểu kính Vinh Tường công một đoạn thời gian, hơn nữa trực tiếp cùng Vinh Tường công nói muốn để cho trưởng nữ mình tham gia tuyền Tuệ vương phi, Vinh Tường công phủ không có chuyện ở riêng, các tôn nữ đều nuôi dưỡng ở trước mắt lão thái thái không phân biệt, hơn nữa theo tình huống lúc đó, trưởng nữ của lão bất kể ở phương diện nào cũng đều tốt hơn so với Tuệ vương phi hiện nay, nhưng cuối cùng...”

Cuối cùng kết quả tất cả mọi người đều biết, Tuệ Vương đại hôn cưới chính là Chân Bình Chi nữ nhi của Chân Phúc Hải Vinh Tường Công phủ.

“Vậy Tứ lão gia Chân Lập Chí bởi vậy càng hận Vinh Tường công và Chân Phúc Hải?” Lăng Tiêu hơi nâng khóe miệng, “Lão hiện tại nói sao?”

Sử Phái nhỏ giọng nói: “Đương nhiên sẽ không cho lão biết sự tồn tại của chủ tử, Nhiếp Quang chỉ để thủ hạ tiết lộ mình là đối thủ của Chân Phúc Hải, lão nghe xong liền cảm thấy rất hứng thú, Nhiếp Quang để ta đến hỏi ý của chủ tử.”

“Ý của ta...” Lăng Tiêu khẽ cau mày, suy nghĩ chốc lát nói, “Trước tiên không muốn để lộ ra cho lão biết chúng ta là ai, việc này nhìn hợp tình hợp lý nhưng cũng không thể tùy tiện tin lão, mà để ta thử qua rồi nói sau đi...”

Sử Phái gật đầu: “Thuộc hạ đã biết.”

Lăng Tiêu cho Sử Phái đi trước, chính mình ở lại bên trong Lâm Thúy Hiền ngồi một lúc mới đi ra ngoài, giờ tý vừa muốn lên kiệu Lăng Tiêu sừng sốt một chút, hẩn chỉ cảm thấy một bóng người quen thuộc vừa đi qua, Lăng Tiêu quay đầu nhìn về góc đường, người kia khoác một áo khoát rộng đứng cách hẩn khoảng mười trượng, thấy Lăng Tiêu phát hiện hẩn cũng không hoảng hốt, trái lại hướng Lăng Tiêu nở nụ cười.

Lăng Tiêu cười vang nói: “Từ biệt nhiều năm, không biết Chúc Dư tiên sinh có khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhịng Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Chương 54

Chúc Dư gật đầu nở nụ cười: “Không bằng hào quang của tiểu Hầu gia.”

Trong trận chiến ở phương Bắc Chúc Dư đảm nhiệm sứ giả đã từng cùng Lăng Tiêu qua lại mấy lần, Lăng Tiêu đã từng nghĩ tới thu hấn về dưới trướng mình, đáng tiếc khi từ biệt ở hồ Khố Sa Chúc Dư đã mất tích, tính ra hấn cũng là khâm phạm, bây giờ lại dám không kiêng nể ai đi đứng trong Hoàng thành.

Lăng Tiêu khi gặp chuyện trước tiên sẽ nghĩ về tình huống xấu nhất, lúc đó phản quân của Trương Kế đại bại không thể không thừa nhận đều là công lao của Chử Dịch Phong, hiện tại Chúc Dư là đến báo thù chăng?

Lúc đó có thể tránh được lục soát của Chử quân, bây giờ còn có thể mai danh ẩn tích cố gắng sống đến hôm nay, người này không phải là vật trong ao nhà.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, không còn biết trời đâu đất đâu.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Ta có ý định đi Nhiên Cư bày một tiệc rượu chiêu đãi tiên sinh, không biết tiên sinh có cho ta mặt mũi không đây?”

Chúc Dư nở nụ cười: “Vinh hạnh cực kỳ.”

Ở Nhiên Cư, Lăng Tiêu bao toàn bộ gian lầu hai, thân tín canh gác ngoài cửa, chờ món ăn dâng lên một lượt rồi Lăng Tiêu mới nâng cốc, tự mình rót một chén rượu cho Chúc Dư, uống trước tỏ lòng ngưỡng mộ: “Ngươi có khỏe không?”

Chúc Dư nở nụ cười uống rượu, ôn thanh nói: “Nhờ phúc của tiểu Hầu gia, trong Hoàng thành khí hậu so với phương Bắc tốt hơn nhiều, một năm này ta sống cũng không tệ.”

Lăng Tiêu dừng một chút, cười nói: “Nguyên lai ngươi một năm này đều ở Hoàng thành... mai danh ẩn tích.”

“Nói thật là ta cùng đoàn người của tiểu Hầu gia đồng thời tiến vào Hoàng thành, còn nhớ tới lúc đó phong thái của Hoàng tôn... không, phải gọi là Anh Vương mới đúng.” Chúc Dư nhắc đến chuyện lúc trước không mang theo chút thù hận nào, thật giống như là cùng bằng hữu ôn lại chuyện cũ, ẻm tai nói: “Sau đó Anh Vương xuất cung lập phủ, ta cũng từng ở bên ngoài xem qua, trường cột chạm trổ, quả thực khí thế.”

“Chúc Dư.” Lăng Tiêu sắc mặt lạnh lẽo, giả trang thì giả trang nhưng từ trước đến giờ hấn không thích người khác ở trước mặt hấn nhắc đến Chử Dịch Phong, mặc kệ là nói tốt hay xấu, đều không thích người khác nghị luận sau lưng.

Chúc Dư cảm nhận được tâm tình Lăng Tiêu biến hóa, gật đầu nở nụ cười: “Là ta thất lễ, ta biết Anh Vương là âm can bảo bối của Lăng tiểu Hầu gia, từ trước đến giờ không thích người khác đàm luận.”

“Tin tức của ngươi cũng thật là linh thông.” Lăng Tiêu cười nhạt: “Đáng tiếc trong Hoàng thành những lời đồn đãi này quá nhiều, ta nghe qua không ít lời còn hoang đường hơn so với cái này, không nghĩ tới ngươi thật sự sẽ tin.”

Chúc Dư cũng không để ý, so với Lăng Tiêu thì bình tĩnh hơn: “Tiểu Hầu gia không thừa nhận thì thôi, hôm nay ta cũng không phải tới nói chuyện riêng với tiểu Hầu gia, đây là một chút tâm ý của ta.”

Chúc Dư lấy ra một tờ giấy được gấp kỹ, Lăng Tiêu mở ra xem, mặt trên chẳng chịt chữ viết, chính giữa là là Thái tử và Chử Dịch Căn, xung quanh phân tán ra vô số nhánh là những người trong Hoàng thành có giao du ân tình cùng hai người này, lớn phải nói đến Thái tử cùng vị Vương gia nào có quan hệ, nhỏ thì nói đến trong Tuệ vương phủ thị thiếp nào được sủng ái cùng với bối cảnh nhà mẹ nàng, việc không kể lớn nhỏ, không có trường hợp nào ngoại lệ.

Dù là thủ hạ trong tổ chức mật thám của Lăng Tiêu cũng không vẽ ra một bản vẽ các mối quan hệ quyền thế hoàn chỉnh như vậy, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Chúc Dư, nở nụ cười: “Tiên sinh thật tài tình.” Có thể làm được điều này tuyệt không phải người thường. Lăng Tiêu ở phương Bắc cũng đã cho người điều tra Chúc Dư, đến nay hấn còn chưa nhọc quán, thuở nhỏ ở biên cảnh phương Bắc lớn lên, khi còn bé có lui tới với Chử quốc và cả Hung Nô, dựa vào buôn bán chút hàng hóa vụn vặt sống qua ngày, lớn lên nương nhờ dưới trướng Trương Kế, có thể nói hấn chưa từng tới Hoàng thành, sao lại cùng Hoàng tộc kết thù? Hơn nữa nghe ý của hấn, lúc đó mọi chuyện Trương Kế đều sẽ nghe theo hấn, người này thật sự có lai lịch gì?

Chúc Dư gật đầu không tiếp lời, Lăng Tiêu dừng một lát nói: “Ta hiểu, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, ngươi muốn cùng ta liên minh? Nhưng ta không biết kẻ thù của ngươi là Thái tử hay là Tuệ Vương đây?”

“Tiểu Hầu gia là sọt ta đối với Thái tử bất lợi sao?” Chúc Dư cười tùm tùm hỏi, trong mắt lộ ra một tia chế nhạo, Thái tử gia xem như là dưỡng người, bây giờ thêm chức nhạc phụ, không xuống tay được chứ gì?

Chúc Dư chậm rãi nói: “Ta biết tiểu Hầu gia vẫn nhắm vào Tuệ Vương, nếu nói là gây khó dễ cho Tuệ Vương chẳng bằng nói kỳ thực gây khó dễ cho Thái tử, xét đến cùng đều là giống nhau. Bây giờ Tuệ Vương và Anh Vương trở mặt, nội trắng ra đều do Thái tử mấy năm qua bất công tạo thành... Có điều ta nhắm vào ai thì thử ta không thể nói, nói chung ta sẽ không bất lợi đối với Anh Vương điện hạ, hơn nữa Anh Vương điện hạ có việc cần đến ta chỉ cần mở miệng, ta nhất định sẽ dùng hết khả năng, tiểu Hầu gia yên tâm.”

Chúc Dư nói thành khẩn, đáng tiếc Lăng Tiêu một chữ cũng không tin, lạnh lùng nói: “Tiên sinh thực sự là đại nhân đại lượng, lúc đó là chúng ta làm hỏng đại sự bình biến của ngươi, ngươi không ghi hận ta, ta cũng không dám tin ngươi.”

“Lúc đó Anh Vương điện hạ cùng tiểu Hầu gia cũng là kiếm trong tay người khác, chỉ là vụn vặt dĩ thời. Tiểu Hầu gia nghi ngờ cũng đúng, nhưng ta không thẹn với lương tâm.” Chúc Dư suy nghĩ một chút thành khẩn nói: “Ta mật báo cho tiểu Hầu gia ngài tự có thể sai thám tử đi điều tra.”

“Đương nhiên.” Lăng Tiêu đứng dậy cầm bản vẽ cát vào người liền muốn rời khỏi: “Ta đi trước, đa tạ.”

Chúc Dư nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia có gì thì chỉ cần đến Thiên Kim quán là có thể gặp ta, có thể giúp đỡ ta tất nhiên không chối từ.”

“Thiên Kim quán là cơ nghiệp của người sao?” Lăng Tiêu bật cười, hần vẫn là khâm phạm, sao dám ở trong Hoàng thành tiêu dao như thế chứ? Chúc Dư nở nụ cười không nói, nhìn theo Lăng Tiêu rồi đi.

Ra khỏi Nhiên Cư Tàn Long bước lên đến tháp giọng nói: “Chủ tử, hần rõ ràng chính là... không bắt hần sao?”

Bắt hần thì được cái gì? Chúc Dư ở trong Hoàng thành một năm nhưng cũng không làm ra bất kỳ việc gì bất lợi đối với Chử Dịch Phong, còn nói rõ mục tiêu của hần không phải là Chử Dịch Phong, hơn nữa hiện tại hần chủ động tới lấy lòng, Lăng Tiêu mặc kệ bề ngoài ra sao trong lòng vẫn hết sức thoải mái, huống hồ Chúc Dư có thể ở trong Hoàng thành không thay đổi họ tên mà vẫn an nhàn sung sướng, còn mở lên đồ quán lớn như Thiên Kim quán, dù sao cũng là trợ lực rất lớn nha.

“Chúc Dư và chúng ta cũng không có thâm thù đại hận gì, không cần làm vậy.” Lăng Tiêu đem bản vẽ vừa này Chúc Dư giao cho hần đưa cho Tàn Long: “Đưa cái này cho Sử Phái, để tổ chức mật thám cố gắng tra một hồi, xác nhận không có sai sót sau đó giao lại cho ta.”

“Vâng.”

Khí trời dần lạnh, Chử Dịch Phong sẵn mấy con hồ ly cho Lăng Tiêu cuối cùng cũng có tác dụng, thuộc da xong giao cho Châm Tuyền Phòng khéo tay may, chừng mấy ngày nữa sẽ làm ra một cái áo lông hồ ly.

Chử Dịch Phong nhìn thành phẩm đưa đến hài lòng không thôi, da lông ấm áp lại tỉ mỉ may vào bên trong vải gấm chắc bền, thật sự rất hợp với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu sau khi nhìn thấy cũng khoa trương khen Chử Dịch Phong một trận, ngày ấy tuyết rơi đầu mùa liền mặc vào, áo lông hoa mỹ mặc trên người Lăng Tiêu, Chử Dịch Phong nhìn không dời mắt. Lăng Tiêu nhìn đáng vẻ của y chỉ biết thờ dài, nếu không biết chuyện thì mọi người đều nghĩ mình là nam sủng của Chử Dịch Phong, cả ngày trang phục hoa mỹ như thế không giống nam sủng thì giống cái gì.

Có điều vì dễ ái nhân vui vẻ lời này Lăng Tiêu tuyệt đối sẽ không nói, trong mười ngày đến có sáu ngày đều mặc áo lông này, dù là đến nha môn cũng mặc quan phục bên trong bên ngoài đem áo lông mặc vào ấm áp vô cùng, làm các đồng僚 sôi nổi âm thầm nghị luận, Lăng Tiêu tiểu Hầu gia chính là có được Thánh tâm nha, nhìn xem toàn bộ đều là vật liệu tốt, nhìn lại chính mình, chắc chắn...

Lăng Tiêu ở trong nha môn từ trước đến giờ luôn tự tại, Công bộ Thượng thư Ngụy Lăng Tường cùng Lăng lão Hầu gia là bạn cũ, đối với Lăng Tiêu rất chiều cổ, công vụ của Lăng Tiêu cũng thông thả mỗi ngày chỉ có duy nhất một việc, công việc nhàn rỗi cũng không thích kết giao đồng僚, không phải hần không nịnh hót, nhưng các quan lại công bộ thực sự không có cái gì đáng để kết thâm giao, nhưng tất nhiên hần cũng sẽ không cùng người khác trò chuyện. Lăng Tiêu trong lòng lãnh đạm nhưng lễ nghi bên ngoài chưa bao giờ thiếu, huống hồ bạc trong tay hần luôn phát ra, ngày lễ ngày tết chưa từng thiếu, hơn nữa Lăng Tiêu có thân phận địa vị cùng thánh sủng, người bên ngoài vẫn rất kính trọng Lăng Tiêu tiểu Hầu gia.

Nháy mắt liền tới ngày tết, năm nay hai người cuối cùng không bị ngăn cách bởi cửa cung, nhưng ngày tết nhiều việc bận rộn, không ít thời điểm Lăng Tiêu đều phải ở tại Thọ Khang hầu phủ xã giao, Chử Dịch Phong mỗi khi nhớ tới vẫn có chút ít ảm đạm.

Tâm tư Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu đã sớm một bước nghĩ đến, hần vừa nghĩ tới Chử Dịch Phong một mình ở trong Anh Vương phủ cô quạnh cũng đau lòng, mỗi lần ở trên giường chỉ ngẫu nhiên nhắc tới, Lăng Tiêu suy nghĩ một chút nói: “Đệ hôn ta một cái, ta sẽ nghĩ biện pháp ở cùng đệ đến hết tết.”

“Thật hay giả?” Chử Dịch Phong vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo, ngồi bật dậy, áo theo đó trượt xuống lộ ra một mảng da thịt trắng nõn nổi bật trên chân gấm màu hồng đặc biệt xinh đẹp, Lăng Tiêu trong mắt chợt tối hướng về phía trước kéo chăn che kín cho Chử Dịch Phong, một bên chờ đợi tiểu tướng quân của hần đáp lại, Chử Dịch Phong có chút ngượng ngùng cười cười, vẫn là chống không lại Lăng Tiêu mỗi khi hần giăng ra cạm bẫy ngọt ngào này, nằm trên vai hần để sát vào má của hần hôn lên, cầu khẩn nói: “Thật hay giả nha? Huỳnh đừng lừa ta.”

“Đương nhiên không phải lừa đệ.” Lăng Tiêu thực hiện được mưu đồ nở nụ cười, ôm Chử Dịch Phong kéo vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc y, nhẹ giọng nói: “Chờ xem, năm nay chắc chắn sẽ không để một mình đệ trải qua, ngủ đi...”

Lăng Tiêu đáp ứng, thì nhất định sẽ làm được.

Mấy ngày sau Lăng Tiêu lại một lần nữa thỉnh an Thái tử phi, Thái tử phi trong lúc vô tình nhắc tới năm nay trong Hải Đường viện hoa hải đường chết héo mấy cây, Lăng Tiêu tiếp lời nói: “Con nghe nói trước đây trong Hải Đường viện cũng không có hoa Hải Đường là sau đó Anh Vương vì Di mẫu yêu thích mới đặc biệt sai người trồng. Bây giờ đại khái là không có ai ở, nô tài hầu hạ trong viện cũng thiếu, chăm sóc không chu toàn cũng là bình thường.”

Nói xong lại khẽ thờ dài lạnh nhạt nói: “Năm ngoái Anh Vương lần đầu gặp gỡ Anh vương phi chính là lúc hoa Hải Đường xinh đẹp nhất, Anh Vương từng nói với con, đợi đến sau khi đại hôn xuất cung tất nhiên mang hết cây Hải Đường trong sân đi, nhìn cây Hải Đường mà tưởng niệm từ tâm của mẫu thân Thái tử phi... Sau đó Anh vương phi đi về cõi tiên, Anh Vương thương tâm quá độ nói là không muốn thay đổi gì nữa, làm tổn hại rồi sẽ động đến lá chẳng bằng lưu lại những cây này, y ở ngoài cung nhìn Hải Đường tưởng nhớ Di mẫu chẳng bằng lưu lại chúng nó làm bạn với Di mẫu thì tốt hơn...”

Thái tử phi nghe vậy bỗng nhiên đỏ cả vành mắt, Lăng Tiêu lơ đãng lạnh nhạt nói: “Sau đó Anh Vương ở trong phủ cũng trồng vài cây Hải Đường, sớm chiều trông thấy để hoài niệm mẫu thân, lúc đầu cây non chỉ cao hai thước, bây giờ đã cao hơn thân người.”

Lăng Tiêu lời vừa nói ra Thái tử phi rơi lệ không ngừng, ngay cả mấy ma ma phía sau cũng không nhận được gạt lệ.

Lăng Tiêu gật đầu uống trà, quang cảnh này quy về một câu “Đình hữu tỳ ba thụ, thê tử chi niên sở thủ thực dã, kim dĩ kinh đình đình như hĩ” lại cảm động vạn phần, chính là nhẹ nhàng bình thản mà đắm vào lòng người, người nói càng hồ hững, người nghe càng đau lòng.

“Đình hữu tỳ ba thụ, thê tử chi niên sở thủ thực dã, kim dĩ kinh đình đình như hĩ”

Dịch thơ:

Sân trước có cây sơn trà, vào năm vợ chết tự tay ta trồng, năm nay cây đã phủ màu xanh tươi.

(tự tay ta chém ^_^)

Thái tử phi cầm khăn thấm lệ, càng nghĩ càng thương hải tử thứ hai ở ngoài khổ sở, tuy rằng hải tử lớn nhất đã xuất cung nhưng hẳn còn có lão bà có hải tử, còn hải tử thứ hai thì sao, rõ ràng còn chưa nhọc quán tuần thủ thê hiếu cũng không thể xuất môn đi đâu, một mình một người lẻ loi ở Anh Vương phủ mà nhìn mấy cây Hải Đường...

Quy củ của Chử Vương triều, Hoàng tử Hoàng tôn thành niên đều phải phong vương xuất cung, đợi đến lúc lập Thái tử vị các Hoàng tử phải lập tức rời khỏi Hoàng thành đi tới đất phong không được Thái tử kể vị triệu không được trở lại Hoàng thành, đây là cảnh huấn từ thời Thánh Thượng khai quốc định ra đến nay, là vì hạn chế Hoàng tử hoàng tôn phân tranh, xác thực hợp lý, chỉ là tổn thương đến trái tim của tất cả từ mẫu.

Lăng Tiêu tiến lên an ủi Thái tử phi, Thái tử phi nỗ lực định thần, chậm rãi nói: “Phong nhi tuy nói đã phong vương đại hôn, nhưng năm mới chỉ có một mình y... Thôi thôi, ngày mai ta liền triệu cậu của con tiến cung, năm nay để Phong nhi đến Tĩnh Quốc công phủ đón tết đi, tốt xấu gì cũng là mẫu gia của y, dù cho có người nghi ngờ thì vẫn còn có ta chống lưng, Phong nhi đáng thương của ta...”

“Di mẫu thực sự là từ mẫu tình cảm sâu đậm.” Lăng Tiêu ôn nhu nói: “Nhưng con nghe nói Thanh Lam biểu ca đang định thành thân, Anh Vương vẫn còn tang, e sợ...”

Thái tử phi sửng sò, Lăng Tiêu lập tức nói: “Chẳng bằng đến phủ chúng ta đi, con cùng Anh Vương kết giao sâu, hơn nữa Anh Vương phủ và phủ của con rất gần, tể tổ Anh Vương cũng dễ dàng trở về một chút.”

“Con ngoan, con không kiêng kị gì sao?” Thái tử phi nắm tay Lăng Tiêu, nếu có chuyện cần thiết Thái tử phi cũng không ngại làm phiền ca ca của mình, dù sao đó cũng là nhà mẹ của mình. Thọ Khang Hầu phủ thì không giống, tuy nói Lăng Hầu gia là cậu của mình, cũng có tình nghĩa tỷ muội với Lăng phu nhân Vi Trang, nhưng nói gì cũng là xa một tầng.

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Con không kiêng kị cái này, hơn nữa gia gia cũng rất yêu thích Anh Vương, lại nói chính là... Cậu nắm trọng binh trong tay, Anh Vương cùng cậu quá thân cận sợ sẽ không tốt.”

Chuyện này rõ ràng động đến tâm sự của Thái tử phi, Thái tử tuy rằng không cùng nàng nói những việc này nhưng Thái tử phi ít nhiều cũng biết một chút, nàng biết phu quân kiêng kị, mấy năm nay Thái tử phi ưu đãi nhà mẹ của mình Thái tử vẫn không có dị nghị nhưng điều kiện tiên quyết là Thái tử phi không bắt công với bất kỳ một vị Hoàng tôn nào, Thái tử cũng rất hi vọng được nhạc gia Tĩnh Quốc Công phủ chống đỡ, nhưng hẳn không hy vọng phản chống đỡ này chỉ cho nhi tử của hắn, dù cho là Chử Dịch Căn cũng không được. Quyền lợi trước mặt Thái tử vẫn phân chia rất rõ ràng, hẳn có thể khoan dung thậm chí là chống đỡ nhi tử giành quyền lợi, nhưng không thể giành một phần của hắn.

Thái tử phi gật gù: “Vẫn là Tiêu nhi suy nghĩ cẩn thận, như vậy ta viết cho cữu cữu và Di mẫu một phong thư. Còn có... truyền lệnh cho Nội Vụ phủ, hôm nay trời lạnh đất cứng không dễ động thổ, đợi được sang năm đầu xuân thì lập tức đem cây hải đường trong Hải Đường viện chuyển hết đến Anh Vương phủ không được có chút thương tổn nào.”

Nữ quan lĩnh mệnh đi nội vụ phủ truyền ý chỉ của Thái tử phi, Lăng Tiêu gật đầu: “Như vậy rất tốt nhất.”

Lăng Tiêu tiến cung thỉnh an, không chỉ giúp Chử Dịch Phong đạt được thương tiếc của Thái tử phi, càng quan trọng hơn là có thể danh chính ngôn thuận cùng Chử Dịch Phong đón tết. Mặc kệ người khác có nghi kỵ, có lên lút nghị luận ý đồ của Thái tử phi có dựa vào đó để phỏng đoán thiên ân thánh ý hay không, Lăng Tiêu không thêm quan tâm. Trước đây là luôn sợ bị cuốn vào tranh đoạt trừ vị, nhưng hiện tại không tránh khỏi cuộc tranh đoạt này, Lăng Tiêu còn lưu ý cái gì? Sao không thoải mái tiếp nhận mọi chuyện, còn vị kia ở trong Tuệ Vương phủ sau khi biết tin sẽ khó chịu ra sao hẳn muốn nhúng tay vào cũng không được, vượt qua năm mới tốt lành hay không đây.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chử Dịch Phong từ quân doanh trở về lập tức nhận được không ít ban thưởng của Thái tử phi, trong lúc còn mơ hồ thì Lăng Tiêu đến, nhìn một phòng quả cười cười: “Ta cùng Di mẫu có nói qua một chút, người đáp ứng để đệ đến phủ ta đón tết.”

“Thật sao?” Chữ Dịch Phong hai mắt sáng lên, Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu y: “Nhưng ngày ba mươi vẫn phải tiến cung, mừng một phỏng chừng sẽ trở lại.”

Vậy cũng không sai, từ lúc bên nhau đến nay hai người cả ngày phải trốn tránh, Chữ Dịch Phong càng nghĩ càng thích hợp, cười nói: “Hai ngày đó đương nhiên phải tiến cung, huynh cùng mẫu thân nói gì mà người đáp ứng vậy?”

“Chỉ nói đệ một mình ở trong phủ rất vô vị chứ không nói gì khác” Ở trong Đông Cung dựng chuyện nói bừa sao có thể nói với Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong tiến vào bên trong, cởi áo lông hồ ly để bọn nha đầu treo lên, trong phòng địa long đã đốt lên ấm áp như ngày xuân, Lăng Tiêu vừa ăn hạt thông vừa cười nói: “Trong phủ ta cũng không có ấm áp như vậy nha, nếu như cảm thấy lạnh cũng có thể thêm mấy chậu than, đến lúc đó sẽ không cảm thấy lạnh nữa.”

Chữ Dịch Phong cười cười cũng ngồi xuống ăn, cười nói: “Không sao mà.” Lại suy nghĩ một chút đứng lên nói: “Ài, ta đi chuẩn bị một chút đồ...”

Lăng Tiêu dở khóc dở cười, lôi kéo y ngồi xuống một lần nữa, hai người đồng thời ngồi ở trên giường nhỏ, Lăng Tiêu cười cười cảm hặc đào hồ phách đưa đến miệng Chữ Dịch Phong: “Có bọn nha đầu chuẩn bị rồi, đệ gấp cái gì?”

“Ha ha...” Chữ Dịch Phong ngây ngô cười vài tiếng ngồi xuống, lại nói: “Trong nhà của huynh ngày tết có náo nhiệt không? Để ta đem pháo qua phủ đốt, còn có quả tết cũng đưa tới, huynh xem còn cái gì muốn mang tới không?”

Lăng Tiêu biết y hưng phấn cũng không ngăn cản y làm y mất hứng, gật đầu cười nói: “Ừm... pháo hoa cứ chuyển qua đi, đến tết ta cùng đệ đốt pháo hoa đón năm mới, quả tết đều phải dựa theo phân lệ, trong phủ chúng ta cũng không thiếu, không bằng phân cho bọn hạ nhân trong phủ đi, đệ qua đó cũng không cần mang nhiều đồ đâu.” Nói đến đây âm thanh hạ thấp xuống, nhẹ giọng nói: “Dùng ta là được.”

Vốn sự tình không có gì bị Lăng Tiêu nói vậy rõ ràng giống như có chuyện mờ ám, Chữ Dịch Phong không biết nghe ra cái gì lại đỏ mặt, muốn nói nhưng không tóm được chỗ sai của Lăng Tiêu, y nói năng vụng về, chỉ có thể để mặc Lăng Tiêu đùa giỡn.

Cuối cùng tất nhiên vẫn đều do Lăng Tiêu phân phối, đem quả tết được chia theo lệ hàng năm còn có đồ vật vô cùng quý giá từ điển trang chọn lựa đưa tới, lại lấy thêm trong kho phòng một vài thứ vận chuyển đến mấy vị trưởng bối của Chữ Dịch Phong ở ngoài cung, còn lại bao nhiêu phân cho các nô tì trong Anh Vương phủ, lại cho bọn họ thêm một tháng tiền lương, tất cả mọi người cảm tạ không ngừng, đối với Chữ Dịch Phong càng thêm tận tâm.

Chờ đến hai mươi tháng chạp lục bộ phong bút, trong quân các tướng sĩ chức quan không cao cũng được nghỉ, hai người chính thức ở Hành Văn viện trong Thọ Khang Hựu phủ trú đông. Chữ Dịch Phong cùng Lăng lão Hầu gia và Thi phu nhân cũng là quan hệ họ hàng, lại có Thái tử phi sắp sắp chu toàn, trong Hầu phủ đối với vị Anh Vương điện hạ này rất là hoan nghênh.

Kỳ thực vị Vương gia này rất tốt, Chữ Dịch Phong không kieu căng ở chỗ Lăng Tiêu cũng không cảm thấy có gì không tốt, thậm chí cảm thấy còn tốt hơn so với Anh Vương phủ, nơi nào cũng đều có thể nhìn thấy đồ dùng của Lăng Tiêu, vô ý phát hiện tiểu y phục trước đây của Lăng Tiêu cũng có thể làm cho y vô cùng thỏa mãn. Lăng Tiêu cũng không ở nhà, ngày thường không cho người khác đến sân trong làm phiền, Chữ Dịch Phong tùy ý khắp nơi tầm bảo.

Hành Văn viện xác thực không có ấm áp như Anh Vương phủ, Lăng Tiêu sai người thêm mấy chậu than, trong phòng cũng rất ấm áp dễ chịu hơn.

Năm mới Lăng Tiêu ngoại trừ cùng Chữ Dịch Phong thân thiết còn phải quản lý một số chuyện, ngày tết bận rộn Kinh Ngọc cũng không lo được toàn bộ, Thi phu nhân để Lăng Tiêu hỗ trợ, kỳ thực cũng không có gì nhiều chỉ là quản lý xem nhà ai đưa tới lễ vật gì rồi đáp lễ lại. Trước tiên Lăng Tiêu chuẩn bị lễ vật mang đến cho Lăng Trĩ đây một xe, cùng ngày Lăng Trĩ đem đáp lễ đưa tới, cũng là phong phú vô cùng, người mang đến chính là Liêu Đình.

Liêu Đình bây giờ cũng là nương tử của quân gia Thi phủ, nhìn Lăng Tiêu đi đầu lễ cảm tạ ban thưởng mới cười dài mà nói: “Nhị nãi nãi nói thiếu gia đưa đến đều là đồ vật năng yêu thích, trong nhà không có cái gì tốt xin ngài tiếp nhận cho, xin thiếu gia trong đại tết càng phải bảo trọng thân thể, còn có lão thái gia cùng có thái thái năng muốn dập đầu với lão gia, năng ở nhà mọi sự đều tốt, không cần lo lắng, chờ đầu năm sẽ cùng cô gia đến đây chúc tết.”

Lăng Tiêu lại hỏi không ít chuyện trong nhà của Lăng Trĩ, Liêu Đình từng câu đều đáp lại rõ ràng, cuối cùng cười nói: “Thiếu gia vạn sự không cần lo lắng, trong phủ lão gia cùng thái thái luôn ghi nhớ đại ân của cô thái thái năm đó, đối với Nhị nãi nãi thương yêu rất nhiều, coi như không có chuyện này với nhân phẩm của tiểu thư, ai thấy mà không yêu thích? Nghe nói tiểu thư ở nhà mẹ quản lý mọi sự trong nhà hiện ở trong phủ mọi sự đều giao cho tiểu thư quản lý, thái thái cùng nãi nãi đều không để ý tới những việc này, còn khoa trương nói sau khi tiểu thư đến quý phủ đem mọi sự quản lý công minh liêm khiết, rất được tin cậy, bọn hạ nhân trong phủ cũng đều kính phục.”

Nói xong nở nụ cười: “Cô gia cùng Nhị nãi nãi vẫn luôn ân ái, mấy ngày trước đây cô gia còn bồi Nhị nãi nãi cùng đi một chuyến đến Thiên Lý miếu, tình cảnh cụ thể ta nói không được, chỉ có thể nói bộ dáng là cử án tề mi tương kính như tân, trong phủ có không ít người ca tụng.”

举案齐眉

✚ [jǔ'ànqí'méi] Hán Việt: CỬ ÁN TỀ MI nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Những điều này Lăng Tiêu cũng có nghe nói qua một chút, bây giờ họ là một đôi tiểu phu thê ân ái ở Hoàng thành người người đều biết, bọn họ đều thâm than Lăng Trĩ còn trẻ tang mẫu cuối cùng còn có may mắn, nhà mẹ đẻ càng ngày càng hưng thịnh, phu gia bây giờ cũng phát triển không ngừng, bà bà từ tâm trực lý hoà thuận, đáng quý nhất chính là có được quan tâm và yêu thương của phu quân, hạnh phúc có lẽ chính là như vậy.

妯娌 Trục lý

媼

✦ [zhóu] Hán Việt: TRỪU: chị em dâu; chị em bạn dâu

Lăng Tiêu lại hỏi vài câu nữa rồi cho Liêu Đình một phần thưởng sai người đưa về. Kinh Ngọc đi chăm nom hai hài tử một lúc trở về thấy lễ vật Lăng Trĩ đáp lễ cảm thán vài câu, nhắc đến nỗi lòng, nhìn Lăng Tiêu sắc mặt ôn nhu nói: “Cho Y nha đầu... lễ vật cho Đại tiểu thư ta đã nghĩ xong, Nhị thiếu gia nhìn một chút, nếu không có gì không thích hợp thì sai người đưa tới.”

Lăng Tiêu đi tới nhìn một chút, trong lòng không khỏi thở dài khen Kinh Ngọc thức thời, nàng biết mình cùng Lăng Y không hợp nhau, nhìn phần lễ vật này tất cả đều là ăn theo lệ cũ, may may không có nhiều thêm món nào, tổng cộng không bằng một nửa mình ngày hôm nay cho Lăng Trĩ. Lăng Tiêu liếc nhìn sắc mặt Kinh Ngọc, hần đại khái có thể đoán ra ý của Kinh Ngọc, nghĩ làm sao để không thể đắc tội với mình, chỉ cần chiếu theo lệ thì sẽ chọn không sai lầm, thừa dịp có danh sách Lăng Trĩ đáp lễ đưa tới, cho rằng không chừng mình nhất thời mềm lòng còn có thể thêm vào một ít để biểu thị tấm lòng rộng lượng bao dung.

Lăng Tiêu nở nụ cười, hần không ghét Kinh Ngọc khôn vặt, hần chỉ không thích kẻ quá ngu xuẩn có chút thông minh cho rằng có thể theo ý của hần mới là nữ nhân tốt. Kinh Ngọc từ khi gả vào vẫn rất hiểu chuyện, Lăng Tiêu luôn rất hài lòng, nhưng hiện tại nàng vẫn đoán sai tâm ý của mình.

“Đại nãi nãi phần lễ vật này có chút không thích hợp...” Lăng Tiêu mắt phượng híp lại, nở nụ cười: “Ăn theo lệ thứ nữ xuất giá cho thân gia lễ đúng là không sai, nhưng Đại tiểu thư cũng không phải gả làm chính thê, mà là tiểu thiếp.. chỉ là thiếp.”

“Thọ Khang Hầu phủ chưa bao giờ loại lệ này, vì lễ đó có thể thiếu sót ta năm nay sẽ bổ sung thêm”

Kinh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, không nhìn được nắm chặt khăn trong tay, trong phòng nha đầu bà tử cũng đều cả kinh, quý phủ cho lễ cô nãi nãi đã xuất giá từ trước đến giờ luôn phong phú, cho Lăng Y phần này vốn đã thiếu, giờ còn muốn giảm nữa sao?

Lăng Tiêu âm thanh rõ ràng bình thản không gợn sóng, nhưng mọi người trong phòng đều cảm thấy sợ hãi, Lăng Tiêu cười khê: “Sau này phạm là thứ nữ Hầu phủ, gả làm tiểu thiếp, tốt nhất lễ vật theo lệ cũ giảm đi phân nửa.”

Lăng Tiêu nâng lên khóe mắt nhìn về phía Kinh Ngọc: “Đại nãi nãi thấy sao?”

Kinh Ngọc liền vội vàng gật đầu, Lăng Tiêu ngày thường đều gọi là “Đại tẩu”, hôm nay mỗi lời nói ra đều là “Đại nãi nãi” Kinh Ngọc trong lòng đã khiếp sợ, lại thấy mình nghĩ lễ vật không hợp tâm ý Lăng Tiêu càng thêm có chút sợ sệt, mạnh mẽ tự ổn định tâm ôn nhu nói: “Là ta không suy nghĩ kỹ càng, ta cũng ngu ngốc từ trước đến giờ chỉ dám ăn theo lệ của cô tổ mẫu lệ làm việc, một bước không dám sai, hiện tại...”

“Hiện tại Đại nãi nãi là trách ta không tuân theo lệ cũ của cô tổ mẫu sao?” Lăng Tiêu ngắt lời nói: “Đại nãi nãi yên tâm, chuyện này ta tất nhiên sẽ nói với cô tổ mẫu.”

“Không phải, Nhị thiếu gia hiểu lầm ý của ta.” Kinh Ngọc vội vàng nói: “Ý của ta là trong phủ có lệ nào ta cũng sẽ tuân theo, việc này vốn là lần đầu tiên, ta tuổi trẻ không hiểu chuyện nếu Nhị thiếu gia định ra lệ rồi sau này dĩ nhiên là phải theo đó mà làm, vô cùng thỏa đáng.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đại tẩu quả nhiên thông minh, như vậy mới phải, đem lễ vật đến đây...”

Lăng Tiêu đem lễ vật Lăng Trĩ mang tới đưa cho nha đầu của Kinh Ngọc phần của nàng cùng hai hài tử, cười nói: “Ta giảm một nửa lệ cũng không phải muốn oan ức Đại tiểu thư, Đại tẩu ngắm lại xem, Đại tiểu thư ở nhà chúng ta là thiên kim tiểu thư nhưng ở nhân gia quý phủ là cái gì? Chỉ là thiếp thôi mà chúng ta giống trống khua chiêng đưa nhiều lễ qua như vậy, nhân gia phải đáp lễ sao đây? Đáp lễ nhẹ cũng không được, hiện tại thì hoàn hảo nhưng tới lúc Từ phủ Đại công tử cưới chính thê thì sao đây? Nếu đáp lễ cho nhà mẹ của thiếp so với cho chính thê nhiều hơn thì sẽ xảy ra chuyện gì? Để Ô phủ khó xử e rằng đến lúc đó tình cảnh Đại tiểu thư càng khó xử, Lăng Y là muội của ta, ta đương nhiên phải suy nghĩ cho nàng nhiều một chút mới tốt.”

Sự tình bên trong đại môn Hầu phủ Lăng Tiêu không phải không am hiểu, nhiều lúc hần không muốn tính toán, đương nhiên quan trọng hơn là trước đây hần không làm chủ được nên không dám nhận việc quản lý gia đình, nhưng hiện tại không còn như trước, so với những thủ đoạn bí ối nhỏ nhặt của Hạ Lan và Lăng Y, những việc Lăng Tiêu làm lực sát thương mạnh hơn nhiều, hơn nữa thắng ở một điểm: Danh chính ngôn thuận.

Kinh Ngọc nhìn Lăng Trĩ cho mình một phòng hậu lễ cũng thực lòng tin phục, từ khi mình gả vào Thọ Khang trong Hầu phủ tới nay hai vị thiếu gia tiểu thư con chính thê này chưa từng đối xử hà khắc với mình, so với tiểu cô tử chính thức của mình thì tốt hơn nhiều.

Kinh Ngọc đang muốn giải thích một chút thì Lăng Tiêu sai người đem đồ vật đưa tới, Lăng Tiêu tiếp nhận đưa cho Kinh Ngọc: “Đây là mấy ngày trước ta sai người làm cho huynh đệ bọn nhỏ một cái khóa trường mệnh, để tiểu hài nhi ngày tết cũng vui mừng.”

*Khóa trường mệnh

Đó là một cái khóa trường mệnh bằng vàng ròng, mặt trên khảm châu ngọc và bảo thạch, làm đặc biệt tinh xảo. Kinh Ngọc vừa nhìn liền biết rất quý giá, vội vàng nói: “Lại để cho Nhị thiếu gia phải tốn kém rồi, ta thay huynh đệ bọn nhỏ cảm ơn Nhị thúc.”

Lăng Tiêu không thêm đề ý nở nụ cười: “Còn phải làm phiền Đại tẩu tính lại một phần lễ vật.” Kinh Ngọc gật đầu làm theo, Lăng Tiêu nhàn nhạt mỉm cười, ai dám nói hần là bất công hà khắc con thứ? Hần đối với Lăng Hiên từ trước đến giờ có thể nói là không tệ nha, chỉ có Đại cô nãi nãi đã gả đi, cái

đó thì trách ai? Ai bảo nàng thất tiết bị trở thành thiếp thất đây? Đáng đời!

Vào lúc này Kinh Ngọc cùng từ trên xuống dưới trong phủ còn chưa phát hiện, quyền hành trong phủ chưa từng qua tay lão gia Lăng Nho Học một ngày nào, lại một cách tự nhiên giao vào trong tay Nhị thiếu gia Lăng Tiêu.

Ba mươi, trong cung rất sớm đã cho người đến đón Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong cũng đã mấy ngày không tiến cung thỉnh an Thái tử và Thái tử phi, sau khi cùng Lăng Tiêu nói xong mới đi cùng công công trong cung tới đón, tiến cung trước tiên y đến chỗ Hoàng gia gia dập đầu thỉnh an, lão Hoàng Đế đối với tôn nhi như y cũng là rất thương tiếc, còn là tôn nhi non nớt đã giống mình thành người mất thê tử rất đáng thương. Có thể là ngày tết náo nhiệt đoàn viên chạm đến tình cảm của lão Hoàng Đế, lão Hoàng Đế không khỏi nhớ tới Vệ Hoàng Hậu, Tiên Hoàng Hậu cũng là một kỳ nữ, năm đó khỏi sự sau liền theo Chử hoàng đế bốn ba khắp nơi, phụ trợ trợ giúp một đường lên ngôi Hoàng Đế, khi đã là mẫu nghi thiên hạ nhưng vẫn như cũ hiền lương cung kiệm, điển tích thời trước từng có công khuyên giải thánh thượng cứu hai mươi bốn quan hiền, có công không nhận giống như Trưởng Tôn hoàng hậu của Lý Thế Dân, Mã hoàng hậu của Chu Nguyên Chương.

Lão Hoàng Đế một bên phê tấu chương một bên lơ lửng hoành hoành niệm Vệ Hoàng Hậu, còn không quên hỏi Chử Dịch Phong vài câu muốn tôn nhi đáp lại mình vài tiếng, đáng tiếc Chử Dịch Phong thực sự nhớ không ra hình dáng và giọng nói của vong thê, đáp lại không được bị thương của lão Hoàng Đế. Lão Hoàng Đế tự mình nói chuyện một lúc có chút không cao hứng nhìn Chử Dịch Phong một chút, lão ở đây bị thương thất thố như thế nhưng tiểu tôn tử của lão đúng là đoan chính trầm ổn, lão Hoàng Đế từ có chút sượng mặt, bùi môi nói: “Con và trẫm đều là người không có thê tử, sao con không hiểu nỗi bị thương của trẫm nha? Bây giờ bọn nhỏ đều lạnh nhạt như thế sao?”

Nếu như những Hoàng tử Hoàng tôn khác nghe nói như thế phỏng chừng đã sớm bị dọa chết rồi, nhưng Chử Dịch Phong thần kinh không tinh tế cho nên linh hội không tới, chỉ thật thà nói: “Tôn nhi cùng tiên Anh vương phi trước đây chỉ gặp qua một lần, hơn nữa... nàng còn đội mũ sa, tôn nhi thực sự không nhớ được dáng vẻ nàng.”

Lão Hoàng đế một hồi thở dài: “Vẫn là Phong nhi có phúc, không nhớ ra được nói cho cùng cũng là khá hơn một chút... Thôi, đi đi, buổi tối gia yến có gắng bồi Trẫm, chỉ có mấy ngày này là được thấy con.”

Chử Dịch Phong dập đầu, đang muốn xoay người đi nhưng xoay người lại đi tới trước mặt lão Hoàng Đế, tự mình lấy khăn tay đến lau nước mắt cho lão Hoàng Đế, nhỏ giọng nói: “Hoàng gia gia đừng khóc, con kỳ thực cũng nhớ nãi nãi.”

Không thể không nói Chử Dịch Phong luôn có một loại tính cách vô ý như thế nhưng lại có bản lĩnh làm người ta yêu thương, lão Hoàng Đế lập tức cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, Hoàng tộc chỉ thân cũng chỉ là tôn kính lạnh lùng nhiều hơn tình thân loại ám áp này khiến lão Hoàng Đế rất hưởng thụ, hơn nữa là kéo dài đến tận yến hội vào buổi tối.

Mỗi năm đến đêm 30 tết Hoàng tộc sẽ có một buổi gia yến, mời hết tất cả Hoàng tộc ở Hoàng thành tới đồng thời đón giao thừa tết đến để biểu thị thân mật, trong bữa tiệc lão Hoàng Đế tâm tình cũng không tệ, ngày hôm nay hoài niệm lại Vệ Hoàng Hậu khóc một hồi giải tỏa không ít, hơn nữa còn có tiểu miên y Chử Dịch Phong tri kỷ, lão Hoàng Đế cả đêm đều rất cao hứng.

Chử Dịch Phong chăm chú ăn đồ ăn, có người mời rượu y cũng uống theo, không ai mời y sẽ không chủ động chúc rượu, chờ lúc mọi người say mơ hồ thì Chử Dịch Phong là một trong những người còn lại tỉnh táo.

Cách giờ tý còn có một quãng thời gian, Chử Dịch Phong nâng ấm lô nhỏ trong tay áo cười cười, Lăng Tiêu nằm ngoài cho y lễ vật tân niên, vừa vào đông y liền dùng.

“Vương gia.” Chương công công đến gần thấp giọng nói: “Lúc này tiểu Hầu gia có nói vào lúc này mời ngài đến Thính Phong Đình bên ngoài Thính Phong Các một chuyến, nói là có đồ vật cho ngài.”

Vào lúc này cửa cung đã sớm đóng, Lăng Tiêu bản lĩnh thông thiên cũng không thể đi vào, Chử Dịch Phong vừa nghĩ phỏng chừng là Lăng Tiêu cho y vật gì đó giấu ở nơi đó, nhất thời hứng thú dâng cao, nhân dịp mấy vị trưởng bối không chú ý rồi đi theo Chương công công ra ngoài.

Thính Phong Đình được xây ở bên ngoài Thính Phong Các, trước đây là nơi ngắm trăng sao vô cùng tốt, Chử Dịch Phong ăn mặc chỉnh chu mang theo Chương công công đến, nhìn đông ngó tây, cũng không thấy gì.

“Tiểu Hầu gia nói như thế nào?”

Chương công công ngay thẳng ăn cần hồi đáp, bầu trời phía tây bỗng nhiên thoát ra một tia pháo hoa, Chử Dịch Phong quay đầu nhìn xem, Chương công công nở nụ cười: “Vương gia, phía Tây chính là Thọ Khang Hầu phủ.” Nói xong lui ra khỏi Thính Phong Đình.

Chử Dịch Phong sững sờ nhìn theo hướng pháo hoa phóng ra, trong nháy mắt, màu đen trên bầu trời đêm có ngàn vạn yên hỏa chớp mắt đồng thời tỏa ra!

(yên hỏa: pháo hoa)

“Lăng Tiêu...” Chử Dịch Phong bật cười, đôi mắt đen bóng chiếu ra vạn điểm ánh sao, y biết, y đang ở bên này bức tường cung, Lăng Tiêu ở ngay mặt bên kia của tường cung, Chử Dịch Phong không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình bây giờ, chỉ có thể không ngừng nhẹ giọng ni non tên ái nhân, Lăng Tiêu, Lăng Tiêu.

Chân trời từng khóm lớn yên hỏa tán ra, Hóa Thụ Ngàn Hoa Bất Dạ Thiên. Lăng Tiêu cũng không phải là một ái nhân buồn nôn, sau khi ở cùng Chử Dịch Phong nói lời ngon tiếng ngọt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chử Dịch Phong cũng rõ ràng, hai người nam nhân cảm tình khó tránh khỏi sẽ

qua loa một chút, mới bắt đầu Chữ Dịch Phong còn có chút bận tâm, trước mặt người yêu đều sẽ bị động một chút, Lăng Tiêu là người duy nhất từ nhỏ đến lớn y chấp nhất, người duy nhất từng theo đuổi, cũng là người duy nhất đem y phụng đến tận trời.

Chữ Dịch Phong có lúc khó tránh khỏi sẽ lo lắng, sẽ kinh hoàng, nhưng Lăng Tiêu chính là người có bản lĩnh như vậy, không giây phút nào mà không để Chữ Dịch Phong biết hần yêu y, vẫn luôn yêu y, giống như bầu trời đầy yên hòa này, trầm mặc, lại kịch liệt nói cho Chữ Dịch Phong biết hần yêu y nhiều bao nhiêu.

Chữ Dịch Phong chậm rãi ngồi xuống, tay nâng ấm lô nhỏ, nhìn đầy trời yên hòa, nghĩ tới người đang vì y phóng yên hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 56

Trước buổi trưa Chữ Dịch Phong liền xuất cung, chưa kịp đi Anh Vương phủ đã trực tiếp đến Thọ Khang Hầu phủ.

(Lee:Phong ca a Phong ca mới xa nhau có 1 ngày anh có cần nhớ chồng đến vậy không?).

Candy: Thì người ta là phu phu mà, 1 ngày không thấy cứ như là mấy năm. Bà phải hiểu cho người ta chứ.)

Trong cung ban thường không ít, trừ một chút đồ vật dành cho Hoàng tộc còn lại Chữ Dịch Phong đều chuyển vào Hành Vân viện của Lăng Tiêu, mừng một rất nhiều người chúc tết, Lăng Tiêu vẫn đang xã giao, nghe nói Chữ Dịch Phong trở về chỉ sai người hầu hạ cho tốt. Chữ Dịch Phong một mình ở trong sân vô cùng tê nhạt, coi bỏ ngoại bào hi hục đem tuyết trong sân quét sạch sẽ, nha đầu quân sự mới của Hành Vân viện Bích Hà trông thấy vô cùng kinh hoàng, khiếp sợ hô lên: “Vương gia...”

Chữ Dịch Phong hoạt động nửa ngày đã xuất mồ hôi, cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, ta ngoài nhân rồi cũng là nhân rồi.”

“Không phải...” Bích Hà càng kinh hoàng, nói: “Tuyết trong sân Hành Vân viện Nhị thiếu gia từ trước đến giờ không cho người quét tước, nói như vậy mới có hương vị mùa đông...”

Chữ Dịch Phong cũng kinh hoàng, vốn là muốn làm chút gì đó cho Lăng Tiêu báo đáp lại ngọt ngào đêm qua, nhưng chuyện này... Chữ Dịch Phong đau khổ nói: “Ta có nên đem tuyết này tuyết trái lại không?”

Bích Hà suy nghĩ một chút lắc đầu một cái: “Không cần trái ra... Cũng không có chuyện gì, Nhị thiếu gia chúng ta cùng Vương gia giao tình tốt, tất nhiên sẽ không để ý đâu, Nhị thiếu gia cho nô tỳ đến nói với ngài, ngày hôm nay trong cung đại yến quần thần nếu như không đến đây được Vương gia đừng trách, một lúc nữa cùng cô thái thái dùng bữa tối, nhất định phải ăn thật ngon, buổi chiều Nhị thiếu gia từ trong cung trở về lại cùng Vương gia nói chuyện.”

Ngày ba mươi tết là gia yến, mừng một tết là đại yến quần thần, quy củ của lão Hoàng Đế Chữ Dịch Phong có biết đến, gật gù: “Biết rồi, người đi đi.”

Tính ra Thi phu nhân là lão Di mẫu của Chữ Dịch Phong, tuy rằng Chữ Dịch Phong từ nhỏ đến lớn cũng không gặp qua lão Di mẫu, nhưng huyết thống chính là thần kỳ như thế, luôn có thể khiến người ta cảm thấy thân cận.

(lão di mẫu: bà di)

Thi phu nhân biết Lăng Tiêu cùng Anh Vương điện hạ giao tình tốt, lại là nhi tử của Vi Hoa nên càng từ ái, huống hồ Thi phu nhân từ trước đến giờ không sợ những người có thân phận cao. Thi phu nhân năm đó ở khuê phòng chính là người đứng vững bằng hai chân ở Hoàng thành, phong thái năm xưa đến thánh thượng hiện tại cũng phải tán thưởng vài tiếng, chớ nói chi là Vương gia, Thi phu nhân chỉ coi y là một văn bối nên rất dễ dàng thân cận. Thi phu nhân chậm rãi hỏi một chút về sinh hoạt một năm qua sau khi Chữ Dịch Phong xuất cung, cũng có chút đau lòng, đến cùng vẫn còn là một tiểu hài tử.

Hai bà cháu tan tiệc còn hàn huyên một hồi lâu, Thi phu nhân càng ngày càng yêu thích Chữ Dịch Phong, đứa nhỏ này cùng với một lão thái thái như bà tán gẫu không có một chút thiếu kiên nhẫn, nếu như bà nghe không rõ Chữ Dịch Phong còn chậm rãi lặp lại lần nữa, trong lời nói tuy không mang theo một câu nịnh hót thể nhưng có thể khiến người ta thoải mái dễ chịu trong lòng, mà người nói lại nói đến vui vẻ có chút ngây ngô càng nhìn càng thích, Thi phu nhân lời kéo y hàn huyên hồi lâu cho đến lúc buồn ngủ, Chữ Dịch Phong một mình trở về Hành Vân viện.

Chữ Dịch Phong sau khi xong tắm rửa qua rồi đi ngủ. Ban đêm không biết canh nào Lăng Tiêu trở về, Chữ Dịch Phong mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy Lăng Tiêu hôn lên trán của y sau đó nằm xuống bên cạnh, Chữ Dịch Phong mở mắt ra, nhìn Lăng Tiêu nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Mới trở về sao?”

Lăng Tiêu “Ừ” một tiếng, nhẹ giọng nói: “Có phải không rửa sạch mùi rượu không? Để ngủ đi, ta đi gian ngoài tẩy rửa một chút...”

“Đừng, không có mùi rượu...” Lăng Tiêu tắm rửa mới xong mới tới, trên người chỉ có hương vị xà phòng dễ ngủ, Chữ Dịch Phong mê mẩn tham lam cảm thụ khí tức của Lăng Tiêu, có chút ngưng ngừng: “Ta đem tuyết trong sân của huynh quét sạch, bọn nha đầu nói huynh từ trước đến giờ không thích người ta quét, ta không biết...”

“Quét thì quét đi.” Lăng Tiêu bật cười: “Đệ cũng không phải lo lắng làm chi, ngày hôm nay sao có tinh thần quá vậy? Sao không ngủ sớm không mệt mỏi sao?”

Chữ Dịch Phong gật gù, nương ánh trăng mờ lung bên ngoài nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lăng Tiêu có chút xuất thần, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua... nhìn rất đẹp.”

“Yêu thích là tốt rồi.” Lăng Tiêu nằm xuống, Chữ Dịch Phong nâng người dậy, do dự lại nói: “Huynh... Rất mệt sao?”

Lăng Tiêu còn chưa kịp phản ứng Chữ Dịch Phong đã nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của hắn, có chút thẹn thùng lại có chút thỏa mãn nhìn hắn. Lăng Tiêu trong mắt tối sầm lại, Chữ Dịch Phong rất ít chủ động hướng hắn cầu hoan như vậy, Lăng Tiêu gần như cởi sạch quần áo của Chữ Dịch Phong, trong phòng hắn không ẩm như Anh Vương phủ, Chữ Dịch Phong không nhịn được có chút co lại, Lăng Tiêu kéo chăn qua che lên hai người, nhẹ giọng chế nhạo nói: “Biết ta mệt mỏi còn muốn sao?”

Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, từ tối hôm qua trong lòng y yêu thương bắt đầu cũng đã sắp không giấu được, một người tốt như thế, một người yêu y như vậy, chỉ thích y, chỉ vì y liều lĩnh, vì y phóng yên hòa đầy trời.

Lăng Tiêu cũng không lại trêu ghẹo y, cúi người hôn môi...

Lúc ngậm phía trước của Lăng Tiêu Chữ Dịch Phong có chút không thoải mái, y chưa bao giờ vì Lăng Tiêu làm như vậy, trước đây chỉ cảm thấy lúc Lăng Tiêu làm như vậy với y thì y rất thoải mái, vì lẽ đó hiện tại cũng muốn vì Lăng Tiêu làm một lần.

Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới Chữ Dịch Phong sẽ làm được chuyện này, nỗ lực không chế dục hóa, duỗi tay vuốt ve mái tóc Chữ Dịch Phong, giọng khàn khàn: “Phong nhi, đứng lên đi, khó chịu không?”

Nghe xong Chữ Dịch Phong càng không chịu từ bỏ, hồi tưởng Lăng Tiêu làm với y, tận lực thả lỏng cổ họng của mình, nhẹ nhàng liếm láp, chỉ chốc lát sau Lăng Tiêu đã có chút không chịu nổi, tuy rằng không nhìn thấy nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng được đôi môi mềm mại của tiểu ái nhân hôn lên nam căn của mình trong chốn, hơn nữa khoang miệng ẩm áp cùng cái lưỡi khéo léo liếm hôn lấy lòng...

Lăng Tiêu nhẹ nhàng vò tóc Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Được rồi...”

Chữ Dịch Phong nghe vậy phun nam căn ra, trào lên nằm ở trên người Lăng Tiêu, cánh tay thon dài đưa đến dưới gối lấy ra hộp thuốc mỡ, nhẫn nhịn lúng túng tự mình dùng ngón tay lấy một chút, Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh nhìn y, Chữ Dịch Phong thẹn thùng nở nụ cười: “Đừng... đừng nhìn...” Nói xong đưa tay đến phía sau của mình mở rộng...

Bất nạt một hồi thì thôi, Lăng Tiêu đến cùng không đành lòng, hôn lên trán của y kéo tay Chữ Dịch Phong qua, nhẹ giọng nói: “Được rồi, đệ chưa từng làm qua đừng làm mình bị thương...”

Nói xong trở mình nằm ở trên người Chữ Dịch Phong, lấy thuốc mỡ tìm phía sau Chữ Dịch Phong, một bên hôn môi Chữ Dịch Phong một bên nhỏ giọng dỗ dành: “Thả lỏng một chút, sẽ không đau...”

Chữ Dịch Phong ôm lấy cổ Lăng Tiêu, tận lực thả lỏng thân thể của mình tiếp nạp âu yếm của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trước tiên tiến vào một ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa, đợi được thuốc mỡ tan ra mới tiến vào ngón tay thứ hai, vẫn ôn nhu xoa xoa vách trong mềm mại, cẩn thận như là nơi đó vô cùng yếu đuối chạm vào sẽ đau, Chữ Dịch Phong không chịu nổi chính là loại ôn nhu thương yêu này của Lăng Tiêu, từng trận sung sướng từ nơi đó truyền tới toàn thân, Chữ Dịch Phong không nhịn được xin tha, âm thanh đều mang theo khóc nức nở: “Nhanh... nhanh một chút đi, không chịu nổi...”

“Mới hai ngón tay mà thoải mái đến không chịu nổi sao?” Lăng Tiêu an ủi hôn môi rồi mi tâm của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dỗ dành: “Kiên nhẫn một chút có được hay không? Không cẩn thận sau đó đệ sẽ khó chịu... nghe lời...”

Chữ Dịch Phong ừm một tiếng gật gù, nhẹ giọng xin tha: “Nhanh một chút... đứng rồi... nơi đó...”

Sung sướng phải chậm rãi tích lũy, tích lũy càng nhiều về sau y sẽ càng thoải mái, Lăng Tiêu cho làm tiền hí cho y từ trước đến giờ đều là rất tỉ mỉ, không chỉ là vì để cho y thoải mái, quan trọng nhất chính là vì muốn ôn nhu, càng thêm ôn nhu thương yêu y.

(tiền hí: dạ... nó là khúc đạo đầu... ấy a)

Cho dù Chữ Dịch Phong thân thể hoàn toàn chịu nổi Lăng Tiêu thô bạo Lăng Tiêu cũng sẽ không làm như vậy, hắn chính là muốn dùng ôn nhu của mình cho Chữ Dịch Phong bao bọc lấy y, trái y lại cả đời, để cả đời y bị mình giam cầm cũng sẽ không muốn thoát ra.

Không biết qua bao lâu Lăng Tiêu mới rút ngón tay ra, khẽ hôn Chữ Dịch Phong bởi vì sung sướng mà mê muội, cúi người chậm rãi tiến vào thân thể của y, chờ đợi đã lâu sung sướng kéo tới, Chữ Dịch Phong không nhịn được thoải mái rên rỉ ra tiếng...

Ngày mai hai người đều thức dậy muộn, bọn nha đầu ở bên ngoài gọi mấy lần, Lăng Tiêu có rất nhiều quy củ, mỗi ngày sau mỗi đêm đều không cho bọn nha đầu tiến vào phòng hắn, coi như là buổi sáng cũng phải do Lăng Tiêu thức dậy tự mở cửa bọn nha đầu mới dám đi vào, nhưng ngày hôm nay đã giờ Thìn, Bích Hà có chút nóng nảy, không dậy nữa thì hai vị cô nãi nãi kia đều sẽ tới.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong thêm một lát sau mới tỉnh, hai người nhìn bên ngoài đã sáng choang liền biết đã trễ, Lăng Tiêu cười cười: “Ngày hôm nay muộn rồi, mau đứng lên, một lúc nữa là không kịp bữa cơm.”

“Ừm...” Chử Dịch Phong mê mê bỏ lên mặc quần áo, đem khay áo trong đều cài sai, Lăng Tiêu nhìn thấy vui vẻ cười cười, tự mình thay đổi y phục cho y, đều chuẩn bị sẵn sàng mới mệnh bọn nha đầu đi vào hầu hạ rửa mặt, Lăng Tiêu vội vã ăn cơm liền hướng tiền sảnh mà đi, chủ yếu vội vàng là vì Lăng Trĩ theo Thi Trà Thành đến đây.

Hai người đã cho Lăng lão Hầu gia cùng Lăng Nho Học bá niên, vào bên trong liền gặp Thi phu nhân, thấy Lăng Tiêu lại đây cũng liền gấp gấp muốn cúi xuống, Lăng Tiêu vội vã nâng, cười nói: “Không cần giữ lễ tiết, nhanh lên một chút ngồi xuống.”

Hai người ngồi xuống Thi phu nhân sai người pha trà, vừa muốn nói chuyện thì bên ngoài báo Đại tiểu thư cùng cô gia cũng tới, mọi người lại hàn huyên một trận, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, xem ra Đại muội phu này cũng coi như thức thời a, còn mang theo một tiểu thiếp đến chúc tết, cũng do địa vị của Thọ Khang Hầu phủ đây, có điều đợi đến khi Từ Liễn cưới chính thê sẽ không đến được, Lăng Tiêu chờ mong một ngày trong phủ bọn họ náo nhiệt lên đây.

Thi phu nhân đem biểu hiện mọi người thu hết đáy mắt, nở nụ cười: “Đều là chí thân, nếu không thì cũng là khi còn bé thường gặp mặt, cũng không cần tránh, cùng nhau trò chuyện mới tốt.”

Lăng Y đi vào trước tiên mạnh mẽ liếc Kinh Ngọc một chút, Kinh Ngọc trong lòng hiểu rõ, đây là hận nàng ngày tết cho lễ thiếu đây mà, Kinh Ngọc xem như không nhìn thấy, trước đây bị nàng tức giận cũng không ít, sao lại quan tâm đến lần này đây? Lại nói nàng hiện tại cũng không thể làm gì mình ngoại trừ liếc mắt a.

Mọi người nhìn kỹ Từ Liễn, trong lòng không khỏi thở dài, vị cô gia này cùng Nhị cô gia trong nhà có thể nói kém quá nhiều, Thi Trà Thành tuy không tính là là mỹ nam nhưng quả thực cũng là một nhân tài, phúc có thì thư khí tự hoa, đứng lên ngồi xuống đều có quý khí, nhìn lại Đại cô gia này, ai...

Kỳ thực cũng không thể trách Từ Liễn, Từ gia là vào thời Từ lão gia mới phát tài, lúc đó mười năm gian khổ, đậu tiến sĩ ngay cả tiền báo hỷ cũng không có, tiếp theo là phí hoài thời gian mười năm ở trong Hàn Lâm viện, sau đó lại thêm một hồi lận đận, trèo tới vị trí hôm nay đúng là không dễ.

Vì vậy quý phủ giàu sang từ trước đến giờ không thể nào so sánh với thế gia vọng tộc, chi phí ăn mặc đều phải tiết kiệm, Lăng Y cũng là sau khi gả tới nhà bọn họ mới biết, quý phủ ngay cả Châm Tuyền Phòng cũng không có, mọi sự may và đều để bọn nha đầu tự tay làm, bọn nha đầu này ban ngày hầu hạ đã sớm mệt mỏi, đến buổi tối ai còn đủ khỏe mạnh làm những việc này? Làm được đồ vật gì chỉ cần nghĩ là có thể tưởng tượng được. Nhìn tiểu thiếp đại, chuyện khiến Lăng Y không hài lòng có rất nhiều, càng chưa nói đến thái thái trong phủ nhìn nàng không vừa mắt, cả ngày bối lõng tìm vết, còn có ba tiểu cô tử theo quý rầy... Lăng Y nghĩ đến nhà phu gia liền đau đầu.

Lăng Tiêu lười để ý hai người kia, lễ nghi không sai là được, chỉ cùng Thi Trà Thành nói đùa, lại nhìn kỹ Lăng Trĩ, một thân áo bào màu đỏ, bên trong là lớp áo lông vàng kim, búi tóc bông bồng kiểu quý phi, trăm phượng cánh phước trường miên bằng vàng ròng xuyên qua búi tóc mềm mại, trang điểm giản dị, tươi cười như hoa, so với ở Thọ Khang trong Hầu phủ càng thêm thướt tha, thủy mị, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Muội muội bây giờ khí sắc càng ngày càng tốt nha, có thể thấy được thân gia đối xử rất tốt với nàng.”

Thi Trà Thành cười nói: “Đâu có, khí sắc tốt... Còn chưa cùng thái thái và ca ca báo hỉ đây, Trĩ nhi có thai.”

“Thật sao?” Thi phu nhân cười lên, “Trĩ nha đầu quả nhiên có phúc, tính tới lúc này còn chưa tới nửa năm nha, ôi thật tốt... Vạn sự cũng phải cẩn thận một chút.”

Lăng Tiêu nghe xong càng kinh ngạc, Lăng Trĩ vậy mà, đã mang thai?

Lăng Trĩ thẹn thùng cúi đầu, Thi Trà Thành nở nụ cười: “Cũng là mấy ngày trước đây mới biết, đã có hai tháng, thái y nói mạch tượng trên không sai, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, ta nghe nói phải qua ba tháng mới tốt hơn một chút đây.”

“Có ốm nghén nhiều không?” Thi phu nhân càng nghĩ càng hài lòng, cười nói, “Thai đầu lòng phải cẩn thận.” Cười cười rồi hướng Thi Trà Thành nói: “Nói cho thái thái con đi, đợi cái bụng Trĩ nhi lớn hơn ta liền chuyển tới.”

“Cầu còn không được.” Thi Trà Thành cười cười, “Mấy năm nay vẫn luôn muốn đón ngài qua chỉ là ngài không chịu, vẫn là con của Trĩ nhi lớn nha.” Nói xong mọi người lại nở nụ cười, chỉ có Lăng Y ngồi không yên, tức giận mạnh mẽ vò nát khăn tay, không khỏi quay đầu nhìn phu quân một chút, Từ Liễn cũng theo cười cợt không nhìn nàng, Lăng Y trong lòng thâm hận, Từ Liễn trong mười ngày cũng là có hai, ba ngày đến phòng mình, nhưng cũng chỉ đi tới qua loa cho xong, như vậy mình khi nào mới có thể mang thai hài tử? Năm đó Hạ Lan chính là dựa vào bụng mình, hiện tại mình ngay cả hài tử cũng không có, thái thái còn cả ngày sắp xếp chính thê cho phu quân, đến lúc có chính thê rồi làm sao còn chỗ cho mình dung thân?

Lăng Y càng nghĩ càng giận, càng xem càng thấy người cả phòng càng gai mắt, muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể ngồi đây chịu tội.

Buổi trưa mọi người đồng thời dùng bữa trưa, cơm xong Thi phu nhân không nề để Lăng Trĩ ra về, đối với Thi Trà Thành cười nói: “Nếu trong nhà hiện tại không cần Trĩ nhi quản lý, ta liền cậy già lên mặt giữ Trĩ nhi lại một ngày, con yên tâm đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa nàng khỏe mạnh trả cho con, tất nhiên không làm lỡ tiểu phu thê các con đoàn tụ.”

Thi Trà Thành yêu thương thê tử cũng nổi danh ở Hoàng thành, luôn bị người trêu ghẹo hấn cũng không thêm để ý, cười nói: “Vậy cũng được, Trĩ nhi rời phủ đã lâu cũng rất nhớ nhà, không cần làm phiền người đưa về, ngày mai con tự mình tới đón nàng là được.”

Lăng Trĩ cao hứng vì có thể về nhà cùng cô tổ mẫu và ca ca đoàn tụ, chỉ gọi Liêu Đình đến dặn dò vài câu quan trọng, Lăng Tiêu giúp đỡ tiền Thi Trà Thành đi ra ngoài, Lăng Y cùng Từ Liễn cũng đứng lên, vừa muốn cáo từ liền thấy Liêu Đình ôm áo choàng bằng lông màu hồng được thêu tinh tế đi vào, đối với Lăng Trĩ khom người cười nói: “Áo choàng của nãi nãi còn ở trên xe đây, cô gia bảo ta mang tới, dặn nãi nãi đi vào đi ra phải cẩn thận, đừng để

bị lạnh.”

Lăng Tri mặt đỏ lên: “Chàng cẩn thận quá mức rồi, đi thôi.” Nói xong Thi phu nhân cùng Kinh Ngọc lại nở nụ cười, chỉ có Lăng Y càng thấy càng đau mắt, vội vã cùng Từ Liên cáo từ rồi đi.

Lăng Tiêu tiễn Thi Trà Thành cũng không thêm đề ý đến phu thê Lăng Y, tự mình chậm rãi đi đến Hành Vân Viện tìm Chữ Dịch Phong, trong phòng Chữ Dịch Phong đang cầm quyển sách vừa xem vừa cắn hạt dưa, Lăng Tiêu nhìn thấy liền nở nụ cười: “Ai da, tiến bộ nha, còn biết đọc sách.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Không có chuyện gì chỉ là tùy tiện xem, ta có chuyện muốn nói với huynh đây, lần trước...”

Bích Hà vội vã chạy vào cắt đứt lời nói của Chữ Dịch Phong, vội vàng nói: “Nhị thiếu gia... Trong cung phái người đến, để ngài cùng Vương gia tức khắc vào cung, nói là có gấp triệu.”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, nếu là gấp triệu vậy thì hỏi nhiều cũng vô dụng, thái giám truyền chỉ tất sẽ không biết đầu đuôi, hai người cũng không nói nhiều, đổi xong quần áo, liền tiến cung.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 57

Hai người vội vã tiến cung, theo nội thị chạy tới Thừa Càn cung thì Phùng công công bên cạnh Thánh thượng đang gác ở ngoài điện, thấy Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong đến vội vã chạy tới, thấp giọng nói: “Vương gia, tiểu Hầu gia, Thánh Thượng long thể bất an, uống thuốc xong đã ngủ rồi.”

Lăng Tiêu gật đầu, thấp giọng nói: “Vay phiên công công thông báo một chút, Anh Vương điện hạ đã đến thỉnh an.”

“Việc này không vấn đề gì.” Phùng công công thở dài nói, “Thánh Thượng gấp triệu là vì muốn Anh Vương cùng tiểu Hầu gia thương nghị sự tình phương Bắc, nô tài nghe nói...”

Lăng Tiêu ngày thường thường không ít cho Phùng công công nên cũng không giấu diếm, thấp giọng nói: “Công công có biết vội vã tuyên chúng ta vào cung là vì chuyện gì không?” Thấy Phùng công công lộ vẻ khó xử Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Công công không cần như vậy, lúc sau Thánh Thượng gặp ta cùng Vương gia tất nhiên sẽ nói, cũng không cần phải biết lúc này, chỉ là muốn an lòng thôi.”

Phùng công công suy nghĩ một chút gật đầu, thấp giọng nói: “Không dối gạt tiểu Hầu gia, hôm nay giờ Dần Phong Hành quân ở Tây Bắc cấp báo, Hung Nô cử binh áp sát, vào lúc này sợ là đại quân đã đánh vào phương Bắc của chúng ta, hơn nữa...”

Phùng công công đi ra ngoài một bước nhẹ giọng nói: “Thánh Thượng từ hôm tết trong người đã không khỏe, sáng nay nghe xong việc này càng động đại khí, thực sự là không dậy nổi, bây giờ Thái tử đang triệu các đại thần ở Nghị Chính Thính, Anh Vương điện hạ cùng tiểu Hầu gia đi theo ta qua đó đi.”

Lăng Tiêu không khỏi thầm mừng trong lòng, phương Bắc với hắn là tương khắc phải không, mỗi lần đúng lúc lão Hoàng Đế thân thể không tốt thì lại đến.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong theo Phùng công công đồng thời đi tới Nghị Chính Thính, An công công bên người Thái tử lại đây hành lễ nói: “Thỉnh cầu Vương gia cùng tiểu Hầu gia chờ một lúc, bên trong nào động đến lợi hại, hai vị chờ một lát đi.”

Lăng Tiêu quay đầu quét qua, nội thị Tuệ Vương cũng đang chờ ở ngoài điện.

Lăng Tiêu đề xuống lửa giận trong lòng, năm đó Thái tử mệnh Nghiêm Sư lưu lại 80 ngàn quân sĩ đóng giữ, bây giờ xem ra là không hữu dụng đi. Nhưng hiện ở trong triều Tướng quân dùng được vốn là không nhiều, sau khi Trương Kế chết đương nhiên là Vi Tranh đứng đầu, nhưng Hoàng tộc không thể để Vi Tranh đi tiên tuyến, mặc kệ tình thế nháo đến thế nào thì Vi Tranh cũng sẽ bị buộc ở lại Hoàng thành bảo vệ Hoàng tộc, xuống một chút nữa, loạn lại lịch chính là Phục Kiết Cầm, loạn quân công chính là... Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu quay đầu lại liếc mắt nhìn Chữ Dịch Phong, về mặt quân sự Chữ Dịch Phong luôn rất miễn cưỡng, lúc này y suy nghĩ nhất định so với mình còn sâu xa hơn, Chữ Dịch Phong hướng về tầm mắt Lăng Tiêu, gật đầu nhẹ giọng nói: “Hoàng gia gia cùng Phụ Vương nên phải ta xuất chinh, Phục Kiết Cầm là phó tướng... còn có Ô Kích, nhưng hẳn là sẽ không để huynh đi theo.”

Lăng Tiêu nhắm mắt, Chữ Dịch Phong nghĩ tới quả thật không sai, Chữ Dịch Phong từng đến phương Bắc quen thuộc hoàn cảnh địa hình nơi đây, hơn nữa từng ở nơi đó lập được chiến công, nói sao đi nữa cũng là người phù hợp nhất, hơn nữa... Chữ Dịch Phong mặc dù là Vương gia, nhưng Chữ Vương triều cũng không chỉ có y là Vương gia duy nhất, Thái tử cũng không phải chỉ có một đứa con trai, cho dù chết ở phương Bắc cũng không có gì, triều đình hoàn toàn chấp nhận tổn thất này.

Chữ Dịch Phong cảm nhận được tâm tình Lăng Tiêu thay đổi, thấp giọng an ủi: “Đừng như vậy, nếu như bọn họ không nói ta cũng sẽ tự mình xin ứng chiến...” Lăng Tiêu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hẳn tức giận không phải điều này, triều đình hầu như đã xác định để Chữ Dịch Phong ra trận, không những thế còn vội vàng gọi bọn họ tới, nhưng gọi bọn họ tới xong lại không cho bọn họ tiến vào chính điện nghị sự.

Tuệ Vương có thể ở trong điện nghị sự. Đầu tiên là thảo luận để bảo vệ lợi ích phân phối quân lực, lương thảo cho Chử Dịch Phong. Mà bọn họ lại phải đứng ở chỗ này, chờ đợi bên trong quyết định.

Có thể thân phận Lăng Tiêu không đủ để tiến vào chính điện, nhưng Chử Dịch Phong thì sao? Y là Hoàng tôn chính thống, là Tướng quân triều đình phải dựa vào, nhưng Thái tử và triều đình cũng không có chút tôn trọng nên có nào cho y.

Lăng Tiêu truyền đến tiêu thái giám đã từng hầu hạ hắn ở Thính Phong Các dẫn dò vài câu, Lăng Tiêu cười lạnh, từ đầu vốn là muốn chậm rãi uyển chuyển phù trợ, vì Chử Dịch Phong mưu quyền, hiện tại nếu bọn họ không xem trọng Chử Dịch Phong vậy thì Lăng Tiêu cũng sẽ không xem bọn họ ra gì, cái gì là nghệ thuật mưu lược cái gì là nghệ thuật mưu quyền, tự mình nắm được trong tay mới là mình, người khác không biết xấu hổ Lăng Tiêu cũng chưa từng sợ mất mặt, quyền lợi của Tướng quân bày ra trước mặt nào có lý gì không nhận?

Hai người ở ngoài điện chờ, không lâu sau lại lục tục đến không ít đại thần thân quý, sau khi cùng nhau chờ một canh giờ bên trong chính điện mới đàm luận xong, Thái tử tuyên người ngoài điện tiến vào, Lăng Tiêu cũng theo sau Chử Dịch Phong đi vào.

Lăng Tiêu tiến vào điện ánh mắt quét qua một vòng, Thái tử cùng Tuệ vương sắc mặt khác thường, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, ngày hôm nay không biết là chủ ý của ai đây? Cũng đúng, bọn họ vừa muốn Chử Dịch Phong bình định Hung Nô xâm chiếm lại không muốn để cho y thu được quá nhiều quân công, chắc rất là phân vân.

“Đem chuyện vừa rồi nói với bọn hắn một lần.” Thái tử có chút uể oải dựa vào tay ghế trên long ý, Tuệ Vương biết ý, đem quân báo do Phong Hành quân truyền đến nói lại một lần, lại nói: “Hung Nô đã tập hợp mười vạn đại quân, lúc này sợ rằng Nghiêm Sư đã cùng Hung Nô giao chiến, điều này tâu Thiên Vu vẫn cùng triều đình qua lại chưa từng đứt đoạn, lần này tùy tiện xuất binh cũng không có bất kỳ lý do gì, nguyên nhân có thể nhất chính là lương thảo thiếu thốn mới đến đây cướp đoạt, đương nhiên việc này còn phải phái người đi thăm dò, việc quan trọng trước mắt chính là phái Đại Tướng quân tới trợ giúp Nghiêm Sư.”

Thái tử xoa mi tâm, thấp giọng nói: “Có vị tướng tài nào tự nguyện ra trận không?” Lời tuy nói như vậy nhưng bên trong điện có không ít người nhìn về hướng Chử Dịch Phong.

“Thần tự nguyện đi.” Chử Dịch Phong tiến lên một bước nói, Lăng Tiêu cũng theo tiến lên một bước, khom người nói: “Năm xưa bình định phản quân Trương Kế thì thần từng ở dưới trướng Anh Vương trợ lực, bây giờ Hung Nô xâm phạm biên cảnh, thần lần thứ hai nguyện vì Anh Vương trợ lực.”

Chử Dịch Phong đoán không lầm, Lăng Tiêu lời vừa nói ra Thái tử liền tỏ vẻ không đồng ý, Lăng Tiêu không chút nào lay động, lão tử ngài còn chưa có chết đâu, ngài có nguyện ý hay không vô dụng. Có lá gan lại như lần trước phái thị vệ ngăn ta nha, Lăng Tiêu cười lạnh, đáng tiếc chỉ bằng ngài đã không thể ngăn Lăng Tiêu Hầu gia hiện tại vào triều. Tước vị Nhị đẳng tướng quân vẫn còn, xác lập ổn định, vững vàng.

Thái Tử gật gật đầu: “Chuẩn tấu.”

Tiếp theo đứng như Chử Dịch Phong dự liệu, Thái tử phong cho Anh Vương điện hạ Chử Dịch Phong là Đại tướng quân thống lĩnh toàn quân, phong cho Phục Kiệt Cầm là Phiêu Kỵ tướng quân, phong cho Ô Kích là Xa Kỵ tướng quân, phong cho Lăng Tiêu là Vệ tướng quân.

Bất kể như thế nào củ khoai lang bông tay có người tiếp nhận là được, bên trong điện không ít võ tướng âm thầm thở dài một hơi, đi phương Bắc thảo phạt Hung Nô thực sự là khối xương khó gặm, Hung Nô Thiết kỵ hung mãnh, lần đi này tám phần mười sẽ bại, bị giáng chức thì cũng thôi, nếu như ở đó mất đầu thì rất không đáng, coi như là cứu tử nhất sinh đại thắng trở về, công cao che chủ đầu đầu như thế, nhìn Anh Vương hiện tại liền biết, từ trận chiến phương Bắc trở về Thái tử có từng đối xử tốt với y không?

Thái tử nói tiếp về chuyện lương thảo, đều thương nghị xong rồi sau đó Lăng Tiêu tiến lên một bước cất cao giọng nói: “Thần còn có việc xin tấu.”

Thái tử nhìn Lăng Tiêu trong lòng thở dài, hắn trông mắt nhìn Lăng Tiêu từng bước một trèo tới vị trí hôm nay, yêu thích tài cán của hắn lại tức giận hắn bất tuân, nhưng cũng không thể làm gì.

Lăng Tiêu cất cao giọng nói: “Lần này không giống với bình định phản quân Trương Kế, đến phương Bắc không phải chuyện tầm thường, đây là đánh với Thiên Vu Hung Nô, Hung Nô vương tự mình tiếp cận, ta cũng cần một vị quyền vị cao quý đi tới mới không mất thiên uy.”

Thái tử trong lòng rung mình, mới vừa muốn đánh gãy thì Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Thần đề nghị phong Anh Vương điện hạ là nhất phẩm Trấn Quốc Tồn Thân Vương.”

Chử Dịch Cẩn nghe xong gần như muốn cắn nát hàm răng. Chử Dịch Phong cũng lấy làm kinh hãi, lúc ở ngoài điện Lăng Tiêu căn bản không có nói tới việc này nha, Lăng Tiêu đối với Chử Dịch Phong nhẹ nhàng lắc đầu, Chử Dịch Phong biết ý, gật đầu không nói.

Ở Chử vương triều, Vương và Vương trong đó là có khác biệt, tuy rằng ngày thường có phần chia Tuệ Vương, Anh Vương, nhưng bọn họ linh bổng lộc thực ấp đều giống nhau, là Tam phẩm Phụ Quốc Hoàng Thân Vương.

食

✚ [shí] Hán Việt: THỰC: thức ăn

邑

✚ [yì] Hán Việt: Ấp: huyện, thành thị, thị trấn

Thân Vương đương nhiên còn có cấp cao hơn, như Chính Tam phẩm Hưng Quốc Ngự Thân Vương, Tông Nhị phẩm Ngự Quốc Phụng Thân Vương, Chính Nhị phẩm Ngự Quốc Tôn Thân Vương, Tông Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương, Chính Nhất phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương.

Mà Lăng Tiêu bây giờ vì Chữ Dịch Phong xin, chính là Tông Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương.

Lăng Tiêu còn chưa đứng dậy, Anh Dũng Tướng quân đã ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Thị Chính ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Ô Kịch ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

An Khang Hầu ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

Chân Lập Chí ra khỏi hàng: “Thần tán thành.”

...

Thái tử tuyệt đối không ngờ rằng Lăng Tiêu giờ công phu sư tử ngọam xin phong cho Chữ Dịch Phong lại có nhiều người tán thành như thế, An Khang Hầu tán thành cũng đúng, lão là nhạc phụ của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong được phong Tông Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Thân Vương, nữ nhi đã chết của lão sẽ là Nhất phẩm Trấn Quốc Tôn Vương Phi, Thị Chính theo tán thành cũng có thể đi, Thị gia cùng Lăng gia đời đời thông gia, tất nhiên là so với người khác thân càng thêm thân, nhưng Ô Kịch còn có Anh Dũng tướng quân lại là chuyện gì đây? Còn Chân Lập Chí sao lại cũng tán thành? Thái tử ánh mắt bén nhọn quét về phía Tuệ Vương, nhạc gia của mình cũng không quản cho tốt. Vì người khác mà xin phong hào.

Lăng Tiêu nhìn từng vị bên trong điện ra khỏi hàng tán thành trong lòng nhẹ giọng cười, Thái tử gia nha, còn tưởng rằng đây là mấy năm trước sao? Còn tưởng rằng Chữ Dịch Phong là Hoàng tôn cái gì cũng không có luôn bị người đời đời bắt công sao? Sự tình biến đổi khôn lường, còn chưa tới lúc thay đổi triều đại đâu, hơn nữa coi như có một ngày đại sự của ngài đã thành cũng phải cố gắng cân nhắc một chút, bây giờ Chữ Dịch Phong có phải còn giống như trước là con cò mặc ngài bày bố hay không.

Thái tử trầm ngâm, nở nụ cười: “Rất tốt, như vậy mới có thể động viên tướng sĩ biên cảnh, kinh sợ tộc Hung Nô.”

Chữ Dịch Phong nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu một chút, gật đầu, quỳ xuống tạ ân.

Nghị triều kết thúc, quyết định mấy đại sự xong liền đưa tấu chương đến Thừa Càn cung, cùng ngày lão Hoàng Đế phê duyệt, đều chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 58

Bên này Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu vội vã tiếp nhận quân quyền, lần này hai người vẫn như lần trước, lên đường gọn gàng, gạt nữ quyến trong nhà, xuất phát.

Ngoại trừ phương Bắc đóng giữ 80 ngàn quân sĩ, Thái tử lại điều đến gần quân doanh phương Bắc 50 ngàn quân sĩ trợ giúp, lại mệnh Vi Tranh điều động một ngàn tinh binh Hoàng thành hộ tống đoàn người Chữ Dịch Phong đến phương Bắc, Vi Tranh ở trong quân nhận được ý chỉ Thái tử sau đó theo thái giám truyền chỉ tiến cung, đóng cửa lớn lại không biết muội phu cùng đại cữu nói cái gì, đợi đến lúc Vi Tranh xuất cung theo ý chỉ phải một ngàn tinh binh cũng đã đã biến thành năm ngàn tinh binh.

妹夫

✚ [mèi·fū] muội phu :em rể

大舅 đại cữu: anh vợ

“Chuyện này thật sự quá phô trương...” Chữ Dịch Phong nhìn trước nhìn sau, quay đầu lại thấy Lăng Tiêu ở phía sau cách mình nửa trượng, Chữ Dịch Phong biết đây là quy củ, hai người thân phận khác biệt không thể sánh vai cùng nhau, Chữ Dịch Phong ở trong quân cũng là người tuân thủ quy củ, đáng tiếc y vẫn tự động gạt bỏ mọi quy củ với Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong đưa tay vỗ nhẹ lên đầu hồng mã dưới thân Lăng Tiêu, chẳng biết vì sao ngựa kia vậy mà thẳng tiến lên một bước chạy tới, tự động cùng ngựa dưới thân Chữ Dịch Phong duy trì tiến độ như nhau.

Lăng Tiêu bật cười: “Sao ngựa này nghe lời đệ như thế? Đây là tình huống gì nha...”

“Quay lại nói chuyện với huynh.” Chữ Dịch Phong nở nụ cười, “Lại nói hiện tại ta lớn nhất, không có chuyện gì.” Nghĩ là, hiện tại Chữ Dịch Phong là lão

Đại rồi, Lăng Tiêu cười một tiếng nói: “Làm Đại tướng quân rồi đúng là không giống nha, vừa định nói với ta cái gì?”

Chữ Dịch Phong dừng một chút, như là tự hỏi tương, cười nói: “Ta nói chuyện này thật sự quá phô trương,... so với lần trước.”

Lần trước, là lúc bình định phản quân Trương Kế, khi đó Chữ Dịch Phong ra Hoàng thành chỉ là Phiêu Kỵ tướng quân, bị Hàn Tín Trung ngu ngốc áp chế có tài không thể dùng, khi đó Lăng Tiêu theo tới phí rất nhiều khí lực, trong triều không có một người vì y nói một câu, Thái tử liền cho chức vị tòng quân, dưới trướng chỉ có hai mươi thân binh, vẫn là Vi Tranh vụng trộm cho thêm biên chế... Lăng Tiêu nở nụ cười, bây giờ thực sự là không giống nhau.

Lăng Tiêu nhìn Trần Quốc Tôn Quận Vương cao quý trước mặt, anh tuấn tiểu tướng quân, trong lòng thoải mái vô cùng.

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu cũng không dời mắt, hai người đã có thời gian rất lâu chưa mặc quân trang, Lăng Tiêu vốn là quan văn, nhưng mặc vào quân trang lại có anh khí không nói ra được, nở nụ cười giận dữ đều có phong thái, khiến người không dời mắt được.

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong tâm ý tương thông, mắt phượng quét qua liền biết trong đầu tên ngốc này muốn cái gì, kỳ thực Lăng Tiêu đối với vẻ bề ngoài của mình cũng không có coi trọng nhiều, hơn nữa cũng là bởi vì khuôn mặt này từ lúc mình vào triều còn mang đến một chút lời nói bóng gió không sạch sẽ, có điều... Vừa nghĩ tới có thể mê đảo Chữ Dịch Phong cũng khá, Lăng Tiêu quay đầu nhẹ giọng nói: “Thích ta mặc cái này sao?”

Chữ Dịch Phong ngốc ngốc nở nụ cười: “Ừm, rất đẹp.”

Nhìn thấy y ngớ ngẩn như vậy Lăng Tiêu liền không nhịn được đùa y, nhỏ giọng nói: “Vậy được, trở về mặc cái này yêu đệ...”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trong nháy mắt đỏ mặt, ho một tiếng nói lắp: “Không phải, không phải... Ta vừa rồi không có ý... muốn như vậy...”

Lăng Tiêu không nhịn được cười to, quay đầu đối với quan truyền lệnh lớn tiếng nói: “Truyền lệnh toàn quân. Hết tốc lực xuất phát!”

Lời từ hai phía, trong Đông cung Thái tử cực lực áp chế lửa giận trong lòng, từ khi Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xin phong Trần Quốc Tôn Quận Vương trong lòng hân hân lửa giận liền chưa từng dứt đoạn, từ lúc nào. Từ lúc nào mà con thứ hai ở trong triều cũng có nhiều người ủng hộ như thế? Còn chưa nói mỗi người đều là nhân vật hết sức quan trọng.

Nếu không phải bây giờ Thánh thượng ốm bệnh sợ phạm vào điều kiêng kỵ, e rằng Lăng Tiêu hôm qua đã xin phong chính là Hoàng thái tử! Thái tử càng nghĩ càng phẫn nộ, thẳng đến bây giờ hân hân vẫn chưa thể nói gì, không tình nguyện cũng phải cho Chữ Dịch Phong phong thưởng, lại kiêng kỵ phải nghe theo Vi Tranh cho Chữ Dịch Phong nhiều tinh binh hơn.

Xác thực, Thái tử hiện tại rất bị động, phi thường bị động.

Hắn trào tới vị trí hôm nay là được Tĩnh Quốc Công phủ trợ lực rất nhiều, thêm vào quan hệ thân gia hắn sẽ không cùng Vi gia trở mặt, Vi Tranh sẽ trợ lực hắn nhưng chưa bao giờ nịnh hót hắn, điểm này Thái tử đã quen thuộc từ lâu, thậm chí hắn cũng rất thương thức điểm này của Vi Tranh, trên người hắn có khí tiết chính trực, điểm ấy khiến Thái tử rất thương thức, càng quan trọng chính là Thái tử biết Vi Tranh sẽ không trợ lực Hoàng tử khác, Vi Tranh cùng các huynh đệ của hắn từ rất sớm đã phân rõ ranh giới, điểm này Thái tử sẽ không lo lắng, hắn hiện tại tức giận nhất chính là mình đối với Chữ Dịch Phong bị động.

Chữ Dịch Phong có bao nhiêu cân lượng Thái tử rất rõ ràng, nhưng bên cạnh y có một Lăng Tiêu như thế sau này tình huống sẽ biến quá khôn lường, Thái tử rất phẫn nộ, cho đến bây giờ để Chữ Dịch Phong đi bình định Hung Nô phương Bắc vẫn chưa thể nói gì!

“Tuyên Tuệ Vương.” Thái tử cố đè xuống tức giận trong lòng phê tấu chương, một lát sau Chữ Dịch Cận đến, Thái tử có chút uể oải phát tay một cái miến lế của hắn, lạnh lùng nói: “Cùng Vinh Tường Công sao vậy, nói mau? Chân Lập Chí thực sự là tài tình, quý phủ bọn họ cùng con thông gia, bây giờ ngược lại muốn vì lão Nhị xin phong, huynh đệ các con xem ra thật là hoà thuận.”

“Phụ Vương.” Chữ Dịch Cận liền vội vàng khom người xuống, “Nhị tử cũng không nghĩ tới Chân Lập Chí hôm qua có thể làm như vậy, hân... Này, Phụ Vương cũng biết, Vinh Tường Công không thích Chân Lập Chí, hơn nữa thời điểm muốn cùng Vinh Tường Công Phủ thông gia Chân Lập Chí cũng có tình ngăn cản, sau đó quyết định lại là Đại lão gia Vinh Tường Công phủ Chân Phúc Hải, từ đó Chân Lập Chí liền cùng phòng lớn không hòa thuận, cùng Nhị tử cũng vậy...”

“Vậy cũng là do con không xử lý tốt những việc này!” Thái tử thiếu kiên nhẫn nghe Chữ Dịch Cận giải thích, cá giận nói, “Nếu lúc trước đã biết rồi vì sao vẫn mặc kệ? Thân thích không được phân thành thù, con xem một chút lão Nhị làm xử lý quan hệ cùng Nhạc gia? Lão Nhị cùng An Khang Hầu chỉ có tiếng là nhân thân mà thôi, liền có thể làm cho An Khang Hầu này không lên tiếng tại triều lại lên tiếng vì y, nhìn lại con xem! Bất tri bất giác liền để lão Nhị chiếm thượng phong, uống công là chính thống!”

“Đều là Nhị tử vô năng.” Chữ Dịch Cận thấy Thái tử nổi giận vội vã quỳ xuống, “Nhị tử lập tức đi Vinh Tường Công phủ, nhất định phải buộc Vinh Tường Công cho ta một câu trả lời!”

Thái tử cười lạnh: “Cho câu trả lời? Vinh Tường Công nếu có mấy phần ý hổ thẹn tất nhiên cũng sẽ bởi vì con khí thế hùng hổ vắn tội biến mất toàn bộ, chỉ là sinh một chút tức giận con liền để mất lòng người khác, sao khiến ta yên tâm được đây?”

Chữ Dịch Cận nguyên bản bởi vì phong hào bây giờ của Chữ Dịch Phong cao hơn hắn mà phẫn nộ, nghe Thái tử nói xong trong lòng vừa hận vừa oán, hận chính là Chữ Dịch Phong luôn có quý nhân phù trợ, oán chính là Thái tử dĩ nhiên thật sự vì Chữ Dịch Phong gia phong Trần Quốc Tôn Quận Vương, nếu có một ngày trong triều đại biến, quyền kế vị của mình tất nhiên là cao hơn so với Chữ Dịch Phong, nhưng nếu bàn về quân công luận phong hào, mình so với Chữ Dịch Phong thật sự kém quá xa.

Dù là như thế Chử Dịch Cẩn cũng không phải là kẻ không đầu óc, bình tĩnh lại thấp giọng nói: “Nhi tử vừa nãy là gặp đến hồ đồ rồi, sự tình hôm qua nhi tử tất nhiên sẽ không nhắc lại cùng Vinh Tường Công, nếu Vinh Tường Công nhắc đến thì nhi tử cũng nhất định sẽ biểu hiện rộng lượng, tất nhiên sẽ không thất thố làm trò hề cho thiên hạ.”

“Vẫn còn có hiểu biết.” Thái tử ngồi xuống thở dài một hơi, tuy rằng trách cứ Chử Dịch Cẩn nhưng chính Thái tử cũng tự trách, ngày thường vì sao cũng không có chú ý đến Chử Dịch Phong đã chậm rãi đứng vững ở trong triều?

Nhi tử không chịu thua kém phụ mẫu đều sẽ vui mừng, nhưng Chử Dịch Phong trưởng thành lại khiến Thái tử cảm thấy bức bối, giống như là người ti mỉ chọn một mẫu ruộng tốt, mỗi ngày đúng hạn tưới nước, xới đất, bón phân, có lúc đem nước không ngừng tưới vào ruộng tốt, còn lại mới phân về ruộng ở ngoài một ít, cuối cùng kết quả nỗ lực dốc lòng chăm sóc mẫu ruộng tốt này nhưng không bằng ruộng bên ngoài cò đại cao lớn tốt tươi, tuy rằng cò đại kia cũng là của mình, nhưng trong lòng khó tránh khỏi sẽ không thoải mái, làm sao có thể hoán đổi hai cái đây?

Thái tử nhẹ giọng thở dài, mệnh Chử Dịch Cẩn đến, lại dặn dò giáo huấn một trận sau đó mới để hần quy an.

Chử Dịch Cẩn ra khỏi cung trực tiếp trở về phủ, trong tiền sảnh Chân Phúc Hải chờ đợi đã lâu.

“Đều là thần cai quản không nghiêm, quản lý gia đình bất lực, hôm qua trên triều xá đệ lại...” Chân Phúc Hải sắc mặt so với ngày thường chênh lệch rất nhiều, chuyện này cũng bình thường, hôm qua trở lại trong phủ hần tháo mũ quan xong là cùng Chân Lập Chí mâu thuẫn, hai huynh đệ tuy không hòa thuận đã lâu, nhưng chưa bao giờ kịch liệt xung đột như vậy, Chân Phúc Hải xác thực không biết Chân Lập Chí vẫn như cũ nương nhờ vào Lăng Tiêu, chỉ cho rằng hần đơn thuần muốn cùng mình đối nghịch, hóa khí gom lại một chỗ, người “thăm hỏi” đại gia ta ta “thình an” mẫu thân người, mắng đến nểng lúi lăm đều là người nhà mình, hai người càng tranh cãi càng dữ dội, vén tay áo lên gần như muốn động thủ, cuối cùng mãi đến khi Vinh Tường công đến điều đình mới coi như bỏ qua.

“Nhạc phụ sao lại nói như thế?” Chử Dịch Cẩn nở nụ cười đỡ Chân Phúc Hải ngồi lên, nhẹ giọng nói, “Một chút việc nhỏ mà thôi, Nhị đệ lần đi này hung hiểm, có tồn hào cũng tốt.”

Chân phúc hải sững sờ: “Vương gia... Đây là ý gì?”

“Lão Nhị bây giờ rất bản lĩnh, liền ngay cả Phụ Vương cũng nhờ vào y đây.” Dù có nhiều người hơn nữa tỏ thái độ thì sao? Cuối cùng chấp thuận không phải là Phụ vương mình hay sao? Chử Dịch Cẩn cười lạnh, “Chuyện đó thì sao đây? Lần đi phương Bắc này vạn hiểm, cứ xem Nhị đệ làm sao lần thứ hai xoay chuyển càn khôn đi.”

Chân Phúc Hải sững sờ, đúng vậy, lần này Anh Vương điện hạ đi tới phương Bắc còn không biết kết quả ra sao? Nếu là chết trận sa trường vậy bọn họ căn bản là không cần lo lắng, đừng nói là Trần Quốc Tôn Quận Vương, coi như phong hào cao hơn nữa cũng chả sao? Chỉ là có thụy hào thì thêm một phần cao quý thôi, Chân Phúc Hải hận không thể lập tức chuẩn bị cúng tế, cười lớn vài tiếng gật đầu tán thành nói: “Vẫn là Vương gia nhìn xa, xoắn xuýt loại chuyện nhỏ này làm gì? Anh Vương điện hạ nếu có thể tang lễ trở về thì tốt rồi, sao phải băn khoăn tới chuyện này? Ha ha...”

端

✚ [shì] Hán Việt: THUY: hiệu, tên hiệu

Đáng tiếc lúc này Chử Dịch Cẩn cùng Chân Phúc Hải còn không biết, Lăng tiểu Hầu gia lần này đi tới phương Bắc đã lưu lại hơn nửa nhân thủ ở trong Hoàng thành, ngoại trừ Lăng Tiêu vì thăm dò tin tức bắt trắc trong Hoàng thành còn có một mệnh lệnh trọng yếu: Nếu ta lần này có gì bất trắc, bọn người cần phải lột da Tuệ Vương Chử Dịch Cẩn để cúng tế.

Nhiếp Quang nhận được mệnh lệnh sau đó cũng nghi ngờ hỏi qua Sử Phái: “Chuyện...lột da Tuệ Vương đúng là phải làm, có điều tình nghĩa của chủ tử chúng ta và Anh Vương... Coi như là dặn dò hậu sự cũng là để chúng ta tiếp tục cống hiến cho Anh Vương điện hạ? Sao lại chỉ muốn da của Tuệ Vương nha?”

Sử Phái thờ dài nở nụ cười: “Nếu chủ tử có sơ xuất, e rằng đến lúc đó Anh Vương điện hạ hồn đã không còn từ lâu rồi...”

Mệnh lệnh giao phó cuối cùng của Lăng Tiêu thì Sử Phái cũng đã hỏi qua Lăng Tiêu vấn đề giống như vậy, Lăng tiểu Hầu gia trả lời là: Ta không thể chết trước Anh Vương.

Sử Phái lúc đó không hiểu được, sau khi suy nghĩ trong lòng không nhịn được thở dài, tâm tính chủ tử hần hiểu nhất, nếu như có một ngày thất bại, việc đầu tiên Lăng Tiêu làm là tự tay kết thúc sinh mệnh Chử Dịch Phong, để y bình yên ngủ đi, mà hần lại một mình ngao nghê tiếp nhận phán quyết của thế nhân.

Anh Vương điện hạ thật may mắn biết bao, có người không chịu chết ở trước mặt y, vĩnh viễn ở bên cạnh y.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoàn người Chữ Dịch Phong bắt tri bắt giác đã xuất phát năm ngày, mỗi ngày hành quân sáu canh giờ, hừng đông phải hành quân, hành quân hết tốc lực, tuy rằng mỗi ngày cười ngửa bốn ba không nhiều nhưng cũng không làm lỡ hành trình.

Vừa mới bắt đầu Ô Kích còn hỏi qua mỗi ngày hành quân sáu canh giờ có phải là quá ngắn không, Lăng Tiêu trả lời rất đơn giản: ma đao bắt ngộ khám sai công.

磨刀不误砍柴工 : ma đao bắt ngộ khám sai công: Đao được mài sắc sẽ giảm công sức đốn củi.

Nghĩa bóng: Làm việc gì mà chuẩn bị tốt sẽ thuận lợi hơn

Ô Kích đã sớm lĩnh giáo qua bản lĩnh Lăng Tiêu, cũng không hỏi nhiều, Lăng Tiêu trong lòng cười khế, năm đó cũng từng đi mười canh giờ mỗi ngày, khi đó là lúc đi trợ giúp Chữ Dịch Phong đang ở phương Bắc, hiện tại hiền thê đã ở bên cạnh, gấp làm gì.

Lăng Tiêu không vội Chữ Dịch Phong cũng sẽ không gấp, lần này bọn họ dẫn theo năm ngàn tinh binh, nếu thật sự liều mạng bốn ba mới không hiện thực, hưởng hỏ người nào cũng cười ngửa rất tốt, như vậy có nhanh có chậm mới vô cùng hữu ích với toàn bộ hành trình.

Chỉ có một việc Lăng Tiêu không hài lòng, đó là thức ăn quá kém.

Com tập thể cho dù tốt cũng là com tập thể, triều đình cũng cho lo nỏ bữa ăn có thịt có com, có thể không đói bụng là tốt lắm rồi, Chữ quân từ trước đến giờ đều quen ăn như vậy, binh sĩ ăn cái gì, Chữ Dịch Phong liền ăn cái đó, Lăng Tiêu, Ô Kích cùng Phục Kiệt Cầm cũng ăn theo y như vậy. Nếu như bình thường Lăng Tiêu đã sớm nghĩ biện pháp, nhưng hành quân rất bất tiện, mỗi ngày gấp gấp chạy đi rồi nghỉ ngơi cùng một chỗ, muốn đốt cái bếp cũng không được. Mới có mấy ngày Lăng Tiêu rõ ràng cảm thấy mình tiêu tụy hẳn đi.

Lăng Tiêu dựng xong lều trại tạm thời, cắm đỉnh lớn đóng màn vải ở trên mặt đất, lại cầm búa đến đập mạnh, Chữ Dịch Phong vừa vặn sang đây nhìn thấy, vội vã chạy tới nói: “Huynh bỏ ra đi để ta làm”

“Không có chuyện gì, ta làm được” Lăng Tiêu đem màn vải cuộn lại buộc lên, quay đầu nói, “Sao lại tới đây?”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Ha ha... lúc cắm trại ta thấy bên kia có mấy hộ, ta cầm bạc đi tìm được nhà họ Trang đổi ít đồ, huynh xem...”

Lăng Tiêu nhận bao bố cột chặt trong tay Chữ Dịch Phong mở ra: Một túi nhân hạch đào.

“Ta tách vỏ rồi, rất sạch sẽ.” Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, “Ta thấy huynh mấy ngày nay ăn com không ngon... Đợi đến được quân doanh là tốt rồi.”

Lăng Tiêu cầm nhân hạch đào đưa đến miệng Chữ Dịch Phong, cười khế: “Đây cũng là vi phạm lệnh cấm mà phải không? Vỏ hạch đào dày như vậy, để làm sao tách vỏ?”

*Hạch đào

Chữ Dịch Phong bận ăn, nói hàm hồ không rõ: “Đừng... đừng nói nữa nha, ta dùng nhà khe cửa nhà hán, tách vỏ xong cửa nhà hán...liền rơi xuống.”

Lăng Tiêu bật cười, Chữ Dịch Phong cũng có chút ngượng ngùng: “Ta lại cho nhà bọn hán thêm một thỏi bạc để hán đem cửa sửa tốt một chút, huynh ăn đi... Ta qua bên kia xem”

Lăng Tiêu mang theo bao nhân hạch đào vào trước, vừa ăn vừa thu thập vật dụng trong trường bông, nụ cười trên mặt có muốn cũng không giấu được, thật là khổ thì khổ đi, Chữ Dịch Phong là người luôn như thế sẽ vì hán mắc sai lầm, chịu khổ một chút thì tính cái gì, a, nhân hạch đào thật là thom..

Buổi chiều Chữ Dịch Phong tuần tra xong trở về, Lăng Tiêu giúp đỡ y cởi áo bào ra, cười nói: “Đệ cũng quá tích cực rồi, ở đây cũng không phải trong quân doanh, may là đệ thân thể tốt, thân thể không tốt mỗi đêm đi tuần như thế vài lần đã sớm bị đông chết.”

“Cẩn thận một chút sẽ không lo.” Chữ Dịch Phong tiến vào trong chăn, bàn chân cảm giác được trong đệm giường chôn bình nước nóng, trong nháy mắt một luồng ấm áp từ lòng bàn chân truyền lên, Chữ Dịch Phong hít hít mắt cười nói: “Thật ấm áp...”

“Biết ngay đệ trở về sẽ lạnh mà...” Lăng Tiêu thổi mấy chiếc đèn, đi tới nằm xuống, nghiêng người sang ôm lấy Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đem bình nước nóng đá về bàn chân Lăng Tiêu, cười nói: “Đã ấm áp hơn nhiều, sau này huynh cứ ngủ trước, đừng chờ ta làm cái gì...”

Lăng Tiêu nở nụ cười không nói lời nào, lúc hai người ngủ mơ mơ màng màng thì ngoài trường thân binh đến báo: “Tiểu Hầu gia, có người một mình đêm khuya xông vào quân doanh, tự xưng là bạn cũ của tiểu Hầu gia nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, hiện tại đã bị Phục tướng quân bắt.”

“Là ai?” Chữ Dịch Phong mở mắt ra, Lăng Tiêu nghĩ một hồi cười nói: “Không biết nữa? Không chừng là người nào đó tống tiền nha, đệ đã mệt mỏi cả ngày rồi buổi tối đừng ngồi dậy, ta đi xem rồi trở về nói cho đệ nghe.”

Lăng Tiêu nói xong đứng dậy phủ thêm áo bào, ấn lại chăn không cho Chữ Dịch Phong ngồi dậy: “Dù sao chỉ đến có một người, không quan trọng, thật sự có chuyện ta sẽ nói cho đệ.”

Chữ Dịch Phong cố gắng dặn lại Lăng Tiêu, gật gù: “Có việc tới gọi đệ ngay nha.”

“Biết rồi, nhanh ngủ đi.” Lăng Tiêu mặc áo bào xoa nhẹ tóc Chữ Dịch Phong cười cười rồi đi.

Ra khỏi đại trướng sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống, vội vã chạy tới trướng bông của Phục Kiệt Cầm, Phục Kiệt Cầm thấy Lăng Tiêu đến liền đứng dậy cười nói: “Tiểu Hầu gia đến rồi, vốn định ngày mai sẽ nói cho ngài, nhưng ta thấy người này thực sự không giống kẻ xấu, vẫn nên xác thực lại thì tốt hơn.”

Phục Kiệt Cầm lệnh cho thân binh đem người kia dẫn lên, Lăng Tiêu định thần nhìn rồi nở nụ cười: “Hóa ra là người nhà.” Xoay người đối với Phục Kiệt Cầm nói: “Phục tướng quân không biết, người này là con trai một môn hạ của tổ phụ ta, khi còn bé giao tình rất tốt với ta, xem ra là biết ta ra chiến trường nên đi theo, không có chuyện gì lớn đâu.”

门下 môn hạ

门下

✦ [ménxià]

môn khách

học trò; môn đệ

Phục Kiệt Cầm nở nụ cười: “Thì ra là như vậy, là ta không biết mạo phạm người của Lăng lão Hầu gia, vậy để hần cùng đi với tiểu Hầu gia đi”

“Nào có chuyện mạo phạm, Phục tướng quân cẩn thận như vậy mới tốt.” Lăng Tiêu cười cười, “Đêm đã khuya, tướng quân cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong cũng mang theo người kia rồi đi.

Lăng Tiêu đem người kia mang tới trướng bông của mình, mệnh hần chó có lên tiếng, tự mình vòng qua bình phong nhìn Chữ Dịch Phong trên giường nhỏ, Lăng Tiêu khẽ sát vào, Chữ Dịch Phong mơ mơ màng màng mở mắt ra, rù rì nói: “Là ai vậy?”

“Nhi tử môn hạ của gia gia ta, không sống được nữa đến đi theo ta muốn kiếm cơm.” Lăng Tiêu nhẹ nhàng hôn lên trán Chữ Dịch Phong, “Ta với hần nói chuyện một chút, ta đến quá gấp, cũng không biết trong nhà ra sao...”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong lập tức yên tâm, gật gù xoa nhẹ mắt, Lăng Tiêu cho ghém chăn cho y, nói, “Nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải làm dậy sớm, ngủ đi...” Chữ Dịch Phong gật gù, Lăng Tiêu trông y một lúc xác định y ngủ say mới xoay người đi ra.

“Người theo tới làm cái gì?” Lăng Tiêu nhỏ giọng cá giận nói, “Người là khâm phạm. Trong quân không biết có ai từng nhìn thấy người, vạn nhất bị người nhận ra làm sao đây?”

Chúc Dư nở nụ cười: “Có tiểu Hầu gia che chở ta, ta sợ cái gì đây?” Hần nhìn thấy Lăng Tiêu tức giận, hạ giọng nghiêm mặt nói: “Ta đem trong mọi chuyện trong Hoàng thành giao phó xong liền chạy tới, lần này chiến tranh cùng Hung Nô ta đồng ý trợ lực, đảm nhiệm sứ giả vì tiểu Hầu gia góp sức.”

“Người...” Lăng Tiêu càng thêm nghi ngờ, Chúc Dư đã từng giúp hần mấy lần, hơn nữa cũng chưa từng yêu cầu gì, lần này lại không tiếc tính mạng tới nơi này muốn góp sức, Lăng Tiêu sẽ không tự huyền hoặc mình cho rằng Chúc Dư là không oán không hối để giúp hần, càng làm cho người ta nghi hoặc là thể lực phía sau Chúc Dư, hần có cái gì mà dám tự nhận là có thể đảm nhiệm sứ giả cùng Thiên Vu Hung Nô đàm phán?

Chúc Dư cũng nhìn ra nghi hoặc của Lăng Tiêu, do dự rồi nói: “Thực không dám giấu giếm, ta cùng Hung Nô hiện tại Đại Thiên Vu có chút giao tình cũ, ta không dám nói có thể khuyên được hần, nhưng muốn gặp mặt trò chuyện vẫn có thể.”

Lăng Tiêu mất phượng hơi nhủ, “Muốn gặp mặt trò chuyện vẫn có thể”, có thể làm được điểm này đã không đơn giản, tuy rằng Chúc Dư từ nhỏ ở biên cảnh lớn lên, nhưng cũng không thể cùng Hung Nô Đại Thiên Vu, lúc đó còn là Đại Vương tử kết giao chứ?

“Ta nghe nói tân Thiên Vu là nhân vật rất lợi hại, tính khí táo bạo, nghe nói giết người như ngóe cũng không quá.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, “Chỉ là vị trí Đại Thiên Vu này cũng do hần giết cha mà có, người sao có thể kết giao với sư tử hung bạo này?”

Chúc Dư trong mắt loé ra một tia buồn bực, lắc đầu nói: “Những việc này ta không tiện nói cùng tiểu Hầu gia, Khương Hồ... Hần cũng không phải như người ngoài truyền tai, mẫu thân của hần là Đại Yên Thị của lão Thiên Vu, đáng tiếc bộ tộc nhà mẫu thân Đại Yên Thị hồi trước làm phản, lão Thiên Vu từ đó liền ghi hận lên bọn họ, lão là tên biến thái... Ngày đêm đối với Đại Yên Thị đánh chửi không ngớt, có một lần say rượu đã đem cánh tay Đại Yên Thị cắn xuống một khối thịt, Khương Hồ sớm đã bị lão Thiên Vu phân đến phía Tây bộ tộc, sau khi biết việc này không thể nhịn được nữa, liền kết các bộ tộc phía Tây đánh lại lão Thiên Vu...lão chỉ là gieo gió gặt bão.”

阚氏

✦ [yānzhi] yên thị (người Hung Nô thời Hán gọi hoàng hậu của vua)

Có thể biết những bí mật này vậy chuyện cùng tân Thiên Vu giao hảo là có thể, Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn Chúc Dư, hồi lâu nói: “Nếu ngươi cùng tân Thiên Vu giao hảo, ai biết ngươi là đến giúp ta hay làm nội gián cho Thiên Vu? Chúc Dư tiên sinh đừng trách ta đa nghi, việc này quan hệ đến tính mạng dòng họ ta, nói cho cùng phải cẩn thận một chút.” Lăng Tiêu đối với Chúc Dư chưa từng có ân huệ gì, hẳn thực sự không nắm chắc Chúc Dư có thể thật sự giúp hắn.

“Ta sao lại thông địch phản quốc chứ?” Chúc Dư cười khỏ, thấy Lăng Tiêu lộ vẻ nghi ngờ chính mình cũng biết lời nói không có gốc rễ khó mà tin, hơn nữa hắn cũng từng cùng Trương Kế phản loạn, Chúc Dư do dự lại thờ dài, nhẹ giọng nói: “Thôi, biết là không dễ dàng thuyết phục tiểu Hầu gia, ta sẽ nói rõ cho ngài.”

Chúc Dư cùng Lăng Tiêu ngồi xuống, khẽ cười một tiếng: “Ta đem chuyện từ nhỏ đến lớn nói một lần có lẽ tiểu Hầu gia sẽ hiểu, nhắc đến phải nói, Thọ Khang Hầu phủ với ta có ân cứu mạng...”

“Tiểu Hầu gia thông kim bác cổ, hẳn phải biết tai họa tranh trử năm đó chứ?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Hoàng tử tranh trử bắt đầu từ Tứ Hoàng tử, Tứ Hoàng tử Hiền Vương được Thánh Thượng sủng ái, nhất thời mê muội mưu toan soán vị, từ đó tai họa tranh trử của chư vương bắt đầu, mãi đến khi Nhị Hoàng tử Cảnh Vương được phong Thái tử sau đó mới kết thúc.”

Chúc Dư cười khỏ một tiếng, than thở: “Ngày đó Hiền Vương nhận hết vinh sủng, mười sáu tuổi phong Vương, mười bảy tuổi đại hôn, năm đó Hiền Vương phủ cũng từng vinh quang, không ngờ vinh sủng quá mức dẫn đến tai họa, thế nhân đều là nói như vậy, nhưng tiểu Hầu gia có biết chân tướng không? Kỳ thực Hiền Vương không có tâm tranh trử chút nào, hẳn say mê với hoa, chim, cá, sâu, chỉ là bởi vì không đạt được ân sủng nên Cảnh Vương căm ghét, Cảnh Vương tâm địa rắn rết, mua gia nô Hiền Vương phủ đem giả tạo thư tín giấu ở trong thư phòng Hiền Vương, lại giấu long bào tư chế bên trong hòm ở Hiền Vương phủ...”

Chúc Dư nói đến đỏ cả vành mắt, thấp giọng nói: “Sự tình xảy ra ngày đó Hiền Vương còn mơ màng không biết, tiểu Hầu gia nghĩ xem, nếu Hiền Vương thật sự có ý đồ mưu phản sao lại để cấm quân đến lục soát mà không vội không hoảng bị người tra ra? Tại sao trong thư tín Trương Kế gửi muốn tới cứu ngài nhưng ngài chưa từng nhắc đến việc này? Đáng thương Hiền Vương cùng Vương phi cứ như thế bị bắt giam vào Tông Nhân phủ, còn chưa đợi được Thánh Thượng trả lại trong sạch đã bị Cảnh Vương mua chuộc ngục tốt giết chết dựng thành tự sát giả tạo, tiểu Hầu gia biết không đó quả thật là oan khuất ngút trời? Ngày đó Hiền Vương cùng Vương phi vẫn chưa tròn hai mươi tuổi...”

Lăng Tiêu trên mặt bất động nhưng trong lòng kinh hãi, Chúc Dư nói tới việc năm đó khác biệt rất lớn với những gì hắn biết, nếu như hắn nói không sai...

Chúc Dư cực lực đề cho mình bình tĩnh, nghẹn ngào thấp giọng nói: “Hiền Vương từng lưu lại một con trai còn trong tã lót, Thánh Thượng hoài cảm điều tốt của Hiền Vương lúc trước cũng không có đuổi cùng giết tận, chỉ tước vương vị tiểu Thế tử giáng thành Hoài Ân Quận Vương, sai người đuổi về đất phong, ai biết Cảnh Vương thế nhưng không thỏa mãn, phái sát thủ ở trên đường chặn giết...”

“Ngày đó Hiền Vương từng theo sư phó là Thọ Khang Hầu gia, sau khi xảy ra chuyện trong triều không một người nào cầu xin cho Hiền Vương, người ngày xưa từng có quan hệ thân thiết đều hân không thể cùng Hiền Vương phủ phân rõ giới hạn, chỉ có Thọ Khang Hầu quý xuống vì Hiền Vương cầu xin khấn cầu Hoàng Thượng tra rõ, đáng tiếc còn chưa thẩm tra Hiền Vương cùng Vương phi đã bị Cảnh Vương sát hại... Sau đó bán đi nô gia trong Hiền Vương phủ... Thọ Khang Hầu cũng không sợ Thánh Thượng cùng Cảnh Vương nghi kỵ, mua lại vú nuôi của tiểu Thế tử cùng thiếp thân nô tài mệnh bọn họ theo tiểu Thế tử đi tới đất phong, ngày đó vú nuôi của tiểu Thế tử đem con của mình thế vào chỗ Thế tử, bị Cảnh Vương một đao giết chết mới giúp tiểu Thế tử tránh được một kiếp, sau đó, Thọ Khang Hầu gia lại phái người âm thầm bảo vệ mới bảo toàn được cốt nhục của Hiền Vương...”

Lăng Tiêu bị tin tức năm đó làm kinh sợ nói không ra lời, hắn cũng hoài nghi chuyện năm đó, mọi chuyện trước kia có rất nhiều chuyện đều không hợp thường tình, hiện tại Chúc Dư giải thích như vậy nhưng có thể nói mọi chuyện đều thông suốt, như thế nói... Lăng Tiêu nhắm mắt than thở: “Ngươi chính là tiểu Thế tử năm đó phải không?”

“Vâng.” Chúc Dư gật đầu, “Chỉ Dịch Thần bắt tài, nói ra ta cùng Anh Vương vốn là huynh đệ...”

Chúc Dư cười khỏ: “Ta nói những này tiểu Hầu gia tin sao?”

Biết bao nhiêu là trào phúng nha, nói như thế rất nhiều chuyện đều hợp lý, tại sao ngay lúc thánh quyền tràn đầy Hiền Vương lại tùy tiện tạo phản, tại sao Lăng Hầu gia mỗi lần nhắc tới Hiền Vương thì đều sẽ hoài cảm, tại sao lúc Thái tử giám quốc thì Chúc Dư sẽ liên hợp cùng Trương Kế bình biến, tại sao Chúc Dư cùng Lăng Tiêu vô thân vô cố nhưng mấy lần giúp hắn...

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Ta tin... Chúc Dư, Thái tử năm đó hại cha mẹ ngươi không giả, nhưng Phong nhi hẳn lúc đó chưa sinh ra, ngươi không thể...”

“Tiểu Hầu gia yên tâm.” Chúc Dư đánh gãy Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói, “Ta không phải người không nói lý lẽ, oan có đầu nợ có chủ, giết cha mẹ ta chính là Thái tử, cùng người khác không quan hệ... Huống hồ Lăng Hầu gia có ân lớn với ta, ta sẽ không dễ cho tiểu Hầu gia khó xử, Chúc Dư giữ lại một cái mệnh tàn sống tạm chính là vì bảo đại thù cho cha mẹ, ta biết Thái tử là dưỡng của tiểu Hầu gia cũng là phụ thân của người ngài yêu, nhưng việc nào ra việc ấy, huyết hải thâm thù này ta không thể không báo.”

Lăng Tiêu gật đầu, hẳn thật sự bởi vì Vi Hoa và Chỉ Dịch Phong mới đối với Thái tử có chút yêu ai yêu cả đường đi, vì lẽ đó cũng nghĩ vì Chỉ Dịch Phong mưu quyền nhưng chưa từng xuống tay ác độc với Thái tử, nhưng việc này Chúc Dư biết hẳn không nhúng tay hạ thủ đi, không chỉ là bởi vì thế lực hùng mạnh ở sau lưng Chúc Dư, dù cho có tâm hoàn lương, chỉ với việc Thái tử gây ra nghiệp chướng đối với một nhà ba người của Hiền Vương, nếu như ngày nào đó rơi xuống tay Chúc Dư, vậy cũng coi như là chết không oan uổng.

Lăng Tiêu vì trèo lên vị trí hôm nay cũng đã làm không ít chuyện trái lương tâm, hẳn cũng không cảm thấy mình sai, nhưng dù trong lòng Lăng Tiêu lạnh

nhặt đến đâu thì cũng phải nói rằng Thái tử chết trong tay Chúc Dư một vạn lần cũng không đền hết tội.

Chúc Dư bình phục lại tâm tình, tiếp tục nói: “Thái tử giết con trai của vú nuôi sau đó liền yên lòng, nhưng ta không thể đi đến đất phong, vú nuôi mang theo ta đi tới phương Bắc, ta cùng vú nuôi sống nương tựa lẫn nhau, mấy năm trước vì vú nuôi qua đời ta mới đi tìm Trương Kế, Trương Kế từng chịu ân của phụ vương ta, sau khi ta giao ra tín vật Trương Kế đáp ứng giúp ta, hẳn cũng biết sau khi Thái tử đăng cơ sẽ không cho hẳn chết từ tế, không nghĩ tới... Mọi chuyện sau đó Tiểu Hầu gia đều biết, chỉ là chuyện cùng Đại Thiên Vu thứ ta không tiện nói, ta chỉ có thể nói ta sẽ dốc toàn lực phụ trợ Tiểu Hầu gia bình định loạn phương Bắc để đền ân cứu mạng của Thọ Khang Hầu năm đó.”

Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “Chuyện người cùng Thái tử ta sẽ không nhúng tay, ta sẽ không hại hẳn cũng sẽ không giúp hẳn, nói trắng ra đây là do năm đó Thái tử tự mình gây ra đại nghiệt, muốn làm sao là chuyện của các người, ta sẽ không quản... Chỉ là những chuyện xấu xa này người không thể để cho Anh Vương biết, y còn nhỏ... không hiểu được. Còn có một chuyện ta muốn cùng người bàn bạc, trần ai lạc định, người có bằng lòng nương nhờ dưới trướng Anh Vương không?”

* 尘埃落定 – Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả, như hạt bụi đến cuối cùng cũng lắng xuống.

Lăng Tiêu không phải người thừa di sản nhà hoi của, hẳn đúng là muốn thể lực sau lưng Chúc Dư, nhưng cũng là vì che chở hẳn, Lăng Tiêu cũng không tin nhiệm Chúc Dư, nhưng hẳn tin tưởng Lăng Hầu gia, người có thể làm cho Lăng Xuân Thu năm đó liều lĩnh bảo vệ sẽ không thật sự như người ngoài nói quá đáng như vậy.

Lăng Tiêu nhìn thẳng vào Chúc Dư: “Mặc kệ người có nguyện ý đi theo Anh Vương hay không, ta hôm nay đáp ứng người, nếu như sẽ có một ngày Anh Vương đăng cơ, hẳn sẽ đem tro cốt Hiền Vương thỉnh về Hoàng lăng, cũng để ngài có hương hỏa cung phụng, không để vong hồn của Hoàng thúc ở bên ngoài phiêu bạt.”

Chúc Dư nhần nhin khổ sở nửa ngày cuối cùng nước mắt ươn ươn ướt ướt chảy xuống, nghẹn ngào một lát đứng dậy quỳ xuống đất: “Thề chết theo Anh Vương.” ——

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 60

Ở đây có 1 khúc H nhưng trùng y chang tập 56 nên tui cắt luôn òi

Ngày hôm sau khi Chử Dịch Phong tỉnh lại thì Chúc Dư đã đi rồi, Chử Dịch Phong nghi hoặc nói: “Sao lại đi nhanh như thế? Tốt xấu gì cũng là người của huynh, ở cùng chúng ta cũng không sao mà.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Thăm hỏi xong thì phải để hẳn trở về chứ, ở chỗ này cũng không tiện, hẳn không thể gánh nổi nhiệm vụ hành quân, hơn nữa cũng không được phân công trong quân, để người khác nhìn thấy cũng không tốt.”

Chử Dịch Phong gật đầu không quan tâm lắm rồi đi, Lăng Tiêu trong lòng thở dài một hơi, trước kia không biết thân phận Chúc Dư còn muốn bảo vệ hẳn, huống chi đã biết thân phận của hẳn rồi, Lăng Tiêu tuy không phải là người mềm lòng, nhưng tối hôm qua Chúc Dư thẳng thắn nói với hẳn thân thể trở trên lại khiến Lăng Tiêu thương tiếc, nói cách khác là chuyện tối ngày hôm qua động đến tâm sự của Lăng Tiêu.

Chúc Dư dù sao cũng là một thiếu niên chưa nhọc quán, nói ra còn nhỏ hơn mấy tháng so với Lăng Tiêu, trải qua đại họa chịu cơ khổ mười mấy năm, tối hôm qua Lăng Tiêu nhìn thiếu niên yếu đuối dưới ánh nến không khỏi nghĩ, nếu như hẳn là Phong nhi thì phải làm sao đây?

Ban đêm đèn đuốc lơ mờ, nhìn kỹ mặt Chúc Dư có mấy phần giống Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu lúc đó đã nghĩ, nếu lúc trước hẳn không bị cuốn vào hồ nước đục này, không biết kết cục của Chử Dịch Phong có phải giống như Hiền Vương, so với Chúc Dư còn thảm hơn? Lăng Tiêu không cảm thấy Chử Dịch Căn từ tâm hơn so với Thái tử, nếu nói về mưu kế lão từ hẳn bỏ xa hẳn mấy con phở đi, nhưng sự quyết tâm thì chỉ có hơn chứ không kém.

Nghĩ tới đây Lăng Tiêu liền mềm lòng, hơn nữa Chúc Dư cũng coi như là đường ca của Chử Dịch Phong, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên mới cam đoan với Chúc Dư sẽ đem tro cốt Hiền Vương về Hoàng lăng.

Hai người bàn bạc thêm một số tình tiết nhỏ Lăng Tiêu lập tức để Chúc Dư đi trước một bước, dù sao trong quân cũng có không ít người tham dự cuộc chiến ở hồ Khố Sa năm đó, nói không chừng có người nhận ra Chúc Dư, nếu muốn bảo vệ hẳn thì phải làm đến cùng, Lăng Tiêu nhân lúc trời tối đưa Chúc Dư đi, Chúc Dư cũng cam đoan sẽ tận lực thuyết phục Thiên Vu Hung Nô.

Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong tăng tốc độ hành trình, Phong Hành quân ở phương Bắc mật báo, Thiên Vu Hung Nô hiện tại không động binh, chỉ là không ngừng triệu tập đại quân áp sát biên cảnh hai nước, đại quân Chử quốc cũng toàn lực tập hợp, Lăng Tiêu hỏi Phong Hành quân: Bây giờ Hung Nô tập hợp bao nhiêu quân sĩ? Tướng bao nhiêu? Bộ binh bao nhiêu? Kỵ binh bao nhiêu?

Phong Hành quân đáp: Tướng có mấy vị, bộ binh thì đến mấy vạn, kỵ binh đến mấy chục ngàn.

Lăng Tiêu hỏi lại: đại quân Hung Nô tổng cộng có bao nhiêu?

Phong Hành quân đáp: Tính ra có đến mấy trăm ngàn.

Lăng Tiêu kiểm chế nửa ngày mới không để Tần Long nửa đường đem người giết chết, hắn cũng biết phí công nửa ngày chạy như bay đến Hoàng thành cũng bị Thái tử đặc ý dùng một chiêu kiếm chém chết.

Phục Kiệt Cầm lại không có hàm dưỡng tốt như thế, lúc này viết một phong thư cho Nghiêm Sư ở phương Bắc: Nghiêm tướng quân, người nếu không tốn chút sức đem nội tình Hung Nô tra rõ thì ca ca ta sẽ không đi, người sao lại sợ Hung Nô triệu tập trăm vạn binh sĩ vậy? Đừng tham sống sợ chết, thâm nhập núi của người Hồ đi xem xem, đến cùng man tộc bài binh bố trận như thế nào, Phong Hành quân là quân được thiết lập từ khi Thánh thượng mới bắt đầu giành thiên hạ, trực thuộc Hoàng thành, mỗi người đều là tinh binh thiên chọn vạn tuyển, không phải giao cho người những người không được tích sự gì, ca ca ta hiện tại rất tức giận, người tự mà lo lấy đi.

Vào năm đó giành giang sơn Phục Kiệt Cầm chỉ là cái đuôi nhỏ, ngày đó tàn quân tiền triều chạy về phía Tây mấy ngàn dặm chính là do Phục Kiệt Cầm mười mấy tuổi theo phụ thân hắn nhận mệnh đi tiêu diệt, khi đó Chử Vương triều đã sớm thống trị mười năm ở trong Hoàng thành, trẻ trung khỏe mạnh, thời điểm Kiệt Cầm đuôi tới, dễ dàng thu dọn chấm dứt mối lo không nhỏ, tuổi còn trẻ đã có quân công, nhiều lão tướng năm đó bây giờ đã quy thiên, Phục Kiệt Cầm đứng vững trong triều là vì hắn là võ tướng có chiến công, ở trong triều đình những võ tướng này rất có oai phong, lời nói cũng có chút phân lượng.

Kỳ thực cũng không thể chỉ trách Nghiêm Sư, phương pháp Hung Nô triệu tập binh sĩ không giống với Chử quốc, bọn họ đều các bộ lạc riêng lẻ phân tán trên thảo nguyên sa mạc, ngày thường ngoại trừ khi Đạt Mộ đại hội hay Đại Thiên Vu có lệnh họ mới tập hợp, còn lại đều ở vùng đất của mình, có việc cũng có thể cấp tốc tụ họp, nhưng hắn lại không khống chế số lượng, thậm chí mỗi bộ lạc đều có thể có số lượng người khác nhau, vì lẽ đó Nghiêm Sư phí công thế nào cũng tra không ra được Hung Nô đến cùng là triệu tập bao nhiêu binh sĩ.

达慕大会 还·Đạt Mộ đại hội (Naadam) là lễ hội lớn nhất của Mông Cổ bao la, được tổ chức thường niên vào tháng 7.

“Nếu như ta đoán không lầm...” Chử Dịch Phong trầm ngâm một lúc nói, “Hung Nô bây giờ hẳn là triệu tập gần mười lăm vạn đại quân, trong đó phân nửa là kỵ binh, phân nửa là bộ binh, tướng sĩ ngoại trừ Đại Thiên Vu ở bên ngoài còn có Mã Tổ cùng Thương Từ Khổ...”

Phục Kiệt Cầm nghi hoặc nói: “Những chuyện này mật thám tiền tuyến cũng không tra được gì, vì sao Đại Tướng quân lại biết?”

“Các người xem địa đồ này...” Chử Dịch Phong nhìn trong lều cũng không có địa đồ, liền cầm bút lông chấm mực nước vẽ trên bàn, dưới ngòi bút liên tục uốn lượn, một đường liền đem biên giới Chử quốc cùng Hung Nô vẽ ra, lại thêm vài nét bút vẽ ra phân bố các bộ lạc của Hung Nô.

Chử Dịch Phong đem bút lông để qua một bên chỉ vào một chỗ nói: “Nơi này là thủ phủ rộng lớn nhất của Hung Nô, Đại Thiên Vu hiện tại đã đem toàn bộ binh sĩ thủ hạ của mình phái đến biên cảnh rồi, còn lại có thể thuận tiện điều động tất nhiên là binh sĩ Đại Thanh Sơn, nơi đó núi sâu hẻm hiểm sẽ không động, lại nhìn nơi này... Nơi này còn phải đề phòng chúng ta quay ngược lại tập kích, hẳn không thể không đề phòng.”

Chử Dịch Phong ngừng đầu nhìn tướng sĩ trong lều một chút, cúi đầu tiếp tục nói, “Vậy thì chỉ còn binh sĩ Lang Sơn, nếu như vậy, tất nhiên tướng sĩ theo tới chính là Mã Tổ cùng Thương Từ Khổ, hai nơi này thiết kỵ cũng không có nhiều như đồn đại, ta phỏng chừng hẳn là phân nửa là kỵ binh, phân nửa là bộ binh, lần trước ta ở cuộc chiến hồ Khổ Sa có lưu ý qua phân bố binh lực các bộ lạc của Hung Nô, nếu nhớ không lầm, dưới trướng Mã Tổ có gần 50 ngàn binh sĩ, phân bố ở Đại Thanh Sơn phía Nam, dưới trướng Thương Từ Khổ gần 3 vạn binh sĩ, phân bố ở Lang Sơn, còn có Đại Đan và thủ hạ của mình, gộp lại khoảng chừng là mười lăm vạn binh sĩ.”

Đại Đan: Thiên Vu(vua Hung Nô)

Trong lều một trận vắng lặng, Phục Kiệt Cầm nhìn Chử Dịch Phong âm thầm hoảng sợ, từ khi bình định phản quân Trương Kế trong quân đều xưng Nhị Hoàng tôn Chử Dịch Phong là quý tướng, phương pháp của y cùng cách nghĩ thông thường của tướng sĩ hoàn toàn khác nhau, thậm chí nghĩ ra một bộ chiến sách khiến người người đều cảm lạnh, nghi ngờ loại chiến sách này làm sao có thể thắng?

Nhưng Chử Dịch Phong dùng sự thực chứng minh hắn làm được. Phục Kiệt Cầm lúc bắt đầu chỉ cho rằng chiến sách của Chử Dịch Phong đề ra kỳ dị khác thường, không nghĩ tới ngay cả trên phương diện bài binh bố trận và đối địch cũng có trình độ như thế. Lúc Phục Kiệt Cầm đang muốn nói gì thì ngoài trướng tiểu binh đã mang địa đồ tới, Phục Kiệt Cầm tiếp nhận mở ra vừa nhìn thì triệt để tâm phục, địa đồ Chử Dịch Phong tiện tay vẽ trên bàn cùng địa đồ này không có khác biệt gì, hơn nữa trên bản đồ không có ghi chép rõ ràng hình dạng vùng núi phía Bắc như Chử Dịch Phong vẽ ra!

Ô Kích thất thanh than thở: “Như vậy xem ra, Đại tướng quân tính toán cùng thực tế không khác gì.”

Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Không dám chắc chắn, có điều là đoán được sơ lược để chúng ta yên tâm thôi.” Trong lều tướng sĩ càng thêm kính phục, trong lòng thầm than Anh Vương thiên tư bất phàm nhưng không được Thái tử gia yêu thích, ai...

Văn nhân giao tiếp tương đối nhẹ nhàng, trong khi đó võ tướng nếu có xung đột sẽ có nghi kỵ nhưng cũng có rất nhiều tình nghĩa, đây là giao tình phát sinh trong chiến trường đồng sinh cộng tử, loại tâm huyết nam nhi này trong lúc đó sẽ thức tỉnh, Chử Dịch Phong hiện tại còn không biết mình đã có địa vị như thế nào trong lòng võ tướng trong triều, có ảnh hưởng ra sao đến ngày y đăng cơ sau này.

Lăng Tiêu lúc này nhìn Chử Dịch Phong trong lòng yêu thích không thôi, tiểu tướng quân của hắn không ngừng làm cho hắn kinh hỉ, vừa nãy mỗi lời nói, cử chỉ của Chử Dịch Phong không ngừng chiếu lại ở trong lòng hắn, oai hùng lại tuấn lãng.

...

“Ngươi đã triệu tập bao nhiêu binh sĩ?” Chúc Dư thông qua tầng tầng cửa ải cuối cùng nhìn thấy Đại Thiên Vu Khương Hồ, Khương Hồ miễn cưỡng dựa trên thảm, mặc trên người bộ y phục bằng da lông hào hoa phú quý, khuôn mặt tuấn lãng mang một nụ cười vô lại, lạnh nhạt nói: “Kỵ binh 80 ngàn, bộ binh 70 ngàn.”

Chúc Dư đã bồn ba nhiều ngày thân thể đầy mệt mỏi, trên mặt không giấu được uể oải, nhẹ giọng nói: “Đại Thiên Vu... Thảo nguyên Hung Nô còn chưa đủ nhiều sao? Trên thảo nguyên ngựa không đủ sao? Dê bò không đủ sao? Vì sao phải tùy tiện động binh chứ?”

Khương Hồ ngồi dậy đến hừ một tiếng: “Nơi này mà tốt ngươi sẽ không hết lần này đến lần khác vội vàng chạy trốn? Xem ra còn chưa đủ được, đã sớm nghe nói Trung Nguyên giang sơn gấm vóc tươi đẹp, ta cũng muốn đến xem.”

Khương Hồ tập kết binh sĩ nhiều ngày nhưng cũng không động binh, Chúc Dư trong lòng cảm thấy có một tia may mắn, đến gần quỳ xuống nói: “Trung Nguyên cho dù tốt cũng không thích hợp cho người Hung Nô, hà tất để vô số người chết chứ? Trong nhà ai không có nữ nhân cùng hài tử? Đại Thiên Vu có lòng từ bi, vì sao phải để vô số con dân rơi vào trong nỗi khổ chiến tranh?”

Khương Hồ mắt ung như đuốc, cười lạnh: “Ngươi không hận lão Hoàng Đế kia sao? Ngươi không hận Thái tử thúc phụ kia hay sao?”

“Khương Hồ...” Chúc Dư trở nên thất thần, Khương Hồ tự biết lỡ lời, có chút xấu hổ mạnh mẽ tát Chúc Dư một cái, cả giận nói: “Đừng tưởng rằng ta vì ngươi. Hiện tại mảnh đất này là của ta, ta muốn khai hoang mở rộng lãnh thổ, muốn đi đoạt càng nhiều đất đai màu mỡ!”

Khương Hồ lực tay khá lớn, Chúc Dư thể lực đã sớm không chống đỡ nổi sao chịu được cái tát này, gò má trắng nõn nhất thời sưng đỏ lên, khóe miệng bị đánh nứt ra, giọt máu chậm rãi rỉ ra, Chúc Dư nỗ lực quý, nhẹ giọng nói: “Đại Thiên Vu tất nhiên là vì con dân, nhưng...” Chúc Dư bị đánh xong chỉ cảm thấy trong tai vang lên ong ong, buồn nôn sau đó cái gì cũng không biết...

Khi Chúc Dư tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở trên nhuyễn tháp, trên người còn che kín áo lông Khương Hồ vừa mới mặc, Chúc Dư vẫn cảm thấy có chút choáng váng, sững sốt chốc lát mới nhớ tới đến tiền căn hậu quả, vừa ngồi dậy thì lều vải bị xóc lên, Khương Hồ bưng một bát trà sữa đi vào, vừa nhìn thấy Chúc Dư tỉnh dậy cũng không còn tức giận, trào phúng nói: “Lại muốn chạy?”

“Không dám” Chúc Dư chậm rãi leo xuống nhuyễn tháp quỳ xuống, thấy Khương Hồ vẫn là bộ mặt không kiên nhẫn, Chúc Dư khẽ cắn răng, đi đầu gối đến bên chân Khương Hồ, ôn nhu nói, “Trước đây là ta không biết cân nhắc, sau này vạn vạn không dám lại làm trái ý Đại Thiên Vu, kính xin Đại Thiên Vu suy xét...” Chúc Dư cười khổ lắc đầu, “Cái gì cũng không cần, chỉ cầu Đại Thiên Vu vì con dân mình không cần khơi dậy giết chóc.”

Khương Hồ nhìn lướt qua sắc mặt Chúc Dư, đem bát trà sữa tiện tay để ở một bên, cúi người ôm Chúc Dư ôm lấy, Chúc Dư lúc này có chuyện nhờ vả hẳn cũng không dám giấu dũa, thuận theo như một con mèo con để Khương Hồ ôm lên nhuyễn tháp, ôn nhu nói: “Đại Thiên Vu...”

Khương Hồ không để ý đến hắn, xoay người đi lục lọi một trận sau đó cầm một bình thuốc mỡ đến, tay chân vụng về bôi thuốc trên khóe miệng Chúc Dư, Chúc Dư bị đau cũng không dám nói gì, chờ Khương Hồ làm xong miễn cưỡng nở nụ cười dưới: “Đa tạ Đại Thiên Vu.”

Chúc Dư thừa dịp Khương Hồ tâm tình tốt, nhỏ giọng nói: “Chuyện ta mới vừa nói...”

Khương Hồ cũng có chút xuất thần, không thể không nói hắn xuất binh đúng là nhất thời kích động, Khương Hồ dựa vào giết cha thượng vị cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào, hẳn làm người lỗ mãng, cũng không phải là người thích hợp để thống lĩnh, cũng may các bộ lạc Hung Nô đều là đơn độc thống lĩnh, hẳn do lấy phurung thức giết cha thượng vị nên rất có hiệu quả làm người khác kính sợ vì vậy mới thống trị được đến nay. Chúc Dư nhìn về mặt Khương Hồ, ôn nhu khuyên nhủ: “Đại Thiên Vu ngút trời anh tài, nhưng nếu như giang sơn gấm vóc kia đặt xuống tay, chúng ta cũng không có nhiều người thống lĩnh...”

Khương Hồ thờ dãi một hơi, có chút phẫn ý: “Còn không phải do Sài Đan Vương, nói dù sao cũng phải đánh, ta nghĩ cũng đúng, cho nên đánh xuống, liền...” Nói xong nhìn Chúc Dư một chút không nói được thêm lời nào.

Chúc Dư vội la lên: “Ngươi sao còn tin hắn vậy? Ngày đó hắn đã nghĩ đoạt vị trí lão Thiên Vu mới xuất binh trợ giúp ngươi, ngươi...”

Sài Đan Vương là Thúc phụ của Khương Hồ, là Thân Vương có uy vọng nhất Hung Nô, Chúc Dư trong lòng thờ dãi, Hung Nô hiện tại bày quân ra như thế nhưng không động binh Thiên Vu cũng thật là... Hắn vừa mới nghe nói Khương Hồ muốn cử binh liền cảm thấy kỳ quái, Khương Hồ tuy nói không có đầu óc nhưng cũng không đến nỗi như vậy, xem ra mới hơn một năm chưa trở về, bên trong Hung Nô đã không giống như lúc trước, lần này cử binh nói không chừng bên trong còn có âm mưu gì đây.

Hai người đối diện, đồng thời sững sờ xuất thần, Chúc Dư không nhận được hoài cảm, hẳn khi còn bé liền cùng Khương Hồ kết bạn, ngày đó chỉ là bạn cùng chơi, Khương Hồ còn từng dưới miệng lang cứu hắn, hai người kết làm huynh đệ, cũng từng thành thật với nhau, hai người thiếu thôn thấu hiểu nỗi khổ của nhau, nhưng Chúc Dư ngày đó lòng tràn đầy ý nghĩ báo thù, đem hết tâm cơ để lừa gạt tài vật từ Khương Hồ, Khương Hồ lúc bắt đầu còn không lưu ý, sau đó chú ý mới hiểu được là bị hắn điều khiển, dưới con nóng giận đem Chúc Dư làm...

Sau đó chính là một hồi cầu huyết, Chúc Dư dựa vào thông minh bắt nạt Khương Hồ, Khương Hồ dựa trên nhục thể chà đạp Chúc Dư, bắt tri bắt giác cũng dần dần đưa đến mấy năm.

Khương Hồ dừng một chút nói: “Điều này cũng không phải việc nhỏ, trở về ta lại cùng mấy vị vương thượng nghị một hồi.”

Chúc Dư vừa nghe biết là có phương pháp, hẳn vốn là người Chử quốc, coi như là cùng Thái tử có thù hận lớn bao nhiêu cũng không muốn để ngoại tộc tùy ý bước vào quốc thổ của mình.

“Ngủ đi ngủ đi.” Khương Hồ thiếu kiên nhẫn, thoát áo bào cũng tiến vào trong chăn, hai người chuyện hoang đường gì cũng đã từng làm, huống chi Chúc Dư lúc này đang cầu xin Khương Hồ, cũng không dám nói gì, theo hắn cùng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không dừng chân lại lâu. Qua sông Bạch Thạch, đoàn người Chử Dịch Phong tăng nhanh tốc độ, chỉ mất ba ngày đã tới được quân doanh ở phía Bắc.

Nghiêm Sư thấy người đến cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, những ngày qua Hung Nô mắt nhìn chăm chăm như hổ đói, Nghiêm Sư thật sự sợ mình không bảo vệ được biên giới quốc gia, năm đó tổ tiên dùng máu thịt đánh trận mới có quốc thổ hôm nay, nếu đánh mất vào tay hắn, vậy cho dù là vị quốc vong thân [1] cũng không mặt mũi đi gặp tổ tông. Vì vậy Nghiêm Sư thấy Chử Dịch Phong đến trái tim cuối cùng cũng thả lỏng, hắn kỳ thực cũng coi như là một tướng tài, người đề hắn thống lĩnh 10 ngàn quân sĩ hắn có thể làm nó trở nên danh tiếng, người đề hắn mang 50 ngàn quân sĩ hắn cũng có thể luyện ra đáng, nhưng người muốn hắn thống lĩnh mười vạn đại quân đối địch, Nghiêm Sư tướng quân đáng thương chỉ có thể tròn mắt nhìn.

[1]为国捐躯 vị quốc vong thân: vì nước quên thân

Đầu tiên Chử Dịch Phong đi vào trướng bồng, chỉ một khắc giao nhận quân quyền xong xuôi, Nghiêm Sư trong lòng từng trận bồn chồn, tân quan tiền nhiệm tam thanh hòa[2], hắn là có chút lo sợ, Đại tướng quân sẽ không trách cứ vài ngày trước đó hắn làm việc bắt lực chứ?

[2] tân quan tiền nhiệm tam thanh hòa: ý chỉ việc Gia Cát Lượng ba lần hòa công Tào Tháo

Thành ngữ: những chính sách mới do người mới đảm nhận chức vụ đưa ra.

Chử Dịch Phong không phải người thích lập uy, y không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ ra một đạo mệnh lệnh rất ôn hòa, không có trách cứ phê bình bất luận người nào: phong Vệ tướng quân Lăng Tiêu là Phiêu Kỵ tướng quân, ngày hôm đó có hiệu lực.

Lần này muốn thăng liền vài cấp, tướng sĩ trong trướng bồng có điểm sững sờ, Lăng Tiêu cũng sững sờ. Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Không còn chuyện gì, lát nữa Phong Hành quân tới Hoàng thành báo cáo một chút là được, ta nghĩ triều đình sẽ phê chuẩn.” Chử Dịch Phong suy nghĩ rất đơn giản, tại chỗ này Lăng Tiêu là người có chức quan thấp nhất, nhưng khi có chuyện xảy ra hắn lại góp công rất lớn, một chức Vệ tướng quân thực sự không đủ xứng với tài của hắn. Hơn nữa, nói thăng ra thì làm sao y có thể để Lăng Tiêu chịu thiệt thòi được?

(Lee: Anh thương chồng vừa vừa thôi anh. Tui sâu răng rồi nè.

Candy: bà đi đi nhớ rằng đi là vừa rồi đó bà Lee. Người ta ngọt ngào wa bà hâm mộ hĩ))

Trong trướng bồng suy nghĩ của tướng sĩ đơn giản, đương nhiên sẽ đồng ý, hiện ở trong tay ngài nhiều binh như thế, chỉ là hướng về triều đình muốn chức nhỏ nhỏ Phiêu Kỵ tướng quân, triều đình sao dám không cho.

Lại dặn dò thêm vài câu, võ tướng ở đây cũng không gian dối gì, đơn giản phân công từng người theo đúng chức trách xong Chử Dịch Phong cũng cho mọi người giải tán, tự mình coi khôì giáp. Lăng Tiêu cho thân binh trong trướng lui ra ngoài, tiến lên giúp đỡ y thay đồ.

“Sao không sớm nói với ta chuyện này?” Lăng Tiêu đứng là không có ý phản đối, chỉ là có chút bất ngờ thôi, Chử Dịch Phong cười hi hi: “Lần trước huynh vì ta xin phong ta đã nghĩ... Ừ thì bây giờ ta cũng làm như vậy thôi.”

Lăng Tiêu trong lòng âm áp, ôm lấy Chử Dịch Phong cúi đầu hôn môi, nhỏ giọng nói: “Vậy ta phải làm sao để báo đáp Đại tướng quân đây?” Vừa nói tay đã mò vào trong áo Chử Dịch Phong, nhẹ nhàng xoa xoa mảnh lưng âm áp của Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong có chút ngượng ngùng, lắp bắp nói: “Không cần, không cần báo đáp, một lúc nữa còn có việc mà.”

“Không cần thật sao?” Lăng Tiêu nhẹ giọng ní non, tay lại không thành thật trượt tới trong quần Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong chân mềm nhũn nhanh chóng được Lăng Tiêu ôm lấy, Lăng Tiêu một tay ôm lấy Chử Dịch Phong một tay tìm được tinh khí của Chử Dịch Phong nhẹ nhàng xoa xoa, nhỏ giọng nói, “Bao nhiêu ngày không thân thiết rồi nha?”

Chử Dịch Phong mặt có chút đỏ lên, không chịu nổi từng trận cảm giác thoải mái, nhỏ giọng nói: “Đã... gần một tháng...”

Lăng Tiêu nhẹ giọng cười, chế nhạo nói: “Vậy mà còn mạnh mẽ? Mấy ngày trước ai ngủ còn cọ cọ vào chân ta? Không nhớ rõ nha?”

Chử Dịch Phong nghe vậy càng thêm đỏ mặt, thói quen nhỏ của y Lăng Tiêu hiểu rõ nhất, sau khi hai người ở cùng nhau mỗi khi Chử Dịch Phong muốn đều sẽ lơ đãng dùng nơi nào đó đụng vào chân Lăng Tiêu, dù trong lúc ngủ mơ cũng sẽ như vậy, đáng về này rất giống với động vật nhỏ cầu hoan làm

Lăng Tiêu yêu thích vô cùng, chỉ là mấy ngày trước hành trình quá gấp mỗi ngày còn phải cưỡi ngựa Lăng Tiêu mới buông tha y.

Lăng Tiêu cũng biết Chữ Dịch Phong một lúc nữa còn có việc, chỉ là ôm lấy y nói vài lời tâm tình, xoa nắn thân thể của y, hai người dùng tay hỗ trợ lẫn nhau một phen liền thôi, Lăng Tiêu cầm khăn lau sạch cho Chữ Dịch Phong xong thả y ra, lại lấy áo khoác lông hồ ly phủ thêm cho Chữ Dịch Phong, cười nói: “Đi đi, trở về lại thương đệ.”

Chữ Dịch Phong vẫn còn có chút quyến luyến, lại dính lấy Lăng Tiêu cọ cọ một lúc mới đi theo Phục Kiệt Cầm đàm luận phân phối binh lực, Lăng Tiêu đỡ y nói mình muốn ở trong trường bông nghỉ ngơi một lúc, chờ y đi rồi liền gọi Tần Long đến.

Tần Long cũng thay đổi áo bào, đi vào hành lễ nói: “Chủ tử, đây là ngày hôm nay Chúc Dư truyền tin đến.”

Lăng Tiêu vội mở sấp dán kín lấy ra thư tín trong ống trúc, tỉ mỉ đọc mấy lần nói: “Vinh Tường Công phủ bên kia không cần phái nhiều người, nói cho Chúc Dư đem người bên Thái tử rút ra một ít xếp vào chỗ của Tuệ vương.”

Tần Long sững sốt một chút, khuyên nhủ: “Chủ tử, Tuệ Vương tuy nói là cùng Anh Vương không thuận, nhưng nói sao đi nữa thì chỗ Thái tử mới là...”

“Chỗ Thái tử có người dân mắt nhìn chăm chú rồi, trở về ta tự hỏi hắn là được, không cần lãng phí nhân thủ, vạn nhất có sai lầm gì ở bên trong thì sao.” Lăng Tiêu liền đem mật thư bỏ vào lửa than trong trường bông, nhẹ giọng nói, “Chuyện bên kia của Đại Thiên Vu có tin gì sao?”

“Đang muốn bẩm báo cho chủ tử.” Tần Long nhỏ giọng, “Chúc Dư kia đúng là có giao hảo với Đại Thiên vu Khương Hồ. Mật thám của chúng ta ở Hung Nô đã thăm dò, hai người thân thiết từ lúc nhỏ, sau đó lại cùng ở một chỗ. Nghe nói Khương Hồ từng vì Chúc Dư giết người, cũng đã cho hắn không ít nhân thủ, còn đối tốt với hắn. Nhưng sau đó không biết vì chuyện gì mà Chúc Dư phản bội Khương Hồ, Khương Hồ biết mình bị hấn hãm hại rất giận giữ nhưng lại cũng không rõ vì sao lại mặc kệ. Hơn một năm trước, dường như Chúc Dư đã gạt Khương Hồ, theo chúng ta vào triều. Khương Hồ còn phái không ít nhân thủ tới Hoàng Thành tìm hắn, nhưng lại không quen thuộc nơi đó, Chúc Dư cũng ẩn mình quá kỹ, cuối cùng hắn vẫn tránh thoát được nhân thủ của Khương Hồ”.

Lăng Tiêu trong lòng chậm rãi đem lời Tần Long nói ngấm qua một lần, xem ra Chúc Dư cùng Khương Hồ vẫn còn có chút giao tình, nếu Chúc Dư thật sự có thể thuyết phục Khương Hồ bình định trận quân sự này xong là tốt nhất.

“Chủ tử, ý của ta là...” Tần Long do dự lại, “Vẫn nên cùng Anh Vương thương lượng một chút đi, tướng sĩ trong quân doanh ngài cũng chỉ chịu tin y, có chuyện gì xưa nay cũng không cùng Anh Vương bàn bạc, theo ta thấy vẫn nên để y hiểu tường tận mới tốt. Lại nói điều này cũng không phải là việc không thể lộ ra ngoài, cho dù Anh Vương biết rồi cũng sẽ không nói gì.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không cần, đến lúc đó nếu như Chúc Dư thật sự như hắn nói có thể không đánh mà thắng, vậy phân công lao này có thể tính ở trên người Vương gia, còn không phải tốt hơn sao? Nếu nói cho Vương gia, theo tính tình của y đến thời điểm đó còn không vì Chúc Dư luận công xin thưởng sao? Thôi quên đi, đến lúc đó để y lo đánh trận đi, cứ theo ý của ta là được.”

Chuyện Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong Tần Long cũng hiểu rõ, gật đầu không nói thêm nữa, nói tới Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu lại nghĩ tới đến một chuyện, đứng dậy đi đến bàn sách đề bút viết tờ danh sách giao cho Tần Long, phân phó nói: “Án theo cái này chọn mua đi, trở về ta muốn dùng, đừng tiết kiệm, tất cả đều phải mới tinh, đi đi.”

Tần Long tiếp nhận tờ danh sách lui ra ngoài.

Lại qua hai ngày, Chữ Dịch Phong đã đem việc trong quân quản lý đầu vào đấy, tiếp nhận các nơi xong xuôi, Hung Nô nhưng vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, không động binh cũng không phái sứ giả đến đàm luận, sứ giả được phái đi đều bị đuổi trở về, thực sự khiến người ta đoán không ra đến cùng hắn là muốn làm gì.

Lăng Tiêu nhìn kỹ cả bức mật thư Chúc Dư đưa tới trong lòng tạm yên tâm, chỉ ít tạm thời sẽ không giao chiến, Lăng Tiêu ngược lại không muốn nhanh chóng giải quyết, chịu khổ từ xa chạy tới nơi này không thể tay không trở lại, tốt xấu gì cũng phải có chút kết quả vì Chữ Dịch Phong tranh chút quân công cùng uy vọng.

Có điều nếu Chúc Dư bảo đảm thì tốt lắm rồi, Lăng Tiêu buông lỏng tâm, dùng chút tinh lực sai Tần Long mua vài vật bố trí quân trường.

Vì không để người khác chú ý Lăng Tiêu dùng hai binh phong lớn đem trường bông tách ra, gian ngoài vẫn là những vật thông thường như bàn sách, bên trong mới bố trí tỉ mỉ, đầu tiên là ở trong quân trường lại thêm một lớp chăn giữ ấm, lại đặt mua từ hai ngàn loại thảo, một chiếc giường gỗ lê hoa mạ vàng khắc hoa loại lớn, dưới đất đặt mấy cái lò sưởi chân, lại mua chăn bông mới tinh, vài bông mới đã được phơi nắng, toả ra mùi hương dễ chịu.

Lăng Tiêu lại sai người làm hai cửa sổ trong trường bông, như vậy vừa thông khí mà cũng không lạnh, trong một ngày đem những chuyện này làm xong, dù là Lăng Tiêu hết sức âm thầm nhưng cũng không ít người biết, Ô Kích cũng nói với đám người đang xuyên tạc: “Phí chút bạc thì sao? Vương gia và tiểu Hầu gia thân thể thiên kim, dùng đồ vật quý giá một chút thì thế nào? Hơn nữa cũng không dùng bạc trong quân, mà tự mình phải thân binh đi mua, cũng không bị được miệng các người sao?”

Thấy còn có mấy người không phục, Ô Kích cười lạnh nói: “Vốn biết trước là Vương gia cùng tiểu Hầu gia đến quân doanh nhưng có ai biết hai vị có thể chịu khổ như thế? Dọc đường đi cùng ăn cùng ngủ với chúng ta có từng thấy hai vị oán giận chưa? Một mình mua đồ vật bố trí quân trường đúng thật là bị cấm, nhưng tóm lại đây cũng là việc nhỏ, ta nghe nói tiểu Hầu gia lúc trước là thư đồng ở Đông Cung, một món ăn làm không vừa miệng đều nói lật bàn liền lật bàn, ngay cả Thái giám quân sự cũng phải bị đánh chết mới có thể nguôi giận, Thánh Thượng còn coi trọng tiểu Hầu gia mà để ngài đến đây bình định, bây giờ người ta đến quân doanh thì thế nào? Còn không phải như đám người thô thiển các người từng sống như vậy sao, không phục người cũng đi dọn dẹp trong quân trường một chút, xem xem có phải cũng có phần ân sủng như tiểu Hầu gia không?”

Một lời nói ra làm mấy người đỏ mặt ngậm miệng tán đi, Ô Kịch hừ hừ hai tiếng cũng rời đi.

“Đây là...” Chử Dịch Phong vừa trở về trước bồng sau buổi tuần tối suốt chút nữa nhận không ra. Một luồng không khí ẩm áp phả vào mặt đầu tiên là một luồng không khí ẩm áp, hai lớp màn che nên không có gió lùa, trong trường bồng lại thêm vài chậu than, nếu nói ẩm áp như xuân cũng không quá đáng.

“Về rồi sao? Trên bếp lò nhỏ có trà đây, uống trước cho ấm.” Lăng Tiêu không biết là đang làm gì, chỉ nghe tiếng nói mà người thì không thấy đâu, Chử Dịch Phong tự mình rót một chén trà nóng uống, cười cười đến gần, “Đang làm gì vậy?”

Chử Dịch Phong chỉ thấy Lăng Tiêu đốt một lò than nhỏ, bên cạnh có một ít nồi lớn nồi nhỏ mới tinh, còn có một thùng sữa bò nhỏ, rồi còn trứng gà, son tra. Chử Dịch Phong vừa thấy liền vui vẻ: “Đây là muốn khai trương bếp lò nhỏ tự mình làm hay sao?”

Lăng Tiêu nở nụ cười, kéo qua một cái ghế để Chử Dịch Phong ngồi bên cạnh hắn, cười nói: “Làm thức ăn cho đệ nha.”

“Làm cái gì?” Chử Dịch Phong sờ sờ cái này chạm chạm cái kia, thành thật ngồi trên ghế nhìn. Lăng Tiêu cười khê: “Làm xong đệ sẽ biết thôi, ta trước đây là làm ở những bếp khác, không giống lắm với cái này, có điều phỏng chừng làm xong cũng được gần như vậy.”

Lăng Tiêu trước đem rửa sạch son tra xẻ lấy phần thịt quả đựng vào một bát, Lăng Tiêu lại quay đầu xem Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong bộ mặt chua lè, nước trong miệng đều sắp chảy xuống, Lăng Tiêu cười cười: “Còn chưa ăn mà đã chua thành như vậy sao?”

Chử Dịch Phong lắc đầu một cái: “Nhắc tới quả này ta đều chảy nước miếng.”

Lăng Tiêu cười cười, cầm nồi cho lên bếp đổ vào một ít nước, lại cho không ít đường vào, tiếp theo đem son tra đổ vào, sau đó lấy nắp đậy lại.

Làm xong cũng không quản nó, lại lấy cái nồi khác, đem sữa bò đổ vào nồi nhỏ cũng đặt trên bếp lò, chỉ chốc lát sau mùi sữa thơm lừng tản ra, Lăng Tiêu nhìn trong nồi sữa bò, thấy vừa sôi lên liền bỏ nồi xuống đem sữa bò đổ vào trong cái tô để nó nguội lại, lại cầm một chén lớn, lấy lòng trắng trứng của mấy quả trứng gà cho vào, sau đó cho mấy muỗng đường vào, Lăng Tiêu quay đầu nhìn thấy bộ mặt chờ mong của Chử Dịch Phong cười cười, cầm bát trong tay đưa cho Chử Dịch Phong: “Dùng chiếc đũa đánh tan, được không?”

“Được, ta biết.” Chử Dịch Phong vội vã nhận lấy, y vốn sợ mình tay chân vụng về sẽ làm hỏng nên không dám động, vào lúc này Lăng Tiêu để y động thủ y còn không được nha, Lăng Tiêu rảnh tay đi nhìn son tra đang nấu một chút, khuấy đều lại cho chút đường vào, quay đầu lại nhìn Chử Dịch Phong đã đem lòng trắng trứng đánh tốt rồi, Lăng Tiêu lấy ra bát sữa bò vừa này, dùng chiếc đũa đem váng sữa trên mặt bát đâm thủng, đem sữa bò chậm rãi đổ vào lòng trắng trứng, khuấy đều rồi lại từ từ đổ vào, chỉ thấy váng sữa vừa này lại đông lên.

Chử Dịch Phong nhìn chăm chăm, Lăng Tiêu cười cười véo lại mũi của y, lại lấy cái nồi hơi lớn một chút cho nước vào, đem hỗn hợp sữa bò và lòng trắng trứng đã khuấy đều mang chưng cách thủy một lúc, nước vừa sôi lên thì có một mùi hương thơm dịu tản ra, Chử Dịch Phong lần này thật sự là chảy nước miếng, lại chờ thêm nửa khắc, Lăng Tiêu lấy chiếc đũa đâm đâm, cười nói: “Vậy là được rồi.”

Nói xong đem chén lớn lấy xuống, cầm cái vá múc một chén nhỏ ra, lại lấy sọt son tra nấu chín rót một chút ở phía trên, đưa cho Chử Dịch Phong: “Ăn đi.”

Chử Dịch Phong cầm muỗng nhỏ múc một cái: “Cho huynh.”

Lăng Tiêu nếm thử một miếng, cười nói: “Ừ, so với trước đây làm thì cũng tạm được.” Chử Dịch Phong cười cười nâng chén nhỏ ăn, ăn đến con mắt đều híp lại: “Món này ăn ngon quá, đây là món gì vậy?”

Lăng Tiêu tự mình cũng múc một chén, nói: “Song bì nãi[3], mấy ngày trước đây nghe bọn họ nói nơi này có sữa bò ngon, lúc đó đã nghĩ làm món này cho đệ ăn, không hy vọng làm ngon nhưng cũng không tệ lắm.”

[3]双皮奶: Song bì nãi: tạm dịch là Bánh sữa hai lớp.

*Đây là Song bì nãi son tra mà anh Tiêu làm

Lăng Tiêu thuận theo tính tình của Chử Dịch Phong, tất nhiên quan tâm đến sở thích của y, chỉ chốc lát sau Chử Dịch Phong liền ăn sạch toàn bộ, Chử Dịch Phong lần đến trong chốn co người lại hừ hừ, ra về chịu đựng.

Lăng Tiêu dập tắt bếp lò, Chử Dịch Phong đem chén chia cho Lăng Tiêu, tự động tiến vào dựa lên khuỷu tay Lăng Tiêu, khê cười nói: “Thật tốt quá...”

Chử Dịch Phong kỳ thực không phải người tham ăn, có cái gì ăn cái nấy, không có cũng sẽ không đòi hỏi, Lăng Tiêu cũng hiểu được, y chỉ là lưu luyến cảm giác được người khác yêu thương che chở, Lăng Tiêu nở nụ cười nhẹ giọng nói: “Đệ sau này nếu như nghe lời ta sẽ làm cho đệ nữa, mấy vật này ta sẽ để bọn họ thu dọn cẩn thận, ngày nào đó đệ muốn ăn thì làm tiếp.”

“Ừm, ta sau này đều nghe lời.” Chử Dịch Phong đã có chút mệt mỏi, Lăng Tiêu xoa xoa đầu y, tự mình đem dây buộc tóc dài tháo ra, kéo chân đắp lên, hai người ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 62

Bất tri bất giác lại qua hai ngày, Chúc Dư phải mật thám đến mật báo cho Lăng Tiêu, chỉ mười ngày nữa đại quân Hung Nô sẽ rút quân.

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút liền mệnh mật thám trở lại nói cho Chúc Dư, hần cần phải đến quân doanh một chuyến nói chuyện, mật thám vừa đi lại mất nửa ngày, trở về phúc đáp nói: “Đại Thiên Vu đã nói, tiểu Hầu gia nếu có chuyện gì liền để nô tài phúc đáp, hần không cho chủ nhân trở về.

Lăng Tiêu tức giận nở nụ cười: “Nói hần không cho chủ nhân người trở về là sao? Vậy chủ nhân người nói sao? Hần bị Đại Thiên Vu bắt trời hay sao?”

Mật thám do dự, khổ sở nói: “Chủ nhân nói sau này xem tiểu Hầu gia như chủ nhân, nô tài không dám giấu, bây giờ Đại Thiên vui thật sự đem chủ nhân trời trong trướng bỗng, mỗi ngày chủ nhân không cầu xin nửa canh giờ, nói nhẹ nhàng nửa ngày đều nhin không được lại lộ về tức giận. Chỉ là có đi đâu một chút, Đại Thiên vu cũng tự mình đi theo.”

Lăng Tiêu đẩy mắt tối sầm lại, trước kia hần đã hoài nghi quan hệ của Chúc Dư cùng Thiên Vu Hung Nô, không nghĩ quả là như vậy... Lăng Tiêu cười khê: “Ta đoán được, nếu không sao Đại Thiên Vu có thể nghe theo lời hần, Đại Thiên Vu hạn chế hoạt động của hần lại không hạn chế hần truyền tin cùng ngoại địch?” Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, đầu óc Thiên Vu Hung Nô đến cùng là như thế nào nha? Chúc Dư ở nơi đó của hần, hần lại có thể khoan dung Chúc Dư mỗi ngày cùng mình truyền tin qua lại.

“Tiểu Hầu gia có chỗ không biết, bây giờ chủ nhân đã cùng Đại Thiên Vu nói xong rồi, đem con sâu làm rầu nồi canh [1] trong nội bộ Hung Nô giết chết mới là việc cấp bách.” Mật thám kia hạ thấp âm thanh, “Chủ nhân muốn ám sát Hung Nô Sài Đan Vương, người này là Thân Vương có uy vọng nhất ở Hung Nô, chiếm thảo nguyên cùng nguồn nước tốt nhất, còn là ức hiếp những bộ tộc ở gần đó, lần này tập kết đại quân cũng là chủ ý của hần, không ít người đều nhìn ra hần có ý phản, nhưng Đại Thiên Vu có chút, cái kia kia nha.”

[1] Hại quần chi sát: 害群之 马 con sâu làm rầu nồi canh

Lăng Tiêu quét mắt nhìn mật thám kia một chút, trong nháy mắt rõ ràng “Cái kia kia” là cái gì, cười khê: “Người nói tiếp đi.”

Mật thám nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Đại Thiên Vu có chút cái kia kia, nhưng chủ nhân lại nhìn thấu, trừ tính kế hoạch ám sát Sài Đan Vương, đến lúc đó Đại Thiên Vu sẽ nói Sài Đan Vương cố ý tấn công Đại Chử quốc mạo phạm ý nguyện của Thiên Thần, sau đó âm thầm xử trí Sài Đan Vương, đại quân Hung Nô cũng có thể danh chính ngôn thuận lui binh.”

“Gọi chủ nhân người đến chính là vì thương nghị việc này.” Lăng Tiêu cùng Chúc Dư đêm đó nói chuyện một đêm, Lăng Tiêu chắc chắn tám phần mười Chúc Dư có thể xoay chuyển cuộc chiến lần này, nhưng hần muốn không chỉ là như vậy, hần thậm chí muốn xảy ra giao chiến mới tốt, hần muốn nhân cơ hội lần này tạo thanh thế cho Chử Dịch Phong, cho Chử Dịch Phong lập quân công và uy vọng, nhưng tính theo sự tình này, Hung Nô nội loạn tự mình giải quyết, Chử Dịch Phong cái gì cũng không có được.

Lăng Tiêu nhìn mật thám kia, đem nghi ngờ nói với hần, mật thám kia nhìn Lăng Tiêu một chút trong lòng thất kinh, tiểu Hầu gia ham muốn thật lớn, chỉ lui binh cũng không được, còn muốn vì Anh Vương điện hạ lập chút uy vọng, phải nói vị này chính là không thấy thô không thả chim ưng đây.

Mật thám suy nghĩ lại, thấp giọng nói: “Muốn cho chủ nhân đến đây sợ là không được, lần trước chủ nhân vốn cùng Đại Thiên Vu nói không rồi đi, nhưng cuối cùng lừa không ít đồ vật của Đại Thiên Vu theo gót đoàn người của tiểu Hầu gia về Hoàng thành, tuy rằng Đại Thiên Vu có chút... cái kia kia, nhưng lần trở lại này hần liền cắn chặt không buông, chủ nhân nói hần bây giờ cần bản không tin tưởng y, phải đem y để dưới mắt không cho y rồi đi, cái này... thực sự không dễ xử lý, nếu không hay là tiểu Hầu gia hạ mình đi một chuyến?”

Điều này Lăng Tiêu đương nhiên đã sớm nghĩ tới, hần ngược lại không sợ, nhưng ở thời kỳ đặc thù này lại vụng trộm vượt qua quốc giới đi gặp Hung Nô Đại Thiên Vu, hơi sơ suất không đề phòng một chút thì sẽ mang tội thông địch phản quốc, người của Tuệ Vương đang gắt gao nhìn chăm chăm muốn tìm sai lầm của Chử Dịch Phong và hần, tội này quá lớn, Lăng Tiêu gánh không nổi.

Mật thám kia xem ra cũng nghĩ đến chuyện Lăng Tiêu đang lo lắng, thấp giọng nói: “Tiểu Hầu gia không cần lo lắng, đến lúc đó các nô tài nhất định có thể đem tiểu Hầu gia bảo vệ khỏe mạnh trở về, nhất định một người cũng không biết.”

Lăng Tiêu cười khê: “Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, có một phần rủi ro thì ta sẽ không mạo hiểm, yên tâm đi, ta sẽ đi, nhưng không phải vụng trộm trốn đi.”

“Tiểu Hầu gia là nghĩ...” Mật thám cũng choáng váng, chuyện như vậy không vụng trộm thì làm sao đây?

Lăng Tiêu đứng lên nói: “Đi nói cho chủ nhân người, người của ta ngày mai sẽ toàn bộ phải đến nơi của hần tùy ý hần sai phái, ám sát Sài Đan Vương không phải là việc nhỏ, nói hần vạn sự phải cẩn thận. Sau khi xong mọi chuyện, Anh Vương điện hạ cùng Lăng tướng quân sẽ quang minh chính đại cùng Đại Thiên Vu hoà đàm một lần, đến lúc đó có chuyện gì chúng ta sẽ nói cho rõ.”

Mật thám thay Chúc Dư cảm tạ Lăng Tiêu, trong lòng hần chỉ nghĩ thôi cũng hiểu rõ Lăng Tiêu muốn làm cái gì, chuyện gì cũng thế, mỗi lần Lăng Tiêu làm thì sẽ quang minh chính đại làm, không cho người khác có một chút cơ hội nào để bần tán hay nghi vấn.

Mặt thám cáo từ rời đi.

Lăng Tiêu lại truyền Tàn Long tới giao phó, cuối cùng dặn dò: “Người không cần đi, chỉ cần để lại người trong Hoàng thành truyền tin là được, những người còn lại đều đến chỗ Chúc Dư chờ hấn sai phái, chuyện này tuy nói là chuyện nội bộ của Hung Nô nhưng lại có liên hệ rất lớn với chúng ta, nhớ cẩn thận một chút, đi đi, đừng để cho Vương gia biết.”

“Vâng.”

“Không cho ta biết cái gì?” Chữ Dịch Phong ló đầu đi vào, y vừa tiến vào liền nghe thấy câu này, cười cười đi tới, “Các người gạt ta cái gì đây?”

Tàn Long trong lòng cả kinh, không khỏi lên tiếng quát mắng thù hạ ngoài lề: “Vương gia đi vào cũng không biết thông báo một tiếng, chết hết rồi hay sao? Một chút lễ nghi cũng không có!”

Lăng Tiêu giật mình, nếu là Chữ Dịch Phong thật sự nghe được chuyện ngay từ đầu theo tính tình của y không thể làm bộ như không nghe thấy mà gạt mình, khả năng duy nhất chính là y thực sự chỉ nghe thấy câu cuối, vậy thì giải thích tốt là được, Lăng Tiêu đứng lên nở nụ cười: “Ta nghe nói nơi này thịt bò hong khô ăn rất ngon, nghĩ để Tàn Long lên đặt mua đến đồ đệ cao hứng, không nghĩ tới đồ đệ nghe thấy, đây là việc phải làm, không cần kinh hi.”

“Ha ha, đây có gì đâu, đi đi, không cần quy củ như thế.” Chữ Dịch Phong cười cười để Tàn Long lui xuống, mình đến ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, cười làm lành nói, “Ta vừa nảy đến gặp bọn họ không kịp thông báo, không tức giận chứ?”

“Ta từng giận đồ đệ sao?” Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong cùng ngồi vào trên giường nhỏ, lấy qua một bình ủ ấm đặt xuống dưới chân y, cười nói, “Tóm lại toàn bộ đều dành cho đồ đệ, sớm hay muộn cũng như nhau.”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong cười hi hi, lại có chút thèm, đẩy đẩy Lăng Tiêu tha thiết mong chờ, “Làm tiếp song bì này được chứ? Muốn ăn cái đó.” Vừa nói lại nghĩ tới chuyện ngày đó Lăng Tiêu nói, nói bổ sung: “Ta vẫn luôn rất nghe lời.”

Lăng Tiêu nhìn bộ dáng thèm ăn của y không nhịn được cười, gạt đầu: “Buổi tối xong chuyện ta liền làm, cơm tối ăn ít một chút, để bụng ăn nha.”

“Ừ.” Cách giờ giao ca còn có nửa canh giờ, Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đồng thời dựa vào trên giường nhỏ dính nhau một lúc.

Bắt đầu từ hôm nay Lăng Tiêu mỗi ngày chỉ bồi Chữ Dịch Phong và xem mật báo truyền đến từ trong Hoàng thành, Thái tử và mặt thám của mình, mỗi khi hỏi tới lão Hoàng Đế Thái tử đều sẽ nói Hoàng Thượng thân thể bị bệnh không có gì đáng ngại, nhưng mặt thám của Lăng Tiêu lại nói lão Hoàng Đế thân thể ngày càng không chống đỡ nổi, bây giờ chén thuốc đã không rời miệng, Thái tử cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mỗi ngày phụng dưỡng bên cạnh.

Lăng Tiêu đem mật báo của mặt thám đốt, một chút dấu vết cũng không lưu lại, không có nhiều lời, chỉ là sai người đi giặt Chúc Dư mau ra tay.

Chúc Dư cũng gấp đến bốc lửa, hấn nhận được tin tức ở trong Hoàng thành cũng không khác so Lăng Tiêu, thân thể lão Hoàng Đế lần này là thật sự không xong rồi, Chúc Dư tình nguyện cùng Thái tử đồng quy vu tận cũng không cam lòng để Thái tử cứ như thế thuận lợi đăng cơ, hơn nữa lúc này hấn lại bị Đại Thiên Vu buộc ở trong quân doanh Hung Nô, trước đây hấn lừa gạt Khương Hồ vô số lần, lúc này nói cái gì Khương Hồ cũng không tin, nói sao cũng không cho Chúc Dư rời đi.

Chúc Dư có khổ không thể nói, chỉ có thể nghĩ biện pháp mau chóng xử lý tốt chuyện bên trong Hung Nô, cuối cùng vào một buổi sáng sớm, Sài Đan Vương đang yên lặng ngủ ở trên giường nhỏ trong lều bỗng dưng chết đi.

Trong lều nô lệ nhìn thấy Sài Đan Vương đã chết kêu to lên, chỉ một lúc sau toàn bộ lều lớn đột nhiên nổi lên một trận lửa lớn tận trời, mọi người nhào đến nhưng không cứu kịp, thầy lang còn chưa kịp kiểm tra ra nguyên nhân cái chết của Sài Đan Vương thì toàn bộ lều lớn đều hóa thành tro tàn.

Cùng ngày trong quân doanh Hung Nô không ngừng truyền ra lời đồn Sài Đan Vương có ý xuất binh xúc phạm Thiên Thần nên gặp báo ứng, Đại Tế Tư xử què sau đó cũng cho Đại Thiên Vu câu trả lời như thế: Mỗi người đều nên ở lại mảnh đất thảo nguyên thuộc về mình sinh sống, nhưng Sài Đan Vương lại khư khư cố chấp xúc phạm uy nghiêm Thiên Thần, Thiên Thần hạ xuống thiên hỏa mang Sài Đan Vương đi để đền lại tội lỗi của hấn.

Đại Thiên Vu cũng tiếp nhận lời giải thích của Đại Tế Tư, động viên con cháu của Sài Đan vương, thuận tiện tiếp quản thù hạ, quân sĩ, thảo nguyên cùng nô lệ của Sài Đan vương.

“Đại Thiên Vu...” Chúc Dư đem chuyện cuối cùng giao phó xong, trở lại lều đi tới quỳ bên chân Đại Thiên Vu, nhẹ giọng nói, “Chuyện Sài Đan Vương đã kết thúc, để ta về Hoàng thành được không? Ta thật sự...”

“Về Hoàng thành sao? Đương nhiên rồi.” Khương Hồ đánh gãy Chúc Dư, đem Chúc Dư ôm lấy để hai người đồng thời ngồi vào trên giường nhỏ đến, cười nói, “Chúng ta lập tức trở về Đầu Mạn.”

Hoàng thành không phải là danh từ riêng, mà Hoàng thành ý nói là thành phố lớn, hay thủ đô, vì vậy Khương Hồ hiểu lầm ý của Chúc Dư.

Chúc Dư trong lòng kêu khổ, âm thanh mềm mỏng, nhẹ giọng nói: “Ta nói... là về Đại Chử quốc, Đại Thiên Vu, ta thật sự...”

Khương Hồ vừa nghe Chúc Dư nói phải đi trên mặt liền tức giận, Chúc Dư biết tính tình của hấn, vừa thấy hấn trưng ra bộ mặt này liền không nhịn được lui về sau, Khương Hồ thấy đáng vẻ của y thì mềm lòng, thở dài nói: “Người đừng sợ, ta không phải nói rồi sao, sẽ không đánh người nữa, đừng sợ.”

“Ngươi biết mà, kỳ thực ta hận nhất chính là người đánh nữ nhân.” Khương Hồ không chịu nổi khi nhắc đến mẩu thân mình, một bên nhẹ nhàng xoa xoa thân thể Chúc Dư một bên chậm rãi nói, “Ta từ nhỏ đã thấy phụ thân say rượu sau đó đánh mẩu thân ta, mặc kệ nàng nói hay làm gì đều là sai, hấn cảm lấy roi ngựa liền đánh...”

Chúc Dư cũng biết đây là vết thương cũ trong lòng Khương Hồ, ngay lúc khó khăn nhất y ném kẻ ngu si này tự mình trở về Hoàng thành hơn một năm cũng có chút hồ thẹn, Khương Hồ liếc mắt nhìn y, tiếp tục nói: “Ta tính khí hung bạo, lại không có cách nào coi ngươi là nữ nhân... Chúc Dư, ngươi hận ta sao?”

Chúc Dư nghe vậy không biết nói sao lập tức đỏ cả vành mắt, nước nỏ nói: “Khương Hồ...”

“Đừng khóc...” Khương Hồ lau đi nước mắt Chúc Dư, nhẹ giọng nói, “Ta biết ngươi sốt ruột, thù của ngươi hận của ngươi, người khác không hiểu được nhưng ta hiểu được, nguyên bản là ta nghĩ quá đơn giản, cho rằng đem Đại Chử quốc cho ngươi, để ngươi làm Hoàng Đế ngươi sẽ cao hứng, sau đó ta nghĩ kỹ lại cũng đã hiểu rõ, ta không có khả năng lấy được mảnh giang sơn này, ngươi cũng không muốn làm Hoàng Đế, ngươi chỉ là hận tên thúc phụ kia, ngươi là Hoàng tộc Chử quốc, trời sinh cao quý hơn so với người khác, coi như là thúc phụ ngươi cùng ngươi có thù hận to lớn cỡ nào ngươi cũng sẽ không khoan dung ngoại tộc xâm phạm quốc thổ của ngươi, ta hiểu được.”

Chúc Dư nghe vậy sững sờ, không hiểu ngẩng đầu lên nhìn Khương Hồ, Khương Hồ nở nụ cười: “Ngươi còn sống một ngày, thì ta sẽ không động Chử quốc một phần, ta đáp ứng ngươi, ngươi có thể đi theo tiểu Hưu gia gì đó làm mưu sĩ đi, những thứ đó ta không hiểu, ta chỉ có thể đáp ứng ngươi điều này, ngươi có vui không?”

Chúc Dư trong lòng đau xót, gật đầu, lại nói: “Vậy ta muốn đi...”

Thù hận mà Chúc Dư mang trong lòng Khương Hồ cũng biết. Hấn không phải hận Chúc Dư đi báo thù, Chúc Dư muốn báo thù hấn tất tương trợ, nhưng điều Khương Hồ hận chính là Chúc Dư lần nào cũng dúi gậy mà trốn đi. Khương Hồ suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi không gạt ta, vậy để người của ta theo ngươi. Ta cũng nói rõ, bọn họ sẽ vừa giúp đỡ ngươi đồng thời cũng giám sát ngươi. Ngươi đáp ứng điều này ta liền để ngươi đi nhưng tới khi mọi chuyện xong xuôi ngươi phải trở lại. Khi đó, ta sẽ mang ngươi trở về Đầu Mạn.”

Khương Hồ nghĩ rất đơn giản, vừa nghĩ tới Chúc Dư đem chuyện này xử lý tốt một lòng theo mình liền hài lòng, cười nói: “Đến thời điểm đó ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi.”

Đã có lúc, nam nhân trước mắt cũng chân tâm thực lòng hướng mình cam đoan qua, đáng tiếc mình lấy được đồ vật mình muốn liền bỏ chạy, bây giờ hấn thể nhưng lại một lần nữa nguyện ý hứa hẹn, Chúc Dư biết hứa hẹn của nam nhân này không giống với mình, hấn nói được, nhất định sẽ làm được.

Chúc Dư cúi đầu lau đi nước mắt, gật đầu nước nỏ nói: “Nếu như có thể đem chuyện này xử lý xong xuôi, ta sẽ cùng ngươi... cũng không trở về Chử quốc, chỉ theo ngươi.”

Khương Hồ xoa nhẹ đầu Chúc Dư đầu, cười nói: “Khóc cái gì, được rồi được rồi, ngủ một chút, ngày mai liền đem ngươi đi đến chỗ huynh đệ tiểu Hưu gia, chúng ta sẽ cố gắng thương lượng một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 63

Hôm sau Thiên Vu Hung Nô ra khỏi quân doanh hai mươi dặm, bố trí lều lớn, mời Đại tướng quân hai nước hoà đàm, còn nói rõ bản thân có thể mang theo một ngàn binh tới, để tỏ thành ý Đại Thiên Vu cũng mời Đại tướng quân Chử quốc tự mang một ngàn tinh binh đến.

Chử Dịch Phong xem một lần thư Đại Thiên Vu truyền đến hoà đàm, xem xong lại đưa cho Lăng Tiêu, tướng sĩ trong lều đều truyền tay nhau đọc một lần, sau đó Chử Dịch Phong mới nói: “Thiên Vu Hung Nô đã có thành ý, hấn hiện tại đã xử lý tốt nội loạn, thiết nghĩ không muốn tiếp tục đánh nhau.” Nói xong Chử Dịch Phong tự mình cũng muốn cười, trận này xem như bị phá vỡ, nội bộ Hung Nô nhiều loạn khiến bọn họ vất vả mấy tháng, hiện tại không động một đao một thương nào đã phải dẹp đường hồi phủ, không biết chút thú vị nào.

Lăng Tiêu cẩn thận xem một lần thư hoà đàm, trong lòng cười khế, đây là chữ của Chúc Dư.

Đương nhiên ở Hoàng thành Chúc Dư đã từng đưa cho hấn một phần bản đồ quan hệ quyền thế của Thái tử cùng Tuệ Vương, Lăng Tiêu bởi vì lúc trước mô phỏng theo bút tích của Chử Dịch Phong có chút tâm đắc, đối với bút tích của người khác nhớ rất tốt, bây giờ vừa nhìn liền có thể xác định đây là chữ do chính tay Chúc Dư viết, nếu là như vậy Lăng Tiêu càng thêm yên tâm, cười nói: “Đi thì không sao, đến lúc đó xin Phục tướng quân phái hai ngàn tinh binh đi phía sau, ẩn giấu khá một chút, cần tắc vô ưu.”

Nghiêm Sư sững sờ: “Tiểu Hưu gia... trong thư này nói chỉ có một ngàn binh sao... Như vậy có phải là thất tín không?”

“Cẩn thận thì sẽ không sai.” Lăng Tiêu cười cười, “Vương gia thân thể thiên kim, chẳng may bị tổn thương ngươi và ta chết vạn lần cũng không bồi được,

lại nói... Ta vốn không phải quân tử, phải vứt bỏ phẩm hạnh của quân tử, còn phải làm phiền Phục tướng quân.”

Phục Kiệt Cầm nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia nói rất đúng, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền [2], vì bảo vệ Vương gia hà tất câu nệ chút chuyện nhỏ này?” Phục Kiệt Cầm gật đầu, hẳn cũng yêu thích tích cách thẳng thắn linh hoạt ứng đối này của Lăng Tiêu, so với Nghiêm Sư nhiều năm lão luyện còn xuất sắc hơn!

[2] Nguyên văn 小心 驶得万年船 (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心 驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Mọi người thương nghị xong xuôi thì đã đến giữa trưa, lúc này Lăng Tiêu theo Chử Dịch Phong đi đến lầu lớn do Đại Thiên Vu bố trí để hoà đàm, Ô Kích mang theo một ngàn tinh binh theo hầu, phía sau Phục Kiệt Cầm mang theo hai ngàn tinh binh mai phục chuẩn bị đối phó với bất cứ tình huống nào.

Chử Dịch Phong lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, đối phương lại có binh lực không kém so với Đại Chử quốc, Lăng Tiêu cùng Thiên Vu Hung Nô tâm ý tương thông, e ngại tướng sĩ xung quanh quá nhiều không tiện nhiều lời, chỉ là trên đường đi tới lầu lớn nắm lấy tay Chử Dịch Phong, vừa chạm liền tách ra, Chử Dịch Phong nỗ lực ổn định tâm tình, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vương gia không cần phải lo lắng, Thiên Vu Hung Nô đẳng cơ không lâu, Vương gia là Trần Quốc Tôn Quận Vương, e rằng cũng là quý tộc dị quốc có địa vị cao nhất mà hẳn từng gặp, không cần khẩn trương.”

Chử Dịch Phong trong lòng khá hơn nhiều, đối với Lăng Tiêu gật đầu nở nụ cười.

Trong lầu Khương Hồ và Chúc Dư đã đợi được một lát, thấy Chử Dịch Phong đến người trong lầu người đều đứng dậy, hàn huyên qua một chút Khương Hồ liền mệnh tướng sĩ trong lầu đều lui ra, chỉ để lại Chúc Dư, Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu và hắn.

Chử Dịch Phong vừa thấy Chúc Dư thì sững sốt, quay đầu hướng Lăng Tiêu nói: “Đây không phải là... Chúc Dư sao?”

Lăng Tiêu trong lòng thất kinh, hẳn không nghĩ tới Khương Hồ cùng bọn họ hoà đàm còn mang theo Chúc Dư đến. Lăng Tiêu chưa kịp giải thích Chử Dịch Phong liền tự lý giải, gật đầu đối với Chúc Dư nói: “Từ sau trận chiến phương Bắc người liền nương nhờ Hung Nô phải không?”

Chúc Dư vội vàng gật đầu: “Chúc Dư vốn là người không có nhà để về, Đại Thiên Vu đồng ý thu nhận giúp đỡ ta là phúc phận của ta.”

“Đến đến, tất cả ngồi xuống tất cả ngồi xuống...” Khương Hồ dừng dừng nói, “Trước tiên uống một chén đã rồi bàn bạc được không?”

Chúc Dư chỉ cảm giác huyết Thái Dương mơ hồ đau, Chử Dịch Phong lắc lắc đầu: “Uống rượu hồng việc, trong quân doanh của ta không có đại công tử trước đến giờ nghiêm cấm uống rượu, quên đi... Vẫn là uống chút song bì nải đi.”

Khương Hồ đầu lưỡi có chút lưu lại: “Cái gì... Cái gì bì nải?” Khương Hồ cùng bọn họ vốn là ngôn ngữ không thông, lần này triệt để mơ hồ, mờ mịt quay đầu nhìn về Chúc Dư, đầu Chúc Dư càng đau.

“Ha ha Vương gia đùa giỡn nha.” Lăng Tiêu nở nụ cười, “Chính sự làm trọng, quân Đại Thiên Vu xâm phạm biên giới nước ta hơn một tháng, không biết là ý gì đây?”

Nói tới điều này Khương Hồ gật đầu, chỉ là không vội nói chuyện chính sự chỉ bình tĩnh nhìn Chử Dịch Phong, trước đó Chúc Dư từng dặn qua hắn Chử Dịch Phong không biết chuyện của mình hẳn tuyệt đối đừng nói lỡ miệng, Khương Hồ chỉ nghĩ đơn giản cho rằng Chúc Dư là sợ bại lộ thân phận đưa tới tai họa nên đã đáp ứng, bây giờ nhìn thấy Chử Dịch Phong, Khương Hồ thấy rõ tất cả người đối diện mơ hồ có cảm giác ưu việt, nhìn kỹ một chút, hai huynh đệ này cũng không giống nhau, chỉ là mắt có chút tương tự mà thôi.

Chử Dịch Phong không biết Đại Thiên Vu vì sao cứ nhìn mình chằm chằm, cũng không quan tâm, hỏi: “Không biết Đại Đan hôm nay mời chúng ta đến là vì chuyện gì?”

Khương Hồ nở nụ cười: “Đại tướng quân cũng biết, lần này quân binh của ta xâm phạm quốc cảnh vốn không phải là ý của ta, chỉ là do Sài Đan vương khư khư cố chấp phạm trọng tội đã chết, hôm nay thần đã đem hắn đi, xem ra hiềm khích của chúng ta cũng có thể theo đó mà tiêu tan.”

Chử Dịch Phong giật mình, tân Thiên Vu đẳng cơ trước nay chưa bao giờ cùng Chử vương triều qua lại, lần này mặc dù khiến bọn quân sĩ khổ cực nhưng cuối cùng cũng không khai chiến, nếu như có thể nhân cơ hội này kí hiệp ước...

“Chuyện lần này ta cũng có nghe qua, đều do hiểu lầm gây nên.” Chử Dịch Phong nghiêm mặt nói, “Đại Thiên Vu thứ ta mạo phạm, có điều hiểu nhầm này đều do Đại Thiên Vu chưa từng cùng chúng ta có qua lại gây nên, triều ta từng nhiều lần phái sứ giả mang tặng lễ vật cho Đại Thiên Vu đẳng cơ, nhưng Đại Thiên Vu lại không chịu tiếp thu ý tốt của triều ta, nếu có thể kết thành huynh đệ, chỉ có kí hiệp ước vạn thế[3], đối với hai nước chỉ có trăm lợi mà không có hại.”

[3]万世 vạn thế

万世

✦ [wànshì] muôn đời

Khương Hồ nhướng mày, vì Chúc Dư hẳn xác thực muốn vào ngày hôm nay sẽ đồng ý sau này không xâm chiếm theo hiệp ước đồng minh, nhưng nhìn thấy tiểu tướng quân chính trực này hẳn cũng cảm thấy hứng thú, ngồi thẳng lên cười nói: “Thành ý của Đại tướng quân đây sao?. Nói trắng ra, người Trung Nguyên triều đại tuy có thay đổi, nhưng xưa nay cũng chưa từng chủ động xâm phạm quốc thổ Hung Nô, xưa nay đều do Hung Nô xâm phạm đến hồ Khố Sa cướp bóc, ta cùng người định ra hiệp ước đồng minh chỉ là hạn chế hành động của ta, đối với ta có chỗ nào tốt?”

Lăng Tiêu cùng Chúc Dư đồng thời giật mình, Lăng Tiêu là nghe không lọt tai người ngoài nói Chữ Dịch Phong ngu ngốc, Chúc Dư cũng thầm mắng Khương Hồ phát bệnh, rõ ràng đã đáp ứng mình còn đùa y làm chi, hai người đang muốn mở miệng thì Chữ Dịch Phong trước một bước trả lời.

“Đại Thiên Vu nói không sai.” Chữ Dịch Phong nở nụ cười, “Các đời các triều đại Trung Nguyên đều chưa từng chủ động xâm phạm quốc thổ Hung Nô, đó là bởi vì quốc thổ Hung Nô được bao bọc bởi thảo nguyên sa mạc, nhưng người Trung Nguyên quen thuộc với vùng đất Giang Nam phì nhiêu, cũng không quen khí hậu nơi này, coi như là đánh chiếm được thì có ích lợi gì đây?”

Lăng Tiêu trong lòng kêu một tiếng giỏi, Khương Hồ đầu tiên là trong lòng giận dữ, nhưng thấy Chữ Dịch Phong cũng không có ý tứ châm chọc, y xác thực chỉ là trần thuật sự thật mà thôi, Khương Hồ nở nụ cười, nói: “Đại tướng quân là người ngay thẳng, ta thích, Đại tướng quân tự mình nói đi, xem có thể lay động ta hay không.”

“Nếu Đại Thiên Vu đồng ý cùng triều ta kí hiệp ước vạn thế... Ta có thể thỉnh cầu triều đình mở ra thương mại đường bộ chính thức qua lại với Hung Nô, đến lúc đó còn có thể giảm thuế...” Chữ Dịch Phong do dự, trầm giọng nói, “Hai phần mười.”

Lời vừa nói ra ba người kia đều sững sốt, Lăng Tiêu giật mình, buôn bán này nhất định không lỗ, từ trước đến giờ Hung Nô chọn mua đều là tơ lụa vải vóc và lương thực từ Trung Nguyên, mà Hung Nô bán cho Trung Nguyên là da lông và các loại thịt, tuy không thể nói vải vóc lương thực mua vào số lượng lớn hơn nhưng giá tiền thì cao hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn không nhìn ra là ai lời hơn ai, nhưng lương thực so với da lông thì trọng yếu hơn đối với bách tính.

Khương Hồ càng thêm ngờ ngẩn xuất thần, Hung Nô tại sao hết lần này đến lần khác vượt qua biên giới đánh cướp, tốt lành ai lại muốn ý đi đánh giết, người của mình cũng không phải không bị tổn thương, nhưng trong lều không có ăn, không đi cướp bóc thì làm gì đây? Biên giới bọn gian thương còn đầu cơ tích trữ đợi đến thời cơ thì nâng giá lương thực lên cao vùn vụt, nhưng Trung Nguyên các đời Hoàng Đế liên siết chặt thuế quan để hạn chế bách tính của hân, nếu thật có thể như Chữ Dịch Phong nói... Khương Hồ chậm rãi nói: “Đại tướng quân có biết mình nói cái gì không? Người có thể làm chủ việc này sao?”

Chữ Dịch Phong dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Ta sẽ hướng về triều đình thương lượng.”

Khương Hồ tĩnh lặng nhìn Chữ Dịch Phong, lắc đầu một cái: “Chỉ sợ Đại tướng quân thuyết phục không được Hoàng Đế các người, thôi, chuyện lần này vốn là ta đuối lý trước, lúc trước ta cũng đã nghĩ kỹ sẽ ký hiệp ước, không cần điều kiện lúc này ta cũng sẽ đáp ứng.”

Khương Hồ thấy Chữ Dịch Phong còn muốn nói nữa thì cướp lời nói: “Nếu có một ngày Đại tướng quân có thể đăng Đại Bảo [4], ta đồng ý cùng Đại tướng quân kí xuống một phần hiệp ước khác.”

[4]大宝 Đại Bảo

大宝

✚ [dàbǎo]

ngôi hoàng đế

Chữ Dịch Phong sững sốt một chút, lắc đầu một cái: “Đại Thiên Vu không biết chuyện trong triều của ta, ta hiện tại chỉ là Hoàng tôn, hơn nữa ta cũng không phải con trưởng, sẽ không được kế vị.”

Khương Hồ không để ý, mệnh Chúc Dư đặt ra hiệp ước, Chúc Dư mang tới giấy bằng da dê, chỉ chốc lát sau đã hoàn thành hai tấm hiệp ước:

Hiện tại hai nước bằng lòng, Đại Hung Nô Đại Thiên Vu cùng Đại Chữ quốc Đại Hoàng đế hợp ý thân thiện hữu hảo, cam đoan đời đời không được bất hoà, hiện Đại Hung Nô Đại Thiên Vu cùng Trần Quốc Tôn Quận Vương hạnh ngộ, Hung Nô Đại Thiên Vu nguyện một đời cam đoan, bình không xâm phạm Đại Chữ quốc.

Chúc Dư đem hai tấm hiệp ước hai tay dâng lên Khương Hồ, Khương Hồ nhìn một lần gật đầu: “Không sai, Đại tướng quân xem một chút đi.”

Lăng Tiêu tiến lên, Chúc Dư đem hiệp ước đưa cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lại dâng lên cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong nhìn một lần, Lăng Tiêu sau khi nhìn lướt qua cũng thấy rõ, Khương Hồ chỉ đáp ứng khi mình tại vị thì sẽ không xâm chiếm Chữ quốc, nhưng hẳn lại không muốn bắt kỳ lợi ích nào, chuyện này đối với Chữ quốc cũng không có hại gì, hiệp ước như vậy không cần bẩm tấu lên triều đình, tức thời ký kết là được rồi.

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu ánh mắt gặp nhau, Chữ Dịch Phong gật đầu: “Đại Thiên Vu có thành ý tốt, ta đồng ý thay Đại Hoàng Đế ta kí xuống.”

Lăng Tiêu cùng Chúc Dư từng người lấy ra ấn giám đến ấn xuống, trao đổi lẫn nhau, cùng dùng ấn giám ấn xuống, hiệp ước hoàn thành.

Chữ Dịch Phong đang muốn nói gì đó thì Khương Hồ lại nói: “Chúc Dư viết thêm lần nữa.”

“Vâng.” Chúc Dư lần thứ hai lấy ra hai tấm giấy bằng da dê, Khương Hồ nhìn Chữ Dịch Phong nở nụ cười, chậm rãi nói: “Hiện tại hai nước ký hiệp ước thật nhiều năm, Đại Hung Nô Đại Thiên Vu Khương Hồ cùng Đại Chử quốc Đại Hoàng Đế Chữ Dịch Phong...”

“Đại Thiên Vu!” Chữ Dịch Phong không khỏi lên tiếng, tròn to hai mắt, “Đây là ý gì?”

Khương Hồ nở nụ cười cũng không nói nhiều, tiếp tục nói: “Đại Hung Nô Đại Thiên Vu Khương Hồ cùng Đại Chử quốc Đại Hoàng Đế Chữ Dịch Phong nguyện làm huynh đệ tốt, kí kết hiệp ước vạn thế, binh sĩ hai nước vĩnh viễn không xâm phạm lãnh thổ đối phương, hai nước liên hệ thương mại, suu thuế đều giảm hai phần mười.”

Chúc Dư ở hai tờ đều ấn xuống ấn giám của Khương Hồ, đối với Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Ta Đại Thiên Vu nguyện cùng kí kết hiệp ước vạn thế giao hảo, nhưng tiền đề là Trần Quốc Tôn Quận vương Chữ Dịch Phong kế vị, khi nào Trần Quốc Tôn Quận vương kế vị, khi đó phần hiệp ước này có hiệu lực.”

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu chỉ cảm thấy trong ngực cảm xúc dâng trào, đến giờ bọn họ cũng không nghĩ tới Khương Hồ sẽ làm như vậy, Chữ Dịch Phong nghiêm mặt nói: “Ta trước tiên cảm ơn ý tốt của Đại tướng quân, nhưng...”

“Không cần nhiều lời.” Khương Hồ nở nụ cười, “Nếu là người khác đăng cơ ta cũng sẽ không đồng ý hiệp ước như vậy, nếu là người đăng cơ ta thì sẽ mệnh sứ thần đi tới triều đình chúc mừng.”

Chữ Dịch Phong vẫn không nói gì Lăng Tiêu trước một bước lấy ra ấn giám của Chữ Dịch Phong đến chỗ hai phần hiệp ước trình trọng ấn xuống, sau đó đem một phần cẩn thận cất đi, khom người lại nói: “Ta thay Anh Vương điện hạ cảm tạ ý tốt của Đại Thiên Vu, nếu như có một ngày tám hiệp ước này có thể có hiệu lực, Anh Vương điện hạ cũng đồng ý phái sứ thần đi tới Hung Nô cùng chúc mừng.”

“Được, các người tự đi đi.” Khương Hồ cười cười, rồi hướng Chữ Dịch Phong cất cao giọng nói, “Chờ ngày đó người đăng cơ, ta sẽ để người mời ta một chén cái kia kêu cái gì bì nãi nha!”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Tất nhiên!”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong mang theo hai phần hiệp ước vạn thế rồi đi, lúc này Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong còn không biết phần hiệp ước này về sau sẽ mang đến bách tính biên cảnh hai nước ân huệ lớn lao bao nhiêu, ám no lớn bao nhiêu.

Mọi người trở lại đại doanh Chử quân, Chữ Dịch Phong kí được hiệp ước như vậy Ô Kích và chúng tướng sĩ cũng rất cao hứng, nghĩ đối diện thấy Nghiêm Sư đóng giữ ở quân doanh nghênh đón cười cười, Phục Kiệt Cầm còn muốn lớn tiếng nói cho hắn tin tức tốt này, nhưng chỉ thấy ngoài cửa lớn quân doanh Nghiêm Sư chờ đợi đã lâu, nhìn thấy Chữ Dịch Phong trở về nhất thời lệ chảy xuống, gấp gáp quỳ xuống khóc không ra tiếng: “Vương gia! Hoàng Thượng... Hoàng Thượng băng hà...”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 64

“Hoàng Thượng băng hà...”

Lăng Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu sáng tỏ, hắn đã sớm nhận được mật thư của Sứ Phái nhưng vẫn có chút không thể thừa nhận, vội vàng quay đầu nhìn Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong sắc mặt trắng xanh, lúc này cũng sờ đứng ở nơi đó.

“Vương gia... Vương gia?” Lăng Tiêu trong lòng lo lắng, đỡ vai Chữ Dịch Phong lay y, Chữ Dịch Phong bình tĩnh nhìn về phía Lăng Tiêu, môi run lên nhưng vẫn không nói ra lời, Lăng Tiêu lúc này đỡ Chữ Dịch Phong tiến vào trường phòng, quay đầu đối với Phục Kiệt Cầm lớn tiếng nói: “Vương gia tâm tình không tốt! Chúng tướng sĩ nghe lệnh Phục tướng quân, Phục tướng quân một lúc sau đem ý chỉ từ Hoàng thành đưa đến trường phòng!”

“Thuộc hạ đã biết!” Phục Kiệt Cầm nỗ lực ngừng roi nước mắt, lau mặt xoay người đối với chúng tướng sĩ nức nở nói: “Đều đến trường phòng của ta!”

Lăng Tiêu vừa vào liền trực tiếp đem Chữ Dịch Phong ôm tới trên giường nhỏ, vì y cời khỏi giáp ra, ôm lấy Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Phong nhi? Khó chịu không? Nói chuyện đi...”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, nước mắt tí tách rơi xuống, một lát mới “Ô” một tiếng khóc lên, nghẹn ngào nửa ngày giọng khàn khàn nói: “Hoàng gia gia mất rồi...”

Lăng Tiêu trong lòng như bị búa lớn giáng xuống, trước mắt Chữ Dịch Phong khóc như đứa bé, hắn biết Chữ Dịch Phong từ nhỏ được lão Hoàng Đế thương yêu rất nhiều, nhất thời nghe nói tin dữ tất nhiên không chịu nổi, Lăng Tiêu ngồi xuống đem Chữ Dịch Phong ôm vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành nói: “Thánh Thượng cũng là người phàm, đến tuổi này đã xem như là cao thọ... Một năm qua lão nhân gia chịu tội không ít, nghĩ đến...”

“Phụ Vương không phải nói... không phải nói Hoàng gia gia thân thể khỏe mạnh sao?” Chữ Dịch Phong nước mắt không ngừng chảy xuống, nước nở nói, “Sao lại như vậy nhưng... Sao lại đi nhanh như thế cơ chứ? Ta còn muốn... trở về cùng làm cho ngài song bì nãi một lần đây...”

Lăng Tiêu trong lòng đau đớn, nhìn thấy y thương tâm như vậy, hẳn nên giải thích thế nào với đứa nhỏ của hắn đây? Từ lúc bọn họ ra khỏi Hoàng thành thân thể Hoàng Đế đã mỗi ngày một xấu, Thái tử đương nhiên sẽ không nói cho Chữ Dịch Phong trong tay nắm binh quyền loại tin tức này, những điều này Lăng Tiêu đã sớm biết, vì lẽ đó hắn mới giục giải quyết chuyện bên này, chính là muốn để Chữ Dịch Phong xong nhiệm vụ thì có thể trở về Hoàng thành, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, cầm khăn lau mặt cho y, ôn nhu dỗ dành nói: “Thánh Thượng tuổi tác đã cao, đột nhiên... cũng có thể hiểu, như vậy sẽ bớt chịu tội một chút, để xem lão nhân gia quanh năm triền miên trên giường bệnh, nếu như vậy mới thật sự là khổ... Đừng khóc, Phong nhi?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái, nước mắt vẫn không khống chế được chảy xuống, nước nở nói: “Đêm 30 tết ta tiến cung đi thỉnh an Hoàng gia gia, ngài... ngài còn nhớ nhưng Hoàng tổ mẫu đến khóc, lúc đó ngài hỏi ta có tưởng niệm nhớ nhưng Anh vương phi không, có biết hay không cái gì gọi là sinh mệnh mất đi không gặp được nữa... hồn không vào mộng, ta không hiểu được, hiện tại hiểu được...”

Chữ Dịch Phong đem mặt chôn trong ngực Lăng Tiêu, Lăng Tiêu có thể cảm nhận được nước mắt ẩm áp thấm qua áo, Lăng Tiêu thở dài, nhẹ nhàng xoa xoa Chữ Dịch Phong an ủi y, Chữ Dịch Phong nghẹn ngào cả người run rẩy, Lăng Tiêu đau lòng không chịu nổi, đẩy Chữ Dịch Phong trên mặt ướt đầm nước mắt ra, dỗ dành: “Phong... thôi, khóc đi, đừng kìm nén, khóc lớn lên đi...”

Chữ Dịch Phong khóc không lên tiếng, chỉ không ngừng rơi lệ.

“Đại tướng quân, tiểu Hầu gia, ý chỉ Hoàng thành...” Phục Kiệt Cầm ở ngoài trường xin chỉ thị, Lăng Tiêu nói: “Phục tướng quân chờ một chút.” Nói xong cỡi ngựa cho Chữ Dịch Phong, ôm y đến nằm trên giường nhỏ, lại lấy chăn bông đắp lên cho y, ôn nhu dỗ dành: “Đừng kìm nén, ta ra ngoài xem, một lúc trở lại thăm ngươi...” Nói xong lại hôn lên trán Chữ Dịch Phong, xoay người rời đi.

“Ý chỉ Hoàng thành đây sao?” Lăng Tiêu tiếp nhận đồ tang mặc lên người, cầm khăn vải trắng qua cột ngang đầu, thấy Phục Kiệt Cầm lộ vẻ nhăn nhó nghi hoặc nói, “Sao vậy?”

Phục Kiệt Cầm thở dài một hơi, đem thư từ Hoàng thành truyền đến đưa cho Lăng Tiêu, trầm giọng nói: “Ngài... tự mình xem đi.”

Lần này thư từ trong Hoàng thành truyền đến là lấy phong thư màu đen bọc lại, Lăng Tiêu trong lòng trầm xuống mờ ra, vừa bắt đầu chính là nói rõ Hoàng Thượng thời khắc nào băng hà, băng hà thì đã gặp ai, từng nói những gì, Lăng Tiêu đọc nhanh như gió, lão Hoàng Đế trước khi chết xác thực viết xuống chiếu thư cho Thái tử, phía dưới chính là Thái tử mệnh lệnh cho tướng sĩ phương Bắc... Lăng Tiêu sau khi xem xong muốn rách cả mí mắt, bên trong đôi mắt phượng lửa giận hừng hực như muốn phun ra ngoài, ngón tay không cảm giác nắm chặt giấy viết thư...

“Tiểu Hầu gia... Thái tử gia không cho chúng ta về triều, đây là ý gì?” Dòng tộc họ Phục được tiên hoàng ân điển rất nhiều, bây giờ Phục Kiệt Cầm biết Hoàng Thượng băng hà Thái tử thế nhưng không cho bọn họ về Hoàng thành canh giữ linh cữu, toàn thân đã đỏ như sung huyết, cả giận nói, “Chỉ nói chúng ta lấy quốc sự làm trọng, không cần bi thống, đây là lời nói gì đây? Cũng không có đánh trận, chuyện Hung Nô Thái tử cũng không phải không biết, tình huống không có nguy cấp đến như vậy, trong quân doanh có không ít người có tước vị, phải một nhóm người trở về coi như là lấy lệ cũng được đi, thế nhưng bây giờ Thái tử lại không cho! Ta là người thọ thiên, chỉ muốn trở về dập đầu bái tế Hoàng Thượng để đền đáp đại ân của Hoàng Thượng cũng không cho, không hiểu được đây là đạo lý gì đây!”

Phục Kiệt Cầm mù quáng hung hãn nói: “Bây giờ Hoàng Thượng mất rồi, Thái tử gia chắc chắn sẽ kiêng kỵ Anh Vương điện hạ...”

“Phục tướng quân xin hãy nói năng cẩn trọng!” Lăng Tiêu lạnh lùng đánh gãy Phục Kiệt Cầm, thấp giọng nói, “Phục tướng quân nhất thời nhanh miệng, nhưng lời này nếu để Thái tử biết được, tướng quân muốn đẩy Anh Vương điện hạ tới nơi nào?”

Phục Kiệt Cầm tự biết nói lỡ, vẫn là không nhịn được cắn răng thấp giọng nói: “Hiện tại biết sợ hãi, hồi trước cũng lập được quân công thì so với điều gì cũng mạnh hơn? Hiểu rõ ở bên trong đình đấu đá lẫn nhau!”

Lăng Tiêu cũng biết Phục Kiệt Cầm là vì Chữ Dịch Phong bất bình, thở dài nói: “Họa là từ miệng mà ra nha tướng quân, Thái tử đúng là lo lắng, Thái tử không biết chúng ta đã cùng Hung Nô hoà đàm, bây giờ chúng ta đem hiệp ước cùng Hung Nô kí kết giao đến Hoàng thành, Thái tử nhất định sẽ chấp thuận cho chúng ta lập tức về Hoàng thành.”

Phục Kiệt Cầm cười lạnh: “Vâng, vậy thì ta mệnh Phong Hành quân truyền tin.”

Lăng Tiêu đề xuống tức giận, suy nghĩ một chút đối với Ô Kích nói: “Ô tướng quân, truyền lệnh xuống hết tất cả tướng lĩnh quân sĩ, đem ý chỉ của Thái Tử không sót một chữ đọc cho bọn họ nghe, bây giờ giang sơn sụp đổ, không thể để cho bọn quân sĩ mơ màng không biết gì, có ý chỉ Thái tử bọn quân sĩ cũng có thể an tâm một chút.”

Ô Kích tâm trạng hơi động, vẫn là vượt cảm nói: “Tiểu Hầu gia nói đúng lắm, vậy thì ta đi làm.”

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, chỉ là mấy người bọn hắn tức giận sao đủ chứ, hắn ngày hôm nay lập tức muốn mười mấy vạn đại quân biết, Thái tử lập tức muốn dâng cơ Hoàng Đế đối xử với bọn họ ra sao, chiến sự đã bình định xong lại không cho hồi hương! Quốc tang không cho hồi triều!

“Tiểu Hầu gia...” Thân quân dâng đồ tang tới, lấp bấp nói, “Đây là Anh Vương điện hạ...”

Lăng Tiêu thở dài, tiếp nhận đồ tang thấp giọng nói: “Ta đi xem Vương gia, người đi đi.”

Thân quân khom người lui ra.

Lăng Tiêu cầm đồ tang đi vào, vòng qua bình phong, bên trong trên giường nhỏ tư thế Chử Dịch Phong vẫn như lúc rời đi, Lăng Tiêu đến gần ngồi trên giường nhỏ, nhẹ nhàng đem chăn xốc lên, Chử Dịch Phong đưa tay che mặt, nước mắt lại theo kẽ tay chảy xuống.

“Phong... đệ đây là muốn mạng của ta phải không...” Lăng Tiêu đem Chử Dịch Phong ôm lấy, cầm đồ tang mặc cho Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói, “Đã khóc nửa ngày rồi, đệ xem đôi mắt một chút đi...” Lăng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong hai mắt sưng đỏ không đành lòng chạm vào, xoay người đi ủ lạnh khăn đến đắp lên mắt y, Chử Dịch Phong nhắm hai mắt, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống đến, nức nở nói: “Chúng ta khi nào về triều?”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, dừng một chút nói: “Chúng ta vẫn chưa thể về triều...”

Chử Dịch Phong bỏ khăn xuống nắm tay áo Lăng Tiêu, vội la lên: “Tại sao?”

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, ôm lấy Chử Dịch Phong để y tựa ở trong ngực của mình, nhẹ giọng nói: “Thái tử... phụ vương đệ sợ Hung Nô thừa dịp chúng ta quốc tang xâm chiếm, muốn chúng ta tiếp tục đóng giữ... đóng giữ phương Bắc.”

Chử Dịch Phong cúi đầu, “Ồ” cắn vào vạt áo trước ngực Lăng Tiêu, nước mắt không ngừng chảy xuống, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chử Dịch Phong, như là đang an ủi một động vật nhỏ mất đi chỗ dựa, nhẹ giọng làm dịu... .

Hai người cứ như thế ôm nhau đến buổi tối, ban đêm thân bình theo Lăng Tiêu dần dò đưa đến mấy lồng bánh bao, Lăng Tiêu cầm một cái đi tới giường nhẹ giọng nói: “Phong nhi, đệ không phải thích ăn bánh bao thịt dê sao? Ăn một chút đi.”

Chử Dịch Phong lắc đầu một cái, nhìn đôi mắt sưng đỏ quá mức trên khuôn mặt trắng nõn, Lăng Tiêu thở dài, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Phong nhi đệ biết không, nương ta chết năm đó, ta vừa tròn bốn tuổi.”

Chử Dịch Phong suy nghĩ một chút gật đầu: “Di mẫu chết sớm...”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu nhẹ nhàng vén tóc rối cho Chử Dịch Phong, chậm rãi nói, “Khi nương ta chết ta còn chưa hiểu chuyện, nhưng cũng khóc đủ mấy ngày.”

Chử Dịch Phong vừa nghĩ cảm thấy Lăng Tiêu cũng là cơ khổ, gật đầu, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Khi đó ta cũng khó chịu, nhưng khóc thì cũng vô dụng, nương đã chết rồi, Trĩ nhi còn chưa đủ tháng, ta cứ tiếp tục khóc thì ai tới thương Trĩ nhi đây? Khi đó cô tổ mẫu liền nói với ta, sau này ta cùng Trĩ nhi đã là hải tỳ không nương, vì vậy ta phải hiểu chuyện hơn, phải biết chiều cố muội muội.”

Chử Dịch Phong dừng khóc, Lăng Tiêu cười khê: “Hiện tại đệ cũng phải hiểu chuyện hơn, đệ còn phải chăm sóc ta.”

Chử Dịch Phong lúc này mới nhớ đến Lăng Tiêu ngày đó vừa muốn dỗ mình lại phải đi xử lý sự tình trong quân, chắc là nước chưa uống cơm chưa ăn, nghĩ tới đây Chử Dịch Phong trong lòng vừa ảo não vừa khổ sở, vội la lên: “Huynh đi ăn một chút đi...”

Lăng Tiêu trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đệ không ăn ta sao có khẩu vị đây, không khóc nữa sao?”

Khổ sở trong lòng Chử Dịch Phong tốt hơn một chút, lau đi nước mắt gật đầu: “Gia gia đi rồi, ta còn có huynh, huynh là quan trọng nhất.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, cười nói: “Nghe lời, đến...” Lăng Tiêu lấy bánh bao còn nóng xé ra đút cho Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong cầm tay Lăng Tiêu để hân ăn trước, Lăng Tiêu nở nụ cười ăn, lại cho Chử Dịch Phong Chử Dịch Phong cũng không ăn, nhất định Lăng Tiêu phải ăn no mình mới đem phần còn lại ăn hết, nhỏ giọng nói: “Lăng Tiêu...”

“Ừm” Lăng Tiêu rót trà đến hai người cùng uống, nhẹ giọng nói, “Trong lòng đệ nghĩ gì ta đều biết, nghe lời.”

Chử Dịch Phong gật đầu, trong lòng dễ chịu một chút, cùng Lăng Tiêu đồng thời nằm trên giường nhỏ, Lăng Tiêu phủ chăn đắp kín hai người, tay Chử Dịch Phong đặt trên ngực Lăng Tiêu, thủ thủ nói: “Huynh yên tâm đi... Ta tốt lắm rồi.”

Lăng Tiêu cúi đầu hôn lên trán Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong yên lặng trong chốc lát đột nhiên nói: “Ta mới biết thân nhân chết đi lại khó chịu như thế... Sau này, ta nhất định phải chết sau huynh...”

Lăng Tiêu nghe vậy viên mắt trong nháy mắt đỏ lên, cúi đầu hôn lên môi Chử Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Nói nhảm, chúng ta đều sẽ không chết.”

“Ừm”

Lăng Tiêu chỉnh lại chăn, ôn nhu nói: “Ngủ đi, nghe lời...”

“Ừm, ta nghe lời”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 65

Ngày hôm sau Chữ Dịch Phong đã tốt hơn rất nhiều, tuy rằng về mặt vẫn còn khổ sở nhưng ít ra đã chịu ăn cơm, Lăng Tiêu biết trong lòng y khó chịu nên cũng không nhiều lời, chuyện này là chuyện duy nhất hẳn không thể gánh chịu thay Chữ Dịch Phong, chỉ có thể dựa vào thời gian từ từ lắng xuống.

Chữ Dịch Phong cùng Phục Kiệt Cảm đều cho rằng Thái tử nhìn thấy hiệp ước kí kết cùng Thiên Vu Hung Nô sẽ dễ y trở về, Lăng Tiêu tuy không nói ra nhưng trong lòng hẳn không lạc quan như thế, theo tính tình Thái tử, không đáng cơ phòng chừng sẽ không yên tâm để Chữ Dịch Phong về triều.

Đây là thời đại quân muốn thần chết thần không thể không chết, cho dù thần là nhi tử cũng không ngoại lệ, Lăng Tiêu sẽ không giả ngu ngơ mà phá vỡ được nhận thức này, cho dù nhận thức này là sai thì cũng không làm gì được.

Trầm mặc không bằng tiếp thu, phản kháng không bằng đồng ý khuất phục.

Lăng Tiêu ở trong lầu ngẫm kỹ rồi liền viết tấu chương cho Thái tử, ngôn ngữ khẩn thiết, đầu tiên là trần thuật lần này Anh Vương hoà đàm đã tạo được ảnh hưởng quan trọng như thế nào, lại bày tỏ tình trạng bi thảm của Anh Vương điện hạ những ngày qua, cuối cùng khẩn cầu Thái tử có thể mau chóng để bọn họ về triều.

Viết xong tấu chương Lăng Tiêu lại cảm lấy mật thư từ trong Hoàng thành do mật thám của mình đưa tới, Sử Phái đã đã thông mọi mấu chốt, chỉ chờ một câu nói của Lăng Tiêu, đến lúc đó Vũ An Hạo sẽ vì tướng sĩ phương Bắc xin phong, lúc đó Chữ Dịch Phong sẽ được xin phong là Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Quận Vương, đến lúc Thái tử đăng cơ, Chữ Dịch Phong sẽ là Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương đầu tiên.

Lăng Tiêu cảm thư nhẹ nhàng ném vào trong lửa than, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt, bên kia khi lâm triều tất nhiên rất náo nhiệt, Vũ An Hạo tự mình xin phong, trong triều nếu hẳn đã quyết định thì sẽ có mười hai người tán thành, Thái tử có thể bác bỏ sao? Hẳn đương nhiên có thể, nhưng hẳn không dám, hẳn có thể ngăn cản đại quân về triều, miễn cưỡng viện lý do vì phòng bị Hung Nô, nhưng hẳn không thể phản bác triều thần gia phong cho tướng sĩ có công, nếu không tướng sĩ phương Bắc sẽ vì phần nô mà làm ra chuyện gì, Lăng Tiêu quả không được.

Hơn nữa lúc này thư hoà đàm đã truyền tới trong Hoàng thành, lý do Thái tử mệnh đại quân đóng tại phương Bắc phòng bị Hung Nô xâm chiếm cũng sẽ không còn tác dụng, Lăng Tiêu chính là muốn cho Thái tử biết, hiện tại hẳn không thể động vào Chữ Dịch Phong!

Năm đó vì bình định phản quân Trương Kế, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong lần một thân vết sẹo trở về, từ đây nhất định phải đem Tuệ Vương Trữ Dịch Cẩn ép xuống không đứng dậy được, Lăng Tiêu muốn để Thái tử để triều thần biết, bây giờ hẳn có thể đem Thái tử ép xuống không đứng dậy được, cho dù Thái tử có thể ngay lập tức trở thành Hoàng Đế.

Lăng Tiêu trước đây luôn sợ sau khi Thái tử đăng cơ mình sẽ không khống chế được tình huống, hiện tại hẳn không sợ, quyền lực trong tay càng lúc càng lớn, Lăng Tiêu càng ngày càng không lo lắng.

Lăng Tiêu xưa nay chính là người có thù tất báo, càng không nói đến lúc này là Thái tử ức hiếp đến trên đầu Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu cười lạnh, rất tốt, Thái tử không phải không cho bọn họ về triều sao? Được, vậy thì không trở về, chỉ một phong hào Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương sao đủ chứ? Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương đất phong cũng không thể quá ít, Thái tử nếu như để ý phương Bắc như vậy, thì đem mảnh đất này phong cho Chữ Dịch Phong là được rồi.

Lăng Tiêu viết xuống mật thư, dặn Sử Phái vạn sự cẩn thận, xin phong thì cần phải đem đất phong phương Bắc tới tay.

Lăng Tiêu mệnh Tàn Long tiến vào, đem mật thư giao cho hẳn để hẳn phong kín, mật thư đưa đến Hoàng thành từ trước đến giờ Lăng Tiêu đều sẽ để Tàn Long xem một lần để ngừa vạn nhất, Tàn Long thoáng nhìn một lần liền đổi sắc mặt, yên lặng nói: “Chủ tử ... như vậy, có phải là...”

“Yên tâm, ta dám mở miệng muốn cũng đã liệu định hẳn sẽ cho.” Lăng Tiêu cười khê, Thái tử không phải vẫn cường điệu vấn đề ở phương Bắc trọng yếu làm Chữ Dịch Phong khốn đốn không cho y về triều sao? Được, y liền không trở về, hẳn không vì Chữ Dịch Phong xin phong vùng đất phương Nam phi nhiều, một lòng chỉ cần này chỗ lạnh lẽo này, một lòng chỉ muốn trong tay cầm mười mấy vạn đại quân đóng tại Hung Nô, hẳn muốn cho Thái tử sau khi đăng cơ mỗi khi nghĩ tới phương Bắc liền lo lắng, liền buồn rầu, liền ngủ không yên!

Tàn Long cũng biết tính tình chủ tử mình, không khuyên nữa, ngay ở trước mặt Lăng Tiêu đem mật thư phong kín rồi mang đi ra ngoài.

Buổi chiều giờ Tuất Ô Kích đến tìm Lăng Tiêu, cố ý chọn lúc Chữ Dịch Phong đi tuần tra, Lăng Tiêu tự mình rót cho Ô Kích một chén trà: “Ô tướng quân có sự tình gì muốn nói cùng ta sao?”

Ô Kích cúi đầu chậm rãi uống trà, hồi lâu nói: “Tiểu Hạo gia... Mấy ngày nay bọn quân sĩ nghe nói Thái tử không cho chúng ta về triều, đều có chút... có chút oán hận.”

“Thái tử cũng có suy tính của Thái tử.” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, “Thực quân chi lộc trung quân chi sự[1], chút đạo lý này Ô tướng quân chắc chắn hiểu rõ.”

[1] 食君之禄忠君之事 – Thực quân chi lộc trung quân chi sự: Ăn lộc vua thì phải trung với vua.

Ô Kích tự giễu nở nụ cười: “Quân? Quân đã đi rồi, chúng ta ngay cả đập đầu bái tế cũng không được, hiện tại... Một ngày còn không đăng cơ thì cũng không phải quân.”

Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhíu, thả xuống chén trà nói: “Ô tướng quân xin hãy nói năng cẩn trọng, cho dù đại diện đăng cơ vẫn chưa cử hành, nhưng Thái tử cũng là Thái tử.”

“Tiểu Hầu gia, ta không muốn cùng ngươi vòng vo.” Ô Kích cũng biết tính tình Lăng Tiêu, ngươi trước tiên không lấy chút thành ý ra thì đừng hy vọng hắn có thể nói với ngươi một câu nói thật lòng. Ô Kích thở dài một hơi, nhẹ giọng lại nói, “Tiểu Hầu gia ngươi cũng nhìn ra rồi chứ? Thái tử xưa nay xem thường võ tướng chúng ta, trợ thủ đắc lực của hắn, vẫn được hắn trọng dụng đều là đạo nho hủ lậu, không phải là đám người kia chỉ hơn chúng ta ở miệng lưỡi ngon ngọt, ở trên triều nói móc mắng chúng ta vài câu chúng ta cũng không biết, hắn cũng không suy nghĩ một chút xem thiên hạ này là do ai gây dựng, chỉ dựa vào quan văn vài câu về nho nhã vô dụng sao? Ta khinh!”

Ô Kích nhìn về mặt Lăng Tiêu, tiếp tục nói: “Chẳng hạn như Anh Vương điện hạ, cũng bởi vì Anh Vương tử nhỏ thích võ không thích văn...”

“Ô tướng quân!” Lăng Tiêu lạnh lùng nói, “Nếu tướng quân đến đây cùng ta nghị luận thị phi của Anh Vương điện hạ thì mời trở về đi.”

Ô Kích tự biết nói lời, hắn cũng biết Lăng Tiêu chưa bao giờ cùng bất luận người nào nghị luận chuyện liên quan đến Chử Dịch Phong, hai người ám muội cũng là năm đó từ trong quân truyền ra, Ô Kích cũng biết một ít, vội vã đổi đề tài nói: “Ta không phải ý này, tiểu Hầu gia hiểu lầm, ý của ta là... Bây giờ chúng ta trong tay nắm mười mấy vạn quân sĩ, thay vì chờ Thái tử đăng cơ đem quân quyền của chúng ta phân chia, chẳng bằng...”

Ô Kích nói Lăng Tiêu không phải không nghĩ tới, hiện ở trong tay bọn hắn có thể điều khiển 20 vạn quân sĩ, dựa vào quan hệ của Chúc Dư và Khương hồ mượn một ít binh, đến thời điểm đó lại để Vi Tranh bên trong Hoàng thành tiếp ứng...

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, trước đây nhìn người khác nắm quyền lớn còn không hài lòng Lăng Tiêu chỉ cảm thấy buồn cười, hiện tại hắn mới biết, nắm giữ quyền lực càng nhiều thì càng không thỏa mãn, đây là dục vọng, nhiệt huyết chinh phục trời sinh của nam nhân.

Lăng Tiêu thở dài một hơi nói: “Hôm nay lời của Ô tướng quân ta xem như không nghe thấy, tổ tiên của Ô phủ tướng quân cũng là đời đời công huân, hiện nay thiên hạ đã định, hà tất khơi lên ngọn lửa chiến tranh?”

Ô Kích thở ra một hơi, đứng lên nói: “Tiểu Hầu gia nếu không có ý này, vậy thì xem như ta hiểu lầm, tiểu Hầu gia còn có việc, ta rời đi trước đây.”

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn bóng lưng Ô Kích, xúc động nói: “Ý tốt của Ô tướng quân ta chân thành ghi nhớ, chỉ là chuyện thiên hạ đều chạy không thoát một chữ lý, danh không chính tất ngôn không thuận, ngôn không thuận thì sự không được, đợi được một ngày kia danh chính ngôn thuận Ô tướng quân nếu còn chịu giúp ta, đến lúc đó ta nhất định trăm ngàn lần báo đáp tướng quân, để tạ ân huệ hôm nay.”

Lăng Tiêu thấy Ô Kích quay đầu, thấp giọng than thở: “Trước khi đến phương Bắc ta đã vì Anh Vương xin phong, trước đó ta cũng không có thông báo tướng quân, trên đại diện tướng quân không sợ đắc tội Thái tử dứt khoát tán thành, ân huệ này tình này Lăng Tiêu vẫn nhớ trong lòng, nếu có một ngày đại sự thành, Lăng Tiêu tất nhiên sẽ không quên ơn phù trợ của tướng quân.”

Ô Kích sững người lại, Lăng Tiêu xúc động tình cảm của hắn, thân là võ tướng lập không được công huân không phải đáng buồn nhất, đáng buồn nhất chính là không có người thương thức, một thân nhiệt huyết không chỗ lưu, vì lẽ đó on tri ngộ mới đáng quý như vậy, Ô Kích gật đầu, thấp giọng nói: “Ngày ấy trên điện ta không có suy nghĩ nhiều, đều là võ tướng, giúp đỡ lẫn nhau cũng là bình thường, huống chi ta cùng Anh Vương điện hạ ở trên chiến trường đồng sinh cộng tử... lời tiểu Hầu gia lời ngày hôm nay ta ghi nhớ, nếu có một ngày cần đến ta, tiểu Hầu gia cứ việc dặn dò.”

Sau khi Ô Kích đi rồi Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn ánh nến trong trướng bỗng ngẩn ra, lúc này Ô Kích quy thuận trong lòng hắn không vui mừng là giả, nhưng còn chưa tới mức cùng Hoàng thành bình khí gặp nhau, chỉ mình Lăng Tiêu bị người lên án thì không sao, Chử Dịch Phong cả đời không có làm sai chuyện gì, Lăng Tiêu không thể để trên sách sử bêu danh Chử Dịch Phong soạn vị.

Quả thật lời nói của Thái tử không được lòng nhóm võ tướng, năm đó lão Hoàng Đế gây dựng giang sơn này không chỉ dựa vào miệng lưỡi của mấy mưu sĩ, mà còn do võ tướng dùng đao thật thương thật, dùng huyết nhục đánh trận, hiện nay thiên hạ đã định trăm nghề bình ổn, Thái tử đối xử không tốt với võ tướng cũng không có quá nhiều hảo cảm với bọn họ, càng quan trọng hơn chính là Thái tử muốn đoạt lại quân quyền trong tay nhóm võ tướng, từ việc hắn không thích Chử Dịch Phong có thể nhìn ra, nghe một chút xem, bình thường quở trách Chử Dịch Phong thì mắng cái gì? Mắng phu, ngu tướng, chỉ có quyền cước.

Thái tử giáo huấn con trai của mình người khác không nói, nhưng lời này nhóm võ tướng nghe xong khó tránh khỏi dao động trong lòng, ngươi là giáo huấn con trai của ngươi hay là mắng cho chúng ta nghe đây? Bây giờ lão Hoàng Đế băng hà, mất đi chỗ dựa không chỉ là Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong, đứng mũi chịu sào còn có những võ tướng trong tay nắm binh quyền, Lăng Tiêu cười lạnh, có cùng chung kẻ địch vậy thì là bằng hữu, chút tâm cơ đùa bỡn ấy hắn từ trước đến giờ thông thạo.

Cửa trướng bỗng mở ra, Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong liền nở nụ cười, đứng dậy vì y cời ngoại bào, cười nói: “Lạnh không? Xem mặt lạnh rồi này...”

Chử Dịch Phong theo Lăng Tiêu ngồi xuống, thuận theo tay Lăng Tiêu cởi quần áo chỉ chừa lại áo trong, Lăng Tiêu vừa nhìn nở nụ cười, sờ sờ má Chử Dịch Phong chế nhạo nói: “Lại vụng trộm nhìn ta.”

Chử Dịch Phong cũng nở nụ cười, cúi đầu sờ sờ ám văn trên ống tay áo, Lăng Tiêu tim đập nhanh hơn một chút, ngày hôm nay mình đùa y thì y còn cười một hai lần, so với mấy ngày trước đây thì khá hơn nhiều, Lăng Tiêu đổ nước đến để Chử Dịch Phong ngâm chân, thu thập xong Lăng Tiêu đứng dậy, Chử Dịch Phong vội vã lôi kéo tay áo Lăng Tiêu: “Huynh đi đâu vậy?”

Lăng Tiêu sững sờ, nở nụ cười xoa tóc Chử Dịch Phong: “Ta đi ra ngoài đem nước trà vào, một chút liền hâm ở trên bếp lò nhỏ, nửa đêm đệ tỉnh dậy liền có thể uống trà nóng.”

Trưởng bối của bọn họ rất ảm áp, nửa đêm Chử Dịch Phong thường sẽ khát nước, Chử Dịch Phong lúc này mới gạt đầu, dăm dăm nhìn Lăng Tiêu xoay người đi tới phía sau bình phong, lại nhìn hân bụng nước trà trở về, Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của y trong lòng đau đến hoảng, đứa nhỏ này mấy ngày trước liền bắt đầu dính mình, trước đây Chử Dịch Phong cũng thích cùng mình thân mật nhưng không phải như vậy, hiện tại giống như là sợ không chú ý một chút mình sẽ chạy đi mất vậy.

Lăng Tiêu hiểu rõ lòng Chử Dịch Phong, kỳ thực rất đơn giản, lão Hoàng Đế băng hà làm cho Chử Dịch Phong bất an, lại lo lắng người mình yêu thương cũng sẽ rời đi, Chử Dịch Phong lần đầu tiên mất đi người thân, thuận theo bản năng tìm kiếm chỗ dựa.

Lăng Tiêu biết Chử Dịch Phong trong lòng khó chịu, bình tĩnh dung túng y cũng không thấy y làm nũng, tất cả hành vi của Chử Dịch Phong có thể hiểu được, Lăng Tiêu đều sẽ nuông chiều.

Lăng Tiêu cũng thoát áo khoác, Chử Dịch Phong đem bình nước nóng đã đến dưới chân Lăng Tiêu, tự động tiến vào ngực Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lạnh sao?”

“Không lạnh.” Chử Dịch Phong lắc đầu một cái, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa lưng Chử Dịch Phong, suy nghĩ một chút nói: “Ngày mai muốn ăn cái gì? Đệ gần đây không thấy ngon miệng, ăn chút sơn tra được không?”

Chử Dịch Phong gạt đầu: “Đều được, huynh làm đều ngon.” Lăng Tiêu cười cười, ôm Chử Dịch Phong để y nằm thoải mái hơn một chút, cười khê: “Thật nghe lời...” Chử Dịch Phong nghe vậy nở nụ cười, như là được khen thưởng to lớn vậy.

Nhìn dáng vẻ Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu không nhịn được đau lòng, có thể bản thân Chử Dịch Phong cũng không có chú ý tới, y trong lúc lơ đãng sẽ cố gắng lấy lòng Lăng Tiêu, như động vật nhỏ vậy, sau khi mất đi một phần yêu thương sẽ không cảm giác được bản thân đang đi lấy lòng người tốt với mình, chỉ là hoảng sợ mất đi, khát vọng ảm áp.

Lăng Tiêu sẽ không nhiều lời, Chử Dịch Phong rồi sẽ trưởng thành, đau thương do thân nhân rời đi cũng sẽ từ từ tốt lên, hiện tại hân chỉ có thể càng ôn nhu, càng sùng ái tiểu tướng quân của hân, an ủi vết thương của y, thương yêu khổ sở của y.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả đều trong dự liệu Lăng Tiêu, mấy ngày sau Thái tử tuyên triệu, hoài cảm quân công của Anh Vương Chử Dịch Phong, thụ dĩ sách ấn, gia phong Chính Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân vương, lấy phương Bắc từ Hách Sa đến Hồ Nhi Sơn làm đất phong.

Chử Dịch Phong tiếp chỉ thì tâm tình không chút gọn sóng, đứng dậy đối với đại thần tuyên chỉ hỏi câu đầu tiên là: “Phụ Vương có phải không cho ta về Hoàng thành không?”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, ai nói Chử Dịch Phong cái gì cũng không hiểu, y cái gì cũng hiểu.

Đại thần tuyên chỉ không ngờ rằng Chử Dịch Phong sẽ hỏi câu này, dừng một chút nói: “Đại sự đưa tang Hoàng Đế còn có mấy ngày, Anh Vương điện hạ bất luận ra sao cũng không về kịp, điện hạ xin yên tâm, Thái tử gia biết công lao của ngài, phù linh ngày đó tất nhiên sẽ để cho Anh Vương điện hạ trở về.”

Chử Dịch Phong gạt đầu, hồ hững nói: “Ta biết rồi.”

Lăng Tiêu đứng dậy sai người dọn dẹp hương án, tự mình rút chùy thủ ra đến cắt lấy một đoạn tóc của Chử Dịch Phong, lại cắt một đoạn vải trắng trên đồ tang của mình buộc chặt lại, hai tay đưa cho đại thần tuyên chỉ, thấp giọng nói: “Ngày ấy không kịp buổi khâm liệm, đại nhân hiện tại giúp Anh Vương điện hạ đem tóc mang về, tuy ở trong quân tất cả bất tiện, nhưng lễ pháp không thể bỏ.”

Đại thần kia liền vội vàng hai tay tiếp nhận, khom người nói: “Người của Nội Vụ phủ đã vì Anh Vương điện hạ ở Hiển Hách Sa chọn phủ đệ xong, không bao lâu nữa Anh Vương điện hạ liền không cần ở đây chịu khổ.”

Chử Dịch Phong hơi gạt đầu, đại thần tuyên chỉ lại tuyên đọc ý chỉ khác, mệnh sai phái 50 ngàn quân sĩ mỗi người đều trở lại vị trí trước đây trong quân doanh, Phục Kiệt Cầm cùng Nghiêm Sư về triều, Ô Kích theo Chử Dịch Phong đóng giữ ở phương Bắc.

Phục Kiệt Cầm cùng Nghiêm Sư ngay lập tức theo đại thần tuyên chỉ về triều, tiếp đó Phục Kiệt Cầm đi tìm Lăng Tiêu một lần, thờ dài đối với hân nói rồi

tám chữ: “Quần quần thần thần, phụ phụ tử tử.”

Lăng Tiêu nở nụ cười, chuẩn bị không ít đồ vật cho Phục Kiệt Cầm cùng Nghiêm Sur lên đường.

Tiền đoàn người Phục Kiệt Cầm cùng Nghiêm Sur, Lăng Tiêu về trước bỗng tìm Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đang ngồi ở trên giường nhỏ xuất thần, Lăng Tiêu đi qua cố ý đùa y: “Giỏi lắm nha, không đánh trận nào đã thành Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương rồi.”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, thấp giọng nói: “Phụ Vương nguyên ý ngoại lệ vì ta gia phong, cũng không cho ta trở lại đưa tang cho Hoàng gia gia.”

Lăng Tiêu trong lòng tê rần, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Thái tử... Hẳn là muốn...”

“Hẳn là muốn sau khi đăng cơ mới để ta trở về.” Chữ Dịch Phong cúi đầu thấp giọng nói, “Sau khi đưa tang thì lập tức liền là đại điển đăng cơ, không đăng cơ hẳn sẽ không yên tâm... Cữu cữu nói công cao che chủ, công lao của ta cũng không lớn bao nhiêu, càng không có muốn ý vào công lao làm cái gì, Phụ Vương tại sao lại để phò tá ta như thế?”

“Thái tử vốn là người đa nghi.” Lăng Tiêu tận lực khai thông cho Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói, “Từ xưa đến nay Hoàng Đế nào không phải như vậy đâu? Lại nói... Cho nơi này làm đất phong cũng không tồi, sau khi Thái tử đăng cơ phỏng chừng lập tức lập Đại ca của đệ Tuệ Vương làm Thái tử, tuân mệnh cảnh huấn, đến lúc đó các Hoàng tử thành niên đều phải nhận đất phong rồi khỏi Hoàng thành, bây giờ đệ chỉ là sớm hơn một bước mà thôi.”

Chữ Dịch Phong vẫn còn có chút khổ sở, Lăng Tiêu vui mừng vì y cuối cùng hiểu được nhưng cũng đau lòng y, lại cười nói: “Điều này cũng không sao mà, đệ vốn muốn có nơi này làm đất phong, đi một vòng, vẫn là tới nơi này, ta đã sớm thêm người bảo hộ, cũng không lo thiếu người đến hầu hạ đệ, đến lúc đó chúng ta cùng cư ngụ bên trong phủ đệ của đệ, cũng không cần cả ngày giấu giếm điểm điểm, thật tốt phải không?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy miễn cưỡng nở nụ cười, nghiêng đầu gối lên đùi Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa xoa má Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong kéo bàn tay Lăng Tiêu áp sát ở mặt của mình, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong trong lòng âm thầm thề, ta nhất định sẽ không để cho đệ mãi mãi ở phương Bắc, sớm muộn cũng có một ngày chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận trở lại Hoàng thành, sớm muộn, sớm muộn cũng sẽ một ngày như vậy.

Lăng Tiêu vì để cho Chữ Dịch Phong cao hứng cách ngày liền mang theo y đi tới Hiên Hách Sa, lấy lý do đến xem phủ đệ mang y ra ngoài vận động một chút.

Hiên Hách Sa là tòa thành phần hoa nhất phương Bắc, nó là nơi quan trọng nối liền mấy cửa ải thương mại, tuy rằng bây giờ có đại sự Hoàng Đế giữ đạo hiếu không có tiêu khiển nhưng vẫn rất náo nhiệt, Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong ăn mặc bình thường như dân chúng nơi này, đồng thời dọc đường đi mua chút đồ vật, cùng đi bàn bạc khởi công sửa chữa phủ đệ.

“Nơi này về sau xây dựng thêm một chút, đều trồng Hải Đường.” Lăng Tiêu cười nói, “Lại cho xây một cái hồ, giống như trước ở Hải Đường viện, có được hay không?”

Từng chút từng chút nhớ tới trước đây hai người ở Hải Đường viện Chữ Dịch Phong tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, gật đầu: “Được, bên kia còn phải có cọc gỗ đánh quyền mới được, lại xây thêm đình nghỉ mát nữa, lúc khí trời tốt chúng ta ở trong vườn ngắm hoa, uống rượu.”

“Đúng, đình hay dùng gỗ Hoàng Dương, cũng không tô son, chỉ cần điêu khắc ra dáng một chút là tốt rồi, lịch sự tao nhã lại đẹp đẽ.” Lăng Tiêu quay đầu đối với viên quan giám công lạnh nhạt nói, “Bây giờ Vương gia nói gì có nhớ không?”

Viên quan giám công liền vội vàng gật đầu, do dự lại nhỏ giọng nói: “Tiểu Hầu gia, chuyện này... xây dựng phủ đệ ở đất phong đều là lấy bạc từ nội vụ phủ, mấy thứ này đều là... đều là hiếm có, những thứ tiểu Hầu gia mới vừa nói, còn có những thứ như hoa cúc, lẽ cùng đồ dùng bằng gỗ từ đàn... Thực sự là tổn hao quá lớn, e sợ nội vụ phủ ra không đủ bạc.”

Chữ Dịch Phong nghe vậy vội vàng nói: “Vậy thì đừng...”

“Vậy thì người cũng theo ý thích của Anh Vương mà làm!” Lăng Tiêu trong lòng thầm mắng viên quan giám công này, bạc có đủ hay không cần người nói, Chữ Dịch Phong thật vất vả trong lòng mới dễ chịu một chút bị người chọc cho bức bối! Lăng Tiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, “Bạc không đủ ta tự nhiên sẽ bù vào, người chỉ cần nhớ kỹ là tốt rồi.”

“Vâng.” Tiểu Quan chậm chậm cảm miệng, đem những lời nói vừa nãy của Lăng Tiêu về hoàng dương mộc đình nhớ kỹ.

Lại bàn bạc thêm chút lát Lăng Tiêu liền để viên quan giám công lui xuống, Chữ Dịch Phong lôi kéo tay áo Lăng Tiêu nói: “Vừa nãy ta không lưu ý... Thật sự là tiêu tốn có thêm một chút, những thứ đó hay là đừng làm, ta cũng không phân biệt tốt hay xấu, có thể sử dụng là được.”

“Vấn đề về bạc đệ không cần lo lắng, nhiều hơn nữa cũng không sao.” Lăng Tiêu nở nụ cười, “Yên tâm đi, ta sẽ cùng đệ sinh sống ở đây, sau này chúng ta tự mình lập môn hộ, nên tiết kiệm ta sẽ tiết kiệm.” Âm thanh hạ thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Tích góp tiền cũng để cho đệ giữ, có được hay không?”

Bên tai Chữ Dịch Phong đỏ lên, nở nụ cười: “Tiền trong phủ vẫn là do huynh quản đi, bình thường cho ta một chút tiêu vặt là được.”

Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ y không nhịn được đến gần hơn, mắt phượng khẽ nâng nhìn lướt qua người y, cho thân bình theo hầu lui xuống, Lăng Tiêu lại nhẹ giọng nói: “Liên chi muốn một chút để tiêu vặt thôi sao? Người có biết Chính Nhất Phẩm Thân Vương cống phẩm hàng năm có bao nhiêu không? Đưa hết cho ta sao?”

Lăng Tiêu mỗi lần nói chuyện môi đều sẽ quét qua tai Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong có chút không chịu nổi, cầu khẩn nói: “Đừng... sẽ có người nhìn thấy.”

“Nhìn thấy thì sao?” Lăng Tiêu ngoài miệng không tha người nhưng trong lòng vui mừng, nhiều ngày như thế Chữ Dịch Phong cuối cùng cũng coi như là có chút sức sống. Lăng Tiêu đơn giản khẽ cắn tai Chữ Dịch Phong, cười khê, “Những người này đều là thân binh ta thiên vận tuyển ra, không có chuyện gì.”

Chữ Dịch Phong có chút lúng túng cũng không dám trốn, thật không tiện cười nói: “Được rồi, huynh không phải nói còn muốn cho ta xem thối đường sao? Đừng... đừng chọc ghẹo ta...”

“Chọc ghẹo? Ta đây là thương người đó chứ.” Nếu không phải là trong phòng còn chưa chuẩn bị xong... Lăng Tiêu nhắm mắt lại, vẫn không nhìn được hôn lên mặt Chữ Dịch Phong, cười nói, “Được rồi, đi xem thối đường.” Nói rồi nắm y tay đi ra ngoài.

Vào lúc này mấy con đường chính của Hách Sa vô cùng náo nhiệt, không ít nữ nhân Hung Nô cùng nữ nhân Thát Đát mang theo hài tử đến chọn mua hàng hóa, quan binh mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không để ý tới những nữ nhân kia, các nữ nhân dị tộc cũng sẽ nói vài câu tiếng Hán, vội vàng vàng chọn mua hàng hóa liền đi, không có dây dưa lâu, nhóm tiểu thương cũng không nâng giá cao làm khó dễ các nàng, bọn nhỏ dị tộc hiếu kỳ xem trái xem phải, lại bị mẹ mình cẩn thận ôm vào trong y phục.

“Đó là cái gì?” Chữ Dịch Phong chỉ vào một sạp hàng để Lăng Tiêu xem, Lăng Tiêu nhìn lướt qua nhẹ giọng nói: “Đó là trà sữa, đệ không phải cũng từng uống qua sao?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái: “Không phải như vậy.”

“Cũng là một bộ nồi và một bếp một vậy thôi.” Lăng Tiêu không muốn để Chữ Dịch Phong thức ăn ăn bên ngoài, dục giọng dỗ, “Trở về ta nấu cho đệ, so với mấy cái này ngon hơn nhiều.”

Chữ Dịch Phong ngây ngô nở nụ cười: “Tốt lắm, huynh ngày đó còn nói lại làm son trà cho ta đây, cũng đã quên đó thôi.”

Chuyện này thật sự đã quên mất, mấy ngày nay chuyện rối bời quá nhiều, Lăng Tiêu bật cười: “Đệ liền phải nhớ kỹ nha, trở lại làm cho đệ, vẫn là làm sốt son trà đi, được không?”

Chữ Dịch Phong gật gù, y không kén chọn, chỉ cần Lăng Tiêu làm là được.

Hai người tản bộ một hồi lâu mới tìm được sạp hàng người thối đường, hai người nhìn một lúc, cuối cùng mua một cái hình chó con, vì Chữ Dịch Phong tuổi Tuất.

*Kẹo thối đường (st: Một nghệ nhân Trung Quốc thối đường tạo thành hình các con thú làm đồ chơi giống như thối thủy tinh. Những con vật cầu kỳ hơn như lân, rồng, phượng có pha màu và có thể trưng bày như tượng gốm. Môn nghệ thuật tạo hình này có 1400 năm lịch sử, bắt đầu từ đời Đường.)

Chữ Dịch Phong cầm kẹo đường, hai người lại đi loanh quanh một lúc, cũng không có ý mua cái gì chỉ là đi lung tung, cuối cùng là thân binh đến tìm mới trở về.

Nơi này cách quân doanh cách một đoạn khá xa, hai người vốn là cười ngửa đến, xoay chuyển một lúc Lăng Tiêu cũng có chút mệt mỏi, dứt khoát kêu chiếc xe ngựa đến hai người ngồi xe ngựa trở về, trong xe lão đạo, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong đã mệt mỏi liền kể chuyện cười cho y nghe, hai người nói một đường, đến được quân doanh thì trời cũng đã tối.

Chữ Dịch Phong cũng không nghĩ lại trẻ như thế, quay đầu đối với Lăng Tiêu cười nói: “Quá trẻ rồi, chúng ta quá tùy tiện ha ha, khi nào rảnh rồi huynh lại cho ta làm những thứ đó đi.”

“Thật là hiểu chuyện.” Lăng Tiêu nở nụ cười đáp ứng, hai người vội vã dùng cơm tối Chữ Dịch Phong liền đi tuần tra, Lăng Tiêu trở lại lều lớn đem lò sưởi và bình nước nóng ấm hâm lên, lại nấu một bình trà, khi chuẩn bị xong thì Chữ Dịch Phong đã trở về.

Lăng Tiêu đứng dậy sai người đem nước nóng mang đi vào, hai người tẩy rửa một chút trên người mới lên tháp, Lăng Tiêu đem đèn trước giường thổi tắt, cười nói: “Ngày hôm nay làm thật nhiều chuyện, mệt mỏi không? Xem ánh mắt đệ đều sắp khép lại.”

“Ừm, ngày hôm nay mệt mỏi...” Chữ Dịch Phong cũng không có mặc áo trong, thân thể trần như nhộng tay đặt ở trên ngực Lăng Tiêu, híp mắt, “Thật ấm áp.”

Lăng Tiêu cười khê ôm lấy y: “Giống y chang con mèo, nhanh ngủ đi...” Nói nửa thì chuyện này sẽ tiếp chuyện kia không dứt được, đang muốn nhắm mắt thì Chữ Dịch Phong lại chống dậy ngẩng đầu lên, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Huynh ngủ trước đi, ta... ta đi tiểu tiện một chút.”

“Mới vừa đi, sao lại đi nữa?” Lăng Tiêu dở khóc dở cười, “Nghĩ là đệ đã đi rồi nên mới vừa rửa sạch vì vậy còn ướt lắm, ta lấy cho đệ cái xô, đừng đi ra ngoài.”

“Đừng!” Chữ Dịch Phong chưa bao giờ dùng vật kia, mặt đều đỏ lên, cầu khẩn nói: “Không được... ta mặc quần áo vào lại đi.”

Lăng Tiêu nghe vậy không biết sao trong lòng như là thoáng chốc nóng lên, trong mắt tối sầm lại, cũng không đứng dậy để Chữ Dịch Phong đi ra ngoài, một cái tay luôn vào giữa hai chân y...

“Đừng...” Chữ Dịch Phong bị tóm lấy nhược điểm như thế, thân thể hơi cứng lên, đỏ mặt xin tha: “Thả ra... thật sự rất, rất muốn đi.”

Lăng Tiêu cười khê, đứng dậy khoác áo choàng lên đi gian ngoài cầm cái bồ đi vào, hai người trong ngày thường cũng không dùng cái này, còn mới tinh, Chữ Dịch Phong vừa nhìn cái kia cảm thấy thật không tiện, vành tai đều đỏ, lúng túng nói: “Không dùng cái này được chứ?”

“Cũng không có gì mà? Ai bảo đệ vừa nãy uống nhiều canh như vậy.” Lăng Tiêu cầm cái bồ cho y, khoe miệng mang theo nụ cười, “Nhanh lên một chút, đệ xong không xong việc này ta cũng không có cách nào ngủ.”

Nói như thế Chữ Dịch Phong nhất định phải nghe theo, Chữ Dịch Phong cúi đầu tiếp nhận cái bồ, tận lực đè thấp thân thể không cho Lăng Tiêu nhìn, Lăng Tiêu trong lòng thích ngược bị Chữ Dịch Phong ôn thuận kích càng mạnh hơn, đến gần nhẹ nhàng xoa nhẹ lên tóc Chữ Dịch Phong, ôn nhu nói: “Cùng ta thì có gì phải thẹn thùng? Để ta nhìn thì sợ cái gì, hả?” Nói xong nhẹ nhàng xoa lưng Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng dỗ dành: “Đến...”

Chữ Dịch Phong nghẹn ngào một tiếng, ngay ở trước mặt Lăng Tiêu chậm rãi tiết đi ra... Lăng Tiêu tiếp nhận cái bồ thả ra bên ngoài, trở về liền nhìn thấy Chữ Dịch Phong đem mặt chôn ở trong chăn, Lăng Tiêu bật cười, trên giường ôm y, cười khê: “Được rồi được rồi, trách ta bắt nạt đệ phải không?”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt lắc đầu một cái, bị Lăng Tiêu bắt nạt bắt nạt cũng không sao, y chẳng qua là cảm thấy tự mình mất mặt, Lăng Tiêu cũng không lại đùa y, ôm lấy y dỗ vài câu liền đồng thời ngủ.

Cùng thời khắc đó trong Hoàng thành, thủ hạ Chúc Dư lão đảo từ trong ám đạo của Thiên Kim Quán bên trong đi ra, Chúc Dư đứng dậy vội hô lên: “Làm sao vậy?”

Người kia thân hình mất thăng bằng quỵ trên mặt đất, hận khóc không ra tiếng: “Diệp Hằng đã phụ kỳ vọng chủ nhân, thất... thất thủ, chỉ bán trũng bờ vai của hắn...”

Chúc Dư nhắm mắt lại thở dài một hơi, gật đầu: “Không có chuyện gì, có tổn hại nhân thù nào không?”

“Không có.” Diệp Hằng mặt vẻ đầy xấu hổ, thời gian chủ nhân lên kế hoạch dài như thế nhưng việc ám sát lại thất bại, Chúc Dư an ủi: “Bây giờ thủ vệ của hắn ngày càng thêm nghiêm ngặt, có thể gây tổn thương cho hắn đã không dễ dàng rồi.”

Chúc Dư xoay người gạt gạt hoa đèn, cười lạnh: “Thoát khỏi một lúc không thoát được một đời, ta còn sợ thất thủ sao? Ta chỉ cần đắc thủ một lần là được rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Nhịn Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày sau ý chỉ từ Hoàng thành đến: Thái tử ở Tuyên Đức Môn bị ám sát, vết thương nhẹ, lo sợ dị tộc làm loạn, lệnh tướng sĩ phương Bắc giữ nghiêm biên quan, cẩn thận cố gắng hết sức đảm đương nhiệm vụ của mình.

Mật báo của Sử Phái cũng theo đến: Thái tử gia ở Tuyên Đức Môn bị ám sát, thích khách đều là cao thủ, ẩn giấu ở ngoài cung cách xa mười mấy trượng bắn tên, Thái tử bị thương cánh tay phải, sau khi đắc thủ thì biến mất không dấu vết, Thái tử giận dữ, phát lệnh truy tìm.

Lăng Tiêu nhìn hai tin tình báo cười khê, nhân thù của Chúc Dư quả nhiên lợi hại, tổn thương Thái tử còn có thể chạy mất dạng, phỏng chừng lần này Thái tử tức muốn nổ tung, còn chưa đăng cơ đã bị ám sát, ít nhiều cũng có chút mất mặt.

“Chủ tử.” Tần Long nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Chủ tử... Mật thám của chúng ta nói, Thuận Thiên phủ đã bắt không ít người, Thái Tử lần này thật sự tức giận không nhỏ, nghe nói ngày ấy toàn bộ người của Tuyên Đức Môn đều bị bắt hết rồi, người bị bắt giam vào lao không ít nhưng tra tấn chỉ tìm được người có liên quan, cũng không bắt được thích khách.”

“Tần Long... Người nói Thái tử có phải là người có tâm cơ có mưu lược không?” Lăng Tiêu tâm tình rất tốt, mở lòng cười ra đem mật báo của Sử Phái bỏ vào, nhìn ngọn lửa nhảy lên: “Nói đi, ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Tần Long dừng một chút, gật đầu: “Trước đây... Thái tử được xem như là kỳ tài, không chút biến sắc đầu ngã mấy vị Vương gia, cái này đúng là không dễ dàng.”

“Trước đây tính...” Lăng Tiêu cười nhạo: “Người cũng nhìn ra rồi? Thái tử đã không nắm được tiết tấu trong Hoàng thành, hẳn thua là thua ở quá đắc ý, từ lúc ta vào cung làm thư đồng năm đó ta đã nhìn ra, hẳn nghĩ là bản thân đã ngồi vững vị trí Thái tử, quá bất cần.”

Tần Long cũng không hiểu, mấy năm qua việc làm của Thái tử quả thật có thể nhìn ra Thái tử không còn mưu lược như năm đó nữa, nhưng việc lần này

cũng không nên điều động như thế, lập tức sẽ đăng cơ còn lần qua lần lại làm lớn chuyện như thế, Thái tử bị ám sát là việc rất vinh quang sao? Nếu như phát sinh ở trên người mình Tần Long hận không thể ngay lập tức đem việc này đè xuống, Thái tử thì ngược lại, tự giã vò làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Tần Long do dự lại nói: “Thái tử phỏng chừng là tức đến hồ đồ, hấn vốn là người không nuốt trôi tức giận, đa nghi... Lúc này quả thật là gây ra oán hận, điều này cũng...”

“Hắn không có ngốc như thế.” Lăng Tiêu cười lạnh: “Thái tử mấy năm qua vẫn đang thay đổi cơ cấu từ quan tam phẩm trở lên nhưng đều là âm thầm làm, bây giờ Tiên hoàng đã mất, không nhân việc này cố gắng thanh tẩy trong Hoàng thành thì khi nào làm?”

Tần Long cả kinh, yên lặng nói: “Nguyên lai... nguyên lai Thái tử có ý này!”

Lăng Tiêu cười khê: “Vô sự, Thái tử không có ngốc tử như vậy... Nhưng như vậy mới có ý tứ chứ, hiện tại kêu ta về triều ta cũng không đi, cứ chờ Thái tử gia phát uy phong xong đi.” Lăng Tiêu cảm tờ tín chỉ, hạ bút bàn giao cho Sử Phái không ít chuyện, lại để cho Tần Long căn dặn mật thám kia: “Không cần viết xuống, để Sử Phái dành chút thời gian đến Thọ Khang Hầu phủ một chuyến, gặp lão Hầu gia nói một tiếng, nói là ta nói, lão nhân gia tuổi tác đã cao, đường thọ đi.”

Tần Long trong nháy mắt hiểu được, gật đầu: “Vâng.”

Lăng Tiêu dặn dò Tần Long xong liền đi tìm Chữ Dịch Phong, đưa nhỏ này sau khi nghe nói Thái tử bị ám sát đã vội vàng viết tấu chương gửi về Hoàng thành, Lăng Tiêu chỉ vài bước đã tiến vào lầu lớn sau đó để thân binh lui xuống, chính mình đi tới bên trong liền nhìn thấy Chữ Dịch Phong ngồi ở dưới chân giường, nửa người nằm trên giường viết tấu chương.

Lăng Tiêu cũng không nói nhiều, tự mình đem bộ nồi nhỏ, chén nhỏ ra đốt bếp lò lên, lấy chút sữa bò chung cách thủy, lại lấy một ít vải mỏng bọc lá trà bỏ vào rồi cho chút đường khuấy nhẹ, đẩy nắp xoay người rồi đến xem Chữ Dịch Phong.

Chữ Dịch Phong đã viết không ít, Lăng Tiêu cúi người vừa nhìn, ha ha ha, đã viết đến sơ hở của cấm quân phòng ngự, Lăng Tiêu nhẹ nhàng vuốt tóc Chữ Dịch Phong trên giường nhỏ, Chữ Dịch Phong quay đầu đối với Lăng Tiêu nở nụ cười, tay vẫn viết liên tục, đem yếu điểm phòng ngự có thể đoán trước tính tế viết xuống, Lăng Tiêu nhìn chữ của Chữ Dịch Phong viết xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng rất chăm chú giống như xuất thần...

Hơn một tháng trước khi chưa cùng Khương Hồ hoà đàm, Sử Phái đưa tới mật thư tới Hoàng thành, nói Thái tử cùng Tả Thừa tướng mật đàm, Tuệ Vương cùng Anh Vương đều là nhi tử của cô[1], nhưng vì đại cục, cô chỉ có thể nhìn đau vứt bỏ Anh Vương, nếu có một ngày hai nhi tử như nước với lửa, nói không chừng cô còn nhờ đến các người cứng rắn quyết tâm trừ khử Anh Vương...

[1]孤

✚ [gū] Hán Việt: CÔ (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

“Xem này.” Chữ Dịch Phong thổi thổi tấu chương, ngẩng đầu nói với Lăng Tiêu: “Giúp ta xem một chút còn có cái gì sơ hở, ta có thể nghĩ đến chỉ là những thứ này...”

Lăng Tiêu cười cười nhận lấy xem kỹ, Chữ Dịch Phong hít hít mũi, vui vẻ nói: “Huynh nấu trà sữa rồi sao?”

“Mùi cầu.” Lăng Tiêu thuận lợi ôm vai Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong ôn thuận dựa vào trên đùi Lăng Tiêu, cảm nhận được Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay đau mỏi của y khiến y thoải mái nheo mắt lại...

Lăng Tiêu cẩn thận nhìn một lần, cười nói: “Rất tốt, Thái tử nếu như có thể theo lời đệ nói mà cố gắng đề phòng những thứ này, nhất định sau này sẽ không gặp chuyện như vậy nữa.”

Chữ Dịch Phong đem tấu chương buông xuống nở nụ cười: “May mà lúc này không có đại sự, ai... để ta trở về ta còn có thể giúp đỡ một chút.”

Lăng Tiêu cười một tiếng nói: “Thế này là tốt lắm rồi, Thái tử nhìn thấy tấu chương của đệ nhất định cao hứng, trà sữa chắc được rồi...” Chữ Dịch Phong theo Lăng Tiêu đứng dậy, Lăng Tiêu lấy hai cái bát bằng bạc, đem trà sữa đun sôi rót ra, trước tiên tự mình nếm thử một miếng, gật đầu nói: “Hơi nóng... Vị tạm được.”

Chữ Dịch Phong nâng chén nhỏ thổi thổi uống một hớp, cười nói: “Thật ngon... Đây chính là lá trà chúng ta bình thường uống sao? Cảm giác còn thơm hơn một chút.”

“Chỉ là lá trà bình thường thôi.” Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong trên môi có một vòm trà sữa rất buồn cười, lau đi cho y, nói tiếp: “Bởi vì có vị sữa bò nên đệ cảm thấy thơm hơn một chút, thích thì uống nhiều đi.”

Đang nói chuyện thì thân binh đi vào lấy tấu chương, Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong đứng dậy, xoa trán Chữ Dịch Phong cười nói: “Đem trà sữa trong nồi nhỏ uống hết đi, ta sẽ đưa cho hắn.” Chữ Dịch Phong gật đầu đáp ứng, Lăng Tiêu đi tới giường trước cầm lấy tấu chương Chữ Dịch Phong vừa viết xong, tay áo rộng lớn che lại, chỉ là trong nháy mắt liền đem tấu chương giấu trong tay áo đã sớm chuẩn bị kỹ tráo đổi rồi mới giao cho thân binh, lạnh nhạt nói: “Tấu chương của Vương gia, đi đi.”

“Vâng.”

Lăng Tiêu đi tới gian ngoài đem tấu chương của Chữ Dịch Phong trong tay áo tiện tay ném vào lồng sưởi, ung dung lấy mấy khối than đè lên, xoay người

tiến vào bên trong, cười khê: “Đã đưa đi, qua mấy ngày nữa Thái tử có thể nhìn thấy, yên tâm chưa?”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong ngây ngô nở nụ cười, trong lòng y cũng hiểu rõ hiện tại Thái tử đã phòng bị y, nhưng phận làm con Chữ Dịch Phong vẫn có rất nhiều chuyện muốn làm: “Phụ vương có thể nhìn thấy là được.”

Đương nhiên có thể nhìn thấy, Lăng Tiêu đối với khả năng mô phỏng theo chữ Chữ Dịch Phong của mình rất là tự tin, đây chính là kết quả hồi trước Thái tử phạt nặng Chữ Dịch Phong luyện thành, Lăng Tiêu hầu như muốn cảm tạ khi đó Thái tử không có tình người, đã bức được bản thân mô phỏng theo chữ của Chữ Dịch Phong giống y như thật khó phân biệt thật giả.

Hơn nữa trên tấu chương ngữ khí cũng giống Chữ Dịch Phong như đúc, ngôn từ thể hiện tình cảm ngưỡng mộ, đối với thương thế của Thái tử rất lo lắng nhưng không có một chữ liên quan chuyện cảnh giới cho Hoàng thành.

Chữ Dịch Phong là một người có tấm lòng son nhưng Lăng Tiêu không làm được, Chữ Dịch Phong quen thuộc sự tình phòng ngự của cấm quân trong Hoàng thành như thế, còn có thể nói ra không ít sơ suất trong đó, chỉ có Lăng Tiêu biết đây là kết quả Chữ Dịch Phong khổ cực nghĩ cả một ngày nhưng trong mắt Thái tử không chừng hiểu thành Chữ Dịch Phong am hiểu quen thuộc với việc điều động cấm quân có ý đồ bất chính. Hơn nữa... Lăng Tiêu cười khê, Chúc Dư giúp mình một chuyện lớn như thế, mình cũng xem Chúc Dư là tri kỷ, Lăng Tiêu sao có thể phá bỏ tình tri kỷ này đây.

Nguyên bản đối với chuyện của Chúc Dư và Thái tử Lăng Tiêu không muốn nhúng tay, Tiên hoàng, Thái tử phi, Chữ Dịch Phong, những người này chính là người thân nhất của Thái tử, dù là Lăng Tiêu tâm địa sắt đá cũng không xuống tay được, nhưng hôm nay nhận được mật báo của Sứ Phái thì Lăng Tiêu liền thoải mái, không phải hẳn muốn động thủ trước, mà hiện tại là Thái tử muốn lấy mạng của Chữ Dịch Phong, vậy thì không nên trách Lăng Tiêu lòng dạ ác độc, đương nhiên những chuyện này cũng không thể để tiểu tướng quân của hắn biết.

“Phụ vương đệ nhìn thấy nhất định sẽ theo lời đệ nói thay đổi một chút thống lĩnh cấm quân.” Lăng Tiêu kéo tay Chữ Dịch Phong để y ngồi trên giường nhỏ, cầm kê hoạch xây dựng phủ đệ trên đất phong trình cho Chữ Dịch Phong xem, lại cầm qua một tấm thảm đến che lên chân hai người, hai người thân mật ôm nhau ở trên giường nhỏ bàn bạc về nhà mới.

Chữ Dịch Phong cẩn thận xem một lúc nói: “Có phải là... quá xa xỉ không? So với phủ đệ trong Hoàng thành còn muốn xa hoa hơn, như vậy có được hay không?”

“Có cái gì không được chứ?” Lăng Tiêu cười cười cầm qua kế hoạch chỉ vào phác hoạ hồ nước cho Chữ Dịch Phong xem: “Người nội vụ phủ quả nhiên có tay nghề, ta gõ vài câu liền hiểu được, hành lang uốn khúc này làm tốt lắm, khúc chiết quanh co, về sau nuôi cá ngắm cảnh đều được, còn có nơi này...”

Chữ Dịch Phong miệng mang theo nụ cười nghe Lăng Tiêu nói về phủ đệ tương lai của bọn họ, trong lòng âm áp, gật đầu: “Ừm, đều theo lời huynh nói mà làm.”

Lăng Tiêu khép lại bản kế hoạch tiện tay ném qua một bên cười nói: “Đã biết đệ sẽ nghe theo ta vậy ta để bọn họ theo kế hoạch này mà làm, không tới một tháng chúng ta có thể tiến vào ở, sân vườn chậm rãi hai, ba tháng cũng có thể sửa tốt, vừa đúng thời điểm cuối mùa xuân khí trời tốt nhất.”

“Ừm, đều nghe lời huynh.” Chữ Dịch Phong gật đầu, trong lòng không muốn thoải mái cũng không được, hai người ở cùng nhau thời gian càng dài, Chữ Dịch Phong càng chìm sâu vào trong ôn nhu của Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong trước đây cười Lăng Tiêu đối xử với mình giống như đại thủ ngầm ấu thủ trên miệng, ngậm vào trong miệng, phùng ở lòng bàn tay hết mức cẩn thận.

Chữ Dịch Phong từ nhỏ đến nay chưa từng có người yêu thương y như thế, vì lẽ đó một khi dính vào chính là cả đời bị nghiện, cũng không bỏ đi được.

Mấy ngày sau đại sự đưa tang Hoàng Đế, Thụy hào[2] Thái tử Thừa Thiên quảng đại tạo dựng Chữ quốc hưng thịnh, hồng đức sáng ngời, vũ dũng nhân từ, khuếch trương văn chương, nghề nghiệp ổn định là Hoàng Đế đáng được kính trọng, hai ngày sau Thái tử đăng cơ, đại xá thiên hạ. Thái tử phi họ Vi hiền đức, xinh đẹp, ôn nhu, dịu dàng khéo léo, nuôi dạy chư vị Hoàng tử có phẩm chất mẫu nghi thiên hạ, phong làm Hoàng Hậu.

[2] 瑞

✦ [shì] Hán Việt: THUY

号 :

✦ [hào] Hán Việt: HIỆU

Thụy hiệu; tên thụy; Thụy hào (danh hiệu sau khi chết của vua, quan).

Nửa tháng sau Thánh chỉ phong thưởng Chữ Dịch Phong chính thức đưa tới phương Bắc, Chữ Dịch Phong tiếp chỉ, chính thức tiếp kiến bảy mươi hai tên quan chức phương Bắc hàm Ngũ phẩm trở lên, thêm nửa tháng sau khi sắc phong làm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương thì phủ đệ đã xây dựng xong, Chữ Dịch Phong cùng với Lăng Tiêu đồng thời làm chủ Anh Thân Vương phủ.

*Xây dựng Anh Thân Vương phủ

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Vấn Đỉnh Giang Sơn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thần vương dưới vương triều Chữ tuy không được xưng là “Thổ Hoàng đế” nắm quyền lực một vùng nhưng cũng không đến nỗi như dưới triều Thanh chỉ là dạng hữu danh vô thực. Lăng Tiêu cẩn thận xem xét một chút quyền lợi đất đai của Thần vương, trong lòng vẫn tương đối thỏa mãn.

[1] Thổ Hoàng đế: 土皇帝

✦ [tǔhuángdì] chúa đất; chúa địa phương; vua một cõi

Bồng lộc ở đất phong có gạo vạn thạch[2], có thể chỉ huy quân đóng giữ bên trong đất phong, có thể bồi dưỡng thân binh đối đa là mười sáu ngàn người, Chữ Dịch Phong có chút đặc thù, bởi vì đất phong bên trong của y thì có hai quân doanh, giới hạn thân binh sẽ trở nên rất mơ hồ, Lăng Tiêu nếu như thêm vào, bớt ra 16,000 thân binh nói đó là binh trong quân doanh phương Bắc cũng không ai dám nói cái gì.

[2] Thạch: 石

✦ [dàn] Hán Việt: thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít)

Còn có quân sự, chính trị và kinh tế, thủ hạ của đất phong có một văn tướng và một võ tướng, văn tướng quản địa phương, võ tướng quản quân đội.

Thời điểm Lăng Tiêu vì Chữ Dịch Phong xin phong có dâng tấu chương yêu cầu giao ra quân quyền của võ tướng, văn tướng trong quân doanh phương Bắc, vào lúc ấy Chữ Dịch Phong có yêu cầu gì Hoàng Thượng đều sẽ chuẩn, mấy ngày sau Phong Hành quân liền đem quan phục bốn mùa cùng đại ấn của võ tướng, văn tướng đến, văn tướng là Lăng Tiêu, võ tướng là Lỗ Vĩ Sơn.

Văn tướng đã xác định xong, Chữ Dịch Phong không hề nghĩ ngợi liền xác định là Lăng Tiêu, lúc chọn võ tướng đúng là tốn một chút công phu.

Nguyên bản Lăng Tiêu có chút nghiêng về Ô Kích, dù sao Ô Kích trước đây đã từng hướng về hắn lấy lòng, có nhiều chuyện muốn xử lý thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng hiện tại Hoàng Thượng nhận lệnh[3] Ô Kích là thống lĩnh quân doanh phương Bắc, lại để người ta đến làm võ tướng cho Thần Vương ở đất phong của người thì có chút không thích hợp.

[3] Nhận lệnh: 任命

✦ [rènmìng] bổ nhiệm

Sau đó Lăng Tiêu lại coi trọng Hoa Hiến Hân, Lăng Tiêu thích Hoa Hiến Hân làm việc linh hoạt sẽ thấu hiểu tâm ý của thượng cấp, nhưng Chữ Dịch Phong không thích hắn, nói Hoa Hiến Hân không có phong độ Đại tướng, về mặt quân sự Lăng Tiêu vẫn là rất tin tưởng ánh mắt Chữ Dịch Phong, cuối cùng Chữ Dịch Phong chọn lựa xem trọng Lỗ Vĩ Sơn, sau khi nhận lệnh hai người mới biết Lỗ Vĩ Sơn đã từng theo cùng sư phụ với Vi Tranh, nghe nói xong Lăng Tiêu lại càng yên tâm.

Lăng Tiêu đem đại ấn Thị Lang công bộ của mình giao cho Phong Hành quân mang về Hoàng thành, cùng ngày liền mặc vào quan phục văn tướng, một thân cẩm bào phối hợp phong thái của Lăng Tiêu khiến Chữ Dịch Phong nửa ngày chưa hoàn hồn lại, Lăng Tiêu buồn cười, nhẹ nhàng chọc chọc trán Chữ Dịch Phong: “Choáng váng rồi sao?”

“Không có...” Chữ Dịch Phong sờ sờ trán ha hả cười: “Huynh mặc bộ này thật là đẹp mắt...” Lăng Tiêu cười cười lại dặn dò y không ít chuyện, hai người đồng thời đi vào nghị chính.

Trên Chính sự có Lăng Tiêu thì sẽ không xảy ra vấn đề, lại nói phương Bắc bên này cũng không có chuyện đặc biệt khó xử lý, Lăng Tiêu để Chữ Dịch Phong đem tinh lực đặt ở trên chuyện bồi dưỡng thân binh, cũng dặn trước tiên bồi dưỡng hai vạn người, trong vòng một năm từ từ tăng đến 3 vạn, Chữ Dịch Phong mới vừa nghe xong sau đó mở mắt thật lớn: “Không phải... Chỉ có thể dưỡng 16.000 sao? Nếu thêm sao thì phải ăn nói làm sao?”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta cùng Ô Kích đã trao đổi rồi, triều đình hàng năm đến lúc điểm binh ta sẽ mang thân binh đến quân doanh ở biên cảnh phương Bắc, sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng...” Chữ Dịch Phong vẫn là không yên lòng nói: “Chúng ta cũng không có nhiều tiền để dưỡng bọn họ như vậy nha!”

Lăng Tiêu như là nghe được chuyện cười lớn: “Cũng đã treo biên chế quân doanh ở phương Bắc, sao chúng ta phải nuôi chứ? Đó là chuyện Hoàng Thượng phải bận tâm.”

Chữ Dịch Phong cách rất xa hiểu biết của người khác, Lăng Tiêu chính là cầm bạc của Hoàng Đế nuôi thân binh của mình, Chữ Dịch Phong có chút không rõ Lăng Tiêu tại sao muốn làm như thế, hơn nữa dưỡng nhiều người như thế làm cái gì đây? Lăng Tiêu không nói, có điều Chữ Dịch Phong cũng yêu thích luyện binh, cũng sẽ không xoắn xuýt nữa.

Những tháng ngày này Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong trải qua rất phong phú, Chữ Dịch Phong mỗi ngày đi đến quân doanh luyện binh, Lăng Tiêu chính là một nửa “thỏ hoang đẽ”, quan viên bên trong đất phong cũng hiểu rõ, Vương gia của bọn họ không để ý tới chính sự, mà đối với Lăng Tiêu thì nói gì nghe vậy.

Vừa bắt đầu chúng quan viên đối với Lăng Tiêu cũng không phải rất tín phục, trong quân doanh này chút chuyện nhỏ mọi người đều biết, Lăng Tiêu cùng Vương gia đi đứng, ngồi, nằm đều cùng một chỗ, mọi người đều nói vị tiểu Hầu gia này là dựa vào khuôn mặt mà ngồi lên vị trí này, cho rằng bỏ lên giường Vương gia liền có thể hô mưa gọi gió sao? Chúng quan viên xem thường nhất là loại người nịnh sùng, nhưng không tới một tháng Lăng Tiêu liền để bọn họ biết sự lợi hại của nịnh sùng.

Lăng Tiêu đầu tiên là mang theo thân tín tra rõ một lần nợ cũ trong đất phong mấy năm qua, vừa bắt đầu các quan lại còn không lưu ý, việc này cần phải có học vấn rộng bọn họ không tin Lăng Tiêu có thể nhìn ra cái gì, liền tỏ rõ tùy ý Lăng Tiêu tra không một chút lo sợ nào, đáng tiếc Lăng Tiêu chỉ dùng không tới ba ngày liền đem tất cả món nợ roi móc nợ rớt, tất cả đều tìm được.

Lăng Tiêu lúc đó liền bãi miễn một viên quan tứ phẩm hai viên quan lục phẩm, Lăng Tiêu nói rất rõ ràng, người có thể nhận hối lộ nhưng không thể ăn hối lộ, người trong quan trường giờ trò này tới tới lui lui nhưng Lăng Tiêu so với bọn họ còn thành thực hơn, biết chuyện này khẳng định là không ngăn chặn được, song cũng không thể không có cá, Lăng Tiêu không phải người không có tình người, nhưng liên quan đến chuyện trọng đại, như là sắp xếp lương thảo, trưng thu thuế, những chuyện như vậy nếu như dám giờ trò vậy cũng đừng trách hấn lòng dạ ác độc. Cùng ngày sau bãi miễn chức quan ba người kia, gia đình quan viên ôm hòm ngân phiếu tìm đến Lăng Tiêu, còn có một vị phụ nhân ôm hài tử trong tay lột của mình đến khóc cầu, mí mắt Lăng Tiêu không nhúc nhích một cái, chỉ bàn giao thân binh: Đuổi ra ngoài, dám to gan gây sự, đánh chết.

Các phu nhân không nghĩ tới Lăng Tiêu thật sự dám động thủ, chuyện cười, ở trong nha môn tụ tập gây sự Lăng Tiêu tại sao không dám trừng trị, các phu nhân biết không còn biện pháp, khóc sụt sùi ôm hài tử trở về, cách ngày trong nha môn có một bầu không khí khác.

Chữ Dịch Phong có được sự bày mưu tính kế của Lăng Tiêu, từ trong quân doanh tới thuận tiện động viên thủ hạ các quan lại một hồi, hai người một vai chính diện một xướng phản diện, Lăng Tiêu nhìn thấy sợ hãi trong mắt mọi người trong lòng có chút thích ý, lúc ở trong Hoàng thành khó như vậy mình cũng có thể trụ chân, chứ nói chỉ là mấy người các người quê mùa chưa từng va chạm xã hội!

Lăng Tiêu mới vừa đứng vững chân liền bắt đầu theo đường lối dụ dỗ, thuật dùng người không thể là lúc nào cũng dùng thủ đoạn cứng rắn, quốc tang tuy rằng không thể có hoạt động tiêu khiển nhưng ngày lễ các quan lại vẫn lén lút đi lại một phen, nháy mắt liền tới ngày kinh trập[4], vì chuyện lúc trước nên không ai dám tặng lễ cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu tự mình trước tiên chuẩn bị nhiều phần hậu lễ sai người lần lượt đưa qua. Lăng Tiêu của cái thâm hậu, đưa đi đều là trân bảo, các quan lại nhìn lễ vật trong lòng thở phào nhẹ nhõm: Lăng tướng cũng không phải người khó chơi. Tiếp theo lại thờ dài một hồi, để Lăng tướng đem lễ đưa tới trước! Chúng quan viên vội vã cũng chuẩn bị lễ viết xong danh sách lễ đưa qua, từ đó thì có qua có lại.

[4] Kinh trập: 惊蛰

✦ [jīngzhé] kinh trập (vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba)

Kinh Trập là 1 trong 24 tiết khí của lịch nhà nông, được xây dựng dựa vào sự chuyển động của Trái Đất xung quanh Mặt Trời, bắt đầu từ tiết Lập Xuân, sau đó kế tiếp là các tiết: Vũ Thủy, Kinh Trập, Xuân Phân, Thanh Minh, Cốc Vũ, Lập Hạ, Tiểu Mãn, Mang Chủng, Hạ Chí, Tiểu Thử, Đại Thử, Lập Thu, Xử Thử, Bạch Lộ, Thu Phân, Hàn Lộ, Sương Giáng, Lập Đông, Tiểu Tuyết, Đông Chí, Tiểu Hàn, Đại Hàn.

Theo dương lịch, tiết Kinh Trập rơi vào ngày 5 tháng 3 (hoặc ngày 6 tháng 3 trong năm nhuận), “kinh” có nghĩa là làm kinh động, kinh sợ; “trập” chỉ các loại côn trùng. Vì trong mùa đông, các loại côn trùng đều rơi vào giấc ngủ đông, mãi đến tiết Kinh Trập mới bắt đầu có tiếng sấm đầu tiên và làm kinh động đến các loại côn trùng. Thường vào ngày này, chỉ có sấm động chứ không có mưa, chính nhờ tiếng sấm này mà các động vật, côn trùng đã ra khỏi giấc ngủ đông của mình bắt đầu bò lên mặt đất kiếm ăn.

Đứng ở một góc độ khác mà nói thì thường các loại côn trùng này đầu là côn trùng có hại nên vào thời xưa, mọi người đều cầu sự giúp đỡ từ vị chúa tể của muôn loài động vật – Bạch Hổ. Vì thế ngày Kinh Trập cũng là ngày mọi người cúng tế thần Bạch Hổ để cầu mong giảm thiểu các tác hại của côn trùng phá hoại mùa màng; vào ngày này, mọi người thường đem theo trứng vịt, thịt heo sống, ... đến các chùa miếu để dâng hương cho thần Bạch Hổ (thường được thờ chung với Thanh Long và Thạch Đản Đương tại các chùa miếu người Hoa) cầu bình an, may mắn.

Song song với phong tục cúng tế thần Bạch Hổ, vào ngày Kinh Trập, còn có 1 tục lệ thú vị tuy mang màu sắc mê tín nhưng nhìn chung vẫn là một hoạt động giúp mọi người xả stress sau những ngày làm việc căng thẳng, đó chính là tục lệ “đánh tiểu nhân”, vì theo quan niệm người xưa, thần Bạch Hổ cũng là khắc tinh của “tiểu nhân”, cho nên phong tục này được thực hiện trong ngày Kinh Trập.

Lăng Tiêu dẹp yên mọi chuyện tâm tình khá hơn nhiều, bồi tiếp Chữ Dịch Phong chuẩn bị tế tự ngày kinh trập, hai người dậy sớm cùng đi theo quan viên cấp bậc cao đồng thời đến Vạn Phật- Thành Bắc vì dân chúng đất phong cầu phúc, khi tế Bạch Hổ mỗi người tiến vào đều dâng lên nguyên bảo[5], bận rộn xong cũng đã đến giờ Ngọ, Chữ Dịch Phong ra lệnh các quan viên đi theo trở về, mình thì cùng Lăng Tiêu hồi phủ.

[5] Nguyên bảo: 元宝

✦ [yuánbǎo] nguyên bảo: đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng.

Anh Vương phủ hiện tại xây dựng đã gần xong rồi, chỉ còn lại trong vườn chưa tu sửa hoàn mỹ, Lăng Tiêu yêu cầu nhiều bàn đá ghế đá trong vườn cũng

đã thay đổi hai bộ, Lăng Tiêu cũng không gấp, yêu cầu cần phải thập toàn thập mỹ.

Trở về phủ Chử Dịch Phong đi vào bên trong phòng ngủ lục xem nửa ngày, Lăng Tiêu thay đổi y phục thì nhìn thấy Chử Dịch Phong ngồi dưới đất lục tung lên, đi tới xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong hỏi: “Muốn tìm cái gì?”

“Chính là...” Chử Dịch Phong dùng sức chỉ về cái khóa trên lưng, tay vẫn không ngừng lục tung, đứt quãng nói: “Tìm... Cái kia, năm ngoái ở trên trong khu vực săn bắn huynh, huynh cho ta cái kia... A a chính là cái này!”

Chử Dịch Phong tìm ra một cái hầu bao cũ, đứng lên đi tới mở cho Lăng Tiêu xem: “Ha ha, chính là nó! Năm ngoái ở trong khu vực săn bắn huynh cho ta điểm tốt, huynh không phải nói đây là tránh ngũ độc sao? Ha ha... Ta sẽ mang theo.”

“Nói là kinh trập nhưng cũng không có nhanh như thế.” Lăng Tiêu thấy y hứng thú cao trong lòng cũng cao hứng, cầm hầu bao ngửi một cái, cười khê: “Trong này được liệu đều đã qua một năm rồi, không tốt, ta sẽ phối cho đệ cái khác.”

Lăng Tiêu gọi nha hoàn tới ra lệnh: “Đi sai người đến chỗ Tổ Thái y, lấy trọng lâu, bán cành liên, lang độc, cây xương bồ còn có cây Bội Lan mỗi loại hai lạng.”

Nha hoàn đáp lại rồi đi, không lâu sau mang theo một cầm hộp đến, bên trong đặt không ít được liệu Lăng Tiêu yêu cầu, còn có một chút nhụy hoa, nha hoàn kia nói: “Thái y hỏi tướng gia có phải là phối ngũ độc hầu bao, nếu phải, bên trong hộp cho thêm chút nhụy hoa là tốt nhất, tướng gia có thể dùng.”

“Tổ Thái y quả nhiên hữu dụng, đi đi.” Lăng Tiêu để nha hoàn lui xuống, chính mình đi lấy hầu bao trong hòm ra, chọn hai cái hầu bao màu trắng có kỹ thuật thêu tốt để một bên, cầm trang giấy mở ra, mở hòm được ra bốc thuốc, đem được liệu trộn xong lại lấy nhụy hoa bỏ vào, tính tế ngửi một cái lại bỏ thêm cây Bội Lan vào, sau khi phối xong đem hỗn hợp được liệu bỏ vào trong hai cái hầu bao buộc chặt, cầm một cái đưa cho Chử Dịch Phong: “Người xem.”

Chử Dịch Phong tiếp nhận ngửi một cái, cũng không nói lên được cái gì, ngây ngô nở nụ cười: “Để ngửi, huynh thật là lợi hại... Cái gì cũng biết.”

“Lúc ở Hối Tín viện đệ nhìn y thư sơ qua cũng có thể biết.” Lăng Tiêu cười khê, cầm hầu bao đeo vào bên hông cho Chử Dịch Phong, tự mình cầm một cái khác cũng mang vào người, cười nói: “Được rồi, cái cũ kia ném đi.”

Chử Dịch Phong lắc đầu một cái cầm lấy hầu bao cũ thả vào trong lưng, lại đem lưng vừa nảy y làm loạn sắp xếp xong, nhỏ giọng nói: “Huynh cho ta sao có thể ném, ta trước tiên cất đi, sau này lấy ra nhìn.”

Chử Dịch Phong tỉ mỉ thu dọn đồ đạc, Lăng Tiêu cười cười ngồi xuống cắn hạt dưa nhìn y dọn dẹp, không lâu sau đến thời gian cơm tối, hai người đang trong quốc hiếu không thích hợp uống rượu cho nên không thiết yến, chỉ mệnh các quan lại từng người hồi phủ cùng nhà mình đoàn viên.

Vì hiếu kỳ đồ ăn trong ngày thường phân lệ đều giảm phân nửa, món ăn không nhiều nhưng đều là món Chử Dịch Phong thích ăn, Lăng Tiêu cho người lui xuống, hai người hôn nhẹ ầm áp dùng cơm tối.

“Ta mới vừa xem lễ vật ở gian ngoài, sao nhiều như thế.” Chử Dịch Phong cúi đầu xới cơm hỏi: “Có tốt không a?”

Lăng Tiêu gấp cho Chử Dịch Phong một khối sườn kho, nở nụ cười: “Có cái gì không tốt? Trước đó vài ngày vì ta lập uy, hiện tại đã ra oai phủ đầu, những việc này vẫn là mắt nhắm mắt mở cho qua mới tốt.”

“Ồ.” Trước giờ chuyện gì Chử Dịch Phong cũng đều nghe Lăng Tiêu, gật đầu không nói gì nữa, Lăng Tiêu cười cười: “Cho ta không phải là đưa cho đệ sao? Ta bây giờ ngay cả phủ đệ cũng không có, mỗi ngày ăn của đệ uống của đệ, được có chút hồi lộ đưa đến hiệu kính Anh Vương điện hạ không thể thiếu rồi.”

Chử Dịch Phong gật đầu nở nụ cười, hài lòng nói: “Đúng vậy, lát nữa đem những thứ đó cho vào kho phòng của chúng ta đi.”

Kho phòng của chúng ta, Chử Dịch Phong yêu thích tất cả đồ vật chung của hai người.

Vào buổi tối Chử Dịch Phong đi tắm rửa, Lăng Tiêu trước tiên rửa sạch người khoác lên y phục rồi đến gian ngoài mở ra các lễ vật mà các quan lại đưa tới, đều là đồ cổ tranh chữ, Lăng Tiêu không lắm lưu ý, chọn vài món vô cùng tinh xảo lưu lại chuẩn bị đặt vào trong phòng, còn lại tất cả đều thả lại trong kho phòng.

Chử Dịch Phong còn chưa ra, Lăng Tiêu chậm rãi mở lễ hộp nhìn kỹ, lúc nhìn thấy lễ vật của Hoa Hiên Hân Lăng Tiêu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Chử Dịch Phong không thích người này, Lăng Tiêu nhìn đồ vật trong hộp găm cười nhạt, đường đường một võ tướng lại giờ trở này còn không đủ tư cách.

Trong hộp găm đặt một thanh ngọc thể, Lăng Tiêu cầm đến nhìn kỹ, toàn thân ôn hòa trơn bóng còn rất trong suốt, không nhìn ra đây là ngọc thạch gì nhưng mơ hồ có thể thấy được dạ quang, trong phòng đèn đuốc sáng choang không hiện rõ, nếu như tắt đèn...

Lăng Tiêu trong lòng cười khê, Hoa Hiên Hân tám phần mười thật sự coi mình là nam sủng của Chử Dịch Phong, cầm cái này đến lấy lòng mình, ha ha... Lại nhìn quyển sách trong hộp găm, Lăng Tiêu lấy ra tùy ý lật qua lật lại, bên trong xuân cung đồ cũng rất tinh xảo, Lăng Tiêu tiện tay đem sách vứt về trong hộp găm, cầm ngọc thể đi vào bên trong.

*Xuân cung đồ: những bức tranh vẽ cảnh giao hợp

Chữ Dịch Phong mới từ trong thùng nước tắm đi ra, Lăng Tiêu đến gần cầm qua một tấm khăn mềm mại phủ lên cho Chữ Dịch Phong, để y ngồi xuống lấy bố khăn vì y lau tóc, Chữ Dịch Phong thoải mái híp mắt, ôm eo Lăng Tiêu đem mặt chôn ở trên bụng Lăng Tiêu, rì rì nói: “Lẽ vật ở gian ngoài đều xem rồi chứ?”

“Xem rồi, tìm được đồ tốt.” Lăng Tiêu lau khô tóc cho y, đem bố khăn để qua một bên, trực tiếp đem Chữ Dịch Phong ôm vào trên giường, đi ra bên ngoài sai người đem bồn tắm ra ngoài, tự mình đem đèn tắt hơn phân nửa thu thập xong mới đi vào ngồi vào trên giường đem ngọc thể đưa cho Chữ Dịch Phong xem, cười khê: “Nhìn, đây là Hoa Hiên Hân đưa tới cho ta dùng, hiệu kính đệ.”

Chữ Dịch Phong nhìn thấy cũng lấy làm kinh hãi, mặt đỏ hồng nửa ngày mới cảm nhận được, nói lắp ba lắp bắp: “Hắn... Không phải, Huynh tức giận rồi sao?”

“Không có.” Lăng Tiêu khê vuốt má Chữ Dịch Phong, hắn sao có thể vì người như vậy mà tức giận, chuyện bên ngoài ra sao Lăng Tiêu thật sự không lưu ý lắm, nếu nói hắn cùng Chữ Dịch Phong, vậy thì chuyện này đúng là không đáng kể.

Lăng Tiêu cúi xuống khê hôn môi Chữ Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Đưa tới còn có một quyển xuân cung, ta nhìn thấy rất thú vị, trên đó nói cái này có dạ quang... Cắm vào hậu...”

Chữ Dịch Phong mặt như thiêu cháy ửng đỏ lên, Lăng Tiêu nhẹ nhàng hôn vành tai Chữ Dịch Phong một cái, nhẹ giọng nói: “Ngay cả màu sắc bên trong đều có thể thấy rõ, Phong... Để ta xem bên trong một chút có được không?”

Chữ Dịch Phong nghe như là bị câu nói này của Lăng Tiêu thôi miên, lúng túng nói không ra lời, gần đây hết chuyện này đến chuyện kia, hai người đã rất lâu không có chân chính thân thiết qua, tình dục bên trong thân thiết của Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu kích thích ra, thân thể không nhịn được từng trận run rẩy, Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong thân thể thành thực thấp giọng cười, tay lần theo vai của Chữ Dịch Phong xoa xoa, chạm đến phía dưới đùi một chút, thấp giọng nói: “Đã biết đệ thích mà, vậy thì dùng nha?”

Chữ Dịch Phong không chịu nổi Lăng Tiêu lần qua lần lại, khoe mắt hầu như muốn chảy ra nước mắt, trong lòng Lăng Tiêu vừa yêu vừa đau, cúi người hôn khoe mắt Chữ Dịch Phong, chậm rãi cởi ra y phục của mình...

Lăng Tiêu chỉ thoát ngoại bào lưu lại áo trong, kéo tay Chữ Dịch Phong tay để y xoa lên áo trong của mình, nhẹ giọng nói: “Xem này, ta mặc chính là áo lót của đệ...”

Đây là bí mật hai người thân mật nhất, Chữ Dịch Phong vuốt đường viền áo trong liền biết là của mình, trong lòng ảm áp nằm xuống chậm rãi tách chân ra, Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa phía trước của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, để ta xem một chút bên trong, được không?”

Chỉ cần là Lăng Tiêu yêu cầu Chữ Dịch Phong không có cách nào từ chối, Chữ Dịch Phong thẹn thùng cúi đầu, thấp giọng nghẹn ngào: “Ừm... Huynh nhẹ chút.”

Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong để lưng y đối diện với mình, lấy ra thuốc mỡ dưới gối, đem ngọc thể nắm trong tay, ở phía trên thoa thuốc mỡ, lại lấy chút thuốc mỡ chậm rãi mở rộng cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đã lâu không quan hệ nơi đó lại chặt hơn rất nhiều, Lăng Tiêu kiên trì nhẹ nhàng xoa xoa, thỉnh thoảng hôn lên mặt và tai Chữ Dịch Phong, ôn nhu an ủi nói vài lời tâm tình, chỉ chốc lát sau Chữ Dịch Phong liền thả lỏng ra, Lăng Tiêu nắm ngọc thể chậm rãi xen vào, chỉ có điều xen vào hai tác Chữ Dịch Phong liền nghẹn ngào, nhỏ giọng rên rì nói: “Lăng Tiêu... Van cầu huynh, đừng...”

“Đau?” Lăng Tiêu nhẹ nhàng xoa theo chu vi miệng huyết, xác thực đẩy mạnh không tốt lắm, nhưng ngọc thể này so với của bản thân còn kém hơn nhiều, sao lại không chịu nổi? Lăng Tiêu cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Dịch Phong, biết y là quá thẹn thùng, cúi người nhẹ nhàng hôn môi, nhỏ giọng dụ dỗ: “Đệ thả lỏng một chút, ta lấy ra.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, nghẹn ngào tận lực thả lỏng nơi đó, Lăng Tiêu xoa nơi đó cảm nhận được Chữ Dịch Phong phối hợp nhưng không có theo lời lấy ra, thuận thế lại đẩy mạnh một tác, Chữ Dịch Phong sưng sốt một chút biết lại bị bắt nạt, nức nở nói: “Huynh... Lấy ra... Khó chịu...”

Chữ Dịch Phong đến cùng là không chịu nổi hay là e lệ Lăng Tiêu vẫn phân biệt được, cúi người hôn nước mắt nơi khoe mắt Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Nghe lời, lập tức sẽ cắm vào toàn bộ, nghe lời...”

Chữ Dịch Phong biết mình đánh không lại Lăng Tiêu, đem mặt chôn ở trong lồng ngực Lăng Tiêu, tận lực thả lỏng để Lăng Tiêu chen vào, Lăng Tiêu hôn một cái lên trán Chữ Dịch Phong nói: “Thật nghe lời...”

Lăng Tiêu cảm ngọc thể nhẹ nhàng trừu sáp tận gốc, dạ quang Ngọc Thạch tỏa ra ánh sáng diu diu, xuyên thấu qua ngọc thạch trong suốt có thể mơ hồ thấy rõ vách thịt bên trong phần hồng, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy một trận hỏa từ bụng mình dấy lên, nhắm mắt đối với Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy bên trong, màu sắc rất ưa nhìn...”

“Ừm...” Chữ Dịch Phong không dám ngẩng mặt, lúng túng nói: “Tha... Tha cho đệ đi, thật sự... Thật sự không chịu nổi.”

Lăng Tiêu đáp ứng, lại cảm ngọc thể trừu sáp mấy lần, Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nghẹn ngào xin tha, Lăng Tiêu chậm rãi đem ngọc thể rút ra ném qua một bên, an ủi nhẹ nhàng xoa xoa nơi đó, cúi người chậm rãi tiến vào...

“Ừm...” Chữ Dịch Phong cảm nhận được Lăng Tiêu xâm nhập, theo tay Lăng Tiêu đem chân mở rộng hơn, bên trong rên rì còn dẫn theo chút mùi vị ngọt ngào, Lăng Tiêu chậm rãi đâm vào, hôn môi Chữ Dịch Phong bên tai nhỏ giọng chế nhạo: “Yêu thích cái nào a? Yêu thích của ta hơn sao?”

Chữ Dịch Phong gật đầu nhưng không nói lời nào, Lăng Tiêu trừng phạt nắm chặt phía trước Chữ Dịch Phong không cho y xoa nắn, thấp giọng nói: “Sau này không cho xoa chỗ này nữa, phía sau không thoải mái sao? Phong... Vừa nãy hỏi đệ đó? Nói...”

Chữ Dịch Phong không chịu được nữa, nghẹn ngào cầu: “Yêu thích... Yêu thích huynh, xoa nắn một chút đi... Ừm...”

“Nghe lời...” Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong chạm vào phía trước quả nhiên y không dám nữa, Lăng Tiêu ôn nhu đâm vào, đẩy đến điểm sung sướng nhất của Chữ Dịch Phong khiến Chữ Dịch Phong sẽ thoải mái rên rỉ. Lăng Tiêu thích nhất lắng nghe lời của Chữ Dịch Phong khi nằm dưới thân mình, khen thưởng tự ôn nhu vuốt ve phía trước Chữ Dịch Phong, hai người quấn quýt lẫn nhau, mê luyến an ủi thân thể lẫn nhau, không biết trôi qua bao lâu mới đồng thời phóng thích ra ngoài...

“Phong nhi ngày hôm nay thật nghe lời...” Lăng Tiêu khẽ hôn mi tâm Chữ Dịch Phong, cơ thể Chữ Dịch Phong vui sướng còn chưa tan đi hết, bị Lăng Tiêu vuốt một cái không nhịn được từng trận run rẩy, Lăng Tiêu nhìn thần thái Chữ Dịch Phong nhỏ giọng nói: “Còn muốn sao?”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt, do dự một chút vẫn là ôm cổ Lăng Tiêu, không hề có một tiếng động cầu hoan, Lăng Tiêu nhìn y cười khế, càng ôn nhu ôm lấy thân thể Chữ Dịch Phong...

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 69

Lập tức đã gần đến mùa xuân canh, gần đây Lăng Tiêu nhúng tay vào việc đồng áng mới phát hiện nông nghiệp ở phương Bắc vô cùng bạc nhược.

“Nói cho ta biết tại sao hiện tại còn ở dùng sức người để làm guồng nước tưới tiêu?” Lăng Tiêu nhìn thuê má năm ngoài mà đau đầu, nói tiếp: “Ồ Hoàng thành mấy năm trước đã phổ cập dùng sức vật kéo guồng nước tưới tiêu, hiện tại lại còn có người dùng nhân lực, thậm chí có nơi guồng nước còn không có.”

Viên quan quản việc nơi này là Lương Khâu Kiệt lập tức ra khỏi hàng nói: “Lăng tướng có chỗ không biết, dùng sức vật kéo guồng nước rất tốt, triều đình cũng đã đến kiến tạo nhưng việc này cũng phải phụ thuộc vào trong nhà nông hộ có sức vật mới được... Phương Bắc không như Hoàng thành và phương Nam giàu có dồi dào, muốn phổ cập thực sự không dễ dàng.”

Vào lúc này Lăng Tiêu mới càng rõ ràng thấy ở trong Hoàng thành và ở các địa phương khác rất nhiều chỗ trên thực tế không giống nhau, ở trong Hoàng thành các đại thần tính toán cảm thấy việc này không sai, báo lên Hoàng Đế đóng đại ấn liền thành, chỉ riêng nói về việc tưới tiêu này các quan lại và Hoàng Đế có khi nào thật sự đi làm qua? Không cần làm qua, chỉ là đi thực địa khảo sát cũng không có.

Lăng Tiêu trong lòng tính toán suy nghĩ, suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm nay là năm đầu tiên Vương gia tiền nhiệm, nhất định phải làm ra thành tích...”

Lăng Tiêu nhìn tình hình nông thu của năm ngoái, sau đó nói: “Dùng sức vật kéo guồng nước tưới nhất định phải phổ cập trong vòng ba năm, lần này có thể phải bỏ ra không ít nhân lực, giải phóng được nhân lực thì bách tính mới có nhiều tinh lực đi mở mang đất hoang.”

“Khai phá đất hoang?”

Lăng Tiêu gật gù: “Đúng, khai phá đất hoang, ngày hôm qua ta đã đem đất phong để cày ruộng, còn có đem đất hoang thống kê một hồi, phương Bắc hoang vắng có đất hoang như vậy nếu như hàng năm mở ra khai hoang thì có thể có mấy ngàn mẫu đất mới, điều này nói rõ nhân lực lúc đó sẽ thiếu nghiêm trọng.”

Lương Khâu Kiệt do dự hỏi: “Lăng tướng nói có lý, nhưng nói cho cùng vẫn là vô ích, bách tính trồng trọt có thể kiếm được một chút tiền, quay đầu lại cũng không có tiền nhân rồi sẽ không mua thêm sức vật.”

“Vị lẽ đó ta nói chính là điều này.” Lăng Tiêu trầm giọng nói: “Trước tiên năm nay Vương gia sẽ miễn không nạp thu thuế, nông hộ chỉ cần nạp hoàng thuế. Điều thứ hai, triều đình đã cung cấp bạc để kiến tạo guồng nước bây giờ sẽ dùng tới, nhân gia thống kê nhà nào có sức vật nhân gia cho bọn họ bạc để họ xây dựng sức vật kéo guồng nước, không có sức vật nhân gia đem phần bạc này tồn vào trong kho, nói rõ với mọi người trong vòng ba năm nhà nào mua sức vật thì đem phần bạc cho nhà đó dùng, nếu không thì sau ba năm bạc này sẽ được sung công.”

“Điều thứ ba...” Lăng Tiêu dừng một chút mới tiếp tục nói: “Ta tra xét, bây giờ khai khẩn đất hoang muốn được công nhận phải giao nộp bạc là hai lượng bạc một mẫu, nông gia vốn là nghèo khó, hai lượng bạc này khi nào mới có thể tích góp đủ? Trong ba năm này phạm ai ở bên trong đất phong của ta khai khẩn đất hoang khi nạp bạc sẽ giảm phân nửa, một lượng bạc là có thể.”

Những người lo về công văn đem những lời Lăng Tiêu nói toàn bộ nhớ rõ, bàn tay khi viết không nhịn được run run, nếu Lăng tướng có thể đem ba điều này làm thành công... Thực sự là bách tính gặp đại phúc nhà.

Các quan lại trong phòng nghị chính liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được nói: “Lăng tướng... Nếu như vậy năm nay Vương gia trưng thu thuế sẽ không có bao nhiêu, chỉ có thể thu tượng trưng, hai năm sau cũng sẽ chịu ảnh hưởng, Vương gia có thể đáp ứng không?”

“Trước khi nghị chính ta đã cùng Vương gia thương nghị qua, Vương gia lòng từ bi, nghe nói lúc này làm như vậy đối với bách tính có lợi thì liền cho phép.” Lăng Tiêu nói năng trôi chảy bây giờ hẳn là người đứng đầu đất phong, nói cái gì chính là cái đó, có người đưa ra dị nghị thì Lăng Tiêu liền đem Chử Dịch Phong mang đến, kỳ thực hẳn nói cũng không sai, hẳn ra quyết định gì thì Chử Dịch Phong tất nhiên đều sẽ đáp ứng, có hỏi hay không có cái gì khác nhau?

Các quan viên trong lòng rung rẩy, trầm nghĩ vào buổi trưa thương nghị người mới quyết định chuyện này, sao lại có khả năng sớm đã nói với Vương gia? Người cho các đại gia đều là ngọc tử sao? Có điều không ai dám nói ra, trước đó vài ngày Lăng Tiêu một mạch bãi miễn quan chức của ba người lúc đó Chử Dịch Phong không nói cái gì phỏng chừng cũng sẽ đồng ý, hiện tại hẳn là người được sủng ái đây.

“Chúng đại nhân còn có cái gì muốn nói?” Lăng Tiêu mắt phượng khẽ nâng, nở nụ cười: “Có cái gì cứ nói ra là tốt rồi, bây giờ các người và ta đều là người của Vương gia nói không chừng mọi người còn phải đồng tâm hiệp lực, mỗi ngày nghị chính tiếp thu ý kiến quần chúng mới tốt.”

Lương Khâu Kiệt do dự, tiến lên một bước nói: “Lăng tướng ba cái chính sách này chứng thực là rất lợi dân lợi quốc, nhưng... Hạ quan sợ không thể mở rộng được, trong đất phong nhân khẩu đông đảo, đầu tiên Vương gia thật có thể tiếp thu việc giảm miễn thu thuế nhiều như thế sao? Bây giờ nông gia trung thuế là một phần hai mươi, nếu như không nộp thuế cho Vương gia thì sau này nộp thuế ba mươi phần trăm, Vương gia lập tức mất đi sáu phần mười thuế thóc của đất phong.”

Vừa nãy mình đã đem chuyện này nói chắc chắn như vậy nhưng người này còn dám nói thế... Lăng Tiêu cười khê, tài năng Lương Khâu Kiệt xem ra có thể dùng, chỉ ít hẳn thật sự muốn làm chút gì, Lăng Tiêu ôn hòa nở nụ cười: “Lương đại nhân yên tâm, việc ta mới vừa nói chính là thật sự, Vương gia đã đáp ứng rồi.”

Lương Khâu Kiệt nghi ngờ nhìn Lăng Tiêu vẫn tiếp tục nói: “Còn có chính là việc kiến tạo súc vật kéo guồng nước, Lăng tướng trước tiên muốn đem phần bạc này đưa xuống, có súc vật nhân gia liền bán lo guồng nước, không có thì thay thế bảo tồn một phần bạc này, hạ quan cho rằng chẳng bằng không có súc vật nông hộ tự kiến tạo dùng nhân lực kéo guồng nước, như vậy càng tốt hơn?”

Lời vừa nói ra không ít quan chức tán thành, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lương Khâu Kiệt chân tâm là đang vì bách tính suy nghĩ, cái này ta cũng từng nghĩ đến, nhưng ta muốn thay thế người dân bảo tồn phần bạc này, cũng nói rõ sau ba năm không nuôi nổi súc vật thì đem phần bạc này sung công chính là vì kích thích bách tính mua súc vật, bây giờ dùng phần bạc này cho bọn họ kiến tạo nhân lực kéo guồng nước sẽ không có ý nghĩa, bách tính quen với chuyện này thì khi nào mới có thể giải phóng ra nhân lực để khai hoang đất đây? Ta nói rồi, trong vòng ba năm nhất định phải phổ cập súc vật kéo guồng nước, cái này nhất định phải làm được.”

Lương Khâu Kiệt đắm chiêu, Lăng Tiêu đứng dậy trầm giọng nói: “Nói trắng ra, ba chính sách này hai cái trước để phục vụ cho cái thứ ba, mục đích cuối cùng của chúng ta đều là muốn bách tính có thể thu thêm một ít lương thực, có thể nộp thuế nhiều hơn cho quốc gia, nếu vậy phải khai hoang mới có nhiều lương thực.”

“Trung lương cho Hoàng thành không thể động, vậy trong đất phong của chúng ta không có thu được gì, để nông gia tích góp một ít lương thực, tích góp có thêm thì có tiền dư đi mua súc vật, đi mua đất hoang.”

“Các vị đại nhân cũng đều có học Trang Tử tự nhiên biết, nông gia nhọc nhằn khổ sở một năm rồi giao cho quốc gia thuế một phần hai mươi kỳ thực có thể chấp nhận, nhưng tá điền phải nộp thuế cho địa chủ bao nhiêu đây? Ít thì một phần năm thuế nhiều thì một phần hai thuế!”

Các quan lại có chút ngượng ngùng, Lăng Tiêu không để ý tới, hẳn ở phương Bắc không có Trang Tử, sợ cái gì, Lăng Tiêu tiếp tục nói: “Ta không tin tá điền đồng ý cho một nửa địa tô cũng không muốn tự mình đi mở hoang, đơn giản vẫn là không có bạc thôi, bây giờ giảm một nửa bạc, tá điền tự nhiên biết nên làm sao rồi.”

Lăng Tiêu vô ý xúc phạm đến lợi ích của quý tộc, lạnh nhạt nói: “Chính sách này ban xuống tá điền cũng sẽ không thể khai phá quá nhiều đất hoang, dù sao khai khẩn đất hoang cũng rất công phu, một lượng bạc một mẫu tuy nói tiện nghi nhưng nông gia cũng không dễ dàng có được. Chỉ vì để cho bọn họ thu thêm một chút khẩu phần lương thực thôi, tất nhiên địa chủ sẽ có nhiều lợi ích hơn.”

Lương Khâu Kiệt hơi suy nghĩ lại, lại nói: “Như vậy rất tốt, chỉ là... Hạ quan vẫn là lo lắng Vương gia bên kia...”

Lại vòng trở về, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Cái này các đại nhân yên tâm đi, Vương gia đã đáp ứng rồi, giờ ngo Vương gia từ trong quân trở về sẽ ấn ký, ta biết các đại gia sợ Vương gia thiết thời, ta bảo đảm sau khi ấn ký cái chính sách này ban hành xuống, sau ba năm đất phong nạp lương chỉ có thể càng nhiều hơn thôi.”

Lăng Tiêu sớm tính toán ở trong lòng rồi, thâm hụt tiền hẳn buôn bán có thể bù đắp, chỉ là tốc độ làm chuyện này không thể chậm được.

Các quan chức gật đầu tán thành, Lăng Tiêu lại bàn giao vài câu liền tản đi.

Giờ ngo Chử Dịch Phong trở về khi hai người ăn cơm Lăng Tiêu đem việc này nói với Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong nghe được mơ mơ màng màng, nửa hiểu nửa không hiểu, gật gù: “Huynh cảm thấy tốt thì làm theo ý này đi.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đã biết đệ sẽ đáp ứng mà, buổi sáng lúc cùng những người kia thương nghị phí đi của ta rất nhiều khí lực, lần tới lại có thêm đại sự gì nhất định để cho đệ cũng đi, để bọn họ cho rằng ta không theo quy củ.”

“Không có chuyện gì, ai dám nói huynh.” Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Ta tuy rằng nghe không hiểu lắm cũng biết rằng huynh nói cái này rất tốt, giống như vừa mới bắt đầu luyện binh, bỏ ra thời gian dài như vậy cho mọi người luyện thể lực cũng không có cảm giác gì, nhưng một năm sau nhìn lại hiệu quả

chậm rãi có thể nhìn ra.”

Lăng Tiêu gật đầu nở nụ cười: “Vẫn là Phong nhi rõ ràng, so với những quan văn kia thông suốt hơn nhiều, nói cho cùng bọn họ vẫn sợ làm tổn thương lợi ích của mình, kỳ thực một khối bạc này ta vẫn sẽ không động.” Lăng Tiêu không có ngại thờ tùy tiện cái cách như vậy, đem quan hệ sản xuất tiên tiến với sức sản xuất lạc hậu lúc này kết quả tất nhiên là thất bại, Lăng Tiêu chỉ muốn cố gắng hết sức ở trong đất phong vì Chử Dịch Phong làm ra một chút thành tích. Trong thời gian ngắn sẽ làm Chử Dịch Phong ở đất phong thu được danh vọng, nhưng những thành tích này về sau ý nghĩa sẽ càng lớn hơn.

Chử Dịch Phong được Lăng Tiêu khen ngợi rất hài lòng, gấp một khối thịt sấy khô đặt ở trong bát của Lăng Tiêu, cười cười nói: “Ta thấy những món này ăn rất ngon, cũng là do đầu bếp của chúng ta làm?”

“Không sai.” Lăng Tiêu ném thử một chút rồi nở nụ cười: “Lần trước không phải đệ nói sáng sớm húp cháo không có khẩu vị sao, trước đây ta có xem qua một cách ướp thịt hươu ăn rất ngon liền đưa cho bọn họ để tìm được các loại hương liệu vật liệu rồi ướp thịt, lúc muốn làm chỉ cần lấy thịt ra dùng sống dao đem thịt băm nhuyễn như chà bông rồi sấy khô như thế là ra món này.”

Lăng Tiêu cũng gấp cho Chử Dịch Phong một khối, cười nói: “Ngày hôm nay làm được bao nhiêu đây thôi, nếu như đệ thích sau này để bọn họ lúc làm điểm tâm thì làm thêm món này kèm theo, cái này ăn với cháo rất ngon.”

Chử Dịch Phong gật gù: “Ăn rất ngon, sau này buổi sáng chúng ta sẽ ăn cái này, không cần lại làm chân giò hun khói lạp xường... quá chán.”

“Ừm, ta trở về dặn dò bọn họ.”

Chử Dịch Phong rõ ràng lấy không ít thịt chà bông bỏ vào trong bát trộn với cơm tẻ, lập tức bới thêm hai bát cơm, Lăng Tiêu nhìn buồn cười: “Đây là tật xấu, thích ăn thì cứ như vậy.”

Chử Dịch Phong nở nụ cười, chỉ chốc lát sau hai người ăn xong, Lăng Tiêu gọi người đi vào đem bàn thu thập, lại phản phô những lời Chử Dịch Phong mới vừa nói, rồi kéo tay y đi vào bên trong: “Buổi chiều đệ đừng đi quân doanh, cả ngày đi luyện binh đệ xem có Vương gia nhà ai mà giống như đệ không? Đệ bận bịu thành ra dạng này cũng không ai cho đệ thêm bổng lộc.”

Chử Dịch Phong cũng biết gần đây mình có chút quá bận, cười cười nói: “Huynh cũng biết, ta rất yêu thích luyện binh...”

Lăng Tiêu kéo y ngồi xuống, lấy một chung nhỏ son tra đã nấu thành tương đến, cầm cái muỗng nhỏ bằng bạc lấy mấy muỗng tương bỏ vào trong chung trà, lại lấy nước nóng rót vào chung trà, dùng muỗng bạc khuấy nhẹ rồi đưa cho Chử Dịch Phong: “Đây là ta bỏ thêm mật ong rừng, so với trước đây vị càng ngon hơn một chút, đệ nếm thử.”

Chử Dịch Phong khẩu vị quá tốt, Lăng Tiêu sợ y sau khi ăn cơm tiêu hóa không tốt tổn thương dạ dày, mỗi ngày buổi trưa buổi tối sau khi ăn cơm đều dụ dỗ y dùng một ít son tra để tiêu cơm, cũng may Chử Dịch Phong cũng yêu thích những món ăn vặt có vị chua ngọt này.

Chử Dịch Phong nâng chung trà tham lam ngửi hương vị chua ngọt tỏa ra từ nước nóng, không kịp đợi thổi cho nguội muốn lập tức uống, Lăng Tiêu xoa nhẹ trán của y nói: “Đã sớm muốn thương lượng với đệ, bây giờ chúng ta ở đất phong không cần phải liệu mình như thế, ở đây còn có nhiều quan chức sau này chỉ cần không có đại sự, chúng ta buổi sáng thì làm việc công, được nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, được không?”

Chử Dịch Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, hiện ở trong quân doanh có mình nhìn chăm chú cũng như không, lại nói còn có Lỗ Vi Sơn, Chử Dịch Phong gật đầu nở nụ cười: “Được, nghe lời huynh.”

“Thật nghe lời.” Lăng Tiêu nở nụ cười, ôm lấy Chử Dịch Phong chờ hán uống cạn nước rồi nói: “Nằm một chút đi?”

Chử Dịch Phong gật gù: “Nằm một chút.”

Lăng Tiêu nguyên bản không quen nghỉ trưa nhưng sau khi ở cùng Chử Dịch Phong Lăng Tiêu càng ngày càng trọng thị đạo dưỡng sinh, mỗi ngày sau khi dùng bữa trưa sẽ bồi tiếp Chử Dịch Phong nằm một lúc, hai người ngủ không được thì ôm nhau nói chuyện một chút lãng lãng hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 70

Hai người ở đất phong trải qua những tháng ngày nhàn nhã, sau đó rất nhanh đã tới ngày chung thất của Tiên hoàng.

*Tùy theo tục từng địa phương, có nơi coi cúng 49 ngày là lễ lớn, có nơi lại coi cúng 100 ngày mới là lễ lớn. dịp này, nội ngoại đến dự lễ, bà con cộng đồng đều có lễ đến thắp hương. Chủ nhà thường mời quan khách bữa cơm thân mật.

Vì tỏ ra chí hiếu lần này tang sự được Hoàng thượng làm vô cùng long trọng, thời điểm cúng thất cuối tự nhiên không thể chênh lệch, cũng chấp thuận cho

mấy vị Vương gia ở đất phong đến Hoàng thành, trong đó bao gồm cả Chử Dịch Phong.

Lăng Tiêu đã chuẩn bị lễ vật từ sớm, đem việc công giao lại cho Lương Khâu Kiệt, cùng Chử Dịch Phong khởi hành sớm 10 ngày đi tới Hoàng thành. Lăng Tiêu sợ đông người nhiều chuyện nên cũng không mang theo quá nhiều quan lại và người hầu, chỉ mang theo chừng mười người hầu cận và 500 thân binh. Dọc đường đi không thông báo cho các quan địa phương, không khoa trương thanh thế, có chừng mực nhanh chóng tới Hoàng thành mà chỉ mất 7 ngày.

Chử Dịch Phong đến Hoàng thành cùng ngày Hoàng thượng phái Tả Thừa tới đón. Lăng Tiêu từ sớm đã chuẩn bị cho Chử Dịch Phong một thân y phục màu trắng không đeo ngọc bội hầu bao các loại đồ vật, trên đầu cũng chỉ mang theo một thanh bạch ngọc trâm, toàn thân không có bất luận một đồ vật xa hoa nào, mà Lăng Tiêu cũng như vậy. Chử Dịch Phong đến Hoàng thành nhớ tới Tiên hoàng về mặt càng bị thương tiêu tụy, lại trang bị một thân hiếu phục, dù là Tả Thừa ở trên chôn quan trường đắm chìm nhiều năm nhìn thấy trong lòng cũng không khỏi xúc động. Anh vương đứng là bị úy khuất.

*Hiếu phục: đồ tang

Chử Dịch Phong có phải thật muốn tranh trừ hay không người có mắt đều nhìn ra, nhưng y quân công cũng bải, thất phu vô tội nhưng vì mang ngọc mắc tội, Hoàng thượng và Tuệ vương kiêng kỵ y cũng không phải là không có đạo lý, Tả Thừa trong lòng thở dài, cho Chử Dịch Phong hành lễ theo lễ nghi rồi dẫn Chử Dịch Phong vào thành.

Lăng Tiêu theo sát phía sau, hai người đồng thời tiến cung bái kiến Hoàng đế. Đây là lần đầu tiên hai người bái kiến Tân hoàng, một phen lễ tiết hạ xuống đã nửa ngày, Hoàng thượng vội vã sai người đem ghế ngồi, Hoàng đế nhìn Chử Dịch Phong một lát rồi thở dài: “Phong nhi, mấy tháng này khổ cho con, không phải trẫm không thương tiếc con, thân là Hoàng tộc thì phải đảm đương phần trách nhiệm này, chuyện ở phương Bắc công lao của con rất lớn, tuy nói không thể tới kịp tận hiếu cho Tiên hoàng nhưng nghĩ đến Tiên hoàng sẽ không trách cứ con, càng hiểu hiếu tâm của con.”

Mấy lời nói đó rất hay ho, nếu những lời này Chử Dịch Phong nghe từ một năm trước không chừng y vẫn tin là thật. Nhưng đáng tiếc, qua mấy tháng cơ khổ ở phương Bắc, sự tín nhiệm của y đối với Hoàng thượng đã dần hao mòn hết. Nếu không phải lúc đó quân sự phương Bắc vẫn còn hung hiểm, Chử Dịch Phong căn bản sẽ không xin ân huệ để về triều. Nhưng tình huống khi ấy ai cũng biết, Hung Nô đã kí kết hiệp ước, quân đội cũng đã rút lui mà Hoàng thượng vẫn không cho phép Chử Dịch Phong hồi triều.

Chử Dịch Phong tâm tư đơn thuần y không biểu hiện ra nhưng cái gì y cũng hiểu, Hoàng thượng lúc đó là ý gì y đều hiểu, cũng bởi vì quá rõ ràng nên trong lòng mới tổn thương càng sâu.

Nếu nói là trong lòng Chử Dịch Phong đối với Hoàng thượng không oán khí là không thể, vì lẽ đó đang nghe Hoàng thượng thanh tình tịnh mậu (tình cảm dạt dào) nói mấy câu nhưng Chử Dịch Phong một chữ cũng không chịu nói.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, này tên ngốc lại vờ ngớ ngẩn đây, trong lòng tiếp tục khó chịu thì cần gì phải thể hiện ra ở bề ngoài chứ?

Hoàng thượng nói nửa ngày mà Chử Dịch Phong cũng không phản ứng nên có chút mất mặt, Lăng Tiêu ra khỏi hàng nói: “Kính xin Hoàng thượng thông cảm, Anh vương điện hạ từ sau khi Tiên hoàng băng hà đến nay mỗi ngày mất ăn mất ngủ suy nghĩ sâu sắc dẫn đến mệt mỏi, từ Hiền Hách Sa một đường chạy về đây càng bồn ba mệt nhọc, chắc là quá mức bi thống. Hoàng thượng là người chí hiếu, tự nhiên rõ ràng tâm tình của Anh vương điện hạ.”

Hoàng thượng miễn cưỡng có cái bậc thang đi xuống, người nhìn Chử Dịch Phong thân hình đã cao lớn biết tính khí của nhi tử thứ hai của mình gât gù cũng không nói cái gì, lại hỏi vài câu về chuyện trong đất phong tâm trạng hòa hoãn một chút lại ân cần nói: “Nhưng con còn muốn cái gì không?”

Chử Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng một chút, thấp giọng nói: “Con muốn đi bái tế Hoàng gia gia.”

Hoàng thượng thở dài: “Thôi, đi thôi.”

Lăng Tiêu theo Chử Dịch Phong ra khỏi đại điện chạy đến Thái miếu, nói đến Tiên hoàng ông đối với Lăng Tiêu cũng không sai, chuyện ông mất mà mình không thể trở về trong lòng Lăng Tiêu cũng có chút khó chịu, bởi tiếp Chử Dịch Phong dập đầu bái tế. Chử Dịch Phong quý lâu không đứng lên nói, Lăng Tiêu lấy tay đỡ y lên thấy trên mặt y tất cả đều là nước mắt, trong lòng Lăng Tiêu tê rần, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, đứng lên đi, mấy ngày nay đã ăn không ngon ngủ không ngon, khóc tổn thương thân thể thì phải làm sao đây?”

Lại một lát sau Hoàng hậu phái người tới khuyên, Lăng Tiêu vừa hồng lại khuyên mới đỡ Chử Dịch Phong lên. Hoàng hậu phái một nữ quan phúc thân đến truyền lệnh: “Hoàng hậu nương nương khẩu dụ: Tiêu nhi rời nhà nhiều tháng, trong phủ thân nhân tất nhiên rất mong nhớ, vẫn là trước hết nên hồi phủ đi, buổi chiều gia yến thì gặp cũng không muộn.”

Lăng Tiêu khom người: “Tạ Hoàng hậu nương nương từ tâm.” Nói xong lại vì Chử Dịch Phong sửa sang lại y phục nhỏ giọng nói: “Những lời ta nói lúc trước đệ có nhớ kỹ không? Không nên nói thì đừng nói, cũng không thể vô lễ như khi này, biết không?”

Chử Dịch Phong trong mắt còn ngậm lệ, gât gù, Lăng Tiêu biết trong lòng y oan ức, e ngại nhiều người cũng khó nói cái gì, chỉ nói: “Trở về ta lại nói cho đệ.”

Chử Dịch Phong theo nữ quan của Hoàng hậu đi Lâm Chi Cung, gặp Hoàng hậu sẽ không giống như gặp Hoàng đế có nhiều lễ nghi, Vi Hoa thấy Chử Dịch Phong thì chảy nước mắt, tự mình xuống nâng Chử Dịch Phong đứng lên, nước nờ nói: “Ta sợ khổ...”

Hoàng hậu xưa nay không hỏi chuyện lúc trước, chuyện lúc Tiên hoàng băng hà, Hoàng thượng ở Tuyên Đức Môn bị đâm làm tính khí càng ngày càng không tốt, Hoàng hậu cũng không dám khuyên can, mỗi khi nhớ tới Chử Dịch Phong thì đau lòng rơi lệ, bây giờ thấy nhi tử này biểu hiện trong lòng càng như bị đào đi mất một khối thịt, những giọt nước mắt nổi lên như những hạt châu hạ xuống. Nàng ôm Chử Dịch Phong khóc một hồi lâu, nữ quan

khuyên nửa ngày mới miễn cưỡng ngừng lại, hai mẫu tử đồng thời ngồi xuống. Hoàng hậu kéo tay Chử Dịch Phong tay nức nở nói: “Ồ đất phong con có khỏe không? Ta cho người thu thập mười mấy xe đồ vật đưa đến, có thể dùng được không?”

Chử Dịch Phong gật gù, miễn cưỡng nở nụ cười: “Mẫu hậu đưa đồ vật đều là đồ tốt, con cho cất hết vào kho phòng, không nở dùng.”

Nghe xong lời này Hoàng hậu càng không ngừng được nước mắt, than thở: “Hải tử ngọc, sau này con thiếu cái gì hết cái gì thì nói với ta, chuyện đại sự tuy rằng ta không làm chủ được nhưng những chuyện vặt vãnh này tự nhiên không thể để con thiệt thòi, bây giờ ở đất phong còn lạnh lắm không? Ta cho người chuẩn bị không ít bông tơ chuyển đến cho con, con mang về, chắc nhất định phải may cho thật dày, dù có nóng cũng không thể để thân thể bị lạnh, con phải nhớ kỹ?”

“Ừm” Chử Dịch Phong gật gù: “Mẫu hậu yên tâm, chuyện trong phủ của con Lăng Tiêu đều quản lý rất tốt, không có cái gì không hài lòng.”

Hoàng hậu nghe xong lời này chỉ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cái gì không đúng nàng cũng không nói ra được, suy nghĩ một chút nàng nói: “Mẫu hậu chuẩn bị cho con mấy nha đầu rất tốt, trở về con mang tới đất phong để hầu hạ con đi, người đều là do mẫu hậu ngàn chọn vạn tuyển ra, hầu hạ người còn có trù nghệ đều rất tốt, có các nàng hầu hạ con ta cũng yên tâm chút.”

“Không cần.” Chử Dịch Phong cầm khăn cho Hoàng hậu lau đi nước mắt rồi nói: “Mỗi ngày con đều ở trong quân, chuyện mình có thể thu thập thì tự mình làm lấy, làm không được thì có Lăng Tiêu giúp con, không cần lại cho người theo con.”

Hoàng hậu thấy Chử Dịch Phong vẫn chưa thông suốt bèn nở nụ cười, tình hình bây giờ có rất nhiều lời không nên nói ra. Việc bên người Chử Dịch Phong không có nữ nhân hầu hạ vẫn khiến Hoàng hậu không yên lòng. Hiệu tại tang vợ chưa hết lại thêm một tang chế (chế là gì?), tuy không thể cưới thế nạp thiếp nhưng có nữ nhân hầu hạ làm ấm giường vẫn không phải chuyện xấu, như vậy trong lòng Hoàng hậu cũng có thể an tâm hơn. Trong lòng nàng vẫn coi Chử Dịch Phong là trẻ con, lúc chọn nha đầu cho y chỉ hận không thể chọn thêm mấy lão ma ma mới yên tâm.

Hoàng Hậu cũng không nói nhiều với y, thấy y không hiểu, cười nói: “Hải tử ngọc, con xem bên người Tiêu nhi không phải cũng cần dùng mấy nha đầu sao? Nghe mẫu hậu không sai, người ta một mình mẫu thân đã mất sớm, chí thân đều gần như không còn, như vậy cũng có thể khẳng định một mực cùng con đi phương Bắc hầu hạ con...”

Nói đến phương Bắc trong mắt Hoàng hậu lại hiện lên một tầng hơi nước: “Sau chung thất này con trở về đất phong, không có chiếu chỉ sẽ không được về triều... Sau này gặp lại không biết là năm nào tháng nào, có chút chuyện này con cũng không chịu nghe lời mẫu hậu sao?”

Thấy Hoàng hậu khóc nên Chử Dịch Phong vội vã đáp ứng nói: “Không phải là mấy nha đầu thôi sao, con mang theo là được, mẫu hậu chớ khóc...”

“Ừm, như vậy mới phải.” Hoàng hậu thở dài một hơi: “Với lại những nô tài của con ở trong Hoàng thành nếu muốn thì mang tất cả đi cũng được. Phủ đệ kia của con mẫu hậu giúp con quản lý, sẽ không sao đâu.”

Chử Dịch Phong gật gù: “Đều nghe mẫu hậu.”

Hoàng hậu thở dài, nhìn Chử Dịch Phong mặt mày càng ngày càng thanh tú anh tuấn trong lòng vừa cao hứng lại vừa khó chịu, hai mẫu tử lôi kéo tay nói chuyện nửa ngày.

Nói đến Lăng Tiêu sau khi trở về Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu liền đi vào thư phòng gặp Lăng Hầu gia. Lăng Hầu gia cùng Lăng Hiến đã sớm chờ, hôm nay cũng không phải hưu mộc, Lăng Hầu gia bây giờ cáo ốm quy ẩn cái này Lăng Tiêu đã sớm biết, nhưng Lăng Hiến cũng xin nghỉ trở về gặp hấn làm Lăng Tiêu có chút bất ngờ, mà Lăng Nho Học vẫn chưa về đây.

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, lúc trước hấn với Lăng Hiến cũng từng đối chọi gay gắt, có điều khi đó hai người còn tuổi nhỏ, sau đó Lăng Hiến cũng không có thật sự từng làm chuyện có lỗi với hấn và Lăng Trĩ, Lăng Tiêu đối với hấn cũng không có thù hận gì.

“Nhị đệ có khỏe không?” Lăng Hiến thở dài: “Bọn họ Thiên gia chi tranh, tội gì lôi kéo người nhà chúng ta vào.”

Lăng Hầu gia thấp giọng nói: “Lăng Hiến, trước khi nói chuyện chính mình phải suy nghĩ thật kỹ, lời này ở nhà mình nói một chút thôi, bây giờ Hoàng thượng đang truy tìm người mưu phản, con là đệ đệ trong Thuận Thiên phủ người bị bắt còn chưa đủ nhiều?”

Lăng Hiến liền vội vàng khom người nói: “Tôn nhi biết rồi.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vô sự, tóm lại là ở trong nhà chúng ta, trong nhà luôn luôn tốt phải không?”

“Đều tốt.” Lăng Hầu gia cười cười cho người hầu lo pha trà, Lăng Tiêu hiểu tâm tư của Lăng Hầu gia dù không nói cũng có thể hiểu được bảy, tám phần, không nói những việc khác, chỉ nói Lăng Tiêu không ra sức vì Hoàng thượng và Tuệ vương, hiện tại lại ở đất phong làm văn tướng cho Anh vương cũng không có cái gì không tốt, chỉ ít tránh thoát chuyện Hoàng thượng thay máu lần này, Lăng Hầu gia nhớ tới một tháng này Hoàng thượng đã bãi miễn xử tử các quan chức trong lòng cũng thở dài, cầm lấy chén trà thổi thổi, thấp giọng nói: “Ồ phương Bắc con có khỏe không? Ta nghe nói Anh vương căn bản mặc kệ chuyện chính sự, chính sự đều là do con tính toán, Tiêu Nhi... con làm cần.”

Một câu nói không nhẹ không nặng, Lăng Hiến không nhịn được ngồi thẳng lên, nhưng Lăng Tiêu vẻ mặt bất biến, vuốt cằm nói: “Những thứ này đều là ý tứ của Vương gia, việc chính sự Vương gia hiểu không nhiều, các quan chức đều xem người dưới thuận tay thì bóc lột, Vương gia vừa tiếp nhận những việc này không thể thiếu những cá nhân có thể giúp đỡ một chút.”

“Không nói Vương gia, chỉ nói riêng con, con nói thật.” Lãng Hầu gia thẳng tắp nhìn Lãng Tiêu: “Có thể không có lưu luyện quyền lợi? Làm như vậy đại đa số người trên đất phong đều coi con là người đứng đầu không sai chứ?”

Lãng Tiêu gạt mình, muốn hấn nói thật hấn đúng là rất hưởng thụ cảm giác đem tất cả nắm trong tay, là nam nhân thì không có cách nào không thích loại cảm giác muốn làm gì thì làm, cảm giác muốn chinh phục như khắc vào trong xương không thể khống chế dục vọng này quấy phá, Lãng Tiêu thừa nhận mình quả thật lưu luyện, gật đầu nở nụ cười: “Muốn nói không có chút nào lưu luyện thì không thể, nhưng Tôn nhi trong lòng rõ ràng, quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng lớn.”

Lãng Hầu gia nở nụ cười gật đầu: “Xem ra còn chưa làm đầu óc choáng váng, chuyện con làm chính sách gì Sử Phái đều nói với ta, không sai, rất nhiều chuyện ở bên trong đất phong cần thận trọng giải quyết, nơi đó người ít, tập tục truyền thống đều rất đơn giản, muốn phổ biến tân chính cũng dễ dàng lắm, chỉ một điều con phải nhớ kỹ, không nên chỉ vì lợi ích trước mắt, hiểu chứ?”

“Tôn nhi hiểu rõ.” Lãng Tiêu trong lòng thầm mắng Sử Phái, nếu không sao Lãng Hầu gia lại biết tất cả, lại là cái tên này không sợ chết mới nói linh tinh.

Lãng Hầu gia gật gù: “Đi gặp cô tổ mẫu đi, Trĩ nhi nghe nói con trở về cũng đã sớm chờ.”

Lãng Hiền nghe xong lời này trên mặt có chút không nhịn được, vội vã giải thích: “Lãng Y ở trong phủ của phu gia quy củ rất nhiều nhất thời không đi được cũng được.”

Lời này Lãng Hiền nghe cũng biết không chân thật, những quy củ này chẳng lẽ trong phủ Thi gia không có quy củ sao? Chuyện cười, lại nói Lãng Trĩ bây giờ còn có cái bụng lớn như vậy cũng đến nhưng Lãng Y không đến, Lãng Tiêu theo quân chinh chiến trở về người nào không biết? Vào lúc này không đến là ai không cho ai mặt mũi đây? Lãng Tiêu bây giờ bỏ đến vị trí văn tướng vĩnh dự trở về, Lãng Y không đến chỉ sợ phu gia của nàng cũng không hài lòng, một con đường tốt đã bị bản thân nàng lấp kín.

Lãng Tiêu cười cười: “Vô sự, con trước tiên đi vào hậu viện.”

Thi phu nhân và Lãng Trĩ ở phía sau đã sớm chờ, Thi phu nhân trong lòng gấp đến cơ hồ muốn đi đến phía trước tìm người, thấy Lãng Tiêu đến rồi vội vã kêu người lại, Thi phu nhân còn chưa nói chuyện thì Lãng Trĩ không nhịn được chảy nước mắt xuống, Lãng Tiêu vội đỡ Lãng Trĩ ngồi xuống cười nói: “Trĩ nhi bây giờ thân thể đang mang thai, cũng không thể khóc như thế hải tử trong bụng cũng không chịu nổi.”

“Ừm...” Lãng Trĩ nỗ lực ngừng rơi lệ, Lãng Tiêu nhìn kỹ vẻ mặt Lãng Trĩ, Lãng Trĩ hôm nay cũng không có thi phấn trang điểm, chải một kiểu tóc quý phi kể, tùy ý kết thêm mấy viên đông châu, hào phóng lại cao quý, mặc trên người một thân y phục màu Thủy Lam, áo choàng màu bạc, so với mấy tháng trước có phần phúc hậu hơn, áo bào rộng lớn nên cũng không lộ rõ thân hình nhưng nhìn qua vẻ mặt không sai, Lãng Tiêu yên lòng, quay đầu đối với Thi phu nhân nói: “Cô tổ mẫu mấy tháng này có khỏe không? Trong phủ cũng tốt chứ?”

“Đều tốt.” Thi phu nhân lau đi nước mắt, gật gù: “Mấy tháng này việc cũng nhiều, lúc trước Hầu gia có tin tức của con liền nói cho chúng ta, có thể biết tin của con trong lòng mới không lo lắng như vậy, sau đó biết con được phong văn tướng trong lòng ta vừa cao hứng lại vừa khó chịu. Anh vương điện hạ coi trọng con là chuyện tốt, nhưng phương Bắc xa như vậy...”

Lãng Tiêu thở dài, hấn cũng không thể nói mình ở phương Bắc góc chỉ có mấy năm thôi để an ủi Thi phu nhân và Lãng Trĩ, nhưng lời này nói ra để Hoàng đế biết phỏng chừng lập tức sẽ mang lấy tội mưu phản, nên không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ: “Hàng năm vẫn có không ít ngày có thể trở về, chuyện này có cái gì khó đâu.”

“Có cái gì? Còn không phải con vẫn không chịu kết hôn để ta sốt ruột?” Thi phu nhân nhớ tới cái này không nhịn được động khí: “Sao khuyên con nhiều lần mà con vẫn kéo dài, bây giờ quốc tang càng không thể cưới hôn, có phu nhân theo con ta còn yên tâm thêm một chút, hiện tại được rồi, lại không biết đến đời nào mới có thể định được hôn sự.”

Lãng Tiêu trầm nghĩ lúc này mới tốt đây, cười cười quyết tâm phải cố gắng an ủi Thi phu nhân một phen.

“Ca ca ở bên kia có thư thái không?” Lãng Trĩ hỏi tiếp: “Bên kia khí hậu không dưỡng người, thân thể ca ca chịu nổi sao?”

Lãng Tiêu nở nụ cười: “Huynh nào có yếu ớt như vậy? Bên kia so với bên này hơi lạnh hơn một chút, cũng không kém cái gì, muội có khỏe không?”

Lãng Trĩ lấy tay không sờ ở bụng dưới, gật đầu nở nụ cười: “Bây giờ thai đã ổn, có điều mỗi ngày cảm thấy buồn ngủ và mệt mỏi, cũng không có gì khác nữa.”

Lãng Tiêu gật gù: “Vạn sự chính mình cẩn thận một chút, em rể... Đối với muội có tốt không? Muội đang mang thai thân thể không tốt hấn có muốn nạp tiểu thiếp không?”

Lãng Trĩ nghe vậy đỏ mặt, lấp bắp nói: “Không có... Phu quân hấn rất thương muội, cha mẹ chồng cũng không có đề cập tới việc này.”

“Cái này con cứ yên tâm đi.” Thi phu nhân cười nói: “Em rể của con có thể làm gì Trĩ nhi chứ, bây giờ khắp Hoàng thành người nào không biết bọn họ tiểu phu thê hoà thuận, cha mẹ chồng của nó đều là người hiểu biết vạn vạn sẽ không xảy ra chuyện gì.” Lãng Tiêu yên lòng, nói tới chuyện này Thi phu nhân buông mắt xuống, lạnh lùng nói: “Lúc biết con trở về mấy ngày trước ta cho hai cô nãi nãi hay tin, Trĩ nha đầu rất sớm đã chạy tới, Đại tiểu thư cao quý, hiện tại còn không hề lộ diện đây, không oán không được...”

Lãng Tiêu nhún mày, gần đây hấn bận bịu không để ý tới, Lãng Y lại bị sao vậy?

Chương 71: Chương 71

Thị phu nhân hơi nhìn mắt xuống, hiển nhiên là trong lòng phiền chán vô cùng, quay đầu nói với Lý ma ma: “Nhị tiểu thư cũng ở nơi đây ngồi nửa ngày, để nó vào bên trong nghỉ một lát, Vân Hương, đem cho Nhị tiểu thư bát cháo tô yến đi.”

Vân Hương đứng dậy đối với Thị phu nhân và Lãng Tiêu gật đầu theo vào bên trong, Thị phu nhân lúc này mới lạnh lùng nói: “Con ở bên ngoài không biết, một năm này Đại tiểu thư nhà chúng ta cho quý phủ mất mặt không ít.”

“Nguyên bản ta nghĩ nếu làm thiệp thất, chúng ta nắm giữ phía trên quý phủ tất nhiên đối với Lãng Y khá hơn một chút, tháng ngày sau này tính toán cũng không sai.” Thị phu nhân nhẹ nhàng buộc lại sợi tóc bên thái dương, dừng một chút rồi nói: “Sau khi gả Lãng Y đi cũng có không có ít các phu nhân nói với ta vài chuyện, so với phu thê Lãng Trĩ tự nhiên cũng không so được, nhưng cũng coi như là hoà thuận, lúc ngày tết con cũng nhìn thấy, Từ thiếu gia còn theo tới nhà chúng ta, nghĩ đến cũng là hiểu lễ nghi.”

“Sau khi con đi, vừa ra tháng giêng thái thái Từ phủ muốn làm mai cho Từ thiếu gia. Xác thực Lãng Y chỉ là thiệp, nhân gia muốn kết hôn chúng ta cũng không thể nói được gì. Nhưng Lãng Y nha đầu kia không biết suy nghĩ, nó với Từ thái thái nói mấy câu nói không hợp lại cãi nhau. Trong tháng giêng huyện nào lớn đến ai cũng biết rõ, làm cho người bên ngoài cũng nói tiểu thư của Hầu phủ cao quý, làm thiệp cũng không cho phu gia đón dâu...”

Thị phu nhân nói có chút tức giận, Lãng Tiêu trong lòng buồn cười, vội vã bưng trà cho Thị phu nhân uống, Thị phu nhân uống nửa chén trà nhỏ tiếp tục nói: “Trương quốc công thái thái cùng ta giao tình nhiều năm, nghe những lời này vội vã bảo người đến nói cho ta, ta mới biết, vội vã để nãi nãi đi tới Từ phủ một chuyến nói vụn vào một trận. Quý phủ chúng ta khi nào không cho nhà bọn họ đón dâu? Chuyện cười... Từ thái thái còn tưởng rằng ta ra mặt cho Lãng Y, còn lại đây tìm ta giải thích, trong lòng ta ngược lại vui vẻ nở nụ cười. Chuyện nhà bọn họ ta làm sao quản được chỉ cần không ở bên ngoài nói mò chữ bôi phủ chúng ta các nàng thích nháo thế nào cũng được, trong Hoàng thành này còn thiếu chuyện cười hay sao? Ta bảo người ta đem Lãng Y đưa trở về, ngày tết trong yến tiệc gặp phải người Từ gia còn có Lãng Y ta đều làm như không nhìn thấy, xem ai vô vị.”

Lãng Tiêu tự nhiên biết Thị phu nhân lợi hại, vị này ở khuê môn cũng có thể sai khiến người ta, trong Hoàng thành rất nhiều các Thái phu nhân cùng Thị phu nhân giao hảo, nữ quyền Từ phủ khi đó tất nhiên là vô cùng mất mặt. Lãng Tiêu nở nụ cười: “Chuyện kia sau đó thì thế nào?”

“Sau đó?” Thị phu nhân cười lạnh: “Chuyện này Lãng Y đã đắc tội với Từ thái thái tự nhiên không được yêu thích, nghị thân tuy nói không vội vàng có thể trì hoãn nhưng Từ thái thái nói Lãng Y là thiệp như vậy là không có giáo dưỡng. Từ thái thái đành mua mấy nha đầu hầu hạ cho Từ thiếu gia ở trong phòng... làm Lãng Y cả ngày gây sự, mấy nha đầu bị nàng đuổi ra ngoài hết. Nghe nói có nha đầu gọi cái gì Phụng Nhi rất được cô gia sủng, cùng Lãng Y tranh chấp, Lãng Y bị thiếu gia không cho bước vào phòng.”

Lãng Tiêu càng nghe càng buồn cười, cười nói: “Xem ra cái này cũng là cái lợi hại, sau đó thì sao?”

Thị phu nhân lạnh nhạt nói: “Sau đó Lãng Y không biết làm cái gì mà làm Phụng Nhi chết, phụ thân con biết vội vã chuẩn bị không ít lễ đưa qua, trong Từ phủ cũng nói với người ngoài là nha đầu kia bị bệnh chết, không có tra cứu.”

Lãng Tiêu nở nụ cười không lên tiếng, Lãng Nho Học hiện tại cuối cùng có được hưởng phúc con cháu? Không biết những chuyện rách nát mà Lãng Y gây ra liệu tâm tình của phụ thân như thế nào đây.

“Chuyện này cũng không phải nào nhiệt nhất, con có nhớ tới bên người Lãng Y có nha đầu tên là Mã Nảo chứ? Chính là trước đây trong viện làm chấp sự nha đầu, sau khi bồi già lúc bắt đầu còn an phận, sau đó phòng chừng cũng là nhìn Từ thiếu gia trong phòng có nhiều người hầu hạ nên có ý đồ xấu, thường xuyên qua lại cảm dỗ cô gia. Lãng Y lúc đó lòng tràn đầy thoả mãn chuyên tâm đối với phó với nha đầu Phụng Nhi nên không chú ý, chờ sự lý được Phụng Nhi rồi mới biết chuyện này không rút ra được, lúc đó muốn đem Mã Nảo đánh chết, nhưng Từ phủ đâu cho nó làm chuyện như vậy? Lãng Y không làm được nên phái người về nhà kêu Lãng Hiền đem Mã Nảo kéo trở về đánh chết.” Thị phu nhân tự mình nói cũng tức giận bật cười: “Con nói trong đầu nó sao lại nghĩ ra những chuyện như vậy chứ? Nha đầu bồi già đi để Từ thiếu gia thu rồi chúng ta còn có thể kéo trở về đánh chết? Mã Nảo này cũng là đứa lợi hại, lúc ấy nói mình đang mang thai, Lãng Y không tin, Từ thái thái gọi thái y đến xem, quả nhiên là đã mang thai.”

Lãng Tiêu bật cười, quả nhiên vạn sự đều có báo ứng, năm đó Hạ Lan đối với Vi Trang làm chuyện gì hiện tại báo ứng ở trên người Lãng Y không kém chút nào.

Thị phu nhân cười lạnh: “Lúc đầu Từ thái thái bởi vì việc Tiên hoàng băng hà nói muốn giữ hiếu, không thể cho Từ thiếu gia đón dâu nên kìm chế tức giận, sau này biết Mã Nảo mang thai hài tử cũng xem là báo bối, trực tiếp cho làm Di nương, Lãng Y dù hận cũng không có cách nào.”

“Từ thái thái không sợ Từ thiếu gia có con thứ sau này đón dâu bất tiện?” Bây giờ đang giữ hiếu nên không thể cưới dâu mà Từ thiếu gia thì đến tuổi nên cũng sốt ruột, Lãng Tiêu đứng là có thể thông cảm tâm tình của Từ thái thái.

Thị phu nhân nở nụ cười: “Sự tình kiểu này nhiều lắm đấy, lại nói hài tử kia còn không biết là nam là nữ, Từ thiếu gia lại không phải nhân tài đâu có khả năng cưới công chúa còn muốn trong phòng thuần khiết? Đây là Mã Nảo mang thai, nếu như Lãng Y mang thai các nàng cũng dám đánh hay sao? Không

nói chuyện này, bây giờ Từ thái thái đúng là đối với Mã Nãi không sai, chờ ngóng trông ôm hôn từ đây.”

Lăng Tiêu cười khê: “Vậy thì hy vọng có thể vui vẻ. Lăng Y hiện tại cũng không náo loạn?”

“Sao lại không nháo? Ba ngày nháo hai lần, Lăng Y tuy nói xuất thân tốt hơn một chút nhưng cũng là thiếp, đại sự không chen mồm vào được, cũng không ai nghe nằng.” Thi phu nhân cười lạnh: “Chuyện của phủ nhà người ta, ta mặc kệ, ngược lại ta đã nói rõ ràng, nữ nhi đã gả ra ngoài như nước đã đổ đi bọn họ thích làm sao thì làm, ta chắc chắn sẽ không nhúng tay, Lăng Y muốn ta ra mặt cho nằng càng không thể, không cần nghĩ tới? Một là chuyện này không có lý, thiếp của nhà nào có thể ngăn phu quân không đi đón dâu nạp tiểu thiếp? Hai là... Lăng Y làm tổn thương tâm của ta, lúc chưa lấy chồng đã làm cho ta không thương được rồi, ta không có lòng thanh thân thương nằng, mọi người có một việc đều theo duyên pháp, ta không để ý tới nằng...”

Thi phu nhân lại nở nụ cười: “Ta thương yêu lo lắng cho hai tiểu ca và Trĩ nhi cũng không rảnh lo lắng cho nằng.” Lăng Tiêu nghe vậy nở nụ cười, Kinh Ngọc đúng là hiểu chuyện, từ lúc sinh huynh đệ sau này thường thường để nữ mẫu ôm vào thăm hỏi Thi phu nhân, làm Thi phu nhân vô cùng yêu thích, bây giờ Thi phu nhân giáo dục nằng quân gia cũng rất chuyên tâm, hai người so với trước kia càng thân thiết hơn rất nhiều.

“Huynh đệ chúng nó bây giờ không nhỏ, có thể đặt tên?” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lúc trở về con có mua chút đồ chơi nhỏ đây tính cho tụi nhỏ.”

Thi phu nhân nở nụ cười: “Một lúc ta bảo người ôm đến cho con xem, gia gia đã chọn được tên, Lăng Vân, cũng gọi Vân ca.” Nói xong lại gọi người hỏi canh giờ, cười nói: “Cũng không còn sớm, ăn cơm đi.”

Nói xong mang theo Lăng Tiêu cùng đi dùng gia yến, Lăng Hầu gia Thi phu nhân, phu thê Lăng Hiên, Lăng Tiêu, Lăng Trĩ, người một nhà vui vẻ ăn một bữa cơm.

Buổi chiều Lăng Tiêu đi tới Lâm Thúy Hiên một chuyến, thấy Sử Phái Lăng Tiêu trước tiên giáo huấn hấn một trận, Sử Phái vội vã quỳ xuống, cười khổ ha ha: “Lão Hầu gia hỏi ta, nói ta không thành thật khai báo sẽ đưa ta tiến cung làm công công hưởng phúc, ta dám không nói sao?”

“Ngươi...” Lăng Tiêu nghĩ Lăng Hầu gia lại dùng cách này hù dọa người cũng buồn cười, nhưng vẫn tức giận không nhẹ không nặng đá hấn một cước: “Đứng lên, thời gian của ta không nhiều, thật là làm chuyện đến đây ta giao phó cho ngươi vài chuyện.”

“Vâng, chủ tử ngài cứ nói.” Sử Phái vội vã đứng lên, đem chuyện Lăng Tiêu giao phó cho đều ghi nhớ, lại đọc thầm trong đầu qua một lần, gật đầu: “Thần nhớ rồi, chủ tử còn có cái gì giao phó cho?”

Lăng Tiêu nâng chén trà lên đến uống một hớp, lạnh nhạt nói: “Cái khác sẽ không có gì, nếu là có chuyện gì đối với Hoàng Thượng và Tuệ Vương không có lợi, không cần trực tiếp làm lớn là được, thông minh một chút, hiểu ta nói chứ?”

Sử Phái nở nụ cười: “Đương nhiên, lần trước ta cùng Nhiếp Quang đem tin Tuệ Vương lên lút mở một cửa hàng tung ra, Tuệ Vương có nỗi khổ không nói được cũng làm cho chúng ta kiếm lời không ít, ta lấy danh nghĩa của chủ nhân phân chia cho các huynh đệ trong Hoàng thành.”

Lăng Tiêu cười khê: “Ngươi hiểu được đúng mực là tốt rồi, lần này ta trở về không ở lâu, lần này đi lại không biết thời điểm nào có thể trở về, đem bạc đổi thành ngân phiếu cho ta, ta muốn đem đi.”

Sử Phái khom người lại: “Vâng.”

Buổi chiều lúc gia yến Lăng Tiêu đã sớm thay y phục đi vào cung, Hoàng Hậu trước tiên truyền gấp hấn nói nửa ngày mới truyền lui ra, Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong như là đã khóc, biết y buổi chiều phỏng chừng lại đi Thái Miếu, Lăng Tiêu trong lòng thương tiếc nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra, chỉ cho rằng không có chuyện gì hết.

Vì có hiếu tang nên gia yến cũng đơn giản rất nhiều, Hoàng Thượng thở dài lạnh nhạt nói: “Sau này mỗi ngày phân lệ đồ ăn có thể lại giảm một ít, từ khi Tiên Đế mất mỗi ngày ẩm thực trăm ăn cũng không có tư vị, cứ theo những lệ này cũng rất lãng phí.”

Lời vừa nói ra Tuệ Vương cùng Tam Hoàng tử Chử Dịch Kỳ vội vã dự họp khuyên nhủ: “Phụ Hoàng chí hiếu, nhưng còn phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng.”

Chử Dịch Phong giương mắt nhìn bọn họ một chút, cúi đầu gấp cho mình một chiếc đậu hũ.

Lăng Tiêu trong lòng không nhịn được cười, thôi, dạy bao nhiêu lần mà cái tên ngốc này cũng không học được, có điều Chử Dịch Phong từ nhỏ đã có tính tình như vậy, Hoàng Thượng ngược lại không đến nỗi vì chuyện này phiền lòng.

So với Chử Dịch Phong bình tĩnh thì Tuệ Vương và Tam Hoàng tử có chút quá mức kích động nên có vẻ như làm bộ, Lăng Tiêu mắt phượng khê nâng quét nhìn hai người này một chút, lạnh lùng nhìn Hoàng Thượng cùng hai đứa con trai đang “phụ từ từ hiếu” một lúc, hai người làm Hoàng Thượng vui vẻ mới quy tịch.

Lăng Tiêu ở trong bữa tiệc cũng nhàn nhạt hấn đã không nể mặt mũi hiện tại giả bộ thân thiết cũng không ai tin, không bằng đơn giản một chút trên mặt lễ nghi không sai là được rồi. Vì hiếu tang cũng không thể yến ẩm nên nửa canh giờ mọi người liền tản đi.

Tan tiệc ai về nhà nấy, chỉ có Lăng Tiêu, Chử Dịch Phong và Chử Dịch Cẩn muốn xuất cung, trên đường ra cung Chử Dịch Cẩn đối với Lăng Tiêu cười nói: “Biểu đệ ngày gần đây khỏe không? Ta nghe nói phương Bắc khí hậu không tốt nên bảo Vương phi chuẩn bị chút bông tơ da lông đồ vật đưa đến phủ, biểu đệ chọn thích thì dùng đi.”

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu một chút, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Vậy thì đa tạ Tuệ Vương điện hạ có ý tốt.” Đưa tới thì nhận lấy, ngược lại không cần đáp lễ, tặng không thì sao lại không lấy.

Ra khỏi Thanh Hoa môn ba người lên từng xe ngựa khác nhau, Chữ Dịch Phong do dự lại nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không dấu vết đối với y lắc lắc đầu, Chữ Dịch Phong hiểu ý lên xe ngựa của mình đi về.

Lăng Tiêu cũng lên xe, trở lại Thọ Khang Hầu phủ lúc này vẫn còn sớm, Lăng Tiêu trước tiên đi bồi tiếp Thi phu nhân nói một chút chuyện, lại đi tìm Lăng Hầu gia chơi vài ván cờ chờ Lăng Hầu gia ngủ mới trở lại phòng mình, không lâu lắm Bích Hà đi vào thấp giọng nói: “Thiếu gia, đã đi được rồi.”

“Ừm.” Lăng Tiêu đáp ứng, dặn dò: “Ngày mai ta trở về sớm, nhanh chóng đem đồ vật thu cho thập xong.”

Bích Hà gật đầu đáp ứng: “Biết thiếu gia quy củ, đi thôi.”

Chữ Dịch Phong trong lòng không dễ chịu, vốn cho là đến bái tế Hoàng gia gia khóc một trận sẽ ổn nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Phụ Hoàng cùng Đại ca còn có Tam đệ trong lòng khó chịu nói không nên lời, kỳ thực bọn họ trước đây cũng là như thế, chỉ là hiện tại cảm giác của Chữ Dịch Phong càng rõ ràng hơn, là người một nhà nhưng hiển nhiên mình bị bài trừ ở bên ngoài.

Chữ Dịch Phong trong lòng không khỏi có chút oan ức, y luôn luôn có thần kinh thô nhưng những năm này bị Lăng Tiêu sủng tính y lại mạnh hơn một chút, hơn nữa đêm nay Lăng Tiêu một câu nói cũng không nói với y mà cả ánh mắt cũng không nhìn y. Chữ Dịch Phong thờ dãi dùng chăn trùm kín từ đầu đến móng tự an ủi mình là Lăng Tiêu sợ người khác nhìn ra, kỳ thực hẳn vẫn rất thương yêu mình...

Chữ Dịch Phong suy nghĩ lung tung, mơ mơ màng màng cảm giác có người ở phía sau mình, nghiêng người thì nhìn thấy Lăng Tiêu cười ngồi ở đầu giường, Lăng Tiêu đem chăn bông trên người Chữ Dịch Phong kéo xuống cười nói: “Áp con gà con sao? Từ đầu đến móng kín như thế làm cái gì?”

Chữ Dịch Phong không nghĩ tới Lăng Tiêu có thể tới đây, ngồi dậy cười nói: “Sao trẻ như thế còn lại đây? Trong phủ của huynh có biết không?”

Trong mắt của Chữ Dịch Phong tất cả đều là mừng rỡ, Lăng Tiêu trong lòng âm áp, cởi áo choàng lên giường nói: “Trong phủ có biết ta cũng đến đây? Nhớ đệ thì đến thôi.”

Ngày hôm nay Chữ Dịch Phong trong lòng không dễ chịu Lăng Tiêu tự nhiên cũng biết, nếu biết thì sao lại cam lòng để y khó chịu, Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong ở khoeo mắt của y hôn mấy cái nói: “Ngày hôm nay đã khóc vài lần? Nhìn đôi mắt đệ đỏ hết... đệ muốn cho ta đau lòng đến chết?”

Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, đem mặt chôn ở trong ngực Lăng Tiêu ngửi mùi thơm dễ chịu trên người hắn, lấp bắp nói: “Không có chuyện gì...”

Lăng Tiêu cười khẽ ôn nhu xoa xoa thân thể Chữ Dịch Phong không mang theo ham muốn tình dục, chỉ là an ủi xoa xoa, nhẹ giọng nói: “Nhìn Phụ Hoàng cùng Đại ca như thế làm cho đệ thất vọng đúng không? Oan ức sao?”

Lăng Tiêu thầm nghĩ có bao nhiêu đó mà y đã thất vọng, nếu như biết mấy năm qua Phụ Hoàng và Đại ca tốt đối với y còn làm nhiều chuyện quá đáng không biết còn khó chịu như thế nào đây? Lăng Tiêu không muốn y khổ sở, cười khẽ nói: “Thiên gia xưa nay đã như vậy, đệ không thích không để ý tới thì thôi, ngược lại khi xong việc chúng ta trở về đất phong, để ý tới bọn họ làm gì? Có ta yêu đệ là được rồi?”

Chữ Dịch Phong sùng sốt một chút, một lát nhỏ giọng nói: “Phụ Hoàng... Thôi quên đi, Đại ca ta, Đại ca ta...”

Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu của Chữ Dịch Phong nhẹ giọng cười nói: “Người như vậy coi như là Đại ca... Nói đến ta còn lớn hơn đệ một tuổi đây, đệ đúng là cả ngày không lớn không nhỏ cứ Lăng Tiêu Lăng Tiêu hỗn gọi, sao không gọi ta một tiếng ca ca?”

Chữ Dịch Phong nghe vậy đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Ta không gọi... huynh không lớn hơn ta bao nhiêu.”

“Đệ làm phản rồi.” Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong ở trên cái móng y vỗ mấy lần, thấp giọng nói: “Kêu một tiếng, kêu ta sau này ta càng thương đệ.”

Chữ Dịch Phong then thùng lắc đầu một cái không chịu, Lăng Tiêu thấy thần sắc y khá hơn nhiều trong lòng cũng cao hứng, cố ý dẫn vật y, không nhẹ không nặng đánh mấy lần: “Gọi không? Không gọi sau này muốn ăn cái gì tự mình làm đi, không ai hầu hạ đệ.”

Chữ Dịch Phong đỏ mặt, thấy Lăng Tiêu không có ý bỏ qua cho y, y cũng không dám ngược lại ý của Lăng Tiêu do dự nửa ngày, bị bức ép không chịu nổi mới nhỏ giọng kêu một tiếng: “Ca... Ca ca...”

“Thật nghe lời...” Chữ Dịch Phong gọi một tiếng khiến tâm Lăng Tiêu đều mềm nhũn nhắm mắt nói: “Ngày mai bận rộn ngày hôm nay trước tiên tha cho đệ, không nghĩ Đông nghĩ Tây nữa, thành thật ngủ, lại đoán mò khó chịu ta sẽ đánh đệ thật.”

Chữ Dịch Phong vò vò cái móng mới vừa rồi bị Lăng Tiêu đánh không cảm thấy có lực uy hiếp gì, nhưng bị hắn dẫn vật một trận trong lòng dễ chịu hơn khá nhiều, cười cười dựa vào vai Lăng Tiêu nhắm mắt lại, gật đầu dàng hoàng nói: “Ừm, ta nghe lời...”

“Ngủ đi.”

Chương 72: Chương 72

Cách mấy ngày nữa là ngày chung thất của tiên hoàng. Bị dẫn vật mấy ngày khiến cho Lăng Tiêu cảm giác như Chử Dịch Phong tiêu tụy cùng gầy đi trông thấy. Cũng may tròn 49 ngày nữa là không cần ở lại trog cung, có thể tự mình hồi phủ. Lăng Tiêu lợi dụng lúc người không chú ý liền muốn đỡ Chử Dịch Phong xuất cung, mới vừa đi mấy bước Lăng Tiêu cảm thấy có cái gì ở trong đầu lóe lên, Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía sau Hoàng Thượng một nam tử hơi rú mắt xuống, tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt Lăng Tiêu, bốn mắt nhìn nhau người kia nghiêng nhiên chính là Chúc Dư!

Lăng Tiêu tâm không tự chủ nhanh chóng nhảy lên. Sao Chúc Dư lại trà trộn vào trong tang đội? Hắn muốn làm cái gì? Là muốn ám sát Hoàng Thượng... Nhưng tại sao vẫn không động thủ?

Chúc Dư cũng không tiếp tục nhìn Lăng Tiêu, vẫn hơi cúi thấp đầu đi theo người phía trước khoảng cách với Hoàng Thượng không tới ba trượng.

“Sao vậy?” Chử Dịch Phong xoay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lắc đầu một cái, thấp giọng nói: “Ta sợ người nhìn thấy ta và đệ ở cùng một nơi, đi thôi.” Lăng Tiêu không nhìn thêm nữa, xoay người cùng Chử Dịch Phong rời đi.

Ở dân gian chung thất là do trường tử đến chủ trì, nhưng Hoàng gia đều là do Hoàng Thượng thay thế các Hoàng tử chấp hành, đến cuối cùng các Hoàng tử Hoàng tôn sẽ rời đi, Hoàng Thượng một mình chờ đợi tể phẩm cháy hết mới rời đi lấy đó làm chí hiếu, lấy thân phận của Chử Dịch Phong không thể vào lúc này ở lại quá lâu, Lăng Tiêu không nhận được nắm chặt nắm đấm, vừa này nhìn thấy Chúc Dư một khắc đó hắn muốn nghĩ biện pháp nhiều loạn hành động của người kia.

Chúc Dư muốn làm cái gì Lăng Tiêu so với ai khác đều rõ ràng, nhưng coi như là ám sát cũng không phải dùng biện pháp này, hắn không thể mang lợi khí vào sao có thể ám sát? Lại nói cũng không cần thiết đem mạng của mình đánh đổi, bởi vì liên quan đến Chử Dịch Phong nên Lăng Tiêu đối với Chúc Dư có chút lòng trắc ẩn, nhưng nghĩ lại cũng không thoải mái.

Lăng Tiêu không biết Chúc Dư tới làm cái gì, nhưng hắn đã có thể xác định tên này tiến cung tuyệt đối không phải vì ám sát Hoàng Thượng.

Chúc Dư nếu có thể trà trộn vào tang đội vậy đã nói rõ hắn cũng có thể phái người trà trộn vào đi, Chúc Dư thân thủ cho dù tốt cũng không thể so với được với sát thủ chuyên nghiệp, hắn nhất định phải tự mình đi vào nhất định là có mục đích khác, Lăng Tiêu đề xuống rung động trong lòng, theo Chử Dịch Phong xuất cung.

Đến buổi chiều Lăng Tiêu đã biết rõ ràng mọi chuyện, một mật thám của Chúc Dư tự xưng là người hầu của Lăng Tiêu ở phương Bắc chạy đến Thọ Khang Hầu phủ tìm Lăng Tiêu, người trông cửa sau khi thông báo thì đem mật thám kia đưa tới gặp Lăng Tiêu trong thư phòng. Lăng Tiêu nhìn quả nhiên chính là ở mật thám Đổ Trác lúc ở chiến trường Bắc bộ người này từng giúp hắn cùng Chúc Dư truyền lời, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chủ nhân của người bình an đi ra ngoài?”

“Nửa canh giờ trước đã đi ra, chủ nhân bảo ta gặp tiểu Hầu gia nói rõ vì chuyện xảy ra quá đột ngột cũng không dám tùy tiện nói cho tiểu Hầu gia quấy nhiễu ngài bất an, bây giờ đã xong việc.”

Lăng Tiêu cup mắt: “Hắn đến cùng là đi làm cái gì? Vì sao tiến cung?”

“Chuyện này không thể nói hết được.” Đổ Trác khom người thấp giọng nói: “Sau chuyện ở Thanh Hoa môn chủ nhân đã suy nghĩ thời gian thật dài, nói thật, bây giờ muốn bắt người kia chết tuy khó nhưng chúng ta vẫn có thể làm được. Nhưng chủ nhân đổi chủ ý, chủ nhân nói, muốn cho người kia một cái chết khó chịu nhất.”

Cái chết khó chịu nhất... Lăng Tiêu cười khê: “Hắn còn muốn bắt người kia ra ngoài chậm rãi dần vật? Chủ nhân người là gan càng lúc càng lớn.”

Đổ Trác nở nụ cười: “Tiểu Hầu gia thực sự là lợi hại, chủ nhân vừa bắt đầu đúng là muốn như thế, có điều chúng ta cũng biết điều này thật không dễ làm, chủ nhân vì ngày đó đã đợi hai mươi năm, chúng ta cũng không đành lòng để chủ nhân đợi thêm hai mươi năm nữa? Chủ nhân có biện pháp là...”

Đổ Trác tiến lên một bước lấy ra một hủ bao cho Lăng Tiêu xem, nhưng không cho Lăng Tiêu sờ chạm chỉ là mở ra cho Lăng Tiêu liếc mắt nhìn, cũng không dám đề sát vào sau đó vội vã thu vào trong ngực, Lăng Tiêu nghi ngờ nói: “Đây là... Hương bánh bột bắp?”

“Ừm” Đổ Trác cúi đầu thấp giọng nói: “Không dám cho tiểu Hầu gia nhìn kỹ, vật này quá mức nguy hiểm, làm bị thương thân thể tiểu Hầu gia ta chết vạn lần cũng không cách nào cùng chủ nhân giao phó. Đây là đồ của chủ nhân từ Tây Vực làm ra gọi là “trong mộng khổ” người thì không có mùi vị gì, nhìn qua cũng giống hương bánh bột bắp nhưng nghe nói bột này đều là do Đại Vu Hán có công lực bào chế, bên trong có nhốt mộng quỷ, ban ngày đốt, bên trong mộng quỷ liền đi ra theo làn khói chui vào trong đầu người đến buổi tối sẽ phát tác ra, sợ cái gì thì sẽ nằm mộng cái đó, một lần hai lần không ngại nhưng cứ thế mãi trong đầu mộng quỷ càng ngày càng nhiều cắn xé dần vật lẫn nhau ngày đêm không ngớt, mấy tháng sau người này sẽ bị mộng quỷ dần vật đến chết, vì vậy gọi là ‘trong mộng khổ’.”

Lăng Tiêu nhìn tiểu mật thám làm ra vẻ mặt âm trầm nói điều này không nhận được bật cười, thuận lợi gõ đầu hắn một hồi: “Cái gì lung ta lung tung, chủ

nhân người cũng tin cái này?”

“Là thật sự!” Đỗ Trác thấy Lăng Tiêu không tin đôi mắt trừng càng lớn hơn, giảm thấp thanh âm nói: “Chủ nhân khi bắt đầu cũng không tin, ở trong lò sưởi tay của mình đốt một khối, đến buổi tối quả nhiên là ác mộng đến, sau đó chủ nhân vẫn không tin, ngày thứ hai cho Đại Vương tử, Ừ... Đại Thiên Vu thử một chút, Đại Thiên Vu rất ít khi nằm mơ, đêm đó cũng gặp ác mộng!”

“Đại Thiên Vu không thu thập chủ nhân của người?” Lăng Tiêu xoa xoa mi tâm, cái gì Vu Hán cái gì mộng quỷ tất nhiên là lừa người, hương trong bánh bột bắp hẳn là bỏ thêm lượng lớn thuốc có tác dụng kích thích thần kinh, tháng ngày tích lũy hại người phát bệnh thần kinh đến giết người, cũng thật là biện pháp độc ác.

“Ha ha...” Đỗ Trác xoa nhẹ bên dưới mới vừa rồi bị Lăng Tiêu gõ cười cười: “Khi đó chủ nhân không còn cùng Đại Thiên Vu mâu thuẫn tự nhiên là không ngờ, chủ nhân bảo ta nói rõ với ngài, hôm nay sau khi các vị Vương gia đi chủ nhân sẽ ở đó dâng chút tế phẩm là ‘trong mộng khổ’ này, ha ha... Vị kia cuối cùng bảo vệ những hoá vàng mã quý nửa ngày chắc cũng hít đủ chất độc. Tiểu Hầu gia có phương pháp nếu như nghe nói đêm nay vị kia cả đêm gặp ác mộng, chính là đúng bệnh.”

Lăng Tiêu cười khế, chiêu này của Chúc Dư cũng thật là tàn nhẫn, Hoàng Thượng này nửa đời làm chuyện ác đúng là không ít, riêng đối với phụ thân Tứ Hoàng tử tạo nghiệt đủ cho hắn suốt ngày ác mộng quần quanh người, Lăng Tiêu hơi trầm ngâm: “Nếu tháng ngày tích lũy chuyện cũng sẽ bị lộ, nếu như bị vị kia phát hiện thì sao?”

“Không sao, loại hương bánh bột bắp hiện tại cũng giống như hương liệu bình thường” Đỗ Trác nở nụ cười: “Chủ nhân vạn sự an bài xong hôm nay mới tiến cung, vị kia thường ngày ngủ rất thích đốt cây cánh kiến trắng để tỏa hương có tác dụng an thần, bắt đầu từ hôm nay trong cung Thừa Càn các cây cánh kiến trắng đều bị tẩm ‘trong mộng khổ’, vị kia không ngủ được, đốt hương này cho dễ ngủ, ha ha... Cũng không sợ trong cung thái y tra được, chủ nhân trước đây cầm cái này hỏi qua một đại phu giỏi. Đại phu không nhìn ra hương này có gì dị dạng, đồ của Tây Vực những người trong triều chắc không am hiểu nhiều lắm”

Chúc Dư cũng là người làm việc chặt chẽ, Lăng Tiêu gật đầu yên tâm: “Đi thôi, trong cung ta có thể phối hợp tự nhiên sẽ đem hết toàn lực, bảo chủ nhân người trân trọng bản thân mình.”

“Vâng.” Đỗ Trác khom người đi khỏi.

Lăng Tiêu xoa xoa mi tâm, Chúc Dư đối với Hoàng Thượng thực sự là hận đến tận xương, nhưng đến cùng y tuổi trẻ suy nghĩ không đủ, thừa dịp chưa quá muộn Lăng Tiêu kêu Sử Phái đến, không tới nửa canh giờ Sử Phái tới nơi. Lăng Tiêu rất ít ở trong phủ gặp hắn, sau khi làm xong hết lễ nghi Sử Phái mới nói: “Chủ tử ngày hôm nay sao vậy, sao lại gọi ta vào trong phủ?”

“Lão Hầu gia cũng gọi người đến bao nhiêu lần?” Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Ta ngược lại thật ra mỗi lần đi ra ngoài mới gặp người, còn thú vị sao?”

Sử Phái cười khổ: “Ta thật sự không có cách nào mà, lão Hầu gia gọi ta, ta sao không dám đến, chủ tử có việc dặn dò?”

Lăng Tiêu hơi trầm ngâm, thấp giọng nói: “Năm đó chuyện của Hiền Vương phủ, đã biết chưa?”

Sử Phái sùng sốt một chút, gật đầu: “Năm đó chuyện phủ đệ của Tứ Hoàng tử ta có biết, phủ ở Tây Tứ hồ cùng cái nhà ở đây bây giờ vẫn hoang phế, cũng không có ai quản lý, dĩ nhiên rách nát”

Lăng Tiêu cười lạnh: “Tìm người có chút thân thủ tốt đi Hiền Vương phủ giả trang làm quý, cần phải làm ra chút động tĩnh, lại phái người ở trong Hoàng thành phân tán lời đồn, nói Hiền Vương cùng Hiền Vương phi muốn bắt người lấy mạng”

Sử Phái suýt chút nữa hết hồn nhưng vẫn cố gắng nói: “Chủ tử... Vâng.”

Lăng Tiêu cười khế: “Làm việc cẩn thận không nên để cho người khác biết là người của chúng ta làm, trừ phi ta có thêm chi thị, không thì lời đồn này không được ngừng. Ta lập tức sẽ theo Vương gia về đất phong, chuyện trong Hoàng thành người cùng Nhiếp Quang thương nghị, hiểu chưa?”

Sử Phái gật đầu: “Vâng.”

Riêng cái chuyện “trong mộng khổ” sao có thể thực hiện? Cái này lừa gạt Chử Dịch Càn còn tạm được, nếu như dùng đối phó Hoàng Thượng thì kém một chút, sớm muộn cũng sẽ bị tra được, muốn triệt để muốn Hoàng Thượng tự mình tin tưởng dao động, vào lúc này những chuyện không hề có căn cứ nhưng có dư luận thì rất hữu dụng. Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Hiền Vương và Hiền Vương phi ở trên trời có linh, phủ hộ Chúc Dư sớm ngày đắc thủ đi.

Ngày mai Lăng Tiêu đi vào trong cung thỉnh an Hoàng Hậu, Lăng Tiêu đợi nửa canh giờ Hoàng Hậu mới khoan thai đến, thấy Lăng Tiêu có chút ưỡn oai nở nụ cười: “Tiểu nhi chờ lâu”

“Không có chuyện gì” Lăng Tiêu nhìn sắc mặt Hoàng Hậu hỏi “Di mẫu đây là sao vậy? Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc?”

Hoàng Hậu thở dài: “Không phải. Vào giờ Sửu Hoàng Thượng không thoải mái, nội thị vội vã lại đây nói với ta, ta đi thăm người đến lúc này mới trở về lại đây”

Lăng Tiêu một mặt lo lắng: “Hoàng Thượng sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?”

“Không có bệnh nặng, cũng là bệnh cũ, chỉ là lúc này bệnh càng lợi hại, nửa đêm ngủ thì ác mộng đến...” Hoàng Hậu nhẹ nhàng xoa huyết thái dương: “Lúc ta đến thì cả người Hoàng Thượng mồ hôi ướt đầm, sắc mặt trắng bệch, ta sợ đến tay run rẩy, cũng còn may không bệnh mà chỉ là một giấc mộng, cũng còn tốt...”

Lăng Tiêu gật đầu: “Không có xảy ra là tốt rồi.”

Hoàng Hậu thở dài, lên tinh thần nói: “Lễ vật cho Phong nhi ta chuẩn bị xong đã đưa đến Anh Vương phủ, Di mẫu cũng chuẩn bị cho con rồi, hôm nay con mang về luôn đi, biết các con cũng không thiếu, có điều đây là tấm lòng của mẫu thân.”

“Di mẫu thương đồ vật tất cả đều là vật tốt.” Lăng Tiêu cảm tạ, lại bồi tiếp Hoàng Hậu nói chuyện nửa ngày mới ra khỏi cung.

Sau khi xuất cung Lăng Tiêu phái người đi Thiên Kim quán nói cho Chúc Dư chuyện trong cung. Lăng Tiêu nhớ đến về mặt hôm nay của Hoàng Hậu liền biết vị kia tất nhiên không phải đơn thuần gặp ác mộng đơn giản. Chúc Dư sau thất lễ 49 ngày của Tiên Hoàng bỏ thêm nhiều dược như vậy, e rằng tối hôm qua Hoàng Thượng sống rất khổ đi. Lăng Tiêu đang muốn hỏi phủ thì một thân binh của Chử Dịch Phong đuổi đến, nói trong phủ có một nha đầu có chuyện quan trọng muốn nói với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu hỏi lại: “Là Long Hương?”

Người thân binh kia vốn đang sợ Lăng Tiêu không để ý tới, thấy Lăng Tiêu biết là Long Hương mới yên lòng: “Đúng, chính là Long Hương cô nương, có chuyện gấp gáp muốn nói với tiểu Hầu gia.”

Hôm nay Chử Dịch Phong đi trong quân tìm Vi Tranh, trong phủ có thể có chuyện gì? Lăng Tiêu gật đầu: “Vậy thì ta sẽ đến xem.”

Long Hương thấy Lăng Tiêu đến cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo mọi người lui xuống đối với Lăng Tiêu nói: “Tiểu Hầu gia, tối hôm qua Tuệ Vương tìm đến ta.”

Lăng Tiêu cười khê: “Nói cái gì?”

“Nói để ta...” Long Hương mặt đỏ lên: “Bảo ta dùng tất cả biện pháp, cầu Vương gia mang ta đi phương Bắc”

Lăng Tiêu gật đầu: “Cái này có thể, nguyên bản ý của ta cũng là muốn dẫn người đi. Người không muốn?”

“Không có.” Long Hương vội vàng nói: “Tiểu Hầu gia đối với nô tỳ có ân cứu mạng, nếu không có tiểu Hầu gia nô tỳ sớm đã bị Tuệ Vương giết, sao có thể sống đến hôm nay? Ngày tết phụ mẫu ta phái người truyền lời cho ta... Nói có người cho nhà bạc và lương thực, ta biết là tiểu Hầu gia ân điển, Long Hương chỉ là nô tỳ, đại ân của tiểu Hầu gia chết vạn lần cũng khó báo, khi nào có ý nghĩ khác biệt?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Không nghiêm trọng như thế, người yên tâm, người là một cô nương tốt ta tất nhiên sẽ tìm một chỗ cho người dựa vào, qua một, hai năm những việc này lắng xuống ta cho người một số bạc gả người cho một nhà ở Giang Nam, năm đó nếu đã lưu lại người, tất nhiên tháng ngày sau này cũng an bài cho người thỏa đáng, người yên tâm đi”

Long Hương không nhìn được đỏ cả vành mắt, gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Còn có chuyện gấp, mấy ngày trước Hoàng Hậu nương nương đưa sáu cô nương cho Vương gia, một người trong đó gọi là Yên Nhiên, Tuệ Vương dặn ta chăm nom nàng, người này tất nhiên là người của Tuệ Vương, nhưng... Việc này giống như Thánh Thượng cũng biết”

“Biết rồi, làm khó người” Lăng Tiêu nhẹ nhàng gõ bàn, than nhẹ: “Yên Nhiên, Yên Nhiên... Tên rất hay, đem nàng gọi tới cho ta, ta cũng mức mở mắt xem người có thể làm cho Thánh Thượng cùng Tuệ Vương thấy hợp mắt thì tuyệt sắc như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chương 73

Lăng Tiêu tự mình đi vào kiểm tra kho phòng trong phủ, không lâu sau Long Hương đem Yên Nhiên đưa đến, vì tránh hiềm nghi cũng kêu thêm mấy cô nương khác đến, Lăng Tiêu giương mắt nhìn, ha ha, không sai, đều rất xinh đẹp.

Gian trong và gian ngoài được ngăn cách bằng một bình phong gỗ mạ vàng. Mấy cô nương ở gian ngoài không biết Lăng Tiêu ở bên trong, Long Hương cũng không nói một lời. Mấy cô nương trong lòng có chút nghi hoặc nhưng không nói ra. Lăng Tiêu lẳng lặng nhìn thời gian uống cạn chén trà trôi qua. Có một vài cô nương không chịu được nên nói với Long Hương: “Gọi chúng ta tới đây làm gì nhỉ? Cũng không có người, Vương gia không phải đã đi ra ngoài rồi sao?”

“Khi nào chuyện của chủ nhân để cho người hỏi?” Long Hương lạnh lùng nói: “Học quy củ chưa?”

Bị la rầy sự thù hận trong mắt cô nương kia chợt lóe lên, nhưng ngay lúc đó liền thay đổi, cặp mắt thấp giọng nói: “Tỷ tỷ giáo huấn thật đúng, là nô tỳ lảm nhảm.”

Lăng Tiêu xem xong rồi để sổ sách xuống đi ra, mấy cô nương thấy có người đến vội vã cúi đầu không nói.

Lăng Tiêu đến gần, bưng trà chậm rãi uống cũng không nói lời nào, trong đó có vài cô nương có chút không dễ chịu, tuy nói Chử Dịch Phong hiện tại không đối với các nàng có ý gì, nhưng vị tiểu Hầu gia này lại dừng dừng kêu các nàng đến cũng quá không hợp lễ nghi không sợ Anh Vương trách cứ sao? Mấy người này tuy nói chưa từng ở trong cung hầu hạ qua nhưng cũng được các ma ma lớn tuổi giáo dục, cầm kỳ thư họa lễ nghi trù nghệ đều có thể làm, lại do Hoàng Hậu chọn lựa rất có ngạo khí.

Lăng Tiêu thả xuống chén trà, Long Hương nhìn Lăng Tiêu, nói: “Đây là Thọ Khang Hầu phủ Lăng tiểu Hầu gia, là văn tướng của Vương gia ở đất phong, sau này các cô nương theo Vương gia tới đất phong, gọi người là tướng gia được rồi.”

Lời vừa nói ra mấy cô nương có chút bất mãn khi này vội vã thu hồi ngạo khí, phúc thân hành lễ, trong Hoàng thành người nào không biết Lăng tiểu Hầu gia? Chỉ là vô duyên nhìn thấy thôi. Một cô nương không nhìn được liếc mắt nhìn, khuôn mặt non nớt lập tức đỏ, trong lòng nai vàng ngơ ngác, Lăng tiểu Hầu gia này quả nhiên giống như lời đồn vậy, trưởng thành thực sự là...

Lăng Tiêu cười khế, đối với dáng vẻ này của mình hẳn vẫn có chút tự tin, nở nụ cười: “Đứng lên đi, sau này thông thường không cần hành lễ như vậy”

“Ta nghe nói Di mẫu thưởng cho Vương gia mấy cô nương rất xinh đẹp, nhất thời hiếu kỳ liền bảo Long Hương dẫn đến cho ta xem một chút” Lăng Tiêu lúc có lúc không hề vượt ngục bội bên hông, hướng Long Hương nhìn tới. Long Hương nháy mắt một cái, Lăng Tiêu theo ánh mắt của nàng nhìn qua bên cạnh, là một cô nương mặc cẩm bào màu xanh, chính là người mới vừa rồi bị Long Hương trách cứ. Ừ, không sai.

Cô nương này trên đầu cài một Lăng Vân kế, đính rải rác kim sa trên y phục màu xanh, da như mỡ đông, tư thái uyển chuyển, lông mày dài cong cong yêu dã, một đôi mắt hạnh ân tình. Thấy Lăng Tiêu nhìn chằm chằm nàng không nhìn được khẽ cắn môi, mười ngón tay xoắn lại, quả thực là đáng yêu nhu nhược không chỗ nương tựa. Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, bộ dạng Bạch Liên Hoa này là chuẩn bị câu dẫn Chử Dịch Phong chứ? Đúng rồi, đáng vẻ xấu hổ này phỏng chừng cũng đã luyện qua vô số lần, quả thực là chọn người động tâm đây.

“Cô nương này tên gọi là gì nhỉ?” Lăng Tiêu cũng không nhìn Yên Nhiên quay đầu hỏi Long Hương: “Người biết không?”

Long Hương gật đầu: “Cô ấy tên Yên Nhiên.”

Long Hương phỏng đoán tâm ý Lăng Tiêu, lên tiếng nói: “Tiểu Hầu gia cảm thấy nàng không tốt? Các nàng mới vừa vào phủ, tự nhiên sẽ có Nghệ ma ma cố gắng dạy dỗ, không tốt cũng có thể đuổi ra ngoài.”

Lăng Tiêu nở nụ cười lắc đầu: “Người mà Hoàng Hậu nương nương phái tới sao có thể đuổi ra ngoài? Lại nói ta cũng không cảm thấy nàng không được, ta cảm thấy nàng quá tốt, nói cho Nghệ ma ma, vị Yên Nhiên cô nương này yêu kiều, giáo dục nàng theo quy củ nhưng nàng không tốt cũng không cho đánh mắng, nghe thấy?”

Long Hương gật đầu: “Vâng Hầu gia.”

Yên Nhiên trên mặt có chút thấp thỏm lo âu nhưng trong lòng đắc ý, tiểu Hầu gia vừa này tất nhiên là nghe thấy Long Hương bắt nạt mình vì lẽ đó chắc là thương tiếc mình đây.

Mấy nữ hài tử nghe thấy cũng không nhìn được lại ước ao lại đổ kị, các nàng từ nhỏ học quy củ đều lần lượt bị đánh, nào có ma ma là người tốt? Ở Anh Vương phủ Nghệ ma ma tuy không phải giáo dẫn ma ma nhưng quản các nàng cũng rất nghiêm, các nàng mới đến, bởi vì tự cao tự đại đã bị Nghệ ma ma giáo huấn qua mấy lần, nhớ tới lão ma ma kia trong lòng liền lo sợ, ai nghĩ tới Yên Nhiên lại tốt số lại lọt vào mắt xanh của tiểu Hầu gia, cũng đúng trong mấy người các nàng thì Yên Nhiên là xuất sắc nhất, vừa tới thì có tiểu Hầu gia cho chỗ dựa.

Yên Nhiên trong lòng cũng không nhìn được vừa cảm kích lại đắc ý, trong lòng nàng vốn cất giấu quỷ kế, khi Tuệ Vương giao phó nàng đã nói Lăng tiểu Hầu gia là một kẻ rất khó tính, tuyệt đối đừng để hắn tìm được sai lầm, thấy Lăng Tiêu nhìn chằm chằm trong lòng nàng đã sớm khiếp sợ, không nghĩ tới hắn không nói mình cái gì, còn không cho người làm khó mình... Yên Nhiên không nhìn được mặt nóng lên như bị sốt, nhìn về phía Lăng Tiêu trong đôi mắt cũng mang theo một chút tình nghĩa.

Đúng lúc bên ngoài truyền Vương gia hồi phủ, Lăng Tiêu đứng dậy đối với Long Hương nói: “Mang các cô nương đi xuống đi.”

Long Hương mang theo sáu người lui xuống, Yên Nhiên đi ở phía sau khi đi ngang qua Lăng Tiêu thì nghe thấy Lăng Tiêu thấp giọng nói: “Bị bắt nạt thì nói cho ta, đừng sợ.”

Yên Nhiên nghe vậy trong lòng nhảy một cái, trên mặt càng đỏ, mới vừa rồi bị Long Hương răn dạy đè nén ở trong lòng như bị oan ức lắm, nước mắt muốn chảy xuống, không nhìn được dừng bước lại ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu. Đây là lần thứ nhất nàng cẩn thận nhìn một người nam tử trẻ tuổi như thế, nhìn khuôn mặt Lăng Tiêu anh tuấn đôi mắt thâm thúy tâm nàng càng loạn, không biết làm như thế nào cho phải thì phía trước Long Hương thúc giục nói: “Yên Nhiên, còn không mau đi!”

Lăng Tiêu đối với nàng ôn nhu nở nụ cười: “Đi thôi.”

Yên Nhiên gật đầu, trên mặt không giấu được mừng rỡ, xoay người rời đi.

Lăng Tiêu nhìn bóng lưng của nàng cười lạnh, người như vậy còn dám tới làm nội gián.

Lăng Tiêu lại sai người thay đổi trà nóng, ra ngoài đón Chử Dịch Phong vào, cười nói: “Cửu cửu không lưu lại ăn cơm? Sao để trở về sớm thế.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Đúng là có lưu lại ăn com, ta thấy cừu cừu bạn rợn nên ngại ngủ không làm lỡ chuyện của người, ta nói trong phủ có việc nên phải đi về, ngày hôm nay huynh không phải có việc sao cũng tới đây?”

“Đệ nói xem?” Lăng Tiêu đem ngoại bào của y cởi ra, kéo tay y qua chà xát, Chữ Dịch Phong nở nụ cười: “Huynh nhớ ta sao?”

Lăng Tiêu cười cười không nói lời nào, rót cho Chữ Dịch Phong chén trà nóng để y uống, mình thì ngồi trên giường nhỏ, cười nói: “Chúng ta sắp đi rồi, muốn hỏi đệ một chút, đồ vật trong phủ ta tới thu thập không cần đệ quan tâm, còn hạ nhân trong phủ thì làm sao đây? Đệ sao không nghĩ tới?”

“Chương công công và Nghệ ma ma đương nhiên muốn dẫn đi, hai lão nhân gia này đã không còn thân nhân, hầu hạ ta nhiều năm nói sao cũng phải mang theo.” Chữ Dịch Phong uống mấy ngụm trà nâng chén trà suy nghĩ: “Còn lại... Hối ý của các nàng ai có thân nhân ở Hoàng thành không muốn đi thì lưu lại, không thân thích không gánh nặng muốn đi cùng thì cho đi.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Ta biết đệ nhẹ dạ mà, vậy thì như thế đi, vừa vặn người của ta cũng không nhiều, còn có Hoàng Hậu thưởng cho đệ sáu cô nương nhất định phải mang theo.”

Chữ Dịch Phong còn chưa thấy mấy người kia, không lưu ý gật đầu: “Nghe lời huynh.”

Thương lượng xong rồi Lăng Tiêu liền gọi Chương công công và Nghệ ma ma tới phân phó. Lăng Tiêu tự mình đi vào trong kho phòng chọn ít thứ, còn vàng bạc thì cho người đi đổi thành ngân phiếu mang đi, những đồ vật cồng kềnh, không đáng tiền đều không mang theo.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi ngày Lăng Tiêu nhìn thấy Yên Nhiên thì dùng vẻ mặt ôn hòa nói với nàng mấy câu, Long Hương và Nghệ ma ma được Lăng Tiêu ngầm ra lệnh nắm lấy chút ít sai lầm là muốn quở trách Yên Nhiên, Lăng Tiêu mỗi khi bắt gặp tất nhiên phải giúp nàng. Yên Nhiên vừa bắt đầu cũng còn tốt, sau đó bị Lăng Tiêu cảm động trái tim cũng muốn giao ra, cuối cùng một ngày Lăng Tiêu giúp nàng lúc nàng bị Nghệ ma ma bạo phát quở trách, đợi khi Nghệ ma ma đi xuống, Yên Nhiên quỳ xuống nước mắt như mưa khóc không ra tiếng: “Nô tỳ vốn là người dễ tính... tiểu Hầu gia đối xử với nô tỳ như vậy, nô tỳ thực sự không chịu nổi...”

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt Yên Nhiên biết đã gần đủ rồi, ôn nhu đem Yên Nhiên nâng dậy cười một tiếng nói: “Sao lại không chịu nổi? Ta còn muốn... đối với nàng càng tốt hơn.”

Yên Nhiên đỏ mặt trong lòng do dự giây phút, nàng vốn muốn đạt được sự sủng ái của Anh Vương, ý vào được sủng ái sẽ theo ý tứ của Tuệ Vương tìm hiểu tin tức hoặc là bỏ thuốc hại Anh Vương, sau khi đắc thủ sẽ được Tuệ Vương thưởng một số tiền lớn nửa cuối cuộc đời cũng không lo, nhưng bây giờ nhìn... tiểu Hầu gia rõ ràng đối với mình động tâm, nếu được lòng tiểu Hầu gia, nửa cuối cuộc đời cũng không cần lo, còn có thể có một phu quân tuần mỷ ôn nhu như thế..

Trong lòng Yên Nhiên thiên nhân giao chiến, cuối cùng cắn răng một cái, hai mắt rung rung, khóc không ra tiếng: “Nô tỳ không đáng... Nô tỳ trong lòng cất giấu âm mưu đại quý, từ lúc đến Anh Vương phủ ngày đêm không yên, chỉ có tiểu Hầu gia không chê nô tỳ còn đối tốt với nô tỳ, bây giờ nô tỳ nói cho tiểu Hầu gia biết tất cả... Giết hay tha tùy tiểu Hầu gia định đoạt...”

Về mặt Lăng Tiêu kinh ngạc, Yên Nhiên nước mắt như mưa, nói mình từ nhỏ không chỗ nương tựa nói đến mình khổ cực học nghệ thật vất vả, nói đến chuyện của Tuệ Vương, Yên Nhiên làm ra vẻ mặt chính nghĩa: “Tuệ Vương tìm tới nô tỳ, nói rõ ràng nô tỳ theo lời mà làm sẽ cho nô tỳ số tiền lớn, nhưng nô tỳ sao có thể làm loại chuyện thương thiên hại lý? Vốn định muốn chết, nhưng hiện tại...”

Yên Nhiên mặt đỏ lên đẹp đến tuyệt sắc, xấu hổ nói: “Sau khi nhìn thấy tiểu Hầu gia, Yên Nhiên cũng không còn muốn chết... tiểu Hầu gia...”

Lăng Tiêu mặt nhu tình, lại có chút nóng nảy: “Tâm ý của ta nghĩ là nàng cũng biết đến... Tuệ Vương và Anh Vương không hòa thuận đã lâu, việc này cũng có khả năng, chỉ là nếu nàng vẫn không động thủ, Tuệ Vương sẽ để yên không hại nàng sao? Ta... Ta muốn nghĩ một biện pháp vẹn toàn.”

Yên Nhiên mặt thê lương: “Thân nô tỳ tuy là chuyện vặt nhưng bất luận làm sao cũng không chịu vì tiền bạc hại tính mạng người, hôm nay nô tỳ đem chuyện lúc trước toàn bộ giao phó cho tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia nếu không thương tiếc, nô tỳ cũng chỉ có thể chết để tạ tội.” Yên Nhiên cúi đầu nắm chặt tay thành nắm đấm, nàng chắc chắn Lăng Tiêu đối với nàng có tình nói cái gì cũng sẽ không để cho nàng đi chết, nàng đã nói ra thì Lăng Tiêu nhất định sẽ sắp xếp con đường về sau cho nàng.

Lăng Tiêu suy nghĩ chốc lát, ôn nhu nói: “Như vậy, bây giờ trước tiên không nên lộ ra dấu vết, đợi sau khi đến phương Bắc ta sẽ bố trí một căn nhà cho nàng ở, đến lúc đó nàng có thể an nhàn sinh sống.”

Yên Nhiên gật mình, Lăng Tiêu đây là dự định kim ốc tàng kiều? Cũng được, bây giờ Lăng Tiêu cũng không có thể thất, đến lúc mình có thể mang thai hài tử, không lo tiền không được vào cửa lớn Thọ Khang Hầu. Yên Nhiên quyết định chủ ý, xấu hổ mà gật đầu: “Yên Nhiên đều nghe tiểu Hầu gia.”

“Chuyện Tuệ Vương giao phó tuyệt đối không nên nói với người khác.” Lăng Tiêu ôn nhu nở nụ cười: “Thật sự nếu chuyện này lộ ra ta cũng không thể bảo đảm được cuộc sống sau này của nàng, đi thôi.”

Yên Nhiên gật đầu, mắt hạnh ẩn tình, cúi người lui xuống.

Lăng Tiêu nhìn nàng rời đi, đôi mắt ôn nhu dần dần lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 74

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày tháng vô tình trôi qua đến lúc phải về phương Bắc, hai ngày trước khi đi buổi tối Lăng Tiêu đến Anh Vương phủ, Chử Dịch Phong chuẩn bị đồ vật hết một ngày thấy Lăng Tiêu đến trong lòng cao hứng, cười nói: “Ta thu thập khổ phòng tìm ra một khối Ngọc thạch rất tốt, vật này tuy tốt nhưng quá mức công kênh, huynh gọi người mang đi cho biểu muội đi, bây giờ nàng mang thai hải tử, làm cho nàng Ngọc Như Ý thì rất tốt.

*(Ngọc Như Ý) St:

Lăng Tiêu nhìn hộp gấm trên bàn có một tảng Ngọc thạch lớn, bạch ngọc toàn thân tinh khiết hoàn mỹ, ôn hòa trơn bóng, đúng là thứ tốt. Lăng Tiêu cười cười: “Được, ta đại diện Tĩ nhi cảm ơn đệ.”

Chử Dịch Phong cười cười không coi là việc to tát, kêu Chương công công cho người đưa đến Thi phủ.

Khi nói chuyện đã đến lúc ăn cơm tối, Long Hương mang theo Yên Nhiên cùng sáu người kia trong đó có một người tên là Phi Thúy cùng đến chia thức ăn. Yên Nhiên không nhận được nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu, một đôi mắt hạnh như nai con vô tội bất lực, Lăng Tiêu lơ đãng nhìn sang, trong mắt Yên Nhiên tự nhiên rơi lệ.

“Nàng làm sao vậy?” Lăng Tiêu lo lắng hỏi: “Là bị ủy khuất?”

Yên Nhiên thấy Lăng Tiêu hỏi nàng vội vã lắc lắc đầu, những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống, vội vã lén lút lau đi, Lăng Tiêu trong lòng thực sự bức bối, vị này chính là diễn đến nghiện, Lăng Tiêu ôn nhu nói: “Không có là tốt rồi.”

Yên Nhiên còn muốn nói nhưng thấy Lăng Tiêu không muốn nói tiếp cũng không cần phải nhiều lời nữa, yên lặng chia thức ăn, thu thập xong lùi lại đến gian ngoài hầu hạ.

Ánh mắt Chử Dịch Phong hơi động, không nói gì cúi đầu ăn cơm, trên bàn có một món đậu hũ, đậu hũ rất là non mềm, Chử Dịch Phong gấp vài lần đều bị nát, thấy Lăng Tiêu nhìn y, càng có chút bất ổn ngưng ngưng thu tay về, nở nụ cười: “Ngày hôm nay tay có chút bị run...”

“Vậy có phải tay bị lạnh?” Lăng Tiêu để đĩa xuống nắm lấy tay Chử Dịch Phong, nở nụ cười: “Không lạnh nha.” Nói xong cầm lấy chiếc đĩa vững vàng cấp lên một khối đậu hũ trực tiếp đút vào miệng của Chử Dịch Phong, cười nói: “Càng lớn lại càng như trẻ con, hiện tại ăn cơm cũng phải để người đút.”

Chử Dịch Phong có chút ngưng ngưng, nhưng sắc mặt khá hơn nhiều, nở nụ cười tiếp tục ăn cơm.

Lăng Tiêu quay đầu nói với người bên ngoài nói: “Lần tới nếu có món ăn này thì phải chuẩn bị thêm một cái muỗng, nhớ chưa?”

“Vâng nô tỳ nhớ.” Long Hương vội vã đáp ứng rồi cúi đầu chờ, Yên Nhiên đứng sau Long Hương nghe xong lời này trong lòng như bị dao đâm, không ngừng nhắc nhở mình nhất định phải vững vàng nắm lấy tâm của Lăng Tiêu, sau này những sủng ái này đều thuộc về mình. . .

Không lâu sau hai người dùng cơm xong, đứng dậy bảo người thu thập, Lăng Tiêu theo Chử Dịch Phong đi vào phòng ngủ, hai người ngồi chơi một chút rồi sai người đem nước đến tắm rửa, thu thập xong cùng nhau lên giường, Lăng Tiêu từ phía sau ôm lấy Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Từ buổi ăn cơm đã cảm thấy đệ không vui, sao vậy?”

Chử Dịch Phong sùng sốt một chút, như làm chuyện xấu bị phát hiện có chút bối rối, nói lắp ba lắp bắp: “Cái gì ... Nào có?”

“Hả?” Lăng Tiêu kéo Chử Dịch Phong để y đối diện với mình, nở nụ cười: “Tâm tư của đệ sao ta lại không biết, còn muốn gạt ta? Nói, sao vậy?”

Chuyện này vốn cũng không phải là đại sự, nhưng bị Lăng Tiêu sùng nịch hỏi như thế oan ức trong lòng Chử Dịch Phong liền bị phóng to vô hạn, trong lòng chưa sót, do dự nói: “Huynh... Cùng cô nương tên cái gì... Yên Nhiên nói chuyện.”

Lăng Tiêu bật cười, tiểu tướng quân của hắn khi nào lại mất cảm như thế? Lại nhìn ra chuyện này. Hắn đúng là thật sự không nghĩ tới Chử Dịch Phong sẽ đề ý chuyện này, Lăng Tiêu trong lòng không khỏi có chút ám áp, cười nói: “Ta thấy nàng đáng thương thuận miệng hỏi, đệ không thích, sau này ta cũng không tiếp tục đề ý đến nàng.”

Chử Dịch Phong có chút ngưng ngưng: “Là ta... là ta không được, quá nhiều.”

Lăng Tiêu nở nụ cười hôn mi tâm của Chử Dịch Phong nói: “Lần tới không vui trực tiếp nói với ta, biết không?”

Chử Dịch Phong gật đầu, vẫn không nhận được nói: “Ta không phải không cho huynh cùng người khác nói chuyện. . . Bởi vì trước đây huynh không cùng những người khác nói chuyện như thế, không phải, ta cũng không biết mình nói cái gì, chính là... chính là”

“Ta đều hiểu, ngày hôm nay là ta không đúng, khi không hỏi nàng làm cái gì.” Lăng Tiêu cười cười: “Hiện tại ở trong Hoàng thành làm chuyện gì nếu để Hoàng Hậu biết sẽ không xong, đợi đến phương Bắc ta đem nàng đưa đi là được rồi? Ta nhìn nàng tuổi cũng không nhỏ, đến phương Bắc ta tìm cho nàng một nhà khá giả gả đi, có được hay không?”

Chữ Dịch Phong gật đầu, vẫn có chút thẹn thùng: “Ta không muốn ganh tị với một cô nương như thế...”

“Biết.” Lăng Tiêu giúp Chữ Dịch Phong cột gọn lại mái tóc dài cười cười: “Đệ nghĩ tới cái gì ta tự nhiên biết, được rồi, ngủ đi.”

Trong lòng Chữ Dịch Phong vốn có chút chua xót bây giờ dễ chịu hơn nhiều, gật đầu nở nụ cười: “Ừm, tìm cho nàng một nhà khá giả.”

...

Sáng sớm hôm sau Sử Phái đến đưa ngân phiếu cho Lăng Tiêu, hẳn thường ở bên người Lăng Tiêu, bọn hạ nhân ở Anh Vương phủ cũng đều quen thuộc, trực tiếp đem người đưa đến thư phòng.

Sử Phái vì không muốn quá nhiều người nhìn thấy nên đến rất sớm, chỉ là lúc này Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong vẫn chưa thức dậy. Chương công công sợ làm lỡ chuyện của Lăng Tiêu, đi tìm Long Hương, thấp giọng nói: “Bên ngoài có người tìm tiểu Hầu gia, cô nương đi xem xem, đừng chậm trễ hồng việc.”

Long Hương cũng vừa rửa mặt xong, đang thu thập đồ dùng để Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong rửa mặt, nghe vậy suy nghĩ lại, gật đầu: “Ta đi bên trong nhìn.”

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong ngủ thì từ trước đến giờ không cho người hầu hạ, Long Hương cũng không dám vào, chỉ ở bên ngoài lắng nghe, thấy không có động tĩnh liền nhẹ nhàng gõ cửa, một lát vẫn không có động tĩnh, lúc định rồi đi thì cửa mở ra. Lăng Tiêu tùy ý đem tóc dài cột lên, lạnh nhạt nói: “Sao vậy?”

“Quá nhiều tiểu Hầu gia.” Long Hương cúi đầu hành lễ: “Bên ngoài có một người tên là Sử Phái tìm tiểu Hầu gia, sợ làm lỡ việc Chương công công gọi nô tỳ đến nói một tiếng.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Biết rồi, ta lập tức tới đó, làm việc nhẹ nhàng một chút. Vương gia còn ngủ.”

“Tuân mệnh.” Lăng Tiêu để Long Hương hầu hạ rửa mặt, khoác áo choàng đi ra bên ngoài gặp Sử Phái.

Sử Phái ngẩng đầu xem một bức tự họa treo trên tường thấy Lăng Tiêu đến rồi vội vàng khom người nói: “Xin thỉnh an chủ tử, tiền bạc của mười mấy cửa tiệm trong Hoàng thành đều ở nơi này, khoản trên là ta tự mình xem kỹ, không có sai lệch.”

“Vậy thì tốt.” Lăng Tiêu đem ngân phiếu thu hồi bỏ vào túi, lại giao phó nửa ngày những chuyện cần làm khi ở Hoàng thành.

Giao phó cho xong Lăng Tiêu nói: “Hoàng Hậu cho Vương gia sáu nha đầu trong đó có một người gọi là Yên Nhiên, cô nương này ta có chỗ trọng dụng, người sớm tìm người đi phương Bắc không gây sự chú ý đặt mua một gian nhà, đến phương Bắc ta cho nàng vào ở. Đến lúc đó người tìm cho ta người sành ăn hầu hạ là được, không cho nàng trốn cũng không cho nàng tìm chết, hiểu chưa?”

Sử Phái sững sờ: “Đây là... Kim Ốc Tàng Kiều? Chủ tử đột nhiên đối với nữ nhân có hứng thú?”

Lăng Tiêu cười khê: “Cái gì Kim Ốc Tàng Kiều? Nguyên bản ta nghĩ trước tiên sắp đặt nàng ở bên người, không nghĩ tới Vương gia không vui theo ta phát cẩu, vẫn sớm đưa nàng đi cho đúng lúc.”

Đang khi nói chuyện cửa thư phòng “Oanh” một tiếng bị đá văng ra, mày kiếm của Chữ Dịch Phong nhú lại, mắt sáng như đuốc, lửa giận cực lực bộc phát hét: “Lăng Tiêu!”

Lăng Tiêu và Sử Phái cả kinh, Chữ Dịch Phong ép không được sự tức giận trong lòng, tiến lên một bước cả giận nói: “Đêm qua huynh nói với ta thế nào? Huynh đáp ứng đem Yên Nhiên đưa đi chính là vì muốn an trí nàng ở ngoài?”

“Người đi ra ngoài trước” Lăng Tiêu trong lòng hối hận, thực sự là quá thả lỏng lại bị Chữ Dịch Phong nghe thấy, Sử Phái thấy tình huống không đúng cũng không đi, thấp giọng nói: “Chủ tử...”

Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Sử Phái sợ Chữ Dịch Phong động tay động chân với Lăng Tiêu, thân thủ của Chữ Dịch Phong hẳn có biết, thật sự động tay đến mấy Lăng Tiêu cũng không phải là đối thủ, nhưng thấy Lăng Tiêu kiên trì cũng chỉ đành xoay người đi ra ở ngoài cửa chờ đợi.

“Phong... đệ nghe ta giải thích.” Lăng Tiêu tiến lên muốn kéo tay Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong tránh ra, y như một con thú nhỏ bị thương, trong mắt không còn sự tin nhiệm, Lăng Tiêu trong lòng sốt ruột, ôn nhu nói: “Đệ không tin ta?”

Một câu nói làm Chữ Dịch Phong đỏ cả mặt, lát sau mới lên tiếng nói giọng khàn khàn: “Hoàng gia gia mất rồi... huynh cũng không cần ta nữa phải không?”

Trong lòng Lăng Tiêu như là bị dao găm đâm trúng, hổ thẹn vì mình để y phải thương tâm như vậy, sau khi tiên đề chết Chữ Dịch Phong có chút bất an,

mình vào lúc này lại để y khó chịu. Lăng Tiêu không để ý Chữ Dịch Phong chống cự tiến lên ôm y, Chữ Dịch Phong theo bản năng đánh đỡ, Lăng Tiêu thấp giọng trách mắng: “Động thủ với ta?”

Chữ Dịch Phong ra tay lại không dám dùng lực, Lăng Tiêu thừa cơ ôm lấy y, cúi người hôn môi Chữ Dịch Phong nói: “Phong... nghe ta nói, chúng ta cùng nhau lâu như thế, ta sẽ làm chuyện có lỗi với đệ sao?”

Chữ Dịch Phong giương mắt nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu thấy y ôn hòa một chút mới tiếp tục nói: “Yên Nhiên là mật thám Đại ca đệ phải tới. Lúc ta thấy nàng vừa mới tới là biết rồi, cho nên mới đặc biệt lưu ý nàng, đệ cũng nhìn ra nên tới hôm qua ta sợ đệ đa tâm mới nói như vậy.”

“Đại ca phải tới... Nhưng nàng là... mẫu hậu cho ta...” Chữ Dịch Phong không phản ứng kịp, lắp bắp nói: “Sao có khả năng...”

Lăng Tiêu chậm rãi nói: “Đây là thật sự, nguyên bản ta không muốn nói với đệ... Hiện tại bị đệ nghe thấy nên đơn giản nói cho đệ biết, Di mẫu cũng không biết việc này, Yên Nhiên tự mình cũng đã thừa nhận, ta cũng không thể để cho mật thám cả ngày ở chỗ của đệ chứ? Cho nên mới nghĩ đến biện pháp đưa nàng ra ngoài, đợi được...” Đợi khi lật đổ Tuệ Vương, ngày đó nàng chính là một nhân chứng trọng yếu.

Lăng Tiêu không muốn nói, sự chú ý của Chữ Dịch Phong lộ ra nhưng không ở chuyện này, Chữ Dịch Phong dùng một hồi lâu mới sờ sờ nói: “Cái kia... vậy huynh không yêu thích nàng...”

“Đệ nói ta yêu thích ai?” Lăng Tiêu cúi đầu ôn nhu hôn mi tâm của Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Ta không thích đệ lại đi yêu thích nàng? Nàng mới xuất hiện mấy ngày? Nàng cũng sẽ vì ta tách hạch đào? Cũng sẽ vì ta liều mình? Phong...” Lăng Tiêu kéo tay đệ y sờ vào ngọc bội bên hông mình, nhẹ giọng níu non: “Khối ngọc vỡ thành bộ dáng này ta cũng phải ngày đeo đêm đeo, đệ nói tại vì sao?”

Chữ Dịch Phong hiểu được, an tâm lại có chút thẹn thùng, lắp bắp nói: “Là ta không tốt... Không biết rõ liên...”

“Không có, đều do ta... Ta vừa bắt đầu không nói rõ, không nghĩ tới sự lo lắng của đệ.” Lăng Tiêu vỗ trán Chữ Dịch Phong hỏi: “Có thể rõ ràng tâm ý của ta chưa?”

Chữ Dịch Phong gật đầu: “Rõ ràng...”

Lăng Tiêu chăm chú ôm lấy Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Thôi, ta vẫn nên giết nàng đi, miễn cho đệ phải nghĩ nhiều, có được hay không?” Người này mặc dù là nhân chứng trọng yếu nhưng nếu như bởi vì giữ lại nàng mà trong lòng Chữ Dịch Phong có một cái gai thì không đáng.

Chữ Dịch Phong liền vội vàng lắc đầu: “Đừng... Ta khẳng định không nghĩ nhiều nữa, đừng giết người...”

Trán của Lăng Tiêu chạm vào trán của Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Thật sự không nghĩ nhiều?” Chữ Dịch Phong ừm một tiếng, vừa nãy y tìm Lăng Tiêu là muốn dùng điểm tâm, vô ý nghe thấy Lăng Tiêu cùng Sử Phái nói muốn tìm cho Yên Nhiên một nơi ở bên ngoài nhất thời tâm thần bất loạn vào lúc này tỉnh táo rõ ràng, vào lúc này đúng là có chút hối hận, Lăng Tiêu đối với y tốt như vậy, vừa nãy y lại đối với Lăng Tiêu giận dữ... .

“Ta...” Chữ Dịch Phong vẫn chưa lên tiếng thì Lăng Tiêu chặn y lại, tâm tư của Chữ Dịch Phong hẳn rất hiểu, sao lại cam lòng để y hờn, cười một tiếng nói: “Đệ ghen làm trong lòng ta thực hài lòng, biết là đệ để ý ta, nói ra là tốt rồi.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, nhỏ giọng nói: “Lần trước cũng vậy... Rõ ràng là ta đầu óc ngu ngốc không nghĩ ra, còn ra tay với huynh...” Lăng Tiêu nhớ tới lúc Chữ Dịch Phong tức giận chuyện mình ép y đón đầu yên lặng nở nụ cười: “Nói cho đệ bao nhiêu lần rồi lúc đó đệ không làm ta bị thương, còn nhớ kỹ không?”

Chữ Dịch Phong khẽ ngẩng đầu, chủ động hôn môi Lăng Tiêu, lắp bắp nói: “Đều là ta ngu...”

“Nếu đệ thông minh ta chưa chắc sẽ thích đệ.” Lăng Tiêu cười khê: “Được rồi, đã nói ra thì không cho đệ nghĩ nhiều sau này đừng nhắc lại nữa, Sử Phái!”

Sử Phái xoay người đi vào, nén không được ý cười nơi khóe miệng Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Nghe hết?” Chữ Dịch Phong vội vã quay đầu đi, y đã quên Sử Phái còn ở bên ngoài.

Sử Phái khom người: “Ý của chủ tử ta đã hiểu, tất nhiên làm phải thỏa đáng.”

“Sau khi ta rời khỏi Hoàng thành mọi chuyện đều do người lo liệu, đi thôi.”

Sử Phái gật đầu rồi đi.

Lăng Tiêu quay đầu kéo tay Chữ Dịch Phong cười nói: “Được rồi, lúc này làm lỡ giờ cơm, lúc này ta đã đói bụng, đi ăn cơm.” Chữ Dịch Phong gật đầu, trong lòng ấm áp, theo Lăng Tiêu đi dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 75

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Tiêu đã chuẩn bị xong để xuất phát, Thi phu nhân cho Lăng Tiêu liền mấy xe ngựa chở đồ cùng hơn mười người hầu. Chử Dịch Phong như đem theo cả phần nửa gia sản trong Anh Vương phủ. Buổi tối trước ngày xuất phát, Lăng Tiêu cho người đem đồ đạc chất lên xe ngựa, tới hôm sau hắn cùng Chử Dịch Phong từ biệt Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Sau khi bái kiến Hoàng Đế hai người liền được nữ quan đưa vào hậu cung. Hoàng Hậu ôm lấy Chử Dịch Phong khóc một trận, căn dặn một hồi lâu, lại nói: “Tiêu nhi so với con trưởng thành hơn nhiều, con có thể xem Tiêu nhi là ca ca, không thể xem hắn là thần tử, từ nhỏ hắn đã thường phối hợp với con, con phải biết hắn là người tốt, chuyện ở đất phong có gì con cứ hỏi Lăng Tiêu, vạn sự đề hắn nghĩ kế cho con, biết không?”

Chử Dịch Phong gật đầu: “Nhi tử biết rồi.”

“Tiêu...”

Lăng Tiêu đang thất thần vì nhớ đến dáng vẻ vừa nãy của Hoàng Thượng, hắn không biết có phải gần đây Hoàng Thượng ngày ngày đều bị trúng độc “trong mộng khổ” nhưng xem sắc mặt đúng là thay đổi rất nhiều...

“Tiêu nhi?” Hoàng Hậu nghi hoặc hỏi: “Con như là có chuyện gì phải không?”

Lăng Tiêu vội vã gật đầu: “Không có gì, có điều là nhìn Di mẫu và Vương gia hai người mẹ hiền con thảo mà trong lòng có chút suy nghĩ mà thôi.”

Hoàng Hậu từ ái nở nụ cười: “Con ngoan, mẫu thân con mắt sớm, Di mẫu cũng như mẫu thân con, Phong nhi từ nhỏ thích quẩn quít lấy con, có con chăm nom nó ta cũng yên tâm, đến bên kia phải gửi tin về cho ta, thiếu cái gì cần cái gì cũng phải nói cho Di mẫu, các con giúp đỡ lẫn nhau ta mới yên tâm.”

“Vâng, Di mẫu yên tâm là tốt rồi.” Lăng Tiêu cúi đầu đáp ứng.

Đại đội người đã đến cửa thành chờ, Hoàng Hậu cũng không muốn làm lỡ thời gian, lại căn dặn Chử Dịch Phong vài câu mới để cho hai người đi.

Lần này đi Bắc bộ mang theo nhiều người lại có nhiều nữ quyến, đồ vật cũng nhiều, giục ngựa chạy nhanh khăng định là không xong, Lăng Tiêu đơn giản chỉ chuẩn bị xe ngựa, mình và Chử Dịch Phong ngồi trong một chiếc xe lớn, trong xe chuẩn bị thư tịch đồ ăn và cả đồ chơi để giết thời gian.

Trong xe Lăng Tiêu tiện tay mở ra đọc một quyển sách của tiền triều, Chử Dịch Phong ở một bên tỉ mỉ bóc hạt thông, bóc được một hạt thì cho Lăng Tiêu một hạt, mình chỉ ăn nửa hạt...

“Huynh biết không?” Chử Dịch Phong một bên bóc hạt thông một bên lấy cùi chỏ đẩy đẩy Lăng Tiêu: “Ngày hôm qua ta nghe Long Hương nói, ở Tây Tứ hồ xuất hiện chuyện ma quái...”

Lăng Tiêu thả sách xuống, phui vò hạt thông trên miệng Chử Dịch Phong nở nụ cười: “Các nàng không hiểu chuyện truyền tin ra đệ cũng tin? Này hạt thông còn vò... sao để lại ăn?” Lăng Tiêu lấy vò hạt thông dính trên miệng Chử Dịch Phong xuống cho ý xem, rồi lau sạch sẽ cho y.

Chử Dịch Phong cười: “Ta cũng không tin lắm, nhưng các nàng nói y như thật, bên trong một phủ đệ hàng đêm có nữ nhân khóc nỉ non, có người còn nhìn thấy ban đêm có một nam một nữ mặc áo trắng, tóc rối bù dất tay ở trước cửa bay bổng bồng bềnh, còn nói trong thành, ban đêm mèo cũng đi đến nơi đó, tê... Nghe nói ta nổi hết da gà.”

“Các nàng cả ngày ở trong phủ tẻ nhạt, cũng dựa vào nói những thứ này để giết thời gian, đệ đừng tin.” Lăng Tiêu nở nụ cười xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong. Xem ra Sử Phái làm không tệ, càng là loại chuyện hư vô mờ ảo càng thú vị, một người một câu, thêm mắm dặm muối về sau càng náo nhiệt.

Lăng Tiêu cười nói: “Hiện tại càng không cần sợ hãi, chúng ta cách Tây Tứ hồ càng ngày càng xa.”

“Ừm.” Chử Dịch Phong vén màn cửa lên nhìn ra bên ngoài, quay đầu tiếp tục bóc hạt thông, lúc này không ăn nữa, bóc được sạch sẽ thì để trên bàn nhỏ ở trong xe ngựa, chỉ chốc lát chất thành một đống hạt thông trắng nõn nà, Lăng Tiêu nhìn y giết thời gian, cười cười nói: “Sao không ăn?”

Chử Dịch Phong cũng không ngẩng đầu lên, cười hi hi: “Đệ bóc để giành, cho huynh một đống lớn...”

Lăng Tiêu không nhịn được bật cười, lắc đầu một cái dựa vào vách xe tiếp tục đọc sách...

Trên xe ngựa cực kỳ tẻ nhạt, ở phía sau các nữ quyến còn có thể nói chuyện phiếm làm nữ hồng giết thời gian, Chử Dịch Phong cũng chỉ có thể bóc hạt thông bóc hạt dưa để giết thời gian. Lăng Tiêu sợ y buồn mỗi ngày qua giờ Tỵ hứa cho y đi ra ngoài cưỡi ngựa, trời vừa sáng còn có chút giá rét thì không cho y đi ra ngoài. Dù là như vậy Chử Dịch Phong vẫn cảm thấy tẻ nhạt, Lăng Tiêu không cách nào, suy nghĩ một chút, sai người cầm một bộ cờ đến.

Chử Dịch Phong vừa nhìn những quân cờ trắng đen thì nhăn mặt: “Quên đi thôi... Ta không biết cái này, khi chơi đều bị thua.”

Lăng Tiêu cười đem bàn cờ đặt ở trên bàn nhỏ, bộ cờ này là cống phẩm, quân cờ trơn nhẵn mát lạnh, Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ Chử Dịch Phong cười khê: “Ai muốn cùng đệ chơi cờ vậy, đến, ta dạy cho đệ cái khác...”

*Cờ vây Trung Quốc

Lăng Tiêu cầm mấy viên cờ đen và mấy viên cờ trắng làm thử một lần cho Chữ Dịch Phong xem, chậm rãi nói: “Đệ xem, như vậy... Kết nối với.. chính là cờ đen thắng. Đệ lại nhìn cái này... Chính là cờ trắng thắng.”

Lăng Tiêu nhẫn nại quyết tâm giảng giải một lúc, Chữ Dịch Phong lập tức rõ ràng, đôi mắt tỏa ánh sáng: “Cái này chơi vui, đến đến, cái này gọi cái gì?”

“Cờ năm quân.” Lăng Tiêu cười cười: “Nói đến cái này so với cờ vây niên đại còn lâu hơn, có điều Thái Phó không dạy cái này. Chơi cờ không có tiền đặt cược cũng rất vô vị, như vậy đi, một lượng bạc một bàn, được không?”

Chữ Dịch Phong gật đầu cười nói: “Được, đến đến...”

Hai người lấy cây phi làm thẻ đánh bạc, một cây phi tương đương một lượng bạc, mới bắt đầu Chữ Dịch Phong còn không quá thông, thua liền mười mấy bàn về sau đột nhiên rõ ràng, sau đó dĩ nhiên cùng Lăng Tiêu chia đều xuân sắc, càng chơi hứng thú càng cao. Lăng Tiêu nhìn hai mắt y tỏa sáng gò má đỏ lên yêu thương không nhịn được, cuối cùng lại bị Chữ Dịch Phong thắng liền mấy bàn. Đánh cờ xong Chữ Dịch Phong đếm mấy cây phi cười đến không ngậm miệng lại được: “Rõ ràng mười mười... Mười hai cái, mười hai cái, cho ta đi?”

Lăng Tiêu cười cười kéo màn cửa sổ ra gọi thân binh đi lấy bạc, huynh đệ ruột cũng phải tính sổ rõ ràng, Chữ Dịch Phong nâng mười hai lượng bạc vui không chịu được, quần quít lấy Lăng Tiêu còn muốn chơi, mấy ngày sau này đều dựa vào trò này giết thời gian, sau đó Lăng Tiêu có việc thì Bích Hà và các nàng ở xe ngựa phía sau đến chơi cờ với Chữ Dịch Phong.

Gọi tới cũng đều là người của Thọ Khang Hầu phủ nên Lăng Tiêu yên tâm, đều là nha đầu ngây thơ thẳng thắn, mấy cô nương này đều biết chuyện của Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong tự nhiên không dám chọc vào hang cọp, chỉ xem Chữ Dịch Phong giống như đệ đệ, có điều các nàng không chơi nổi một lượng bạc một ván, nói năm tiền một ván, dù là một đường hạ xuống như vậy Chữ Dịch Phong chấp và lung tung càng đánh càng thắng. Lăng Tiêu đổi bạc cho y, Chữ Dịch Phong vui vẻ lập tức nộp lên cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nhìn một lượng bạc dờ khóc dờ cười, đây là y bỏ ra bao nhiêu tinh lực mới có thể thắng được.

Vui đùa náo động đến hơn nửa tháng cuối cùng cũng đến Hiện Hách Sa, Anh Vương phủ đã xây dựng xong xuôi. Lăng Tiêu tra xét một lần cuối cùng thỏa mãn. Chữ Dịch Phong không chú ý thanh toán hết các khoản nợ làm quản giáo Tiểu Quan sợ hãi, hần cần thận báo cáo hết các khoản nợ, hần cũng biết khoản nợ xây phủ này nhiều nhưng xây dựng vườn tư thực sự quá lớn, một mực Lăng Tiêu còn chưa bỏ tiền ra nên không ít nơi không hài lòng không tin tưởng, phản phản phúc phúc sửa chữa mấy tháng bạc hoa đã không còn, Tiểu Quan này thực sự sợ Lăng Tiêu không bù nổi những thiếu hụt này, vậy hần và nội vụ phủ không có cách nào giao phó.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua các khoản nợ, gật đầu: “Đi theo Tàn Long lấy bạc đi, lấy thêm một trăm lượng bạc thưởng cho người mấy tháng này đã khổ cực.”

Tiểu Quan thở phào nhẹ nhõm, vội vã tạ ân, Lăng Tiêu mắt phượng hơi nhíu nói: “Còn có, nếu như bên ngoài hỏi Anh Vương phủ xây dựng bỏ ra bao nhiêu bạc, người nói sao?” Đôi mắt Tiểu Quan kia hơi chuyển động, khom người nói: “Ngoại trừ hoa bạc của nội vụ phủ Anh Vương tự mình bỏ thêm 14,000 lượng bạc.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Coi như người thông minh, đi thôi.”

Lăng Tiêu nhìn Tiểu Quan theo Tàn Long rời đi, tự mình đem sổ sách kia xé ra ném vào chậu than, ngọn lửa theo tro tàn lăn lộn, ngờ ngờ có thể thấy được khoản cuối cùng trên một tờ viết 145.000, ngọn lửa nhấp nháy, chỉ chớp lát sau tất cả giấy đã cháy hết.

“Sao tự mình lại động thủ vậy?” Lăng Tiêu đi vào bên trong viện, mới vừa vào cửa nhìn thấy Chữ Dịch Phong cùng bọn hạ nhân khiêng nhấc hòm xiêng, lời này tuy hỏi Chữ Dịch Phong nhưng Lăng Tiêu nhìn về phía bọn nha đầu trong phòng, Phi Thúy nở nụ cười: “Vương gia nói ở trong xe ngựa ngồi cả người mềm nhũn, muốn hoạt động gân cốt. Nô tỳ nghĩ cũng đúng nên để Vương gia phụ một tay khiêng mấy món đồ công kênh, được Vương gia giúp đứng đại ân cho nô tỳ.” Nói xong còn quay về phía Chữ Dịch Phong xấu hổ nở nụ cười.

Lăng Tiêu cười nhạt nói: “Anh Vương phủ của chúng ta quy củ càng ngày càng lỏng lẻo.”

Phi Thúy vẫn không có hiểu ý nhưng bên ngoài Nghệ ma ma cùng theo vào nghe thấy, vội vã chạy tới trách mắng: “Quy củ học rồi bỏ đi đâu? Lại dám sai khiến lên chủ nhân rồi.”

Nghệ ma ma nói liên thanh một hồi rồi sai người đem Phi Thúy kéo xuống. Nghệ ma ma ở trong cung sớm đã được Lăng Tiêu mua chuộc, hần biết vị này từ trước đến giờ không thích bọn nha đầu không giữ quy củ, bình thường chuyện cười có thể, nhưng không thể cùng Chữ Dịch Phong lộ ra ý tứ thân thiết, một là Lăng Tiêu bệnh cũ không lọt mắt những nha đầu một lòng treo lên trên muốn làm chủ nhân, hai là Lăng Tiêu từ trước đến giờ đối với người ở bên cạnh Chữ Dịch Phong quản rất nghiêm, Phi Thúy lại là người Hoàng Hậu đưa tới, trên đường đi mấy lần nha đầu này luôn làm ra vẻ nên ma ma trong lòng thầm mắng nha đầu này không an phận, xoay người hành lễ với Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu: “Đều là nô tỳ giáo dục không nghiêm.”

“Không có gì, ta chỉ tùy ý nói một câu thôi.” Vừa tới Vương phủ Lăng Tiêu cũng không muốn làm ra động tĩnh lớn, lạnh nhạt nói: “Sau này giáo dục bọn nha đầu trong phủ, ma ma để ý chút đi, Vương gia rộng lượng nhân hậu không thêm để ý, nhưng nếu như truyền ra bên ngoài, danh tiếng trong phủ của chúng ta sẽ thành chuyện cười.”

Nghệ ma ma vội vã đáp lời: “Vâng.”

Không lâu sau bên trong phủ đều thu thập xong, bọn nha đầu lui xuống. Chữ Dịch Phong “Ha ha” chạy lại cười nói: “Không phải thật sự tức giận chứ? Ta nhàn không có chuyện làm, không có ý.”

Lăng Tiêu kéo Chữ Dịch Phong ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Ta không phải thích lập quy củ, chỉ là có lúc đệ quá mức rộng lượng, nếu không đi mẩu sẽ không yên lòng vì đệ. Một lần hai lần như vậy, sau này các nàng sẽ được voi đòi tiên, nô tài bắt nạt chủ chính là bắt đầu bằng những việc nhỏ như vậy, đệ biết đại khái chuyện của mẫu thân ta không ...”

Năm đó chuyện của Vi Trang cùng Hạ Lan Chữ Dịch Phong tự nhiên biết một ít, gật đầu: “Ta biết, vì lẽ đó huynh không thích bọn nha đầu theo ta không lớn không nhỏ.”

“Biết là tốt rồi.” Lăng Tiêu xoa nhẹ trán Chữ Dịch Phong: “Việc này vẫn là việc nhỏ, nếu là có người lợi dụng tính tình của đệ được, sẽ làm ra chuyện càng quá mức? Đến lúc đó ta đau lòng đến chết mất ...”

Chữ Dịch Phong cúi đầu nở nụ cười, vò vò trán của mình, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Được rồi, ta nghĩ kỹ rồi, trước kia hầu hạ đệ đều là bọn người Bích Hà trong phủ của ta nên ta yên tâm, vẫn để các nàng hầu hạ đệ, Di mẫu thường đệ mấy cô nương kia... Mấy người các nàng còn không học tốt quy củ, cũng chưa quen thuộc thói quen của đệ nên để cho các nàng ở phía sau học hỏi đi, được không?”

Chữ Dịch Phong đối với những việc này đều không ý kiến gì, lại nói dọc theo đường đi y cùng Lăng Tiêu và bọn nha đầu cũng quen thuộc, đều tiểu cô nương ngày thơ thuần túy hợp với tính khí của y nên gật đầu: “Thành, đều nghe lời huynh.”

Lăng Tiêu thoả mãn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 76

Cách ngày Lăng Tiêu liền đem Yên Nhiên đưa đến một trạch viện đã chuẩn bị sẵn. Trong viện nha đầu bà tử đều chuẩn bị kỹ càng, Yên Nhiên mang theo bạc của Lăng Tiêu cùng những lời hứa hẹn vui mừng hoan hỉ đi vào, không để ý trong viện có mười vị hộ viện cao to, có thể năng cũng nghi hoặc nhưng ngay lúc đó lại nghĩ là Lăng Tiêu lưu ý đến an toàn của nàng làm lý do để giải thích.

Vừa lo liệu xong chuyện trong Anh Vương phủ thì liền có những chuyện khác phải làm, Chữ Dịch Phong thị sát binh lính trong quân doanh, Lăng Tiêu phải kiểm duyệt thành tích trong hơn một tháng nay của Lương Khâu Kiệt.

Lương Khâu Kiệt đem chuyện đất phong lo liệu rất tốt, chuyện không quan trọng đều theo lệ của Lăng Tiêu định ra, may mà cũng không có đại sự gì. Lăng Tiêu nhìn công văn đã được thu dọn, gật đầu cười nói: “Không sai, hơn một tháng này khổ cực các vị đại nhân, Vương gia thông cảm các vị khổ cực, từ tháng này bắt đầu tăng lương cho các vị đại nhân thêm năm phần mười.”

Chúng quan sừng sốt một chút liên tục nói không dám nhận, Lăng Tiêu nở nụ cười: “Các vị yên tâm, bạc lương này là từ Anh Vương phủ đưa ra, các chủ nhân Vương phủ ở đất phong đều có một khoản phần lệ để trợ giúp quan chức, Vương gia chúng ta tuy tuổi trẻ nhưng những việc này vẫn hiểu, tuyệt đối không thể để các vị theo Vương gia chịu khổ.”

Các quan chức lại chối từ một phen mới khom người cảm ơn Vương gia ân điển, kỳ thực trong lòng mỗi người đều hiểu, Anh Vương dù sao cũng không nghĩ ra chuyện này. Vị kia trở về đất phong đều không lộ diện liền trực tiếp đi vào trong quân, còn có thể nghĩ cho bọn họ thêm bổng lộc? Chuyện này tất nhiên là chủ ý của Lăng tướng.

Mọi người cùng Lăng Tiêu cộng sự mấy tháng cũng đều âm thầm khâm phục, chuyện vị này cùng Vương gia có những lời đồn thổi tuy không êm tai nhưng Lăng Tiêu cũng không có ý vào Vương gia sùng ái ăn hối lộ trái pháp luật, phía trước chính sự càng khôn khéo quyết đoán, khiến người ta thậm chí không nhìn được nghĩ, may mà Vương gia có một người như thế.

“Lăng tướng.” Lương Khâu Kiệt nói: “Từ khi Lăng tướng ra lệnh khai hoang đất điền chỉ cần nạp ngân một lượng sau khi chính sách phát ra ngoài, chỉ một tháng trong đất phong tập hợp cũng đã có mấy ngàn hộ mở ra khai khẩn làm được 2,400 mẫu ruộng hoang, hạ quan phái người đại khái thị sát một phen, bây giờ những ruộng hoang đại thể đã mở rộng hết.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Những nông gia tích góp bạc này không dễ dàng, đặt mua ruộng hoang tự nhiên là muốn thừa dịp ngày xuân canh tác làm ra ít thứ.”

“Năm ngoài một năm mới mở ra hơn ba ngàn mẫu ruộng hoang, bây giờ một tháng trong đất phong của ta có thêm hơn hai ngàn mẫu đất, việc này đều là công lao của Lăng... Vương gia.” Lương Khâu Kiệt cười nói: “Bây giờ nông gia đều biết ba năm nay khai khẩn đất hoang chỉ cần một lượng bạc, không ít người động tâm, về sau khai hoang sẽ càng nhiều lên.”

“Vậy thì Lương đại nhân tiếp tục cực khổ rồi.” Việc này một khối vẫn do Lương Khâu Kiệt phụ trách, Lăng Tiêu đứng là cũng yên tâm, tiếp tục nói: “Còn có, năm nay đất phong mới vừa mở đất hoang nên không thể trưng thu thuế lương, đất hoang mới vừa mở ra vốn là cần cỗi, lại không kịp trồng trọt, sao có thể lại hướng về bọn họ trưng thuế, thuế này một phần cũng sẽ do Vương phủ chi ra.”

Lăng Tiêu muốn kích thích bách tính ở đất phong khai hoang quy mô lớn, có đất thì mới có lương thực, có lương thực mới bảo đảm tất cả mọi người ấm no. Một là có thể khiến bách tính giàu có, hai là Lăng Tiêu nghĩ đến sau này... Nếu như một ngày muốn cùng Hoàng thành động binh, phương Bắc có vạn thạch kho lúa bảo đảm là hậu phương mạnh mẽ nhất. Hiện tại đánh trận thì cần gì? Chính là cần binh sĩ, mà binh sĩ cần chính là lương thảo.

Lương Khâu Kiệt gật đầu: “Lăng tướng thực có lòng từ bi.” Lăng Tiêu nở nụ cười không lưu ý, lại nói: “Còn có chính là chuyện mậu dịch, một khối này Hoàng thành quản rất nghiêm, chúng ta chỉ có thể nghe lệnh, ta ở đầu đường Hiên Hách Sa cũng xem qua, binh sĩ chúng ta đối với Hung Nô và nữ nhân cũng không để ý tới, như vậy rất tốt. Hoàng thành những năm này vẫn cấm chỉ Hung Nô cùng chúng ta mậu dịch, đây là triều đình vì đại cục, nhưng chúng ta bây giờ dưới sự quản lý của Vương gia... không thể như trước kia, không thể triều đình ra lệnh phương Bắc chúng ta phải làm theo, việc này công khai khó nói ra, nhưng sau này nếu là dị tộc đến phương Bắc mua ít lương thực cũng không cần thể lệnh.”

Lương Khâu Kiệt còn có mấy vị quan chức nghe vậy trong mắt loé ra một vẻ kinh sợ, Lăng Tiêu nở nụ cười tiếp tục nói: “Ta chỉ thương tiếc những phụ nữ trẻ em kia, nhà các nàng không được ăn cơm, run như cây sậy cầm chút bạc đến mua chút khẩu phần lương thực, nghĩ đến cũng đáng thương. Chi cần không chọn mua quá nhiều đều có thể lấy bán cho các nàng, ta hứa đều là bán lấy tiền, bán cho ai cũng giống nhau, dù sao dân chúng trong đất phong không chịu thiệt là được rồi.”

Lương Khâu Kiệt đồng ý trước tiên, quan lại khác cũng gật đầu tán thành, nhưng các đại quan ở trong lòng rõ ràng, Lăng Tiêu thực hành chính sách cùng Hoàng thành cách nhau rất xa, người cảnh giác đã mơ hồ cảm giác được Lăng tướng đang lấy lòng người ngoại bang?

Lăng Tiêu lại giao phó cho mấy việc nhỏ, nói gần đủ rồi thì tán đi, các quan chức còn thu dọn văn án, Lăng Tiêu cũng tự hồi phủ.

Chử Dịch Phong ở trong quân vẫn chưa về, Lăng Tiêu trực tiếp đi tới thư phòng, bên trong Tần Long đợi đã lâu, thấy Lăng Tiêu đến hành lễ nói: “Chủ tử, có tin của Chúc Dư.”

Lăng Tiêu mở thư tín ra nhìn một lần không khỏi đứng dậy, mày kiếm nhướng lên, lại cẩn thận nhìn thêm một lần, cả giận nói: “Đây là nói lý cái gì? Thái tử bị đâm thì Phục tướng quân mới vừa trở lại Hoàng thành, làm sao mà hấn cũng bị liên lụy?”

Tần Long vội vã khuyên Lăng Tiêu bớt giận, tự mình đem thư tín cầm lấy nhìn xem một lần, trong lòng cũng không khỏi nổi lên lửa giận, một vụ án Tuyên Đức môn Hoàng Thượng giết người đã nhiều lần rồi, bây giờ lại còn nói có người chỉ tội Phục Kiệt Cầm, mấy ngày trước đã đem Phục Kiệt Cầm giải vào Thuận Thiên phủ chờ xử lý.

“Phục tướng quân khi tiên đế tại vị thì đã là công thần! Hoàng Thượng lại dám...” Lăng Tiêu và Phục Kiệt Cầm cũng cùng cộng sự qua, trong lòng rất khâm phục thường thức cách làm người của hấn, biết hấn chịu nhục bị thẩm tra không khỏi nổi giận, lạnh lùng nói: “Chỉ lo sau khi bị bắt giữ Phục tướng quân sẽ khó giữ mạng? Không biết đến lúc đó là sợ tội tự sát hay là ở trong lao cực khổ mà chết...”

Lăng Tiêu nói cũng là điều Tần Long lo lắng, cúi đầu nói: “Chủ tử... Hoàng Thượng đối với võ tướng thời tiên đế nắm quyền từ trước đến giờ có rất nhiều nghi kỵ, hiện tại khi tiếp nhận đại quyền thì phát tác thôi, vạn hạnh chủ tử đã sớm nhìn thấu, mang theo Vương gia đến đóng giữ đất phong, nếu không cũng trốn không được.”

Lăng Tiêu cười lạnh đem mật thư đốt, lạnh nhạt nói: “Muốn đụng đến ta cũng phải nhìn xem hấn có bản lĩnh này hay không, tiên đế vừa qua chung thất hấn liền muốn tru diệt công thần tiền triều, tốt, hấn vội vã bại hoại danh tiếng của mình như thế chúng ta cũng phải giúp một tay...”

“Còn có chính là...” Tần Long nhỏ giọng: “Mật thám còn nói, Hoàng Thượng bây giờ không biết mắc chứng bệnh gì, hàng đêm ác mộng quần quanh người, bây giờ trong Thừa Càn Cung ngày đêm đèn đuốc sáng choang, đều nói... đều nói Hoàng Thượng là bị quỷ mị quần lấy.”

Tần Long tự mình nói ra cũng cảm thấy hoang đường, lắc đầu nở nụ cười: “Việc đó hiện tại tính khí Hoàng Thượng không tốt táo bạo cũng bình thường, đương nhiên đều là một ít lời đồn đãi, trong cung vì những lời đồn đãi này đã giết mấy cung nhân nói nhiều, có điều Hoàng Thượng bây giờ tinh thần không được tốt là thật sự, ban đêm không ngủ ngon ban ngày còn phê chiếu rồi vào triều sớm, sắc mặt kém ai cũng nhìn ra, nói đến Hoàng Thượng cũng coi như là cần chính.”

“Đời nhiều năm như thế mới ngồi trên vị trí này, không cần chính sao xứng đáng với hơn bốn mươi năm hy vọng?” Lăng Tiêu miệng cũng không tha người, một bên trào phúng Hoàng Thượng một bên đề bút viết thư, viết thư xong đưa cho Tần Long nói: “Giao phó cho hấn vạn sự cẩn thận, Tây Tứ hồ và bên kia có thể không cần phái người làm nữa, tốt quá hoá dở. Hoàng Thượng không phải ngốc, vạn nhất bị hấn điều tra được thì không xong, đơn giản bây giờ lời đồn đãi Hiên Vương về đòi mạng đã truyền ra, có thể rút lui.”

Tần Long khom người: “Vâng.”

Giờ ngo Chử Dịch Phong trở về, y tuân theo quy củ của Lăng Tiêu bao nhiêu việc buổi sáng phải làm xong xuôi, bữa trưa nhất định phải trở về dùng cơm. Chử Dịch Phong không kịp đợi ăn cơm trước hết đi tắm rửa, Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười: “Đệ sao lại gấp tắm như thế? Không đói bụng?”

Chử Dịch Phong ngâm mình trong nước, miệng cũng chìm xuống dưới nước, vừa nói chuyện huyền thuyên vừa thổi bong bóng dưới nước: “Bạn rộn đến giữa trưa ra thật nhiều mồ hôi, ta sợ xông chết huynh.”

“Ta...” Lăng Tiêu tức giận đi qua bình phong, đang muốn nói cái gì nhưng nhìn dáng vẻ đó của Chử Dịch Phong cũng đã quên, bật cười: “Sao đệ lại ngâm toàn thân chìm vào trong nước vậy?”

Chử Dịch Phong nở nụ cười tiếp tục huyền thuyên: “Đệ hít thở chút không khí là đủ rồi, buổi trưa ăn cái gì?”

“Ăn com”

Chữ Dịch Phong dừng một chút: “Chỉ có com sao?”

“Đương nhiên không phải.” Lăng Tiêu thoát ngoại bào kéo ống tay lên giúp y gội đầu, ngón tay thon dài chậm rãi xoa da đầu Chữ Dịch Phong, cười khê: “Lại thêm cái gì? Ta để bọn họ ở nhà bếp làm một nồi hấp, buổi trưa ăn tạm tạm một trận, buổi tối hấp bánh bao cho đệ ăn.”

Chữ Dịch Phong thoải mái híp mắt, nhỏ giọng nói: “Cái gì hấp bánh bao?”

Chữ Dịch Phong dường như thích phương thức ngâm cả người vào nước mà nói chuyện, nhưng âm thanh của y càng ngày càng nhỏ hơn nữa còn kèm theo tiếng ục ục làm Lăng Tiêu cũng nghe không rõ, Lăng Tiêu đơn giản kéo lấy cánh tay của Chữ Dịch Phong nhắc y lên nói: “Nói chuyện cẩn thận!”

“Ừm... Ta hỏi huynh hấp bánh bao là cái gì.” Chữ Dịch Phong chậm rãi vỗ bột nước, cười nói: “Đem bánh bao nướng lên ăn? Hay giống như rán sủi cảo, đúng không?”

Lăng Tiêu không nhịn được bật cười: “Ai nói cho đệ vậy hấp bánh bao chính là hấp bánh bao, cầm bánh bao trực tiếp đi hấp, đệ ăn rồi thì sẽ biết, hấp chín với dùng lửa than nướng sẽ ra vị không giống nhau, nên đệ sẽ thích.”

Chữ Dịch Phong càng nghe càng cảm thấy hứng thú, tắm rửa sạch vội vã dùng com liền muốn đi nhà bếp xem cái nồi hấp, Lăng Tiêu vội vã cản lại, cười nói: “Vào buổi tối chúng ta cùng đi, đến lúc đó đệ làm trợ thủ cho ta, đợi tiêu com trước tiên ngủ một chút.”

Chữ Dịch Phong bận rộn đến giữa trưa sau khi ăn com xong cũng có chút mệt mỏi, gật đầu theo Lăng Tiêu đi ngủ, tỉnh dậy hai người đến vườn hoa thường ngoạn một chút, ở trong đình giữa hồ lại đánh mấy bàn cờ, trời mới mới vừa tối Chữ Dịch Phong hứng thú bưng bưng: “Không phải nói hấp bánh bao sao?”

Lăng Tiêu cười cười: “Đi, hấp bánh bao đi.”

Trong phòng bếp đã sớm được Lăng Tiêu chỉ thị, đem nồi hấp bắt nước đun sôi rồi thì tắt cả lui ra. Chữ Dịch Phong sờ sờ cái này chạm chạm cái kia, ngẩng đầu đối với Lăng Tiêu nói: “Ta làm cái gì?”

Chữ Dịch Phong không có suy nghĩ quân tử phải xa nhà bếp, Lăng Tiêu rất yêu thích y như vậy, cầm cái ghế đến để y ngồi xuống, lại cầm mấy củ tỏi đưa cho y: “Bóc tỏi, những khác ta làm là được.”

Lăng Tiêu đem ống tay áo kéo lên, lấy một chậu sứ đến nhào bột mì, Chữ Dịch Phong ngạc nhiên nhìn Lăng Tiêu ngón tay thon dài nhào nặn bột mì cũng cảm thấy đẹp đẽ, nở nụ cười: “Ta nghe nói... bánh bao... Phải dùng bột lên men, sao bánh bao này lại dùng bột mì.”

“Yêu, còn biết bột lên men với bột mì.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Chúng ta làm loại bánh bao này phải dùng bột mì.” Trong lúc nói chuyện đã đem bột mì nhồi xong, lấy một mảnh vải bọc lại rồi để ở một bên, lại lấy hành gừng băm, lấy thịt đùi dê ngon nhất băm thật nhuyễn, thêm vào muối, dầu vừng, hương liệu các loại rồi trộn đều sau đó lấy bột mì vừa nẩy để ở một bên ra, quay đầu lại nhìn Chữ Dịch Phong còn ở đằng hoàng ngồi lệt tệt. Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, kỳ thực món này căn bản không cần tỏi, hấn sợ y không có việc gì làm nên buồn chán thôi, cười nói: “Đến, đệ giúp ta làm bánh bao.”

Chữ Dịch Phong vội vã bỏ tỏi xuống rồi chạy lại, Lăng Tiêu đem bột mì chia làm từng khối nhỏ cán mỏng ở phía trên để thịt làm nhân bánh, sau đó thoa hỗn hợp trứng đã đánh tan lên lớp bột rồi nặn nặn xếp xếp, cười nói: “Thấy rõ không? Cứ như thế là được.”

Chữ Dịch Phong gật đầu hứng thú khá cao, theo sự chỉ dẫn của Lăng Tiêu mà làm, chỉ chốc lát sau liền đem vật liệu chuẩn bị bao xong hết. Lăng Tiêu mở nắp nồi hấp đem bánh bao thả vào, cười nói: “Chờ xem, lập tức sẽ được.”

Lăng Tiêu kéo Chữ Dịch Phong vẫn canh giữ cái nồi hấp đi rửa tay, rửa sạch lại là một công tử tiêu soái, Lăng Tiêu chỉnh lại áo bào nhìn Chữ Dịch Phong cười nói: “Nhìn đệ này thêm rồi...”

Chữ Dịch Phong nhìn chằm chằm cái nồi hấp: “Đã có thể nghe chút hương thơm rồi.”

Lăng Tiêu ôm lấy y chờ giây lát, tính toán đã đến giờ liền gọi người đi vào, lại dặn dò đầu bếp nấu thêm canh rồi cùng Chữ Dịch Phong đi trước. Không lâu lắm Bích Hà liền đem bánh bao và canh đưa lên, Chữ Dịch Phong chờ không được gấp cái bánh bao liền ăn, bánh bao mới từ trong nồi lấy ra còn có chút nóng, Chữ Dịch Phong hấp khí cười nói: “Được... Ăn ngon, huynh cẩn thận nóng...”

Lăng Tiêu cười cười, hai người buổi tối khẩu vị cũng không tệ, có điều lúc Chữ Dịch Phong ăn tới cái bánh bao thứ sáu thì Lăng Tiêu vẫn cản lại, cười nói: “Thích ăn thì cứ ăn như vậy, đệ không thể ăn tiếp buổi tối ăn nhiều tiêu hóa không được, đủ rồi”

Chữ Dịch Phong còn có chút quyến luyến để xuống, thấy Lăng Tiêu không chú ý lại cấp tốc cầm lấy một cái cắn rồi để xuống. Lăng Tiêu sững sờ, Chữ Dịch Phong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu ra vẻ hơi tức giận, y ngậm miệng đối diện với Lăng Tiêu làm nũng, Lăng Tiêu không chịu được nữa cười lên: “Quên đi, ăn đi.”

Chữ Dịch Phong đem bánh trong miệng nuốt xuống, nhận canh Lăng Tiêu đưa cho y uống vào mấy ngụm, cười hi hi: “Là ăn hơi nhiều...”

Lăng Tiêu cười khê: “Đệ cũng biết.”

Bọn nha hoàn pha nước trà sáu vu đến, sau đó thu thập thức ăn trên bàn, Chữ Dịch Phong sờ sờ bụng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nhú mồm, ôm lấy Chữ Dịch

Phong xoa bụng y một cái, Chữ Dịch Phong không nhịn được cười lên, Bích Hà thấy vội vã cúi đầu thu thập đồ đạc đi xuống.

Chữ Dịch Phong vừa thấy không tiện lại vừa sợ ngứa, cười nói: “Không xong rồi... Thật no...”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta đây giúp đệ tiêu com.. đến đây...”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 77

Ngày hôm sau Lăng Tiêu thức dậy rất sớm, Chữ Dịch Phong ngủ không thành thật, khi ngủ chui đầu vào trong chăn vào lúc này đầu đã chọc vào bụng dưới Lăng Tiêu. Lăng Tiêu bật cười, cẩn thận ôm Chữ Dịch Phong để y nằm xuống, Chữ Dịch Phong hơi nhếch miệng, Lăng Tiêu không nhịn được bóp bóp khoe miệng của y, Chữ Dịch Phong nhủ mảy lại quay đầu đi, Lăng Tiêu nở nụ cười, nhẹ nhàng vén chăn xuống giường.

Lăng Tiêu ra gian ngoài mở cửa ra, Bích Hà, Long Hương mang theo bọn nha hoàn đã sớm chờ, thấy Lăng Tiêu mở cửa liền vội vàng hành lễ. Biết Chữ Dịch Phong vẫn chưa có tỉnh, tay chân đều hoạt động rất nhẹ, hầu hạ Lăng Tiêu rửa mặt, thay y phục, lúc chải đầu Lăng Tiêu thấp giọng nói: “Cột thành đuôi ngựa là được rồi.”

Bích Hà cúi đầu đáp lại, Lăng Tiêu nhẹ nhàng vuốt ngọc bội bên hông, nói: “Ngày hôm nay muốn cười ngứa, tìm một bộ trang phục nhẹ nhàng là được.”

Long Hương nghe xong liền vội vàng đi chuẩn bị y phục đưa ra ngoài, không lâu mang một bộ huyền sắc vũ bào đến, Lăng Tiêu nghiêng đầu liếc mắt nhìn gât đầu: “Mặc bộ này đi.”

Các nha hoàn làm việc rất nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau đều thu thập xong, Long Hương nhẹ giọng nói: “Điểm tâm đã chuẩn bị xong, tước gia ăn trước hay là chờ Vương gia?”

“Một lúc sau sẽ cùng ăn, đi trước đi.” Lăng Tiêu đứng dậy cầm quyền sách ngồi vào trên giường nhỏ tùy ý lật xem, xem một lát thì nhìn mặt trời đã lên cao, đi tới bên trong đi đem màn kéo lên, Chữ Dịch Phong mơ mơ màng màng mở mắt ra: “Đã... Khi nào?”

“Giờ Thìn, đứng lên đi.” Lăng Tiêu lười kéo Chữ Dịch Phong đứng dậy, gian ngoài bọn nha hoàn cũng nói đuôi nhau mà vào hầu hạ Chữ Dịch Phong rửa mặt, Chữ Dịch Phong còn ngủ gât chưa tỉnh hẳn, nhìn trang phục của Lăng Tiêu cười nói: “Ngày hôm nay sao lại ăn mặc vậy như thế?”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Ngày hôm nay ta đi theo đệ vào trong quân, những tân binh kia cũng theo đệ luyện mấy tháng, ta đi xem ra sao.”

“Thật sự?” Chữ Dịch Phong cười lên: “Tốt lắm, buổi chiều xong việc chúng ta cùng nhau đi Yên Tử lâm, bọn họ nói ở đó cũng có hươu, thỏ nhiều lắm nhưng không có mãnh thú. Như vậy cũng được, săn một ít mang trở về.”

Lăng Tiêu gât đầu: “Nghe lời đệ.”

Sau khi thu thập xong hai người cùng đi vào trong quân, quân sĩ cũng đều nghe nói về Lăng Tiêu, vốn cho là Lăng tướng này là nam sủng của Vương gia, tất nhiên là đáng vẻ bất nam bất nữ, hôm nay nhìn thấy mọi người vô cùng kinh ngạc. Lăng tướng trưởng thành rất tuyệt sắc, nhưng cũng không mang theo khí chất son phấn, thậm chí còn có khí thế oai hùng không thua kém Vương gia, bọn quân sĩ nhìn nhau nhìn, ai nói vị này là luyện đồng, đúng là tầm nhìn kém cỏi.

Lăng Tiêu từ trước đến giờ không thêm để ý những việc này, thấy người khác đều nhìn hắn, hắn cũng không lưu ý lắm, muốn nhìn thì cứ nhìn. Chữ Dịch Phong lại có chút thích thích, cảnh giác nói: “Không ít người đều nhìn huynh đây là có ý gì...”

Lăng Tiêu bật cười, nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì, Lỗ Vi Sơn đâu?”

“Bên đó, đi.” Trang phục của Chữ Dịch Phong hôm nay là do Lăng Tiêu chọn, huyền sắc vũ bào thêu kim giao ám văn, dây lưng thêu kim vân, hắc vũ ngoa, oai hùng lại quý khí, đúng là so với Lăng Tiêu có vẻ ra dáng Hoàng thành Lăng tiêu Hầu gia hơn.

Lỗ Vi Sơn còn đang huấn luyện binh sĩ, thấy Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu đến liền vội vàng hành lễ, theo cấp bậc chức quan Lăng Tiêu và Lỗ Vi Sơn một văn tướng một võ tướng, không thể nói được ai cấp bậc cao hơn ai, Lỗ Vi Sơn tự biết dòng dõi của mình không có mạnh bằng Lăng Tiêu, chủ động hành lễ, Lăng Tiêu vội vã ngăn lại, cười nói: “Đây là ở trong quân, không cần nhiều hư lễ như thế, nói đến Lỗ tướng quân từng theo cửu cửu học tập, càng thêm thân mật, sau này gặp mặt thì đem những hư lễ này miễn đi.”

Lỗ Vi Sơn nói: “Vi đại nhân giáo dục ta rất nhiều, đáng tiếc ta là kẻ thô lỗ, rất nhiều điều cũng không hiểu, bây giờ cùng Vương gia đàm luận thêm mới rõ ràng một chút.”

“Lỗ tướng quân quá khiêm tốn.” Lăng Tiêu nở nụ cười để Lỗ Vi Sơn tiếp tục làm việc, mình và Chữ Dịch Phong đứng ở một bên. Chữ Dịch Phong giới thiệu cho Lăng Tiêu nói đây là đang làm cái gì, đó là đang làm cái gì, Chữ Dịch Phong nói những điều này quen thuộc như nắm trong lòng bàn tay, Lăng

Tiêu kiến thức nửa vơi nghe chỗ hiểu chỗ không, chỉ mỉm cười nhìn đáng vẻ Chữ Dịch Phong chỉ điểm giang sơn.

Không lâu lắm Chữ Dịch Phong muốn đi làm việc của mình, Lăng Tiêu cười cười nói: “Đệ đi đi, tự ta đi xem.”

“Ừm, cho người theo huynh không?” Chữ Dịch Phong muốn gọi thân binh lại Lăng Tiêu vội vã cười nói: “Đừng gọi Trương Dương, ta còn có thể đi được, đệ đi đi.” Chữ Dịch Phong lúc này mới gật đầu đáp lại.

Lăng Tiêu chậm rãi vừa đi vừa quan sát, hôm nay hấn ăn mặc tùy ý, ở trong quân cũng không gây sự chú ý, đầu tiên là đi phòng bếp núc nhìn mấy lần, đã qua giờ cơm, mấy bếp trưởng cùng trợ thủ chờ ở một bên chậm rãi vừa làm vừa tán gẫu, thấy Lăng Tiêu đi tới không thèm ngán đầu lên cũng không liếc mắt, cũng không đứng dậy, chậm rãi nói: “Đói bụng?”

Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, những người này tất nhiên cho rằng hấn là binh sĩ ở nơi này nên hấn gật đầu nói: “Có chút.”

Người sư phụ kia đứng lên đi vào trong, vừa đi vừa nhắc nhở: “Nói bao nhiêu lần rồi lúc ăn cơm thì ráng ăn no, xin như vậy hoài không được...” Nói xong lấy ra bánh bột bắp đến đưa cho Lăng Tiêu, nói: “Ăn đi, lần tới chưa một chút để ăn sáng.”

Lăng Tiêu sững sờ, nở nụ cười thật sự cắn bánh bột bắp ăn, cười nói: “Ta nghe nói trong quân doanh không tới giờ cơm không thể ăn cơm, việc này có tính là vi phạm quân kỷ?”

Người sư phụ kia nở nụ cười: “Mới tới đây phải không? Ta nói rồi, Vương gia của chúng ta nhân hậu, nói thân binh trong doanh trại đều là tuổi trẻ, đang là tuổi ăn tuổi lớn, ngày thường có lẽ huấn luyện không chịu nổi, vì lẽ đó bảo chúng ta cho giữ lại bánh bột bắp bổ sung khẩu phần cho các người.”

Lăng Tiêu nhai bánh bột bắp trong lòng vui mừng, Chữ Dịch Phong ở trong quân không câu nệ tiểu tiết, nhưng những việc làm này lại đặc nhân tâm, ăn xong bánh bột bắp Lăng Tiêu nói cảm ơn xoay người rời đi. Hấn vốn muốn tới xem chuyện bếp núc trong quân, những thân binh này đều tuyển thiếu niên từ mười sáu đến hai mươi tuổi, Lăng Tiêu sợ cung cấp thực phẩm không đủ bây giờ nhìn Chữ Dịch Phong xử lý còn tốt hơn mình.

Lăng Tiêu lại đi một chuyến đến phòng binh khí, hấn và Chữ Dịch Phong bỏ tiền không ít để rèn binh khí nên binh khí cũng đều nhìn rất được. Không lâu sau Chữ Dịch Phong tìm tới, cười nói: “Làm cái gì đây? Đói bụng không? Nếu không chúng ta ăn một chút.”

“Mới vừa ở phòng bếp núc ăn thử bánh bột bắp, không đói bụng.” Lăng Tiêu để Chữ Dịch Phong đến gần, chỉ vào một chiếc xe nô nói: “Chúng ta hiện tại có bao nhiêu loại xe nô?”

Chữ Dịch Phong sùng sốt một chút: “Cung khám sùng nô, mộc xe nô, đại mộc xe nô.”

Lăng Tiêu thử một chiếc xe nô, lại hỏi: “Tầm bắn bao xa?”

“Cung khám sùng nô hai mươi trượng, mộc xe nô sáu mươi trượng, đại mộc xe nô lợi hại nhất, có thể bắn 120 trượng.” Chữ Dịch Phong lấy một tấm vải thô che ở trên xe nô xa, dùng sức kéo, miễn cưỡng chỉ đi động một phần, cười nói: “Bao nhiêu thạch thì khó mà nói được, mỗi cái xe nô này không giống nhau, ta kéo không nhúc nhích cũng cảm giác không ra.”

Lăng Tiêu gật đầu trầm ngâm: “Xa nhất mới 120 trượng...”

“Xa như vậy mà còn mới?” Chữ Dịch Phong cười cười: “Vốn là trong quân doanh chúng ta không cho phân phối đại mộc xe nô, đều là do Ô Kích tìm được.”

Lăng Tiêu tự giễu nở nụ cười: “Là ta không hiểu việc, đi thôi.”

Chữ Dịch Phong cười nói: “Mới vừa không nói rõ ràng, đến cùng ăn cơm trưa ở đâu? Chờ khi săn thú trở lại thì tối nay có thức ăn ngon, có điều cơm trong quân sợ không hợp khẩu vị của huynh, huynh mới vừa nói ăn cái bánh bột bắp? Huynh ăn bánh bột bắp?”

“Tại sao ta không thể ăn.” Lăng Tiêu nở nụ cười: “Lúc ta xem phòng bếp núc sư phụ ở đó cho ta, đệ làm không tệ, nơi này quân sĩ của chúng ta không nhiều, rất nhiều lễ nghi phiền phức không cần phải tuân thủ, linh hoạt thì rất tốt.”

Chữ Dịch Phong nở nụ cười không lên tiếng, dẫn Lăng Tiêu đi vào trong dùng cơm, trong quân cơm canh đơn giản, hai người vẫn ăn không ít.

“Chúng ta ở nơi này tuy binh hơi ít, nhưng rất nhiều thứ cũng thuận tiện không ít.” Chữ Dịch Phong nói đến binh lính của mình cũng đắc ý: “Còn có chính là quân lương không sai, so với Ô Kích binh cường hơn nhiều.”

Lăng Tiêu cười khê không nói, quân lương này do hấn và Ô Kích đồng thời hợp tác cùng xin triều đình, nếu không phải vậy tuy Lăng Tiêu có chút tài sản cũng cung không nổi những vấn đề này, đương nhiên những chuyện này không thể cùng Chữ Dịch Phong nói tỉ mỉ.

Dùng cơm xong hai người mang theo mấy chục thân binh đi Yên Tử Lâm săn thú, mùa này con mồi cũng không nhiều, thêm vào Yên Tử Lâm là cánh rừng nhỏ, hai người loanh quanh một canh giờ chỉ săn được hai con hươu, có điều mùa này vạn vật thức tỉnh, ở trong rừng giục ngựa cũng có một phen đặc biệt ý vị, hai người nói chuyện một chút rồi Dịch Phong xuống ngựa tự mình theo thân binh thu thập hai con hươu, Lăng Tiêu tự đi mình đi dạo.

Không lâu lắm Chữ Dịch Phong cùng thân binh đem con mồi thu thập xong, Chữ Dịch Phong lập tức tháo túi nước mang theo rửa tay, quay đầu thấy Lăng Tiêu trở về, trong ngực còn mang theo cái gì, Chữ Dịch Phong rửa tay sạch sẽ cười cười nghênh đón: “Đi làm cái gì? Hái trái cây?”

“Không phải, để xem có thích hay không...” Lăng Tiêu đến gần để Chữ Dịch Phong xem, đôi mắt của Chữ Dịch Phong trong nháy mắt trừng lớn, vui vẻ nói: “Thỏ!”

Trong ngực Lăng Tiêu chính là nâng bốn con thỏ con, hai con thuần đen hai con màu trắng, nằm ở trong ngực Lăng Tiêu lạnh run run rẩy rẩy. Chữ Dịch Phong cười nhắc lên một con, con thỏ nhỏ như là bị lạnh cấp tốc chui vào trong lòng bàn tay của Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong xoa xoa lông tơ trên đầu con vật nhỏ cười nói: “Từ đâu mà huynh tìm được nó?”

Lăng Tiêu cười khê: “Ta qua bên kia nhìn thấy có ổ thỏ, vài con tiểu tử này tự bò ra ngoài, phỏng chừng là thỏ mẹ chết ở bên ngoài, chúng nó đói bụng cuống lên liền đi ra.”

Chữ Dịch Phong cẩn thận vò vò thỏ nhỏ cười nói: “Chúng ta mang về đi, nuôi ở trong vườn, ngược lại bây giờ trong vườn hoa cỏ đều mọc ra, chúng nó cũng không sợ đói bụng.”

Lăng Tiêu gật đầu, trong vườn hiện tại thả rông những tiên hạc, gà cảnh các loại, thêm vài con thỏ cũng không kém, dù sao cũng chà đạp không được bao nhiêu hoa cỏ. Chữ Dịch Phong cẩn thận lấy cái túi vải đem con thỏ nhỏ bỏ vào, lên ngựa cùng Lăng Tiêu hồi phủ.

Trở về phủ Lăng Tiêu bảo người chuẩn bị nhận rương gỗ đặt ở bên trong góc sân, lại bỏ chút lá rau vào, Chữ Dịch Phong đem từng con thỏ nhỏ bỏ vào thùng, chỉ chờ chúng nó lớn lên một chút sẽ thả ra vườn.

Lăng Tiêu bảo đầu bếp làm thịt hươu ngày hôm nay sẵn được, Chữ Dịch Phong vẫn quyến luyến canh giữ thỏ con trong rương gỗ mãi đến tận giờ cơm mới bị Lăng Tiêu lôi kéo rửa tay dùng cơm.

“Ngày mai ta phái người đi đến chỗ Ô Kích một chuyến.” Lăng Tiêu cho Chữ Dịch Phong đĩa rau, suy nghĩ một chút nói: “Bảo hán phái mấy thợ thủ công chế xe nô lại đây, ta nghĩ thử xem có thể thay đổi một chút hay không.”

Chữ Dịch Phong nhất thời hứng thú, gật đầu: “Bây giờ chúng ta dùng cung tên là năm đó huynh thay đổi, hiện tại xe nô cũng có thể thay đổi được mà?”

“Ta thử xem đi, nói không chừng.” Cái này Lăng Tiêu thật sự không có niềm tin quá lớn, hán mớ hồ nhớ tới trước đây xem qua phân tích lực của xe nô, nhưng trên lý thuyết là một mặt, có thể dùng trên thực tế hay không lại là một chuyện, dù sao vật nhỏ dưới tình huống thực tế dễ dàng áp dụng, làm vật lớn đến vật liệu lựa chọn cũng là vấn đề.

Chữ Dịch Phong đứng là rất có lòng tin, cười nói: “Vậy thì thử xem đi, ngày mai sẽ gọi thợ thủ công lại đây, ta cho huynh làm trợ thủ.”

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Được.”

Trong vòng một tháng, hơn phân nửa sức lực hai người đều dồn vào việc thay đổi xe nô. Mấy người thợ thủ công mời về từ quân doanh cũng được Chữ Dịch Phong khách khí giữ lại trong Anh Vương phủ, mấy người phía Lăng Tiêu cũng đưa vào làm. Trong thời gian đó Ô Kích có tới thăm hai lần. Sau hơn một tháng cuối cùng việc thay đổi xe nô cũng hoàn thành.

Chữ Dịch Phong nhìn binh khí tốt không nhúc nhích, không chịu được cứ vuốt nhẹ, vội vã sai người đem xe nô đến giáo trường thử, kiểu xe nô mới cần bốn người đồng thời dùng sức mới có thể phát động. Lăng Tiêu tùy ý tìm bốn tên thân binh đến chỉ dạy bọn họ đều học được, Lăng Tiêu đem bảy đại tiễn lại, thoáng điều chỉnh thử lại rồi lạnh nhạt nói: “Thả!”

Đại tiễn “Xèo” một tiếng bắn ra, loại tiễn này cũng là đặc chế, lông đuôi đều do sắt thép đúc ra, khi bắn ra sẽ ma sát với không khí phát sinh ra tiếng rít gào. Lăng Tiêu chăm chú nhìn chăm chăm thân tiễn, không biết qua bao lâu đại tiễn rơi xuống, thân binh bước nhanh chạy đi đo đạc, không lâu lắm trở về, Ô Kích và Lô Vĩ Sơn vội la lên: “ Bao nhiêu?”

Người thân binh kia quỳ xuống lớn tiếng nói: “Bẩm Vương gia, tầm bắn 452 trượng!”

Ừ cái này cũng không phải rất trọng yếu, ta nỗ lực bảo đảm chất lượng là tốt rồi, có điều ở nơi này làm được như thế là quá thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhịn Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 78

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chữ Dịch Phong hầu như tưởng mình nghe lầm, yên lặng nói: “Sao, bao nhiêu? Lặp lại lần nữa!”

“Bẩm Vương gia.” Thân binh nói ra từng chữ rõ ràng: “Tầm bắn 452 trượng!”

Chữ Dịch Phong không biết biểu thị ra sao sự kích động của mình, quay đầu về phía Lăng Tiêu nói: “Có bốn... Hơn 400...”

“Ừm, hơn 400 trọng, như vậy có thể lôi kéo khoảng cách đối chiến xa hơn.” Lăng Tiêu khẽ vuốt xe nỏ, cười một tiếng nói: “Có điều thua ở chỗ không linh hoạt lắm không nhẹ nhàng, xe nỏ này quá nặng, lúc tác chiến không tiện tùy ý di động, chỉ có thể dùng để thủ thành.”

“Nhưng xe nỏ này đã rất tốt.” Chử Dịch Phong vuốt nhẹ xe nỏ, như là nhìn bảo bối quý giá nhất của mình: “So với đại mộc xe nỏ còn lợi hại hơn... Cái này gọi cái gì?”

Lăng Tiêu dừng một chút, tùy ý nói: “Đã quên, liền gọi bàn máy nỏ đi.” Lại quay đầu đối với Ô Kích, Lỗ Vĩ Sơn cười một tiếng nói: “Việc Bàn máy nỏ này kính xin hai vị tướng quân trước tiên bảo mật.”

*St: Bàn máy nỏ

Chử Dịch Phong nghe thấy quay đầu lại không hiểu nói: “Tại sao bảo mật?” Lăng Tiêu mỉm cười liếc mắt nhìn y tiếp tục nói: “Một là bàn máy nỏ cũng có một vài chi tiết nhỏ cần tu sửa, cũng không thể đem bán thành phẩm đi đến Hoàng thành, hai là... Hai vị tướng quân cũng biết, Thánh thượng cũng không thích võ tướng. Vương gia bây giờ bị điều đến phương Bắc nguyên nhân trong lòng các vị đã rõ ràng, bây giờ dâng lên vũ khí này, rõ ràng chính là nói chúng ta luyện tập võ nghệ binh khí cạnh tranh cùng đế vương, Hoàng thượng không hiểu e sợ chúng ta có ý định mưu phản...”

Chử Dịch Phong trong mắt buồn bã, không tiếp lời xoay người đi cùng thân binh thảo luận bí quyết bắn cung nỏ. Lăng Tiêu nhìn sắc mặt Ô Kích, kỳ thực lời này hẳn nói cho Ô Kích nghe, Lỗ Vĩ Sơn là võ tướng của Chử Dịch Phong, tự nhiên vạn sự nghe theo Chử Dịch Phong, nhưng thân phận Ô Kích thì có một chút diệu, hẳn từng đối với mình lấy lòng nhưng đến cùng không có thật sự đứng ở trên một thuyền, Lăng Tiêu cũng sẽ kiêng kỵ mấy phần.

“Lăng tướng nói đúng lắm” Ô Kích nói: “Lỗ tướng quân e còn không biết biến cố trong Hoàng thành đi, Phục Kiết Cầm bây giờ đã vào nhà lao, Phục tướng quân cũng là đời đời công huân, vẫn là bị tru diệt bộ hạ tiền triều cũ có công chi thân, bây giờ ra sao? Người mất trà lạnh...”

Lỗ Vĩ Sơn ở trong quân tin tức bẽ tắc, nghe tin của Phục Kiết Cầm cũng tức giận nổi lên một thân huyết, cả giận nói: “Phục Kiết Cầm từng là tướng sĩ dưới trướng Tiên đế! Hắn sao lại dám...” Phía sau không dám nói tiếp nữa, Lỗ Vĩ Sơn tức giận thờ hồn hèn mấy hơi, tăng tăng thờ dài không tiếp tục nói nữa.

Ô Kích lạnh lùng nói: “Bây giờ bộ hạ cũ của Phục tướng quân tất cả đều đến làm thù hạ của Tào Dung Hiền, ha ha...”

Lỗ Vĩ Sơn vừa nghe đến Tào Dung Hiền đứng là không phản ứng kịp, nghi ngờ nói: “Đây là người phương nào? Sao trước đây chưa từng nghe nói?”

“Lỗ tướng quân chưa từng nghe nói Tào Dung Hiền, hẳn nghe nói qua Tào thị trận pháp luận chứ? Tào Dung Hiền chính là đời sau của Tào Công, nói tới trận pháp rất là thông thạo.” Ô Kích cười lạnh: “Đáng tiếc là một thư sinh chưa bao giờ trải qua chiến trường, không sờ qua đao chưa từng thấy huyết chưa từng giết người, làm khó Thánh thượng chịu đề bạt hắn, ha ha...”

Lăng Tiêu mỉm cười không nói, Hoàng thượng đương nhiên không phải ngốc, hẳn muốn thanh lý người của Tiên đế đang nắm quyền lớn, đương nhiên phải có người của mình thay thế. Trong Hoàng thành lão thần thế gia hẳn đương nhiên sẽ không dễ dàng vận dụng, hiện tại là Tào Dung Hiền, phía sau nhất định còn có thể có không ít khuôn mặt mới đi ra.

Mấy người đều là võ tướng không được Hoàng thượng yêu thích, tự nhiên âu sầu trong lòng, ý kiến lập tức đạt thành nhất trí, lý do đường hoàng: Bàn máy nỏ công nghệ vẫn còn chưa hoàn thành, đợi đến tất cả hoàn thiện sẽ báo với triều đình sau.

Đến lúc nào thì hoàn thiện, Lăng Tiêu cười khê, trong vòng mấy năm đại khái là không xong rồi.

Vào lúc này triều đình đối với vũ khí hạng nặng như xe nỏ quản lý là rất nghiêm ngặt, như Chử Dịch Phong ở đất phong Vương thì thủ hạ thân binh cần bản là không thể được phân phối xe nỏ, có điều có Ô Kích hỗ trợ rất thuận tiện, quân doanh Bắc bộ và thân binh của Chử Dịch Phong xưa nay không phân rõ ràng, bây giờ tự nhiên vẫn là như thế, quân Bắc bộ quân doanh cờ hiệu hoàn thiện cũng trang bị giống thân binh trong doanh của Chử Dịch Phong.

Mấy ngày sau Sử Phái mang mật thư từ Hoàng thành đưa đến, Lăng Tiêu vội vã nhìn một lần nhắm chặt mắt lại, đến cùng là chết rồi.

Tần Long nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, lấy thư Sử Phái nhìn xem một lần, vụ án Tuyên Đức Môn đến nay còn chưa kết, bây giờ đã bắt giữ bốn vị tam phẩm quan văn cùng sáu vị võ tướng, sáu vị võ tướng này lấy Phục Kiết Cầm làm thủ lĩnh, mà mấy ngày trước Phục Kiết Cầm sợ tội tự sát.

Cụ thể tình tiết Sử Phái còn chưa điều tra rõ không dám phỏng đoán, nhưng hiện tại từ tin tức mua được của ngục tốt hỏi thăm được, Phục Kiết Cầm trước khi chết từng bị rất nhiều cực hình rất nặng, hơn nữa không chỉ một lần.

Lăng Tiêu chậm rãi nắm chặt nắm đấm, Hoàng thượng dĩ nhiên đối với Phục Kiết Cầm dụng hình, hẳn không sợ bị người ta biết...

“Chủ tử, có muốn nhân cơ hội này để Sử Phái ở Hoàng thành nhiều tạo một ít lòi đồn đãi?” Tần Long trong lòng cũng không khỏi tức giận: “Việc này chúng ta tuy không chứng cứ nhưng tốt xấu không oan uổng hắn...”

“Không thể.” Lăng Tiêu đánh gãy lời nói Tần Long: “Phục tướng quân đã chết, không có người làm chứng câu chuyện này... Để Phục tướng quân chút thể diện đi.”

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, sẽ không quên chuyện này được.

“Làm cái gì đây?” Chữ Dịch Phong ở trong phủ tìm không gặp Lăng Tiêu, tìm đến thư phòng, Tần Long vội vã ngậm miệng không nói. Lăng Tiêu không dấu vết liếc mắt ra hiệu cho Tần Long. Tần Long lặng yên lui ra.

“Đệ từ đâu mà chạy đến đây?” Lăng Tiêu đến gần cầm khăn lau mặt cho Chữ Dịch Phong, cười nói: “Trên mặt dính dơ cái gì đây?”

Chữ Dịch Phong cười cười: “Vừa nãy chơi với thỏ con làm bẩn đi, mấy tên tiểu tử kia chắc ăn ngon miệng, cao lớn hơn không ít, nhìn thấy ta liền chạy đến bên chân ra... Tần Long tìm đến huynh làm gì?”

Lăng Tiêu cười cười: “Ồ... Nói tới cái này thì ta có chuyện thương lượng với đệ đây.” Lăng Tiêu nói kéo Chữ Dịch Phong ngồi xuống, Chữ Dịch Phong đem trái kéo qua bóc hạt thông cho Lăng Tiêu, cười nói: “Huynh nói đi.”

“Như hôm nay khí trời đã rất tốt chúng ta nên chọn một ít kim ngư(cá vàng) thả vào ao ở trong viện chơi. Nên ta mới vừa dặn dò Tần Long đi kiếm cái này.” Lăng Tiêu cười nói: “Ta còn muốn lại chọn mua một ít chim thả ở trong vườn, để có thật nhiều con vật.”

Chữ Dịch Phong sững sờ một chút: “Đem chim mà nuôi trong vườn, nó không bay?”

“Đương nhiên nó sẽ bay đi một ít, có điều chúng ta ở trong vườn để vài hộp thức ăn, mỗi ngày cũng cho người thêm lương thực ngũ cốc, nó tự nhiên vẫn trở về ăn uống.” Lăng Tiêu cười cười: “Nói không chừng còn có thể dẫn thêm vài con chim nơi khác đến.”

Chữ Dịch Phong đối với những chuyện này từ trước đến giờ không có ý kiến gì: “Đều nghe lời huynh.”

Ngày mai Lăng Tiêu liền lôi kéo Chữ Dịch Phong cùng đi xem chọn mua kim ngư, sự phụ có kinh nghiệm chỉ bảo trước tiên dùng lu lớn lấy nước ao trong vườn nuôi kim ngư trước, qua mấy ngày sau mới thả kim ngư vào trong ao. Chữ Dịch Phong ở trong đình giữa hồ lấy thức ăn cho cá ném cho kim ngư ăn, Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong liên tiếp bỏ thức ăn cá vào trong hồ cảm giác xuất thần, Lăng Tiêu xoa xoa trán của y: “Sao vậy, muốn cái gì đây?”

“Không có...” Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút nói: “Ta nghĩ có thể nuôi cua hay không, đến khi muốn ăn cũng không cưỡng lên, ăn của nhà mình là được.”

Lăng Tiêu bật cười: “Muốn cái gì đây, con cua cũng không phải nuôi ở trong hồ, yên tâm đi, dù sao cũng sẽ có cho đệ, nghĩ tới cũng lâu dài.”

“Ha ha...” Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút nói: “Đúng rồi, mấy ngày trước Bùi đại nhân còn có Phùng đại nhân đưa ít thứ đến cho ra, nói là cho người trong phòng của ta, ta nhìn một chút đều là vài vốc chất lượng cũng không tệ, ta nghĩ phủ chúng ta lại không dùng được cũng không cần những thứ này, huynh chuẩn bị kêu người mang cho biểu muội đi.”

“Lúc này đã hiểu thông, không trả tới trả lui nữa?” Lăng Tiêu trêu đùa: “Cuối cùng cũng coi như là trưởng thành”

Lúc Chữ Dịch Phong mới vừa phong Vương luôn có người thỉnh thoảng hiếu kính ít thứ đến, Chữ Dịch Phong vừa bắt đầu đưa hết trả về, làm các quan chức lo sợ mặt mày tái mét, cho rằng đã xúc phạm Vương gia cái gì, cũng còn tốt có Lăng Tiêu nghĩ biện pháp bù đắp. Từ chuyện đó sau này hẳn nói với Chữ Dịch Phong không thể trả lại lễ vật quan chức hiếu kính, Lăng Tiêu nói đường hoàng: Nhân gia thật vất vả tích góp ít đồ, lo lắng sợ hãi hiếu kính cho đệ, nhưng đệ không nhìn được hảo ý liền trả về, nhân gia biết bao đáng thương!

Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu tẩy não cũng chiều theo mà làm. Lăng Tiêu không khỏi đau lòng, trước đây ngay cả mình cũng thu được một chút hiếu kính của người phía dưới nhưng Chữ Dịch Phong chưa thu được, đường đường một Vương gia mà một, hai năm nay mới bắt đầu xử lý chuyện như vậy, đây chính là hậu quả không được Hoàng Thượng yêu thích, ai cũng không để vào mắt.

Lăng Tiêu gạt đầu nở nụ cười: “Được, có tốt cũng chọn cho đi mẫu một ít.”

Chìa khoá khoá phòng trong phủ ở trong tay Lăng Tiêu, hai người lấy chìa khoá đi vào trong kho chọn đồ vật, Lăng Tiêu nhìn kỹ vài vốc đưa tới nói: Ngũ sắc Vân Cẩm mười thước, quốc sắc thiên hương trang đoạn mười thước, đoạn liễu trực hoa, so với trên dùng cũng không kém, Lăng Tiêu gạt đầu: “Trang đoạn cho Trĩ nhi, Vân Cẩm hiếu kính Di mẫu đi.”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong không có ý kiến: “Màu nâu thọ tự đoạn cũng không sai, cho Thi phu nhân đi, lão nhân gia mặc cái này rất đẹp.” Nói xong lại chuẩn bị một chút đồ nữ nhân yêu thích, chọn xong rồi thu thập đi ra, gói kỹ càng cho người đưa đến Hoàng thành.

Nửa tháng sau người từ Hoàng thành trở về, Hoàng hậu, Thọ Khang Hầu phủ còn có Thi gia đều đưa không ít đồ vật trở về, có điều lúc này còn có An Khang Hầu phủ đưa tới đồ vật, Lăng Tiêu cười cười đem lễ đưa cho Chữ Dịch Phong: “Nhạc gia của đệ đưa tới.”

An Khang Hầu ở trong Hoàng thành cũng không có thực quyền, chỉ có danh phận Hầu gia tên tuổi thôi, có điều An Khang Hầu không phải ngốc, bây giờ Chữ Dịch Phong quân công hiển hách, tuy không được Hoàng thượng yêu thích nhưng tốt xấu cũng là Vương gia ở một đất phong, nữ nhi nhà An Khang chết đi cũng từ tam phẩm phụ Quốc Hoàng Quận Vương phi một đường thăng đến Nhất Phẩm Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương phi, đều là ý vào Chữ Dịch Phong không chịu thua kém.

An Khang Hầu không cầu nhiều quyền lợi địa vị, chỉ muốn dựa vào Chữ Dịch Phong chống đỡ gia tộc là tốt rồi, hẳn đúng là không hy vọng xa vời Chữ Dịch Phong sau này có thể đăng đại vị, xem tình thế ở Hoàng thành sau này thượng vị sẽ là Tuệ Vương. An Khang Hầu không dă tâm gì, cô gia có thể ngồi vững vàng vương vị, phối hợp tốt với An Khang Hầu phủ là được.

Chữ Dịch Phong nhìn lễ chỉ cười, nhẹ giọng nói: “Lần tới tặng lễ vật cho người trong Hoàng thành cũng tặng cho An Khang Hầu phủ một phần đi. Ừ...” Chữ Dịch Phong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu sợ hãi không cao hứng, nhỏ giọng nói: “Được không?”

“Tự nhiên.” Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong vẫn đối với An Dung Nhi hồ thẹn, sao Lăng Tiêu lại nghĩ không thông, có điều hấn đương nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này ngược lại ý của Chữ Dịch Phong, cười nói: “Trước đây là ta bất cẩn rồi, sau này phạm là cho tặng lễ vật cho Hoàng thành đều sẽ cho An Khang Hầu phủ một phần.”

Xưa nay mỗi khi chuẩn bị lễ tết nhất đều do Lăng Tiêu chuẩn bị, chưa bao giờ thất lễ với An Khang Hầu phủ, những điều này Chữ Dịch Phong đều biết, có chút ngượng ngùng: “Ta chính là nghĩ... Nhà bọn họ mất đi một nhi nữ, U...”

“Ta biết.” Lăng Tiêu cười cười không thêm đề ý, đề Bích Hà kêu hạ nhân mang đồ từ Thọ Khang Hầu phủ đến hỏi trong chuyện trong phủ, không lâu Bích Hà dẫn theo người tới, Lăng Tiêu vừa nhìn, chính là một quản sự của phủ tên là Lai Vượng.

Lai Vượng đi vào trước tiên hành lễ với Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu, cười nói quý phủ bây giờ hết thấy đều tốt, Lăng Tiêu lại hỏi Thi quý phủ, Lai Vượng cười nói: “Chúc mừng Nhị thiếu gia, bây giờ Nhị tiểu thư thân thể nặng nề, thái y xem mạch nói là thai song sinh, còn rất có thể là hai huynh đệ, quý phủ của chúng ta còn có Thi quý phủ vui sướng vô cùng, trong cung Hoàng Hậu nương nương còn cho hai vị ma ma đến chuyên môn hầu hạ, vạn sự như ý.”

Lăng Tiêu nghe xong vui vẻ nói: “Như vậy rất tốt, chỉ là Trĩ nhi mang thai lần đầu, vạn sự phải cẩn thận.”

Lai Vượng cười đáp ứng: “Đúng vậy, Thi quý phủ còn kém đem tiểu thư chúng ta cung lên, nghe nói hai vị ma ma trong cung đi ra cũng lợi hại, trong ngày thường chuẩn bị ẩm thực dưỡng thai cho tiểu thư, mỗi ngày còn đúng hạn cho hoạt động một chút, vừa bắt đầu cô gia còn sợ tiểu thư mệt, sau đó tình thân tiểu thư càng ngày càng tốt hơn, bởi vậy có thể thấy được ma ma này có biện pháp đúng.”

Lăng Tiêu gật đầu yên tâm: “Gia đình giàu có ẩm thực khá hơn một chút, thai nhi dưỡng lớn quá thì không dễ sinh sản, ma ma để Trĩ nhi hoạt động thêm chính là vì chuyện này, như vậy rất tốt, trở lại thay ta chuyển cho hai vị ma ma một trăm lạng bạc, nói là ta cảm niệm các nàng để tâm hầu hạ Trĩ nhi.”

Lai Vượng nở nụ cười: “Đến cùng thiếu gia hiểu rõ nhị tiểu thư nhất.”

Chữ Dịch Phong nghe cũng cao hứng, lại nói: “Lúc trở về lại từ trong kho của ta lấy chút đồ bỏ, ta thấy có nhân sâm sừng hươu còn có vài thứ gì tốt, cũng mang đi cho, dù sao hai ta không cần những thứ này, để lâu ngày cũng mất đi dược tính.”

Lăng Tiêu đối với Chữ Dịch Phong cười cười: “Nghe lời đệ.”

Nói nửa ngày Lăng Tiêu lại hỏi: “Trong phủ còn có chuyện gì khác?”

Lai Vượng nghe vậy sừng sốt một chút, do dự lại nói: “Đại... Đại tiểu thư, ra... Một chút việc nhỏ.”

“Một chút việc nhỏ?” Lăng Tiêu cười khê: “Nói đi, ta cũng muốn nghe một chút.”

Lai Vượng cúi đầu, cũng không còn sắc mặt vui mừng khi nãy, chậm rãi nói: “Lúc Nhị thiếu gia về Hoàng thành phòng chừng cũng nghe nói, nha đầu hồi môn Mã Nãi của Đại tiểu thư được Từ thiếu gia thu vào trong phòng, còn... Còn có hai từ. Đại tiểu thư vốn rất tức giận, nhưng Từ thiếu gia che chở Mã Nãi, mà Từ thái thái cũng yêu thích Mã Nãi, cũng không cách nào...”

“Sau đó không biết tại sao Đại tiểu thư trở nên rất tốt với Mã Nãi, mỗi ngày ở cùng một chỗ, chậm rãi mong Từ thiếu gia vui vẻ quay lại với mình, mọi người trong phủ của chúng ta cũng vui vẻ, nói hai bên hoà thuận là được rồi, ai biết...”

“Tháng trước Mã Nãi đột nhiên bị bệnh nặng vừa mới nửa ngày hải tử bị hư, Từ quý phủ giận dữ, cuối cùng dĩ nhiên tra ra được Đại tiểu thư, ở trong phòng của Đại tiểu thư tìm được được, mới đầu Đại tiểu thư còn nói đó là kỷ được mà mình điều trị nhưng sau đó gọi tới thái y hỏi, thái y nói... Nói là được sẩy thai.”

Lăng Tiêu lông mày nhíu lại, Lăng Y thật sự còn coi mình là tiểu thư hào môn đây, một khi gả làm thiếp thất, không biết lấy lòng phụ mẫu và phu quân, còn dám làm ra loại chuyện thương thiên hại lý, thực sự là phiền phức.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói: “Sau đó thì sao?”

Lai Vượng dừng một chút rồi nói: “Sau đó... Từ thiếu gia nói phải hưu Đại tiểu thư, lão gia cùng với Từ thái thái tuy tức giận nhưng không dám hưu tiểu thư của chúng ta nên không cho, Từ thiếu gia nói không dám ở trong phủ, nói Đại tiểu thư sẽ cho hấn ăn độc dược, hơn một tháng vẫn ở bên ngoài, Từ lão gia và thái thái cũng không cách nào, quý phủ chúng ta và Từ thái thái, cũng không biết tiếp theo nên làm sao.”

Lăng Tiêu cười khê: “Thực sự là náo nhiệt, đáng tiếc ta chưa tận mắt thấy...”

Chữ Dịch Phong nuốt nước miếng, nghe Lai Vượng nói trí tưởng tượng của y hoàn toàn siêu thoát rồi, chuyện này đều là... Cái chuyện gì nha, trong lòng nghĩ không nhịn được đau lòng vì Lăng Tiêu. Lăng Tiêu vì mình rời xa nhà đi đến địa phương xa xôi này, bây giờ trong nhà xảy ra đại sự như thế, coi như Lăng Tiêu không thêm đề ý Lăng Y nhất định cũng lo lắng chuyện trong nhà, nhưng không thể trở về chăm nom...

Nhưng Lăng Tiêu lúc này tâm tình không sai, cười nói: “Vô sự, có điều chỉ là trò đùa trẻ con của tiểu phu thê trong khuê phòng thôi, người đi đi, nghỉ ngơi một ngày rồi trở về.” Nói để người trong phủ cố gắng chiêu đãi, Lai Vượng lại dập đầu hành lễ với Lăng Tiêu rồi lui ra.

Lăng Tiêu nhìn khuôn mặt Chữ Dịch Phong liền biết trong lòng y nghĩ tới cái gì, trong lòng vừa ám áp vừa buồn cười, vỗ vỗ bên cạnh mình, Chữ Dịch

Phong biết ý, đi tới ngồi xuống, nắm tay Lăng Tiêu, nhỏ giọng nói: “Nếu không... huynh viết thư về hỏi một chút, Ừ...”

“Không có chuyện gì, trong phủ có cô tổ mẫu, bao nhiêu chuyện cũng có thể giải quyết.” Lời này nói đúng là chân tâm, trong nhà Thi phu nhân và Lăng Tiêu một lòng, làm mọi chuyện tất nhiên sẽ không để cho Lăng Tiêu thất vọng. Lăng Y, ha ha...

Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong vẫn làm ra dáng vẻ đau lòng không nhận được đùa y, mắt phượng khẽ nâng nháy mắt một cái, trong phòng bọn nha hoàn hầu hạ lui xuống hết. Lăng Tiêu cười nói: “Đau lòng ta?”

“Ừm” Chữ Dịch Phong thành thật gật đầu: “Đau lòng.”

Lăng Tiêu xoa nhẹ tóc Chữ Dịch Phong: “Kêu tiếng êm tai cho ta nghe được không hả?” Chữ Dịch Phong nghe vậy đỏ mặt, Lăng Tiêu vào ban ngày thảo luận chuyện phòng the không đứng đắn, Chữ Dịch Phong da mặt không dày như thế, muốn an ủi Lăng Tiêu nhưng không làm được, đỏ mặt chậm chạp, Lăng Tiêu nhìn buồn cười, cúi đầu gần kề bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Không muốn thì thôi, chờ đến tối...”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chương 79

Lai Vượng ở Anh Vương phủ một ngày, linh không ít ban thưởng, cách ngày liền bái biệt Lăng Tiêu về Hoàng thành, trước khi chia tay Lăng Tiêu dặn: Nói cho cô thái thái, chuyện Lăng Y không thể nhân nhượng cho qua phải nhìn chung quanh vì thanh danh của Thọ Khang Hầu phủ, bây giờ thiên nhan đang tìm sai lầm của các lão thần trong Hoàng thành, tuyệt đối không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này để người ta nói Hầu phủ ý thể hiếp người..vân.. vân.

Lai Vượng vừa nghe có lý, vội vã nhớ kỹ, chuẩn bị hành trang trở về Hoàng thành.

Một đường phong trần đến nửa tháng, đoàn người Lai Vượng mới trở lại Hoàng thành. Vừa vào phủ trước tiên bị Thi phu nhân kêu đến hỏi chuyện, hỏi Nhị thiếu gia bây giờ thế nào, thân thể khỏe không, Lai Vượng trả lời từng cái cuối cùng đem những gì Lăng Tiêu căn dặn nói cho Thi phu nhân nghe. Thi phu nhân thờ dài thật lâu không tiếp lời, hồi lâu nói: “Người một tháng này cũng cực khổ rồi, đi về nghỉ ngơi đi.”

Không lâu lắm bọn nha đầu báo Đại thiếu nãi nãi đến. Kinh Ngọc tiến vào bên trong, thấy Thi phu nhân nhũ mày trầm tư, tri hoãn thanh âm nói: “Cô tổ mẫu? Con nấu tổ yến mời ngài nếm thử?” Nói xong tiếp nhận tổ yến trong tay nha đầu ở phía sau đưa tới.

Thi phu nhân phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười tiếp nhận, uống vào mấy ngụm nói: “Vân nhi đâu? Ngủ rồi à?”

“Ừm” Nhắc đến hài tử Kinh Ngọc mặt mày càng nhu hòa mấy phần: “Hôm nay nó cùng Đại thiếu gia chơi một chút, vừa nãy nhũ mẫu cho uống sữa thì ngủ gật, vào lúc này đã ngủ sớm.”

Thi phu nhân nở nụ cười: “Nó đúng là dính lấy Lăng Hiên...”

Kinh Ngọc nhìn sắc mặt Thi phu nhân trong lòng đoán một lúc mới nói: “Cô tổ mẫu vừa nãy con thấy Lai Vượng? Nhị thiếu gia ở Bắc bộ có khỏe không?”

“Đều tốt, Tiêu nhi là đứa khiến người ta không lo.” Thi phu nhân uống hết tổ yến, Kinh Ngọc vội vã tiếp nhận, cười một tiếng nói: “Vậy thì tốt, con nhìn sắc mặt của người không phải rất tốt, còn lo lắng là Nhị thiếu gia gặp chuyện, nếu không phải thì tốt rồi.”

Thi phu nhân liếc mắt ra hiệu với Lý ma ma, Lý ma ma vội mang theo nha đầu bà tử ở trong phòng lùi ra, Thi phu nhân khẽ thờ dài một cái nói: “Con xem ta sắc mặt không được, không phải vì Tiêu nhi đâu, còn không phải là bởi vì Đại tiểu thư của chúng ta...”

Kinh Ngọc nghe vậy nụ cười trên mặt cũng nhạt đi, chuyện của Lăng Y nàng tự nhiên biết, cũng bởi vì tiêu cô như thế hai tháng này Kinh Ngọc ở trong Hoàng thành trước mặt các tiểu thư khác không nhắc đầu lên nổi. Vẫn là mất danh tiết đi làm thiếp thất của người ta cũng đã đủ mất mặt, còn không sống yên ổn, sợ người khác không biết mình là thiếp đây, gả qua mà không yên tĩnh cho qua, một việc tiếp theo một việc. Mỗi khi ở bên ngoài có người nhắc tới Kinh Ngọc cũng chỉ nói không biết, hàng ngày có lắm chuyện không hay lại không dám đi hỏi Thi phu nhân, lại tìm mình hỏi thăm chuyện cười, Kinh Ngọc nhớ tới đến liền không khỏi nắm chặt khăn tay...

“Tiêu nhi khuyên ta... Không muốn quý phủ chúng ta lợi dụng danh tiếng tùy ý để Lăng Y làm ác...” Thi phu nhân chậm rãi nói: “Chúng ta so với Từ phủ là cao một bậc, nhưng có điều chính là ý vào đời công công con là lão thần có công, ý vào Tiêu nhi bây giờ không chịu thua kém, còn có Hoàng Hậu nương nương trông nom thôi, nhưng bây giờ...”

Thi phu nhân cũng không đơn thuần là một phu nhân trong khuê phòng, trong Hoàng thành chiều gió như thế nào bà cũng nhìn ra một chút, lạnh nhạt nói: “Bây giờ đây, Thánh Thượng đối với thái công công con đúng là không sai, lễ nghi ban thưởng một chút cũng không kém, nhưng thực quyền một chút cũng không còn. Tiêu nhi bây giờ cũng không được Thánh tâm, chỉ là dựa vào Anh Vương thôi. Hoàng Hậu không hỏi chính sự, trông nom cũng có hạn, bây giờ trong phủ của chúng ta so với những năm trước đây chênh lệch không phải một chút, lúc này dựa vào những uy vọng năm xưa cũng không còn

được bao nhiêu, nếu sau này Tiêu nhi không đắc thế, sớm muộn cũng sa sút...”

Kinh Ngọc trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Sao lại đến nỗi này? Cô tổ mẫu tuyệt đối không nên nghĩ như thế, để người suy nghĩ những chuyện này là chúng con bất hiếu...”

Thi phu nhân nở nụ cười: “Con vẫn còn nhỏ chưa hiểu chuyện, như thế này có là cái gì? Thế gia từ trước đến giờ chấp trù lên xuống là chuyện bình thường, chỉ cần Tiêu nhi không chịu thua kém, hoặc là Vân nhi sau này là không chịu thua kém là tốt rồi.”

“Vân nhi mới bao lớn nào dám so với nhị thiếu gia.” Kinh Ngọc nở nụ cười: “Không phải con nói bừa nam nhi như Nhị thiếu gia ước chừng có được mấy người như vậy, đôi chúng ta phải dựa vào Nhị thiếu gia.”

Thi phu nhân gật đầu: “Vi lẽ đó bây giờ chính là thời điểm quan trọng, con xem Khương gia, Phục gia, nhà nào không phải là vọng tộc thời Tiên Đế? Bây giờ nhân vụ án Tuyên Đức Môn toàn gia sa sút, đây chính là giáo huấn của Hoàng Thượng. Tiêu nhi nói rất đúng, lúc này mọi chuyện chúng ta vẫn nên cảnh giác là tốt nhất.”

Kinh Ngọc đại khái hiểu ý Thi phu nhân, biết lời này nói ra không thích hợp, nhưng trước tiên mình phải nhắc tới: “Nếu con nói... Đại tiểu thư hơi quá đáng, bên trong tranh giành tình nhân, gió đông gió tây vốn là chuyện bình thường, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần nháo đến chết người thì...”

Thi phu nhân lạnh nhạt nói: “Ta đã sớm cùng Từ thái thái nói rồi, gả tới nhà bọn họ chính là người nhà bọn họ, nên làm sao thì làm vậy, nhưng Từ thái thái một mực nói không dám, huyên não thật giống như ta nói mát bức bách bà ta vậy...”

Kinh Ngọc vuốt cằm nói: “Nói không phải chứ con thấy Từ thái thái cũng là người không hiểu chuyện, bây giờ Từ thiếu gia ngày ngày không dám vào gia tộc bà cũng sốt ruột, tính toán mấy ngày nay lại muốn tới quý phủ của chúng ta tổ khổ, đến lúc đó, đến lúc đó... Chúng ta sẽ nói thẳng ra đi đồng ý hưu thì hưu luôn, như vậy không cần tính toán cái gì?”

Thi phu nhân dùng tay ngăn Kinh Ngọc lại, lời này trong lòng bà đã nghĩ tới vô số lần, nhưng e ngại thân phận của mình không thể nhiều lời. Bà tuy là quản gia ở Thọ Khang Hầu phủ nhiều năm nhưng nói sao cũng là người Thi gia, đưa ra ý này tuy rằng không ai dám nói cái gì nhưng khó tránh sẽ có người trong lòng không phục, hiện tại Kinh Ngọc vừa vặn nói ra, Thi phu nhân nở nụ cười: “Ta biết con là một người công tư phân minh, muốn nói ra để ngăn Lăng Y làm ác, nhưng nếu chuyện này nói ra một là làm mất danh dự nhà chúng ta, hai là để Ngự Sử quan nắm lấy sai lầm này thì không tốt.”

Kinh Ngọc gật đầu: “Trở về con cùng Đại thiếu gia nói một tiếng, thái công công còn có lão gia ở nơi đó xin người đừng lo.”

“Ừm, ngày mai ta cùng thái công công con thương lượng một chút.” Tuy là chuyện mất mặt nhưng trong lòng Thi phu nhân không kìm chế được khoái ý. Trang nhi con ở trên trời có linh, có thể nhìn thấy kết cục của những người này. Thi phu nhân lạnh nhạt nói: “Đến cùng phải là nam nhân ở trong nhà quyết định.”

Kinh Ngọc từ chỗ Thi phu nhân đi ra, Thúy Vân chậm rãi đỡ nàng đi về Lạc Mai Cur, Thúy Vân suy nghĩ lại không nhịn được nhỏ giọng nói: “Bà bà sao cũng khuyên cô thái thái để Đại tiểu thư trở về? Đại tiểu thư làm cho bà bà chịu bao nhiêu tức giận? Chưa xuất giá thì cũng cùng cô thái thái tranh chấp, thật vất vả đưa đi, hiện tại nhận được một phong hưu thư thì trở về, không nghĩ để Đại tiểu thư trở về thì cô thái thái sẽ nhọc lòng?”

Thúy Vân giảm thấp thanh âm nói: “Trước đây Đại tiểu thư tính khí như vậy sau này bị hưu trở về còn không biết ra sao đây, nô tỳ vừa nghĩ lại cảm thấy lo lắng.”

Kinh Ngọc cười khê: “Nàng không trở về thì ta không bị oan ức?”

Mấy tháng này lời đồn đãi chuyện nhảm cũng đã làm Kinh Ngọc tức giận trong lòng, vào lúc này nhin không được nói: “Để cho nàng ở bên ngoài làm từng việc từng việc mất mặt chẳng bằng đưa nàng trở về nhà. Cùng ở trong một phủ lại có hai tiểu thư khác nhau một trời một vực như thế. Người biết bên ngoài đều khen Trĩ nha đầu ra sao? Càng có những người nhỏ nhen đem chuyện năm đó nhắc lại làm liên lụy đến Đại thiếu gia, ta sao có thể chịu đựng?”

Thúy Vân gật gù, lại nói: “Nhưng sợ... Lão gia không chen mồm vào được, Hạ bà cô càng không được, nhưng thái gia có thể đồng ý? Đến cùng đây là chuyện mất mặt.”

“Người cũng suy nghĩ nhiều lắm.” Kinh Ngọc nở nụ cười, từ lúc chuyện Lăng Y thất tiết xảy ra, Lăng lão Hầu gia ra lệnh Lăng Y lấy thân phận thiếp thất gả đi Kinh Ngọc liền nhìn ra Lăng lão Hầu gia không phải người một mực bênh vực không nói lý, chuyện này nơi lão thái gia tất nhiên sẽ không có bao nhiêu lực cản.

Kinh Ngọc trong lòng nhàn nhạt, người khác đối với nàng thế nào thì nàng đối với người khác như vậy, bây giờ nàng ngược lại thật sự không sợ Lăng Y trở về. Bây giờ nàng là quản gia trong phủ được sủng ái của bà bà. Lăng Y là bị hưu trở về lại là tiểu thư con dòng thứ, ai sợ ai?

Kinh Ngọc lại nghĩ đến Lăng Hiên sẵn sốc Vân nhi đáng yêu, khoe miệng nở ra một nụ cười thảng thốt ngày trôi qua càng ngày càng tốt.

Cách ngày Thi phu nhân cùng Lăng lão Hầu gia thương nghị, Lăng Hầu gia cũng biết chuyện Lăng Y hư hỏng, có điều lão nghĩ ra biện pháp so với Thi phu nhân thoả đáng hơn nhiều, Lăng Hầu gia than thở: “Hà tất làm khó coi như vậy? Ta vốn cùng với Thượng Thư có chút giao tình, thân thích không được phân thành thù, trong lòng ta không đành, như vậy đi...”

Lăng Hầu gia chậm rãi nói: “Đại tiểu thư của chúng ta gả vào Từ phủ thời gian không ngắn, vẫn không chỗ nào hòa hợp, người lại nhìn bát tự hai người đúng là bất hòa, bây giờ làm thì không muộn, hai nhà chúng ta hoà thuận nhiều năm, không đành lòng để bọn nhỏ chịu khổ, bây giờ thì cho hai đứa cùng

cách đi.”

* Cùng cách: là không hạp tuổi chia tay ai về nhà nấy.

Thị phu nhân dùng một chút mới nói: “Lăng Y là thiếp, cùng cách không phải không hạp quy củ chứ?”

“Tỷ tỷ...” Lăng Hầu gia than nhẹ: “Chuyện Đại tiểu thư nhà chúng ta vừa bắt đầu đã không hạp quy củ a... Thôi, đều là báo ứng...”

Thị phu nhân gật đầu: “Vẫn là lão đệ cân nhắc chu toàn, hôm nay ta sẽ phái người đi nói với Từ thái thái, bà ta tất nhiên là tình nguyện.”

Bên kia Kinh Ngọc suy đoán Lăng Hầu gia cùng Thị phu nhân nói xong chuyện rồi, biết vào lúc này hai lão nhân tất nhiên trong lòng không dễ chịu, nên đề nhũ mẫu đem Vân nhi ôm vào bên trong, nhũ mẫu cười nói: “Ngày hôm nay nải nải bận rộn, hài tử vẫn thích kề cận yếu nhân, nô tì ôm tiểu ca qua viên môn nó liền ngoắc tay nhất định phải đi vào, xem ra là muốn gặp thái gia gia.”

Lăng Hầu gia nghe vậy cười lên, tiếp nhận ôm Lăng Vân chơi đùa, Lăng Vân cười hi hi nắm ngón tay Lăng Hầu gia bỏ vào trong miệng cắn, ngây thơ đáng yêu, Thị phu nhân cũng nở nụ cười.

Buổi trưa lúc dùng bữa trưa Thị phu nhân đem chuyện Lăng Y nói cho Lăng Nho Học và Hạ Lan nghe, hai người lập tức sùng sốt, chuyện của Lăng Y bọn họ đúng là biết nhưng không nghĩ tới Lăng Hầu gia và Thị phu nhân muốn làm như vậy. Hạ Lan trước tiên khóc lên: “Đại tiểu thư chính là có muốn vàn chuyện không phải cũng là tiểu thư của phủ chúng ta, trở về như thế là đánh vào mặt ai đây?”

Thị phu nhân nghe Hạ Lan khóc lên, cả giận nói: “Người cũng biết làm mất mặt? Dường một con người ác độc như vậy! Trước đây cái gì Phụng Nhi chính là chết không rõ ràng, vạn hạnh nhân gia không có tra cứu, hiện tại thì sao đây? Hại cả hài tử trong bụng của người ta hại người nổi đồng dôi của người ta sao người ta lại để yên!

Người đứng là lòng dạ đen tối! Người còn dám khóc? Ai không biết nhìn vô nói người bị lão bà này nhẫn tâm giáo dục!”

Hạ Lan bị mắng ngược ngừng không dám nói, Lăng Nho Học cũng biết đuối lý, cúi đầu không dám nói lời nào, Thị phu nhân bình định tức giận, lạnh nhạt nói: “Cùng cách là biện pháp tốt nhất, bây giờ Từ thiếu gia ngay cả phủ đệ của mình cũng không dám về, thật làm người ta cuống lên, một phong thư hưu viết hạ xuống không phải càng mất mặt? Thừa dịp hiện tại còn chưa trở mặt liền giải quyết tốt, Lăng Y không hiểu chuyện là chúng ta giáo dục không tốt, bây giờ mang về cũng tốt.”

Một lời nói ra hai người không thể nói gì, Thị phu nhân lại gọi Lăng Hiên đến: “Chuyện lúc trước phu nhân của con tất nhiên đã nói cho con, bây giờ phu thê con đi tới Từ phủ, nói lại ý của ta cho Từ thái thái, nếu quý phủ bọn họ không có dị nghị, vậy đem chuyện nên làm đều làm, đem đồ cưới chuẩn bị rồi đồng thời mang người cùng về đi.”

Tối hôm qua Kinh Ngọc đem dự định của Thị phu nhân nói với Lăng Hiên rồi, Lăng Hiên cũng biết muội muội của mình làm mấy chuyện hư hỏng cũng không nói nhiều, gật đầu: “Vâng.”

Lăng Hiên đi tới Từ phủ nói rõ ý của gia đình mình, Từ phủ không có không vui, Từ thái thái than thở: “Vừa đúng là hai người bất tự không hạp, thôi thôi, liền theo ý của quý phủ đi.” Nhưng trong lòng cũng hồi hộp, cuối cùng cũng coi như đưa tiễn hung tính ra khỏi cửa!

Lăng Y ở phía sau cũng không biết chuyện phía trước, nghe nói Lăng Hiên đến vẫn vui vẻ cuối cùng có người đến làm chủ cho nàng, ai biết chuyện lại trở nên như vậy, khóc lóc la hét không chịu trở về, Kinh Ngọc ở phía sau chuẩn bị đồ cưới cũng thiếu kiên nhẫn, đề mấy bà tử bịt miệng Lăng Y mang đi ra ngoài, chuẩn bị xong kêu người đi phía trước nói cho Lăng Hiên, Lăng Hiên lại cùng Từ thái thái khách khí vài câu, xoay người đi về.

...

Lăng Tiêu thả xuống thư nhà từ trong Hoàng thành Thị phu nhân truyền đến, nở nụ cười tiện tay đem giấy viết thư đốt...

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 80

Bước vào giữa tháng năm, mật thư Chúc Dư đưa đến hầu như một ngày một phong, Lăng Tiêu nhìn tin tức trong Hoàng thành truyền đến nhẹ nhàng nhún lông mày, sự tình có chút không thể không chế.

“Đỗ Thư Bác bỏ tù...”

“Cận Trác Quốc bỏ tù...”

“Tư Quang, Thương Bội bỏ tù...”

“Hoàng Thượng bây giờ đêm không thể chợp mắt, sai người ở Thừa Càn Cung ngày đêm đốt cây cánh kiến trắng, mỗi khi ngủ say lại sẽ bị ác mộng làm thức tỉnh, mồ hôi lạnh tràn trề vẫn chưa hết sợ hãi...”

“Tướng Quốc Công khởi tấu xin mau sớm đem chuyện của Tuyên Đức Môn kết án, bị Hoàng Thượng trách cứ, tước một đẳng Công tước vị...”

“Hoàng thành đã có lời đồn đãi, kim thượng tính tình đại biến là bị quỷ mị quần người gây nên...”

Lăng Tiêu nhu nhu mi tâm, chiêu này của Chúc Dư quá ác, hiện tại trạng thái của Hoàng Thượng chỉ sợ chuyện gì hắn cũng dám làm nhưng điều này không phải Lăng Tiêu muốn. Lăng Tiêu chỉ muốn lấy mạng của hắn, nhưng hiển nhiên Chúc Dư không vừa lòng lấy tính mạng của hắn đơn giản như thế, y muốn Hoàng Thượng chết vô cùng khó coi, chết vì bị mất mặt.

Hoàng Thượng lo lắng hết lòng giết nhiều người như vậy mới leo lên vị trí này, hắn là có không ít kế hoạch lớn, Chúc Dư chính là muốn hắn hoài bão gì cũng không thi triển ra được. Lăng Tiêu không phải là người nhẹ dạ nhưng hắn vẫn phải người truyền cho Chúc Dư một lời nhắn, chỉ một câu nói: “Chừa cho người một con đường sống, để người cho ta.”

Có điều mấy ngày sau Chúc Dư phái người hồi âm đến, cũng chỉ có một câu nói: “Tiên Hoàng năm đó khởi nghĩa thì thủ hạ không tới một trăm người, vẫn thành tựu đại nghiệp, Vô Song so với Tiên Hoàng thế nào?”

Lăng Tiêu than nhẹ: Tự nhiên là không sánh được...

Lăng Tiêu biết Chúc Dư hận đến thấu xương, cũng không xoắn xuýt nữa, chỉ liệt ra một danh sách để người Chúc Dư mang về Hoàng thành, căn dặn đối với người bên trong này phối hợp nhiều một chút. Mật thám đáp lại, Chúc Dư sau này cũng không có hồi âm, Lăng Tiêu biết là y đã có chút thu liễm, thiên hạ sau này sẽ là của Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu không cho Chúc Dư vì báo thù đem hết quần thần loại trừ, đến lúc đó trong triều đình còn lại chỉ có Hoàng Thượng và vài thư sinh, thì làm nên chuyện gì?

“Làm gì vậy?” Chử Dịch Phong từ trong quân trở về, hưng phấn sức lực còn chưa phát ra hết, ngồi ở cạnh Lăng Tiêu vừa cười nói, “Những thợ thủ công kia đều rất lợi hại, làm được bàn máy nổ càng ngày càng tinh xảo, hiện tại đã thay đổi được rồi, thật chuẩn...”

Lăng Tiêu thả sách xuống ôm Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong theo ngồi trên đùi Lăng Tiêu, cười nói: “Huynh không nhìn thấy, xe nổ kia một khi phóng tên ra nhìn thật là lợi hại, thật là đẹp mắt.”

“Một nhóm của chúng ta hôm nay làm được bao nhiêu mũi tên?” Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong hôm nay tóc hơi bị siết chặt, đem bạch ngọc chải trên đầu y rút ra rồi đem tóc của y tăn ra, dùng ngón tay chậm rãi vuốt tóc ra, ngón tay thon dài mạnh mẽ hoạt tiến vào bên trong, nhẹ nhàng xoa bóp da đầu Chử Dịch Phong. Sau khi buông tóc ra cảm giác rất thoải mái làm Chử Dịch Phong hưởng thụ nheo lại mắt, Lăng Tiêu hơi nhủ mảy: “Sáng sớm hôm nay ai chải tóc cho đệ?”

Chử Dịch Phong không lẩm lury: “Tình Nghi chải, tổng cộng... 130 mũi tên.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Những loại tên này làm như thế là được rồi, loại nỏ hạng nặng này dùng không nhiều, trước khi đánh trận làm một loạt là được rồi, mũi tên đúng là có thể đúc nhiều thêm một chút.”

“Ừm” Chử Dịch Phong gật đầu: “Nghe lời huynh, đúng rồi, Hoa Hiên Hân tấu xin xây dựng bãi săn chuyện này huynh có biết?”

Lăng Tiêu ừ một tiếng: “Hôm qua đã biết, lần trước chúng ta đi Yến Tử Lâm, bên kia không có nhiều người cánh rừng cũng thích hợp nuôi thả con mồi, ta nhìn rất thích hợp.”

“Xây dựng bãi săn không phải món tiền nhỏ.” Chử Dịch Phong do dự: “Yến Tử Lâm mảnh rừng kia cũng không nhỏ, như thế vừa đến...”

Lăng Tiêu khẽ vuốt mi tâm Chử Dịch Phong để y nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương của y, nói: “Hoa bạc cũng không tốn bao nhiêu, đất phong ở Bắc bộ một bãi săn cũng không có, thích hợp sao? Để lại yêu thích săn bắn, chuyện này thì tính toán cái gì... Hơn nữa Yến Tử Lâm cách phủ chúng ta rất gần, không cần xây hành cung, tiêu tốn không có bao nhiêu.”

Chử Dịch Phong cười khê: “Hoa Hiên Hân là một võ tướng, nhưng chuyên tâm làm những việc này lấy lòng người...”

Lăng Tiêu nở nụ cười không lên tiếng, hắn sẽ không thừa nhận Hoa Hiên Hân là do sau khi nghe mình ám chỉ mới đề nghị việc này, kẻ bề trên không thể sùng tín những người này, nhưng bên người ít đi những người này thì vạn vạn không được, rất nhiều chuyện không thể tự nói ra, phải để miệng bọn họ nói ra mới thích hợp.

Lăng Tiêu cười khê: “Có điều tên không định, chờ đệ đặt ra một cái tên hay.”

“Ừm... Yến Tử Lâm...” Chử Dịch Phong nghĩ đến nửa ngày, cũng không nghĩ ra lên tiếng nói đại: “Không nghĩ ra được, cứ gọi là Yến tử bãi săn đi.”

“Được.”

Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong một lúc để y ngồi dậy, cũng không cần lược và cây trâm, chỉ đem tóc chải lên cột thành đuôi ngựa, cười nói: “Được rồi, hiện tại việc của nha đầu ta cũng ôm đồm.”

“Vây ta cũng chuẩn bị làm cho huynh!” Chữ Dịch Phong nhảy nhót nói: “Đến đến... Vò vò có thể thoải mái...”

Lăng Tiêu bật cười, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là cũng đem tóc xoắn xuống để Chữ Dịch Phong chà đạp. Chữ Dịch Phong ra tay rất nhẹ, chỉ lo làm đau Lăng Tiêu, chậm rãi xoa, cuối cùng cũng cột tóc lên cho Lăng Tiêu, đáng tiếc kỹ thuật có hạn, Lăng Tiêu nói cái gì cũng không muốn để cái đầu như thế đi ra ngoài, tự mình lại tháo ra cột tóc lại một lần.

“Đi.. ra sân khởi động một chút đi.” Chữ Dịch Phong cười cười: “Ta cho người làm hai bộ cần câu, chúng ta câu cá đi.

Lăng Tiêu không ý kiến gì, đứng dậy cột lại áo choàng cùng Chữ Dịch Phong đi vào trong sân, lúc Chữ Dịch Phong đi tìm thức ăn cá, hắn nói với Bích Hà: “Sau này đừng để cho Tinh Nghi chải đầu cho Vương gia, nàng tay quá nặng, vẫn là người chải đi.”

Bích Hà liền vội vàng gạt đầu: “Vâng.” Nói xong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, biết hắn không có ý muốn trách phạt Tinh Nghi mới yên tâm. Bích Hà cũng biết nếu không phạm sai lầm lớn chủ nhân bình thường sẽ không làm theo quy củ, nên hành lễ tạ ơn.

Qua mấy ngày Chúc Dư lại truyền tới mật báo: Hoàng Thượng có ý định lập trữ.

Lăng Tiêu đem mật thư đưa cho Tần Long: “Người xem thế nào?”

Tần Long nhìn xuống, trầm tư nói: “Lập trữ tất nhiên là lập Tuệ Vương, Hoàng Thượng phỏng chừng cũng cảm giác được thân thể mình không tốt, nếu không... Để Chúc Dư động thủ kết quả trực tiếp kết thúc Tuệ Vương?”

Lăng Tiêu lắc đầu nở nụ cười: “Không không, báo thù không phải muốn đem kẻ thù giết, giết hắn khổ sở cũng quá bình thường, quá tiện nghi... Báo thù là muốn để hắn không ngừng chịu tội, mãi đến tận khi đem hết khuyết điểm của hắn ra đền trả...”

Lăng Tiêu khẽ vuốt ngọc bội bên hông đến xuất thần, chỉ chớp lát sau nói: “Không cần hết sức ngăn cản, thuận theo tự nhiên đi, muốn lập liền lập.”

“Chủ tử!” Tần Long có chút sốt ruột: “Nếu trả lời Chúc Dư như vậy thì chúng ta không có được bao lâu thời gian... Đến thời điểm Tuệ Vương thượng vị thì chắc không để yên cho Vương gia và chủ tử có đất cắm dùi?”

Lăng Tiêu không lưu ý lắm, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, những bước đi về sau ta sớm lưu lại, hiện tại động thủ càng làm cho Hoàng Thượng đề phòng Vương gia, chẳng bằng tùy theo ý hắn, Tuệ Vương chỉ có ý vào danh phận trưởng tử, Phong nhi cũng là Hoàng tử càng hơn hắn ở chỗ có quân công, ta ngược lại muốn xem xem Hoàng Thượng thuyết phục được cả triều văn võ như thế nào, tuy nhiên thuyết phục thiên hạ lại càng khó khăn.” Bọn họ càng không được lòng người, ngày sau Chữ Dịch Phong thượng vị càng có lợi, không cần phải gấp.

Tần Long đến cùng không thận trọng bằng Lăng Tiêu, còn muốn nói cái gì, nhưng vẫn gạt đầu: “Vâng, vậy thì ta đi hồi âm cho Sử Phái, chủ tử còn có gì muốn giao phó không?”

Lăng Tiêu trầm tư, hồi lâu nói: “Để Sử Phái đi gặp lão Hầu gia nói, đã vào Hạ, trong Hoàng thành nóng bức khó chịu, chẳng bằng đi ra ngoài một chuyến. Ở Giang Nam ta cũng đặt mua được đại trạch, chuyện này cô tổ mẫu biết, nếu là vô sự toàn gia liền đến Giang Nam một chuyến, đi tiêu khiển cũng tốt.”

Tần Long biết ý, gạt đầu, lại nói: “Cái kia... Nhị tiểu thư thì sao? Nhị tiểu thư bây giờ mang thai, lại là người Thi gia, e không tiện di chuyển...”

“Nhị tiểu thư không cần lo lắng.” Lăng Tiêu cười khẽ: “Bọn họ động không được Thi gia.”

Tần Long gạt đầu, đi ra ngoài.

Mấy ngày sau mật thám từ Hoàng thành trở về truyền đến tin nhắn của Lăng lão Hầu gia: Muốn làm cái gì thì làm đi, không cần lo lắng cho người trong nhà, Lăng gia ở trong Hoàng thành từng từng trăm năm có thừa, sẽ không bởi vì một chút rung chuyển mà không chịu đựng được.

Lăng Tiêu nở nụ cười, lão gia tử quả nhiên lợi hại.

...

“Ta gần đây có nghe nói...” Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút không biết nên tìm từ thế nào, do dự lại nói: “Có người nói Phụ Hoàng hiện tại không tốt lắm? Nói là... Bị cái gì quỷ mị quần lấy.”

Lăng Tiêu ở bên ngoài đem ánh đèn tắt một nửa, di chuyển bình phong đi vào bên trong, lên giường đem màn buông xuống một tầng, cười nói: “Đây là người nào không muốn giữ đầu, dám nói Hoàng Thượng thân thể không tốt? Còn quỷ mị, đệ tin?”

Chữ Dịch Phong lắc đầu một cái: “Ta biết huynh tin tức linh thông, huynh có biết sự thật chuyện này không?”

Lăng Tiêu bật cười: “Đệ cũng quá dễ dụ, không biết ai nói cũng tin, đệ suy nghĩ một chút, trong cung hầu hạ Hoàng Thượng chỉ có một mình ngự y đơn độc, thường ngày viết phương thuốc lấy được đều chỉ có Hoàng Thượng Hoàng Hậu biết, tốt hay là không tốt, có thể truyền được tới đây?”

Chữ Dịch Phong suy nghĩ một chút: “Đúng vậy...”

“Đệ suy nghĩ thêm, nếu như thật sự phải sao lại có thể để người ta dùng dụng nói mò như thế?” Lăng Tiêu cười khẽ: “Quý mị nói chuyện càng hoang

đường, ta xem là quý phủ của chúng ta quá rảnh rồi, ý vào trời cao Hoàng Đế xa chuyện như vậy cũng dám nói, ta...”

“Đừng!” Chữ Dịch Phong vội vả lôi kéo tay Lăng Tiêu cầu khẩn nói: “Người trong phủ đa số là chúng ta từ Hoàng thành mang đến, đều là tiểu nha đầu, huynh đừng tiếp tục phạt các nàng, ta không tin là được rồi.”

Lăng Tiêu nghe xong lời này mắt phượng càng nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Đệ đúng là dễ tâm thương các nàng...”

Chữ Dịch Phong tự biết nói lỡ, chậm chạp nhìn Lăng Tiêu, nhỏ giọng nói: “Huynh đừng có mặt mày nhăn nhó ...nhìn huynh như vậy trong lòng ta không dễ chịu.”

Lăng Tiêu không nhịn được bật cười: “Đùa đệ chơi một chút, được rồi được rồi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chúng ta không nhắc là được rồi.” Chữ Dịch Phong cười cười tới gần cọ cọ tìm một tư thế thoải mái, Lăng Tiêu sùng nịch ôm lấy Chữ Dịch Phong, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của y, nhẹ giọng nói: “Là ta không đúng, khi không đùa giỡn với đệ làm cái gì...”

Chữ Dịch Phong cười cười, cảm giác Lăng Tiêu ôn nhu xoa xoa phía sau gáy của mình thì thoải mái cực kỳ, híp mắt nói: “Hôm nay ta từ trong quân lúc trở về đi Yên Tử bãi săn nhìn một chút, tu sửa đã có chút đáng về.”

Lăng Tiêu ừm một tiếng, cười nói: “Ta cho người đi chọn mua hươu, nai.. a gì đó thả vào, chờ tu sửa tốt ta theo đệ đi săn thú.”

“Ừm.” Chữ Dịch Phong yêu thích chuyện này, lại nói liên miên với Lăng Tiêu nửa ngày, cuối cùng nói nói một hồi rồi ngủ quên ...

Lăng Tiêu nhẹ nhàng lấy tay mình trên người Chữ Dịch Phong ra để y dễ dàng cử động, dưới ánh đèn yếu ớt điều chỉnh lại tư thế ngủ cho y. Tần Long trước đây có hỏi qua chính mình, Bắc bộ không phải chỗ ở lâu, hà tất xây dựng rầm rộ, Lăng Tiêu lúc đó cười cười không lên tiếng.

Phượng Bắc tự nhiên không phải chỗ ở lâu, nhưng Lăng Tiêu nghĩ càng xa hơn nữa, hẳn nên vì Chữ Dịch Phong tranh để vị, nhưng cũng không có nghĩa là muốn cả đời làm Hoàng đế, đến thời điểm phượng Bắc tất cả vẫn là của Chữ Dịch Phong, đương nhiên đây là chuyện về sau.

Lăng Tiêu nhìn gương mặt Chữ Dịch Phong ngủ cười khê, coi như là Chữ Dịch Phong chỉ ở mấy ngày, vì y vùng tiền như rác thì có làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhịng Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 81

Bất tri bất giác đã tới tháng sáu, hôm nay hai người thức dậy rất sớm, Chữ Dịch Phong rửa mặt trước đi ra ngoài sân luyện kiếm, Lăng Tiêu dựa cửa nhìn xem cảm thấy cảnh đẹp ý vui, không bao lâu nói: “Được rồi, nghĩ ngơi lau mồ hôi chốc lát đi, đừng để gió thổi dễ bị cảm lạnh.”

Chữ Dịch Phong thu kiếm đưa cho nha hoàn đứng hầu một bên đi đến bên cạnh Lăng Tiêu cười nói: ” Mới luyện kiếm trong chốc lát mà đã ra mồ hôi có thể là gần đây không thường xuyên luyện kiếm cảm thấy không hài lòng?”

Lăng Tiêu tiếp nhận áo choàng mà Bích Hà đưa tới khoác lên người Chữ Dịch Phong, cười: “Như vậy mà còn không hài lòng? Ta nhìn thấy rất tốt, buổi sáng ăn bánh bao, được không?”

“Được.” Chữ Dịch Phong không để ý lắm nói: “Com nước xong ta đi quân doanh.....”

“Hôm nay trong quân bận rộn sao?” Lăng Tiêu đánh gãy lời y, cười nói: “Nếu không nhiều lắm cũng đừng đi, cùng ta đi thảo luận chính sự đi, đệ rất lâu không có lộ mặt rồi?”

Lăng Tiêu nói như vậy Chữ Dịch Phong cũng cảm thấy ngượng ngùng, cộc lốc cười nói: “Không phải có huynh rồi sao, ta lại nghe không hiểu vài thứ, ha ha...thôi được hôm nay ta đi theo huynh.”

Lăng Tiêu cười: “Nói ít cũng phải đến một hoặc nửa canh giờ, đệ đến ngồi được không?”

“Biết biết, ngồi được.”Xác thật, Chữ Dịch Phong chẳng những ngồi được, còn ngủ ngon.

Vốn dĩ bọn quan viên thấy Chữ Dịch Phong cảm thấy rất mới mẻ, rốt cuộc cũng đã gặp được y. Lần sau cùng gặp y đã là chuyện một tháng trước, hiện tại thấy Vương gia tới mọi quan lại đều hoàn toàn lên tinh thần, nhưng Chữ Dịch Phong ngồi xuống cũng không nói chuyện gì hữu dụng đã ngủ mất. Xuất phát từ thói quen các quan viên vẫn là xem Chữ Dịch Phong đứng đầu coi Lăng tướng như một trụ thủ đắc lực của y mọi chuyện đều cùng Lăng Tiêu thương nghị, chờ Lăng Tiêu cùng các quan viên thương nghị xong Chữ Dịch Phong mới thức dậy.

Lăng Tiêu tiếp nhận công văn viết xong đưa cho Chữ Dịch Phong, cung kính nói: “Đây là công văn vừa rồi thương nghị xong, thỉnh Vương gia đại án.”

Chữ Dịch Phong xoa nhẹ đôi mắt gật gật đầu tiếp nhận, tùy ý nhìn thoáng qua, nói: “Thực tốt, cứ như vậy đi.” Nói xong hạ án, đưa cho Lăng Tiêu,

Lương Khâu Kiệt bước ra khỏi hàng nói: “Không biết Vương gia còn có gì phân phó?”

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Lương Khâu Kiệt người này không tồi, chính là có khi quá thật thà thấy Vương gia, thế nào cũng phải nhiều lời nói mấy câu mới được.

Chữ Dịch Phong tự nhiên bị hỏi nhưng cũng không thất thố, cười nói: “Các vị đại nhân vất vả, bôn Vương không có gì lo lắng, bất quá.....”

Lương Khâu Kiệt cùng chúng quan viên chờ mong nhìn phía Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong hơi hơi trầm ngâm, thần sắc tự nhiên cũng vài phần giống Lăng Tiêu lúc trầm tư, Chữ Dịch Phong cười nói: “Bôn Vương nghĩ, đất phong của chúng ta quảng rất người nhiều, mỗi ngày việc lớn nhỏ cũng không ít, các vị đại nhân sáng sớm đứng ở đây ít thì một canh giờ, nhiều thì ba canh giờ, không khỏi quá mức vất vả, không bằng về sau khi thảo luận chính sự trong phòng thiết lập vài cái ghế dựa, mọi người ngồi thảo luận chính sự chẳng phải càng tốt?”

Lăng Tiêu nhin cười, giương mắt nhìn thần sắc các quan viên, Lương Khâu Kiệt không hổ là nhân tài Lăng Tiêu coi trọng, nghe vậy sắc mặt bất động, khuyên nhủ: “Vương gia, tôn ti không thể phế, chúng thần hưởng bổng lộc triều đình tự nhiên nên vì nước vì dân.....”

Chữ Dịch Phong đau đầu khi nghe những lời này, ngắt lời nói: “Chúng đại nhân thật sự không mệt?”

Mọi người lập tức tỏ lòng trung thành, sôi nổi tỏ vẻ vì Đại Chủ vì Vương gia vì bá tánh đứng nhiều ít mấy canh giờ cũng không có việc gì, Chữ Dịch Phong gật đầu cười: “Các ngươi không mệt thì thôi, Lăng tướng vẫn không nói lời nào, ngươi cảm thấy mệt?”

Lăng Tiêu nhin cười, vừa muốn nói chuyện Chữ Dịch Phong ngắt lời nói: “Nếu Lăng tướng mệt, về sau liền cấp cho Lăng tướng một chỗ ngồi ở phía dưới ta đi, Diệp Ngọc!” Diệp Ngọc vội vàng bước ra khỏi hàng: “Hạ quan có mặt.”

“Sau này ở phía dưới chỗ ta ngồi để một tòa vị, chuẩn bị cho Lăng tướng trước điện ngồi thảo luận chính sự” Chữ Dịch Phong cười: “Sau này phạm trong đất phong thảo luận chính sự, yến hội, bôn vương đều cấp cho Lăng tướng một tòa vị, ha ha, các vị đại nhân khi nào cảm thấy mệt mỏi cũng nói với bôn Vương ta cũng cho các ngươi một tòa vị.”

Mọi người nào dám phản đối, Chữ Dịch Phong tuyên bố khi thảo luận chính sự điều thứ nhất sau khi Vương gia ra lệnh thì không được phản đối, sau khi tan họp Lăng Tiêu theo Chữ Dịch Phong hồi phủ.

“Đệ có cái gì muốn phân phó sao không đề cập trước với ta một tiếng?” Lăng Tiêu nhớ tới hôm nay lời nói việc làm của Chữ Dịch Phong mà dở khóc dở cười: “Khi nào lại nghĩ tới những việc này? Đứng một hai canh giờ thì tính cái gì?”

Chữ Dịch Phong cười: “Hôm nay ta ở nơi đó ngồi hơn một canh giờ đã rất mệt, càng đừng nói là huynh đứng, lại nói hai ta..... Không cần nghi thức xã giao gì hết.” Lăng Tiêu nghe vậy trong lòng ấm áp, cười khê: “Thôi, hạ quan tạ ơn Vương gia.”

“Đi một chút, nhìn xem bữa trưa ăn cái gì.” Chữ Dịch Phong lực chú ý lập tức đã bị cơm trưa dẫn đi rồi, lôi kéo Lăng Tiêu đi ăn cơm trưa, sau khi ăn xong hai người ở trên giường nghỉ ngơi một lát rồi đi Yên Tử bãi săn trông coi. Lăng Tiêu chỉ điểm nói mấy địa phương cần cho người sửa lại, hai người lưu lại từ trưa đến trời tối mới hồi phủ.

“Chủ tử.” Tần Long ở bên trong phủ chờ đợi Lăng Tiêu đã một canh giờ, đang nghĩ ngơi muốn đi đến Yên Tử bãi săn tìm người thì Lăng Tiêu đã trở lại. Lăng Tiêu nhìn sắc mặt Tần Long biết hẳn là có việc, quay đầu nói với Chữ Dịch Phong: “Mệt mỏi không? Đi trước tắm rửa một cái rồi ăn cơm? Ta đi phân phó bọn họ nấu cơm chiều.”

“Được.” Chữ Dịch Phong cười cười, y cũng đang muốn khoan khoái mà ngâm nước nóng nên đáp ứng rồi đi.

“Làm sao vậy?” Lăng Tiêu đem áo ngoài cởi ra, Tần Long theo vào bên trong thấp giọng nói: “Sứ Phái truyền lời tới, Hoàng thượng đã nghĩ đến việc hạ chiếu thư lập trữ, chỉ còn chờ chọn ngày lành tháng tốt chiếu cáo thiên hạ.”

Lăng Tiêu nhin không được trào phúng cười: “Thật mau.....” Nói xong không tiếp tục nói nữa, lẳng lẳng trầm tư.

Tần Long nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, thấp giọng nói: “Chủ tử..... Có phải do dự muốn đem chuyện của Tuệ vương làm đến cùng?”

Lăng Tiêu gật đầu cười: “Quả nhiên là ngươi hiểu ta, ta đang suy nghĩ..... Rốt cuộc là hiện tại đem những chuyện đó phơi bày ra hiệu quả tốt hay là để sau này hiệu quả càng tốt hơn.”

Cái này Tần Long cũng không thể nói được, chuyện này có lợi hay không cũng rất khó nói trước, không biết lúc nào mới làm Tuệ vương thương tổn lớn nhất.

Lăng Tiêu khê vuốt ngọc bội bên hông, sau một lúc lâu nói: “Hiện tại nếu phơi bày ra hết..... Hoàng thượng vì sĩ diện nhất định sẽ đem hết toàn lực áp chuyện này xuống, hơn nữa hiện giờ chúng ta không ở Hoàng thành, rất nhiều việc không thể động thủ không nắm giữ trong tay, vẫn là ngày sau nhắc lại mới có thể một kích trí mạng.”

Tần Long nghĩ nghĩ gật đầu: “Chủ tử cân nhắc rất đúng, kìa...như vậy cứ để Hoàng Thượng lập Tuệ Vương làm thái tử?”

Lăng Tiêu gật đầu nhàn nhạt nói: “Tùy hẳn đi, ngôi vị Hoàng Đế ta sẽ không đi tranh cũng sẽ không đi đoạt lấy, ta muốn cho Phong nhi danh chính ngôn thuận kế vị.”

“Tuân lệnh.”

.....

Cùng thời khắc đó trong Thừa Càn Cung đèn đuốc sáng trưng, Hoàng Thượng dựa vào bàn, một lão công công tập tễnh vào đại điện, đến gần hành lễ nói: “Thánh Thượng, hôm nay cần phải truyền triệu phi tần?”

“Không cần, Trẫm hôm nay sẽ ở Thừa Càn Cung.” Hoàng Thượng cũng không ngắt đầu, dính dính chu sa phê xong một quyển tấu sớ rồi để qua bên tay trái nói: “Đi ra đi.”

Lão thái giám ngăn người, do dự nhưng chung quy vẫn không nói gì thêm, đứng dậy đi.

Ra khỏi Thừa Càn Cung một tiểu thái giám chờ bên ngoài vội vàng đuổi tới, đỡ lão thái giám đi qua ngạch cửa nhẹ giọng nói: “Giang công công, Thánh Thượng hôm nay còn chưa truyền triệu phi tần?”

Lão thái giám gật gù đầu, khẽ thở dài: “Vô dụng, người trở về phục mệnh Hoàng Hậu nương nương đi, lão nô vô dụng, nương nương ngủ sớm một chút đi, Thánh Thượng hẳn là sẽ không đi qua.” Tiểu thái giám “Hải” một tiếng, nói: “Đã biết, Giang công công cũng sớm trở về đi, ta trở về cùng Hoàng Hậu nương nương phục mệnh.”

Trong Phụng hoa cung Hoàng Hậu cầm trăm bạc khơi tìm hoa đèn, hơi hơi cúi đầu nói: “Đã biết, đi xuống đi.”

Khang ma ma nhìn thần sắc Hoàng Hậu chậm rãi nói: “Nương nương không cần đau lòng, Thánh Thượng không gặp nương nương cũng không gặp phi tần khác, chỉ là chính vụ bận rộn không thể phân thân thôi.”

Hoàng Hậu nhẹ nhàng lắc đầu, than nhẹ: “Lời này bốn cung nghe qua bao nhiêu lần, đã sớm không tin, khi Thánh Thượng mới vừa đăng cơ cũng không bận rộn như bây giờ? Lúc trước cũng không có như vậy, lại nói tiếp..... Ta cũng đã nhiều ngày không thấy người bốn cung đã nhiều lần suy nghĩ..... Lúc trước duy trì cùng Thánh Thượng tranh trử có phải vốn dĩ là sai không?”

Lời vừa nói ra Khang ma ma lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Nương nương! Họa là từ ở miệng mà ra, hiện giờ nương nương là chủ hậu cung, sao có thể nói như vậy? Để Thánh Thượng nghe thấy được sẽ.....” Nói đến đây thì Khang ma ma tự giác biết mình nói lỡ, ngưng ngừng im lặng.

Hoàng Hậu sùng sốt, ngay sau đó tự giễu cười: “Sợ cái gì? Ngày ấy bốn cung chỉ nói dùng Tào Dung Hiền không ổn, Thánh Thượng lại trách cứ bốn cung can thiệp triều chính, hiện giờ cũng không muốn gặp bốn cung, muốn trách cứ bốn cung cũng không thể.”

“Nương nương.....” Khang ma ma than nhẹ một hồi, sau một lúc lâu mới nói: “Thánh Thượng hiện giờ tinh thần không tốt, tính tình bạo phát không phải chỉ với một mình nương nương đâu? Nương nương thỉnh nghĩ lại, không nói triều chúng ta, hướng lên trên nhìn tiền triều..... Vị Hoàng Đế nào có thể chỉ có con với vợ cả? Hoàng Thượng của chúng ta làm được, đây đều là do thương tiếc nương nương, dân gian đều nói Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng vô cùng hòa thuận.”

Hoàng Hậu nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu hoà thuận được thì..... Trước kia bốn cung cũng cho rằng như vậy, đáng tiếc hiện tại..... Thôi, bốn cung muốn đi ngủ.”

Khang ma ma vẻ mặt lo lắng, than nhẹ một tiếng hầu hạ Hoàng Hậu rửa mặt chải đầu.

Nửa đêm canh ba, bên ngoài Thừa Càn Cung một tiểu thái giám đứng hầu ngủ gật vô ý đụng đầu vào cây cột phát ra “Đông” một tiếng vào ban đêm nghe hết sức rõ ràng, Hoàng Thượng tay run rẩy, đột nhiên đứng dậy vội la lên: “Ai!”

Thái giám Lai Hi hầu hạ bên cạnh vội vàng đỡ Hoàng Thượng ngồi xuống, đi vài bước ra đến bên ngoài tìm tiểu thái giám không cẩn thận hung hăng đánh mấy bạt tay, mắng: “Súc sinh muốn tìm đường chết à! Kinh động đến thánh giá người có mấy cái đầu để chém!”

Xoay người tiến vào khom người nói: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, có một tiểu thái giám rảnh rồi ngủ gà ngủ gật đụng phải cây cột, nô tài mới vừa giáo huấn hắn.”

Hoàng Thượng nhú mày, xoa xoa ấn đường, nói: “Đi ra bên ngoài bảo mọi người lui đi, thị vệ cũng đi xa một chút, đừng lại làm ra động tĩnh làm phiền trẫm, Lai Hi người lưu lại bồi Trẫm là được rồi.”

Mọi người nghe lệnh, Lai Hi đi đến phía sau Hoàng Thượng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng nên đi ngủ đi, sắp đến canh bốn rồi.”

Hoàng Thượng lắc đầu, nhú mày: “Ngủ luôn mơ thấy..... Vẫn là phê tấu chương thêm một lát.”

Lai Hi nghe xong cũng không khuyên nữa, lại đổi cho Hoàng Thượng một chén trà nhỏ, chậm rãi đi vào bên trong điện, tay chân nhẹ nhàng đem lư hương mở ra nhẹ nhàng bỏ thêm vào bên trong một ít hương liệu, cô tay áo vô tình cọ qua lư hương làm rớt ra không ít bột phấn màu trắng. Lai Hi không phát hiện chuyện khác thường này đem lư hương đặt lại, xoay người lui về phía sau Hoàng Thượng.

Lư hương chậm rãi tỏa ra một cỗ khói trắng, sau một lúc lâu Hoàng Thượng gục đầu xuống, xoa xoa huyệt Thái Dương, nhú mày nói: “Lai Hi..... Lấy cho Trẫm dầu bạc hà tới xoa xoa đầu.....”

Lai Hi khom người đáp ứng, vào phòng trong lấy dầu bạc hà tới, thuận tay dập tắt mấy ngọn đèn lớn, Hoàng Thượng đau đầu khó nhịn vẫn chưa phát

hiện. Lai Hi lấy dầu bạc hà dính một chút ở trên tay xoa ấn huyết thái dương cho Hoàng Thượng, không bao lâu một trận gió thổi tới, Hoàng Thượng mở mắt ra, đang muốn hỏi trong điện sao lại tối như thế thì Lai Hi nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống, mặt cơ hồ dán ở bên tai Hoàng Thượng, nhẹ giọng nói: “Nhị ca.....”

Hoàng Thượng chỉ cảm thấy một trận lạnh thấu xương, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Lai Hi, chỉ thấy Lai Hi thẳng tắp nhìn mình chăm chăm cười quái dị, da mặt theo từng trận cuối nhúc nhích. Trên mặt một tầng da chậm rãi bóc xuống lộ ra bên trong một khuôn mặt quen thuộc.....

“Nhị ca..... người không nhớ rõ ta?” Lai Hi đem một tầng da trên mặt kéo xuống, cười khê: “Ta là lão Tứ đây.....”

“Lão Tứ!” Hoàng Thượng đột nhiên ngã ra sau, không có chỗ dựa ngã luôn xuống mặt đất, trong mắt tơ máu cơ hồ muốn tan vỡ, nhìn thấy mặt Lai Hi muốn ngất xỉu, sắc mặt tái mét vô cùng hoảng sợ: “Thật..... Thật là người.....”

Lai Hi chậm rãi đi tới gần Hoàng Thượng, cười khê: “Phụ Hoàng cũng đã chết, ta hỏi người vì sao năm đó muốn giết ta và Vương phi, vì sao không cho ta cùng Vương phi thì cốt nhập Hoàng lăng, ta và Vương phi hôn phách ngày đêm phiêu bạc, rất là cơ khổ.....”

Hoàng Thượng nhìn Lai Hi hô hấp dồn dập, trong cổ họng phát ra âm thanh nhẹ như gió, Lai Hi nhếch miệng cười: “Phụ Hoàng giờ mới biết đều là người ở sau lưng hai ta, cho nên bảo ta tới mang người đi gặp người, nói rõ ràng..... Giải thích minh bạch..... Vì sao! Muốn đem một nhà ba người của ta tàn sát sạch sẽ?”

Hoàng Thượng càng mở to đôi mắt, nói không ra lời, mồ hôi lạnh tuông ra ướt đầm, hấn dùng sức lui về phía sau, Lai Hi từng bước tới gần, khắc khắc cười quái dị: “Nhị ca..... Phụ Hoàng đang đợi người, mẫu hậu cũng đang đợi người, mẫu phi Ngụy thái phi của ta cũng đang đợi người.....”

“Hạ..... Hạ.....” Hoàng Thượng nỗ lực thở phì phò, Lai Hi cúi xuống người tới gần hấn, nhẹ giọng nói: “Nhị ca..... Ta chờ đợi ngày này đợi hai mươi năm, người có biết không? Tới đây..... Theo ta đi đi.....”

Lai Hi trước sau không dừng đến Hoàng Thượng một chút, chỉ cười quái dị đi tới gần hấn, Hoàng Thượng nhìn gương mặt quen thuộc hô hấp càng ngày càng dồn dập, trong cổ họng phát ra âm thanh như kim loại ma sát, thấp giọng nghẹn ngào nói: “Lão..... Lão Tứ.....” Chỉ nói mấy chữ này mà yết hầu Hoàng Thượng như là bị một bàn tay vô hình bóp lấy khóe mắt như nứt ra, miệng mở to không thể khép thì thanh âm dọa người kia đột nhiên im bật.....

Chúc Dư đứng lên, nhìn chăm chăm vào Hoàng Đế đang nằm trên mặt đất thật lâu không cử động, đại diện trong nhất thời yên tĩnh vô cùng. Chúc Dư chậm rãi đem mặt nạ da người mang lại trên mặt, nhàn nhạt nói: “Có muốn nói cái gì, người đi cùng Phụ Vương và mẫu phi nói đi.....”

Không bao lâu Lai Hi chậm rãi từ Thừa Càn Cung đi ra, bên ngoài bọn thái giám trực đêm lại đây nói: “Lai Hi công công, Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi?”

Lai Hi gật gật đầu nhẹ giọng nói: “Thật vất vả mới ngủ được dừng đến gần quấy rầy Hoàng Thượng, bằng không các người cũng bị xử phạt!” Hoàng Thượng mấy tháng nay tinh thần không tốt, thái giám bị đánh chết xử phạt không phải một hai người, mọi người nghe vậy đều gật gật đầu, Lai Hi cũng gật gật đầu, xoay người đi.....

Hôm sau sáng sớm, thái giám hầu hạ Hoàng Thượng do dự hồi lâu, thẳng đến giờ Mẹo mới dám lớn gan vào Thừa Càn Cung, mấy tiểu thái giám vén tầng tầng màn lụa lên, một tiểu thái giám đẩy đẩy người bên cạnh nhỏ giọng nói: “Sur phó..... Muốn ta nói..... Vẫn là chờ Hi công công tới mới đánh thức Thánh Thượng đi.....”

“Bị đánh nên người sợ?” Thái giám kia cũng sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Thằng nhãi ranh, người cho rằng ta nguyện ý tiến vào? Lai Hi công công hôm nay nghỉ phép, dậy sớm. Lúc cửa cung vừa mở đã ra cung, bằng không sao ta phải tới gần móng vuốt lão hồ? Nhanh lên.....”

“A? A a a!!!”

Khang hữu năm thứ nhất ngày bảy tháng sáu, Hoàng Đế băng hà ở Thừa Càn Cung.

Ảnh st: Càn Thanh cung, nơi xem tấu chương sau giờ thiết triều và nơi nghỉ ngơi của Hoàng đế thời Minh

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 82

“Chủ nhân.....” Diệp Hàng lấy nước thuốc hầu hạ Chúc Dư tẩy sạch dơ bẩn trên mặt, một hồi lâu mới lau khô, da mặt Chúc Dư trắng nõn đã bị nước thuốc làm đỏ lên, Diệp Hàng vội vàng lấy bố khăn ướp lạnh tới cho y đắp lên mặt, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân ổn chứ?”

Diệp Hàng biết tính tình Chúc Dư, biết chút đau đớn sẽ không làm cho y trở nên như vậy, lúc này y ngỡ ngàng chỉ vì sau khi báo xong đại thù cảm thấy trống rỗng.

Hồi lâu Chúc Dư đem bố khăn che ở trên mặt lấy xuống, nhẹ giọng nói: “Vô phương, Lai Hi đi trở về chưa?”

” Buổi sáng sau khi người trở về ta để cho hẩn ra ngoài đi bộ, lúc này phỏng chừng đã hồi cung.” Diệp Hằng cho rằng Chúc Dư không yên tâm, lại nói: “Chủ nhân yên tâm, Lai Hi mang đại ân của chủ nhân vì chủ nhân chết cũng không sợ, lại nói hiện tại người nọ đã chết, hẩn sẽ không nói thêm cái gì.”

Chúc Dư nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không phải vì chuyện này, ta yên tâm hẩn, đem đến cho ta một chậu than.”

Diệp Hằng cho rằng Chúc Dư lạnh nhưng bây giờ là tháng sáu dùng chậu than cũng quá nóng, nên khuyên như: “Ta lấy cho người bình nước nóng được rồi, chậu than quá nóng .....

“Bình nước nóng?” Chúc Dư lúc này mới phản ứng lại bật cười: “Ta muốn đốt đồ vật, đi đi.”

Diệp Hằng nghe xong lời này vội vàng đi lấy than, thấy Chúc Dư đem đồ vật giấu kỹ trong người lấy ra, Diệp Hằng vừa thấy lấp bắp kinh hãi. Chúc Dư lại đem chiếu thư Hoàng thượng sắc phong Tuệ Vương trộm ra ngoài!

Chúc Dư nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên một tia chán ghét xen lẫn một tia khoái ý, tùy tay đem chiếu thư ném vào chậu than, chờ chiếu thư bị đốt cháy thành than rồi đem tro tàn phá đi mới để Diệp Hằng lấy đem ra ngoài. Diệp Hằng không bao lâu đã trở lại, do dự nói: “Chủ nhân đây là vì sao? May mà Lai Hi ở trong cung được các thị vệ tin tưởng không dám thập phần tra xét, nếu ở cửa cung bị điều tra thì mạng của chủ nhân có đổi được công đạo kia?”

Chúc Dư cười khê: “Thọ Khang Hầu có đại ân với ra, hiện giờ ta lại đầu quân ở dưới trướng Vô Song, cũng muốn ra một phần lực, càn miễn bàn. ....

Người nọ không phải muốn Tuệ Vương kế vị sao? Ta càng muốn nghịch ý hẩn, ta muốn hẩn chết không nhắm mắt.”

Nhìn Diệp Hằng lo lắng Chúc Dư cười: “Không có việc gì, ta cũng là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nếu để Tuệ Vương kế vị, Anh Vương tất nhiên phải đi con đường mà Phụ Vương ta từng đi..... Loại chuyện tình này, có một lần như vậy là đủ rồi.”

Diệp Hằng vẫn không lạc quan: “Liên tính là không có chiếu thư kế vị Tuệ Vương cũng có thể đăng cơ, Tuệ Vương ở Hoàng thành, Anh Vương còn ở Bắc bộ, đừng nói hiện tại trong triều bị Hoàng thượng rửa sạch một lần, bây giờ tất cả đều là người của bọn họ, ta xem Anh Vương kế vị việc này phần thắng không lớn.”

Chúc Dư cười: “Nên làm ta đều làm, còn lại chính là chuyện của Lãng Vô Song.”

Mấy ngày sau một phong công văn màu trắng được Phong Hành quân đưa đến Anh Vương phủ. Ngày hôm nay Chử Dịch Phong đi trong quân, Lãng Tiêu vừa thấy màu sắc công văn đoán được tám chín phần là Chúc Dư đắc thủ, đang thảo luận chính sự nên ở trước mặt các quan viên liền đem công văn mở ra, tin dữ vừa truyền ra toàn bộ quan viên trong sảnh thảo luận chính sự đều lớn tiếng khóc thảm thiết, Lãng Tiêu càng thương tâm quá độ nên ngất đi, thân binh vội vàng đưa hẩn về Anh Vương phủ.

“Đều đi xuống đi.....” Lãng Tiêu lấy tay che mặt, chậm rãi nói: “Sai người chuẩn bị áo liệm vải bố trắng, đi trong quân thỉnh Vương gia trở về, không thể không nói cho y việc này.....”

Thân binh lĩnh mệnh đi, Lãng Tiêu chỉ để lại Tàn Long ở trong phòng, tay buông xuống, trên mặt oai hùng không có một chút lệ ý, Tàn Long đem đến cho Lãng Tiêu một chung trà. Lãng Tiêu uống mấy ngụm rồi đặt ở một bên, nói: “Trong Hoàng thành nói là.....Hoàng Đế ưu tư quá độ, thể lực chống đỡ không nổi ở trong mộng liền đi..... Cái gì rắc rối không kêu!”

“Nhìn dáng vẻ Hoàng Thượng có lẽ là dùng quá nhiều ‘trong mộng khổ’.....” Lãng Tiêu nhẹ gõ án thư, trầm ngâm nói: “Mấy tháng qua Hoàng Thượng tính tình đại biến, nếu thật là bị ở trong mộng hù chết, mấy tháng này xem bệnh án của ngự y cũng có thể thông suốt, có thể phục chúng.....”

Tàn Long lấy công văn trong Hoàng thành đưa tới tỉ mỉ nhìn lại một lần, nói: “Ít nhất chúng ta biết, không có người hoài nghi đến chuyện ‘trong mộng khổ’, chủ tử vẫn luôn lo lắng Chúc Dư công tử sẽ thất thủ, hiện giờ chủ tử có thể yên tâm. Còn có chính là..... Phong công văn cũng không phải Tuệ Vương đưa đến, theo lý hiện tại hẩn hẩn là được Tả Thừa giúp đỡ vì đã là Thái tử, như thế nào lại.....”

Lãng Tiêu cũng không nghĩ ra, Tuệ Vương lúc này hẩn là nhảy ra lẫn lộn như người con chí hiếu mới đúng, như thế nào lại không có động tĩnh đây.....

Hai người đang cân nhắc thì thân binh của Lãng Tiêu ở bên ngoài thỉnh gấp, nói là có tin tức trong Hoàng thành tới. Tàn Long vội vàng đi ra ngoài lấy tin mật Sử Phái truyền đến, Lãng Tiêu tiếp nhận nhìn thấy, bên trong là chữ của Chúc Dư, nói mấy câu kể rõ rằng chuyện mấy ngày trước xảy ra ở Thừa Càn Cung, cũng nói ra chiếu thư đã bị hủy, chuyện sau này phải do Lãng Tiêu tự mình giải quyết. Lúc này Lãng Tiêu và Tàn Long mới hiểu được rõ ràng, Lãng Tiêu bật cười: “Chúc Dư là người đa mưu túc trí.....”

Lần này rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ ràng, Lãng Tiêu đang muốn cùng Tàn Long nói thêm thì bên ngoài truyền tới Vương gia hồi phủ, Lãng Tiêu khê thở dài một hơi: “Người đi đi, xong chuyện ta lại kêu người.”

Chử Dịch Phong vào phủ đệ liền biết đã xảy ra chuyện, nhìn quân sự chuẩn bị vài thô bạch y vội vàng đi qua, Chử Dịch Phong chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng, vài bước chạy tiến chính phòng, Lãng Tiêu vội vàng ra tới, Chử Dịch Phong thấy Lãng Tiêu không có việc gì nhẹ nhàng thở ra, vội la lên: “Làm sao vậy? Sao lại đem mấy thứ này ra làm gì?”

Lãng Tiêu do dự nhẹ giọng nói: “Phong nhi, Hoàng thượng..... Bẵng hà.”

“Sáng sớm ngày bảy tháng sáu phát hiện, ngự y chẩn bệnh là ưu tư quá độ, ở trong mộng mà đi.” Lãng Tiêu nhìn sắc mặt Chử Dịch Phong trong lòng

giống như bị đao khoét, an ủi nói: “Đã là ở trong mộng đi, nghĩ đến. .... Không có gì khổ sở.”

Chữ Dịch Phong sùng sốt, thật sâu cúi đầu, nước mắt chảy xuống dưới. Lãng Tiêu trong lòng rất đau, Hoàng thượng đối với Chữ Dịch Phong làm những chuyện xấu xa Chữ Dịch Phong không biết nhiều, hiện giờ xảy ra chuyện Chữ Dịch Phong tự nhiên vẫn phải đau lòng.

Lãng Tiêu vội vàng đỡ Chữ Dịch Phong lên giường, Chữ Dịch Phong nghiêng đầu đem mặt chôn ở trong lồng ngực Lãng Tiêu, một tiếng không nói ra, nước mắt chỉ chốc lát thấm ướt y phục Lãng Tiêu, Lãng Tiêu nhẹ nhàng xoa phía sau lưng Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Phong nhi. .... Đừng ghen, khóc thành tiếng đi. ....”

Chữ Dịch Phong như là không nghe thấy nước mắt vẫn ngăn không được chảy xuống. Lãng Tiêu biết Chữ Dịch Phong từ nhỏ cũng không gần gũi Hoàng Thượng, sau này lại có vô số nghi kỵ, hiện giờ khóc chỉ là huyết mạch chém không đứt tình nghĩa, so với khi lão Hoàng Đế chết tình hình khá hơn nhiều, nhớ tới điều này Lãng Tiêu nhìn không được đau lòng. Chữ Dịch Phong trong nửa năm lại mất hai người chí thân. ....

Lãng Tiêu sợ Chữ Dịch Phong nín thở nhẹ nhàng nâng trán y, cúi đầu khẽ hôn tai Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng hống đến: “Phong nhi. ....”

Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng nâng tay ôm eo Lãng Tiêu, lần lượt nói cho hắn biết, ai cũng sẽ rời đi chỉ có Lãng Tiêu vẫn luôn ở bên mình. Lãng Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve Chữ Dịch Phong, lặng lẽ chờ Chữ Dịch Phong phát tiết xong. ....

Buổi tối Lãng Tiêu lấy có Vương gia thương tâm quá độ từ chối không gặp đem chúng quan viên tiễn đi, chỉ có Lương Khâu Kiệt không đi, tiến lên hành lễ nói: “Lãng tướng, hạ quan có việc thương lượng.”

Lãng Tiêu để Lương Khâu Kiệt vào trong thư phòng, người lo pha trà, nhẹ giọng nói: “Lương đại nhân mời ngồi, có chuyện gì?”

Lương Khâu Kiệt tiếp nhận trà, cho người hầu hạ lui xuống, trầm giọng nói: “Lãng tướng, hiện giờ Hoàng Thượng băng hà, quốc không thể một ngày vô quân. ....”

Lãng Tiêu nhẹ nhàng chọn mi chờ Lương Khâu Kiệt nói tiếp, Lương Khâu Kiệt thật ra không có gì băn khoăn, nói thẳng: “Hiện giờ các Hoàng tử chỉ có Đại Hoàng tử Tuệ Vương và Vương gia của chúng ta, Tam Hoàng tử Tứ Hoàng tử chưa tới nhước quán không cần suy xét, lập tức là một chuyện đại sự Hoàng Đế tuy rằng, ... Mặc dù có thiên hướng nhưng cũng không có lưu lại chiếu thư, tương đương là để lại cái nan đề cho quan lại, ngày sau nên tôn vị Vương gia nào lên làm vua đây?”

“Luận trường ầu chi tự, luận đại sự Hoàng Đế sùng ái, luận ở trong Hoàng thành nhân mạch quan hệ.” Lương Khâu Kiệt tổng kết nói: “Tuệ Vương đăng cơ là không sai.”

Lãng Tiêu cười khê: “Lương đại nhân nói chính là, nếu là Hoàng tộc Hoàng thân quốc thích cùng trọng thần đều đề cử Tuệ Vương, chúng ta không nói được cũng phải cúi đầu xưng thần.”

Lương Khâu Kiệt lắc đầu: “Luận quân công, luận Thái tổ Hoàng Đế sùng ái, luận phẩm tính danh vọng, Tuệ Vương đăng cơ hoàn toàn xứng đáng sao?.” Lãng Tiêu đuôi lông mày vừa động, nhân nhạ nói: “Lương đại nhân thỉnh nói cẩn thận.”

Lương Khâu Kiệt không thêm đề ý cười: “Lương Khâu Kiệt ta sợ cái gì? Hôm nay hạ quan nói những lời này chính là muốn nhắc nhở Lãng tướng, Anh Vương trừ bỏ không phải là con trưởng thì không có gì kém Tuệ Vương, hoặc là có người nói Vương gia tâm trí đơn thuần nhân thiện không nên đăng đại vị, nhưng hạ quan xem ra chỉ cần có Lãng tướng vẫn luôn phụng dưỡng tâu hữu. .... Sợ việc này cũng không là đại sự.”

Lương Khâu Kiệt thấy Lãng Tiêu vẫn như cũ bất động thanh sắc, tiếp tục nói: “Thần tin tức bề tấu còn biết ở Hoàng thành Tuệ Vương và Anh Vương không hợp, nếu ngày sau Tuệ Vương đăng đại bảo, Vương gia có còn đất cắm dùi? Thỉnh Lãng tướng cân nhắc.”

Lãng Tiêu bình tĩnh nhìn Lương Khâu Kiệt, sau một lúc lâu nói: “Đại nhân ý tứ ta hiểu được, ta còn có yêu cầu quá đáng, hiện giờ ta không thể rời Vương phủ, thỉnh đại nhân đi một chuyến vào quân doanh, đem lời vừa rồi cùng lời nói của ta nói lại với Ô Kích tướng quân một lần, đại nhân lười trán hoa sen có tài như Khổng Minh, tin tưởng có thể vì Vương gia thuyết phục Ô Kích tướng quân.”

Lương Khâu Kiệt vội vàng đứng dậy: “Hạ quan lĩnh mệnh.” Nói phải đi lập tức, Lãng Tiêu nhìn không được hỏi: “Lương đại nhân, người ta tương giao bất quá chỉ nửa năm, như thế nào liền. ....”

Lương Khâu Kiệt nhẹ giọng cười, cũng không xoay người, trầm giọng nói: “Lãng tướng cũng biết, Lương mỗ đã gần đến trung niên, năm đó cũng là xuất thân tiến sĩ, đáng tiếc phí thời gian nửa đời bất quá chỉ là một chức quan lục phẩm nhỏ, hân hạnh được Lãng tướng thương thức, hiện giờ đã là quan tứ phẩm. Lương mỗ không phải tham quyền lợi, chỉ là. ....” Chuyện tiếp theo Lương Khâu Kiệt chưa nói, Lãng Tiêu đại khái cũng minh bạch, Lương Khâu Kiệt thật sự là người đặc dụng nhưng thua ở làm người không đủ khéo đưa đẩy là lướt, sau gặp Lãng Tiêu mang ơn tri ngộ, tự nhiên sẽ khuyh lực tương báo.

Lương Khâu Kiệt đi rồi Lãng Tiêu trở lại viện, bên trong Bích Hà ôm một hộp đồ ăn chờ ở bên ngoài, thấy Lãng Tiêu tới vội vàng chạy tới nói: “Thiếu gia, ngài mau nhìn xem Vương gia đi, cơm chiều căn bản không ăn, chúng ta cũng không dám khuyên. ....”

Lãng Tiêu mở hộp đồ ăn nhìn thoáng qua, bên trong có một chén cháo còn có mấy cái đĩa điểm tâm, Lãng Tiêu tiếp nhận hộp đồ ăn nói: “Người đi đi.” Bích Hà hành lễ lui ra.

Trong phòng chỉ có mấy ngọn đèn, Chữ Dịch Phong đang ngồi ở trên giường xuất thần, Lãng Tiêu vào đem hộp đồ ăn mở ra lấy cháo đưa tới, lấy chút thịt chim cắt đã tấu qua bỏ vô cháo, bưng đến ngồi vào trên giường, nhẹ giọng nói: “Tối đây, ăn một chút đi.”

Chữ Dịch Phong đôi mắt hồng hồng, nhưng vẫn tiếp nhận chén cháo ăn hết, Lăng Tiêu cảm chén không, khuyên như: “Sớm ngủ đi, ngày mai ta chuẩn bị đồ vật cùng đệ hồi Hoàng thành.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, vẫn không nói gì, Lăng Tiêu giúp đỡ y chuẩn bị đi ngủ, Chữ Dịch Phong mới vừa nằm xuống liền nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong đứng dậy, chính mình đi ra ngoài. Long Hương cầm trương điệp giấy viết thư giao cho Lăng Tiêu: “Vừa rồi bên ngoài có người làm giao cho ngài, nói ngài nhất định phải xem.”

Lăng Tiêu run run mở giấy viết thư thấy: Ô Kịch cùng chúng quân sĩ Bắc bộ thề sống chết đi theo Anh Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 83

Ô Kịch cũng không phải ngốc, Hoàng Đế khi còn sống trăm phương ngàn kế chèn ép võ tướng, Tuệ Vương là do Hoàng Đế một tay đào tạo hành sự tác phong chỉ có hơn chứ không kém, thật chứ Tuệ Vương kẻ vị bọn họ võ tướng tiền triều nào có đất sống? Như vậy thân là võ tướng thì Anh vương đáng tin cậy hơn.

Ô Kịch nghĩ như vậy thì các võ tướng khác cũng như thế.

Hiện giờ thiên hạ mới vừa bình định được vài thập niên, là Hoàng Đế phải hướng các võ tướng thu binh quyền, trước kia không dám nói, hiện tại ai cũng phải nhắc một phen: Người đi trà lạnh, không ngoài như vậy!

Huống chi Hoàng Đế làm một việc không thể tha thứ, đó chính là giết oan Phục Kiệt Cầm. Trừ bỏ Hoàng tộc thân cận là Vi gia, Phục Kiệt Cầm tướng quân duy nhất còn lại của tiền triều tham gia chinh chiến, tư lịch ở trong quân là đệ nhất. Hoàng Đế vĩnh viễn sẽ không hiểu các võ tướng đối với Phục Kiệt Cầm tôn kính sùng bái như thế nào, thậm chí một ít tướng sĩ trẻ tuổi xem Phục Kiệt Cầm coi như thần minh, mà Hoàng Đế lại không có lý do chính đáng tàn sát thần minh của bọn họ.

Hiện giờ Hoàng Đế đã qua đời, các võ tướng ghen một hơi nhin không được đều hướng nhìn Tuệ Vương, lúc này mà Lăng Tiêu không phải Lương Khâu Kiệt đi Bắc bộ du thuyết, Ô Kịch cũng quyết định đi theo ủng hộ lập Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu lẳng lặng nằm ở trên giường nhìn nóc nhà, hiện tại thiếu lại là ý chí chiến đấu của Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu nghiêng đầu, Chữ Dịch Phong liền gối đầu lên cánh tay hắn, mặt mày còn có chút lệ ý, Lăng Tiêu nhẹ nhàng mà dùng một góc áo lau nước mắt cho y. Chữ Dịch Phong theo động tác Lăng Tiêu quay đầu đi, ôn thuận đem mặt chôn ở trong lồng ngực Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười khẽ, vì y dịch góc chăn. Vô luận như thế nào, trận này chỉ cho phép thắng không được thua, Hoàng thành có thân nhân của bọn họ, hắn sẽ không để Chữ Dịch Phong cả đời lo lắng đề phòng khuất cư nơi bắc địa.

Hôm sau hai người dậy sớm, đều thu thập nhanh chóng dùng một ít cháo rồi cùng đi thảo luận chính sự. Lăng Tiêu bởi Chữ Dịch Phong đem chuyện đất phong giao phó một lần, cuối cùng Lăng Tiêu quay đầu đối với Lương Khâu Kiệt nói: “Ta cùng với Vương gia đi Hoàng thành không biết khi nào có thể trở về, việc ở đất phong toàn dựa vào Lương đại nhân chiếu ứng, ta cũng không biết ngày nào có thể trở về đây, nay xin phong Lương Khâu Kiệt Lương đại nhân làm tân văn tướng của đất phong, còn thỉnh đại nhân không cần chối từ.”

Lời vừa nói ra các quan viên đều lắp bắp kinh hãi, Lương Khâu Kiệt lập tức chối từ, Lăng Tiêu cười: “Lương đại nhân không cần quá khiêm tốn, đây là ta cùng Vương gia đã nhiều lần cân nhắc kết quả, cũng không có cái gì không ổn.” Một chức văn tướng Lăng Tiêu không phải thực để ý, lần này đi Hoàng thành, nếu là thắng, kia đó hẳn tự nhiên không có khả năng trở lại đất phong làm văn tướng, nếu là bại..... Lăng Tiêu cười khẽ, vậy hắn sẽ cùng Chữ Dịch Phong sinh cùng khâm chết cùng huyết, tự nhiên cũng sẽ không về.

Lương Khâu Kiệt chối từ nửa ngày không có kết quả, bắt buộc dĩ phải nhận, hứa hẹn nói: “Còn thỉnh Vương gia cùng Lăng tướng yên tâm, có ta Lương mỗ ở Bắc địa một ngày, tất nhiên cùng các vị đại nhân vì Vương gia bảo vệ cho nơi này, chờ Vương gia trở về.”

Lăng Tiêu gật đầu, lại phân phó một ít việc xong liền giải tán.

Từ đại sảnh thảo luận chính sự ra tới ngoài Chữ Dịch Phong nói rất ít, trong xe ngựa Lăng Tiêu nhẹ nhàng ôm lấy Chữ Dịch Phong, không bao lâu về tới Anh Vương phủ. Lăng Tiêu nhắc rèm xe ngựa một bước xuống xe, đỡ Chữ Dịch Phong xuống dưới, hai người một trước một sau đi vào đại môn. Lăng Tiêu thoáng bước về sau hai bước, Chữ Dịch Phong đang muốn bước vào cửa đột nhiên quay đầu lại, cách vương phủ không xa một bộ y nam từ đột nhiên chạy đến từ trong lòng rút ra một loan đao nhắm thẳng vào Lăng Tiêu!

Nghìn cân treo sợi tóc, Lăng Tiêu cũng không hay biết, theo ánh mắt của Chữ Dịch Phong nhìn qua, chỉ thấy lưỡi dao hướng về phía mặt của mình mà đâm đến. Lăng Tiêu theo bản năng bước ra sau, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người nọ đã xông thẳng lại đây, Lăng Tiêu dùng tay đỡ, lưỡi dao sắc bén nhảy mất cắt qua y phục, một đạo huyết quang xẹt qua, người nọ còn muốn lại huy đao thì Chữ Dịch Phong đã đuổi kịp tới, nghiêng người chắn trước mặt Lăng Tiêu, một cái đá đem thích khách kia đá văng ra một trượng, đao quang kiếm ánh chỉ ở trong nháy mắt, thân binh vương phủ nhảy mất

đuổi kịp tới đem thích khách chế phục.

Chữ Dịch Phong vội vàng quay đầu lại xem xét thương thế Lăng Tiêu, Lăng Tiêu vội vàng an ủi nói: “Không có việc gì, mới vừa sát phá da mà thôi.” Chữ Dịch Phong cẩn thận đem tay áo Lăng Tiêu kéo lên, chỉ thấy cánh tay Lăng Tiêu bị đao cắt thành một đường lớn, vết máu uốn lượn chảy xuống. Chữ Dịch Phong xác định Lăng Tiêu không có thương tổn đến gân cốt mới khó khăn buông tâm xuống, xoay người đi trước mặt thích khách một phen nắm trụ cổ áo đem người nhấc lên, gương mặt nguyên bản ôn thiện trở nên dữ tợn, cả giận nói: “Nói! Ai phái ngươi tới hành thích?”

Người nọ không nói lời nào, lập tức cắn lưỡi tự sát, Chữ Dịch Phong một tay chế trụ trên mặt hắn, ngón tay thon dài dùng một chút lực trực tiếp giữ chặt cảm hắn, cười lạnh: “Muốn chết? Chờ vào trong phủ ta tiếp nhận ba mươi hai hình cụ cũng phải nói, ta hỏi lại ngươi một lần, ai phái ngươi tới? Nói!”

Người nọ xem ra là bị kinh hãi, cảm bị giữ nồm miệng không cử động, miễn cưỡng nói: “Ta..... Nói..... Tuệ..... Là Tuệ Vương.....”

Chữ Dịch Phong trong mắt vừa động, giờ tay đem cảm thích khách khép lại, người nọ chỉ biết hút không khí, sau một lúc lâu lắp bắp nói: “Là..... Tuệ Vương phái ta tới.....”

Chữ Dịch Phong trong đầu “Ông” một tiếng, nhắm mắt, tiếp tục hỏi: “Đại ca..... Tuệ vương nói như thế nào?”

“Tuệ Vương nói..... Cần phải sát, giết Lăng tiêu Hầu gia.....”

Chữ Dịch Phong một tay bóp cổ thích khách hận nói: “Tuệ Vương dám..... Dám muốn mạng Lăng Tiêu.....” Chữ Dịch Phong phát lực, hận muốn phải trực tiếp bóp chết hắn, Lăng Tiêu vội vàng kéo Chữ Dịch Phong lại, vội la lên: “Vương gia không thể, đây là chứng cứ Tuệ Vương hại ta! Kẻ hèn tiểu tặc không đáng đơ tay Vương gia!”

Chữ Dịch Phong nghe Lăng Tiêu nói mới buông tay, trên cổ thích khách đã có vài đường dấu tay. Chữ Dịch Phong lạnh lùng nói: “Giải đến nhà lao, trông giữ cẩn thận, không được để hắn tìm chết.”

Thân binh vội vàng áp giải thích khách đi, Chữ Dịch Phong quay đầu tới vội vàng gọi người đi thỉnh thái y, chính mình đỡ Lăng Tiêu đi vào trong phủ. Lăng Tiêu nghiêng đầu cho Tần Long một ánh mắt, Tần Long biết ý, đi theo áp giải tên thích khách kia cùng với mọi người.

“Đau không?” Chữ Dịch Phong nhìn miệng vết thương của Lăng Tiêu nóng lòng không thôi, hỏi hận nói: “Đều là ta không tốt, nếu sớm một bước phát hiện..... Cũng không phải để huynh chịu khổ thế này.”

Lăng Tiêu cười khê: “Vô phương, bất quá chỉ là vết thương nhỏ ngoài da chỉ là miệng vết thương lớn có chút dọa người. Lý thái y, mau nói với Vương gia cho người yên tâm”

Lý thái y lau máu trên cánh tay Lăng Tiêu sau đó lấy thuốc bột tới, nói: “Xác thật không quá đáng ngại, Lăng tướng trốn nhanh nhẹn, vết đao cũng không sâu, trị liệu thích đáng sẹo cũng sẽ không lưu lại, Vương gia yên tâm”

Lý thái y nói chuyện, tay cũng không ngừng, đem miệng vết thương băng bó tốt, lại dặn dò phải ăn kiêng vài thứ mới khoan thai đi.

“Tới.....” Lăng Tiêu lôi kéo Chữ Dịch Phong để y tới bên người, Chữ Dịch Phong cẩn thận nhìn cánh tay Lăng Tiêu sợ đụng trúng, Lăng Tiêu cười: “Khi nào ta lại trở nên kiêu quý như vậy, đã quên năm đó cùng nhau ở trên chiến trường, khi đó những vết thương còn nặng hơn như thế này?”

Chữ Dịch Phong trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Là Đại ca ta làm huynh bị thương.....”

Lăng Tiêu không có nói gì, Chữ Dịch Phong nhàn nhạt nói: “Đại ca không chấp nhận ta, ta đã sớm đã nhìn ra, ta căn bản không muốn cùng hắn tranh giành gì cả, từ nhỏ đã không có..... Hắn muốn cái gì, ta cũng sẽ không đi cướp đi đoạt, ta cũng không thêm để ý những cái đó, hắn muốn cái gì ta đều có thể cho, nhưng huynh thì không được..... Nhưng hiện tại..... Hắn động đến huynh.....”

Lăng Tiêu đang muốn nói cái gì thì bên ngoài thân binh tới báo, Hoàng thành có công văn truyền đến. Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu vội vàng đứng dậy cho người đem công văn tiến vào, Chữ Dịch Phong tiếp nhận mở ra nhìn thấy, cảm công văn trên tay gân xanh bạo khởi, trong ngực thoáng chốc như bốc cháy lên cảm giận ngút trời, cả giận nói: “Khinh người quá đáng!”

Lăng Tiêu vội vàng tiếp nhận xem, trong lòng than nhẹ, trời cao giúp ta, Tuệ vương đưa công văn này đến quá đúng lúc.

Tuệ Vương lấy cớ trong nước chưa có vua sợ ngoại bang thừa cơ xâm chiếm lệnh Chữ Dịch Phong đóng giữ Bắc bộ, không cần hồi triều.

Lòng Chữ Dịch Phong chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi bị Tuệ Vương hai lần thương thấu, Chữ Dịch Phong trầm mặc một lúc lâu, quay đầu đối với Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Lăng Tiêu, ta không thể để Đại ca đang cơ.”

Lăng Tiêu cúi đầu, thấp giọng nói: “Đệ nguyện ý làm Hoàng Đế?”

Chữ Dịch Phong nghe nói ba chữ ‘ làm Hoàng Đế ‘ tựa hồ hơi mờ mịt, im lặng một lát mới nói: “Ta không biết, nhưng nếu để Đại ca làm Hoàng Đế..... Hắn có thể danh chính ngôn thuận giết huynh, hiện giờ hắn phẩm cấp không bằng ta còn dám phái thích khách tới, đến lúc đó..... Ta không thể để huynh chết, ta..... Ta phải làm Hoàng Đế.”

Lăng Tiêu tiến lên một bước ôm lấy Chữ Dịch Phong đem mặt chôn ở trên vai y, Chữ Dịch Phong vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không biết câu nói vừa rồi này đối với Lăng Tiêu có ý nghĩa như thế nào. Năm đó Lăng Tiêu không màng Thái tử làm khó dễ, dứt khoát thỉnh chỉ đi Bắc bộ quét sạch phản quân

Trương Kế, nhiều lần trắc trở mới có được Thánh chỉ, khi đó trong tay mới có hai mươi binh sĩ đi đến bắc bộ đến bây giờ nghỉ lại mà kinh. Từ ngày đó đến bây giờ, hần duy trì không từ thủ đoạn âm mưu tính toán cũng vì một lý do đơn giản: Hần không thể để Chử Dịch Phong chết.

Mà hôm nay tiểu tướng quân của hần vì hần cũng quyết định như thế, y nói, ta không thể để huynh chết, ta phải làm Hoàng đế.

Lăng Tiêu cúi đầu khẽ hôn gáy Chử Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Phong nhi. .... Ta sẽ không chết, chúng ta đều sẽ không chết, đệ phải làm Hoàng Đế, ta sẽ làm cho đệ trở thành Hoàng Đế.”

Hai người dựa sát vào nhau một lát, Chử Dịch Phong cho Lăng Tiêu nghỉ ngơi trong chốc lát, đem chén thuốc cho hần uống, vết thương trên cánh tay Lăng Tiêu không nặng nhưng thời tiết nóng còn phải chú ý dưỡng thương mới tốt được.

Chử Dịch Phong ra cửa bảo thân binh mời các đại tướng trong quân doanh đến, lại triệu các quan tứ phẩm trở lên tới, cũng không đi đến đại sảnh thảo luận chính sự, đơn giản trong Vương phủ không có nữ quyền, trực tiếp thỉnh vào bên trong.

Ô Kích cùng Lăng Tiêu sớm có ấn ý, nghe được tin tức vội vàng mang theo thủ hạ đặc dụng chạy đến, không bao lâu người đều tề tựu. Đầu tiên gặp Lăng Tiêu ôm vết thương băng kín mít an ủi một phen, sau Chử Dịch Phong thần nhiên nói rõ: Tuệ Vương bắt nạt bắt nghĩa, bản Vương không thể chịu đựng.

Nếu lúc này ở Hoàng thành Chử Dịch Cảnh thấy một màn này sẽ biết chính mình có bao nhiêu xuẩn, hần cho rằng ngày đó dùng cách Phụ Hoàng từng dùng không cho Chử Dịch Phong hồi triều là có thể lại lần nữa ngăn lại Chử Dịch Phong, đáng tiếc hần không biết, Chử Dịch Phong cũng là người có tính tình, có tâm huyết.

Càng quan trọng hần không phải là Phụ Hoàng, hần không phải là phụ thân Chử Dịch Phong, hần chỉ là một tam phẩm phụ quốc thân vương, mà Chử Dịch Phong là chính nhất phẩm giám quốc tôn thánh thân vương. Chử Dịch Cảnh hạ lệnh cho Chử Dịch Phong người mà phẩm cấp cao hơn hần cũng đã là không có quy củ.

Chử Dịch Phong nhàn nhạt nói: “Hôm nay Tuệ Vương có thể phái thích khách tới ám sát Lăng Tiêu, ngày mai hần cũng có thể phái người tới ám sát bản Vương, người không có lòng hại hử, hử lại có tâm hại người, bản Vương vốn vô tâm với ngôi vị Hoàng đế, nhưng hôm nay bản Vương suy nghĩ cẩn thận. ....”

“Anh Vương thâm minh đại nghĩa, lòng mang gia quốc thiên hạ, tự nhiên không phải do Tuệ Vương làm ác.” Lăng Tiêu đánh gãy lời nói Chử Dịch Phong hần sợ Chử Dịch Phong nói ra vì sao mình mới phải làm Hoàng Đế, hiện tại chúng tướng sĩ quan viên muốn nghe cũng không phải là cái này, Lăng Tiêu nghiêm mặt nói: “Hôm nay các vị vì Đại Chử công hiến sức lực, Hoàng đế chết không minh bạch, trong Hoàng thành chỉ nói ở trong mộng ra đi, lời nói mơ hồ, làm người khả nghi, nào biết không phải Tuệ Vương hạ độc thủ!”

Ô Kích thần sắc vừa động, trong lòng không khỏi bội phục tâm trí Lăng Tiêu, tạo phản là phải có lý do danh chính ngôn thuận như vậy. Ô Kích trên mặt cũng làm ra vẻ đau đớn kịch liệt, cả giận nói: “Ta thể sống chết đi theo Vương gia, tuyệt không cho phép Tuệ Vương tiếp tục làm ác.”

“Hiện giờ Hoàng Đế băng hà nguyên nhân không rõ, Tuệ Vương lại không cho Anh Vương hồi triều tẩn hiếu, hôm nay lại phái thích khách tới Bắc bộ, ý đồ đáng chết!” Lăng Tiêu khẩu chiến như sấm mùa xuân: “Ta vì Đại Chử thần tử, vì quân lính hưởng lộc vua ban! Tuệ Vương mưu toan ngôi vị Hoàng Đế không từ thủ đoạn tàn hại Hoàng tộc, ai cũng cũng có thể giết chết!”

Lăng Tiêu quay đầu lại nhìn Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong lòng có sở cảm, trầm giọng nói: “Bắc bộ tướng sĩ các huynh đệ, thỉnh đem thân gia tánh mạng phó thác với ta, ta thể không để cho các người thất vọng” Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong sóng vai mà đứng, trong phòng tướng sĩ quan viên sôi nổi quý xuống: “Thể sống chết đi theo Vương gia!”

Lúc sau Lăng Tiêu phân công cho từng quan viên nhiệm vụ mới, mỗi người một nhiệm vụ tuyệt không thể làm hậu phương của Chử Dịch Phong có vấn đề gì.

“Lương đại nhân, nửa tháng trước đất phong của ta lương thực đã thu hoạch, không biết hiện tại nạp lương có bao nhiêu?”

Lương Khâu Kiệt làm cam đoan: “Năm nay toàn dựa vào Lăng tướng tân chính, đất phong nạp lương ước chừng là gấp đôi năm trước.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Còn chưa vận chuyển đến công lương thương đi? Không cần đưa đến đó, vận chuyển đến kho lúa dưới danh nghĩa Vương gia là được.”

Lương Khâu Kiệt: “Hạ quan đã biết.”

Lăng Tiêu đậm đậm cười: “Chỉ sợ còn chưa đủ, còn thỉnh cầu Ô tướng quân trước tiên phái binh đi Bắc thành và Bạch Thạch Giang, hai nơi đều có kho lúa vạn thạch, ngày thường bọn họ cung cấp lương thực cho Bắc bộ quân doanh, hiện tại không nói trước được gì vẫn phải hướng về hai nơi này mà mượn chút lương.”

Ô Kích gật đầu: “Lăng tướng yên tâm, hôm nay ta lập tức phái người đi mượn lương.”

Lăng Tiêu cười: “Lương thực quá nhiều, nhân thủ thiếu sợ là không thành, còn thỉnh tướng quân mượn ba ngàn tinh binh ở hai nơi này, ta nghĩ bọn họ sẽ cho mượn.” Ba ngàn tinh binh tiếp cận nếu cho không mượn đó chính là tìm chết, vì tránh cho có người thật sự tìm chết, Lăng Tiêu lại công đạo nói: “Nếu còn không cho mượn, vậy thì phải đoạt, ngày sau ai thắng kẻ đó là đúng.”

Ô Kích cười: “Lăng tướng nói chí phải.”

Chữ Dịch Phong đem thủ hạ của Ô Kích và binh sĩ của Chữ Dịch Phong hợp nhất, quân sĩ tổng cộng mười một vạn. Chữ Dịch Phong lệnh Lỗ Vĩ Sơn cùng một vạn quân sĩ lưu thủ ổn định phía sau, mình cùng Ô Kích đem mười vạn binh hồi triều chinh phạt Tuệ Vương, đánh phải có khẩu hiệu, Lăng Tiêu nghĩ ra gọi là: Thanh quân sùrôn!

Cùng ngày hai người sắp xếp hết thảy rồi cho mọi người về nhà nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, ngày mai xuất phát.

Màn đêm buông xuống Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu sau khi dùng cơm xong đi ngủ sớm, Lăng Tiêu nhẹ nhàng ôm lấy Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Đoán thử xem chúng ta phải dùng bao lâu thời gian mới đánh tới Hoàng thành?”

Chữ Dịch Phong cân nhắc một lát, nói: “Nếu cừu cừu không nhúng tay, chậm thì hai tháng, nhiều thì ba tháng. Nếu cừu cừu nhúng tay..... Ta cũng khó mà nói.”

Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong từ nhỏ theo học với Vi Tranh, trong lòng có chút nhút nhát, tự nhiên nói không tốt, cười khẽ: “Cái này thật ra ta có thể cam đoan với đệ, cừu cừu sẽ không nhúng tay.”

“Vi sao?” Chữ Dịch Phong từ nhỏ cùng Vi Tranh thân mật cũng không dám xác định, nhưng Lăng Tiêu lại có thể khẳng định, Lăng Tiêu cười: “Năm trước ta từng đi tìm cừu cừu một lần, lúc ấy ta đã đánh giá ngày sau đệ cùng Tuệ Vương sẽ có một hồi tranh đấu, chỉ là không nghĩ tới muốn động binh, lúc ấy cừu cừu liền tỏ thái độ, ngày sau người sẽ giúp đỡ đệ”

“Khi đó huynh đã nghĩ đến chuyện hôm nay?” Chữ Dịch Phong nhìn không được đồ hốc mắt, mấy năm nay Lăng Tiêu vì y lót đường y không phải nhìn không thấy, chỉ là gần đây từng chuyện liên tục xảy ra, Chữ Dịch Phong càng ngày càng rõ ràng Lăng Tiêu đối y tốt bao nhiêu.

Lăng Tiêu nghiêng đầu khẽ hôn ấn đường của Chữ Dịch Phong nói: “Gia gia dạy ta, đi một bước xem ba bước.”

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu hôn môi Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Chờ ta làm Hoàng Đế..... Đến lúc đó không bao giờ để huynh lo lắng, đến lúc đó ai cũng không động được huynh.”

Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, “Ân” một tiếng: “Đến lúc đó, chúng ta vĩnh viễn không cần lo lắng, không cần sợ hãi.”

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu người mặc võ bào màu đen, cùng nhau đi hiến tam sinh, trên giáo trường vạn người chăm chú thành kính nhìn Đại tướng quân của bọn họ.

Tiếng kèn theo thứ tự vang lên, Chữ Dịch Phong lập đài cao tự mình điểm tướng. Chữ Dịch Phong đem đao cắt vào tay lấy máu tươi, xoay người đối với mười vạn đại quân cất cao giọng nói: “Thần minh tại thượng! Thái tổ Hoàng Đế tại thượng. Phụ hoàng tại thượng!”

Các quân sĩ ra sức hô ứng: “Thần minh tại thượng! Thái tổ Hoàng Đế tại thượng! Đại sự Hoàng Đế tại thượng!”

Chữ Dịch Phong nói: “Hiện giờ trong triều gian thần lộng quyền! Hủy quốc gia của ta, diệt Hoàng tộc của ta!”

“Hôm nay binh sĩ Bắc bộ chúng ta thay trời hành đạo, bình loạn tặc! Thanh quân sùrôn!”

Các tướng sĩ tùy theo lớn tiếng hô ứng, thanh thế động thiên!

Chữ Dịch Phong cười chiến mã, Lăng Tiêu lui nửa bước đồng loạt xuất phát. Hành quân nửa ngày đại quân đi đến đồng cỏ chăn nuôi của huyện, chỉ thấy phía trước sa mạc một loạt chiến mã đã chờ đợi. Chữ Dịch Phong trong lòng không khỏi cả kinh, chỉ nhìn ra phía trước có khoảng năm ngàn binh thiết kỵ đây binh sĩ thuộc bộ binh nào?

Chữ Dịch Phong lệnh mọi người dừng lại, chỉ thấy đối diện một người chạy tới, khoảng cách chỉ trăm bước thì Chữ Dịch Phong rút cuộc thấy rõ, người tới lại là Hung nô đại Thiên Vu Khương Hồ!

Khương Hồ đánh ngựa chạy đến khoảng cách còn mười bước thì đứng yên không hề tới gần, cười vang nói: “Tiểu Vương gia, nghe nói ngươi muốn đi đánh giặc?”

Chữ Dịch Phong cất cao giọng nói: “Đúng vậy, không biết Đại Thiên Vu có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo không có, ngươi có quân sư Lăng Tiêu rất lợi hại, muốn chỉ giáo đi tìm hắn!” Khương Hồ cười vỗ vỗ thân ngựa, nói: “Ngươi đi giết Đại ca ngươi có phải không?”

Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, đại quân trước mặt nói chuyện này làm chi, Chữ Dịch Phong thật ra không lắm để ý, Khương Hồ cười: “Không có việc gì không có việc gì, ta còn giết cha ta mà!” Nói xong tự giấu cười, cất cao giọng nói: “Biết các ngươi chiến mã không được, ca ca vội vàng tặng cho ngươi năm ngàn chiến mã!”

Đại quân nghe vậy đều cả kinh, Hung nô chiến mã nổi danh đã lâu, ngày thường cũng có không ít người liều chết đi vào cảnh nội Hung nô chọn mua, mua được ngựa tốt có thể tồn tới thiên kim, hiện giờ Hung nô vương lại là tự mình đem ngựa tới tặng! Vẫn là năm ngàn chi chúng!

Chữ Dịch Phong sừng sốt rồi đột nhiên bật cười, cất cao giọng nói: “Cảm ơn Đại Thiên Vu ân trọng!”

Khurong Hồ không để ý chỉ cười, xuống ngựa nhẹ nhàng xoa xoa bồm ngựa, quay đầu lại lớn tiếng hô bằng giọng Hung nô, bọn kỵ sĩ Hung nô nghe vậy cùng xuống ngựa, giống như Khurong Hồ cùng chiến mã thân mật một lát, chiến mã được huấn luyện rất tốt theo Khurong Hồ chậm rãi đi vào trong quân của Chữ Dịch Phong. Ở một nơi hoang vắng hình thành một phong cảnh độc đáo lại chấn động.

Lăng Tiêu trong lòng động dung, lớn tiếng nói: “Đại Thiên Vu! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

Khurong Hồ cười: “Ca ca hiểu được!” Khurong Hồ nhìn Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong sóng vai trên chiến mã, trong mắt như khâm phục rồi tựa bất đắc dĩ, đối với Lăng Tiêu lớn tiếng nói: “Lăng Tiêu! Thấy Chúc Dư nói một tiếng! Không còn việc gì. .... Không còn việc gì thì trở về! Ta ở đây đợi chờ y!”

Lăng Tiêu hiểu được, cất cao giọng nói: “Đại Thiên Vu yên tâm! Lăng Tiêu nhất định bảo toàn tính mạng Chúc Dư! Sau khi chuyện thành nhất định phải trọng binh hộ tống Chúc Dư hồi bắc địa, không cho y có phần sơ xuất nào!”

Khurong Hồ hốc mắt đỏ lên, gật đầu nói: “Ca ca tạ ơn!” Nói xong xoay người, lớn tiếng hô quát bộ chúng cùng nhau rời đi, mọi người chậm rãi biến mất trên thảo nguyên bao la.

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong tiếp tục hành quân, xa xa nhìn lại sa mạc mười vạn quân sĩ theo Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu hướng về Hoàng thành xuất phát, hình thành mấy dặm hàng ngũ rất dài, to lớn lại đồ sộ. Trên chiến mã hai người nhìn nhau, trong lòng muôn vàn tình nghĩa giao hội, may mắn gian khổ thì hai người cùng nhau sóng vai mà chiến.

Bạn đang đọc truyện *Ninh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Chương 84

Chữ Dịch Phong hành quân tiến về triều ba ngày sau Hoàng thành mới nghe được tin tức. Tuệ Vương nhìn tấu chương trình lên tức muốn không thờ nổi. Hấn thể nào cũng không nghĩ tới Chữ Dịch Phong thật sự dám phản.

“Anh Vương dẫn đầu quân binh loạn tặc lấy khẩu hiệu là thanh quân sùng” Tào Dung Hiền khinh miệt cười: “Lại không biết theo lời Anh Vương loạn tặc là ai đây?”

Tà Thừa nâng lên mí mắt nhìn Tào Dung Hiền liếc mắt một cái, không tiếp lời. Chữ Dịch Cần chỉ cảm thấy đau đầu, sai người lấy bức bản đồ tới xem, sau một lúc lâu nói: “Cửu cửu, nhìn tốc độ của Anh Vương lúc này nhanh nhất bao lâu đến Hoàng thành?”

Vi Tranh cũng không xem bản đồ, trong lòng cười nhạo, còn muốn làm Hoàng Đế, đất đai địa hình của Đại Chử cũng không biết rõ còn cầm bản đồ khoa tay múa chân. Vi Tranh thấp giọng nói: “Nếu thám tử truyền tin tức không có lầm, nếu đại quân Anh Vương không phải mỗi ngày hành quân quá nhiều giờ lại cười chiến mã mà đến, như vậy. .... Thần cũng tính ra không ra.”

Vi Tranh thật ra không có nói sai, lúc mới vừa nghe được tin tức hấn chỉ có một ý niệm chính là thám tử tình báo lầm, từ Bắc bộ đến đây tuyệt không phải tốc độ này, nhưng mấy thám tử tình báo đều báo như thế, hiện tại chính Vi Tranh cũng không thể hiểu rõ, chẳng lẽ bọn họ ngày đêm hành quân, như vậy không thể được? Chữ Dịch Phong là do Vi Tranh một tay dạy dỗ, hấn không tin Chữ Dịch Phong sẽ làm ra loại chuyện này, cho nên nhất thời cũng không thực minh bạch.

Chữ Dịch Cần nghe Vi Tranh nói như thế, chỉ cảm thấy cửu cửu đang đối nghịch với mình, nhưng hiện tại hấn cũng không dám cùng Vi Tranh xé rách mặt, một là Hoàng Hậu còn đó công đạo không được, hai là trong Hoàng thành không có Vi Tranh thì không giữ được thành, toại toại hoãn hoãn sắc mặt, than nhẹ: “Nhị đệ từ nhỏ lỗ mãng, nhưng hiện tại sao lại làm ra chuyện như vậy? Ta lệnh cho y đóng giữ Bắc bộ chính là sợ người Hung Nô sẵn loạn xâm nhập, hiện giờ y cũng không để ý không màng mang theo đại quân hồi triều, lại đem bá tánh biên cảnh đặt chỗ nào?”

Vi Tranh nghe vậy sừng sốt âm thanh lạnh lùng nói: “Vương gia lệnh Anh Vương đóng giữ Bắc bộ?”

Tà Thừa cũng sừng sốt nhìn về phía Chữ Dịch Cần, Chữ Dịch Cần làm ra vẻ mặt danh chính ngôn thuận: “Ta cũng biết lúc này Nhị đệ nên trở về vì Phụ Hoàng tần hiếu, nhưng quốc sự lớn hơn gia sự, Thái Tổ đi về cõi tiên Phụ Hoàng cũng làm như thế lệnh Nhị đệ không cần trở về, hiện tại cũng nên như thế.”

Tà Thừa nghe xong lời này nước mắt đều muốn chảy ra, tiên đế a. .... Người nghĩ thế nào mà một hai phải nâng đỡ một người như vậy! Sáng nay hấn nghe nói Chữ Dịch Phong phản còn kinh dị, lấy hiểu biết của hấn đối với Chữ Dịch Phong cảm giác y không phải loại người làm loại chuyện này, lại không nghĩ đến là Chữ Dịch Cần tự mình cho nhân gia lấy cớ tạo phản đi!

Vi Tranh Phụ cười lạnh nói: “Thần lại không biết, Vương gia đây dùng thân phận gì mà hạ lệnh cho Anh Vương?” Ngu xuẩn, người cho rằng người là Tiên hoàng?

Chữ Dịch Cẩn cúi đầu dấu sự xấu hổ trên mặt, nhàn nhạt nói: “Tự nhiên là dùng thân phận trưởng huynh.”

Tà Thừa dứt khoát không nói, chỉ nghĩ trong chốc lát sẽ đi khóc với tiên đế, Vi Tranh lại không có lực nhẫn nại tốt như vậy, lập tức nói: “Nếu lấy thân phận trưởng huynh, thân lại không biết có nhà ai trưởng huynh không cho huynh đệ của mình về nhà thương tiếc vong phụ; còn dùng thân phận Vương gia nếu thân không có nhớ lắm, bắt kẻ trưởng ấu, hiện tại Vương gia gặp Anh Vương thì phải hành lễ, Anh Vương quân công hiển hách, chưa đủ nhục quán đã được Thái Tổ Hoàng Đế phá lệ phong làm Quận Vương, sau Đại sự Hoàng Đế lại gia phong Anh Vương là Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương, lại nói tiếp, hiện giờ các Vương gia ở Đại Chử thì Anh Vương có phẩm cấp cao nhất.”

Nguy ý, người điên rồi mới dám giao nhiệm vụ cho Chữ Dịch Phong còn không cho y được về triều.

Trên mặt Chữ Dịch Cẩn một trận trắng rồi một trận hồng, chuyện này hẳn tự nhiên cũng nghĩ đến nhưng hẳn không thể yên tâm khi Chữ Dịch Phong trở về? Chính mình trừ bỏ là con trưởng và được Hoàng Thượng yêu thích, cái gì cũng kèm Chữ Dịch Phong, càng đáng giận chính là chiếu thư lập trừ như thế nào cũng tìm không thấy, làm cho hiện tại tình cảnh của mình xấu hổ vô cùng.

Chữ Dịch Cẩn nhìn phía Vinh Tường Công, Vinh Tường Công cúi đầu, tình cảnh này thật đúng là hẳn cũng không nghĩ đứng ra nói chuyện, bất quá vì nhất tộc của mình, vì cháu gái ngày sau được vinh quang, Vinh Tường Công cắn răng, bước ra khỏi hàng nói: “Tuệ Vương điện hạ gây trở ngại Anh Vương hồi triều xác thật không đúng, nhưng lời của Vi tướng quân nói không đúng, Anh Vương phẩm cấp sao lại là cao nhất?”

Vinh Tường Công nhìn Tà Thừa liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Tiên Đế trước khi qua đời từng nói qua việc lập trừ, ngày đó ý Tiên Đế là hướng vào Tuệ Vương điện hạ, nghe nói như thế không chỉ có một mình ta, Tà Thừa, Ngụy đại nhân, Tào đại nhân và nội các đại thần đều biết, hiện giờ Tiên Đế đã qua đời, theo lý chúng ta nên vâng theo di chiếu của Tiên Đế, toàn lực phụ tá Tuệ Vương điện hạ.”

Tà Thừa trong lòng thờ dài một hơi, bước ra khỏi hàng nói: “Ngày đó Tiên Đế xác thật nói qua lời này, bốn vị Hoàng tử đã thành niên cũng chỉ có Tuệ Vương điện hạ cùng Anh Vương điện hạ, Tuệ Vương là con trưởng từ trước đến giờ là do Tiên Đế dạy dỗ, theo lý nên đăng đại vị.”

Chữ Dịch Cẩn vừa muốn khiêm nhượng, nhưng thấy không có bao nhiêu người ứng hòa cũng ngưng ngưng. Mọi người không nói đều nhìn về phía Vi Tranh, Vi Tranh giương mắt đảo qua nhìn khắp trong điện, nhàn nhạt nói: “Ta Vi gia đại vũ tướng, không hiểu biết những việc trong triều, chỉ biết làm tốt bốn phận, đó chính là muôn lần chết cũng bảo toàn tính mạng Hoàng tộc, mặc kệ là ai kế vị, hay là không có kế vị.”

Vi Tranh không muốn quá nhiều dây dưa, lấy cớ trong quân không người cáo từ lui trở về.

Thấy Vi Tranh đi rồi Chữ Dịch Cẩn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cừu cừu không có thập phần phản đối mình thì tốt rồi, đối với Vi gia Chữ Dịch Cẩn cũng thực yên tâm, lấy lại bình tĩnh nói: “Lúc trước lệnh Anh Vương đóng giữ đất phong là tiểu vương cân nhắc không chu toàn, nhưng hiện giờ Anh Vương tự mình hiệu lệnh quân doanh tướng sĩ Bắc bộ hồi triều, biên cảnh Bắc bộ bá tánh cũng không màng, điểm này tuyệt không dung tha.”

“Tào đại nhân.” Chữ Dịch Cẩn trầm giọng nói: “Nay phong cho người Đại tướng quân chỉ chức, Nghiêm Sư là Phiêu Kị tướng quân, tức khắc đi đến Long Quý, lệnh cho quân sĩ của Long Quý quân doanh, Kiến Ninh quân doanh xuất chinh, cần phải ngăn cản đại quân của Anh Vương.”

Tào Dung Hiền từ sau khi được Tiên Đế trọng dụng cũng chưa được đao thương chiến đấu thật sự, hẳn thấy Chữ Dịch Phong trọng dụng mình, trong lòng vui sướng đến nở hoa. Hai quân doanh Long Quý và Kiến Ninh hợp lại với nhau, quân sĩ sẽ có tới gần ba mươi vạn. Lấy ba mươi vạn đánh mười vạn quân Chữ Dịch Phong còn sợ không được hay sao? Tào Dung Hiền thỏa thuê miễn nguyện: “Thần tuân mệnh, ngăn cản phản quân Anh Vương vào Hoàng thành, sẽ không để xảy ra bất cứ sơ suất nào.”

Tà Thừa giương mắt ngó Tào Dung Hiền liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh, Anh Vương phản quân? Lời này là người nói, ta chưa nói qua.

Chữ Dịch Cẩn cười: “Đã sớm nghe nói Tào đại nhân chỉ trí không thua Tào công năm đó, tiểu vương hiện giờ rửa mắt mong chờ.” Các quan viên trong điện tùy theo phụ họa, mặc kệ cá nhân trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng trước kia đã lên thuyền của Tuệ Vương hiện giờ tốt xấu cứ như vậy đi, nghĩ lại lấy ba mươi vạn đánh mười vạn quân của Anh Vương, không thể thua đi?

Chữ Dịch Cẩn mang theo một đám ô hợp bằng mặt không bằng lòng bắt đầu thảo phòng lẫn nhau, phảng phất đã thấy Chữ Dịch Phong mang theo người làm người khác hận đến ngứa răng là nam sủng Lăng Tiêu tới đền tội.

“Ba mươi vạn?” Chữ Dịch Phong tùy tay đặt bút ở trên tấm da dê vẽ vài đường, khu địa hình Long Quý rõ ràng hiện ra, Chữ Dịch Phong ở mấy địa phương tô đen nhìn Lăng Tiêu giải thích nói: “Xem này…… Nơi này đều là vùng núi, đặc biệt là Bá Tử lĩnh, nơi này chính là nhất tuyến thiên, ta ngay từ đầu sợ chiến xa của mình không có phương tiện đi qua, Đại ca ta cư nhiên phái ba mươi vạn quân tới……”

Chữ Dịch Phong bắt đầu tính nhẩm, Bá Tử Lĩnh nhất tuyến thiên khúc chiết gấp khúc chừng hai trăm trượng, bộ binh song song có thể đi bảy người tả hữu, kỵ binh có thể đi hai kỵ, tổng cộng có ba mươi vạn người…… tính bằng tốc độ tiến lên nhanh nhất…… Một năm một mươi mười hai hai mươi……

Chữ Dịch Phong có chút hoảng sợ, bằng chỉ số thông minh của y vô pháp tưởng tượng người nọ làm sao để nhân mã qua được mà không hỗn loạn, không khỏi rụt hạ vai, ấp úng nói: “Làm người nghe qua kinh sợ……”

Lăng Tiêu đối với một khối địa hình kia cũng không có khái niệm gì, vô pháp không thể hiểu Chữ Dịch Phong nói gì mà có trường hợp nhân mã loạn tễ, hỏi: “Vay đệ nghĩ ra chiến thuật nào đối phó chưa?”

Chữ Dịch Phong sùng sốt, này…… Không cần phải có chiến thuật?

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu nuốt nước miếng, nói: “Cái này..... Chiến thuật chính là, chúng ta không cần qua Bá Tử Linh, ngày mai đến Bá Tử Linh canh giữ ở phía bắc nhất tuyến thiên, công việc đơn giản là phòng ngự, chờ quân sĩ Tào Dung Hiền tới, tới một người..... Có thể chém một người.”

“A?” Lăng Tiêu nghe không hiểu, Ô Kích đã hiểu, không khỏi sùng sốt, ngay sau đó cười ha hả, nước mắt cơ hồ muốn chảy xuống khó khăn lắm dừng cười, nói: “Thực..... Rất là.....”

Ô Kích cười giải thích cho Lăng Tiêu một lần, Lăng Tiêu bật cười, gật đầu nói: “Như thế..... thì ra là như thế, ta quân sự không thông, toàn bộ nghe theo Vương gia cùng chư vị tướng quân.”

“Tào Dung Hiền, Tào Dung Hiền.....” Ô Kích nhin không được trào phúng nói: “Trong triều, đại tướng Vi tướng quân Tuệ Vương tất nhiên không dám thả ra, đó là Hoàng tộc tường đông vách sắt, còn lại..... Phục tướng quân đi về cõi tiên, còn có năm vị đại tướng vẫn bị nhốt ở ngục trung, đặc dụng tự nhiên chính là trận pháp thế gia Tào Dung Hiền, hừ.....”

Các tướng sĩ nghe vậy vừa trào phúng vừa mắng, cười đủ rồi Ô Kích nghĩ nghĩ nói: “Vương gia..... Tuệ Vương phái Đại tướng quân là Tào Dung Hiền thư sinh kia không cần để ý tới, chỉ là lại phái Nghiêm Sur làm phó tướng, Nghiêm Sur.....”

Năm đó bình định phản quân Trương Kế, Nghiêm Sur cũng cùng Chữ Dịch Phong kẻ vai chiến đấu. Chữ Dịch Phong gật đầu: “Ô tướng quân ý tứ ta hiểu được, Nghiêm Sur ở trong triều vạn sự không phải do mình làm chủ, các tướng sĩ nếu cùng Nghiêm Sur giao chiến chớ có lấy mạng hay làm hấn bị thương.”

Chư vị tướng sĩ gật đầu, không bao lâu liền tan.

“Hôm nay được rồi sáu canh giờ hành quân, chắc là mệt mới?” Trong quân không có nữ quyến, Lăng Tiêu liền đem những việc vụn vặt bao thầu, đầu tiên là cùng Chữ Dịch Phong tắm gội, lại lấy bồ khăn tới lau tóc ướt cho y, Chữ Dịch Phong nhắm hai mắt cười nói: “Không có, ta khi nào lại yếu ớt như thế, được rồi, huynh nằm xuống, ta giúp huynh xoa xoa, huynh không quen thời gian dài cưỡi ngựa như vậy, tư thế cũng xấu, hẳn là rất mệt.”

Mệt là sẽ mệt, nhưng Lăng Tiêu không cảm thấy đặc biệt chịu không nổi, nghe Chữ Dịch Phong nói như vậy cũng nằm xuống. Chữ Dịch Phong lấy được du bỏ vào lòng bàn tay xoa cho nóng, cởi áo trong Lăng Tiêu ra, theo bà vai Lăng Tiêu đi xuống xoa ấn, Chữ Dịch Phong lực tay vừa phải, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy sau một trận đau nhức thì cơ bắp cứng đờ được thư giãn không bao lâu thì thoải mái rất nhiều, Lăng Tiêu cười khê: “Này.. công phu của đệ thật không tồi, học với ai?”

“Ha ha..... Trước kia ở trong quân lúc đệ mệt mỏi cứ cứ như vậy mà xoa cho đệ, nhiều lần tự nhiên sẽ nhớ kỹ, tay của đệ hơi cứng, nếu đau huynh cứ nói.” Chữ Dịch Phong cúi đầu lại hỏi: “Như thế nào sao lại không nói?”

Lăng Tiêu cười khê, hơi nâng người lên xoa nhẹ đầu Chữ Dịch Phong: “Sau này đệ mệt mỏi chỉ để cho ta làm là được, không cần người khác.”

Chữ Dịch Phong sùng sốt ngay sau đó hiểu được, mặt đỏ lên, cười nói: “Khi đó ta mới mười tuổi..... Đám đương không nổi.” Lăng Tiêu cười khê, đứng dậy lấy áo trong tới phủ thêm, cười: “Được rồi, chúng ta đi ngủ sớm một chút.” Nói xong lui lại gần để Chữ Dịch Phong dựa vào người, Chữ Dịch Phong dựa vào Lăng Tiêu nằm xuống, ở bà vai Lăng Tiêu tìm vị trí thoải mái. Lăng Tiêu nghiêng đầu khê hôn môi Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong cười nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Hai ngày sau Chữ Dịch Phong đã ở Bá Tử Linh đem công việc phòng ngự làm tốt, Chữ Dịch Phong chỉ phái năm ngàn tinh binh đóng tại Bắc khẩu Bá Tử Linh, quân sĩ còn lại ngay tại chỗ dựng trại đóng quân, tu dưỡng thân thể.

Lại qua một ngày nữa, binh của Tào Dung Hiền mới đuổi tới Long Quý Bá Tử linh. Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu ở chốt phòng ngự phía Bắc đợi một canh giờ, Tào Dung Hiền mới động viên binh sĩ trước khi chiến đấu xong. Chữ Dịch Phong chờ đợi đến nhàm chán, liền lấy chỗ này dạy cho mấy tiểu tướng mộ bài học: “Động viên binh sĩ nhiều nhất chỉ dùng nửa canh giờ. Thực ra việc này càng ngăn càng tốt, khoảng chừng thời gian uống một chén trà nhỏ là đủ. Nói lâu như vậy thì đại kính của tướng sĩ giành cho mình sẽ mất dần. Cái đó gọi là... ừm, ban đầu... có chút lợi hại, tới lần thứ hai sẽ dần lợi lỏng, sang lần ba thì hoàn toàn không còn đại kính gì nữa...”

Lăng Tiêu nén cười, nói: “Giống như đánh một tiếng trống sẽ làm tinh thần thêm hăng hái, nhưng mà nghe quá nhiều, hai tiếng sẽ suy, ba tiếng sẽ kiệt.”

“Đúng.” Chữ Dịch Phong cười: “Lăng tướng là người làm công tác văn hoá, nhưng chuyện động viên trước khi chiến ngàn vạn lần dừng cho người làm công tác văn hoá tới làm, những binh sĩ phần nhiều là không có đọc sách, chữ to còn không biết mấy chữ, sao hiểu được những lời văn chương đó? Vừa rồi bên kia Tào đại nhân nói những cái đó, ta cũng không hiểu vài câu, nghĩ đến các quân sĩ của hấn cũng không hiểu.”

Chữ Dịch Phong cộc lốc cười: “Điểm quan trọng nhất mà Tào tướng quân làm được, chính là động viên binh sĩ trước khi chiến đấu thất bại, các người nhớ kỹ?”

Mấy tiểu tướng gật gật đầu, Lăng Tiêu nhin cười nhin đến khó chịu, lấy túi da uống mấy ngụm nước, đưa cho Chữ Dịch Phong: “Khát không?”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu, lấy túi da Lăng Tiêu đã uống qua uống mấy ngụm, đang muốn nói cái gì thì phía trước Tào Dung Hiền cho người tiến hành thể công.

Chữ Dịch Phong lui giữ ở bên ngoài Bá Tử Linh hơn mười trượng, mọi người ẩn nấp ở lùm cây, Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Tào Dung Hiền tám phần là nghĩ tới sẽ vượt qua Bá Tử Linh trực tiếp đi tiêu diệt quân doanh của ta, chúng ta không cần hiện thân, chờ ở đây đợi người qua nhiều ra tay là được.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Đều nghe theo đệ.”

Chữ Dịch Phong nghĩ lại, nói: “Thôi, vẫn là đem vòng vây phóng đại một ít, chúng ta bắt sống.”

Lăng Tiêu cười khê: ” Là đệ coi trọng nhân gia ba mươi vạn đại quân đi? Được, bắt một chút quân sĩ khuếch trương quân doanh cũng tốt.”

Đại quân của Chữ Dịch Phong cơ hồ không tổn hao gì, cũng đem tiền phong tướng quân Nghiêm Sur và cả một vạn năm ngàn quân sĩ bắt sống.

Trong quân doanh Chữ Dịch Phong tự mình coi trời cho Nghiêm Sur, thở dài: “Nghiêm tướng quân. .... Mạo phạm”

Nghiêm Sur lúc này tái kiến Chữ Dịch Phong Lăng Tiêu và Ô Kích tất nhiên là không nói gì, ai ngờ sau khi từ biệt ở Bắc bộ gần nửa năm sau gặp lại ở vào quang cảnh này. Chữ Dịch Phong nắm bả vai Nghiêm Sur, thấp giọng nói: “Người an tâm, ta biết người nhà của người lớn nhỏ đều ở trong thành, đối ngoại chỉ nói người thà chết không hàng bị ta giam giữ, trước hết cứ như vậy đi.”

Nghiêm Sur nghe vậy sùng sốt hốc mắt cũng mất đỏ, cúi người dập đầu, khóc nói: “Nghiêm Sur khấu tạ Vương gia đại ân, ngày đó khi Tuệ Vương điểm tướng trong lòng thần đã không muốn, chỉ là thần là thần tử sao có thể trái lệnh? Vương gia. ....”

Chữ Dịch Phong thở dài đem Nghiêm Sur nâng dậy, nhẹ giọng nói: “Thôi, Nghiêm tướng quân đi trước nghỉ tạm đi.”

Lăng Tiêu cho Ô Kích một ánh mắt ra hiệu, Ô Kích biết ý cùng Nghiêm Sur hồi trưởng, thuận tiện hỏi thăm tình huống hiện tại ở trong triều.

Lăng Tiêu đi theo Chữ Dịch Phong hồi trưởng, Lăng Tiêu cầm bản đồ tới xem, sau một lúc lâu nói: “Luôn là như vậy cũng không phải phương pháp hay, bọn họ qua không được thì chúng ta cũng không qua được, từ nhất tuyến thiên đi qua lại là tìm chết. ....”

“Tào Dung Hiền tất nhiên không có ngu như vậy.” Chữ Dịch Phong đem võ bào cởi ra, cười nói: “Hắn thua ở chỗ không quen thuộc địa hình, Bá Tử Linh nơi này vốn dĩ chính là đồi núi vùng núi ít người yên, hắn đại khái chỉ cho rằng nhất tuyến thiên bất quá hơn mười trượng, không nghĩ tới lại dài như vậy. .... Ha ha, hôm nay đánh một trận thật nhanh nhẹn, trực tiếp hợp nhất một vạn binh sĩ.”

Lăng Tiêu sai người lấy nước tới để hai người tắm gội, nói: “Vây đệ nghĩ chúng ta sẽ đi qua như thế nào?”

“Nghĩ kỹ rồi.” Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng nhau ngâm mình ở trong nước ấm, hai người da thịt thân cận, không thấy dâm tà chỉ có không muốn xa rời. Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng dựa vào vai Lăng Tiêu, thấp giọng nói: “Chúng ta cũng sẽ từ nhất tuyến thiên đi qua nhưng tuyệt không phải giống như Tào Dung Hiền. .... Ta đã phái một ngàn thân binh thừa dịp bóng đêm đi Bá Tử Linh, đêm nay bọn họ sẽ đem năm trăm xe giá nô xe an trí ở chỗ cao nhất trên Bá Tử Linh, ngày mai nhờ nó thủ làm yểm hộ, ở phía Nam nhất tuyến thiên cách bốn trăm trượng địch binh đều sẽ bắn chết, binh của chúng ta có cũng đủ thời gian ở địa phương nhất tuyến thiên chạy tới.”

Lăng Tiêu cười khê: “Đệ nghĩ chu toàn.” Chữ Dịch Phong tắm nước ấm có chút lười nhác, đem đầu gác ở trên người Lăng Tiêu, hai người tắm không bao lâu thì cảm thấy buồn ngủ. Hai người cùng nhau ngủ sớm chờ đợi chiến dịch ngày mai.

.....

“Cái gì?” Chữ Dịch Cần cho rằng mình nghe lầm, đứng dậy cả giận nói, “Đại quân thiệt hại nhiều ít?”

Phong Hành quân cất cao giọng nói: “Bẩm Vương gia, đại quân một ngày giao chiến khi trúng mai phục của phản quân Anh Vương bị bắt sống một vạn năm ngàn, Nghiêm Sur tướng quân cũng bị bắt giam, ngày thứ hai hai quân chính diện giao chiến, Tào tướng quân anh dũng giết địch, bắt đắc dĩ phản quân xảo trá, bắt đầu dùng xe nô chặn thế công của quân ta, quân ta không địch lại. .... Thiệt hại hai vạn, bị bắt sống bốn vạn.”

Chữ Dịch Cần chỉ cảm thấy trong đầu ong ong tác hưởng, không có khái niệm gì? Giao chiến mới có hai ngày đã bị Chữ Dịch Phong gọt bỏ gần tám vạn quân sĩ. .... Chữ Dịch Cần trên tay gân xanh bạo khởi, hận không thể chính mình ra trận. Tả Thừa thở dài một hơi, đang muốn nói cái gì thì Chữ Dịch Cần đứng lên, cả giận nói: “Đi! Truyền lệnh của bốn vương, triệu Thọ Khang Hầu vào cung!”

“Vương gia không thể!” Tả Thừa cùng Vinh Tường Công vội vàng can lại, Chữ Dịch Cần lại không muốn nghe, chỉ nghĩ hiện tại muốn đem người nhà Lăng Tiêu kéo tới trước trận giết tế cò, không nghĩ tới lời này còn chưa nói xong bên ngoài liền truyền có Thọ Khang Hầu dâng tấu chương thỉnh tội đến. Chữ Dịch Cần tiếp nhận tấu chương đọc con tức mới vừa tiêu hạ một chút lại bùng phát lên.

Thọ Khang Hầu gia ở trong tấu chương thỉnh tội lên án mạnh mẽ Lăng Tiêu có mười tội trạng lớn, trong lời nói không có bất luận ý tứ che chở chỉ mong Chữ Dịch Cần hoá tốc bắt lấy Lăng Tiêu ban chết để tạ Thái Tổ chi ân. Chữ Dịch Cần hận không thể học máu, vô nghĩa! Nếu có thể bắt lấy Lăng Tiêu hắn đã sớm bắt lấy!

Tiểu thái giám dâng tấu chương thấp giọng nói: “Thọ Khang Hầu gia bị Lăng Tiêu nịnh tặc kia làm tức giận bệnh nặng một hồi, hít thở không thông, hiện giờ không thể rời khỏi giường, Vương gia. ....”

Chữ Dịch Cần bị gia tôn hai người này làm tức đến lá phổi cũng đau, hiện tại hân danh không chính ngôn không thuận không thể làm liều, lại nghe Tả Thừa nên lung lạc nhân tâm, cố gắng tự ổn tâm trạng thầm nghĩ: “Lệnh. .... Lệnh cho thái y phải cố gắng chăm sóc Thọ Khang Hầu gia, ban. .... Ban nhân sâm trăm năm cho Hầu gia.”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh mà đi.

Ở trong Thọ Khang Hầu phủ, Lăng Hầu gia nhìn nhân sâm trong hộp gấm không nhận được thần thức: “Thật là nhân sâm tốt ..... Thật là sâm tốt .....”
Kêu gã sai vặt tới: “Đi, đưa đến cho cô thái thái, nói với cô thái thái cẩn thận mà cất vào kho đi, đây chính là bảo bối, phải cẩn thận lưu trữ.”

Gã sai vặt khom người: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 85

Chỉ có nửa tháng mà Tào Dung Hiền nóng đến trong miệng nổi lên những vết bỏng rộp, vội vàng tìm《Tào thị binh pháp luận》của tổ tông mong nghĩ ra đối sách, khi ra Hoàng thành hiển hách dương dương mang theo ba mươi vạn binh tới, bấy giờ thuộc hạ lớp bị giết lớp bị bắt giờ chỉ còn ít ỏi mười vạn người.

Hôm qua trên chiến trường Tào Dung Hiền thiết hại một đội nhân tài mới đoạt một xe nô của quân Bắc bộ, đang ra lệnh triệu tập thợ thủ công ở Hoàng thành tới nghiên cứu rốt cuộc loại xe nô này là cái gì, làm thế nào mà phát lực, dùng phương thức nào mà đúc thành, lại có thể ngoài bốn trăm trọng lượng tính mệnh người khác. Nếu không phải Tào Dung Hiền tận mắt nhìn thấy hẳn thật sự không tin, trên đời này tự nhiên có loại Thần Khí này.

Thợ thủ công từ Hoàng thành tới vốn cũng tinh thông tinh xảo chi thuật, nhưng rốt cuộc cũng thua kém Lăng Tiêu mấy ngàn năm tri thức học thuật, có thể bắt chước làm ra nhưng cũng không rõ ảo diệu trong đó. Tào Dung Hiền không hiểu sao nhóm thợ thủ công đối với Thần Khí chấn động này rất yêu thích, chỉ vội vàng muốn bọn họ cũng làm ra một cái giống như vậy.

Thợ thủ công khó khăn khom người nói: “Cái này làm bằng đồng thau còn là loại tốt, tuy vật liệu quý nhưng chúng ta cũng làm được, nếu không thành cũng có thể dùng sắt thay thế, nhưng nô huyền này..... Đại tướng quân tha mạng, thật sự là không biết như thế nào làm ra lực đạo lớn như vậy, tính ra nếu làm theo dáng vẻ này lấy sắt và nô huyền của chúng ta tạo thành..... tầm bắn tuyệt không đạt được bốn trăm trọng.”

Tào Dung Hiền rất muốn trực tiếp đem cái tên nói luyện thuyền này kéo đi ra ngoài trăm, nhẩn nại tính tình nói: “Vây tầm bắn có thể đạt tới bao nhiêu trọng?”

Thợ thủ công sôi nổi nhìn nhau, thấp giọng nói: “Hai trăm trọng.”

Tào Dung Hiền giận dữ: “Vây thì có ích lợi gì? Lúc chiến tranh phản quân mỗi khi đến là cả ngàn xe nô bài khai trước trận, quân ta căn bản vô pháp tới gần, tính là miễn cưỡng đưa trọng binh dùng khiên thuẫn đến gần rồi ai ngờ nô này lực đạo cực đại, dựa vào khiên thuẫn đến gần cũng vô dụng, đều là hủy không được xe nô này!”

Tào Dung Hiền càng nói càng tức giận: “Làm hại bản tướng quân dự tính trận pháp suy nghĩ mãi cũng không ra! Anh Vương có gì lợi hại? Còn không phải là dựa vào có mấy giá xe nô tốt hay sao!”

Thợ thủ công ấp úng không dám nói, chỉ còn chờ Tào Dung Hiền phát tà hỏa cho hết.

Tào Dung Hiền cũng vô pháp, để cho các thợ thủ công có thể làm ra dạng gì thì làm ra dạng đó. Sau khi thần trí của hắn thanh tỉnh một chút, sai người thừa dịp đại quân của Chử Dịch Phong còn chưa tới Bát Đài hồ đem chiếc cầu duy nhất trên hồ phá hủy, quân sư đi theo run rẩy nói: “Đại..... Đại tướng quân..... cầu này xây dựng lâu đời đã trải qua tam triều, cứ như vậy hủy đi.....”

“Hồ đồ!” Tào Dung Hiền cả giận nói, “Cầu quan trọng hay là đại quân quan trọng? Ai trọng ai nhẹ phân không rõ!”

“Chính là.....” Quân sư vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: “Nếu Bát Đài Kiều bị hủy, chúng ta cũng qua không được hồ Bát Đài, cũng không đánh lui được phản quân.”

Tào Dung Hiền không nói gì, hắn trong lòng minh bạch, chiếu theo tình thế này có thể bảo vệ cho Bát Đài hồ mới là tốt, còn chuyện đánh lui binh..... Tào Dung Hiền vẫn đang suy nghĩ chiến lược.

Trong Hoàng thành Chử Dịch Căn cũng rất sốt ruột, mắt nhìn Chử Dịch Phong sắp đánh vào đây, Tào Dung Hiền lại bại trận, như vậy không đầy nửa tháng Chử Dịch Phong có thể đánh vào.

Danh không chính ngôn không thuận, Lăng lão Hầu gia lại nháo một trận như vậy cũng không thể bắt người của Lăng gia vì rốt cuộc Thọ Khang Hầu phủ ở mặt ngoài là đứng về phía Chử Dịch Căn, trái lo phải nghĩ một lúc sau Chử Dịch Căn kêu nhạc phụ gia Vinh Tường Công cùng Tả Thừa tới mật đàm. Mọi người nói chuyện nửa ngày, cuối cùng cũng không có biện pháp gì tốt, chỉ có thể trước phái người đi hoà đàm, nếu đánh không lại, vậy thì đi thuyết phục, chỉ cần Chử Dịch Phong không cần Long ý này, cái gì cũng có thể đáp ứng cho y.

Hoà đàm là nhiệm vụ quan trọng nên phái Tả Thừa dẫn đầu, Tả Thừa tuy làm việc thận trọng khéo léo che giấu nhưng hiện giờ lại đi khuyên Chử Dịch Phong quy phục sợ nhân gia cũng sẽ không để ý tới. Tả Thừa trong lòng thở dài một hơi, một lần sai thì sẽ có một vạn lần sai, hiện giờ chỉ có thể một đường lẩn mò mà đi đến thôi.

Hai ngày sau Tả Thờ lên một chiếc thuyền con chậm rãi đến hồ Bát Đài, trong quân cũng nhiều người nghe nói qua Tả Thờ, không dám chậm trễ nhanh chóng đưa đến lầu lớn.

Trong trường Chử Dịch Phong ngồi trên thủ vị, Lăng Tiêu ngồi phía dưới Chử Dịch Phong, còn các tướng sĩ chia làm hai bên mà đứng, thấy Tả Thờ tới cũng không chào hỏi. Hiện giờ hai bên nguyên trung thành với hai chủ thượng khác nhau, hai bên binh nhưng tương kiến nhiều ngày, thật sự không cần phải giả vờ khách khí.

Tả Thờ đoán chính hành lễ với Chử Dịch Phong, đứng dậy nói: “Anh Vương mạnh khỏe? Tiểu Hầu gia mạnh khỏe?”

Hai người nhàn nhạt đáp ứng, Chử Dịch Phong sai người đem ghế cho Tả Thờ ngồi, Tả Thờ hoảng sợ run rẩy ngồi xuống.

“Liên tiếp giao chiến nhiều ngày mà Vương gia và Tuệ Vương vẫn chưa từng nói chuyện qua một lần nên chắc có nhiều vấn đề hiểu lầm, cho nên lão thần mới đến.” Tả Thờ thành khẩn nói: “Vương gia và Tuệ Vương vốn là huynh đệ ruột thịt sao lại nháo thành tình cảnh này?”

Tả Thờ than nhẹ một hơi, thất vọng buồn lòng nói: “Tiên Đế thân cốt chưa lạnh, Vương gia lại khơi mào phân tranh, sao lại nhẫn tâm như thế?”

Chử Dịch Phong còn chưa trả lời Lăng Tiêu trước một bước cười nói: “Đại nhân nói không đúng rồi, Vương gia của chúng ta từ Bắc bộ Hiền Hách Sa mà đến, vốn là vì tang sự của Tiên Đế. Phụ thân mất, nhi tử vội trở về chịu tang, chuyện này có gì sai đâu? Chỉ là hiện giờ Hoàng tộc con nối dõi điều tàn, Vương gia là vạn kim chi khu ta sợ có sơ xuất mới ra lệnh tướng sĩ Bắc bộ đi theo, cũng vì bảo toàn tính mạng Vương gia mà thôi.”

Lăng Tiêu thấy Tả Thờ muốn nói lại vội vàng cướp lời nói trước, cả giận nói: “Hôm nay ngươi nói Vương gia khơi mào tạo ra phân tranh, ta muốn hỏi lại Tuệ Vương một chút: Vương gia vội trở về vì Tiên Đế chịu tang, vì sao Tuệ Vương lại phái ba mươi vạn đại quân tới Long Quý ngăn trở? Vương gia nhiều lần trải qua chiến loạn, chưa chết ở trong tay phản tặc Trương Kế, chưa chết ở trong tay Hung nô man tộc lại thiếu chút nữa chết ở Đại Chử quốc, chết trong tay của quân đội mình!”

“Hiện giờ còn dám nói cái gì là ruột thịt huynh đệ chi ngôn? Ba mươi vạn đại quân thiếu chút nữa đem chúng ta giết hết sao lúc đó không nói là ruột thịt huynh đệ? Đúng rồi, hiện giờ mọi việc thay đổi, chúng ta có hai mươi vạn đại quân đối chiến với lại bên kia mười vạn quân sĩ, lúc này mới nhớ Tuệ Vương và Anh Vương là huynh đệ?”

Lăng Tiêu đứng lên đi đến trước mặt Tả Thờ, từng bước ép sát: “Ngươi cũng biết Tiên Đế thân cốt chưa lạnh! Cho nên còn xúi giục Tuệ Vương mưu hại tính mạng Vương gia của chúng ta, có phải ngươi có âm mưu tàn sát sạch sẽ người Hoàng tộc!”

“Lão thần không có!” Tả Thờ hốt hoảng vì mình giải thích, hần lần này tới vốn là muốn ra oai phủ đầu Chử Dịch Phong trước, sau đó khuyên y hiểu lấy đại nghĩa, ưng thuận điều kiện để Chử Dịch Phong lui binh. Hần tự biết Chử Dịch Phong từ nhỏ tài ăn nói không tốt, lại là người mềm lòng, nhưng không nghĩ tới vào lầu lớn chưa có cùng Chử Dịch Phong nói một lời, lại bị Lăng Tiêu chụp mũi nói mình mưu hại Hoàng tộc, trong lòng kêu khổ không ngừng, vội vàng quỳ xuống nói: “Vương gia minh giám, lão thần bắt quả là vì Hoàng gia tận lực thôi, đâu ra mưu tưởng như Lăng Hầu gia nói đến? Lại nói câu đại bất kính, lão thần hiện giờ bảy mươi hai tuổi, có muốn mưu tính cũng làm được cái gì đâu?”

“Thế nhân hối hả phần nhiều vì tông tộc con cái, Tả Thờ đại nhân là người đại phú quý hậu nhân vẫn như cũ có thể dựa vào đó mà hưởng phước nha.” Lăng Tiêu miệng lưỡi cũng không buông tha người, trào phúng nói: “Không giống với Vương gia của chúng ta, tuổi còn trẻ mấy phen phải vì nước hy sinh thân mình, kết quả là vì người khác may áo cưới mà thôi.”

Tả Thờ cơ hồ muốn khóc ra tiếng, Lăng Tiêu tiểu Hầu gia này so với gia gia hắn còn khó chơi hơn. Lăng lão Hầu gia tâm nhãn có thừa nhưng ít nhất vẫn chừa cho người khác chút thể diện, Lăng Tiêu này xác thật cũng không cho người ta bất luận mặt mũi gì, một khi mở miệng là muốn lấy mạng người.

“Lăng tiểu Hầu gia minh xét .....” Tả Thờ hối hận không thôi, ngay từ đầu không nên chen ép Chử Dịch Phong, ai cũng biết Lăng Tiêu này tên nịnh sủng luôn được Chử Dịch Phong che chở, mà mình lại vô tội nên khóc nói: “Thần bắt quả là vì Tuệ Vương tới hòa giải tiểu Hầu gia thật đã trách lầm ta.”

Thấy Tả Thờ chịu thua Lăng Tiêu mới cười lạnh một tiếng ngồi trở lại ghế, dám ra oai với Chử Dịch Phong, hắn muốn nhìn rốt cuộc là ai cho ai ra oai phủ đầu.

Chử Dịch Phong sai người đỡ Tả Thờ ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Đại ca ta nói cái gì?”

Tả Thờ lau mồ hôi lạnh trên mặt, thưa dạ nói: “Tuệ Vương nói, Vương gia muốn cái gì thì cứ nói, đều là huynh đệ một nhà có gì nháo thành như vậy?”

Chử Dịch Phong quét nhìn Tả Thờ liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Bỏ Vương sở cầu không nhiều lắm, nhưng chính là phải cho ta tổng chung Phụ hoàng. Bắc bộ tướng sĩ của chúng ta tuy nói là trấn thủ biên cương không được sủng ái như các quan viên trong Hoàng thành nhưng ăn cả đời hưởng bổng lộc triều đình cuối cùng cũng muốn tới Hoàng thành khấn đầu một cái mới có thể an tâm.”

*Tổng chung: đưa tiễn người chết lần cuối cùng.

Chử Dịch Phong không nói còn tốt, nói tới đây các tướng sĩ trong trường nghĩ đến Thái tổ quy thiên mà mình cũng không được tới dập đầu, đám người Ô Kích đỏ hốc mắt, Tả Thờ cũng nhịn không được thốn thức.

Tả Thờ cắn chặt răng, Chử Dịch Phong nói là vào thành dập đầu bái tế Tiên Đế nhưng sau khi dập đầu xong chuyện tiếp theo thế nào không ai biết? Trầm giọng nói: “Hiện giờ Vương gia mang theo hai mươi vạn đại quân, vào thành không thích hợp đi?”

Chữ Dịch Phong đậm bạc cười: “Có những người này Đại ca còn phải người tới ám sát, nếu không mang theo một bình một tốt vào thành chỉ sợ ta cùng với Lăng tướng thì cốt đều không còn.”

“Đầu ra ám sát như lời vừa nói?” Cái này Tả Thừa thật sự không biết, mờ mịt nói: “Có người tới ám sát Vương gia?”

“Lúc Đại ca lệnh ta không được về triều thì cùng ngày có thích khách mai phục ngoài phủ đệ của ta còn làm bị thương Lăng Tiêu, nếu không phải Lăng Tiêu phúc lớn mạng lớn chỉ sợ hiện tại đã gặp Tiên đế, thích khách kia bất kham chịu hình đã khai là Đại ca phải tới.” Chữ Dịch Phong mỗi khi nhớ tới ngày ấy trong lòng còn hận như đao cắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Tả Thừa đại nhân không biết sao?”

Cái này là thật sự không biết, Tả Thừa trong lòng kêu khổ, khẳng định lại là Tuệ Vương của bọn họ sốt ruột nên làm!

Tả Thừa khóc nói: “Thật là không biết. ....”

Chữ Dịch Phong đậm đậm cười: “Không biết thì không biết đi.”

Tả Thừa cơ hồ đã không mặt mũi nào nữa rồi nhưng bắt đắc dĩ trên vai còn sứ mệnh quan trọng, bắt đắc dĩ nói: “Vương gia không bằng muốn chuyện khác đi? Lão thần kính trọng Vương gia đã lâu, mặc kệ Vương gia muốn cái gì, lão thần liều mạng cũng sẽ nói cho Tuệ vương thành toàn.”

Tả Thừa trong lòng kêu khổ, mặc kệ là muốn đất phong nơi trọng yếu hay là muốn người, người cho ta một câu trả lời đi.

Chữ Dịch Phong vẫn như cũ nhàn nhạt: “Bỏ Vương nói, ta chỉ cần vào thành đưa tiễn Phụ Hoàng lần cuối.”

Tả Thừa suốt nửa học máu, hấn tung hoành quan trường vài thập niên, cuối cùng lại thua ở trên tay một tên tiểu tử, Tả Thừa cực khổ khuyên nửa ngày không có kết quả, cuối cùng chỉ phải cáo từ, xoay người lại nói: “Lão thần nghĩ Vương gia hiện giờ bận bịu trong lòng không rõ ràng, không bằng trước tiên ở bên này hồ bình tĩnh mấy ngày, hai vị Vương gia yên lặng một chút, hưu chiến mấy ngày được không?”

“Không tốt.” Lăng Tiêu tiếp lời nói: “Tả Thừa đại nhân chỉ sợ đã quên, thời gian không còn nhiều sắp tới là ngày đưa tang Tiên Đế, Vương gia sẽ không chậm trễ chuyện đưa tang Tiên Đế.” Nghĩ cái gì vậy? Sau khi đưa tang Tiên đế thì tân đế liền kế vị, đến lúc đó Tuệ Vương đăng cơ, bọn họ lập tức liền trở thành loạn thần tặc tử, ngốc tử mới đáp ứng.

Tả Thừa nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, biết hấn trong lòng nghĩ thông thấu, thờ dài một hơi, trở lại thuyền nhỏ rồi đi.

Tiền Tả Thừa đi ban đêm Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu phân tích địa hình, Tào Dung Hiên là đứa con phá sản thấy bọn họ tới thì đem Bát Đài Kiều huy hoại, Chữ Dịch Phong đối với địa hình địa mạo các nơi thuộc như lòng bàn tay, nói với các tướng sĩ trong trường: “Không sai biệt lắm chính là như vậy, Bát Đài kiều này vốn là chỗ gần nhất ở giữa hai bờ của hồ Bát Đài, từ trên cầu qua là không được, còn lại hai biện pháp, một là lên thuyền qua đi, hai là đi đường vòng. Ý của ta là đi đường vòng, ‘nhìn phiên sơn bất quá hải’, cách nói này luôn đúng, ở trong nước có rất nhiều nguy cơ không xác định, binh sĩ chúng ta binh cũng không có nhiều người biết bơi.”

Lăng Tiêu lẳng lặng nhìn bản đồ không nói gì, là hấn ngay từ đầu cân nhắc không chu toàn, bởi vì muốn hợp nhất những phản quân đó nên chậm một bước đến hồ Bát Đài, hiện giờ đã bị Tào Dung Hiên tên súc sinh này huy hoại cầu. .... Đi thuyền khẳng định là không được, nếu đi đường vòng lại tốn nhiều công phu. ....

Tiên đế lập tức phải tổng chung, Lăng Tiêu không có thời gian theo chân bọn họ hừ háo.

Còn có một biện pháp. .... Lăng Tiêu chỉ vào Bát Đài Kiều trên bản đồ nói: “Cầu này bị hủy như thế nào? Đệ có nhìn thấy?”

“Buổi chiều ở rất xa ta có nhìn thoáng qua, bị hủy từ chính giữa cầu, cầu kia vốn là cầu đá, từ ở chính giữa mà bị phá hủy.” Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu liền biết hấn suy nghĩ cái gì, cười: “Huynh suy nghĩ muốn tu bổ đúng không? Cái này ta có nghĩ tới, nhưng chỗ bị hủy khoảng bốn trượng, nếu tu bổ ít nhất phải tốn đến sáu trượng lớn gỗ, chúng ta nhất thời tìm không được số lượng gỗ lớn như vậy, nếu dùng gỗ nhỏ ghép lại chỉ sợ chịu đựng không nổi, không có biện pháp.”

Việc này Ô Kích cũng nghĩ đến, gật đầu nói: “Hơn nữa chúng ta có thể tiếp xúc được với mặt trên không thể tiếp xúc được trụ cầu, cầu dài bốn trượng phía dưới không thiết lập được trụ cầu. .... Rất cuộc rất nguy hiểm.”

Lăng Tiêu lắc đầu: “Không phải dùng gỗ lớn, ta muốn dùng sắt thép đồng thau linh tinh tới tu bổ.”

Chữ Dịch Phong lập tức ngăn cả người: “Nơi nào. .... nơi nào đúc ra được vật liệu lớn như vậy lớn chứ?”

Lăng Tiêu cười: “Ta không phải muốn trực tiếp làm ra những tấm ván sắt lớn như vậy, hiện tại đệ phải người đi đến những nhà phụ cận tìm trưng thu những dây thép lớn, dây thép nhỏ, đồng thau linh tinh đều chọn mua hết, càng nhiều càng tốt, ta tới thử nhìn xem có thể tu bổ được hay không.”

Từ khi Lăng Tiêu thiết kế ra bàn máy nổ tới nay, Chữ Dịch Phong luôn cảm thấy Lăng Tiêu có thể sáng tạo ra một kỳ tích khác.

Lăng Tiêu cho người đi mua một lượng lớn kim loại tới, đều là côn sắt, lớn hơn thì có trượng dài ngắn đủ cả, Lăng Tiêu cũng không lựa chọn toàn bộ đều thu gom hết.

Lăng Tiêu tự mình dùng dây thừng cột lấy cây trúc làm ra cái giá, lại gọi trong quân mười mấy võ sĩ có sức mạnh tới, hấn chỉ huy một câu bọn họ làm theo một câu. Trước hết dùng côn bằng đồng thau dựng lên trên cái giá hình thành vô số những cái “Giếng” hình tròn, lại dùng dây thép ngắn từ khe hở

vòng đi lên, kim loại lớn nhỏ quấn quanh bên chặt vào nhau. Lăng Tiêu cho các võ sĩ đem hết kim loại bên vào thân trúc, cuối cùng Lăng Tiêu từ đầu cây trúc dùng lực đem trúc rút ra, sai người tiếp tục dùng những kim loại nhỏ lên quấn vào đến rốt cuộc không còn một khe hở nào mới thôi.

Ô Kích nhìn thành quả của Lăng Tiêu cũng chấn động, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn, nghiêng đầu hỏi Chử Dịch Phong: “Vương gia..... cái này, ngay cả trụ cầu cũng không có, thật sự có thể chịu được lực lớn như vậy sao?”

Chử Dịch Phong gật gật đầu: “Lăng tướng nói hần gặp qua một cây cầu dài năm trăm trượng dùng dây kim loại mà làm thành cầu, một cây trụ cầu cũng không có, có thể thừa nhận sức nặng của vạn nhân đi qua, nghĩ đến cái này là có thể.”

Ô Kích nhìn không được trừng lớn mắt: “Năm trăm..... trượng? Cầu dài năm trăm trượng..... Là mặt tướng kiến thức hạn hẹp.....” Ô Kích nghe xong lời này trong lòng càng nghi ngờ, hẳn thật đúng là không có nghe nói trên đời này có thể có cầu dài năm trăm trượng.

Lăng Tiêu chỉ huy các võ sĩ đem dây thép cố định cho tốt, tự mình lại sai người lấy đỉnh lớn, dây thừng linh tinh tới, quay đầu lại nhìn Chử Dịch Phong cười: “Cái này không sai biệt lắm, đồ vật đã chuẩn bị tốt, ngày mai sáng sớm chúng ta đem cái này tu bổ cầu, trực tiếp qua bờ bên kia giết địch.”

Chử Dịch Phong cười: “Tốt.”

Ngày thứ hai vào lúc tờ mờ sáng Chử Dịch Phong mang theo ba ngàn quân tiên phong trước một bước tới Bát Đài kiều, Lăng Tiêu từ trước đã sai người đem dây thép và đỉnh lớn đến chính giữa cầu đá, lại dùng dây thừng đem dây thép căn ra bốn góc rồi dùng đỉnh lớn đóng vào cột cố định lại hoàn thành bước cuối cùng. Sau khi các võ sĩ đem thiết kiều làm xong, Lăng Tiêu lại sai người lấy tấm ván gỗ cố định ở phía trên dây thép, tự mình dẫn đầu lên ngựa, cười nói: “Biết các ngươi trong lòng bồn chồn, ta chạy một vòng trước cho các ngươi nhìn xem.”

Chử Dịch Phong cười cũng lên ngựa: “Ta cùng đi với Lăng tướng.”

Mọi người lập tức cản lại nhưng hai người đã chạy lên thiết kiều, không ít tướng sĩ giọng nói chưa thoát ra khỏi yết hầu thì Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong đã vững vàng sóng vai cười ngựa chạy lên cầu, đến bên kia đầu thì quay lại chạy trở về. Trong ánh nắng sớm mờ hồ làm hai người phảng phất như chiến thần tái thế, không sợ gì cả.

Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong xuống ngựa, Chử Dịch Phong an bài lần mọi việc lần cuối cùng.

Chử Dịch Phong lệnh nô thủ chuẩn bị xuất ra năm trăm xe giá nô tới, chỉ cần bờ bên kia quân địch tới gần thì bắn chết, cần phải bảo đảm các quân sĩ có cũng đủ thời gian mà đi qua cầu. Bố trí đội hình là xe nô qua trước, sau là kỵ binh, cuối cùng là bộ binh, chờ khi bộ binh qua đi hết thì phía trước một ngàn bàn máy xe nô cũng ổn thoả, từ phía trước bàn máy nô xe sẽ yểm hộ phía sau, phía sau năm trăm giá xe nô lại tiếp tục qua cầu, tới cuối cùng làm tiên phong yểm hộ.

Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu đều dùng kỵ binh làm tiên phong, nhờ bàn máy xe nô tấn công, lại có chiến mã Khương Hồ trợ lực, trận chiến này chỉ trong ba canh giờ đánh giết làm binh lính của Tào Dung Hiên tan rã. Đến buổi tối chạy đã tới Sài Nhi Trang cách Hoàng thành năm mươi dặm. Lăng Tiêu dọc theo đường đi vẫn luôn gắt gao theo bên người Chử Dịch Phong thấy trời đã tối, lớn tiếng nói: “Vương gia! Vương gia! Sắc trời thật sự quá muộn! Ở trong Sài Nhi Trang nhân gia quá nhiều, không nên tiếp tục chinh chiến!”

Chử Dịch Phong quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng. Lăng Tiêu trong lòng minh bạch, lau máu tươi trên mặt gắt gao kéo lấy dây cương, lớn tiếng khuyên nhủ: “Vương gia! Toàn quân đã chinh chiến một ngày, tích thủy chưa thấm, chịu không được tái chiến, thành đại sự hà tất nóng lòng nhất thời?”

Chử Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu một thân phong trần chật vật, gật gật đầu, đang muốn truyền lệnh thì một mũi tên xé gió bay về phía Lăng Tiêu! Lăng Tiêu vẫn chưa phát hiện, Chử Dịch Phong trong mắt một mảnh huyết hồng, đề đao liền chắn, bắt đặc dĩ cách quá xa mũi đao chỉ quét qua mũi tên một chút, khó khăn lắm mới giải ba phần lực đạo của mũi tên, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Lăng Tiêu theo bản năng quay đầu, mũi tên trực diện mà bay đến, Lăng Tiêu nhanh nhẹn lách người né qua những vẫn không tránh được, mũi tên cắm vào vai trái Lăng Tiêu, máu tươi nhảy mất phun ra!

“Súc sinh!!!” Chử Dịch Phong trong mắt bốc cháy lên căm giận ngút trời, xoay người đảo qua, trở tay dùng lực phóng đại đao về phía quân địch, đại đao như mũi tên bắn xuyên qua, lướt qua mấy binh sĩ đem đầu của tên bắn cung chém rơi xuống đất! Chử Dịch Phong là cách một khoảng không phóng đại đao như bắn tên một phát lấy tính mạng người nọ.

Lăng Tiêu chịu đựng không nổi ngã xuống ngựa, Chử Dịch Phong vội vàng nhảy xuống ngựa chạy tới bên cạnh Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nỗ lực duy trì ngồi dậy, cười nói: “Không có việc gì, cũng không có tổn thương đến gân cốt.”

Chử Dịch Phong cúi đầu ôm Lăng Tiêu để hần dựa vào trong lòng ngực của mình, thấp giọng nói: “Kiên nhẫn một chút.....” Nói xong nâng cánh tay trái của Lăng Tiêu chuyển động uốn lượn, biết không có thương tổn gân cốt mới yên tâm, quay đầu lại hô to: “Quân y!!!”

Lăng Tiêu miễn cưỡng cười: “Là ta sơ ý..... Không có việc gì, để ta lên ngựa, chúng ta ngay tại chỗ này cắm trại đi?”

Chử Dịch Phong không có nói tiếp, lệnh cho thân binh đỡ Lăng Tiêu đi vào doanh trường cho quân y trị liệu, mình lên ngựa, lớn tiếng nói: “Các huynh đệ! Lăng tướng bị người ám sát đã bị thương!”

Binh sĩ bên người Chử Dịch Phong phần nhiều là từ Bắc bộ mang đến, xem như người trong nhà lại được Lăng Tiêu đối đãi nhân từ nên trong lòng cảm kích, hiện giờ nghe nói Lăng Tiêu bị thương không biết sinh tử đều vì vậy mà kích động một bầu nhiệt huyết, bị phần lớn tiếng hô quát ứng hòa với Chử Dịch Phong.

“Các huynh đệ! Chém giết một ngày! Có mệt hay không?”

Các quân sĩ lớn tiếng ứng hòa nói “không mệt”, Chử Dịch Phong cả giận nói: “Không mệt thì tốt rồi! Các huynh đệ đi theo ta, hôm nay chúng ta tiến vào Hoàng thành! Vì Lãng tướng báo thù!”

Các quân sĩ ngửa đầu lớn tiếng hô lớn, một mảnh âm thanh vô cùng khí thế, theo sau Chử Dịch Phong tả xung hữu đột hữu đánh như một đám dã lang tiến thẳng đến hoàng thành!

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 86

Lãng Tiêu ở trong trường mới vừa băng bó xong miệng vết thương thì nghe thấy bên ngoài tiếng kèn theo thứ tự vang lên, Lãng Tiêu thầm nghĩ không tốt, giây giụa muốn đứng lên thân binh ngoài trường vội vàng đi tới quỳ xuống đất: “Lãng tướng bớt giận, Vương gia đã đánh giết đến Hoàng thành, người ra lệnh mặt tướng ở đây bảo hộ Lãng tướng.”

“Bảo hộ hay là giam lỏng?” Lãng Tiêu sao mà yên tâm về Chử Dịch Phong, đứng dậy lấy võ bào phủ thêm, cả giận nói: “Đứng lên hết cho ta, cho người gọi Tần Long tới!”

Thân binh hai mặt nhìn nhau, do dự nói: “Tần Long đại nhân đã bị Vương gia mang đi.”

Lãng Tiêu trong lòng càng không yên tâm, đang muốn nói cái gì thì Ô Kích từ bên ngoài đi vào, thấy mấy thân binh quỳ đầy dưới đất cũng dờ khóc dờ cười, lớn tiếng nói: “Khi nào học được thủ đoạn nhu mì như vậy? Quỳ gối như thế này làm cái gì, chờ ban thưởng hả, đi ra ngoài đi ra ngoài, ta tới xem Lãng tướng.”

Những binh sĩ vốn đối với Lãng Tiêu vừa kính lại vừa sợ, thấy Ô Kích nguyên ý làm chuyện đắc tội với người nên đương nhiên đáp ứng, vội nhanh chân rời khỏi trường. Ô Kích lại nhìn nhìn vết thương trên vai Lãng Tiêu, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, thương không sâu.”

“Tướng quân thật là tới thăm ta?” Lãng Tiêu không muốn cùng hần chu toàn, Ô Kích che miệng cười rồi bồi tội nói: “Lãng tướng nghe ta nói, ta nào dám ngăn cản người, trong chốc lát ta cũng phải vào thành.”

Ô Kích nhìn thoáng qua cánh tay Lãng Tiêu, thờ dãi: “Thứ ta nói thẳng, Lãng tướng hiện giờ như vậy, sợ là ngay cả dây cương cũng nắm không được? Như vậy mà đuổi theo là buộc Vương gia phân tâm?”

Lãng Tiêu nhàn nhạt nói: “Không có việc gì, đã làm tướng quân lo lắng.” Nói xong tay trái cầm chuôi đao “Bá” một tiếng đem đại đao rút ra để ở trên cổ Ô Kích. Ô Kích sùng sốt, hần ngược lại không có sợ hãi, hần biết Lãng Tiêu sẽ không thật động thủ với hần, chỉ là đao của Lãng Tiêu vốn là từ tiền triều truyền xuống tên là “Càn khôn đao”, càn khôn đao có hai thanh, hùng đao là “Càn”, là thanh đao mà Chử Dịch Phong sử dụng cách trăm bước có thể lấy thủ cấp của tên cung thủ kia. Lúc này Lãng Tiêu cầm trong tay là thư đao “Khôn”, Ô Kích vừa thấy liền biết đao trong tay nặng khoảng mười cân, Lãng Tiêu cánh tay trái hiện giờ bị thương, làm sao có thể cầm lên?

Ô Kích trong lòng thầm nghĩ không tốt, nhìn trên giường phía sau Lãng Tiêu quả nhiên nhìn thấy một lọ “Tuyệt Quan Âm”, Ô Kích than dài: “Lãng tướng sao lại không bận tâm thân thể của mình? Tuyệt Quan Âm là cấm dược trong quân doanh, sao có thể tùy tiện dùng?”

“Không có việc gì, ta cũng không có dùng nhiều.” Lãng Tiêu đem đại đao thu vào vỏ đao: “Tuyệt Quan Âm hiệu dụng chỉ có hai canh giờ, tướng quân đừng làm chậm trễ thời gian của ta.”

Ô Kích vô pháp: “Ai. .... Thôi thôi, ta cùng với Lãng tướng vào thành.”

Lãng Tiêu và Ô Kích cùng lên ngựa, điều động thân binh cùng chạy về phía Hoàng thành. Ô Kích nhìn Lãng Tiêu sắc mặt vẫn tốt nên cũng yên tâm. Đoàn người Lãng Tiêu chạy rất nhanh, khi gần đến Hoàng thành Lãng Tiêu lệnh thân binh mang pháo hoa tới, Ô Kích khó hiểu, ở trên ngựa lớn tiếng nói: “Lãng tướng! Muốn pháo hoa làm cái gì!”

Lãng Tiêu nhẹ giọng cười: “Ra hiệu báo tin cho thân thích trong thành xin hỗ trợ tiếp ứng một chút!”

Ô Kích không hỏi tiếp, thân thiết trong thành? Chẳng lẽ là người trong Thọ Khang Hầu phủ? Trong Thọ Khang Hầu phủ hiện giờ chỉ có già trẻ, có thể tiếp ứng cái gì?

Ô Kích đã quên, Lãng Tiêu và cả Chử Dịch Phong có một nhà nậu tộc cường đại đáng tin cậy là Tình Quốc công phủ Vi gia.

Cùng thời khắc đó ngoài Hoàng thành, Chử Dịch Phong cùng Tào Dung Hiến đang chiến đấu kịch liệt, hiện tại hơn thua không phải chiến thuật không phải tinh xảo, mà là chân chân chính chính đánh trận giáp lá cà.

Đây là lần Chữ Dịch Phong chém giết nhiều nhất từ trước đến giờ, ngoài Hoàng thành chỗ này chỉ có mấy dặm mà mấy vạn người chém giết tại đây, bóng đêm đã bao phủ chỉ thấy vô số cây đuốc được đốt lên, soi rõ gương mặt y đầy sát khí. Tào Dung Hiền lui giữ ở chỗ cuối cùng, cơ hồ cuồng loạn xua đuổi các quân sĩ đi chịu chết. Hắn cũng minh bạch, hiện tại đầu hàng cũng vô dụng, Chữ Dịch Phong sẽ không dung tha hắn, trong thành Chữ Dịch Cần càng không dung tha hắn. Quân tiên phong của Chữ Dịch Phong là kỵ binh, chiến mã đều là do Khương Hồ đưa tới, nghe mùi máu tươi chẳng những không sợ hãi mà còn tăng thêm kích động. Nhưng chiến mã của Tào Dung Hiền bên này đã sớm chán kinh chạy thoát hơn phân nửa, lúc này lại là kỵ binh đối đầu bộ binh. Khi quân của Lăng Tiêu và Ô Kích tới, thì một bên đứng là đầy trời huyết sắc hòa lẫn tiếng hô quát của Chữ Dịch Phong khiến cho quân tiên phong tăng thêm thanh thế, một bên trên trời bỗng bùng cháy pháo hoa, trong lúc nhất thời đầy trời tinh quang lộng lẫy!

Lăng Tiêu cười bảo mã dắt Càn Khôn đao mà đến, nhanh chóng dung tiến vào đội ngũ quân tiên phong sóng vai bên cạnh Chữ Dịch Phong.

Cùng thời khắc đó ở trong cung, Chữ Dịch Cần khoác quần áo nhìn người phía trước đang truyền tin mà kinh hãi: “Đây là có chuyện gì? Giờ Dậu phản quân không phải đã thu binh? Giờ sau đã đánh tới cửa thành?”

“Vương gia mau quyết định đi!” Người truyền tin lớn tiếng khóc nói: “Tào tướng quân bảo thần nói với Vương gia, phản quân thật sự..... Thật sự kiêu dũng, sợ là chịu đựng không nổi.”

“Phế vật!” Chữ Dịch Cần hỏa cấp công tâm cơ hồ muốn phun ra huyết, khó khăn lắm bình tĩnh lại, gọi người hầu đến gần, la lên: “Đi! Hoà tốc đi Tĩnh Quốc Công phủ, bảo Tĩnh Quốc Công mang binh thủ vệ Hoàng thành, nói cái gì cũng không thể để phản quân tiến vào, mau đi!”

Người hầu vội vàng chạy đi, Chữ Dịch Cần lại cả giận nói với người truyền tin: “Bốn vương mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì nhất định phải kìm chân phản quân, ít nhất cũng phải chờ đến khi Vi Tranh đem binh cứu viện có biết hay không?”

Người nọ dập đầu nói: “Tiểu nhân không dám bảo đảm nhưng nhất định Đại tướng quân phải tận lực mới được.”

“Tận lực!” Chữ Dịch Cần bởi vì sợ hãi mà khuôn mặt cơ hồ biến hình: “Ngay từ đầu sao hắn không nói như vậy? Như thế nào lại không nói? Là ai đã từng thề cùng bốn vương lập quân lệnh trạng nói nhất định sẽ đẩy lui phản quân? Ba mươi vạn! Bốn vương cho hắn ba mươi vạn đại quân! Hiện giờ vẫn như cũ không cản được Chữ Dịch Phong đánh tới Hoàng thành! Nói cho hắn, đánh lui không được phản quân trực tiếp đi tìm đường chết!”

Cùng thời khắc đó ở Tĩnh Quốc Công phủ, Vi Tranh cũng không nghĩ tới đêm nay quân của Chữ Dịch Phong có thể công thành vào được, nhìn bên ngoài đầy trời pháo hoa vội vàng đứng dậy, lập tức ăn mặc nhung trang chỉnh tề, phòng trong Tô thị cũng mang áo choàng ra tới, vì Vi Tranh sửa sang lại hiệu chiến bào, do dự nói: “Lão gia..... Ngài đây là, đi đánh lui địch?”

Vi Tranh không nói gì, vỗ nhẹ tay Tô thị, thấp giọng nói: “Ta để lại một trăm thân binh ở trong phủ, nàng chớ có lo lắng, cứ yên tâm ở trong phòng là được.”

Tô thị không dám hỏi thêm, mấy ngày này trong Hoàng thành rung chuyển làm nàng thực bất an, chỉ là không muốn làm cho trọng phu thêm phiền não, cúi đầu lau nước mắt, ngẩng đầu ôn nhu nói: “Thiếp đã hiểu, trước khi lão gia trở về phủ bất luận kẻ nào cũng không đi ra ngoài, chỉ ngồi trông..... Lão gia mau trở về.”

Vi Tranh gật gù đầu, lấy đại đao xoay người ra cửa.

.....

Khoảng nửa canh giờ sau mấy thái giám đã sợ đến tè ra quần chạy tới đập cửa Tĩnh Quốc Công phủ, giọng the thé nói: “Mau cho ta gặp Vi tướng quân! Trong cung Vương gia có chuyện quan trọng cần gặp gấp!”

Tên giữ cửa nghi hoặc, nhưng thấy người tới thật là ăn mặc theo kiểu cung nhân, nhưng thần sắc kia quá hoảng loạn lại không giống nên cũng không hấn vào phủ, chỉ sai người đi vào truyền lời.

Tô thị ở trước đèn rơi lệ, trong lòng ưu tư khó dứt, bên ngoài có người tiến vào bẩm báo, đem chuyện thái giám vừa nói lặp lại một lần. Trong lòng Tô thị càng rối loạn, nước mắt ngăn không được lại rào rào rơi xuống: “Đây là nói như thế nào, đây là nói như thế nào! Lão gia mới vừa đi, sao trong cung lại cho người tới nữa? Việc này phải giải như thế nào đây? Lam Nhi Ngọc Nhi đều không có trong phủ, lúc này cũng không phải là muốn mệnh của ta sao.”

Tô thị nài ma ma ở một bên khuyên giải an ủi, đối với truyền lời người hừ lạnh một tiếng: “Lão gia vừa mới mang theo thân binh đi, ta thật sự nhìn thấy. Bây giờ lại có người tới kêu, vậy tất nhiên là người này nói dối, hiện giờ trong thành loạn như vậy, có thể là loạn quân khi dễ trong phủ của ta đều là nữ quyền! Còn xử làm cái gì, không gặp thái thái ta không để bị hù dọa! Đem kẻ kia bịt miệng nhốt lại, chờ lão gia trở về sẽ xử lý!”

Người ở bên cửa được lệnh vội vàng đi, cũng không nhọc phiền binh gia, mấy người giữ cửa đem mấy thái giám truyền tin bịt miệng nhốt vào phòng chất củi.

Đáng thương cho Chữ Dịch Cần còn đang chờ Vi Tranh phục mệnh, lại không biết người truyền tin của mình đã bị Tĩnh Quốc Công phủ Trương ma ma bắt giữ.

Lúc này ở cửa thành Tào Dung Hiền tiếp nhận mệnh lệnh cuối cùng của Chữ Dịch Cần tâm như tro tàn, chỉ ngóng trông Vi Tranh nhanh tới. Phía trước quân tiên phong của Chữ Dịch Phong giết người như ma. Lúc này cửa thành cấp tốc mở rộng ra, Vi Tranh mang theo cấm vệ quân nhanh chóng có thứ tự ra khỏi thành. Tào Dung Hiền như là bất được cọng rom cứu mạng cuối cùng, cách trăm trượng hô lớn: “Vi tướng quân! Trong thành già trẻ liền dựa vào tướng quân!”

Chữ Dịch Phong cùng Lãng Tiêu lúc này đã chạy tới cửa thành, Chữ Dịch Phong thấy Vi Tranh ra khỏi thành cũng sững sốt, Vi Tranh về huyết thống là cữu cữu ruột của y, về tình nghĩa lại như là phụ thân, lúc này bình nhưng tương kiến y lại không biết nên nói cái gì.

Vi Tranh không để ý tới Tào Dung Hiền đang tru lên, vừa ra thành đã xuống ngựa, phía sau thân binh cũng sôi nổi xuống ngựa theo, Vi Tranh cứ như vậy chậm rãi hướng về phía Chữ Dịch Phong và Lãng Tiêu đi tới. Các binh sĩ đang chém giết sôi nổi cũng nhường đường cho Vi Tranh đi. Ông đến gần, quỳ một gối xuống đất: “Thần hộ giá tới muộn, mong Vương gia thứ tội.”

Chữ Dịch Phong theo bản năng quay đầu nhìn về phía Lãng Tiêu, Lãng Tiêu nhìn y cười trấn an, Chữ Dịch Phong ngầm hiểu, mình chỉ biết chém giết để vào thành nhưng Lãng Tiêu từ trước đến nay suy nghĩ tinh tế hơn y, ở trong thành tất nhiên đã làm tốt việc tiếp ứng, như thế mới không đến nỗi làm nhiều người trong Hoàng thành bị thương vong, danh chính ngôn thuận mà hồi triều. Chữ Dịch Phong trong lòng hiểu được, gật đầu nói: “Không có việc gì, cữu cữu tới vừa đúng lúc.”

Vi Tranh đứng dậy, lệnh cho thân tính thu hết binh sĩ của Tào Dung Hiền còn lại. Các binh sĩ này vốn biết không hy vọng chiến thắng thấy vậy hợp tâm hợp ý, vội vàng thúc thủ chịu trôi, chỉ có Tào Dung Hiền không chấp nhận nỗi sự thật, nằng to nói: “Vi Tranh! Người là người phản bội! Ủng hộ cho Vi gia tự xưng là vách tường đồng của Hoàng tộc! Đến cuối cùng làm phản đầu tiên lại là người!”

Lãng Tiêu quay đầu sai người đem Tào Dung Hiền bắt lấy, Vi Tranh lại mặt không đổi sắc quay đầu đối với Tào Dung Hiền nhàn nhạt nói: “Tào tướng quân nếu biết Vi gia ta là vách tường đồng của Hoàng tộc vậy càng phải minh bạch, Anh vương cũng là Hoàng tộc. Vi gia ta từ khi khai quốc đến giờ chưa bao giờ thiên vị bất luận một vị Hoàng tử nào, chỉ cần là Hoàng tộc, thì Vi gia thề sống chết bảo hộ chủ thượng.”

Tào Dung Hiền lúc này đã bị thân binh của Lãng Tiêu bắt lấy, bịt miệng lại trôi bằng dây thừng bắt để qua một bên.

Vi Tranh nhìn thuộc cấp ở ngoài thành liệu lý xong, đối với Chữ Dịch Phong khom người nói: “Bẩm báo Vương gia, trong thành các nơi tuân theo ý Vương gia đã an bài thỏa đáng, Vương gia yên tâm vào thành.” Vi Tranh nói xong thối lui đến phía sau Chữ Dịch Phong, thân binh tự giác xuống ngựa, tránh khỏi cửa thành.

Chữ Dịch Phong trong bóng đêm nhìn vào cửa thành trong lòng không biết là tư vị gì, từ khi mình được phong Vương sau này cũng vài lần từ cửa Hoàng thành này ra vào, nhưng mỗi lần đều là..... Chữ Dịch Phong nghiêng đầu, thanh âm không lớn nhưng ở trong bóng đêm lại dị thường rõ ràng: “Lãng Tiêu, cùng bốn Vương vào thành.”

Lãng Tiêu cúi đầu trong lúc nhất thời thăm vạt lần cảm khái, đánh ngựa đến gần, thẳng đến khi chiến mã đến bên cạnh Chữ Dịch Phong, lúc này Chữ Dịch Phong mới quay đầu, trầm giọng nói: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh!”

Mấy chục vạn đại quân cùng lớn tiếng ứng hòa, Chữ Dịch Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ chiến mã dưới thân, ngẩng đầu nhìn phía chân trời đang tỏa ra tia nắng sớm đầu tiên màu đỏ tím nhẹ giọng nói: “Trở về thành.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 87

Lần này Chữ Dịch Phong hồi triều vô cùng đơn giản chỉ dẫn theo ba ngàn tinh binh trở về thành. Chữ Dịch Phong và Lãng Tiêu ý tứ rất rõ ràng là chúng ta về nhà, không phải đi công thành, quân sĩ đi theo không được nhiều dân không được chậm trễ, giống như ở trong quân không thay đổi.

Ngày Tuệ vương Chữ Dịch Cản trở về thành, toàn bộ vây cánh của hắn đều đã bị hạ gục, thế nên bây giờ nên vào Tông Nhân phủ thì vào Tông Nhân phủ, nên tới Thuận Thiên phủ thì tới Thuận Thiên phủ.

Thắng thì làm vua thua thì làm giặc, từ xưa nay vẫn như thế.

Có được sự chuẩn bị tốt của Vi Tranh, nhân thủ do Lãng Tiêu an bài trong Hoàng thành lan truyền tin đồn, còn có không ít quan viên ủng hộ Chữ Dịch Phong trong khi Chữ Dịch Cản cầm quyền một tháng lại không được lòng dân nên giờ muốn trụ vững ở Hoàng thành thật sự không khó.

Lãng Tiêu cùng Vi Tranh thương nghị trước hết không đề cập tới chuyện trừ vị hiện tại quan trọng nhất chính là phải tìm cho trận hạo kiếp này một lý do. Lý do thì có sẵn, cũng là Lãng Tiêu vẫn luôn nói với người khác, lần này Anh Vương hồi triều là lấy tư cách Thân Vương tôn quý nhất tới tra rõ nguyên nhân Tiên Đế qua đời, trừ gian đảng, thanh quân sừn.

Tuệ Vương bởi vì bao che kẻ phản bội, tàn hại thủ túc hơn mười tội trạng nên bị bắt giữ ở Tông Nhân phủ.

Lãng Tiêu vì ổn định nhân tâm, đem Tả Thừa, Vinh Tường Công... bè đảng của Tuệ Vương loại bỏ sau đó nhanh chóng trọng tổ nội các, triều chính nội trong ba ngày đã khôi phục, phía sau thanh lý môn hộ, phía trước triều chính nên làm như thế nào thì như thế đó.

Đồng thời Vi Tranh nhanh chóng thanh lý các nơi hỗn loạn ở trong Hoàng thành, thiếu hụt quan viên nên bổ sung thì bổ sung nên bãi miễn thì bãi miễn, trong thành người nên làm cái gì thì làm cái đó cũng không chịu bất luận ảnh hưởng gì. Chính vì ngày ấy Chữ Dịch Phong vào thành không có kinh động

quấy rầy đến bất cứ ai, quý tộc và bá tánh hoảng loạn mấy ngày nhưng ngày ngày trôi qua cũng không thấy có gì thay đổi nên vẫn yên tâm, mỗi ngày nên làm như thế nào vẫn làm như thế đó.

Lăng Tiêu và Vi Tranh có chung nhận thức, vạn sự đều phải nhanh chóng hoàn thành, Hoàng thành còn chưa kịp loạn lên thì lập tức được bình định xuống. Hơn nữa bọn họ đã làm rất tốt.

Bá tánh như cũ yên phận sinh hoạt, quý tộc bắt đầu một lần nữa đứng thành hàng, lúc này không biết nên nguyện trung thành với ai thì người đó chính là ngọc tử, nói lời ra phải khen Chử Dịch Phong hoặc là Lăng Tiêu trước, nói không nên lời thì đi qua lại với Tĩnh Quốc Công phủ, Thọ Khang Hầu phủ, An Khang Hầu phủ, thậm chí là Thi phủ.

Những chuyện này Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong không phải thực để ý, rốt cuộc những người này cũng không lắm quan trọng, sau khi hai người vào thành nạn đề lớn nhất chính là Hoàng Hậu.

Sau khi trở về thành Hoàng Hậu nhiều lần sai người gọi Chử Dịch Phong hỏi cung nói chuyện, Chử Dịch Phong vẫn luôn kéo dài không đáp ứng, y có chút sợ hãi. Lăng Tiêu có thể lý giải tâm tư của Chử Dịch Phong cũng không có bức bách y mà chỉ sai người nhanh chóng thẩm tra xử lý án tử của Chử Dịch Cần, lại đem chuyện của Long Hương và Yên Nhiên là mật thám của Chử Dịch Cần nói ra, không ai biết Lăng Tiêu cùng với Tông Nhân Phủ Lý Duyên Niên thương nghị như thế nào, mấy ngày sau Lý Duyên Niên đã định xong án.

Tuệ Vương Chử Dịch Cần, tàn hại Hoàng tộc, thủ đoạn thô bạo, xếp vào nhân mạch, cấu kết đại thần trong triều, thành lập vây cánh, bán quan bán tước, ức hiếp trọng thần tiền triều.....

Càng tuyệt chính là Lý Duyên Niên lại đem năm chuyện năm đó ở Hải Đường viện Văn Thúc rơi xuống nước chết chìm, Anh vương phi An Dung Nhi bệnh chết điều tra ra, trị tội Tuệ Vương mưu hại nhân duyên Chử Dịch Phong, phạm tội mưu toan giết con cháu nối dõi của hoàng tộc.

Tông Nhân phủ báo tội trạng của Chử Dịch Cần nửa thật nửa giả, nhưng tùy ý một tội cũng có thể phế đi vương vị của hắn!

Cùng ngày Lý Duyên Niên định án đem chứng cứ phạm tội của Chử Dịch Cần trình báo lên, Lăng Tiêu lời kéo Chử Dịch Phong mang y đi đến Phụng Hoa cung, Lăng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong cười khê: “Đừng sợ, đệ không có làm sai, đệ không cần sợ Di mẫu?”

Chử Dịch Phong nghe vậy đỏ hốc mắt, quay đầu đi nói giọng khàn khàn: “Ta nhớ mẫu hậu.”

Hoàng Hậu một tháng này tiêu tụy không ít, mặc một thân tố y, mái tóc bó thật cao rải rác cài mấy đóa bạch hoa, thấy Chử Dịch Phong, lời muốn nói còn chưa nói ra nước mắt đã lăn xuống, nghẹn ngào vài tiếng nói: “Phong nhi, con làm chuyện gì tốt.....”

Chử Dịch Phong thẳng tắp quỳ xuống cũng không nói chuyện, Lăng Tiêu tiến lên đem bản định tội của Tông Nhân phủ cho Hoàng Hậu xem, Hoàng Hậu xem mà mười ngón tay nhịn không được run rẩy, sững sốt một lúc lâu mới khóc lớn, nghẹn ngào: “Cần nhi..... Con của ta..... Các con nhất định muốn nó phải chết.....”

Lăng Tiêu cũng không khuyên giải an ủi, đi thẳng đến bên cạnh Chử Dịch Phong cùng quỳ xuống chờ, Hoàng Hậu khóc một trận xong khịt khịt nói: “Người khác nói cho ta biết ta còn không tin, muốn gọi các con tới hỏi cho rõ ràng con cũng không tới, hiện tại con lại tự mình mang theo cái này tới cho ta, là có ý tứ gì? Là muốn ta đồng ý để con chém đầu Cần nhi sao?”

Hoàng Hậu trong lòng giống như đao cắt, nước nỡ nói: “Phong nhi! Phong nhi! Nương cầu xin con, đó là Đại ca con, đó là nhi tử của ta..... Tiên Đế à..... Người mang theo ta đi thôi, người cứ như vậy buông tay mà đi, ta trông nom không được gia nghiệp này, còn phải xem mấy đứa con giết hại lẫn nhau..... Tiên Đế.....”

Chử Dịch Phong quỳ nghe Hoàng Hậu khóc thút thít một tiếng cũng không nói nhưng nước mắt y cũng không ngừng lăn xuống.

Lăng Tiêu cúi đầu, chậm rãi nói: “Di mẫu, con biết người không tin tội trạng Tông Nhân phủ đã định, xác thật ở phương diện này không ít việc đều là giả, đây là Lý Duyên Niên được con bày mưu đặt kế mà làm, con tự nhiên minh bạch.”

Hoàng Hậu không thể tin tưởng nhìn Lăng Tiêu, nàng nhìn hài tử này lớn lên không ngờ lại trở thành như vậy, giọng nói Lăng Tiêu vẫn nhàn nhạt như cũ tiếp tục nói: “Con đây xin nói ra một sự thật.....”

“Con vào cung năm ấy mười bốn tuổi, Tuệ Vương mười tám tuổi, Anh Vương còn chưa đủ mười ba tuổi.

“Ngày đó con với Anh Vương gặp nhau Anh Vương tặng con một khối đồng tâm ngọc bội, khi đó con không biết đó là ngọc bội tốt nhất của Anh Vương nên vẫn không để ý, Tuệ Vương lại không đơn giản cho là Anh Vương chỉ tặng quà, bởi vì khi đó con không theo hắn nên đi cướp khối ngọc này quảng đi đập nát.....”

.....

“Có một ngày Tiên Đế phạt Anh Vương viết đại tự, Anh Vương lúc ấy bị Tiên Đế đánh cả người đều bị thương, cứ như vậy.....” Lăng Tiêu nhớ tới ngày đó đủ loại bất kham nhịn không được giọng nói cũng nghẹn ngào, khi đó hắn không có phẩm cấp gì, Chử Dịch Phong bị khi dễ hắn cũng không thể cho đòi lại cho y một cái công đạo..... Lăng Tiêu cúi đầu, tiếp tục nói: “Chính là như vậy, như Tuệ Vương lại lừa Anh Vương, đem những chữ y khó khăn viết ra mà xé nát.....”

.....

“Năm ấy Trương Kế bất ngờ làm phản, Anh Vương chủ động xin đi giết giặc, khi đó..... Anh Vương mới mười bảy tuổi..... Không ai đồng ý để Hoàng tôn xuất chinh, Tuệ Vương khi đó lại lao tâm khổ tứ dụ khuyên Tiên Đế chuẩn tấu, cuối cùng cho Anh Vương chức Phiêu Kị tướng quân.....”

.....

Lăng Tiêu chậm rãi nói khi còn bé những cái đó là việc nhỏ, chuyện mấy năm nay đè trong lòng hắn như từng cây gai độc, Chử Dịch Phong lại chịu đựng không nổi quỳ ở trên mặt đất đem mặt chôn ở trong cánh tay mà khóc. Người khác có lẽ cho rằng Chử Dịch Phong nhớ tới sự ủy khuất trước kia mà khóc, chỉ có Lăng Tiêu minh bạch, Chử Dịch Phong là đang đau lòng Lăng Tiêu cư nhiên đem toàn bộ những ủy khuất mà mình chịu nhớ kỹ.

Từng chuyện, từng cái, Chử Dịch Phong mấy năm nay chịu mỗi một phân khổ sở đều chặt chẽ ghi tạc trong lòng Lăng Tiêu, chưa từng nói tới nhưng cũng không quên, chỉ nhắc nhở hắn, một chiều cũng không thể làm sai, một bước không thể đi sai, như đi trên băng mỏng đỡ Chử Dịch Phong đi từng bước một tới vị trí hôm nay.

Giọng điệu của Lăng Tiêu vững vàng như có ma lực khiến cho người ta hoàn toàn tin phục. Hoàng hậu nghe xong cũng phải rơi lệ, đang muốn nói lại bị Lăng Tiêu ngắt lời.

Lăng Tiêu sai người hầu mang tới một cái túi, từ trong túi chậm rãi lấy ra một mớ giấy gói, bình được, đem từ thứ đặt trên thảm, nhàn nhạt nói: “Di mẫu chớ có sợ hãi, những thứ này..... đều là độc dược. Từ lúc Anh vương được phong vương cho đến giờ, mỗi khi Tuệ vương ủy thác mật thám vào trong phủ con đã lấy được những thứ này. Cho tới hôm nay..... tông cộng đã có hơn trăm loại độc dược.”

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu, nói giọng khàn khàn: “Nếu không phải vạn sự cẩn thận, Anh Vương đã chết trăm lần..... Di mẫu, Anh Vương tránh được trăm lần nhưng ai biết có thể tránh được lần tiếp theo hay không? Rốt cuộc là ai tàn hại thủ túc?”

Hoàng Hậu nhìn độc dược đầy đất nói không ra lời, nghiêng đầu lấy khăn bịt mắt nghẹn ngào, nghe vậy đứng dậy đi xuống giương. Chử Dịch Phong đứng dậy nhìn Hoàng Hậu, Hoàng Hậu đi xuống ôm chặt Chử Dịch Phong khóc lớn: “Con của ta..... Là nương không tốt..... Nương là người mù.....”

Chử Dịch Phong nằm ở trong lòng Hoàng Hậu nghẹn ngào, những việc này y đã biết cũng hoàn toàn không cảm thấy ủy khuất, chỉ nghe Lăng Tiêu chậm rãi nói ra, càng cảm thấy hai người một đường đi tới bây giờ cũng không dễ. Hoàng Hậu ôm Chử Dịch Phong khóc lớn không ngừng, không biết qua bao lâu hai người mới khó khăn bình phục.

Hoàng Hậu sửa lại đầu tóc rồi bời, lau lau nước mắt, nức nở nói: “Từ khi Tiên Đế đăng cơ..... Ta không có một ngày thanh thoi, Phong nhi..... Nương biết con bị ủy khuất.....”

“Tiên Đế cũng không thương con, cái này ta đã sớm biết..... Kỳ thật, nương cũng không có đau lòng cho con.....” Hoàng Hậu nói nhịn không được nước mắt chảy xuống, nghẹn ngào: “Lúc con mới vừa tập nói ta lại có mang Kỳ nhi, hắn là một đứa nghịch ngợm, sau lại có Diễm nhi, càng không có tâm tới quản con, đều là nương bất công, không có quan tâm con.....”

Chử Dịch Phong cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không có.....”

“Đứa nhỏ ngốc..... nhi tử ngốc của ta..... Nghĩ lại từ nhỏ con vẫn là hài tử hiểu chuyện, để cho nương bớt lo.....” Hoàng Hậu nhắc tới chuyện trước kia ngăn không được rơi lệ: “Đều là nương không tốt..... Con của ta.....”

Chử Dịch Phong quỳ xuống tới nằm ở trên đầu gối Hoàng Hậu thấp giọng nghẹn ngào: “Không có..... Nương thương con, con biết.....”

Hoàng Hậu nghe xong lời này trong lòng càng giống như đao xéo cúi đầu ôm Chử Dịch Phong khóc lớn. Lúc này nói toạc chuyện trước kia cũng không còn cô kỵ, đem mấy năm nay chịu ủy khuất gì nói ra rồi cùng nhau khóc. Lăng Tiêu an tâm một chút, xoay người ra đại điện.

Xử trí Chử Dịch Cần còn có một đám người dưới trướng hắn Lăng Tiêu ra lệnh Tông Nhân phủ và Đại Lý Tự hạ tử lệnh, giết sai một vạn không bằng buông tha một người, cần trước khi đưa tang Hoàng Đế phải kết án. Vì Tranh đối với sách lược này có dị nghị, ý tứ của lão là đem mấy cái người phạm án này xử quyết thôi, nhưng Lăng Tiêu hiện tại đại biểu cho Chử Dịch Phong, Vì Tranh khó mà nói cái gì, người khác càng không dám nói.

Hiện giờ Lăng Tiêu tuy không có chức quan, nhưng tất cả mọi người biết người này rất được sủng ái, đây chính là người Hoàng Đế tương lai Anh Vương điện hạ không thể ly thân nha, và lại Chử Dịch Phong đối với các quan lại phân phó, hiện giờ y muốn ở trước để linh tẩm hiếu, sở hữu sự vụ tạm để Lăng Tiêu ra mặt xử lý, thái độ Lăng Tiêu chính là thái độ của Chử Dịch Phong.

Mặc kệ người khác trong lòng đem Lăng Tiêu nghĩ như thế nào nhưng trên mặt vẫn là cung kính, đều biết đây là người ngoan độc, miệng ngọt lòng ác, còn tuổi nhỏ trên tay sớm dính đầy huyết, nhìn qua bộ dáng quan văn lại có thể là một võ tướng, mặc kệ là ở trong triều hay là ở trên chiến trường đều là kẻ giết người không chớp mắt, hiện tại mấy thế hệ lão thần thấy Lăng Tiêu đều phải cung kính.

Có Lăng Tiêu ra oai phủ đầu như thế nên đám người Lý Duyên Niên không dám trì hoãn, hoá tốc tiếp án, án theo ý Lăng Tiêu mặc kệ là có tội không tội, chỉ cần là đối với chuyện Chử Dịch Phong đăng cơ có gây trở ngại thì toàn bộ đưa vào phe phái của Chử Dịch Cần, có thể trăm thì trăm, có thể lưu đầy thì lưu đầy.

Lăng Tiêu nhìn danh sách trình báo lên thật là vừa lòng, các Hoàng thân quốc thích cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, phát hỏa như vậy là đủ rồi.

Chử Dịch Phong hiện giờ vẫn cùng Lăng Tiêu ở tại Anh Vương trong phủ, sau khi hai người hồi triều mọi việc đều phải liệu lý, ban ngày gặp mặt có hạn,

chỉ có buổi tối mới có thể nói chuyện với nhau một lát. Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu sau khi dùng cơm xong trở về phòng, hai người ở trên giường dựa vào gối mềm thân mật nói chuyện. Chử Dịch Phong đem mặt chôn ở trong ngực Lăng Tiêu mê luyến cảm thụ hơi thở của hắn, nâng thân mình lên nói: “Hôm nay mẫu hậu cùng ta ở khó phòng tìm một lọ tử dược, mẫu hậu bảo ta mang về cho huynh, ta còn cố ý hỏi ngự y, nghe nói là rất tốt.”

Chử Dịch Phong nói xong đứng dậy xuống giường lấy bình dược tới, lại nhiều cảm mấy cây đèn tiến phòng trong, tự mình rửa tay sạch sẽ cởi áo trong Lăng Tiêu ra, cẩn thận đem băng vải quấn trên vai trái Lăng Tiêu tháo ra, nhìn miệng vết thương không thể khép lại nhăn mi, nói giọng khàn khàn: “Về sau bất luận như thế nào cũng không cho huynh dùng Quan Âm Say, bằng không ta.....”

“Về sau tất nhiên sẽ không.” Lăng Tiêu ôn nhu nói: “Khi đó tình thế khẩn trương bắt buộc dĩ phải làm thế, ai lại lấy chính bản thân mình vui đùa đâu.”

Quan Âm Say này là dược từ tiền triều trước kia truyền lại. Trong lúc Thái Tổ chinh chiến đã bị liệt vào cấm dược, nghiêm cấm tướng sĩ Chử quốc sử dụng, nhưng rốt cuộc cấm tuyệt không được đến bây giờ trong quân vẫn còn cất giấu một ít Quan Âm Say. Quan Âm Say kỳ thật chính là một loại ma túy hướng thần. Nếu ở trên chiến trường bị thương, bởi vì bị đau tự nhiên sẽ ảnh hưởng khả năng tác chiến, đặc biệt là lúc khẩn cấp một ít tướng sĩ quan trọng không thể không ra chiến tuyến nên mới xuất hiện một loại dược như vậy. Chỉ cần ở trên miệng vết thương bôi một ít, cảm giác đau lập tức tan.

Nhưng biến mất chỉ là cảm giác đau mà thôi, miệng vết thương trong lúc tác chiến sẽ tiếp tục bị xé rách chuyển biến xấu, nếu không cho dù chữa thương hậu quả cũng không dám tưởng tượng, hơn nữa dược này đối với người dùng vô cùng bất lợi, dùng quá nhiều Quan Âm Say miệng vết thương dù được trị liệu cũng khó phục rất chậm, giống như Lăng Tiêu hiện bây giờ vậy.

Chử Dịch Phong lấy bố khăn sạch lau miệng vết thương cho Lăng Tiêu, lấy dược tới cho Lăng Tiêu xem: “Chính là cái này.”

Lăng Tiêu thấy lọ dược làm bằng đá quý lam men, mở ra nhìn bên trong là thuốc mỡ cao thể thuần tịnh, mùi hương nhẹ nhàng nhưng lại xen lẫn một cổ cay đắng. Lăng Tiêu cười: “Là thứ tốt, đệ bôi thuốc cho ta đi.”

Chử Dịch Phong lấy chút thuốc mỡ tinh tế bôi cho Lăng Tiêu, lại lấy băng vải tới cẩn thận băng bó, thấp giọng nói: “Trong mười ngày phỏng chừng sẽ nhanh lành lại.”

“Vốn dĩ cũng không có bị nặng.” Lăng Tiêu cười khê, hắn biết trong lòng Chử Dịch Phong cảm thấy hổ thẹn, lôi kéo Chử Dịch Phong lên giường cười nói: “Quả nhiên là dược tốt, thoa vào cảm thấy mát lạnh không phải nóng rát, thực tốt.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu: “Hiện tại khí hậu không tốt, thời tiết nếu mát mẻ hơn một chút thì có thể nhanh hồi phục hơn.”

Lăng Tiêu cười cười: “Dược rồi, lúc này cũng không còn sớm, hai ta dứt khoát lên giường, nói chuyện một lát thì đi ngủ, ngày mai lại là một ngày phải giải quyết nhiều việc.”

Chử Dịch Phong đáp ứng cùng Lăng Tiêu vào bên trong, Lăng Tiêu lại sai người đem hai chậu băng đưa vào, trong phòng lập tức hơi lạnh. Lăng Tiêu thổi tắt mấy ngọn đèn buồng màn xuống, cởi áo ngoài lên giường: “Ta nghe nói hôm nay đã kết án?” Cả ngày hôm nay Chử Dịch Phong ở trong cung cùng với Hoàng Hậu ở trước linh cửu Tiên đế ngăn người một ngày, tới buổi tối mới trở về nghe nói chuyện này, Lăng Tiêu thấp giọng đáp ứng: “Kết án.”

Chử Dịch Phong lật người lại dựa vào Lăng Tiêu, do dự nói: “Ta nghe nói..... Lần này án tử liên lụy rất nhiều người, có thể hay không.....”

“Liên lụy nhiều người là kết quả của việc Tuệ Vương vây cánh quá nhiều, họ với đệ không chung đường, đệ muốn cầu tình cho bọn họ?” Lăng Tiêu xoa đầu Chử Dịch Phong: “Không phải ta không nghe đệ, nhưng đệ xem, đều là tội lỗi giống nhau, thả người nào cũng không thích hợp? Hiện giờ chúng ta mới vừa đứng vững ở Hoàng thành, không làm tốt việc thiên tư, còn nghĩ gì đến việc lo cho thiên hạ.”

Chử Dịch Phong nghe xong cũng không có cãi lại, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói: “Ta biết đệ không đành lòng, kỳ thật xử quyết cũng không có mấy người, phần lớn là lưu đầy, ta cũng không thích giết người.”

“Án.” Chử Dịch Phong không hề nghĩ nhiều, nhẹ nhàng dựa vào vai Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày này vất vả cho huynh, thật ra một chút chuyện ta cũng không thể giúp.....”

Lăng Tiêu nghiêng người sủng ái ôm Chử Dịch Phong vào trong lồng ngực, cười: “Không cần đệ hỗ trợ, đệ ở cùng bởi Di mẫu liệu lý tang sự của Tiên Đế thì tốt rồi, chuyện phía trước để chúng thần làm là được rồi.”

“Án.”

Lăng Tiêu cười: “Kỳ thật cũng không có nhiều việc gì, đứng rồi, mấy ngày nay đều là đệ bồi Di mẫu, người có từng nhắc tới chuyện Tuệ Vương không?”

“Không có.....” Chử Dịch Phong lắc đầu, nói: “Hôm qua nhắc tới phụ hoàng, mẫu hậu nói..... Việc này ta làm nên làm cái gì bây giờ, thôi thì lấy..... Đại cục làm trọng.”

Lăng Tiêu gật đầu, trái phải rõ ràng Vi Hoa từ trước đến nay là một nữ nhân minh bạch thanh tịnh. Sau khi trải qua chuyện trượng phu qua đời, nhi tử tranh chấp Vi Hoa minh bạch rất nhiều, hiện giờ muốn kết thúc trận phân tranh này biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng liệu lý tốt chuyện án tử của Tuệ Vương, chỉ có như vậy mới có thể bảo trụ được nhiều người.

Cho dù đã biết hết việc Chử Dịch Cận làm, Vi Hoa vẫn yêu thương hắn, đó vốn là nhi tử mà nàng và Tiên đế xem trọng nhất, là chỗ dựa lớn nhất của nàng sau khi trượng phu qua đời.

Nhưng việc này không đủ để Vi Hoa vì hấn xoay chuyển càn khôn, nếu Chữ Dịch Cẩn không có ý hại tánh mạng Chữ Dịch Phong có lẽ nàng sẽ cứu hấn nhưng hiện tại sự thật bày ra ở trước mặt, Vi Hoa dù yêu thương Chữ Dịch Cẩn cũng không đại biểu nàng sẽ dùng từng hấn thương tổn tánh mạng của một nhi tử khác.

Chữ Dịch Cẩn là nhi tử của nàng, Chữ Dịch Phong cũng vậy.

Hoặc là vì Chữ Dịch Cẩn là người làm tổn thương Vi Hoa sâu nhất, Tiên đế lúc trước cẩn trọng bảo toàn người một nhà, nàng ở phía sau cẩn thận trông chừng bốn nhi tử và hai đích nữ ruột thịt của mình là vì sau này hài tử của mình không cần lại phải chịu cảnh huynh đệ tương tàn, nhưng Chữ Dịch Cẩn lại đánh vỡ mộng đẹp mà nàng và Tiên đế cố gắng cả đời để đạt được.

Vi Hoa không có nói ra bất luận cái gì để giảm tội cho Chữ Dịch Cẩn là xu thế tất yếu, nàng không phải là một phụ nhân không hiểu lý lẽ, tuy rằng nàng không những tay không hiểu biết về triều sự, cũng có không ít khuyết điểm đặc trưng của phụ nhân ở chốn khuê phòng nhưng nàng thân là trưởng nữ của Tĩnh Quốc Công, sau khi xuất giá có thể sinh hạ sáu hài tử, an ổn một đường đi đến vị trí này tự nhiên không giống như nữ tử tầm thường khác.

Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu cảm thấy Hoàng Hậu thật là đại nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 88

Án tử của Tuệ Vương đã kết, phía dưới lại có người trình lên Tông Nhân phủ ý tứ là: tuân theo tổ tông gia pháp, tuân theo Thái tổ chế định Minh Cảnh huấn, đem Chữ Dịch Cẩn chém đầu mười lần cũng không đủ cho hấn chuộc tội, nhưng Lăng Tiêu lại vì Chữ Dịch Phong quyết định làm một chuyện thập phần đắc nhân tâm: Tước bỏ phẩm vị của Chữ Dịch Cẩn biếm làm thứ dân, vĩnh viễn chịu sự quản lý của Tông Nhân phủ.

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu trình lên tấu chương này không nói gì, trực tiếp hạ án. Ở hậu cung Hoàng Hậu biết chỉ yên lặng rơi lệ một lúc lâu, trong lòng cảm kích Lăng Tiêu, đối với Chữ Dịch Phong vừa then lại vừa đau, chỉ sai người gọi Chữ Dịch Phong đến nói chuyện.

Chuyện của Tuệ vương bình định rồi thì phải trừ bị chuyện trừ quân đăng cơ, hiện giờ Hoàng tử mất một còn ba, hai Hoàng tử nhỏ chưa đủ tuổi nhọc quán, không hề nghi ngờ mũ mão này phải đội trên đầu Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu vẫn muốn Chữ Dịch Phong làm một số việc giữ mặt mũi, chỉ nói mình vô tài vô đức, không dám đương nổi đại vị, then không chịu nhận.

Chờ ba đại thần than thở khóc lóc kể lể xong rồi lui ra Chữ Dịch Phong mới bất an nhìn Lăng Tiêu, ấp úng nói: “Còn..... còn không đáp ứng nha..... vạn nhất, vạn nhất về sau bọn họ không tới cầu thì phải làm sao? Ta tự mình chạy đi đăng cơ, cũng không thú vị.....”

Lăng Tiêu chịu đựng không nổi cười ra tiếng, cho hạ nhân trong phòng lui xuống, lôi kéo Chữ Dịch Phong cùng nhau ngồi trên giường, cười nói: “Sao có thể? Đệ càng khiêm nhường bọn họ càng muốn khổ khuyên, có như vậy sau khi đệ đáp ứng bọn họ mới có thể ra về mình có công ủng hộ lập trữ, bọn họ đều là lão thần mấy thế hệ lời nói của họ không thể dễ dàng tin.”

Lăng Tiêu nhìn người trước mắt có phần không kịp thích ứng, chờ đến sau khi đưa tang Tiên Đế Chữ Dịch Phong phải đăng cơ đại diện, rồi trở..... thành Hoàng Đế?

Ở trong mắt Lăng Tiêu Chữ Dịch Phong vẫn là một hài tử, hấn tưởng tượng không ra bộ dáng Chữ Dịch Phong thân khoác long bào thống lĩnh tứ hải.

Trước kia khi Lăng Tiêu phó thác Vi Tranh ở Hoàng thành tiếp ứng bọn họ Vi Tranh đã từng nói với Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong là hấn một tay nâng đỡ lên, vậy phải nâng đỡ y đến bước cuối cùng.

Lăng Tiêu khẽ vuốt sườn mặt Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong giống như động vật nhỏ quay đầu cọ cọ vào lòng bàn tay Lăng Tiêu. Lăng Tiêu trong lòng vừa động, nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ lời ta nói?”

“Cái gì?” Chữ Dịch Phong có chút mờ mịt: “Nhớ kỹ như thế nào?”

Lăng Tiêu bật cười: “Ta nói muốn đệ nhớ kỹ vài câu? Ta vừa rồi dặn dò đệ, sau này những người đó nói gì đệ không nên dễ tin, ba phần thật bảy phần giả, đệ phải có chủ ý của mình, hiểu được không?”

Chữ Dịch Phong không lăm để ý cười: “Có huynh ta đâu sợ cái gì? Huynh cũng sẽ gạt ta sao?”

Lăng Tiêu nhìn đôi mắt đen tuyền của Chữ Dịch Phong đột nhiên nói không nên lời không muốn nói dối: “Tất nhiên ta cũng sẽ có chuyện giấu đệ, cho nên muốn đệ lưu tâm, bất luận kẻ nào cũng sẽ lừa đệ, ai cũng không thể dễ tin, lúc này đệ đã minh bạch?”

Chữ Dịch Phong sùng sốt, không tin Lăng Tiêu cũng sẽ lừa y, ấp úng gật gật đầu.

Chữ Dịch Phong ngàn từ vạn đẩy rốt cuộc cũng đồng ý kế vị, trong triều đại thần đại hi, lệnh Lễ bộ gia tăng thời gian trừ bị đăng cơ đại điển, từ đây tôn Chữ Dịch Phong lên làm Hoàng đế, trong triều mọi người đều nhất trí, chỉ còn chờ Chữ Dịch Phong đăng cơ.

Cùng ngày với việc đồng ý đăng cơ Chữ Dịch Phong làm chuyện không ít người kinh ngạc, y đi đến Tông Nhân phủ.

Người không quen biết y sẽ cho rằng Chữ Dịch Phong đi vì vui sướng khi người gặp họa, từ khi Tiên Đế đăng cơ vị trí của Chữ Dịch Cẩn ở Hoàng thành tương đương trừ quân, tuy rằng vẫn không nói ra ngoài nhưng tất cả mọi người cho rằng Chữ Dịch Cẩn đã là Thái tử không có sai. Nhưng ai ngờ trời xui đất khiến, cư nhiên bị một Hoàng tôn không được sủng ái nhất đoạt vị, đúng là hài kịch cỡ nào châm chọc cỡ nào. Chữ Dịch Phong mấy năm nay ở trong Hoàng thành vẫn không được coi trọng, hiện tại xoay người làm chủ nhân, tự nhiên muốn ra sức đánh chó rơi xuống nước.

Người quen biết Chữ Dịch Phong cũng cảm thấy kỳ quặc, Anh Vương muốn gặp Tuệ Vương để làm gì? Nói chuyện phiếm? Ôn chuyện?

Chương công công cũng không rõ Anh Vương suy nghĩ gì, Lăng Tiêu đã trở về Thọ Khang Hầu phủ, trong vương phủ cũng không ai có thể khuyên, bắt đắc dĩ chỉ có thể nhìn Chữ Dịch Phong thay đổi xiêm y mà đi.

Tông Nhân phủ giam giữ Chữ Dịch Cẩn ở địa phương không tồi, là ở một tiểu viện không phải nhà tù không có xích sắt không có rom rạ không có chuột.

Trong viện còn có hai ách nô chiều cổ cuộc sống hàng ngày của Chữ Dịch Cẩn, ẩm thực cũng không tồi, ăn theo phân lệ hạng nhất đem tới, trừ bỏ không thể đi ra ngoài không thể gặp người, cuộc sống sinh hoạt vẫn không tệ.

Chữ Dịch Cẩn mới vào được mấy ngày mỗi ngày đều nháo muốn gặp Hoàng hậu, hắn cũng không ngốc, biết hiện tại thủ hạ trung tâm của mình đều đã bị Lăng Tiêu giết, bắt trung tâm đã sớm đi lấy lòng Lăng Tiêu, sẽ không có ai chiều cổ hắn, nhạ gia lại bị Lăng Tiêu nhanh chóng thu thập, hiện tại có thể cứu hắn cũng chỉ có Hoàng hậu.

Vừa vặn, ngày này Hoàng Hậu phái nữ quan tới, ở nội đường Tông Nhân phủ gặp được Chữ Dịch Phong.

Lý Duyên Niên thấy trừ quân điện hạ tới vội vàng kêu một đám người ra thỉnh an, Chữ Dịch Phong không lắm để ý, nhàn nhạt nói: “Ta đến xem Đại ca ta, hắn có khỏe không?”

Chữ Dịch Cẩn hiện giờ đã bị bức đoạt tất cả phong hào, Chữ Dịch Phong còn đến thăm kêu hắn một tiếng Đại ca trong lòng mọi người rất phục, nhưng Chữ Dịch Phong nói như vậy bọn họ cũng không dám lại xưng hô là “Tuệ Vương điện hạ”, ngại mệnh không dài à? Hiện tại những ai dính dáng tới Chữ Dịch Cẩn đều bị Lăng Tiêu tiêu diệt sạch sẽ, không có người nào còn dám rút gân lão hổ.

Lý Duyên Niên gật đầu: “Không dám lửa gát điện hạ, lúc vừa tới mấy ngày đầu xác thật không tốt, suốt ngày ảm ỉ không thôi, nhiều ngày trôi qua mới được an tĩnh một chút, chỉ là ngày nào cũng nháo muốn gặp Hoàng Hậu nương nương.” Lý Duyên Niên nói xong thì nữ quan ở phía sau Chữ Dịch Phong tiến lên hành lễ: “Nô tỳ là Phong Dao của Phụng Hoa cung, phụng lệnh Hoàng Hậu nương nương tới truyền khẩu dụ.”

Chữ Dịch Phong hơi gật đầu: “Được, người cùng ta đi vào gặp Đại ca đi.”

Vào tiểu viện liền nghe thấy Chữ Dịch Cẩn ở bên trong đập phá đồ vật, Chữ Dịch Phong xoay người nói với các quan viên đi theo: “Các người không cần đi vào, hai người chúng ta đi vào là được.”

“Điện hạ..... chỉ sợ việc này không ổn.....” Bọn quan viên có chút khó xử, Chữ Dịch Cẩn hiện tại trong lòng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Chữ Dịch Phong, bên trong Chữ Dịch Cẩn lại không có bị trói, vạn nhất làm bị thương Chữ Dịch Phong bọn họ có mấy cái đầu để bồi thường?

Lý Duyên Niên khom người nói: “Vẫn là để chúng thần cùng vào đi, điện hạ là vạn kim chi khu.....”

Bổn ý của Chữ Dịch Phong là Chữ Dịch Cẩn dù sao cũng là người trong Hoàng tộc, hiện giờ bộ dáng chịu đủ loại bất kham thật sự không thích hợp để ngoại nhân nhìn thấy, nghe Lý Duyên Niên nói mới biết được ý tứ của bọn họ, Chữ Dịch Phong cười: “Hắn làm bị thương ta được sao? Không cần nhiều lời, các người ở ngoài cửa canh giữ tốt là được rồi.”

Các quan viên vô pháp chỉ phải canh giữ ở bên ngoài, chờ bên trong phát ra bất kì thanh âm lạ gì thì một phát nhảy vọt vào hộ giá.

Chữ Dịch Phong cùng nữ quan kia đi vào, bên trong phòng cũng không tồi, trang bị đầy đủ hết, đều là những thứ Chữ Dịch Cẩn yêu thích, ngay cả trên kệ sách cũng để những sách hắn yêu thích nhất để hắn đọc. Phong Dao âm thầm ghi tạc trong lòng nghĩ trở về sẽ bẩm báo với Hoàng Hậu nương nương lại nhìn phía Chữ Dịch Cẩn toàn thân sạch sẽ cũng thực tốt.

Chữ Dịch Cẩn nhìn thấy Chữ Dịch Phong tới thì sững sốt một hồi lâu, sau khi hoàn hồn đôi mắt đã đỏ sạm hô to: “Sao lại là người? Ta muốn gặp mẫu hậu! Nhất định là người ngăn cản không cho mẫu hậu tới gặp ta có phải hay không? Có phải hay không?” Chữ Dịch Cẩn một mặt nói một mặt đem chung trà trên bàn ném vào người Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong dùng tay áo gạt qua đem chung trà ném sang một bên, nhàn nhạt nói: “Ta cũng không biết Đại ca muốn gặp mẫu hậu, người này là mẫu hậu phái tới, có gì thì các người tự nói.” Nói xong lập tức đi về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cũng không để ý tới Chữ Dịch Cẩn đang nổi điên.

Phong Dao không hổ là người Hoàng Hậu coi trọng, thấy Chữ Dịch Cẩn như vậy không sợ hãi không hoảng loạn chút nào, hợp lại tay áo cất cao giọng nói: “Truyền Hoàng Hậu nương nương khẩu dụ.”

“Cẩn nhi, con vẫn luôn muốn gặp bản cung, gặp bản cung làm cái gì? Muốn bản cung vì con cầu tình sao? Hôm nay bản cung nói rõ ràng cho con là không có khả năng.”

“Chuyện hôm nay là một tay con tạo thành, cùng người khác không quan hệ, cũng không liên quan đến Phong nhi, trước kia Tiên Đế cùng bản cung nếu biết phẩm tính của con như thế thì dù thế nào cũng sẽ không lập con làm thái tử.”

“Nếu muốn nói không phục, thì càng không cần nhiều lời, con thật sự làm bao nhiêu việc ác, chỉ sợ chỉ có con nhớ rõ ràng, hiện giờ đem con giam lỏng tại đây con lại không biết đủ, bản cung hỏi con nếu ngày đó Phong nhi chiến bại, con sẽ đổi đài với Phong nhi ra sao? Chỉ sợ sẽ không lưu lại nó như thế đi, con đã làm bản cung thương tâm, không cần lại vọng tưởng.”

“Bản cung chỉ nguyện con có thể thành tâm sửa đổi, ở Tông Nhân phủ mà sám hối tội của con, bản cung cũng thế, dạy dỗ con thành người như vậy là do nương sai lầm, chờ trăm năm sau, gặp Tiên Đế gặp liệt tông, nương mang theo con cùng đi thỉnh tội.”

Nữ quan hành lễ: “Khẩu dụ chính là như thế đó.” Nói xong không nói thêm một lời, xoay người rời đi.

Chữ Dịch Cẩn một hồi lâu mới phản ứng lại, mẫu hậu vẫn luôn thương hấn yêu hấn lại không cứu hấn, Chữ Dịch Cẩn điên cuồng lắc đầu rống to: “Ta không tin! Ta không tin! Mẫu hậu sẽ mặc kệ ta? Nói! Người nói. .... Có phải là do người. .... Có phải hay không? Vừa rồi cung nữ là người mang đến có phải hay không? Kỳ thật mẫu hậu hoàn toàn không biết, có phải hay không?”

Chữ Dịch Cẩn bỏ nhào vào người Chữ Dịch Phong lôi kéo, Chữ Dịch Phong bắt một tay Chữ Dịch Cẩn đem hấn quăng ngã lên giường, nhàn nhạt nói: “Đó chính là mẫu hậu khẩu dụ.”

“Không có khả năng!” Chữ Dịch Cẩn nguyên bản khuôn mặt tuấn tú thế nhưng bây giờ trông thật dữ tợn, tê thanh nói: “Mẫu hậu từ bỏ ta, muốn giúp đỡ người làm Hoàng Đế? Ha ha. .... Ha ha. .... Nâng đỡ người, tên ngốc này. .... Ha ha. ....”

Chữ Dịch Phong không bức không giận, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, chính là muốn nâng đỡ ta.. tên ngốc này, ta không phải tới nghe người nói, hôm nay ta đã đáp ứng kế vị, ta tới là nói cho người biết chuyện này, thuận tiện có vài chuyện muốn hỏi người.”

“Ha ha. .... Đã đáp ứng kế vị. .... Kế vị. ....” Chữ Dịch Cẩn từ trên giường trượt xuống dưới ngai dựa vào chân giường, nỉ non nửa ngày nói: “Người muốn hỏi ta cái gì. ....”

“Ta muốn biết, người từ khi nào bắt đầu đối với ta nổi lên sát tâm?” Chữ Dịch Phong nhàn nhạt nói: “Lăng Tiêu nói người vẫn luôn không thích ta, ta cảm thấy không hấn vậy, lúc chúng ta còn nhỏ. .... Người tự nhiên khi đó sẽ không hận ta.”

Chữ Dịch Cẩn sùng sốt, khi nào đối với Chữ Dịch Phong khởi sát tâm? Khi nào đối với Chữ Dịch Phong khởi sát tâm. .... Chữ Dịch Cẩn cười, chính hấn cũng không nhớ rõ. ....

Chữ Dịch Phong cho là Chữ Dịch Cẩn còn đang suy nghĩ, nên chờ đáp án của hấn, Chữ Dịch Cẩn lại đột nhiên cười, nói: “Ta đây hỏi trước người một chuyện. .... Tông Nhân phủ nghĩ cho ta không ít tội trạng, trong đó có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả?”

Chữ Dịch Phong không rõ ý tứ của Chữ Dịch Cẩn, nói: “Cũng có những chuyện là giả, Lăng Tiêu đã nói với ta.”

Chữ Dịch Cẩn không biết Lăng Tiêu đã nói gì với Chữ Dịch Phong, tiếp tục nói: “Các người hiện tại đều nói ta làm toàn chuyện xấu, ta nhìn. .... Người cho rằng người mà người luôn để ở đầu quả tim Lăng Vô Song lại là người tốt? Hấn không có làm chuyện xấu? Hấn không có lừa gạt người hại qua người? Ha ha. ....”

Chữ Dịch Phong nghe vậy sùng sốt, mấy ngày trước lời Lăng Tiêu nói hiện lên trong óc. ....

“Có huynh ta đâu sợ cái gì? Huynh cũng sẽ gạt ta?”

“Tất nhiên, ta cũng sẽ có chuyện giấu đệ, cho nên ta muốn đệ lưu tâm, bất luận kẻ nào cũng sẽ lừa đệ, ai cũng không thể dễ tin, lúc này đệ đã minh bạch?”

Chữ Dịch Cẩn thấy Chữ Dịch Phong sùng sốt, cười, nhẹ giọng nói: “Thật sự có nhiều chuyện người không biết đi? Làm Đại ca ta nói cho người. ....”

Ở Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu đang theo Lão Hầu gia chơi cờ, Lão Hầu gia gần đây thần sắc thực tốt, rốt cuộc không cần phải giả bệnh, tôn tử đại sự đã thành, hiện tại Thọ Khang Hầu phủ ở trong Hoàng thành càng ổn định, không có gì phiền lòng.

“Cô tổ mẫu của con không yên tâm Trĩ nhi, là thai đầu mà thái y lại khám ra là song sinh nên sẽ có một chút nguy hiểm, hiện giờ cô tổ mẫu con ở tại Thi phủ, mỗi ngày cũng không tới, đếm tháng ngày Trĩ nhi cũng sắp sinh rồi.”

“Có cô tổ mẫu nhìn tự nhiên vạn sự không cần lo lắng.” Lăng Tiêu sau khi trở về cũng đi Thi phủ một lần, hiện giờ Thi gia dựa vào quan hệ cùng Thọ Khang Hầu phủ nhiều thế hệ kết thân cũng được không ít chỗ tốt, đối với Lăng Trĩ càng dụng tâm, hướng hồ Thi Trà Thành vốn đối với Lăng Trĩ có tình, hiện tại càng như đường mật ngọt ngào, Lăng Tiêu thật ra không còn gì phải lo lắng.

“Chỉ là. ....” Lão hầu gia thở dài, “Chỉ là chuyện của Y nha đầu, con cũng nghe cô tổ mẫu nói, hiện giờ để nó ở Trầm Hương Tạ cũng không thích hợp, ta cùng cô tổ mẫu con thương nghị, đem mặt sau Lạc Mai Cư tu sửa lại, nơi đó yên lặng, rất thích hợp để nó ở đó tu dưỡng tính tình.”

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, gã chồng không đến một năm, lẩn lộn làm nhà người ta gà chó không yên, hiện giờ đã thành thật? Lạc Mai Cư. .... Lão Hầu gia nếu không nói hấn cũng đã quên quý phủ của mình còn có một chỗ như vậy, nghĩ đến hiện tại để Đại tiểu thư ở đó cũng không tồi.

Lăng Hâu gia thôn thức: “Ta vốn cũng không tin có báo ứng luân hồi cái gì, nhưng con xem. .... Y nha đầu làm thiếp thất, còn để cho nha đầu hồi môn của mình có mang hài tử..... chuyện này còn không phải báo ứng sao? Hạ thị năm đó phạm phải sai lầm hiện giờ toàn bộ ứng trên người Y nha đầu.....”

Lăng Tiêu cười không tiếp lời, là ý trời hay là do người làm, năm đó chịu khổ sở hẳn không phải đã quên, chỉ là trả thù như vậy hẳn còn chề ít .....

Lăng Tiêu cùng Lăng Hâu gia nói một lát lại cùng ăn cơm xong Lăng Tiêu mới trở về Anh vương phủ, còn cố ý kêu khiếu phu đi đường vòng đến Tranh Hương Mãn viên mua cho Chử Dịch Phong một bao hạch đào tồ.

*Hạch đào tồ

Chử Dịch Phong thích ăn cái này, mỗi lần chưa tới giờ ăn thường đem cái này ra ăn vặt, ăn nhiều chậm trễ cơm canh, cho nên Lăng Tiêu mỗi lần chỉ mua một chút, dùng giấy dầu gói thành một bao nhỏ nhỏ, cầm một bao nhỏ nhỏ như vậy trở về hống Chử Dịch Phong, y sẽ vui vẻ thật lâu.

Vào trong phủ Lăng Tiêu còn chưa kịp thay y phục đã kêu người gọi Bích Hà tới, Bích Hà còn chưa tới thì Chương công công đã vội vàng chạy tới, thấp giọng nói: “Tiểu Hâu gia, Vương gia hôm nay đi ra ngoài. .... Nói là đi Tông Nhân phủ, nơi đó. .... đang giam giữ người nọ, Vương gia một hai phải đi, chúng thần cũng khuyên không được, ngài xem. ....”

Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy không tốt, hỏng rồi, sao lại không nghĩ tới cái này, lúc này để cho Chử Dịch Cẩn thấy Chử Dịch Phong. .... Lăng Tiêu mạnh mẽ ổn định tâm tình, đứng dậy ra cửa.

Bên kia Chương công công còn vội không ngừng cho người chuẩn bị cỗ kiệu, Lăng Tiêu không chờ được đất ngựa đi về hướng Tông Nhân phủ.

Chử Dịch Cẩn nhìn sắc mặt Chử Dịch Phong trong lòng từng đợt khoáy ý truyền đến, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, cười: “Những chuyện này người đều không tin? Cũng đúng nếu là ta biết người bên gối gạt ta làm những chuyện này ta cũng không dám tin. ....”

Chử Dịch Cẩn tự rót cho mình một chung trà, tiếp tục nói: “Ta lại nói một sự kiện, còn nhớ rõ lúc trước Lăng Tiêu họa ra bản vẽ dùng súc vật kéo giường nước, ta hỏi người, ngày đó người cùng hẳn không có bất luận giao tình gì sao hẳn nhất định phải nói với Hoàng gia gia là cùng người làm ra? Cho là lúc ấy người còn nhỏ, không rõ, hiện tại vẫn nhìn không thấu?”

Chử Dịch Cẩn cười lạnh: “Khi đó Lăng Tiêu bất quá mười lăm tuổi, biết công lao quá lớn cũng là mối họa, ta hiện giờ bại trên tay hẳn cũng chịu phục, ta lúc mười lăm tuổi cũng không có ngoan độc như vậy, khi đó hẳn nhận thức người như người là xuẩn nhất ngốc nhất, lại mỗi ngày theo đuổi đi chuyển vạy quanh hẳn, hẳn muốn lập công, lại sợ công lao này lớn chọc người nghi kỵ, biện pháp tốt nhất chính là kéo người xuống nước, nhìn như là đối với người rất tốt, kỳ thật là dùng người giúp hẳn chặn tên bản lĩnh, người còn ngốc mà không biết, bị hẳn chơi đùa xoay quanh!”

“Người hiện tại cẩn thận giấu lại, ngày đó hẳn có lợi dụng người hay không? Có phải vì người ở trong triều lập đối địch hay không?”

“Còn có nói cái gì ta phải người đi Bắc bộ giết hẳn, chứng nhân đâu? Thích khách kia hiện giờ không phải cũng chạy thoát sao?” Chử Dịch Cẩn tê thanh nói: “Người giấu lại, cá tính Lăng Tiêu như vậy nếu bị thích khách làm bị thương, hẳn sao có thể không đem tồ tông mười tám đời của thích khách kia đào ra quất xác? Còn có thể để người chạy thoát? Các quan viên Bắc bộ của người đều là thùng cơm? Một thích khách quan trọng như vậy mà không giam giữ được, cũng chỉ người có thể tin tưởng! Những chuyện khác ta đều nhận, chuyện này người đánh chết ta ta cũng không nhận! Chử Dịch Phong! Người mở to hai mắt xem xem, mỗi ngày ở trên giường tiện nhân kia cùng người a đùa kỳ thật là cái thứ gì!”

“Hôm nay hẳn có thể tự mình hại mình tới kích người cùng huynh đệ của mình động thủ, ai biết ngày mai có thể lừa gạt người giết luôn mẫu hậu? Người cho rằng hẳn vì yêu người nâng đỡ người đến ngày hôm nay? Ha ha..... Nào biết hẳn có phải muốn mình làm Hoàng đế? Thái Tổ..... Tiên đế..... Từ nay về sau, này giang sơn này trở thành của họ Lăng..... Ha ha.....”

Lăng Tiêu vội vàng chạy tới Tông Nhân phủ nghe được những lời tru tâm chi ngôn này. Lăng Tiêu không cho bất luận kẻ nào thông truyền mình đứng ở ngoài cửa, cũng ra lệnh cho Lý Duyên Niên ra bên ngoài cách xa mười trượng. Lăng Tiêu mạnh mẽ nén nhịn ý muốn trong lòng muốn đem Chử Dịch Cẩn thiên đao vạn quả, nhắm mắt, ra lệnh cho mình không được đánh gãy lời nói của Chử Dịch Cẩn.

Chử Dịch Cẩn nói rất khó nghe, nhưng rất có sức thuyết phục, càng đừng nói hẳn nói không ít chuyện đều là thật sự. Lăng Tiêu trong lòng minh bạch, mình hôm nay có thể ngăn trở Chử Dịch Cẩn, không cho Chử Dịch Phong nghe những lời này nhưng chỉ cần Chử Dịch Phong kể vị, những lời đồn đãi vớ vẩn như thế này sẽ không dứt, những chuyện hãm hại này lần sau so lần trước càng hung ác hơn, cảm thẳng vào tình cảm giữa mình và Chử Dịch Phong.

Lăng Tiêu đánh cuộc, hẳn đánh cuộc sự tín nhiệm của Chử Dịch Phong đối với mình.

“Nhị đệ..... mình bạch chưa?” Chử Dịch Cẩn gần như điên cuồng, cười nhạo nói: “Ta là hẳn người hại người, nhưng Lăng Tiêu cũng không hại người cũng không lừa gạt người sao, đây chỉ là những chuyện ta biết đến, còn chuyện ta không biết sẽ có bao nhiêu? Ta tự nhận mình có chút đầu óc cũng đâu không lại hẳn, càng không nói đến là người! Người chính là một quân cờ trong tay hẳn, người làm sao biết hẳn thật sự đối với người có tình?”

Chử Dịch Phong trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc thấp giọng nói: “Ta biết.”

“Người biết cái gì?” Chử Dịch Cẩn vừa rồi nói một hơi dài lúc này hồng hộc thở phì phò, giống như một con sài lang tuổi già sinh bệnh.

“Ta biết Lăng Tiêu đã lừa gạt ta..... Có lẽ trước kia cũng hại qua ta.....”

Chữ Dịch Cẩn khặc khặc cười quái dị, gật đầu cười nói: “Đúng rồi, người hiểu được rồi để ta nói cho người. ....”

“Nhưng như vậy thì làm sao?” Chữ Dịch Phong nhàn nhạt nhìn Chữ Dịch Cẩn: “Nếu như Lăng Tiêu hấn gạt ta hại ta, thì như thế nào?”

Chữ Dịch Phong thật sự không rõ đại ca của mình rốt cuộc là muốn thế nào, trầm giọng nói: “Ta chưa bao giờ đã lừa gạt hấn, nhưng ta biết hấn đã lừa gạt ta, hấn cũng nói qua, hơn nữa không chỉ nói một lần, vậy thì lại làm sao?”

“Có thể gạt ta thì thế nào? Có hại ta thì thế nào? Ta không so đo, Đại ca sao phải vì ta so đo!”

“Ta cùng với Lăng Tiêu hiểu nhau không phải một năm hai năm, hấn đối với ta như thế nào ta rõ ràng hơn bất cứ ai, không cần các người nói cho ta biết, ta so với thường nhân có ngực hơn một chút nhưng tốt xấu ta vẫn hiểu.”

“Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nói. .... là hấn gạt ta, hấn lừa ta rất nhiều, nhất định cũng là vì tốt cho ta, có thể bởi vì biết ta không hiểu không muốn làm ta lo lắng, nếu không, có thể sự tình nguy hiểm hấn sợ ta lo lắng, nói như vậy, gạt ta cũng đều là vì muốn tốt cho ta. ....”

Chữ Dịch Cẩn cũng không nghĩ tới Chữ Dịch Phong sẽ suy nghĩ như vậy, tê thanh nói: “Người đây là dùng cái luận điệu gì. .... Chẳng lẽ, chẳng lẽ người thích hấn lừa người hại người sao?”

Chữ Dịch Phong tự giễu cười: “Hấn hại ta? Đừng nói bị hấn hại, nếu hấn muốn mạng của ta ta cũng cho hấn, ta cũng sẽ không trách hấn may mắn, Đại ca, ta hiểu được, người từ đầu muốn ly gián chúng ta, đáng tiếc không được, ta không để bụng những chuyện này.”

Chữ Dịch Phong đầu óc rất đơn giản, nhưng chính vì đơn giản mới không rơi vào bẫy rập của Chữ Dịch Cẩn. Y thật sự không rối rắm, hiện tại bị Chữ Dịch Cẩn nói những lời này chẳng những trong lòng không khó chịu lại càng muốn gặp Lăng Tiêu, không muốn trì hoãn thời gian, nhìn Chữ Dịch Cẩn ngồi trên mặt đất vẻ mặt không thể tin tưởng, liếc mắt một cái, nói: “Người muốn sống ở chỗ này thì cứ ở, ta sẽ không để người chết, nên cho những gì người cần ta đều sẽ cho người, người nếu mình bạch thì hãy sống cho tốt. ....” Nói xong y xoay người rời đi.

Chữ Dịch Cẩn thấy Chữ Dịch Phong cư nhiên không có tức giận, ngược lại như là mình bạch ra chuyện gì. ....

“Ha ha. .... Ha ha. ....” Chữ Dịch Cẩn trong lòng trông cậy chuyện kích động này sẽ chia rẽ hai người bọn họ nhưng chỉ trong một khắc đã tan biến, nhin không được phát cuồng, ở trong phòng chạy loạn rồi cất tiếng cười to.

Chữ Dịch Phong ra khỏi Tông Nhân phủ lên cỗ kiệu lập tức hồi phủ, hiện tại y miễn tâm miễn ý đều là Lăng Tiêu, y muốn nhanh nhìn thấy Lăng Tiêu, không phải vì chuyện Chữ Dịch Cẩn nói hôm nay, y chỉ muốn nói những lời mà mấy ngày trước y chưa kịp nói với Lăng Tiêu: Cho dù huynh có gạt ta, nhưng ta cũng chỉ tin có một mình huynh.

Chữ Dịch Phong tin nhiệm không phải vì nghe những lời Lăng Tiêu nói, y tri độn cũng biết những gì Lăng Tiêu nói với y không hoàn toàn là sự thật, y tin nhiệm chính là con người Lăng Tiêu, y tin nhiệm chỉ vì Lăng Tiêu đau y toàn tâm mà yêu y.

Bởi vì người khác một câu hai câu châm ngòi mà cùng ái nhân đồng sinh cộng tử khởi lên hiềm khích, Chữ Dịch Phong có ngực cũng không làm ra loại chuyện này. Chữ Dịch Phong trong lòng thậm chí có chút ngọt ngào, Lăng Tiêu có lừa y cũng làm lòng y nhẹ nhàng một chút đi.

Chữ Dịch Phong đi kiệu tự nhiên không nhanh bằng Lăng Tiêu cười khoái mã. Trở lại Anh vương phủ Lăng Tiêu sai người chuẩn bị tốt cơm chiều, Chữ Dịch Phong vào phủ thay đổi xiêm y, nhìn thấy ái nhân mà trong lòng mình luôn nhớ tới.... thật tốt nha.

Hai người ăn cơm xong như cũ vẫn cùng đi vào phòng trong ở trên giường uống trà nói chuyện. Lăng Tiêu sai người lấy trái cây ướp băng tới cho Chữ Dịch Phong ăn, Chữ Dịch Phong ăn mấy trái dâu tây, cầm quả nho lột vỏ cho Lăng Tiêu ăn, nghĩ nghĩ nói: “Chuyện mấy ngày hôm trước hôm nay ta đột nhiên mình bạch.”

“Cái gì?” Lăng Tiêu cúi đầu ngậm lấy quả nho Chữ Dịch Phong đưa đến, ôn nhuận dùng môi cọ qua ngón tay của Chữ Dịch Phong làm đầu ngón tay của Chữ Dịch Phong hơi tê ngứa, nhưng y vẫn tiếp tục lột vỏ một quả nho nữa, nói: “Ngày đó huynh nói cũng sẽ gạt ta, ta suy nghĩ cẩn thận, chuyện này cũng không có gì, ta vẫn tin huynh.”

Chữ Dịch Phong cười cười nhìn Lăng Tiêu, từ nhỏ đến lớn, y thật sự là, thật sự là quá thích Lăng Tiêu, cho nên mặc kệ Lăng Tiêu như thế nào, tâm ý của y đều sẽ không thay đổi.

Lăng Tiêu rũ mắt không nói gì, chỉ cúi đầu, trân trọng trân trọng lại trân trọng hôn lên môi Chữ Dịch Phong. ....

Không ai biết hôm nay ở Tông Nhân phủ khi hấn nghe được Chữ Dịch Phong nói những lời nói kia có bao nhiêu chấn động, hôm nay ngay từ đầu hấn thật sự bị dọa, hấn sợ Chữ Dịch Cẩn nói ra những chuyện không nên nói, hấn sợ Chữ Dịch Phong biết mình làm những việc xấu xa sẽ cùng mình ly tâm, hấn vì Chữ Dịch Phong moi tìm đào phôi nhiều năm như vậy, trong lòng vẫn luôn có ma chướng, sợ Chữ Dịch Phong biết hết mọi việc sẽ căm hận mình, rời khỏi mình.

Nhưng hôm nay Chữ Dịch Phong đã cho hấn một liều thuốc thành thoi.

Y nói, lừa ta hại ta thì như thế nào? Ta không so đo. Y nói, Lăng Tiêu gạt ta cũng là vì tốt cho ta. Y nói, đừng nói bị hấn hại, cho dù là hấn muốn mạng của ta, ta cũng cho hấn.

Không ai biết một khắc kia Lăng Tiêu ở ngoài cửa đỏ hốc mắt, ở trên chiến trường khi đối mặt ba mươi vạn đại quân hấn chưa từng sợ hãi, lúc ở triều

đình một mình cùng Tiên đế và Tuệ vương chu toàn đoạt quyền hấn cũng chưa từng sợ hãi, mà một khắc Chữ Dịch Phong trầm mặc kia trong lòng hấn lại sợ hãi, hấn sợ Chữ Dịch Phong bởi vì những lời nói của Chữ Dịch Cẩn mà dao động. Khổ nhất không phải địch nhân tàn khốc, mà là ái nhân của mình quyết liệt.

Nhưng tiểu tướng quân của hấn lại một lần nữa làm cho hấn kinh hãi, y nói, y chưa bao giờ so đo.

Khi đó Lăng Tiêu đã biết, cho dù về sau lộ trình gian nan, cho dù về sau hai người đối mặt với khiêu chiến nhiều hơn lớn hơn nữa hấn cũng sẽ không lo lắng, hấn có thể bừa bãi thi triển, làm càn ở trên mảnh đất này thành lập kế hoạch mưu lược bá nghiệp vĩ đại của hấn, bởi vì ở phía sau hấn có vị Đế vương đối với hấn tin tưởng không nghi ngờ.

Nhiều năm về sau mọi người sẽ minh bạch, có lẽ trước khi kế vị thành tựu của Chữ Dịch Phong là nhờ Lăng Tiêu, nhưng sau khi kế vị thành tựu của Lăng Tiêu là nhờ Chữ Dịch Phong.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 89

Sau khi Chữ Dịch Phong gặp Chữ Dịch Cẩn thì ngày hôm sau Chữ Dịch Cẩn ở Tông Nhân phủ thất cổ chết.

Trong lòng mọi người phỏng đoán, Chữ Dịch Cẩn chết như thế nào? Thật là tự sát? Hay còn nguyên nhân gì khác..... Tất cả mọi người hoài nghi nhưng không ai dám nói cái gì. Rốt cuộc do lúc trước Chữ Dịch Phong làm chuyện tốt, khi mọi người đều đề nghị muốn giết Chữ Dịch Cẩn tạ tội thì Chữ Dịch Phong dốc hết sức bảo toàn tính mạng của hấn, hiện giờ Chữ Dịch Cẩn đã chết, hiển nhiên là do hấn tự sát.

Chữ Dịch Phong biết không nói gì thêm, Chữ Dịch Cẩn cả đời này vốn làm người không tốt, hiện tại Hoàng hậu cũng không cứu hấn, mọi điều tâm niệm của hấn tan theo làn khói nên hấn muốn tự sát cũng có khả năng, nhưng Chữ Dịch Phong cũng biết là, ngày ấy ban đêm Lăng Tiêu từng đi Tông Nhân phủ một chuyến.

Chữ Dịch Phong không hỏi Lăng Tiêu có phải hấn đã giết không, người đã chết, Lăng Tiêu nói Chữ Dịch Cẩn tự sát, vậy tất nhiên là tự sát. Rốt cuộc là chuyện như thế nào, đại khái chỉ có Chữ Dịch Cẩn đã chết và Lăng Tiêu mới biết.

Hoàng hậu ở trong cung nghe nói tin dữ cũng rất bình tĩnh, cái gì cũng không nói, chỉ truyền lệnh xuống cho người đi thông báo Chữ Dịch Phong để y liệu lý tang sự, mình thì nói không thoải mái trở về tẩm cung.

Tang sự của Chữ Dịch Cẩn, Chữ Dịch Phong cho nhiều ưu đãi lớn, hết thấy đều ấn theo nghi lễ dành Thân vương xử lý, còn khôi phục phong hào Tuệ vương cho hấn, chỉ là hiện giờ đang có tang Tiên đế, hết thấy chỉ có thể giản lược.

“Hiện tại trong triều đã bình định không sai biệt lắm, ngoài thành đại quân vẫn nên sớm phái trở về, tuy nói bên kia Khương Hồ sẽ không làm gì nhưng rốt cuộc lòng ta không bỏ xuống được.” Lăng Tiêu lấy thăm mông tới bao Chữ Dịch Phong lại rồi kêu người bên ngoài vào đem bốn tấm mang ra ngoài.

Chữ Dịch Phong như một con chó con bị ướt cuộn mình ở trong thảm nằm trên giường, nghĩ nghĩ nói: “Ta cũng nghĩ tới, được..... Đem những thân binh ta tự tay huấn luyện lưu lại một vạn người, còn lại phái trở về Bắc bộ, vẫn là do Ô Kích và Nghiêm Sư mang đi.”

“Vậy biên chế trước kia như thế nào?” Lăng Tiêu nhìn mọi người dọn dẹp xong, lấy bình phong che lại, Bích Hà cho người thay đổi hai chậu băng, lúc này bọn nha đầu trong phòng mới lui ra.

Chữ Dịch Phong ngáp một cái, lấy khăn lau nước trên mặt nói: “Ý tứ của huynh thế nào? Không muốn phế đi biên chế?”

Lăng Tiêu đương nhiên không muốn, ngày sau Chữ Dịch Kỳ và Chữ Dịch Diễm phong vương hấn cũng sẽ không cho bọn họ đi Bắc địa, nơi đó hấn và Chữ Dịch Phong bỏ quá nhiều tâm huyết, vì vậy tất nhiên không cam lòng, nhưng sau khi đăng cơ Anh vương cái phong hào này cũng sẽ hóa thành lịch sử, giữ lại biên chế trước kia rốt cuộc cũng không thích hợp.....

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu chờ ý của hấn, Lăng Tiêu cười: “Nghĩ không ra thì không nghĩ, cứ giữ lại biên chế trước kia, Hiền Hách Sa và Anh vương phủ cũng không cho động đến cứ như vậy đi, ai có ý kiến gì tới nói với ta.” Hấn thật ra cũng muốn nhìn xem ai dám phản đối.

Chữ Dịch Phong ha ha cười: “Chuyện này cứ tính như vậy..... cũng được, nghe theo huynh, trước cứ như vậy đi.”

“Ân, mình chính là đương gia còn sợ cái gì, muốn làm như thế nào thì làm như thế đó.” Lăng Tiêu trong lòng cũng buồn cười, mình hiện tại giống như đại vương sơn tặc vậy. Lăng Tiêu lấy tráp điểm tâm tới, ngày hôm trước mua cho Chữ Dịch Phong hạc đào tổ gặp tình thế cấp bách không biết ném đi đâu, hôm nay sớm ra lệnh người đi mua lại, Chữ Dịch Phong nhìn cái tráp trong tay Lăng Tiêu cái mũi giật giật, nói: “Đây là..... Hạc đào tổ?”

“Mùi chó.....” Lăng Tiêu ngồi trên giường mở nắp ra, cầm một khối đút cho Chữ Dịch Phong: “Sợ đệ thấy được ăn nhiều thì chậm trễ bữa cơm chính nên không lấy ra, thêm cái này?”

Chữ Dịch Phong liền ngậm lấy hạnh đào tó trong tay Lăng Tiêu, cười: “Sớm thêm cái này, vẫn là của Hương Mãn Viên?”

“Ân, biết đệ sẽ nhận ra nhà này làm” Lăng Tiêu lấy kẹo đậu phộng ăn, cười nói: “Một nhọc không?”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu: “Có chút..... Mấy ngày này giữa trưa cũng không thể nghỉ một lát, huynh một sao? Hôm nay huynh cũng không nghỉ ngơi..... Ai.. vừa lúc mới tắm xong, ta giúp huynh xoa xoa đi, ...”

Chữ Dịch Phong xoa xoa tay, lấy thăm ra đi xuống mặc áo trong, Lăng Tiêu đi theo y vào phòng trong. Chữ Dịch Phong lấy được đưa tới, cười nói: “Ta giúp huynh xoa xoa, bảo đảm buổi tối hôm nay huynh ngủ ngon, tới đây.....”

Lăng Tiêu cười đem áo trong cởi ra tới nằm trên giường, Chữ Dịch Phong lấy chút được để vào trong lòng bàn tay xoa cho nóng, lên giường chậm rãi xoa ấn lên cổ Lăng Tiêu. Đầu tiên Lăng Tiêu cảm giác thấy hơi đau, lúc sau mới thoải mái, trên tay Chữ Dịch Phong có mấy chỗ có vết chai mòng, đó là kết quả y hàng năm luyện thương luyện đao nhưng xoa xoa ở trên người Lăng Tiêu làm Lăng Tiêu cảm thấy thực thoải mái, thực kiên định.

Ngày ấy sau khi hai người nói ra hết chuyện trong lòng chỉ cảm thấy càng gần gũi với nhau hơn, Chữ Dịch Phong là người tích phúc, từ nhỏ đến lớn ai thương y nhất trong y lòng rõ ràng, y trầm mê Lăng Tiêu sùng ái, nhưng cũng không kiêu căng, tâm tư hai người như một mà Lăng Tiêu chỉ ngại không cho Chữ Dịch Phong đủ nhiều.

Chữ Dịch Phong không dám dùng lực quá lớn, kiểm chế sức lực làm cho Lăng Tiêu thoải mái, cười nói: “Thế nào? Ta tay nghề không tồi đi?”

“Thưởng.....” Lăng Tiêu ngồi dậy ôm Chữ Dịch Phong nằm xuống, sủng ái hôn ấn đường của Chữ Dịch Phong, rồi hôn dần xuống dưới, thấy trên người Chữ Dịch Phong chỉ mặc áo trong, mắt càng tối sầm xuống, lại trộm từ phía sau đi vào cơ thể y.....

Chuyện điều động quân đội Chữ Dịch Phong toàn quyền phụ trách, Lăng Tiêu không có nhúng tay, chỉ lên tìm Ô Kích một lần, nói mình có một thân thích nhà vốn là ở Hiền Hách Sa.

Mong lúc Ô Kích trở về nhân tiện cho người đó đi cùng.

Ô Kích không có hỏi nhiều, cười cười đáp ứng, hiện tại Lăng Tiêu cảm quyền, cho bọn hắn chỗ tốt quá nhiều, Ô Kích cảm thấy đầy đủ, lần này trở về Bắc địa cũng là chính hắn thỉnh cầu. Nghe Lăng Tiêu nhờ một việc nhỏ như vậy tự nhiên đáp ứng.

Lăng Tiêu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, có Ô Kích và mười vạn đại quân bảo hộ Chúc Dư trở về Bắc địa, cũng coi như là mình trả chút tình nghĩa cho Khương Hồ

Lăng Tiêu hiện không có tiện gặp Chúc Dư, chỉ cho Sử Phái đi tìm y nói, nếu y tin hẳn, chờ sau khi đưa tang Tiên đế thì đi theo Ô Kích và đại quân trở về phương Bắc, nơi đó có người vẫn luôn chờ y, đáp ứng chuyện của y sau khi Chữ Dịch Phong đăng cơ tự nhiên sẽ thực hiện; nếu không tin vậy cứ ở Hoàng thành chờ đến khi tận mắt nhìn thấy thấy Hiền Vương vào Hoàng lăng thì trở về cũng được.

Chúc Dư tất nhiên là tin nhiệm Lăng Tiêu, y biết Lăng Tiêu để mình đi theo Ô Kích và đại quân trở về cũng là có thâm ý. Năm đó y từng vì Trương Kế chiêu hồi quân sĩ, đại khái bây giờ còn có không ít người nhớ kỹ, nhưng Lăng Tiêu cho mình một thân phận “thân thích” mặc kệ sẽ có bao nhiêu người nhớ rõ mình cũng không sợ. Hiện tại Lăng Tiêu nói y là ai thì tự nhiên y là người đó, ngày sau ở Bắc bộ sinh hoạt cũng yên tâm một chút.

Chúc Dư trong lòng cảm tạ Lăng Tiêu suy nghĩ chu đáo, gật đầu nói với Sử Phái: “Vậy thay ta tạ ơn Tiểu Hầu gia đi, ân tình Tiểu Hầu gia ta đều ghi tạc trong lòng, thù hata của ta sẽ để lại cho Tiểu Hầu gia, ta lần này đi không biết còn có thể trở lại Hoàng thành hay không, sau này..... Những người này ủy thác nhờ người chăm sóc.”

Sử Phái gật gật đầu: “Không dám, một năm này chúng ta cùng kề vai sát cánh không thể nào ai chăm sóc ai, mong rằng Chúc thiếu gia sau này tự bảo trọng lấy thân, đừng để cho chủ tử lo lắng.”

Chúc Dư cười: “Nói với chủ tử người về sau ta sẽ sinh sống thật tốt.”

Chúc Dư đã hoàn thành chuyện của y ở Hoàng thành, nơi này vốn là quê nhà của y, đáng tiếc Chúc Dư một chút cũng không lưu luyến, đại thù đã báo, ái nhân còn ở đâu mạn chờ đợi, hiện tại y chỉ nghĩ sớm một ngày xong việc ở nơi này để trở về, trở lại địa phương mà y từ nhỏ lớn lên.

Còn có mười ngày trước khi đưa tang Tiên đế, phía trước vội vàng đưa quân đi mà hiện giờ Chữ Dịch Phong lại hay bị Hoàng hậu kêu đến nói chuyện, không biện pháp không ít chuyện Lăng Tiêu phải đích thân giải quyết. Hôm nay đang lúc bận rộn thì người của Thọ Khang Hầu phủ tới, Chương công công thấy là người của Thọ Khang Hầu phủ cũng không dám cản trở, vội vàng đi thông báo, Lăng Tiêu kêu người tới gặp. Người tới là một quan sự trong phủ, hỏi: “Làm sao vậy? Trong phủ có việc?”

“Chúc mừng Nhị thiếu gia.. chúc mừng, đại hi.....” Người tới cười nói: “Là nhị cô nãi nãi sinh, cho người truyền tin vui tới quý phủ, mẫu tử bình an, một ca nhi một tỷ nhi, đều rất khỏe mạnh!”

“Thật sự?” Lăng Tiêu cũng nhin không được đứng lên, cười nói: “Ta nghe nói có thể là song sinh không nghĩ tới lại là một đôi long phượng.”

Người tới cười nói: “Hiện tại ở phủ thông gia và quý phủ của ta đều rất vui mừng, đại nãi nãi đã mang theo người đi thăm, thái gia bảo tiểu nhân tới nói

cho Nhị thiếu gia cái tin này, có rảnh thì đi về nhà một chuyến, nếu thật sự công việc quán thân không bỏ được thì cũng không sao, ba ngày sau lại đi cũng được, dù sao hôm nay đi cũng không gặp được nhị cô nãi nãi và ca nhi tỷ nhi.”

“Không cần, ta tức khắc liền đi.” Lăng Tiêu ra lệnh những người ở thư phòng lui về, theo tập tục hôm nay đi xác thật không thể gặp hai mẫu tử, nhưng Lăng Tiêu vẫn muốn đi xem một cái, một là trong lòng hắn rất vui mừng, hai là hiện tại những người trong hoàng thành đều đang nhìn mình, chính thái độ hiện tại của mình có thể quyết định địa vị của Lăng Trĩ trong mắt các quý tộc ở Hoàng thành.

Lăng Tiêu sai người đi khó phòng lấy lễ vật hắn đã sớm vì Lăng Trĩ và bọn nhỏ chuẩn bị ra rồi kêu người chuẩn bị cỗ kiệu tức khắc liền đi.

Trong Thi phủ hiện tại rất náo nhiệt, phu nhân thái thái đều ra phía sau, phía trước là do Thi Trà Thành và Đại ca hắn chiêu đãi, thấy Lăng Tiêu tới vội vàng ra đón, phía sau Thi Chính nghe thấy cũng vội chạy tới, cười nói: “Rốt cuộc là cũng thương muội muội nhất, nghe tin là vội chạy đến.”

Lăng Tiêu cười, hỏi: “Trĩ nhi có khỏe không? Thân mình có chịu nổi?”

“Đều tốt đều tốt.” Thi Chính mời Lăng Tiêu ngồi xuống, sai người lo pha trà, cười nói: “Con dâu này của ta có phúc nhất, nhìn xem. .... Lập tức thêm nam lại có thêm nữ!” Thi Chính hiện giờ có thêm hai vị tôn nhi rất vui vẻ dường như trẻ thêm vài tuổi, nếu không phải hiện giờ ở đang trong quốc hiếu hắn hận không thể đại yến ba ngày mới thỏa mãn.

Thi Trà Thành mới làm cha, trên mặt ý mừng càng không che dấu được, cười nói: “Phu nhân hiện tại tinh thần không tồi, Hoàng hậu nương nương phái tới các ma ma rất đắc dụng, mấy tháng nay hợp với lần sinh sản này cũng chưa chịu đau khổ lắm, lúc này đã tỉnh, còn dùng chút cháo.”

“Vây là tốt rồi.” Lăng Tiêu sai người đem lễ đưa lên, cười nói: “Thông gia đừng chê cười, từ khi biết Trĩ nhi có mang mấy thứ này ta đã chuẩn bị trước, không đáng giá cái gì, chỉ là một chút tâm ý của người làm ca ca này.”

Ở giữa sảnh đường các lễ vật của khách đưa tới kết hợp với danh mục quà tặng đặt cùng nhau, lễ vật của Lăng Tiêu tất nhiên là nổi bật hơn tất cả.

Kỳ thật lúc đầu Lăng Tiêu cũng không định mang tới nhiều như vậy, hắn biết Lăng Trĩ mang thai song sinh chỉ nghĩ một đôi nam hài nhi hoặc là một đôi nữ hài nhi, trước khi sinh ra không thể biết nam hay nữ, đơn giản hắn chuẩn bị hai phần lễ, chỉ nghĩ sau khi biết nam nữ sẽ tặng một phần, ai ngờ Lăng Trĩ phúc khí lớn như vậy, lại dường ra một đôi long phượng. Lăng Tiêu đơn giản đem toàn bộ lễ vật chuẩn bị sẵn đưa tới, dù sao hắn cho Lăng Trĩ từ trước đến nay không ngại nhiều.

Đang nói chuyện bên ngoài truyền người trong cung tới, mọi người vội vàng ra đón, nữ quan và các ma ma đi vào chúc mừng, cười nói: “Nương nương đã biết cao hứng khó lường, vội vàng bảo chúng ta chuẩn bị tốt lễ tặng đem tới, còn nói để nhị nãi nãi dường cho thật tốt, chờ hết thời kỳ ở cử tiền cung, nương nương còn có chuyện cùng nhị nãi nãi nói.”

Thi Chính vội vàng quỳ cảm tạ Hoàng hậu nương nương ân điển, và cũng cảm tạ các ma ma trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 90

Đợi cho Lăng Trĩ sinh hạ hài tử đến ngày thứ ba, thì không ít người đến Thi phủ chúc mừng, tuy là đang trong quốc tang nhưng hiện giờ giá trị con người của Lăng Tiêu ngày càng cao, trong Hoàng thành người cùng Thi phủ có một chút quan hệ đều tới tỏ vẻ một phen, cho Lăng Trĩ đầy đủ mặt mũi. Lăng Tiêu cùng phu thê Lăng Hiên sáng sớm liền tới chúc mừng.

P phía trước náo nhiệt Lăng Tiêu cùng mọi người hàn huyên một lúc rồi đi vào hậu viện.

Gian trong cũng là một trận hoan thanh tiểu ngữ, Lăng Tiêu ở bên ngoài để bọn nha đầu thông truyền một tiếng, bên trong Kinh Ngọc cười nói: “Ca ca muội từ khi biết mẫu tử của muội bình an rất là cao hứng, để các nhũ mẫu ôm ca nhi tỷ nhi đi cho đệ ấy nhìn xem?”

Lăng Trĩ cười, mỉm cười nhìn nhũ mẫu ôm hai hài tử của mình đứng trước giường nói: “Không cần, để ca ca vào đi, chúng ta từ nhỏ tình cảm rất tốt, hiện tại cũng không cần câu nệ lễ tiết.” Kinh Ngọc nghe xong nhìn về phía các phu nhân các nãi nãi còn trẻ trong phòng, mọi người hiểu ý theo đại tẩu Lăng Trĩ đi ra ngoài.

Kinh Ngọc sợ huynh muội hai người gặp mặt mình ở đây không tiện, tùy ý nói đùa vài câu, khẽ vuốt trang sức trên đầu, gật đầu cười nói: “Thái thái của ta cũng lại đây, vừa rồi mới gặp mặt, đang ở bên kia cùng bà bà nói chuyện, ta cũng qua góp thêm náo nhiệt.”

“Ân, muội không đi qua được, đại tẩu từ thay muội nhận lỗi, cảm tạ Kinh thái thái tới thăm.” Lăng Trĩ cười cười: “Tẩu tử không có việc gì cũng thường tới chơi, lần tới mang theo Vân nhi lại đây đi, hai tháng này muội không đi ra ngoài được, cũng đã lâu không gặp nó, nó vẫn khỏe chứ?”

Kinh Ngọc cười cười: “Rất khỏe, nghe nói ta tới thăm tiểu cô cô còn một hai đôi đi theo, ta nghĩ ở đây việc nhiều, nó là tiểu hài tử ta lại không rảnh lo nên không mang theo nó, lần tới ta dẫn nó đến cho muội nhìn xem.”

“Được đó, cô tổ mẫu và muội đều rất thích nó.” Lăng Trĩ cười, Kinh Ngọc lại thấp giọng thân thiết dặn dò vài câu rồi đi.

Lăng Tiêu lúc này mới tiến vào, cười nói: “Vất vả cho muội muội.”

Lăng Trĩ gật đầu cười, bảo nữ mẫu đem hai đĩa nhỏ ôm tới cho Lăng Tiêu xem. Lăng Tiêu nhẹ nhàng sờ khuôn mặt hai đứa nhỏ, cười nói: “Đều rất đẹp, cũng không có nhăn nheo, tỷ nhi rất giống bộ dáng muội khi còn nhỏ.”

“Lại trêu ghẹo muội.” Lăng Trĩ cười: “Mau ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một lát.”

Lăng Tiêu ngồi xuống cẩn thận quan sát thần sắc Lăng Trĩ, cảm thấy yên tâm: “Một tháng này vẫn phải cẩn thận điều dưỡng, hiện giờ thân thể tốt nhưng không thể để lạnh, phải nghe các ma ma nói, đừng để thân mình không khỏe.”

“Biết, lời này mấy ngày gần đây nghe không biết bao nhiêu lần.” Lăng Trĩ nhìn những người hầu hạ trong phòng, nhàn nhạt nói: “Hôm nay thời tiết nóng, đừng đứng ở chỗ này, các người cũng hầu hạ nửa ngày rồi, đi ra ngoài uống một ngụm trà rồi trở về đây cũng được.”

Các nha hoàn bà tử biết ý, vội vàng lui ra ngoài, ở bên ngoài hầu hạ.

“Làm sao vậy?” Lăng Tiêu nhíu mày nhướn lên hỏi: “Có chuyện muốn nói với ca ca? Trong phủ có người khi dễ muội?”

Lăng Trĩ nhìn không được cười rộ lên: “Hiện tại ca ca ở bên ngoài muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ai còn dám khi dễ muội? Muội có chuyện khác muốn nói.....”

Lăng Trĩ nhẹ hợp lại cổ tay áo, như là không biết mở miệng thế nào, một lát sau nói: “Đã nhiều ngày muội tuy ở trong phủ, nhưng loáng thoáng nghe thấy..... Tuệ vương gia đã qua đời phải không?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Đúng vậy.”

Lăng Trĩ khe khẽ thở dài: “Chuyện lúc trước muội không hiểu cũng không dám cùng ca ca nói cái gì, cô tổ mẫu cũng đã sớm dạy dỗ muội, mặc kệ những thái thái, các tiểu thư nịnh hót muội như thế nào muội cũng không thể đáp ứng điều gì, chính vì sợ ca ca khó xử, nhưng hiện tại.....”

“Muội muội muốn nói cái gì cứ nói thẳng ra.” Lăng Tiêu thật ra không có gì khó xử, Lăng Trĩ giả đi ra ngoài thì cũng là muội muội của hắn, một người vinh thì cả nhà đều vinh, mình đi lên càng cao địa vị của Lăng Trĩ cũng càng cao, chỉ là sẽ có một ít phiền toái cũng theo đến, có những người ở trước mặt hắn nói không nên lời, đi cầu Lăng Trĩ cũng là bình thường. Lăng Tiêu chỉ cho rằng Lăng Trĩ là nể mặt mũi đáp ứng điều gì rồi, cười nói: “Là có người cầu muội điều gì?”

Lăng Trĩ, cười khổ: “Ca ca hiểu lầm, muội nào dám như vậy, là muội tự mình xin ca ca một ân điển thôi, chính là..... Chính là Tuệ vương phi.....”

“Tuệ vương phi Chân Bình Chi..... Cùng với muội lúc còn ở khuê trung quen biết, chỉ là khi đó cũng không phải rất thân, sau này xuất giá gặp mặt cũng nhiều hơn một chút.” Lăng Trĩ thấy sắc mặt Lăng Tiêu không đổi, trong lòng càng kiên định, nói tiếp: “Vương phi làm người không tồi, hiền lương thực đức không thiếu, đãi nhân cũng thực thân thiết..... Nàng lúc trước có tiểu Hoàng tôn, lớn hơn Vân nhi một chút, sau lại có mang trước muội một tháng, tính ngày tháng hiện tại phỏng chừng đã ra ở cũ, chỉ là hiện tại Tuệ vương phủ rất loạn, muội lo lắng..... Là nam hay là nữ muội cũng không biết.....”

“Hai tháng trước là lần cuối cùng muội nhìn thấy nàng, khi đó nàng vẫn là Vương phi thấy muội bụng cũng lớn trêu ghẹo muội nói về sau muốn định thân kết thông gia với nhau.....” Lăng Trĩ lắc đầu, than nhẹ: “Muội tuy là nữ tặc nhân gia, nhưng chuyện phía trước vẫn biết một ít, Tuệ vương gia cùng Anh vương gia không hòa hợp nên muội không biết tại sao Vương phi lại nói như vậy, hưởng hô muội cùng với Vương phi mặt trên có phụ mẫu phía dưới có phu quân, nàng lại mang thai phượng tử long tôn, khi nào đến lượt chúng ta định ra những việc này, muội coi như lời nói vui đùa không để tâm.”

“Ai ngờ sau đại yến chúng ta ở hoa viên lại gặp, khi đó bên cạnh không có những người khác, chỉ có chúng ta và bọn nha đầu, Vương phi lại nhắc tới việc này, ngôn thần cử chỉ không phải ở nói giỡn, bất chấp mặt mũi gần giống như cầu xin muội vậy..... làm muội không thể nào từ chối.” Lăng Trĩ cúi đầu, khi đó nàng nào biết Lăng Tiêu sẽ kéo quân tới Hoàng thành lúc ấy sớm bị bộ dáng của Vương phi dọa.

“Muội đáp ứng rồi?” Lăng Tiêu trong lòng vừa động, dù có đáp ứng rồi hắn cũng sẽ không đồng ý, ngày sau hài tử của Lăng Trĩ tất nhiên hắn sẽ giúp đỡ tìm một nhà thật tốt kết thông gia, sao có thể kết thân cùng với hài tử của Tuệ vương lưu lại.

“Không có, muội nào dám.” Lăng Trĩ khẽ than thở: “Ngày ấy muội động lòng là thật sự, ngày thường nhìn thấy Tuệ vương phi quyền cao chức trọng đã ngâm lên tiếng như vậy thật khó mà từ chối..... nhưng muội nói, hài nhi trong bụng là nam hay là nữ còn không biết, vả lại tương lai hôn sự của hài tử khi nào chúng ta có thể làm chủ, muội lại khuyên giải an ủi nàng một trận.....”

“Lúc sau nàng thần sắc cũng không tốt, nói ngày sau nếu có việc nhất định phải chiếu ứng hài tử của nhau. Muội thấy nàng thật sự đáng thương, liền đáp ứng, nói ngày sau nếu có thể giúp thì nhất định sẽ giúp.” Lăng Trĩ thở dài một hơi: “Có ai nghĩ đến hiện giờ lại là tình cảnh này, nghĩ đến nàng cũng vì hài tử của mình tìm một đường lui..... hiện giờ muội cũng có nhi nữ có thể hiểu được tâm tư của nàng. Các nam nhân ở phía trước đánh giết, nào biết đâu rằng nữ nhân ở phía sau phải gánh chịu những gì đâu.....”

Lăng Trĩ nhìn Lăng Tiêu cười: “Hiện tại nói với ca ca điều này cũng vô dụng, rốt cuộc tìm một tẩu tử cho muội thì ca ca sẽ hiểu, lại nói xa, là muội đang cầu tình với ca ca, hiện giờ Tuệ vương đã mất, ca cứ xem hắn là Đại ca của Anh vương cũng được, xem muội đang cầu tình ca ca cũng tốt, nếu không trở ngại xin ca giúp cô nhi quả phụ như nàng.”

Lăng Tiêu cười: “Có thể thấy được ta là đại nhân, hiện tại sao lại từ bi như nữ nhân. Ý của muội muội ca đã minh bạch, ca cũng không phải là người không phân biệt thị phi, mặc kệ Tuệ vương làm cái gì, Tuệ vương phi bất quá chỉ là một nữ tử, hai hài tử cũng còn nhỏ, không có trở ngại.”

Lăng Trĩ yên lòng: “Như thế muội đã an lòng.”

Lăng Tiêu lệnh cho người hầu hạ tiến vào, phân phó chuẩn bị cháo tổ yến cho Lăng Trĩ uống, an ủi nói: “Hiện giờ đúng ra là lúc muội phải nghỉ ngơi, không cần phải suy nghĩ đến những chuyện lung tung rối loạn, tịnh dưỡng tốt đi, hai đứa nhỏ đều có phúc, muội yên tâm.”

Có ca ca như vậy phụ quân lại là người có chí lớn, Lăng Trĩ đối với tương lai cũng yên tâm, cười nói: “Muội biết, hiện giờ đại sự đã định, về sau sẽ càng ngày càng tốt.”

Lăng Tiêu không tiện ngồi lâu lại nói trong chốc lát rồi đi ra phía trước.

Cách ngày Lăng Tiêu tiến cung thỉnh an Hoàng hậu khi đề ra chuyện của Tuệ vương phi Hoàng hậu suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Phong nhi là người rộng lượng, đã sớm cùng ta đề cập đến chuyện của Vương phi, ta cũng phải người tặng cho không ít đồ vật, nhưng. .... Con cũng biết, hiện tại chuyện này rất nhiều người đề ý, ta đối với nàng quá tốt chính là hại nàng, ta phải Khang ma ma qua khuyên giải an ủi nàng vài lần, nghe Khang ma ma nói nàng đã nghe lọt được một chút, hiện giờ ở trong phủ cũng rất tốt.”

Lăng Tiêu gật gật đầu, cười nói: “Di mẫu không cần quá mức lo lắng, chờ thêm một thời gian Vương gia sẽ ra mặt cùng với Vương phi và hai tiểu Hoàng tôn tiến cung thỉnh an, người nhìn tự nhiên sẽ an tâm.”

“Thật sao?” Hoàng hậu nghe những lời này trong lòng vừa vui lại vừa đau lòng. Lúc trước nàng biết Chử Dịch Phong cùng Chử Dịch Cẩn động binh sau đó biết sẽ mất đi một hài tử, làm hỏng sự tính toán của nàng từ trước đến giờ, lại không nghĩ đến cuối cùng Chử Dịch Phong lại đối xử tử tế với cả nhà Chử Dịch Cẩn như vậy.

“Tất nhiên là thật.” trong mắt Lăng Tiêu hiện rõ nhu mộ chi tình: “Hiện giờ Vương gia còn không thể tiến cung hiếu kính Di mẫu, kỳ thật trong lòng suốt ngày nghĩ đâu đâu.”

Hoàng hậu nghe xong gật gật đầu: “Phong nhi là người rất hiếu thuận, con cũng rất hiếu thuận. .... Đều nghe theo con, hôm qua đầu bếp mới làm điểm tâm cũng không tẻ lắm, con mang về cùng Phong nhi ăn đi.”

Lăng Tiêu mỉm cười tạ thưởng.

Hôm sau Lăng Tiêu tự mình chuẩn bị đồ vật đưa đến Tuệ vương phủ, hiện giờ trong phủ tuy là tiêu điều nhưng cũng may có Hoàng hậu vẫn luôn chiếu ứng, nhìn qua vẫn thấy an nhàn. Lăng Tiêu đem đồ vật giao cho quản sự của Tuệ vương phủ, cũng nói vài câu Chử Dịch Phong đối với đại tẩu cùng hai vị Hoàng tôn rất là nhớ mong vẫn. .... vốn định nói như vậy liền đi, ai ngờ quản sự đi vào hồi chuyện sau trở ra nói: “Tiểu Hầu gia, Vương phi nương nương nói. .... Nói muốn gặp tiểu Hầu gia.”

“Gặp ta?” Lăng Tiêu sững sốt, ngay sau đó trong lòng đối với Tuệ vương phi một chút thương tiếc cũng phai nhạt đi, nói: “Ta là ngoại nam, gặp Vương phi chỉ sợ không hợp tình lý, thỉnh Vương phi thứ tội, ta trước cáo từ.”

“Tiểu Hầu gia. ....”

Tuệ vương phi được bọn nha đầu đỡ bước ra khỏi đại bình phong bằng gỗ đàn hương, hơi hơi gật đầu: “Tiểu Hầu gia an hảo.”

Một Tiểu Hầu gia đang được sủng cùng với một phế phi, thật đúng là không thể nói ai lớn hơn, ai nhỏ hơn. Hai người cũng chỉ có quan hệ họ hàng, chi sơ giao qua lại. Lăng Tiêu nhàn nhạt nói: “Vương phi hiện giờ thân thể không tốt, nên an dưỡng mới phải.”

Tuệ vương phi chỉ xuyên một thân tố cung sa, tóc dài tùy ý cột cao, không cài phục sức, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Tiểu Hầu gia mời ngồi, lo pha trà.”

Bọn nha đầu đưa trà tới, Lăng Tiêu cũng không động, Tuệ vương phi nhàn nhạt cười khổ, sai người đi xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hầu gia có thể tự mình tới chiếu ứng, nghĩ chắc là lệnh muội vì ta nói không ít lời hay đi.”

“Vương phi quả nhiên thông tuệ.” Lăng Tiêu mắt phượng nhướng cao: “Biết ta thương tiếc Trĩ nhi, nàng lại là người thiện tâm không có chủ ý, từ nơi nàng xuống tay quả nhiên là hảo bần tính.”

Tuệ vương phi trong mắt vừa động, gật đầu nói: “Hiện giờ ta nói cái gì làm cái gì, tiểu Hầu gia đều sẽ không nghĩ đến chỗ tốt.”

Lăng Tiêu kỳ thực cũng không có ý định xuống tay với thể diện của Chử Dịch Cẩn, hắn chỉ bất mãn Tuệ vương phi có quá nhiều mưu tính. Hai tháng trước, khi Tiên đế còn chưa băng hà, nàng đã muốn xuống tay với Lăng Trĩ, kết oa oa thân? Chê cười, nếu hôm nay Tuệ vương đăng cơ, nàng sẽ cùng Lăng Trĩ kết oa oa thân?

Lăng Tiêu càng nguyện ý Tuệ vương phi tự mình tới cầu tình với hắn, hắn hận nhất chính là người khác tính kế với người nhà mình, chẳng tha tính kế với hắn, còn tính kế với người thân chỉ làm hắn thêm phản cảm.

Tuệ vương phi, cười khổ: “Là ta tự cho mình thông minh. .... Thôi, nhiều lời vô ích, hiện giờ ta xin tiểu Hầu gia một ân điển, tiểu Hầu gia có nguyện đáp ứng ta?”

Lăng Tiêu không có nói đáp ứng, nói: “Vương phi yên tâm đi, hai Hoàng tôn là Hoàng tộc huyết mạch, vô luận quá khứ Tuệ vương đã làm cái gì, đều không quan hệ với Vương phi và Hoàng tôn. Anh vương nhân đức, sẽ không giận chó đánh mèo.” Lăng Tiêu trong lòng đã sớm nghĩ tới, chờ sau khi Chử Dịch Phong đăng cơ người trong Hoàng tộc sẽ không mặc kệ hai Hoàng chất đệ Tuệ vương phi nuôi nấng, đến lúc đó hai đứa nhỏ tất nhiên sẽ có một xuất xứ khác, đến nỗi Tuệ vương phi.....

Tuệ vương phi hai mắt đỏ lên, nhân nhạ nói: “Tiểu Hầu gia cho ta hứa hẹn quá lớn, ta càng không tin..... Ta không có yêu cầu nhiều như vậy, ta chỉ cầu Hầu gia có thể đối xử tử tế hai hài tử của ta là được rồi, Tàn ma ma.....”

Sau bình phong một lão ma ma ôm một hài tử bọc trong tã lót đi đến, Tuệ vương phi tiếp nhận, nước mắt đỏ rào rào rơi xuống, nhẹ giọng nói: “Đây là tiểu nhi tử của ta..... Hiện giờ, còn không có tên.....”

Tuệ vương phi ôm hài tử đứng lên, đi đến trước mặt Lăng Tiêu thẳng tắp quỳ xuống.

“Đây là ý gì?” Lăng Tiêu vội vàng đứng lên, nói: “Vương phi có chuyện thì cứ nói là được rồi.....”

Tuệ vương phi không chịu đứng dậy, khóc nói: “Ta cầu tiểu Hầu gia từ bi, đem đứa nhỏ này rời xa những người trong Hoàng tộc đi, chớ có..... Chớ có cho nó dính dáng đến tên tuổi của Tuệ vương mà lớn lên, Tiểu Hầu gia..... Ta dập đầu, cầu xin người.....”

“Anh vương nhân từ, mẫu hậu nhân từ, đều nói sẽ không giận chó đánh mèo ta và hài tử.....” Tuệ vương phi nước nờ nói: “Tiểu Hầu gia người nói cho ta biết, ai? Ai sẽ thật sự không thêm đề ý?”

“Nói câu đại bất kính, những lời này ai cũng không dám nói? Nhưng ta muốn không phải chỉ những lời nói dễ nghe, ta chỉ là một phụ nhân, không hiểu đạo lý lớn, còn biết hai đứa nhỏ ngày sau ở trong triều, ở tông tộc sẽ bị người nhìn với con mắt khác.....” Tuệ vương phi nắm chặt vạt áo Lăng Tiêu, khóc nói: “Sau này đứa đã lớn tất nhiên là không trông cậy vào người khác được, nhưng đứa nhỏ này còn nhỏ, tội gì muốn cho nó cả đời khổ sở..... tiểu Hầu gia, ta cầu xin người, hiện giờ trong phòng này chỉ có người và ta, ta đem đứa nhỏ này phó thác cho người, người chỉ cần tuyển một người không có chức không có quyền giao đứa nhỏ này đi là được, đối ngoại chỉ nói hài tử của ta chết rồi, được không? Ta cầu xin người.....”

Lăng Tiêu hơi suy tư, trầm giọng nói: “Vương phi thật sự quá lo, đứa nhỏ này là cháu đích tôn của Tiên đế, tiền đồ tất nhiên không sai được.” Lăng Tiêu trong lòng thở dài, Tuệ vương phi kỳ thật là một nữ tử thông thấu đem tương lai của hai đứa nhỏ tính toán thật chu toàn.....

Tuệ vương phi thâm đạm cười: “Ta quá lo..... tiểu Hầu gia trong lòng mình bạch hơn ta, nếu về sau đứa nhỏ này biết đủ chuyện của ngày hôm nay trong lòng còn đối với Anh vương trung tâm? Cho là hai đứa nhỏ này không ý niệm trả thù, Anh vương và tiểu Hầu gia có thể không kiêng kị? Như thế mà nghị kỵ lẫn nhau..... Lòng nghi ngờ dễ sinh ám quỷ, ta tưởng tượng cũng biết hai đứa nhỏ này ngày sau khổ sở, tiểu Hầu gia liệu sự như thần, như thế nào không nghĩ ra được?”

“Tiểu Hầu gia..... Ta cầu xin người, không cần đưa đến nhà những người trong Hoàng tộc, cho dù tìm những nhà phú quý nhân gia ở rất xa cũng được.....” Tuệ vương phi nước mắt không ngừng chảy xuống, khẩn cầu nói: “Ta cầu xin người.....”

Lăng Tiêu nhắm mắt, chung quy vẫn là trầm giọng nói: “Vương phi thông tuệ, nên biết việc này có bao nhiêu khó làm, không nói đến việc làm sao giấu diếm được mọi người, ta hỏi Vương phi, hiện tại có người nào trong Hoàng tộc dám lưu lại hài tử của Tuệ vương? Ta đã nói sẽ đối xử tử tế với hai đứa nhỏ thì sẽ làm được. Hôm nay ta cũng không có gặp qua Vương phi, càng chưa từng nghe qua những lời này, Vương phi bảo trọng lấy thân, ta cáo từ.”

Tuệ vương phi vô lực ngã ngổ trên mặt đất, thấp giọng khóc lên.....

Ngồi trong kiệu trở về Anh vương phủ Lăng Tiêu ngăn không được nghĩ đến cảnh vừa rồi Tuệ vương phi ôm hài tử quỳ cầu xin mình. Nếu nói Lăng Tiêu đối với Chử Dịch Phong thương tiếc trợ giúp là bởi vì nghĩ tới Chử Dịch Phong, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, hiện tại nhìn Tuệ vương phi trong lòng không đành là bởi vì Lăng Tiêu.

Nhìn Tuệ vương phi hiện giờ bất kham Lăng Tiêu trong lòng nhin không được suy nghĩ, nếu là ngày ấy binh bại, tình cảnh Lăng Tiêu đại khái cũng giống như thế này.

Chử Dịch Cần đối xử khoan dung với những người trong Thọ Khang Hầu phủ hay không thì hắn không biết, nhưng Lăng Tiêu đối với thê tử của Chử Dịch Cần vẫn có chút thương tiếc. Lăng Tiêu nói không sai, nam nhân ở bên ngoài đánh giết, nữ tử ở khuê trung ngày đêm lo lắng không nói, còn phải thừa nhận sự thất bại của nam nhân. Nữ nhân đáng thương, con trẻ càng vô tội. Lăng Tiêu là người ngoan tâm có thể không thêm đề ý, nhưng Chử Dịch Phong thì sao? Ngày sau tình cảnh hai đứa nhỏ nhấp nhô, Chử Dịch Phong cũng sẽ khổ sở đi?

Lăng Tiêu trong lòng thở dài, thôi thôi, là tích phúc cho Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu, chờ đến sau khi Chử Dịch Phong đăng cơ liền lấy danh nghĩa phụng dưỡng Thái hậu đem Tuệ vương phi nhận vào trong cung, hai đứa nhỏ cũng theo thân mẫu vào trong cung. Lăng Tiêu đối với hai hài tử không phải không kiêng kị, rốt cuộc cũng là hài tử của Chử Dịch Cần lưu lại, ngày sau nếu biết chuyện của phụ vương khó bảo đảm sẽ không nổi lên ý niệm báo thù, chỉ bằng cứ dưỡng ở dưới mắt mình hắn không tin mình không thể kiểm soát được.

Những việc này mà giải quyết thành công không biết lại nghe bao nhiêu lời vô nghĩa của những lão nhân, sau lưng chắc cũng sẽ có nhiều lời mắng chửi, Lăng Tiêu xoa xoa ấn đường, xử lý xong lão tử còn phải chiều cổ con của hắn, phải nhanh chóng đăng cơ nếu không còn gặp nhiều chuyện rắc rối.

Lúc buổi tối Lăng Tiêu đem việc này nói với Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong nghĩ nghĩ nói: “Àn, hai đứa nhỏ còn nhỏ..... Rốt cuộc chuyện này cũng không quan hệ đến bọn nhỏ, cho tiền cung bồi mẫu hậu cũng tốt.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Lăng Tiêu nói: “Mấy ngày nay Di mẫu mất phu quân lại mất một nhi tử, thâm cung đêm rất dài, mang hài tử đến vui chơi cho thời

gian qua nhanh, trong lòng cũng có thể dễ chịu hơn”

Chữ Dịch Phong nghe Lăng Tiêu nói, không biết nghĩ đi đâu, khi Lăng Tiêu bảo đi ngủ, Chữ Dịch Phong dùng khuỷu tay chọc chọc hấn, thấp giọng nói: “Huy nh. . .huy nh muốn hài tử sao? Hài tử của chính mình?”

“Muốn cái gì hài tử. . . . .” Lăng Tiêu nghiêng người ôm lấy Chữ Dịch Phong hôn trên trán y, nhắm hai mắt nỉ non nói: “Đệ còn không phải là hài tử? Đường một mình đệ là đủ rồi, đệ chính là nhi tử của ta, ta nào còn tính lực dưỡng người khác. . . . . Ngủ, ngày mai còn có rất nhiều việc. . . . .”

Chữ Dịch Phong trong lòng âm áp, nhích lại gần Lăng Tiêu cũng nhắm mắt lại . . . . .

.....

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 91

Lăng Tiêu đối với Tuệ vương phi và hai đứa nhỏ tính toán chu đáo chặt chẽ cuối cùng vẫn không thể thực thi, không liên quan đến tông tộc phản đối, không phải trong triều nhỏ sĩ cản trở. Ngày thứ hai sau khi Lăng Tiêu gặp Tuệ vương phi, Tuệ vương phủ nổi lên một trận lửa lớn ngập trời, Tuệ vương phi cùng hai Hoàng tôn bị thiêu chết ở trong Tuệ vương phủ.

Sáng sớm khi Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong còn chưa rời giường đã nghe thấy bên ngoài loạn cả lên, Chữ Dịch Phong cảnh giác đi ra ngoài trước, lúc này mới đến giờ dần, bên ngoài mờ mờ có chút ánh sáng. Chữ Dịch Phong lấy áo choàng khoác lên người đứng dậy ra khỏi phòng. Chương công công cho Bích Hà tiến vào truyền tin, Bích Hà thấy Chữ Dịch Phong ra tới vội chào đón, rồi vội la lên: “Vương gia sao lại đi ra ngoài như vậy, nô tỳ hầu hạ ngài mặc xiêm y đã, tuy là mùa hè nhưng lúc này vẫn rất lạnh đó.”

“Không có việc gì, bên ngoài làm sao vậy?” Chữ Dịch Phong đang nói thì Lăng Tiêu cũng tỉnh, ở trong phòng vừa mặc xiêm y vừa nói: “Phong nhi! Đi vào, Bích Hà cũng đi vào trả lời.”

Hai người vào phòng trong, Lăng Tiêu giúp Chữ Dịch Phong mặc xiêm y, Bích Hà vội vàng đi theo hầu hạ đem đèn cây đã tàn đốt đi, gạt đầu nói: “Vương gia, thiếu gia, Chương công công vừa nghe bên ngoài nói bên ngõ ngõ thư viện có rất nhiều người đi lấy nước, nói là. . . . . Đi không ít người nhưng hiện tại như thế nào còn chưa biết được.”

Thư viện ngõ nhỏ. . . . .

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong liếc nhau, Tuệ vương phi ở thư viện ngõ nhỏ! Hai người tâm ý tương thông, vội vàng thu thập xong chạy ra phía trước. Thuận Thiên phủ doãn mới sáng sớm cũng bị đánh thức, chạy đến thư viện ngõ nhỏ mà trợn tròn mắt. Tuệ vương phi từ bên trong bị thiêu cháy, bởi vì nửa đêm, mọi người đang ngủ nên khi phát hiện thì đã muộn, không thể nào cứu kịp. Nhưng người bên trong là Vương phi và hai vị Hoàng tôn nha! Tuệ vương phi bị thiêu chết cũng không lo, nếu là hai Hoàng tôn gặp chuyện không may thì những người khác chờ chôn cùng đi. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết hai tiểu Hoàng tôn này tiền đồ không tốt, nhưng hiện tại ở ngay dưới mí mắt của mình bị thiêu chết cũng không được nha, mặc kệ là vì bảo hộ huyết mạch Hoàng tộc hay là vì bảo hộ cái đầu của mình mỗi người đều thật sự bán mạng cứu hoà, đáng tiếc. . . . .

Thuận Thiên phủ doãn Bành Vũ thấy Tuệ vương phi và hai đứa nhỏ bị thiêu xương cốt không còn đầy đủ trong lòng biết là xong rồi, mặc kệ đây là Tuệ vương phi trong lòng luẩn quẩn mang theo hài tử đi gặp phu quân hay là có người mưu đồ bí mật muốn tuyệt đời sau của Tuệ vương thì việc này cũng đã xảy ra, lửa cháy lớn như vậy cũng không thể che giấu thị phi, phải có người tới đền tội, mình thân là Thuận Thiên phủ doãn. . . . . Tự nhận xui xẻo đi.

Phủ doãn này là người có đầu óc, vội vàng tự mình đi theo mọi người cứu hỏa nửa ngày sau lần một thân đầy dơ bẩn mới đứng dậy đi đến Anh vương phủ.

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn Thuận Thiên phủ doãn Bành Vũ, trầm giọng nói: “Người nói. . . . . Tuệ Vương phi, cùng hai Hoàng tôn đã bị thiêu chết?”

Bành Vũ mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng bồn chồn. Hấn lúc này tới Anh vương phủ chính là đi một nước cờ hiểm, hấn đánh cuộc trận lửa đốt Tuệ vương phủ này chính là trò hay do Lăng Tiêu làm

Không trách Bành Vũ nghi kỵ, Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong còn có Chữ Dịch Cần đối nghịch chuyện này trong Hoàng thành ai cũng biết, hiện tại Chữ Dịch Cần đã chết, Lăng Tiêu sao có thể dung hậu nhân của Tuệ vương lại không báo thù? Bành Vũ đã sớm nghe nói Tiểu Hầu gia là người tàn nhẫn độc ác, việc này tám phần chính là hấn làm, nếu là như thế mình thân là Thuận Thiên phủ doãn, chỉ cần đem manh mối án tử chuyển thành Tuệ vương phi tự sát hoặc là ánh nến vô ý gì đó là xong. Nếu mình giúp Lăng Tiêu thuận lợi vượt qua chuyện này, hy vọng hấn sẽ không làm khó mình quá mức?

Bành Vũ cúi đầu, Lăng Tiêu đứng dậy lấy chung trà hung hăng ném vào Bành Vũ, cả giận nói: ”Người canh tuần ở đâu! Đều đã chết? Bên trong Thư viện ngõ nhỏ đều là người Hoàng tộc, từ trước đến nay người canh tuần cũng nhiều gấp bội, đều đã chết!”

“Hạ quan vô dụng!” Bành Vũ vội vàng quỳ xuống, nhìn mảnh sứ vỡ đầy đất mà tim đập thình thịch. Tiểu Hầu gia là diễn cho người khác xem hay là thật

sự muốn phát tác với mình?

Lăng Tiêu nhắm mắt, Bành vũ hiện tại trong lòng nghĩ cái gì hẳn tự nhiên biết, phỏng chừng mọi người toàn Hoàng thành đều cho rằng đây là do mình tạo nghiệt! Lăng Tiêu không rảnh lo điều này, hẳn hiện tại hận chính là..... người cư nhiên đã chết. Lăng Tiêu thật sự muốn đối xử tử tế với nàng, thậm chí đã vào cung chọn cho Tuệ vương phi và bọn nhỏ vào cung uyển nào đều đã nghĩ kỹ rồi, hiện tại lại.....

“Người trước tiên lui xuống, chờ ta điều tra rõ sau đó sẽ truyền người đến.” Chữ Dịch Phong tiến lên một bước đối với Bành Vũ nhàn nhạt nói, Bành Vũ ngẩng đầu lên còn muốn nói gì nữa, Chữ Dịch Phong nhìn không được trong lòng phát hỏa, lạnh lùng nói: “Không nghe thấy TiểuHầu gia vừa nói lời gì à? Xảy ra chuyện lớn như vậy người không mau điều tra rõ ngọn nguồn, không biết rõ thì chạy đến nơi đây làm cái gì? Sợ thiếu người hoài nghi Lăng Tiêu sao? Hồn Trương!”

Lăng Tiêu nghe vậy trong lòng vừa ấm vừa đau, thở một hơi dài nói: “Lăn.”

Bành Vũ thông minh bị thông minh hại, vội dập đầu không ngừng rồi chạy đi.

Lăng Tiêu xoay người nhìn về phía Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong hốc mắt đỏ bừng, Lăng Tiêu thở dài một hơi đến gần ôm chặt Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Đừng khó chịu.....”

Mấy canh giờ trước bọn họ còn cùng nhau thảo luận chuyện hài tử, bọn nhỏ cùng Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu đều là quan hệ họ hàng, hai người thật sự cũng không có một chút ý tứ giận chó đánh mèo, hiện giờ lại bị một trận hòa.....

Trong lòng Chữ Dịch Phong không chỉ vì lại mất đi thân nhân mà khó chịu, ngay từ đầu y không có phản ứng gì, nhưng khi Bành Vũ tới y mới suy nghĩ cẩn thận, hiện tại, người trong Hoàng thành, người ở Đại Chử Quốc..... Thế nhưng đều suy nghĩ Lăng Tiêu là một người tuyệt tình như thế.

Mặc kệ trận lửa lớn này là ngoài ý muốn hay là do người làm, hiện tại chứng cứ gì cũng không có, nhưng những người khác đầu tiên sẽ nghĩ đến là do Lăng Tiêu làm, bây giờ Chữ Dịch Phong mới rõ ràng minh bạch, Lăng Tiêu ở bên mình vẫn luôn sắm vai một nhân vật phản diện như vậy.

Có công huân vinh quang gì hẳn đều nhường cho mình, có chuyện gì bất kham xấu xa người khác lập tức đem đầu mâu chỉ thẳng về phía Lăng Tiêu.

Chữ Dịch Phong từ khi tiến vào Hoàng thành lần đầu tiên có cảm giác vô lực như vậy, y đem mặt chôn ở trên vai Lăng Tiêu, thấp giọng nói: “Lăng Tiêu..... Chúng ta đi thôi, vẫn là trở về Bắc địa đi, ai thích làm Hoàng đế thì để cho hắn làm, ta không muốn làm.....”

“Phong nhi.....” Lăng Tiêu xoa đầu Chữ Dịch Phong một hồi, nói giọng khàn khàn: “Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy, chuyện này ta không thêm đề ý.....”

Lăng Tiêu đem Chữ Dịch Phong đẩy ra xa mình một chút, nhìn thẳng vào con người y, gần từng chữ một nói: “Lúc trước ta bị thương, là đệ nói đệ phải làm Hoàng đế, là đệ nói phải vì ta mà chiến, đệ nói, sẽ không để cho bất luận kẻ nào khinh nhục ta, đây là đệ nói, đệ làm Hoàng đế thì không thể vì một chút khổ này mà chịu không nổi.”

Khuôn mặt Lăng Tiêu tuần tú ở ánh đèn mờ nhạt có vẻ oai hùng hơn rất nhiều, Chữ Dịch Phong chỉ nhìn Lăng Tiêu, nghe thanh âm của hắn, cảm thấy có một sức mạnh cường đại từ nội tâm Lăng Tiêu thẳng tắp truyền đến tim mình, chống đỡ, nâng đỡ chính mình.

Chữ Dịch Phong gục đầu xuống lau lệ quang trong mắt thấp giọng nói: “Ta vừa rồi..... Trong lòng khó chịu, nói bừa, huynh đừng thật sự.....”

“Ấn.” Lăng Tiêu hôn ấn đường của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng an ủi: “Ta hiểu được, ta cũng chưa nghe thấy gì, ta và đệ cùng đi Tuệ vương phủ nhìn xem, vạn nhất có cái gì.....”

“Vương gia, thiếu gia.” Ngoài cửa Bích Hà nhẹ giọng nói: “Thiếu gia?”

Lăng Tiêu xoay người mở cửa: “Lại làm sao vậy?”

Bích Hà tả hữu nhìn xem, thấp giọng nói: “Nô tỳ không dám nói bừa, thiếu gia..... Cùng nô tỳ đi về phía sau sương phòng một chuyến đi, có..... có việc.” Bích Hà trong lòng sốt ruột lại không dám nói bừa, nhón chân lại nói nhỏ vào tai Lăng Tiêu vài câu, Lăng Tiêu thần sắc khẽ biến: “Người còn ở trong sương phòng không?”

Bích Hà gật đầu: “Nô tỳ lúc đầu cũng nhìn không rõ, sau khi tổng cổ mấy tên giữ cửa thành đi, đem người lặng lẽ dẫn vào sương phòng rồi, thiếu gia đi xem thì biết là phải hay không phải.”

“Phong nhi! Cùng ta đi.” Lăng Tiêu trong lòng đại hi, nếu là như thế thì.....

Chữ Dịch Phong còn không rõ ràng đã bị Lăng Tiêu lôi kéo đi dọc theo mặt sau hành lang gấp khúc, bảy khúc tám vòng đi đến một hậu viện đã lâu không người ở, Bích Hà dẫn hai người vào bên trong phía Tây sương phòng nói: “Ở bên trong, trừ bỏ nô tỳ thì không có người thấy, nô tỳ liền giữ chỗ này không cho người vào, Vương gia thiếu gia mau đi vào xem đi.”

Lăng Tiêu dắt Chữ Dịch Phong cùng vào bên trong sương phòng, bên trong một lão phụ nhân ngồi ở trên giường, trong lòng ngực ôm một tã lót trẻ con, trên giường còn nằm một tiểu oa nhi đang ngủ say, thấy có người tới đầu tiên là hoảng sợ, sau thấy là Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu thì lão phụ nhân nước mắt lăn xuống ôm đứa trẻ trong lòng ngực đi đến phía trước quỳ xuống khóc nói: “Lão nô..... thay Vương phi cầu xin Vương gia, cầu xin tiểu Hầu gia, cho hai vị Hoàng tôn một con đường đi.....”

Chữ Dịch Phong trong lòng hoảng hốt, vội vàng tiếp nhận hài tử trong lòng của lão phụ nhân, lại xông về phía trước đi nhìn nam hài tử đang nằm ở trên giường, đúng là hai Hoàng tôn Chữ Dịch Căn lưu lại!

“Vương phi không có biện pháp. .... Nói câu đại bất kính, cho dù là có thiên ân, Hoàng hậu nương nương và Anh vương gia không so đo hiềm khích trước đây đối xử tử tế với hai Hoàng tôn, nhưng những người khác thì sao?” Lão phụ nhân khóc nói: “Chúng quy là phải mang trên người tội lỗi của phụ vương, như vậy lớn lên sẽ chịu cả đời khổ sở, chỉ bằng sinh ở nhà một người tầm thường. ....”

“Lão nô vốn là nhũ mẫu ma ma của Tuệ vương phi, theo Vương phi mấy năm nay, tâm tư Vương phi nô tỳ đều minh bạch, nàng làm tất cả đều là vì hài tử. .... Vương phi ban đêm đem hai đứa nhỏ phó thác cho nô tỳ, nói nô tỳ phải mang theo hai vị Hoàng tôn ra khỏi thành, trở về quê quán mà nuôi lớn hài tử, Vương phi và lão nô đều là phụ nhân trong khuê phòng, nào biết đầu bên ngoài lợi hại, lão nô căn bản không ra khỏi thành được. .... Vương phi có nói qua nếu thật sự vô pháp, thì lão nô tới cầu tiểu Hầu gia, nhờ một phần tình của Lăng Tri tiểu thư, giúp hai đứa nhỏ một phen. ....”

Lão phụ nhân nức nở nói: “Nô tỳ vô năng, cầu Tiểu Hầu gia ân điển. Vương phi vì hai vị Hoàng tôn không tiếc tự sát, điển thì phải điển đến mức này để làm cho người trong thiên hạ đều cho rằng hai vị Hoàng tôn đã chết, cầu xin Tiểu Hầu gia, cầu xin Vương gia. ....”

Chữ Dịch Phong ôm hài tử mềm mại trong lòng, chấn động nói không ra lời, y cùng Tuệ vương phi chỉ khi gia yến mới gặp qua vài lần, không nghĩ tới nàng là một nữ tử cương liệt tình thâm. ....

“Người đứng lên đi, ta đã sớm. .... Thôi, người đã chết, nhiều lời vô ích.” Lăng Tiêu thật dài thở dài: “Nếu đã biết chuyện của Hoàng tôn, tất nhiên ta sẽ không tùy ý để người Hoàng tộc lưu lạc bên ngoài, người yên tâm, ta sẽ không để cho thế nhân biết việc này. .... Tất nhiên phải cho hai đứa nhỏ một tiền đồ thật tốt, về sau. .... Không còn có thể từ con của Tuệ vương, ta đều đã có tính toán.”

Lão phụ nhân trịnh trọng cúi đầu hành lễ với Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong, rút trong tay áo ra một cây kéo đâm vào cổ họng, Chữ Dịch Phong phản ứng kịp, một phen đoạt được, cả giận nói: “Người đây là vì sao? Còn ngại chết người không đủ nhiều?”

“Biết việc này người càng ít càng tốt, lão nô đã hoàn thành di nguyện của Vương phi. ....” Lão phụ nhân khóc nói: “Đề nhanh chóng theo hầu hạ Vương phi. ....”

Lăng Tiêu than nhẹ: “Vương phi lưu lại người, là để cho người thay thế nàng nhìn hai đứa nhỏ lớn lên, người chết đi, vậy nói sao với chủ tử của người?” Lăng Tiêu đứng dậy vào bên trong bế hài tử đang ngủ trên giường, trong lòng thở dài, Tuệ vương phi. .... Đáng tiếc. ....

Chữ Dịch Phong ôm một hài tử trong lòng ngực, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên trán nó, Lăng Tiêu thấp giọng nói: “Việc này không thể gạt Di mẫu, đệ và ta thừa dịp sắc trời còn sớm mau vào cung, miễn cho Di mẫu quá mức thương tâm.”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu, Lăng Tiêu xoay người kêu Bích Hà tới bảo nàng an trí tốt cho lão phụ nhân và hai đứa nhỏ, không để cho người khác biết, còn mình cùng Chữ Dịch Phong đi vào cung.

Trong Phượng Hoa cung Hoàng hậu mới vừa nghe nói tin dữ của Tuệ vương phủ, duy trì không được, khóc đến hôn mê bất tỉnh, ngấn ngời hơn một tháng, nàng tang phu tang tử, hiện giờ con dâu cùng hai tôn tử lại cùng đi. ....

Bên ngoài cung nhân hầu hạ thấy Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu tới vội vàng thông truyền, không bao lâu hai người theo nữ quan cùng vào trướng điện. Chữ Dịch Phong báo các cung nhân lui ra, vội vàng đem chuyện hai tiểu Hoàng tôn nói cho Hoàng hậu, Hoàng hậu nghe nói xong trong lòng vừa hi vừa bị, nức nở nói: “Tuệ vương phi. .... Khó cho một nương tâm, Cần nhi phạm phải sai lầm, nàng không muốn để bọn nhỏ gánh lấy. ....”

Lăng Tiêu đến gần khuyên giải an ủi vài câu, Hoàng hậu lau nước mắt nói: “Tâm của Tuệ vương phi ta hiểu được. .... Thôi, đã là như vậy, trăm triệu lần không thể để cho người khác biết, không thể để Tuệ vương phi chết vô ích. .... Chờ cho tiếng gió qua đi, chúng ta sẽ cân nhắc đem hài tử đến chỗ Vương gia hoặc là Quận vương phủ nào. ....”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu: “Con cũng có ý tứ này, mẫu hậu tuyển một nhà thích hợp, con lại ra mặt, chúng ta lên chăm sóc bọn nó là được.”

Hoàng hậu trong lòng thầm than Chữ Dịch Phong rộng lượng, gật gật đầu: “Đúng, chỉ là hiện tại. .... Hài tử vẫn là trước đường ở trong phủ của con, nhưng cho người hầu hạ tăng cường thêm một chút.” Câu cuối cùng là nói với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu gật đầu: “Con đã hiểu, người hầu hạ là tâm phúc của con, trăm triệu lần sẽ không tiết lộ ra ngoài. Hiện giờ Tuệ vương phủ trong viện đã bị hỏa thiêu không còn gì, nghĩ chắc cũng tra cũng không được gì.”

“Có con thì ta an tâm rồi.” Hoàng hậu trong một canh giờ buồn vui đan xen, sau khi biết hai đứa nhỏ không có việc gì cả người không có khí lực, thở dài: “Chuyện này bên Tông Nhân phủ sợ vẫn có chuyện nói ra nói vào, đều dựa vào Tiêu nhi đi chu toàn.”

Lăng Tiêu gật đầu, lại ôn nhu khuyên giải an ủi Hoàng hậu vài câu mới theo Chữ Dịch Phong ra ngoài.

Ra cung trên đường hai người đi qua Hải Đường viện, Lăng Tiêu giật mình, bước chân chậm lại, thấp giọng nói: “Phong nhi. .... Tiểu Hoàng tôn hiện giờ còn nằm trong tã lót vạn sự không biết, lại là cháu đích tôn của tiên đế, không bằng. ....”

Chữ Dịch Phong trong nháy mắt hiểu được ý tứ của Lăng Tiêu, dừng chân lại hỏi: “Huynh muốn nói. ....”

Lăng Tiêu không cho Chữ Dịch Phong nói ra, đem người kéo đến Hải Đường Uyển sum xuê cây cối thấp giọng nói: “Ta muốn đệ đem hài tử nhận nuôi.”

Lăng Tiêu ngay từ đầu xác thật không có quyết định này, vừa rồi ở Anh vương phủ trong sương phòng thấy tiểu Hoàng tôn kia trong một khắc Lăng Tiêu

liền nghĩ tới, Tuệ vương phi không muốn cho bọn nhỏ mang trên đầu tiếng xấu của Tuệ vương, vậy thì không bằng đem hài tử cho Chữ Dịch Phong. Tiểu Hoàng tôn sinh không đủ tháng, chỉ cần nói đứa nhỏ này là thị thiếp của Chữ Dịch Phong ở Bắc bộ sinh ra .....

“Di mẫu tất nhiên cũng sẽ nguyện ý.” Lãng Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt của Chữ Dịch Phong: “Rốt cuộc cũng là cháu đích tôn, nuôi dạy dưới gối của đệ mới là tốt nhất, đệ lại không có con nối dõi..... Chuyện của chúng ta Di mẫu sớm muộn gì cũng sẽ biết, đến lúc đó có hài tử xem như cũng có đường lui, được không?”

Chữ Dịch Phong cúi đầu nghĩ, đang muốn nói cái gì bỗng nhiên quay đầu lại, phía sau núi giả Hoàng hậu cùng một hàng nữ quan đi tới. Lãng Tiêu trong lòng kinh hãi, Hoàng hậu ở chỗ này đã bao lâu?

Lãng Tiêu nắm chặt tay tự trách mình sơ suất quá, Lãng Tiêu tự cường làm như không có việc gì, đón nhận cười nói: “Di mẫu sao lại đến nơi đây, có chuyện gì bảo cung nhân nói một tiếng, con cùng Vương gia đi gặp người là được.”

“Nếu không phải đến đây cũng không nghe được các người nói những lời như thế đâu.” Hoàng hậu sắc mặt trầm xuống, nàng vốn muốn tới dặn dò Lãng Tiêu vài câu về chuyện hài tử, biết bọn nhỏ mất rồi tìm lại được trong lòng vừa hi vọng vừa lo, lo sợ Chữ Dịch Phong và Lãng Tiêu hai nam nhân chăm sóc không được hài tử, vội vã đến đây dặn dò vài câu, ai ngờ nghe thấy được những lời này!

Về chuyện Chữ Dịch Phong cùng Lãng Tiêu bất kham Hoàng hậu đã sớm nghe đồn đãi, nhưng nàng chỉ cho rằng là một ít người nhìn Lãng Tiêu lớn lên thật tuấn tú, hai người từ nhỏ lại thân mật mới làm ra những lời đồn đại hạ lưu. Hơn nữa sau này Chữ Dịch Phong sung hạnh cung nữ rồi đón dâu, Hoàng hậu đã sớm không đem những lời này để trong lòng, ai ngờ hôm nay lại tự mình gặp được! Chuyện này lại là thật!

Hoàng hậu trong lòng vừa đau lại vừa hận, hai người này nàng luôn đặt ở đầu quả tim, lại là..... Mười ngón tay Hoàng hậu ở trong tay áo dài màu trắng đang nắm chặt, muốn nói gì đó thì Lãng Tiêu đến gần quỳ xuống, cúi đầu: “Đều là thần sai lầm, vì mưu đồ quyền vị câu dẫn Anh vương, đều là.....”

“Không phải!” Chữ Dịch Phong lạnh lùng nói: “Im miệng! Mẫu hậu, con cùng Lãng Tiêu.....”

“Đều không cần ở trước mặt bọn cung làm ra bộ dáng thâm tình!” Hoàng hậu rơi nước mắt, trong lòng rất đau, Chữ Dịch Phong là con trai của nàng là chỗ dựa của nàng, Lãng Tiêu là nhi tử duy nhất của muội muội đã mất sớm, lại là.....

Hoàng hậu hạ ngoan tâm, trầm giọng nói: “Người tới..... Đưa Lãng Tiêu ra cung, bọn cung mặc kệ các người là như thế nào, người không phải là hài tử của bọn cung, bọn cung quản không được chuyện nhà của Thọ Khang Hầu phủ, để Lãng hầu gia tự mình dạy dỗ đi.”

“Phong nhi.....” Hoàng hậu nhìn về phía Chữ Dịch Phong: “Người còn chưa có ngôi trên long ý, mặc dù người đã mặc vào long bào, phạm sai lầm bọn cung cũng dạy dỗ được người. Người đâu, Anh vương thân không khoẻ, mang Anh vương trở về Phụng Hoa cung, bọn cung muốn đích thân chăm sóc Anh vương, khi nào trị hết bệnh Anh vương thì để Anh vương ra cung cũng không muộn.”

Nói xong không hề nghe lý do thoái thác của hai người, quay đầu lạnh giọng trách mắng thị vệ: “Thất thần làm cái gì? Y còn chưa có làm Hoàng đế đâu, các người ngay cả lời bọn cung nói cũng dám không nghe?”

Thị vệ không dám bắt động, tiến lên áp trụ Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong nghe Hoàng hậu nói trong lòng nóng nảy tức giận, khi nào chịu để người giam lỏng mình ở Phụng Hoa cung. Lãng Tiêu vội vàng cho Chữ Dịch Phong một ánh mắt. Hoàng hậu không thể so với người khác, không thể thật sự làm náo loạn, Chữ Dịch Phong trong lòng sôi sục, cắn răng, lại không dám thật sự động thủ, giây phút bị thị vệ áp giải đến Phụng Hoa cung

Lãng Tiêu trong lòng hối hận, tất cả đều là đại ý của mình, nguyên bản là muốn cùng Hoàng hậu ngả bài, nhưng phải chờ tới vạn sự sẵn sàng mới tốt, hiện tại thời gian địa điểm đều không được..... Lãng Tiêu cung cung kính kính dập đầu, Hoàng hậu phảng phất giống như không thấy, xoay người cho nữ quan đi.

Lãng Tiêu đứng dậy, không cần thị vệ áp giải, tự mình ra khỏi cung.

Ở Thọ Khang Hầu phủ, Lãng Hầu gia đem thư Hoàng hậu tự tay viết để trên bàn, nhìn Lãng Tiêu quỳ gối trước mặt mình thở dài một hơi: “Con là người vô cùng cẩn thận, hiện giờ bất quá chỉ mới đầu đổ Tuệ vương, lại sợ ý một chuyện lớn như vậy.”

Lãng Tiêu trong lòng cả kinh, Lãng Hầu gia nói lời này là có ý tứ gì, hay là đã sớm biết?

Lão Hầu gia nhìn sắc mặt Lãng Tiêu tự giễu cười: “Con cho ta già rồi, thì mù sao? Mấy năm nay con vì lão nhị của Chữ gia liều sống liều chết ta còn nhìn không thấy sao? Con cho rằng ta giống như Hoàng hậu có thể bị con làm ra về một bộ huynh hữu đệ cung giả nhân nghĩa đạo đức mà lừa gạt đi?”

“Tất cả đều là vì huynh đệ chi tình? Con khi nào lại đối với huynh đệ như thế?” Lão Hầu gia lạnh lùng nói: “Ta hoa mắt, nhưng trong lòng nhìn ra được nhiều việc, con thật cho rằng con ngày ngày từ hậu viện trèo tường đi Anh vương phủ ta không biết? Ta không nói là bởi vì ta biết con từ nhỏ đã là người có chủ ý, con đường này là chính con chọn, tự nhiên con sẽ có biện pháp để đi, không nghĩ tới lại biến thành như vậy!”

Lãng Tiêu trong lòng cảm kích, Lão Hầu gia dưỡng hần từ nhỏ dưỡng đến lớn, tình nghĩa không thể so với thường nhân, lại vẫn luôn hiểu biết không có phát tác với mình. Lãng Tiêu trầm mặc cúi đầu, nói giọng khàn khàn: “Tôn nhi bất hiếu.....”

Lão Hầu gia thở dài: “Thôi, đứng lên đi, Vi Hoa là ta nhìn lớn lên, nàng là người mềm lòng tất nhiên sẽ không quá phận khắt khe với Anh vương, hiện tại con nghĩ như thế nào? Con và Anh vương cùng nhau nhận sai với Hoàng hậu, chờ sau khi Anh vương đăng cơ con tự thỉnh đi đến một nơi khác, Hoàng hậu tất nhiên sẽ không làm khó dễ con.”

Lăng Tiêu cúi đầu: “Tôn nhi bất hiếu. .... con không thể đi, Vương gia không thể xa con được. ....”

Lăng Hầu gia trầm mặc trong chốc lát nói: “Đó chính là chuyện của con, ta cho con biện pháp như vậy, chờ đến khi Anh vương đại hôn, nhi nữ song toàn con lại trở về. Lúc đó Hoàng hậu tất nhiên cũng không nói được gì.”

Lăng Tiêu trước sau chỉ nói một câu: “Vương gia xa con không được, con cũng không thể xa Vương gia.”

Lăng Hầu gia cuối cùng vô pháp, chỉ nói: “Tiêu nhi, nhân sinh tám chín phần mười đều không như mong muốn của bản thân mình”

Lăng Tiêu không có nói tiếp, chuyện này hẳn đều hiểu được, nhân sinh tám chín phần mười hẳn có thể không cần, hẳn chỉ cần Chữ Dịch Phong.

Hoàng hậu ở trong Phượng Hoa cung khóc lóc mắng nửa ngày khuyên nửa ngày, nói ra biện pháp giải quyết cũng rất giống với cách Lăng Hầu gia. Lăng Tiêu là nàng nhìn lớn lên, nếu là người khác nàng nhất định trực tiếp ban chết, nhưng đó là Lăng Tiêu. .... Hoàng hậu cầm khăn lau nước mắt, thấp giọng nói: “Chờ con đăng cơ trước cho Tiêu nhi đi khỏi nơi này, rồi cuộc nó còn quá trẻ, đi ra ngoài rèn luyện mấy năm mới tốt.”

Chữ Dịch Phong bởi vì vài lần tự cường muốn xuất cung, hiện tại bị thị vệ trời rất chắc, miễn cưỡng chỉ có thể quỳ xuống, nghe vậy lắc lắc đầu: “Con không xa huynh ấy được.”

“Vậy con muốn thế nào? Con muốn bức tử nương có phải hay không?” Nước mắt của Hoàng hậu không ngừng rơi xuống: “Ta biết, từ nhỏ con luôn thiếu người chăm sóc, là nương thua thiệt con, nhưng mà ....” Hoàng hậu khóc không thành tiếng, như thế nào cũng nói không thông, bèn hạ ngoan tâm nói: “Chờ con suy nghĩ cẩn thận ta lại nói chuyện tiếp với con, bây giờ ở trong cung mà suy nghĩ lại đi!”

Từ lúc này, Chữ Dịch Phong bắt đầu tuyệt thực. Lăng Tiêu rời cung sau khi nói ra hết với Lăng Hầu gia. Từ sau đó mỗi khi phải tiến cung gặp Hoàng hậu, thị vệ Thần Võ môn vẫn luôn cung kính mà khó khăn đối với Lăng Tiêu: “Tiểu Hầu gia... Thật sự, thật sự là không được....” Lăng Tiêu biết Hoàng hậu không chịu gặp hẳn cho nên cứ nửa ngày hẳn lại cho người đem một chậu hương vào mỗi lần thỉnh an, Hoàng hậu cũng làm như không thấy trực tiếp trả về. Mãi đến khi thám tử Lăng Tiêu bố trí trong cung truyền về tin tức Anh vương gia ở Phượng Hoa cung không ăn không uống đã hai ngày.

Lăng Tiêu nghe vậy liền hồi phủ xin Lăng Hầu gia thỉnh Thái tử ban cho Khai Quốc Thiết*. Lăng Tiêu cảm Khai Quốc Thiết vào cửa cung, một đường đi thẳng như chỗ không người tới Phượng Hoa cung.

*Khai Quốc Thiết đại khái là 1 loại tín chỉ do vua ban, tác dụng dạng như Kim bài

Lăng Tiêu đi đến bên ngoài chính điện Phượng Hoa cung của Hoàng hậu, cung nhân đều được lệnh của Hoàng hậu, không ai thông truyền cho Lăng Tiêu.

Bọn thái giám hai mặt nhìn nhau, Lăng Tiêu gật đầu: “Không làm khó các người, ta tất nhiên biết Di mẫu không muốn gặp ta.”

Lăng Tiêu xoay người đi xuống bậc thềm dài, bọn thái giám cung nữ mới vừa thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng thấy Lăng Tiêu đi đến bậc thang cuối cùng thỉnh linh xoay người lại nhắc xiêm y lên thẳng tắp quỳ xuống, cách bảy bảy bốn mươi chín bậc thang, cất cao giọng nói: “Tội thần Lăng Tiêu bái kiến Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Bọn thái giám không biết làm sao bây giờ. Thanh âm của Lăng Tiêu thì lạnh lạnh, Hoàng hậu ở trong điện tất nhiên là nghe thấy, chuyện đến đây rồi nên truyền hay không truyền?

Lăng Tiêu cúi đầu, nắm chặt tay, tiếp tục cất cao giọng nói: “Tội thần Lăng Tiêu, bái kiến Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Hoàng hậu ở bên trong điện nước mắt rung rung, sắc mặt trắng bệch, sai người đem đồ Lăng Tiêu trước kia hiệu kính như trang sức lăng la tơ lụa đồ cổ đồ sứ toàn bộ ném ra ngoài!

Vô số vàng bạc mảnh vỡ đồ sứ từ trong điện theo những bậc thang lăn xuống dưới, phô trần đầy bốn mươi chín bậc thang, Lăng Tiêu trong lòng âm thầm, tất cả đều là tâm ý mấy năm nay hẳn hiểu kính Hoàng hậu, nhiều năm đã qua, thế nhưng lại nhiều như vậy. Dù cho mấy năm nay hẳn ở quan trường lăn lộn, đối trả làm ra về, nhưng hẳn đối với Vi Hoa “nhu mộ chi tình” trước nay đều thiết tình.

Lăng Tiêu nhắm mắt, cao giọng lại nói: “Tội thần Lăng Tiêu, bái kiến Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nói xong không hề chờ Hoàng hậu ý chỉ, đứng dậy, lớn tiếng nói: “Thiên nguyên năm mười bốn! Cảnh vương phi lâm hạnh Thọ Khang Hầu phủ, an ủi tội thần cùng bào muội, sau này mẫu thân mất đi người coi tội thần cùng bào muội như con ruột của mình! Tình thâm ý thiết, lời nói còn vang vọng bên tai.”

Lăng Tiêu nói xong, leo lên một bậc thang, rồi quỳ xuống, dập đầu.

Bậc thang toàn là vàng bạc mảnh vỡ gốm sứ, xuyên thấu qua y phục Lăng Tiêu đâm vào đầu gối. Bàn tay, đầu gối, cái trán trơn bóng của Lăng Tiêu trong nháy mắt chảy đầy máu, Lăng Tiêu dường như không cảm giác đứng dậy tiếp tục nói: “Thiên nguyên năm mười tám Cảnh vương phi triệu tội thần nhập Cảnh vương phủ, tha thiết dặn dò sợ người khác để ý ra ngoài đồn đại, Vương phi sợ liên lụy Thọ Khang phủ không hề chăm sóc tội thần và bào muội, nhưng vẫn âm thầm giúp đỡ! Từng chuyện từng việc, đều không dám quên.”

Lăng Tiêu nói xong, lại leo lên một bậc thang, quỳ xuống, dập đầu.

“Thiên nguyên năm hai mươi bốn, Cảnh vương phi vinh đăng Thái tử phi bảo tọa, tuyên tội thần cùng bào muội nhập Đông Cung, hứa hẹn không rời không bỏ, toàn lực tiến cử tội thần làm thư đồng của Hoàng tôn!”

“Thiên nguyên năm hai mươi lăm,.....”

Y phục của Lăng Tiêu màu trắng đã nhiễm đầy những vết máu, có lẽ người khác sẽ cho rằng hắn có ý đồ kích thích Vi Hoàng hậu đối với hắn yêu thương, kỳ thật không phải. Chỉ có Lăng Tiêu và Hoàng hậu ở trong điện mới biết, Lăng Tiêu cảm kích tình cảm Hoàng hậu mấy năm nay đối với hắn, mỗi lần nói một chuyện, đập đầu một cái, mỗi lần nói một việc, lại đập đầu một cái. Đây là tạ ơn, không đếm được tình nghĩa. Ở tại nơi này Lăng Tiêu leo trên từng bậc thang dính máu thì ở trong điện Chử Dịch Phong tứ chi bị trói, ra sức phun cái khăn tay bịt miệng ra, nước mắt không ngừng rơi xuống.....

Âm thanh Lăng Tiêu ở ngay bên tai, đây là âm thanh Chử Dịch Phong quen thuộc nhất, quen thuộc như thiên âm.

Hắn nói, lúc trước ta bị thương, là đệ nói đệ phải làm Hoàng đế, là đệ nói phải vì ta mà chiến.

Hắn nói: đệ nói, sẽ không để bất luận kẻ nào khinh nhục ta.

Hắn nói: đệ phải làm Hoàng đế, không thể một chút khổ này cũng chịu không nổi.

Lăng Tiêu, Lăng Tiêu, chỉ cần nhắc tên của hắn, nghe thanh âm của hắn, nghĩ đến gương mặt tuyệt sắc lại ôn nhu, chỉ cần như vậy là có thể làm người kiên cường lên. Dừng cảm lên.

Chử Dịch Phong miễn cưỡng chống đỡ thân mình quỳ hướng Hoàng hậu mà bỏ đi, nghẹn ngào khóc nói: “Thiên nguyên năm hai mươi bốn, Tiểu Hân gia phụng lệnh thái tử phi triệu nhập Đông Cung, ta vì Tiểu Hân gia phong thái sở chết, tặng Tiểu hân gia đồng tâm ngọc bội, Tiểu Hân gia nhận lấy, cuộc đời này..... không rời không bỏ.....”

Lăng Tiêu ở bên ngoài tựa hồ nghe được Chử Dịch Phong nghẹn ngào cầu xin, trong thanh âm cũng mang theo một tia nghẹn ngào.

Chử Dịch Phong nhìn Hoàng hậu rơi lệ, đập đầu hướng mẫu thân của mình bỏ tới, vẫn lẩm bẩm nói: “Thiên nguyên năm hai mươi lăm, Tiểu Hân gia không chút tị hiềm, dứt khoát ra tay, đánh chết Cát Tường vì con ở trong cung lập uy.”

Chử Dịch Phong đập đầu, tiếp tục nói: “Thiên nguyên năm hai mươi sáu, Tiểu Hân gia quỳ thẳng Thừa Càn Cung, thỉnh chỉ một thân đi chiến trường Bắc bộ, tự bán gia sản vì con mua lương thảo, cứu con khỏi nguy nan. Đối xử chân thành, cuộc đời này vĩnh viễn không dám quên.”

“Khang hữu năm thứ nhất, Tiểu hân gia không sợ vùng Bắc bộ khổ hàn, quyết ý cùng con Bắc chinh Hung Nô, tình này ý này, vĩnh chí không bỏ.....”

Chử Dịch Phong tiếp tục gian nan bò về phía Hoàng hậu, nghẹn ngào không thành tiếng: “Khang hữu năm thứ nhất..... Tiểu Hân gia liều chết cùng ta xuất binh chinh phạt Tuệ vương.....”

Ngoài điện Lăng Tiêu và trong điện Chử Dịch Phong cùng nhau đếm kỷ mấy năm chịu khổ sở, từng chuyện, từng chuyện giống thanh đao cắm vào trong lòng Hoàng hậu, tuy là ý chí sắt đá cũng chịu đựng không được, hướng chỉ là Vi Hoa là một từ mẫu.

Hoàng hậu khóc không thành tiếng, đứng dậy tự mình cời trói cho Chử Dịch Phong, ôm Chử Dịch Phong khóc lớn nói: “Con của ta..... Các con là muốn mệnh của ra sao.....”

“Đi.....” Hoàng hậu ôm Chử Dịch Phong quay đầu nói với cung nhân: “Đỡ Tiêu nhi vào..... Nói với hắn, Di mẫu..... Lại vì hắn mà đau một hồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Như Họa Thịnh Thế

Chử Dịch Phong trước khi té xỉu mơ hồ nghe Hoàng hậu nói gì đó, sau đó rốt cuộc không còn cảm giác.

“Phong nhi..... tỉnh lại uống một chút nước đi?”

“Phong nhi.....”

Chử Dịch Phong mở to mắt, thì thấy Lăng Tiêu ở trước mắt, trong nhất thời Chử Dịch Phong có chút thất thần, quay đầu lại thấy Hoàng hậu an vị trên trường kỷ, thấy y tỉnh lại thì đứng lên, thờ dài, thấp giọng nói: “Ta còn phải đi trước nhìn xem việc đưa tang chuẩn bị như thế nào, các người..... Các con trước tiên ở nơi này đi.” Hoàng hậu nói xong rồi đi.

Lăng Tiêu đứng dậy tiễn Hoàng hậu đi ra ngoài, chỉ chốc lát đã trở lại, lệnh nội thị trong điện lui ra, tự mình bưng chén cháo tới, ngồi vào trên giường khuấy đảo cho cháo nguội bớt, nhẹ giọng nói: “Mới vừa này chỉ cho đệ uống mấy ngụm nước, giờ thì ăn chút cháo được không?”

“Ân.” Chử Dịch Phong được Lăng Tiêu đỡ ngồi dậy dựa vào trên người hắn, thấp giọng nói: “Mẫu hậu..... Không nói gì thêm?”

“Đi mẩu vừa rồi cùng ta nói rất nhiều. .... Không có việc gì.” Lăng Tiêu dứt cho Chữ Dịch Phong ăn một miếng cháo, Chữ Dịch Phong mở cái miệng nhỏ ăn rồi nuốt xuống, cảm thấy dạ dày dễ chịu không ít. Thể chất y vốn không tồi, chỉ vì nhịn ăn hai ngày lại không uống nước, rồi xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc thể lực chống đỡ không nổi.

Lăng Tiêu dứt một ngụm Chữ Dịch Phong liền ăn một ngụm, Chữ Dịch Phong nhìn thấy tay Lăng Tiêu hơi hơi run, thấp giọng nói: “Như thế nào, làm sao vậy?” Chữ Dịch Phong dựa vào trong ngực Lăng Tiêu đưa lưng về phía hắn, cũng nhìn không thấy mặt Lăng Tiêu, vừa dứt lời thì cảm giác cần cổ nóng lên, Chữ Dịch Phong bỗng dừng ngẩng đầu lên nói: “Lăng Tiêu. ....”

Lăng Tiêu đem chén cháo để ở trên bàn nhỏ, ôm lấy Chữ Dịch Phong không cho y quay đầu lại nhìn mình, chỉ đem mặt chôn ở trên vai Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong cảm giác được rõ ràng ẩm ướt xuyên thấu qua y phục hơi mỏng, nghe trong cổ họng Lăng Tiêu phát ra tiếng nghẹn ngào rất nhỏ.

Đôi mắt Chữ Dịch lập tức đỏ lên, đây lần đầu tiên y thấy Lăng Tiêu khóc. Trước kia lúc gặp nhiều khó khăn đau đớn Lăng Tiêu cũng chưa từng khóc.

Chữ Dịch Phong xoay tay lại nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lăng Tiêu, nói giọng khàn khàn: “Không có việc gì, huynh đừng như vậy. .... ta thấy trong lòng khó chịu.”

Một lát sau Lăng Tiêu ngẩng mặt, lấy chén cháo tiếp tục dứt cho Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Hai ngày nay đệ không có ăn cơm, hôm nay ăn trước chút cháo, chờ dạ dày tốt lại ta làm thức ăn ngon cho đệ.”

“Àn.” Chữ Dịch Phong thành thật đem cháo ăn hết, xoay người lại ôm Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Thật tốt. ....”

Lăng Tiêu ừ một tiếng, cúi đầu hôn vào trán Chữ Dịch Phong ôm y nhẹ giọng nói chuyện.

“Liên án theo thế này làm là được, bên Hoàng lăng vẫn phải thúc giục, sự tình gấp gáp nhiều việc cứ đến liên tục như vậy. ....” Hoàng hậu đem sổ ghi chép đã trình lên đưa cho tổng quản nội vụ phủ, lại dặn dò nói: “Vạn sự vẫn nên cùng người Lễ bộ thương nghị, tuy nói là thời gian gấp rút nhưng không thể náo loạn để người chê cười.”

“Tuân lệnh” Hứa Quyền cúi đầu nói: “Còn có một chuyện. .... Ngày hôm trước nghe nói trừ quân điện hạ thân mình không khoẻ, nô tài cũng không tới thỉnh an được, không biết hiện tại như thế nào, ngày đưa tang trừ quân điện hạ trăm triệu lần không thể vắng mặt.”

Chuyện trong Phụng Hoa cung cũng không thể giấu được, hơn nữa mấy năm nay đã có một ít lời đồn đãi vớ vẩn, các cung nhân cũng đoán ra đại khái, nhưng Hoàng hậu nói Chữ Dịch Phong thân mình không khoẻ mới ở Phụng Hoa cung, thì Chữ Dịch Phong nhất định chính là thân mình không khoẻ.

Hoàng hậu nghe vậy, nói: “Không có việc gì, chỉ là tưởng niệm phụ hoàng, hơn nữa thời gian thời tiết lúc này quá nóng, đã không sao rồi nên chuyện mấy ngày sau sẽ không chậm trễ.”

Hứa Quyền cúi đầu: “Trừ quân điện hạ chí nhân chí hiếu, cũng phải chú ý thân mình, rốt cuộc đây là nền tảng lập quốc, nô tài còn có chút chuyện phải làm, xin đi trước.”

Hoàng hậu gật gật đầu.

Khang ma ma đổi chung trà cho Hoàng hậu thấp giọng nói: “Nương nương. .... nô tỳ xin được nhiều lời, đã nhìn thấu thì thôi đi, Anh vương điện hạ và Tiểu Hầu gia đều là người nương nương đặt ở đâu quả tim, ai bị tổn thương mà ngài không đau đâu? Còn việc Anh vương điện hạ không lưu lại con nối dõi, nói câu công bằng người không phải chỉ có một mình Anh vương là Hoàng tử, ngày sau hai vị Hoàng tử khác có con nối dõi thì cho Anh vương điện hạ làm con thừa tự, tất cả đều là tôn nhi của nương nương không phải sao? Tiểu Hầu gia muốn Anh vương điện hạ đem tiểu. .... Nhận nuôi dưới danh nghĩa của Anh vương điện hạ, nô tỳ thấy cũng không tồi.”

“Rốt cuộc cũng là tôn nhi của nương nương, để Quận vương khác lấy danh nghĩa nhận nuôi, nào có thể thân thiết? Cứ như vậy có thể đem hài tử danh chính ngôn thuận nhận và trong cung dưỡng ở dưới gối của người, như vậy không phải tốt hơn sao? Nhưng thật ra Anh vương điện hạ và tiểu Hầu gia. .... Nương nương biết được còn chưa tính, người làm mọi cách cũng không phân không khai. Lão nô sống lâu năm nhìn qua không ít nghe thấu không ít, là một người mặt ngạnh vững tâm, hôm nay nhìn thấy tình cảnh này cũng nhịn không được rót nước mắt, hướng chỉ là nương nương.”

Hoàng hậu cảm lấy khăn tay lau nước mắt, gật đầu: “Đối với Phong nhi, ta vừa đau lại vừa thẹn, ta từ nhỏ đã không quan tâm tới nó nhiều, hiện tại nháo ra tới việc này còn không phải do ta mấy năm nay không quan tâm coi chừng nó sao? Nếu mà ta quan tâm nó nhiều hơn cũng sẽ không đến bây giờ mới biết được những việc này. .... Thôi, nhìn tình cảnh hôm nay, nếu lại nhân tâm buộc hai đứa xa nhau sẽ không biết như thế nào đâu. Thôi, theo ý của Phong nhi đi, còn chuyện hài tử đó. .... phải do ta ra mặt mới được.”

Khang ma ma yên lòng, gật đầu: “Nương nương nghĩ thông suốt thì tốt rồi.”

Hoàng hậu đem Chữ Dịch Phong nhốt ở Phụng Hoa cung, Chữ Dịch Phong không ăn không uống Hoàng hậu đã nóng vội đau lòng đến chịu không nổi, hôm nay hai người bọn họ lại cầu xin như vậy sao có thể không chấp nhận được. Hôm nay khi Lăng Tiêu vào trong điện thấy Chữ Dịch Phong trực tiếp ôm người tới đặt ở trên giường.

Hoàng hậu nhìn Lăng Tiêu ôm Chữ Dịch Phong dỗ dành an ủi, bưng trà tới dứt cho y, một loạt hành động lưu loát ăn ý, hai người giống như là ở chung nhiều năm, Hoàng hậu nhìn trong lòng vừa khó chịu vừa áy náy, sau khi nhìn Chữ Dịch Phong tỉnh lại thì buông tâm, nghe Khang ma ma nói xong cũng vô pháp, nếu ngăn không được vậy thì thành toàn cho bọn họ, giúp bọn họ một phen, xem như đền bù mấy năm nay Chữ Dịch Phong bị thua thiệt.

Vượt qua một cửa ải khó khăn lớn như vậy, lại có ái nhân mỗi ngày ở bên cạnh cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, chỉ hai ngày Chử Dịch Phong đã khôi phục lại, y ở tại Phụng Hoa cung vốn dĩ không thích hợp, hướng chỉ là do Lăng Tiêu hầu hạ, ngay khi thân hình vừa khỏe vội dọn ra khỏi cung về Anh vương phủ.

Lúc này xem như toàn bộ công khai, Lăng Tiêu cũng không hề tị hiềm, quang minh chính đại tới ở trong Anh vương phủ, không phải người khác đều nói hẳn là luyện sủng của Chử Dịch Phong sao? Luyện sủng đương nhiên được đến ở cùng chủ nhân mới thích hợp nha.

Việc này không còn sợ người nhìn ra, lại bị ly biệt ngăn ngại nên Chử Dịch Phong càng thêm yêu Lăng Tiêu, trong hành động đều mang theo một cỗ hương vị ngọt ngào, Lăng Tiêu trong xương cốt vốn là đại nam tử thích làm chủ, đối với việc Chử Dịch Phong thân mật ý lại tất nhiên rất thích.

“Hôm qua lúc đệ nghỉ trưa Di mẫu cùng ta thương nghị một canh giờ, chính là chuyện của hải tử.” Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong ngồi ở giường nệm, Chử Dịch Phong không cảm thấy mệt nhưng vẫn dựa vào Lăng Tiêu, nắm xuống gối đầu lên đùi Lăng Tiêu, gật đầu: “Thương lượng như thế nào?”

Lăng Tiêu cười: “Thương lượng đưa hải tử cho đệ nhận nuôi nhưng bây giờ còn chưa được, chuyện Tuệ vương phủ mới xảy ra hiện tại đem việc này nói ra sẽ làm cho người có tâm ngờ vực, trước đối ngoại nói đệ ở Bắc bộ có một thị thiếp vừa sinh tiểu thể tử, do lúc trước mang thai đi lại không tiện bây giờ chờ thời tiết bớt nóng sẽ rước về Hoàng thành, bên tông tộc đã có Di mẫu đi công đạo, như vậy chúng ta không cần lo lắng.”

“Vậy sau này thì sao? Hải tử lớn thì làm sao bây giờ?” Chử Dịch Phong nghĩ nghĩ: “Nó không thể lấy danh nghĩa của ta được?”

Lăng Tiêu từ tốn nói: “Nó đã lớn, cũng không lừa được người khác, nháo lên làm nhiều người biết việc này ngay cả chuyện tiểu Hoàng tôn cũng bị huy hoại, ta và Di mẫu có ý là ở trong Hoàng tộc tìm một nhà nhận nuôi nó nhưng để cho yên tâm Di mẫu sẽ tìm các ma ma tâm phúc đưa vào trong phủ chăm sóc. Chờ đến khi chuyện này lắng xuống sẽ đem tiểu Hoàng tôn nhận vào trong cung dạy dỗ.”

Chử Dịch Phong nghĩ nghĩ gật gật đầu: “Ân, huynh cùng mẫu hậu tính toán khẳng định là chu toàn, cứ như vậy là tốt rồi.”

“Những chuyện này đã chuẩn bị đầy đủ hết, chờ sau khi đệ đăng cơ đem An Dung nhi truy phong làm Nguyên phi, An Khang Hầu chính là Quốc trưởng, lại có hải tử.....” Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong: “Thế thì đều có. Trên người của đệ còn có hai cái tang, có di mẫu giúp đỡ, thì những đại thần và người trong tông tộc muốn đệ nạp phi cũng nói không nên lời.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Mẫu hậu nói giúp đỡ chúng ta?”

“Ân.” Lăng Tiêu cười khê: “Không chỉ có chuyện này, trong lòng đệ phải có chút tính toán. Người giúp đỡ đệ bước lên bảo tọa không ít, sau khi đăng cơ nên phong thưởng thế nào trong lòng đệ hiểu rõ?”

Chử Dịch Phong ngáp một cái: “Không hiểu rõ.”

“Ta..... đã biết đệ không quan tâm, ta đã nghĩ kỹ cho đệ rồi.” Lăng Tiêu nhận mệnh, hẳn biết Chử Dịch Phong hiện tại trong lòng đang vui vẻ đem chính sự quên hết không để ý, hẳn đứng dậy lấy một quyển sách, mở ra đưa cho Chử Dịch Phong xem: “Đây là ta định ra phong thưởng cho mọi người, Lại bộ, Hình bộ, Binh bộ đối người nhiều nhất, đệ nhìn xem.”

Chử Dịch Phong kéo tay Lăng Tiêu tùy ý lật xem, Lăng Tiêu vô pháp, thở dài: “Nghe lời, đệ sắp là đương kim hoàng đế, tam tinh lục bộ người nào là ai ít nhất đệ phải biết được đúng không? Cho đệ xem thấy chỗ nào không thích hợp thì đệ sửa lại.”

“Ân ân.” Chử Dịch Phong vẫn là vẻ mặt cọc lốc, nhìn xem trong chớp lát ngẩng đầu nói: “Sao lại không có huynh?”

Lăng Tiêu cười, chỉ vào một chỗ ở trang thứ ba nói: “Xem làm sao vậy? Đây không phải là ta à? Công bộ thượng thư.”

Chử Dịch Phong cứng họng: “Đùa giỡn sao? Công bộ thượng thư?”

Chử Dịch Phong lắc đầu, cảm lấy bút tới xóa chỗ đó, thấy tam tinh người đã đầy, thượng thư tinh Tả Thừa Hữu Thừa cũng đều có người đảm nhiệm, Chử Dịch Phong cười: “Chỗ này không phải đang cần một người?” Nói xong đề bút viết: “Thượng —— thư —— lệnh —— Lăng —— Tiêu ——”

“Phong nhi!” Lăng Tiêu dở khóc dở cười: “Đệ muốn bọn Ngôn Quan Ngự Sử quỳ thẳng ở Thừa Càn Cung? Mấy chỗ thiếu là bởi vì những chức quan này quá lớn quá trọng yếu, vẫn phải cùng mọi người thương nghị mới ra quyết định. Một chức thượng thư ta cũng đảm đương không nổi, hướng chỉ là thượng thư lệnh?”

Chử Dịch Phong cười: “Công bộ thượng thư không tốt, trực tiếp làm thống lĩnh lục bộ mới tốt, được rồi, ta đem chức năng không thích hợp sửa lại, ta sẽ sửa lại theo huynh nói..... Ngôn Quan Ngự Sử thích nói cái gì thì nói đi, ai để ý đến hẳn.”

Lăng Tiêu bật cười, lại khuyên Chử Dịch Phong nửa ngày, Chử Dịch Phong lại xuất thần nghĩ đến chuyện khác, sau một lúc lâu đột nhiên nói: “Năm đó gia gia đánh hạ giang sơn sau đó phong thưởng không ít người có công, phụ vương kế vị cũng phong thưởng không ít thần tử có công ủng lập, ta cũng tò về một chút mới được đi?”

“Còn có cái này nhưng đệ không được viết ở trong này?” Lăng Tiêu lấy chiếu chỉ cho Chử Dịch Phong xem: “Ta đại khái đã nghĩ ra chủ ý nhưng phong thưởng thế nào vẫn là xem ý tứ của đệ, cuối cùng còn phải cùng người của Lễ bộ thương nghị một chút.”

Chử Dịch Phong mở ra, vẫn là không có tên Lăng Tiêu. Chử Dịch Phong không nói gì, cùng Lăng Tiêu thương nghị nửa ngày mới ngủ.

“Vương gia, cái này.....” Lễ bộ Thượng thư Từ Tường Gia nghe ý tứ của Chử Dịch Phong nhin không được chen vào nói: “Thật sự là..... Từ triều đại Thái tổ hoàng đế tới nay không có cái tiền lệ này a, cái phong hào này.....”

Chử Dịch Phong cười nói: “Ta biết không có tiền lệ này, sau này ta ban ra không phải sẽ có sao? Khanh là Lễ bộ Thượng thư, trong bụng chứa đầy mực nước, ta không thông thạo việc này khanh nghĩ cho ta một phong hào tốt là được, việc này không làm khó khanh phải không?”

Từ Tường Gia mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, nghĩ thầm xong rồi xong rồi, khí tiết tuổi già khó giữ được, bảo mình nghĩ phong hào này ngày sau ở trong sách sử cũng sẽ thượng cho mình một bút, Từ Tường Gia khom người nói: “Thần..... Thần mới vừa nói mấy phong hào kia đều không tốt?”

“Không được.” Chử Dịch Phong quay đầu đối với bọn nha hoàn nói: “Cho Từ đại nhân trà và điểm tâm, để Từ đại nhân thoải mái suy nghĩ, không vội.” Cười lại bổ sung nói: “Nhưng cũng đừng quá chậm nha, Tiểu Hầu gia một lát sẽ trở lại, đừng để cho hắn biết.”

Từ Tường Gia nghe xong những lời này mồ hôi cũng không chảy ra được.

Mấy ngày sau là ngày đưa tang Tiên đế đưa, Chử Dịch Phong là trưởng tử cũng là Đại Chử quốc trữ quân, một mình đỡ linh đường, hiếu tâm làm đủ thuyết phục tất cả quan lại.

Ba ngày sau khi đưa tang Tiên đế, Giám Quốc Tôn Thánh Thân Vương Chử Dịch Phong thừa thiên bẩm mệnh, chính thức từ Thừa Càn Cung Tuyên Đức điện đăng cơ, sửa niên hiệu là Hoa Thanh, đủ loại quan lại xưng thần, vạn dân ủng hộ.

Đăng cơ theo lệ thì phải đại xá thiên hạ sắc phong thần tử có công, Chử Dịch Phong lại không có đại xá người trong thiên hạ, Chử Dịch Phong nói mình bạch: “Người có tội ở ngục trung chịu khổ chuộc tội lỗi mà mình gây ra, vì sao trăm đẳng cơ thì có thể tha tội? Vì muốn vạn dân ca tụng trăm nhân đức, thật ra trăm cho rằng không đại xá thiên hạ không để người có tội ra tù làm hại quê nhà mới là chân chính nhân đức.”

Lời vừa nói ra các quan lại cũng không có cách phản đối, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc đúng là xuất thân võ tướng.

Lúc các quan lại cho rằng đây là hành động kinh người thì Chử Dịch Phong, Đại Chử vương triều Võ Đế, lại làm ra một chuyện duy nhất bị người phê phán trong thời gian tại vị mười tám năm ngắn ngủi.

Thái giám từng điều tuyên đọc hoạch định phong thưởng quan viên, cuối cùng cất cao giọng nói: Thọ Khang Hầu chi cháu đích tôn Lăng Tiêu, thiên tư thông minh, thành tựu về văn hoá giáo dục vô tiếp, có khâm quốc chi công, trung kiên kính cần, đặc phong làm Tử Quân Hầu, bốn chi muôn đời, cùng quốc vui buồn.”

Phong Hầu cũng không tính là cái gì, phong hào ái muội thân mật cũng không tính là cái gì, một câu “Bốn chi muôn đời, cùng quốc vui buồn” đủ để cho triều đình chấn động. Đây là triều đại có một người duy nhất được thừa kế tước vị, Chử Dịch Phong ý tứ thực dễ hiểu, bốn chi muôn đời, cùng quốc vui buồn, ý tứ là chỉ cần Đại Chử vương triều còn đây, cho Lăng Tiêu phong hào Tử Quân Hầu thì nhiều thế hệ truyền xuống cùng Chử thị đời đời kiếp kiếp gắn bó cùng nhau.

Cuối cùng Chử Dịch Phong cũng đứng ở nơi tối cao trên Kim điện, y muốn Lăng Tiêu được người đời kính trọng, cũng muốn thế hệ sau của Lăng Tiêu cũng có thể được người cung phụng.

Lăng Tiêu trong lòng đại động, nhin không được ngẩng đầu nhìn lên đài cao, trên bảo tọa người nọ ngồi ngay ngắn, đầu đội cửu trọng quan, thân khoác kim long bào. Chử Dịch Phong cũng nhìn Lăng Tiêu, mỗi nhẹ nhàng động vài cái, không có ra tiếng, nhưng Lăng Tiêu nhìn ra Chử Dịch Phong nói cái gì, y nói: Đáng tiếc, cho huynh vẫn không đủ nhiều.

Lăng Tiêu tiến lên, quỳ xuống thật sâu, thật sâu cúi đầu nói: “Thần tạ ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 93

Chử Dịch Phong đăng cơ chẳng những cho Lăng Tiêu tước vị Tử Quân Hầu, chức vị thượng thư lệnh, còn có chức vị thống lĩnh đại nội thị vệ.

Thống lĩnh đại nội thị vệ danh như ý nghĩa, chính là thống lĩnh ngự tiền thị vệ Đại thống lĩnh, Lăng Tiêu đối với thống lĩnh ngự tiền thị vệ không có gì hứng thú, nhưng có chức vị này có thể tùy thời tùy ý ra vào Thừa Càn cung, điểm này vẫn là không tồi.

Lúc này trong Thừa Càn cung, nội thị đều được Hoàng đế bày mưu đặt kế cho thối lui đến ngoài cửa điện hầu hạ, nhưng trong cung quy củ không thể phé, nhóm nội thị có thể thối lui đến ngoài cửa điện nhưng đây là khoảng cách xa nhất, không thể rời đi xa nữa. Tuy là ở ngoài cửa lại có thể nghe được thanh âm trong tấm điện rành mạch. Quy củ này định ra vốn là để cho nội thị có thể nghe thấy lời chủ tử phân phó, mà hiện tại Chử Dịch Phong lại vô cùng phần hận quy củ tri kỷ này. Ở gần như vậy..... gần đến như vậy làm cái gì?

“Lăng Tiêu..... huynh..... chậm một chút.....” Chử Dịch Phong nằm ở trên long sàng, tóc dài xỏa xuống, cắn chặt áo lót mỏng, trong yết hầu tràn ra

vài tiếng ngọt, cơ hồ là mang theo làm hương vị rên rĩ làm nũng. Lăng Tiêu cúi xuống nhẹ nhàng hôn khuôn mặt đỏ bừng của Chữ Dịch Phong thấp giọng nói: “Đau sao?”

Chữ Dịch Phong lắc lắc đầu, không phải vì đau, thậm chí hiện tại y thật sự hy vọng mình bị đau một chút, ít nhất sẽ không khó chịu như vậy.....

Lăng Tiêu biết Chữ Dịch Phong sức khỏe rất tốt, hoàn toàn có thể chịu đựng được mình, nhưng khi Lăng Tiêu thân thiết vẫn sẽ rất ôn nhu, ôn nhu như là đối đãi với trân bảo dễ vỡ.

Lăng Tiêu chặt chẽ khóa tâm Chữ Dịch Phong dùng thủ đoạn lớn nhất chính là loại ôn nhu khiến người chết chìm này, mặc kệ Chữ Dịch Phong có thể chịu khổ hay không, hẳn đều phải cho y ôn nhu nhất, ôn nhu đối đãi, đem y phụng ở lòng bàn tay, đặt ở vị trí trên hết trong lòng.

Chữ Dịch Phong rút cuộc chịu đựng không nổi, dùng sức lắc đầu, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, thấp giọng nói: “Huynh nhanh lên, nhanh lên đi..... ta chịu không nổi.”

“Ân.” Lăng Tiêu đem những sợi tóc mướt mồ hôi của Chữ Dịch Phong ở giữa chân mày vén ra sau tai, ôn nhu nói: “Lớn tiếng như vậy không sợ cung nhân bên ngoài nghe thấy được? Bọn họ vẫn luôn lắng nghe đó.....”

Chữ Dịch Phong nghe vậy trên mặt lại đỏ thêm một tầng, gục đầu xuống cắn vào cái gối mềm, không để lại kêu ra tiếng.....

Sau khi thân thiết Lăng Tiêu đứng dậy lấy y phục mặc vào, chân trần xuống giường đi tới cửa gọi cung nhân đem bồn tắm vào, cung nhân làm như không có nghe thấy những chuyện vừa rồi cúi đầu yên lặng làm tốt hết thấy. Lăng Tiêu thật ra cũng không để ý cái gì, còn thử độ ấm của nước thấp giọng cùng cung nhân phân phó vài câu, chờ cung nhân lui xuống thì đi chuyển qua hai tầng bình phong đi vào phòng trong. Chữ Dịch Phong nửa ngủ nửa tỉnh ôm một đồng chân cuộn mình ở tận bên trong long sàng. Lăng Tiêu bật cười, vừa rồi hẳn nói giỡn nói còn muốn một lần nữa, Chữ Dịch Phong tưởng là thật nên sợ, sợ tới mức lui sát vào bên trong.

Lăng Tiêu ngồi trên giường, đẩy đẩy Chữ Dịch Phong: “Ngủ rồi? Đợi một chút rồi ngủ tiếp, nghe lời.....” Lăng Tiêu đem Chữ Dịch Phong trực tiếp ôm lên đi đến gian ngoài bỏ vào bồn tắm, mình cũng bước vào, hẳn tắm cho Chữ Dịch Phong cẩn thận sạch sẽ mới cùng nhau vào phòng trong, bên ngoài cứ để như vậy chỉ chốc lát sau tự nhiên có người đi vào thu thập.

Chữ Dịch Phong mệt chỉ muốn ngủ, y tựa hồ còn đối với lời nói đùa của Lăng Tiêu mà canh cánh trong lòng, không chịu để Lăng Tiêu ôm, xoay người đưa lưng về phía Lăng Tiêu mới chịu ngủ, Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười: “Đệ không vui ta còn có thể cưỡng đệ? Lại nói đều đã tắm rửa sạch sẽ, ta còn lấn lộn cái gì? Dọa đệ thôi.....” Nói xong lại ôm Chữ Dịch Phong, thấp giọng dụ dỗ: “Nhưng bị đám thái giám kia nghe thấy được thì có làm sao? Bọn họ không dám nói ra đâu, còn sợ cái gì?”

Chữ Dịch Phong ừ một tiếng không nói lời nào, Lăng Tiêu biết y da mặt mỏng, để nhiều người như vậy nghe thấy thanh âm kia cũng e lệ.

Từ khi đăng cơ tới nay loại sự tình này vẫn luôn làm Chữ Dịch Phong bối rối, y ngại các loại quy củ quá câu thúc, Lăng Tiêu xin chỉ thị thái hậu sau này đã giảm miễn không ít, nhưng có chút quy củ, như là ở tình huống vừa rồi cũng không thể để người lui ra hết, ban đêm trong cung thủ vệ nghiêm khắc như vậy là để bảo vệ Hoàng đế không thể có một chút sơ xuất.

“Thật sinh khí? Cùng ta phát cáu sao?” Lăng Tiêu vuốt ve sườn mặt của Chữ Dịch Phong cười nói: “Thôi mà?”

Chữ Dịch Phong ngượng ngùng lại cảm thấy Lăng Tiêu làm ra bộ dáng như tiểu hài tử thì buồn cười, kéo ngón tay Lăng Tiêu cắn một cái: “Không có..... Chính là có chút biệt nữ, không có việc gì..... quen rồi thì tốt thôi.”

“Ân.” Lăng Tiêu cũng có chút mệt nhọc, ôm lấy Chữ Dịch Phong nói nói mấy câu liền ngủ.

Ở Thọ Khang hầu phủ, Kinh Ngọc đem sổ sách tháng này sửa sang lại rồi giao cho Lai Vượng, thấp giọng phân phó: “Tháng này nhân tình lui tới lẽ không ít, danh mục quà tặng phải cất giữ không tính, nhưng phải cẩn thận viết ra thêm một phần sao kê đầy đủ, miễn cho không bị mất mát hay thất lạc cái gì, hiện giờ cô thái thái không ở trong phủ, không tránh khỏi vạn sự phải cẩn thận, bằng không chờ khi cô thái thái trở về, ta giao phó không xong thì bất quá là ta mất mũi, còn các người thì sao? Bị đánh bị phạt cũng đừng tới tìm ta cầu tình, ta không có thể diện lớn như vậy.”

“Vâng, vâng.” Lai Vượng vội vàng đáp ứng: “Hôm nay tuy nói sơ lược một chút, nhưng phía dưới bọn nô tài nên làm cái gì thì làm cái đó, không dám có một chút chậm trễ.”

“Ân.” Kinh Ngọc cười: “Ta biết các người tận tâm, nên chỉ dặn dò một câu, đừng để cho cô thái thái trở về vừa thấy cái gì cũng không tốt là được. Được rồi, người cũng bận rộn một ngày, đi thôi, ngày mai lại đến nghe phân phó.”

Lai Vượng vội vàng cúi đầu rồi đi.

Kinh Ngọc đã nhiều ngày có chút không thoải mái, giải quyết việc này xong tất cả đầu vào đầy thì có vẻ mệt mỏi, quay đầu lại đối với Thúy Vân phân phó nói: “Đem sổ sách này đặt qua một bên, ngày mai ta còn phải nhìn xem.”

“Nãi nãi.....” Thúy Vân do dự tiến đến bên tai Kinh Ngọc thấp giọng nói: “Nãi nãi hôm nay không ăn cơm, nguyệt tin cũng đã muộn, có phải hay không.....”

Kinh Ngọc gật đầu lấy chung trà uống, thấp giọng nói: “Còn không chắc chắn đâu, chờ thêm mấy ngày nữa mới kêu thái y đến xem, có tin chính xác mới nói cho đại thiếu gia còn có lão gia và mọi người, người nhưng đừng đi ra ngoài nói bừa.”

Thúy Vân cười: “Nô tì đã biết, cái này không cần nãi nãi phân phó? Nhưng mà ..... nhưng thật ra nô tì cảm thấy nãi nãi mấy ngày gần đây như là có tâm sự, hình như là không được thoải mái vì chuyện này sao?”

Kinh Ngọc nhẹ nhàng thở dài một hơi, nàng ở trong phủ không có thái thái, cô tỏ mẫu tuy nói là thương nàng nhưng có không ít chuyện nàng cũng không dám nói với Thi phu nhân, còn lại Hạ Lan, Kinh Ngọc trong lòng thở dài. Hạ Lan không cho mình thêm việc thì thôi, không trông cậy vào nàng có thể cùng mình thương nghị cái gì, nhưng có nô tì Thúy Vân từ nhà mẹ đẻ mang đến cũng còn tốt một chút, mỗi khi mình phiền lòng còn khuyên giải an ủi vài câu cho mình thanh thản.

Kinh Ngọc cho người trong phòng lui ra, lôi kéo Thúy Vân thấp giọng nói: “Lòng ta có nhiều nỗi lo ta có chuyện muốn nói với Nhị thiếu gia nhưng vẫn luôn không thể mở miệng nói được, việc này quan hệ đến chuyện đại sự trong phủ, ta thật sự là.....”

Thúy Vân càng nghe càng mơ hồ, cười nói: “Nãi nãi rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

“Ta là muốn.....” Kinh Ngọc cúi đầu, mười ngón nắm khăn vò, vẫn nhịn không được nói ra: “Ta muốn đem đứa con trong bụng ta..... Nếu trong bụng ta vẫn là nhi tử, ta muốn đem đứa nhỏ này cho Nhị thiếu gia.”

Thúy Vân vừa nghe sững sốt, sau một lúc lâu mới nói: “Nãi nãi sao đột nhiên muốn như vậy? Trước không nói cái khác, Nhị thiếu gia cũng chưa có đón dâu, sao lại có thể nhận hài tử khác làm con được, như thế nào..... Như thế nào lại được?”

Kinh Ngọc cũng hơi lo, thấp giọng nói: “Hắn vì cái gì không cưới thì, không có con nối dõi người không biết sao? Trong thành những lời đồn đãi tuy nói không thể tin nhưng luôn có chút duyên cớ đi..... Nhị thiếu gia không có con nối dõi, ta muốn..... cho hắn một hài tử thừa tự, như vậy hắn cũng có hậu.....”

“Kỳ thật ta cũng là vì hài tử của mình.” Kinh Ngọc dứt khoát nói thật với Thúy Vân: “Người xem, hiện giờ quý phủ của chúng ta nhất môn song hầu, Nhị thiếu gia Từ Quân Hầu ta không dám vọng tưởng, nhưng lão thái gia Thọ Khang Hầu..... Nếu chúng ta làm Nhị thiếu gia vừa lòng, đem tước vị này truyền cho hài tử của ta, chuyện này còn không phải Nhị thiếu gia nói một câu là được sao?”

Thúy Vân lại nói: “Nãi nãi muốn nguyên lai là cái này, nô tì cho là tước vị của Nhị thiếu gia vẫn tốt hơn, đó là tước vị được truyền thừa suốt đời, thế thế đại đại thiết mỹ, tước vị của lão thái gia không thể hơn được? Tước vị của Thái gia truyền tới trên đầu hài tử chúng ta chỉ còn kế thừa chức nhất đẳng tướng quân, kém rất nhiều đó.”

“Người biết cái gì? Tước vị của Nhị thiếu gia khi nào ta có thể nghĩ đến? Cho hắn biết thì không biết sẽ như thế nào đâu.” Kinh Ngọc âm thầm hỏi hặn, sao mình lại cùng Thúy Vân nói cái này, nha đầu này mà không cẩn thận nếu nói ra mà tới tai Lăng Tiêu thì mình nhiều năm nôm nớp lo sợ như vậy không phải uổng phí sao?

Kinh Ngọc muốn không nhiều lắm, nàng chưa bao giờ muốn cùng Lăng Tiêu tranh cái gì, chỉ hy vọng Lăng Tiêu đem đồ hắn không thích, không thềm để ý có thể cho hài tử của mình một chút là đủ rồi, làm cho hài tử của mình có thể an ổn phú quý lớn lên, đây là nguyện vọng lớn nhất của Kinh Ngọc.

Thúy Vân cũng biết mình nói lỡ, cúi đầu ấp úng nói: “Nô tì thuận miệng nói bừa..... Nãi nãi muốn cho con thừa tự không bằng đem Vân nhi nhanh cho Nhị thiếu gia đi? Nhị thiếu gia từ trước đến nay vẫn yêu thương Vân nhi, không chừng vừa nghe lời này liền chấp nhận.”

“Ta tự nhiên là muốn Vân nhi có thể có đại phúc khí này, chỉ là nó đã lớn như vậy, ai biết Nhị thiếu gia có muốn hay không đâu.....” Kinh Ngọc thở dài: “Thôi thôi, nghĩ nhiều vô ích, trong bụng cũng không nhất định có đâu, mà có cũng không nhất định là hài tử, có rồi nói sau.”

Thúy Vân vô pháp, không dám nói cái gì nữa, mở cửa cho bọn nha hoàn đi vào cùng nhau hầu hạ Kinh Ngọc rửa mặt chải đầu đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 94

Việc muốn cho Lăng Tiêu nhận hài tử làm con thừa tự vẫn luôn giấu ở trong lòng Kinh Ngọc, mấy ngày sau Thi phu nhân nghe nói Kinh Ngọc gần đây thân mình không khỏe vội vàng từ Thi phủ trở về, sai người thỉnh thái y tới bắt mạch cho Kinh Ngọc, thái y vừa báo lại quả nhiên là mạch hi.

Thi phu nhân vội vàng bảo người cho thái y một đại bao lì xì, cười không khép miệng được: “Thực tốt, hiện giờ Vân nhi cũng lớn, mọi chuyện con ra tay giải quyết cũng thành thạo, đây là lúc thích hợp dưỡng một hài tử nữa, ta cũng không đi Thi phủ, Trĩ nhi bên kia đã ổn, hiện giờ con mang thai chưa đủ hai tháng, đúng là thời điểm nguy hiểm, chuyện trong nhà con không cần phải xen vào lo liệu, phải nghỉ ngơi dưỡng hài tử mới là đúng đắn.”

Kinh Ngọc từ trên giường bước xuống dưới, cúi đầu cười nói: “Ta cô tỏ mẫu thương con, kỳ thật cũng không có gì, so với lúc mang thai Vân nhi thoải mái hơn nhiều, cũng không có nôn, chỉ là tinh thần mệt mỏi chút, không có gì.”

“Như vậy cũng phải đường cho tốt.” Thi phu nhân cười: “Ngày mai đón thái thái của con đến đây đi, đến thăm con nhìn xem Vân nhi.”

Kinh Ngọc vội vàng cười nói: “Vây thì rất tốt, từ lần trước gặp ở chỗ Trĩ nhi đến bây giờ cũng không có tái kiến.”

“Ta biết, nữ nhân đang mang thai hài tử, thân mình không thoải mái dễ dàng nhớ tới thái thái của mình.” Thi phu nhân cười cười, dặn dò Kinh Ngọc vài câu, lại dặn dò nha đầu bà tử trong phòng Kinh Ngọc một hồi mới đi.

Cách ngày Kinh phu thái thái quả nhiên tới, ở phía trước cùng Thi phu nhân hàn huyên khách sáo một lúc lâu mới tới tìm Kinh Ngọc, ngày hôm nay vừa lúc Lăng Hiên được nghỉ phép ở trong phòng cũng gặp qua, Kinh phu nhân thấy Lăng Hiên đối với Kinh Ngọc là biết phu thê này ngày thường rất hòa thuận, trên mặt tươi cười càng nhiều hơn. Lăng Hiên cùng Kinh phu nhân nói một lát rồi đi ra phía trước, lưu lại hai người ở trong phòng.

Kinh Ngọc tuy không phải do Kinh phu nhân sinh ra, nhưng từ nhỏ được dưỡng ở dưới gối tình cảm vẫn có, càng đừng nói hiện giờ Lăng gia nhất môn song hầu nổi bật, Kinh phu nhân thấy Kinh Ngọc càng vừa lòng, lời kéo Kinh Ngọc nói chuyện nửa ngày. Kinh Ngọc thấy bên người không có ngoại nhân, kéo tay Kinh phu nhân đem suy nghĩ của mình trước đó vài ngày nói cho Kinh phu nhân.

Kinh phu nhân trầm mặc sau một lúc lâu mới nói: “Hảo hài tử, ta biết con đều là vì hài tử của mình, theo ý của ta, con không cần nói lời đề nghị này.”

“Thái gia, lão gia, các thiếu gia đều có tước vị, trong lòng con có thể muốn nhưng trong miệng không thể nói ra.” Kinh phu nhân thấp giọng nói: “Cô gia là thứ xuất, theo lý không được thừa kế tước vị, sau này hai tước vị đều được con nối dõi của Từ Quân Hầu kế thừa, nhưng..... Hiện tại Từ Quân Hầu không có con nối dõi, nghe lời đồn đãi xem ra..... Sau này cũng sẽ không có.”

“Hắn hiện tại không có con nối dõi, con lại đưa con mình làm con thừa tự, chẳng phải là chứng thực những lời đồn đãi của người ngoài sao? Ta nghĩ Từ Quân Hầu sẽ không ngốc như vậy. Huống hồ hắn hiện giờ còn trẻ, chẳng lẽ vẫn luôn hầu hạ Hoàng đế sao? Chờ tuổi lớn, không chừng có khi còn được Hoàng đế tự mình chỉ hôn, khi đó mẹ cả sinh là con vợ cả, thì hài tử của con có nơi đứng chân không?”

Kinh phu nhân nói chuyện với Kinh Ngọc hết lời, Kinh phu nhân nhẹ nhàng vỗ tay Kinh Ngọc, khuyên nhủ: “Con rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ, không thể suy nghĩ được lâu dài, nếu Từ Quân Hầu về sau sẽ đón dâu sinh con, vậy ý niệm này của con phải chôn ở trong bụng cả đời, để người khác biết thì con chết như thế nào cũng không biết, nếu là..... Nếu Từ Quân Hầu thật sự hầu hạ Hoàng đế cả đời, thì không cần con nói, nếu có ý định này tự nhiên sẽ tới nói với con muốn hài tử của con thôi.”

“Từ từ tới đi, chính hắn không có hậu nhân đã là đại bất hiếu, nhưng tự nhiên nhận hài tử của con làm con thừa tự, không phải càng không ra thể thống gì sao?” Kinh phu nhân cười: “Nên của con sớm muộn gì cũng là của con, hảo hài tử, từ từ tới đi.”

Kinh Ngọc gật gật đầu: “Vẫn là thái thái suy nghĩ chu đáo, ngày sau tất nhiên con sẽ không nhắc lại việc này.”

Kinh Ngọc chỉ muốn Lăng Tiêu có thể ban ân huệ cho hài tử của mình, đáng tiếc lúc này Lăng Tiêu không có nghĩ tới chuyện con nối dõi, hiện tại có rất nhiều việc đeo bám làm hắn thật phiền.

Lăng Tiêu hiện giờ danh chính ngôn thuận phụng dưỡng ở bên cạnh quân vương, ngay từ đầu vẫn giống như ở Bắc bộ, Lăng Tiêu chỉ đạo cho Chử Dịch Phong chấp bút xử lý chính sự, nhưng không đến nửa tháng Lăng Tiêu đã chịu không nổi, người thông minh cũng không được làm việc luân phiên từ ban ngày đến buổi tối, Lăng Tiêu thậm chí hoài nghi trong lịch sử nói Chu Nguyên Chương cần chính như vậy này là chân thật, cứ làm lụng vất vả như vậy mình cũng phải sớm đi hầu hạ Tiên đế.

“Ta liền.....” Lăng Tiêu thật vất vả mới phê xong tấu chương được đưa lên tới, nhìn nội thị lại đưa lên tới một chồng tấu chương cơ hồ muốn quăng bút son, giận đến nổi phải bật cười, hỏi nội thị nói: “Còn có bao nhiêu?”

Tiểu nội thị run run rẩy rẩy: “Hồi..... Hồi Từ Quân Hầu, còn có bốn chồng như vậy.”

Lăng Tiêu cười càng ôn nhu: “Vây sao người không đưa lên cho ta một lần? Sao phải chờ ta phê xong rồi lại đưa lên tiếp một chồng?” Một hơi đưa lên có thể mệt chết người đúng không? Có thể mệt chết người đúng không? Thế nào đúng lúc lão tử cho rằng rốt cuộc đã hoàn thành người lại đưa lên thêm một chồng lớn!

Tiểu nội thị nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Lăng Tiêu tươi cười, run rẩy còn lợi hại hơn, cúi đầu run run nói: “Nô tài..... Sợ mang lên quá nhiều, mệt Hầu gia. Lại nói tấu chương trên long án cũng không bỏ xuống được.”

“Vây người thật đúng là rất tri kỷ.” Lăng Tiêu cười khế: “Không hổ là người hầu hạ gần Hoàng đế.”

Tiểu nội thị quý xuống tới thành thành thật thật dập đầu: “Tạ Hầu gia khen.”

Lăng Tiêu hoàn toàn không có tính tình, xua xua tay để tiểu thái giám kia đi xuống.

Hiện tại cung nhân trong Thừa Càn cung đều do Chương công công ngăn chặn tuyển đưa vào cho nên có đủ thành thật, biết điều, chỉ là lại không đủ lanh lợi. Hơn nữa gần đây Lăng Tiêu mệt mỏi nóng tính, thỉnh thoảng có thể khiến cho Lăng Tiêu phát hỏa.

“Một mối phải không? Nghỉ một lát..nghỉ một lát.” Chử Dịch Phong rót chung trà tới đưa cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu uống mấy hớp đặt ở một bên, Chử Dịch Phong cười lạnh: “Huynh cứ tiếp tục phê, ta giúp huynh hạ ấn.”

Chữ Dịch Phong tất nhiên cũng có công việc của y, mỗi khi Lăng Tiêu phê xong một phần tấu chương, thì Chữ Dịch Phong cầm lấy ngọc tỷ tới hạ ấn, hai người phân công, đầu vào đấy.

Lăng Tiêu nhìn bốn chông tấu chương xuất thần, sau một lúc lâu nói: “Phong nhi..... Như vậy không được, tuy nói ta đa nghi, không yên tâm đem chuyện này giao cho phía dưới nhưng mọi chuyện tự tay làm vẫn không được, nói như thế nào..... Vẫn là phân công xuống dưới một ít đi.”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu: “Ta đã sớm khuyên huynh, không thể liều mạng như vậy, thân huynh khẳng định không thể chịu được, huynh lại không nghe ta.....” Chữ Dịch Phong cũng nhìn ra Lăng Tiêu lo liệu quá nhiều việc, y lại chen vào không lọt, y thật sự giúp đỡ phê tấu chương Lăng Tiêu cũng không yên tâm, khuyên Lăng Tiêu vài lần sau đó Lăng Tiêu cũng chịu phục, xác thật hấn lo liệu quá nhiều việc, vẫn nên giao bớt cho tổ nội các đi.

Trước đó vài ngày bởi vì trong triều quá loạn, trong nội các không phải đồng đảng của Chữ Dịch Cảnh thì chính là những người Tiên đế lưu lại không còn dùng được, bị Lăng Tiêu giết sát oanh oanh, chỉ còn lại có cái thùng rỗng, hiện tại muốn tìm người cho tổ nội các một lần nữa phải thận trọng chọn.

Chuyện của tổ nội các Lăng Tiêu trưng cầu Lăng Xuân Thu Lăng lão Hầu gia cho ý kiến, lão gia tử dù sao cũng là người phụ tá Thái Tổ, kinh nghiệm thủ đoạn so Lăng Tiêu phải cao hơn một tầng, có lão Hầu gia ở phía sau hỗ trợ sự tình dễ làm hơn nhiều, nhưng trước khi giải quyết chuyện nội các Lăng Tiêu phải làm một chuyện đem thi cốt các bậc Vương gia tiên bối cùng Hiền Vương thỉnh trở về Hoàng lăng.

Chuyện tổ nội các và các chuyện sau này cũng không dễ dàng làm, Lăng Tiêu nhân tiện thuận tiện đề nghị đưa thi cốt các bậc Vương gia vào Hoàng lăng nương theo đó đưa Hiền vương và Hiền vương phi vào Hoàng lăng. Lăng Tiêu không dùng chính danh Hiền vương, chỉ là nói nếu Hiền vương phạm vào sai lầm sau khi chết Hoàng đế vẫn chấp thuận lấy thân phận Vương gia hạ táng, nhớ năm đó táng ở ngoài Hoàng lăng Hiền vương không khỏi cơ khổ, ơn trách một người đã chết vài thập niên không có ai được ích lợi, tuy có không ít ngôn quan muốn đưa ra dị nghị, nhưng bắt buộc dĩ chức quan không đủ lớn không đủ phân lượng lên tiếng, bắt buộc dĩ chỉ phải nghe theo Lăng Tiêu xử lý.

Lão Hầu gia biết chuyện không nói gì thêm, lão cũng vào không được Hoàng lăng, chỉ ở ngoài lăng mộ nhìn Hiền vương và Hiền vương phi được chuyển vào Hoàng lăng, sau đó nhờ quan viên canh giữ Hoàng lăng thay lão thắp một nén nhang. Hiện giờ trông coi Hoàng lăng là một nam tử hai mươi mấy tuổi được Lăng Hầu gia phó thác trong lòng còn nghi hoặc, người chết đã nhiều năm sao còn có người nhớ thương?

Lăng Hầu gia đem “cung phụng trang” đầy một rổ nhỏ giao cho quan viên kia, đúng vậy, hiện tại người trẻ tuổi có ai nhớ rõ, người này năm đó mười sáu tuổi đã được phong vương là phong hoa tuyệt đại tiểu vương gia Hiền vương? Nói tới phong hoa tuyệt đại Lão Hầu gia nghĩ tới Lăng Tiêu, trong lòng buồn cười, hiện tại trong Hoàng thành các cô nương các tiểu thư đều thích Tử Quân Hầu Lăng Tiêu, ai còn nhớ rõ năm đó tiểu Hiền vương càng phong lưu tuyệt sắc hơn.

Sau khi chuyện Hiền vương đã làm tốt Lăng Tiêu sai người đem tin tức đưa tới Bắc bộ, Chúc Dư không nói thêm gì, chỉ nói cho người mang tin tức là xin vãn an Tử Quân Hầu gia, nói y ở Đầu Mạn hết thấy đều tốt, thuận tiện nhờ Lăng Tiêu chăm sóc tốt đường đệ của y, là thân nhân duy nhất của y, còn cho Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong không ít đặc sản của Hung Nô.

Lăng Tiêu cho người đem lễ vật đưa vào trong cung cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong vây quanh mấy cái rượu đồ vật tám tác khen mới mẻ một buổi trưa, y lấy một chuỗi nanh sói và đá xanh chế thành vòng cổ cho Lăng Tiêu xem, cười nói: “Cái này thích hợp cho son đại vương mang theo? Đây là ai đưa lên tới, thật giống ở Bắc bộ chúng ta thấy các Hung Nô dùng sẽ mang theo.”

Chữ Dịch Phong lại nâng một bình rượu làm bằng bạc bộ dáng độc đáo, cười nói: “Lễ này cũng quá lớn.....”

Chuyện Chúc Dư từ đầu đến cuối Lăng Tiêu không đề cập với Chữ Dịch Phong, hiện tại càng không cần nhiều lời, Lăng Tiêu đi qua đi ngồi xỏm xuống, theo Chữ Dịch Phong cùng nhau lục xem đồ vật trong rượu, còn thấy một bộ cờ mà người Hung Nô thích chơi. Lăng Tiêu nhìn một lần báng hướng dẫn thấy cách chơi gần giống như là cờ nhảy, bèn chỉ cho Chữ Dịch Phong chơi, hai người an vị trên thảm chơi một loại cờ không biết tên này hết một buổi trưa.

Lăng Tiêu hỏi tương lại lời nhắn của Chúc Dư than nhẹ, Chúc Dư cũng là hoàng tộc tôn quý, xa quê cả đời không tính, hiện giờ vẫn lưu lạc bên ngoài, cảnh ngộ so với Chữ Dịch Phong còn không bằng, hiện tại ngược lại đem Chữ Dịch Phong coi là thân nhân duy nhất của mình, chiếu cố tốt đường đệ của y? Lăng Tiêu cười cười, hấn tự nhiên sẽ chăm sóc tốt Chữ Dịch Phong.

Lăng Tiêu phân phó nội vụ phủ mỗi mọi quý đem một phần phân lệ đưa đến Bắc bộ, trừ bỏ vàng bạc còn phải có các loại vải vóc đồ chơi, nghi chế toàn án theo nghi chế giành cho hoàng tử. Lăng Tiêu nói đó là cấp cho tiểu hoàng tử mà Chữ Dịch Phong không mang đến hoàng thành, nhưng kỳ thật lại là đưa đến cho Chúc Dư. Lăng Tiêu biết Chúc Dư không thiếu những thứ này, hấn chỉ muốn thay thế Chữ Dịch Phong bồi thường một ít cho Chúc Dư cho y biết nơi quê nhà vẫn có người nghĩ tới y.

Lão Hầu gia biết chuyện gật gật đầu: “Con làm rất tốt, Chúc Dư..... Năm đó đưa y ra khỏi Hoàng thành vốn là muốn cho y rời xa nơi này, bình an cả đời mà thôi, ai ngờ tiên đế ngay cả trẻ con trong tã lót cũng không buông tha, đem Chúc Dư bức đến bước đường này, thật là.....”

“Thật là xứng đáng.” Lăng Tiêu đem những lời Lão hầu gia khó mà nói ra, nói thẳng, khinh miệt cười: “Vật cực tất phản, hấn rất xứng đáng.”

Lão Hầu gia lắc đầu không hề nhiều lời, nhấp một ngụm trà nói: “Chuyện tổ Nội các đã hoàn thành, hiện giờ thanh nhàn chút đi? Con có thời gian cũng nên chỉ dẫn cho Hoàng đế dạo làm vua. Đây mới là chính sự!”

“Phong nhi còn nhỏ, để y chơi mấy năm nữa cũng không muộn.” Lăng Tiêu nói xong lời này cũng biết có chỗ không hợp lý, tự giễu cười: “Con xem y như hài tử của mình, nhìn y làm vài thứ ở nơi đó lao碌, là nhện không được đều làm thay y, nhện không được bộ dáng y lo rầu.”

Lăng Tiêu hiện tại cùng lão Hầu gia nói chuyện coi mở càng không có kiêng kị, cũng không biết mặt đỏ chút nào: “Gia gia cũng không cần vì con mà phát

sầu, người xưa có câu sắc suy mà tình mỏng, tôn nhi hiện giờ tuổi còn trẻ, nghĩ trước khi thất sủng, làm xằng làm bậy mấy năm cũng không có chuyện gì.”

Lăng Hầu gia thật sự chịu không nổi về mặt thích ý của Lăng Tiêu nghiêm mặt nói: “Đừng cãi lời ta! Y cũng không nhỏ, việc nên biết cần phải biết. Đừng tưởng rằng hiện giờ Hoàng hậu cũng ngầm đồng ý các con như vậy thì đắc ý, chơi lần trước còn không phải là bởi vì con đắc ý mới khiến ra nông nổi?”

“Vâng.vâng.” Lăng Tiêu cười cười: “Là con cậy sủng sinh kiều, nói như thế nào cũng chờ một thời gian đi, Phong nhi vừa mới đăng cơ, mấy năm nay y ở bên ngoài lười nhác đã thành thói quen, bởi vì trong cung quy củ rất nhiều khiến cho y khó thích ứng sinh ra tính tình biệt nữ, con sẽ giúp y từ từ thay đổi tính tình rồi tính, việc này vẫn chậm rãi mà làm mới tốt.” Lăng Tiêu ngoài miệng nói như vậy trong lòng lại không nghĩ như vậy. Dạy dỗ Chử Dịch Phong đạo làm vua?

Nhưng... thôi bỏ đi.

Trước không nói Chử Dịch Phong học được sẽ học không học được thì thôi, con người y một ngại một ngại phiền toái còn không thì gây ra thêm chuyện rồi lại tìm mình? Đến lúc đó càng phiền toái. Có công phu này chi bằng cùng Chử Dịch Phong thanh nhàn, chờ qua mấy năm tiểu Hoàng tử hiểu chuyện lại dạy đạo làm vua cho nó, chờ đến tiểu Hoàng tử có thể tự lập được..... Lăng Tiêu cười khẽ, chuyện về sau sẽ nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 95

Ở Thọ Khang Hầu phủ cùng lão Hầu gia nói chuyện, trong lòng Lăng Tiêu cũng thông suốt vài điều, hồi cung hẳn đề ra chuyện tiểu Hoàng tử với Chử Dịch Phong.

“Đệ đăng cơ cũng hơn một tháng, hiện tại vận may không tồi, thời tiết đã mát mẻ, có thể đem tiểu Hoàng tử trở về Hoàng thành, dưỡng ở đất Bắc cũng không được.” Lăng Tiêu cười cười: “Khi tiến cung sẽ để cho Thái hậu nuôi dưỡng, cũng để cho Di mẫu có việc làm thì tâm tình sẽ tốt hơn.”

Chử Dịch Phong hơi trầm tư rồi quay đầu kêu cung nhân lui ra, sau khi chờ trong điện không còn người mới nói: “Ta cũng muốn đón tiếp trở về, nhưng..... Nếu là người khác hỏi mẫu thân của hài tử thì làm sao bây giờ?”

“Thân mẫu của tiểu Hoàng tử thân phận tôn quý, chỉ là phúc thọ mỏng, sau này sinh sản không lâu thì qua đời.” Lăng Tiêu hiện giờ công lực nói dối càng thêm tinh thuần: “Thái hậu thương tiếc Hoàng tử cơ khổ, tự mình dưỡng dục, mẫu thân cả của Hoàng tử là Tiểu Thục Ý Hoàng hậu, mẫu thân ruột như thế nào cũng không quan trọng, dù tôn quý cũng là thiếp thôi.”

Chử Dịch Phong nghĩ nghĩ gật đầu: “Chờ đến khi tiểu Hoàng tử năm tuổi, ta sẽ phong huýnh làm Thái tử thái phó, đem hài tử ủy thác cho huýnh dạy dỗ.”

“Làm sao vậy? Ta vô đức vô tài, sao thích hợp dạy dỗ Hoàng tử?” Trong lòng Lăng Tiêu thật sự kinh ngạc, hẳn tuy có ý muốn dạy dưỡng Hoàng tử, nhưng hẳn không có cùng Chử Dịch Phong nói qua, càng miễn bàn là được làm Thái tử thái phó.

Chử Dịch Phong cúi đầu cười nắm vạt áo, mang theo chút suy tư: “Sau khi hài tử lớn lên ta nghĩ sẽ không thân với huýnh, không bằng lúc chưa hiểu chuyện thì cho huýnh dạy dưỡng, như vậy ngày sau trưởng thành cũng sẽ kính trọng huýnh, đối đãi với huýnh sẽ không sai.” Chử Dịch Phong xác thật vì suy nghĩ lâu dài cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu chỉ cần ở bên cạnh y một ngày, tên tuổi cũng sẽ không thanh thuần, thử hỏi ai sẽ đối với tình nhân đồng tính của phụ thân mình có hảo cảm? Chi bằng từ nhỏ dưỡng dục tình cảm sẽ sâu đậm, một ngày vì sự cả đời vì phụ, cũng chỉ có như vậy mới có thể làm tiểu hoàng tử ngày sau coi Lăng Tiêu giống như phụ thân.

Đứa nhỏ này không phải thân sinh của Chử Dịch Phong nhưng nó cùng Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu có quan hệ họ hàng, Chử Dịch Phong muốn đem nó coi như là hài tử của hai người cùng nhau dưỡng dục.

Lăng Tiêu không nghĩ tới Chử Dịch Phong có thể suy xét đến chuyện này, cũng đúng, phạm là chuyện của hắn Chử Dịch Phong đều sẽ suy xét chu đáo.

Lăng Tiêu ngồi bên cạnh Chử Dịch Phong ôm Chử Dịch Phong, nhẹ nhàng xoa nhẹ đầu tóc Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Được, chờ hài tử hiểu chuyện ta phải giáo dưỡng nó thật tốt, tất nhiên sẽ không khiến cho nó với ta không hiểu nhau.”

“Ân.” Chử Dịch Phong cười cười, ngẩng đầu hôn môi Lăng Tiêu vừa chạm vào liền tách ra, như là tham luyến dường như là nhẹ nhàng vuốt ve, Lăng Tiêu cúi đầu cùng y trán đối trán, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?” Nói chuyện tay đã lòn vào trong xiêm áo, nhẹ nhàng vuốt ve làn da tinh tế bóng loáng của Chử Dịch Phong.....

Chử Dịch Phong không nói gì, Lăng Tiêu cười, thanh âm thấp hèn mà nói: “Muốn ta không? Ân?” Lăng Tiêu mấy ngày trước đây được nghỉ phép, hai người cũng có ba ngày không gặp, Lăng Tiêu thích Chử Dịch Phong muốn hẳn muốn đến nhìn không được sẽ chủ động thân mật, nhưng lại làm ra bộ dáng không chịu nói ra, làm hắn nhớ đến tiểu hoàng tôn ngày đó, y âm thầm ngưỡng mộ hắn, luôn ngốc ngốc đứng xa xa nhìn hắn lại không biết làm như thế nào cho phải.

Đã bao nhiêu năm, vẫn ngốc như vậy.

Lăng Tiêu hôm nay hứng thú không tồi, ôm lấy Chử Dịch Phong thân mật lại thấp giọng nỉ non cười nói: “Nói câu dễ nghe. ....” Chử Dịch Phong mấy ngày không thấy hắn, trong chốc lát bị hắn vừa hôn lại vừa ôn nhu đã sớm bốc hỏa, cũng không chịu bị hắn khi dễ như vậy, Lăng Tiêu dụ nửa ngày mới lắp bắp nói một câu: “Muốn .....muốn huynh. ....”

Lăng Tiêu cười, ôn nhu rút đi long bào trên người Chử Dịch Phong. ....

Hôm sau Chử Dịch Phong xuống chỉ, sai người đến bắc bộ đưa tiểu Hoàng tử đến Hoàng thành, lời vừa nói ra không khác những gì Lăng Tiêu dự kiến, lập tức có người đứng ra nghi ngờ huyết thống của tiểu Hoàng tử. Lăng Tiêu trong lòng cười khế, xoay người thỉnh châu liền tới, ở sau điện Thái hậu được Lăng Tiêu đỡ ra. Trong điện đại thần thấy lập tức hành lễ, Thái hậu chậm rãi ngồi xuống rồi nói: “Các khanh gia lâu không thấy, đều đứng lên đi.”

“Chuyện Hoàng tử, ai gia đã sớm biết, từ khi thị thiếp kia hoài thai đến lâm bồn, ngày tháng ai gia biết rõ ràng, ngay cả bà mẹ bà từ đều là ta phái đi, tất cả đều ẩn theo quy củ trong cung mà làm, một chút cũng không sai được.” Thái hậu ngưng một chút rồi nói tiếp: “Ai gia cũng biết Hoàng thất huyết mạch rất quan trọng, cái này các ngươi để ý, chẳng lẽ ai gia không thêm để ý? Hải tử kia không chỉ là Hoàng tử, còn là tôn tử của ai gia.”

“Lúc trước vì sao vẫn không đề cập tới việc này, đó cũng là ý tứ của ai gia. Nguyên bản thị thiếp kia khám ra hi mạch thì Hoàng thượng liền phái người thông tri trong triều, việc này ta cùng với Tiên đế đều biết. Chỉ là ngày đó trong triều rung chuyển, Tuyên Đức môn một án chưa kết, Tiên đế cùng ai gia e sợ bị người có dã tâm biết, làm tổn thương huyết mạch Hoàng thất, vì vậy không được Hoàng đế thông báo ra nhưng tôn thất bên kia ai gia cũng có đề cập qua, bây giờ bọn họ nhớ rõ hay không nhớ rõ, ai gia cũng không biết được.”

Thái hậu nói ra lời này thì tôn thất bên kia dù cẩn thận cũng sẽ nói nhớ rõ, Thái hậu nhẹ nhàng lại tay áo chậm rãi nói: “Chờ đến lúc hải tử sinh ra, đúng lúc Tuệ vương tác loạn, trong triều không xong, thế cục rung chuyển, cũng là ý của ai gia bảo Hoàng đế không cần đem tiểu Hoàng tử đón trở về, chờ đến khi đại sự đã định sau này đón cũng không muộn, lại nói ngày đó tiểu Hoàng tử còn không đủ tháng, sao chịu nổi nắng nóng thiên lý mấy ngày bốn ba? Việc này đều là ý tứ của ai gia.”

Có Thái hậu bảo đảm, nghĩ đến việc này không liên quan đến Lăng Tiêu nịnh thần thành quý gia, tôn thất bên kia cùng lão thần trong triều đều yên tâm, thừa dịp nói đúng. Thái hậu không tiện lâu ngồi, lại nói thêm mấy câu rồi mang theo cái nữ quan trở về hậu cung.

Thái hậu đi trở về, Lăng Tiêu bắt đầu tỏ vẻ uy phong, nhìn vừa rồi người dị nghị lớn nhất là Lễ bộ lang trung Ngụy Bác nên hắn nhân nhượng nói: “Ngụy đại nhân vẫn chưa yên tâm?”

Ngụy Bác nguyên bản là người do Tiên đế đề bạt, trong xương cốt cũng đã xem thường Chử Dịch Phong, nếu không phải Lăng Tiêu nhìn thấy chức quan của hắn không trọng yếu, lại nghĩ không muốn làm trong triều biến động quá lớn mới lưu lại người này, không nghĩ tới không lưu ý một thời gian lại để hắn mạo phạm một hồi.

Ngụy Bác vừa rồi nhìn thấy người của Tĩnh Quốc công phủ đều nghi ngờ mới đi theo tán thành một câu, nguyên bản chỉ nghĩ biểu hiện mình không sợ Lăng Tiêu tên nịnh sủng kia, không nghĩ tới chuyện đã xong lại liên lụy đến mình, lập tức mềm xương cốt, thừa dịp nói: “Thần không dám, bất quá là chuyện này liên quan đến hậu nhân Hoàng tộc liên quan đến đại sự quốc gia, không dám tùy tiện thôi.”

“Ngạ. ....” Lăng Tiêu gật đầu, mỉm cười, mặt mày lại hiện ra chút yêu dã: “Vậy ngươi hiện tại như thế nào, lại không có dị nghị sao?”

Ngụy Bác sùng sốt, ấp úng nói: “Thái hậu. .... Thái Hậu nương nương nếu tự mình ra mặt làm chứng, tự nhiên không có vấn đề. ....”

Lăng Tiêu thu hồi ý cười, lạnh lùng nói: “Thái Hậu nương nương nói, ngươi liên tin, liên không có dị nghị, ngay từ đầu lúc Hoàng thượng nói ngươi như thế nào cũng không tin sao?”

“Thần. ....” Ngụy Bác không biết nói tiếp như thế nào, Lăng Tiêu mặt lạnh tiếp tục làm khó dễ: “Chẳng lẽ ngươi không tin Hoàng thượng nói? Ngụy Bác! Ngươi thật to gan, dám miệt thị long uy!”

Ngụy Bác bùm một tiếng quỳ xuống đối với Chử Dịch Phong kêu oan: “Thần không có ý tứ này. .... Chỉ là. ....” Ngụy Bác bị Lăng Tiêu trộm đổi khái niệm, miệt thị long uy là tội lớn, sợ tới mức đã đem mưu lược tài trí ném qua một bên, chỉ có vâng dạ cầu xin tha thứ.

Lăng Tiêu chơi đủ rồi, uy phong chuyển biến tốt liền thu lại, mắt phượng nương lên khinh miệt quét nhìn Ngụy Bác liếc mắt một cái, nhân nhượng nói: “Hoàng thượng nhân đức, tất nhiên sẽ không theo ngươi so đo.”

Chử Dịch Phong đã chịu ám chỉ, trong lòng buồn cười, nhân nhượng nói: “Ái khanh không cần kinh hoàng, đứng lên đi.”

Lâm triều một chút nhạc đệm đã qua, nên tấu sự thì tấu sự, nên thảo luận chính sự thì thảo luận chính sự, Lăng Tiêu thái ra một ngụm ác khí trong lòng thoải mái không ít, hắn vui vẻ tiếp tục làm tai họa của quốc gia.

Nửa tháng sau phụ trách đưa tiểu Hoàng tử về triều là một đội ngũ quân hùng hậu từ Bắc bộ đến, Chử Dịch Phong tự mình đến cửa cung đi nghênh đón nhi tử của mình, Lăng Tiêu tiến lên từ trong tay Tần Long tiếp nhận tã lót. Lăng Tiêu cúi đầu nhìn thấy, trên tã lót có một khăn lụa che khuất khuôn mặt của tiểu Hoàng tử, ngoại nhân nhìn vào cũng chỉ cảm thấy làm như vậy là tránh gió cho hải tử. Lăng Tiêu ôm ở trong ngực thì biết trong tã lót này tuyệt đối không phải là hải tử, Vân nhi lúc còn nhỏ Lăng Tiêu đã ôm qua, nói như thế nào cũng không có khả năng có trọng lượng này, Lăng Tiêu gương mặt nhìn phía Tần Long, Tần Long nhìn hắn gật gật đầu, quỳ một gối xuống đất: “Thuộc hạ vạn hạnh không có làm nhục sứ mệnh, một đường hộ tống Hoàng tử mà đến, chưa dám có một chút chậm trễ, vì bảo đảm an toàn, trừ bỏ bà vú và nữ quan Thái Hậu nương nương phái tới, chưa từng để bất luận kẻ nào

tiếp cận với tiểu Hoàng tử.”

Lăng Tiêu gật gù đầu, ôm tà lót rỗng ruột vào cung, hôm nay dậy sớm hẳn liền dùng một cái hộp đồ ăn lớn đem tiểu Hoàng tử đưa vào cung, lúc này ở Phụng Hoa trong đang được thái hậu ôm như trân bảo.

Lăng Tiêu chạy tới Phụng Hoa cung, Thái hậu đang ở đó, cảm thấy bồi cười đùa với tiểu Hoàng tử, thấy Lăng Tiêu tới liền cười nói: “Vất vả vất vả, bên ngoài còn nào nào nhiệt không? Không để người khác nhìn ra sơ hở gì chứ?”

“Không có, hết thấy đều ổn.” Lăng Tiêu cười cười, tiến vào: “Tiểu Hoàng tử vẫn khỏe chứ?” Thái hậu cười cười, đặt trống bỏi xuống bên cạnh: “Vẫn rất tốt. Tới đây xem, mặt mũi cũng giống Phong nhi.”

Lăng Tiêu cười cười nhìn kỹ xác nhận, khuôn mặt kia có chút giống Chữ Dịch Phong. Tiểu gia hỏa thường xuyên nhìn thấy Lăng Tiêu khi còn ở trong Anh vương phủ nên cũng sợ người lạ, nắm lấy ngón tay Lăng Tiêu cười. Lăng Tiêu sờ sờ cằm nó, lấy khăn lau nước miếng cho nó, nhẹ giọng nói: “Sau này còn phải làm phiền Di mẫu. Hoàng hậu mất sớm, mẫu thân của tiểu Hoàng tử cũng không còn, sau này vẫn cứ để tiểu Hoàng tử ở nơi này đi.”

Thái hậu đương nhiên là nguyện ý, cười nói: “Ừm, vẫn là để ta nuôi. Chờ tới khi năm tuổi, Hối Tín viện phân cho nó một cung riêng cũng không muộn. Sau này liền... liền đem Hải Đường viện cho nó, để nó tới nơi ở trước kia của phụ hoàng cũng rất tốt.”

“Đều nghe theo mẫu hậu.” Chữ Dịch Phong sờ sờ khuôn mặt đang tươi cười của tiểu Hoàng tử, nói thầm “Chỗ này giống ta...”

“Người xem, đôi mắt cái mũi chẳng phải giống người lúc nhỏ sao?” Thái hậu cười cười, “Chính là cái miệng nhỏ này không giống lắm, môi có chút mỏng hơn...”

Nói người môi mỏng đều bạc tình, Thái hậu biết mình đã lỡ miệng nên không nói tiếp nữa. Lăng Tiêu liếc nhìn Chữ Dịch Phong một cái, Chữ Dịch Phong hiểu ý, cười cười nói tiếp lời Thái hậu: “Ha ha, người môi mỏng bạc tình, mẫu hậu là muốn nói điều này đi?”

Lăng Tiêu hận khổ thể nhét cái gì đó bịt kín miệng Chữ Dịch Phong. Đúng là tên gốc! Ý cười trên môi Thái hậu nhạt bớt, Chữ Dịch Phong vẫn tự nói theo ý mình: “Ha ha, không cần tin điều này, đều là lừa người, nhìn hấn thì biết...” Chữ Dịch Phong chỉ về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu và Thái hậu đều sùng sốt, sau đó nhìn không được lại cười ra. Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười, Thái hậu thở dài: “Phải... Đều là gạt người cả, nhìn Tiêu nhi mà xem, rõ ràng là môi mỏng nhưng có chỗ nào không thâm tình?”

Lăng Tiêu cười thâm trong lòng, mẫu tử này thế nào mà lại nhân định hấn là một kẻ thâm tình? Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng ánh mắt vẫn mỉm cười với Chữ Dịch Phong

Bạn đang đọc truyện *Nhịh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 96

Thời tiết bắt đầu trở lạnh, Hoàng thành đã bước vào mùa thu, Chữ Dịch Phong cảm thấy Lễ bộ trình lên đưa cho Lăng Tiêu: “Nhìn xem, đây là Lễ bộ đặt tên cho tiểu Hoàng tử, huynh học vấn tốt, nhìn xem cái nào tốt nhất.”

Lập tức sắp đến lễ tiểu Hoàng tử được trăm ngày, ngày ấy án theo lệ sẽ đại yến ba ngày, thỉnh các quý tộc trong Hoàng thành cùng đại thần cáo mệnh dự yến, bởi vì hiện giờ Chữ Dịch Phong đang trong hiếu tang nên Chữ Dịch Phong phá lệ, chỉ cho phép mở tiệc chiêu đãi một ngày.

Trăm ngày thì phải định tên cho tiểu Hoàng tử, Chữ Dịch Phong cảm thấy Lễ bộ đưa lên do dự nửa ngày, vẫn muốn hỏi ý Lăng Tiêu.

Theo thứ tự đặt tên đồng lúa của Chữ Dịch Phong tên lót là chữ Dịch, tiểu Hoàng tử này đồng lúa lấy tên lót là chữ Dục, trưởng tử của Tuệ vương lấy tên là Chữ Dục Minh.

Lăng Tiêu tiếp nhận thiệp, đây là trưởng tử của Chữ Dịch Phong nên rất được coi trọng, Lễ bộ cũng vắt hết óc nghĩ ra tới bốn cái tên cho Chữ Dịch Phong chọn, Chữ Dục Du, Chữ Dục Nhân, Chữ Dục Kệ, Chữ Dục Ngao. Mỗi cái tên mặt sau đều có không ít điển cố không ít ngụ ý, cũng đều không tệ lắm. Chữ Dịch Phong chọn nửa ngày cũng không biết cái nào tốt, Thái hậu cũng mặc kệ, nói hài tử là của y, phải để cho y chọn.

Lăng Tiêu nhìn nửa ngày, cười: “Đều không tồi..... nhưng đều.....”

Chữ Dịch Phong cười cười: “Huynh cũng không chọn được à, nếu không huynh lại nghĩ ra một cái tên khác đi?”

“Dục.....” Lăng Tiêu trầm ngâm: “Dục..... Vũ, Chữ Dục Vũ đi.”

Chữ Dịch Phong nhắm mắt trong miệng mãi mấy lần, cười nói: “Được, nghe rất hay, vậy kêu Chữ Dục Vũ đi, không cần nói có sách, mách có chứng cùng ta giải thích, ta cũng nghe không hiểu, vậy cái này đi.” Nói xong đem ba chữ Chữ Dục Vũ viết ở trên thiệp đưa cho nội thị: “Đi, đưa đến Lễ bộ đi.”

Xong xuôi chính sự hai người cùng đi Phụng Hoa cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu đang dựa vào trường kỷ bằng gỗ mun đọc sách, thấy hai người tới cười nói: “Được rồi, không cần hành lễ, ngồi xuống dùng trái cây, một lát cùng ta dùng bữa đi.”

“Vâng ạ.” Lăng Tiêu đáp ứng, cười nói, “Tiểu Hoàng tử đã nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe mạnh?”

Thái hậu gật gù đầu, khẽ vuốt quốc sắc thiên hương tơ vàng mẫu đơn, cười nói: “Tiểu Hoàng tử thực ngoan, cũng không thích khóc, giống như Phong nhi khi còn nhỏ, không khiến người mệt mỏi.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Thành thật thì tốt rồi, chỉ sợ làm mẫu hậu mệt.” Thái hậu lắc đầu cười: “Trăm ngày yên sự chuẩn bị tốt chưa? Tuy nói đang hiểu tang nhưng rốt cuộc là Hoàng trưởng tử, nên lo liệu vẫn phải lo liệu chu đáo, không thể làm mất mặt thiên gia chúng ta.”

“Lễ bộ cùng nội vụ phủ đã đem sự vụ ngày ấy chuẩn bị tất cả đều trình lên.” Lăng Tiêu biết Chử Dịch Phong nhất định là không nhìn thấy, vội vàng tiếp nối câu chuyện, cười nói: “Hoàng thượng đều cẩn thận xem qua, con cũng nhìn, không có chỗ nào sơ suất.”

Thái hậu gật gù đầu: “Vây là tốt rồi, đứa nhỏ này mới sinh ra đã gặp không ít chuyện, ta muốn phải thương nó nhiều hơn một chút mới được, đúng rồi.....”

Thái hậu nghĩ nghĩ cười nói: “Ngày sau chính là hải nhi của Trĩ nhi cũng đủ trăm ngày đi? Nếu ta nhớ không lầm, ngày ấy Tiểu nhi con ra cung một chuyến đi, thay ta đưa vài thứ qua đó, đã sớm nói chờ nàng ra ở cũ bảo nàng cùng bọn nhỏ tiến cung tới cho ta nhìn xem. Một chuyện tiếp một chuyện vô cùng bận rộn, con thay ta nói với Trĩ nhi, chờ sau trăm ngày bảo nàng tiến cung một chuyến, ta còn chưa có thấy bọn nhỏ đâu.”

“Di mẫu trí nhớ rất tốt.” Lăng Tiêu cười: “Là ngày sau, con trước thế Trĩ nhi tạ Di mẫu ban thưởng.”

“Lúc ta đi kho xem còn tìm ra mấy khúc sa tanh, rất thích hợp với con, đã cho người đưa đến Thừa Càn cung.” Thái hậu cười: “Đừng nói ta chỉ thương ngoại sinh nữ không thương cháu ngoại trai, đều là tình yêu con thích.”

Lăng Tiêu vội vàng đứng dậy hành lễ, cười nói: “Tạ Di mẫu ban thưởng.”

Khi nói chuyện đã tới lúc dùng thiện, ba người dùng cơm không đề cập tới. Ngày sau Lăng Tiêu ra cung, mang theo ban thưởng của Chử Dịch Phong và Thái hậu đi Thi phủ chúc mừng.

Mấy ngày sau tới trăm ngày của Hoàng trưởng tử, nói là gia yến, nội vụ phủ được Thái hậu bày mưu đặt kế, làm có thể nói là xa hoa. Buổi sáng Lăng Tiêu bôi vì muốn sửa sang lại tấu chương phải phát ra nên đến muộn một bước, chờ hân đến thì đại điện chỉ có Thái hậu là chưa có tới. Lăng Tiêu trong lòng thờ dài, ngày mai đám Ngự Sử đại nhân lại nhắc mãi, giống như là trong buổi yến mừng Chử Dịch Phong đăng cơ. Lăng Tiêu cũng không dám dễ dàng ngồi vào vị trí, đang muốn tìm thái giám hỏi ghé của mình ở đâu thì thấy Chương công công đã đi tới.

Lăng Tiêu là từ cửa hông đại điện đi vào, mắt của Chử Dịch Phong rất tốt lập tức nhìn thấy, quay đầu phân phó Chương công công vài câu, Chương công công vội vàng chạy xuống dưới đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Tứ Quân Hầu, Hoàng thượng sợ ngài không biết vị trí của mình ở đâu, đề nô tài dẫn ngài qua đi.”

Lăng Tiêu gật đầu theo Chương công công vào điện, Lăng Tiêu nhìn vị trí của mình quay đầu thấp giọng nói: “Đây là Hoàng thượng an bài vị trí cho ta hay là nội vụ phủ an bài vị trí cho ta?”

“Là ý của Hoàng thượng, tất nhiên cũng chính ý của nội vụ phủ.” Chương công công cười: “Tứ Quân Hầu không cần lo lắng, Hoàng thượng đã chờ lâu, Hầu gia cũng mau ngồi vào vị trí đi.”

Chử Dịch Phong an bài cho Lăng Tiêu vị trí rất tốt, hẳn còn nhớ rõ y ở Bắc bộ lập quy củ, mặc kệ trường hợp gì Chử Dịch Phong có chỗ ngồi thì tất nhiên Lăng Tiêu cũng có chỗ ngồi dưới mình một chút.

Lăng Tiêu chậm rãi đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, quay đầu đi nói khẽ Chử Dịch Phong nói: “Người không sợ Ngự Sử ngôn quan ngày mai lâm triều cứ nhắc mãi?”

“Không có việc gì.” Chử Dịch Phong thật ra tâm tính vô tư, bị ngôn quan mắng qua vài lần đã sớm bình thản: “Bọn họ nói qua một lần, thấy ta không thay đổi tự nhiên cũng không nói nữa, huynh ngồi nên ngồi xa ta, ta sợ chốc lát quên nói cái gì huynh phải nhắc nhở ta một chút.”

Lăng Tiêu cười khê: “Thần tuân chỉ.”

Không bao lâu Thái hậu cũng tới, mọi người hành lễ rồi ổn định chỗ ngồi, Thái hậu như là không nhìn thấy chỗ ngồi của Lăng Tiêu không thích hợp, cùng mọi người hàn huyên vài câu quay đầu đối với Lăng Tiêu cười nói: “Mấy ngày trước hài tử Trĩ nhi đãi yến trăm ngày tốt không?”

“Thực tốt.” Lăng Tiêu đứng dậy khom người nói: “Mọi người hài tử đều tốt, xá muội nhờ thần thể nàng quý tạ Thái hậu ban thưởng, chờ mấy ngày liền đưa thiệp tiến cung tới thỉnh an Thái hậu.”

Thái hậu mỉm cười gật gù đầu: “Bảo nàng chọn một ngày thời tiết tốt, mang theo hài tử tới.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Vâng.”

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu ngồi xuống nhẹ giọng cười nói: “Xem, mẫu hậu cũng không nói cái gì.”

Lăng Tiêu quay đầu nhìn Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong căn bản không sợ bọn ngôn quan, nửa ngày này chỉ lo lắng Thái hậu thấy sẽ có dị nghị, lúc này thấy Thái hậu cũng không thêm để ý rốt cuộc yên lòng, trên mặt nhin không được lộ ra chút đắc ý như hài đồng làm chuyện xấu, Lăng Tiêu nhìn buồn cười, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Được rồi, phải có uy nghiêm, đừng cứ nhìn ta.”

“Ân ân.” Chữ Dịch Phong cúi đầu uống rượu, vẫn nhin không được thường nhìn về phía Lăng Tiêu.

Không bao lâu Thái hậu lệnh cho các ma ma đem tiểu Hoàng tử ôm ra, lại lệnh Lễ bộ Thượng thư tuyên đọc tên của Hoàng tử đã được định nói không ít ngụ ý ở mặt trên, từ tông tộc lão nhân rồi đến các trung niên từng người đến ôm tiểu Hoàng tử, nói không ít lời cát tường.

Tiểu Hoàng tử hôm nay cũng không tệ lắm, bị lẫn lộn nửa ngày cũng chưa từng khóc, ai ôm cũng được, chỉ là không được quay đầu nhìn xem cái này nhìn xem cái kia. Trong triều tất cả mọi người một hồi thấy tiểu Hoàng tử, nguyên bản nghi ngờ huyết thống của tiểu Hoàng tử hiện tại cũng tâm cũng buông thả. Ba tháng hài tử đã có bộ dáng rõ ràng, đôi mắt và cái mũi kia rất giống Chữ Dịch Phong, vừa thấy biết là phụ tử, chỉ là đình mảy sắc bén chút, môi hơi mỏng, không có thiện tướng của Chữ Dịch Phong.

Tiểu Hoàng tử đi tiểu xong thì có chút không vui, miệng nhấp nhấp muốn khóc nhưng không khóc, Thái hậu cười nói: “Chắc là đói bụng? Đem tới đây để bốn cung nhìn xem.”

Ma ma đem tiểu Hoàng tử ôm lấy, Thái hậu hồng hồng cho người ôm đến phía sau cười nói: “Hết nửa ngày bốn cung cũng mệt mỏi, đại gia khoan tòa, bốn cung mang theo Vũ nhi hồi cung trước.” Lăng Tiêu biết Thái hậu không yên tâm tiểu Hoàng tử, cũng không hề khuyên.

Mọi người nghe vậy cũng vội vàng đứng dậy cung tiễn Thái hậu, Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đưa Thái hậu đến cửa đại điện, Thái hậu vỗ nhẹ tay Chữ Dịch Phong: “Được rồi, trở về đi, nhưng đừng uống nhiều.” Lại quay đầu đối với Lăng Tiêu cười nói: “Tiểu nhi cũng vậy, uống ít thôi.”

Hai người vội vàng đáp lời, nhìn Thái hậu rời đi mới trở vào trong điện, Chữ Dịch Phong đảo qua án thượng đồ ăn của mình, lại nhìn thoáng qua án thượng trước mặt Lăng Tiêu: Thịt kho tàu để bằng, trân châu viên, mai đồ ăn thịt ba chỉ, còn có một cái lẩu lớn, Chữ Dịch Phong gật gật đầu, được, đều là những món Lăng Tiêu không ăn.

Tính của Lăng Tiêu Chữ Dịch Phong rõ ràng nhất, Lăng Tiêu không phải kén ăn, kén ăn ít nhất đối với thức ăn không thích còn sẽ ăn một ngụm hai khẩu, mà Lăng Tiêu không thích, hẳn là một chút cũng không ăn, một ngụm đều không được.

Chữ Dịch Phong nhìn xem án thượng đồ ăn của mình, cười nói: “Ngũ vị làm ti làm không tồi, trầm nhớ rõ Từ Quân Hầu thích nhất cái này, thường.”

Lăng Tiêu vội vàng đứng dậy tạ ơn, nhìn Chương công công trình đồ ăn lên trong lòng buồn cười, lẫn lộn đi lẫn lộn đi, lẫn lộn đủ rồi ngày mai bọn Ngự Sử sẽ cùng nhau mắng hấn cho xem. Ngay sau đó bình thân gấp đồ ăn, mắt phượng hơi nhướng nhìn xem dưới điện những lão thần hận không thể đem hấn từ trên chỗ ngồi kéo xuống dưới mà bóp chết, hấn cười khề, hận đi, trừ bỏ trong lòng mắng ta ngươi còn có thể làm cái gì?

Sau yến Chữ Dịch Phong uống vẫn hơi nhiều Chương công công cùng hai tiểu thái giám đều đỡ không được, bắt đắc dĩ Lăng Tiêu đành phải tự mình đỡ, chờ vào Thừa Càn cung đóng cửa cung Lăng Tiêu trực tiếp đem Chữ Dịch Phong bế vào tắm điện.

Hai người đều rửa mặt xong đã tới giờ Tý, Lăng Tiêu đem đèn cung đình tắt một nửa, lên giường nhìn Chữ Dịch Phong khuôn mặt ửng đỏ cười khề: “Lại gây phiền toái cho ta.....” Lăng Tiêu nằm xuống, Chữ Dịch Phong theo thói quen lật ngày qua đem đầu tiến vào trong lồng ngực Lăng Tiêu, cọ vài cái ôm Lăng Tiêu liền ngủ.

Cách ngày cũng không có ngôn quan góp lời nói về chuyện đêm qua trong bữa tiệc trăm ngày của hoàng tử, thật ra làm Lăng Tiêu rất ngoài ý muốn, không nên nha..... Đây là làm sao vậy? Là thói quen biết nói cũng không ai nghe cho nên lười nói?

Mặc kệ là vì cái gì, không ai đề cập vừa lúc Lăng Tiêu cũng không thêm để ý. Ba ngày sau hấn cho rằng chuyện này xong rồi, mới biết được ở phía sau còn có chuyện chờ hấn.

Lăng Tiêu nhìn một đám tiểu thái giám mới đi vào cười khề, đối với Chương công công nói: “Đây là nội vụ phù đưa tới?”

Chương công công gật đầu: “Đúng vậy, lần trước Hầu gia ngài nói mấy thái giám hầu hạ Hoàng thượng quá mức chất phác, bảo lão nô tuyển mấy người khác, lão nô nói với người của nội vụ phù hôm nay mới vừa đưa tới.”

Lăng Tiêu nhìn tất cả đều là một kiểu hài tử thanh tuấn cười khề: “Không tồi, không tồi..... Đều khá tốt.”

Chương công công nghe xong lời này thật ra sùng sốt một chút, hôm nay mới vừa đem tới hấn đã cảm thấy không đúng, sao có thể một đám thái giám đều đẹp lung linh như vậy? Khẳng định là có người làm trò quỷ, hấn nghĩ phải tìm cách gì nói để Lăng Tiêu không có phát tác, không nghĩ tới Lăng Tiêu dường như là không phát giác.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn phía Chữ Dịch Phong, cười nói: “Hoàng thượng nhìn xem được không?”

Chữ Dịch Phong cũng nhìn ra chút khác thường, nhìn Lăng Tiêu trong mắt mỉm cười khoe miệng cong lên, trong lòng nhin không được đánh cái đột, nuốt nước miếng nói: “Ta nhìn..... Không tốt lắm, Từ Quân Hầu nhìn xem..... Vẫn là lại chọn một đám khác đi.”

“Đúng không.....” Lăng Tiêu cười khề: “Thần lại cảm thấy không tồi.”

Lăng Tiêu trước đó vài ngày bị việc triều chính ép tới nỗi con tức giận, nhìn tiểu thái giám trong điện hầu hạ bút mực cũng cảm thấy phiền, liền tìm Chương công công tới nói muốn đổi một người khác, nghĩ lại không phải hầu hạ đồ ăn, không cần một mặt thành thật, tuyển một người thông minh một chút có thể hiểu ý người một chút, không nghĩ tới vừa thả lời nói đi, nội vụ phủ liền dám tặng một đám yêu tinh tới.

Lăng Tiêu đi xuống bàn long kim giai, nhẹ nhàng nâng cầm một tiểu thái giám, cười: “Luu lại đi, không cần chọn nữa ..... Nhìn xem đứa nhỏ này lớn lên, một đôi mắt hạnh ân tình, đôi mi cong, thật là đẹp mắt.....”

Lăng Tiêu cười khê, đã sớm muốn sửa trị nội vụ phủ, đáng tiếc bọn người này vẫn không biết an phận tự tìm chữ chết, bây giờ thì đụng tới hần, để xem hần giải quyết thế nào.

.....

Chương thứ chín mươi bảy:

Lăng Tiêu không phải tức giận nói bừa, hần nói cho những tiểu thái giám lưu lại là thật, ngay cả Chử Dịch Phong ngăn cản cũng không thành, hần nói lưu lại, là phải lưu lại.

Chử Dịch Phong cho người điều lui xuống, nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, cười: “Làm sao vậy? Huynh không thích thì tổng cổ trở về, cứ như vậy làm cái gì, sinh khí sao?”

“Sinh khí? Ai nói ta sinh khí?” Lăng Tiêu ôm eo Chử Dịch Phong cúi đầu hôn môi y cười khê: “Còn không phải chỉ là mấy thái giám sao, những người tới trước đã điều đi, sai sử mà ai cũng sai sử được.”

“Nhưng huynh ..... vừa rồi huynh sờ cảm người kia.....” Chử Dịch Phong cẩn thận nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, biết hần không thật sự sinh khí lại muốn lôi chuyện cũ: “Còn sờ soạng vài lần.....”

Lăng Tiêu nhin không được cười ra, đúng là không có chút tiền đồ, trước kia ai tự cho mình xinh đẹp đến những con sư tử đá ở trước cửa nhà phải còn phải cúi đầu đầu? Sao bây giờ cũng chỉ biết như vậy?

Lăng Tiêu thấy các cung nhân ở cách xa, quay đầu lại néo néo vào mặt Chử Dịch Phong, để sát vào tai Chử Dịch Phong thấp giọng nói: “Không có, sờ để thoải mái hơn.....” Nói rồi hôn vào vành tai Chử Dịch Phong, cười khê: “Được rồi, ta không tìm để phiền toái là được, những người kia còn không phải đưa tới hiểu kính đệ? Chờ..... Chờ ta từng bước từng bước xử lý.”

Dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì lớn nên Lăng Tiêu cũng không xem những tấu chương đó, toàn bộ bảo Chương công công đưa đến nội các để cho bọn họ xem qua, sau khi nghị luận sau lại đưa lên.

Lăng Tiêu lôi kéo Chử Dịch Phong đi Cửu Châu điện, nơi đó lá phong vừa chuyển sang màu hồng, Lăng Tiêu mấy ngày trước muốn cùng Chử Dịch Phong đi xem, hôm nay vừa lúc đi, lệnh cơm trưa cũng đem sang bên kia.

Sau khi ăn cơm trưa Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu trở về Thừa Càn Cung, vào cung Chử Dịch Phong trực tiếp bị Lăng Tiêu vừa lừa lại gạt đưa vào tắm điện. Lúc trước ở Anh vương phủ Chử Dịch Phong đã được Lăng Tiêu dưỡng thành thói quen ngủ trưa, đáng tiếc nửa năm này không phải đánh giấc thì lại bình loạn, thói quen đều bị quấy rầy. Chử Dịch Phong mấy ngày không nghỉ trưa thì không muốn ngủ tiếp, luôn có chuyện y muốn làm. Lăng Tiêu không biện pháp, chỉ phải ngày ngày dụ dỗ để y nghỉ một lát, chỉ cần làm y nghỉ ngơi một tháng về sau không cần lo lắng, dưỡng thành đồng hồ sinh học, đến lúc đó tự nhiên y sẽ buồn ngủ.

“Không ôm sao.....” Chử Dịch Phong nằm ở trên giường cũng không thành thật, chỉ chốc lát sau lại đứng dậy đi đến ngăn tủ đầu giường lấy đồ vật, Lăng Tiêu một tay đem Chử Dịch Phong kéo đến bên người mình, tay còn lại che mắt y nói: “Ngủ.”

Chử Dịch Phong cười cười, không nhắm mắt, mí mắt nhấp nháy, lông mi qua lại quét ở trong lòng bàn tay Lăng Tiêu như là con bướm yếu ớt đáng yêu, Lăng Tiêu nghiêng thân mình nhìn Chử Dịch Phong cười khê: “Cả ngày tinh thần tốt như vậy làm cái gì? Nhắm mắt lại, một lát thì buồn ngủ.”

“Ân.....” Chử Dịch Phong nhích lại gần Lăng Tiêu, dựa vào bả vai Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, nghi ngờ nói: “Huynh sao lại không ngủ?” Lăng Tiêu nói là cùng y ngủ nhưng ngoại y cũng chưa cởi chắc là muốn chờ y ngủ rồi làm gì đây?

Lăng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong lẫn lộn mà buồn cười, phải đứng dậy cởi ngoại y, một bên lên giường một bên thấp giọng cười nói: “Khi nào lại cẩn thận như vậy? Sợ ta tìm tiểu thái giám à?”

Chử Dịch Phong cười cười, kéo một bàn tay Lăng Tiêu qua nói: “Ta cầm tay huynh ngủ, như vậy huynh vừa đi ta sẽ tỉnh.”

“Vậy ta không đáng tin cậy sao.....” Lăng Tiêu xoay người trực tiếp đem Chử Dịch Phong ôm lấy, hai người dựa sát vào nhau, Lăng Tiêu thấp giọng cười nói: “Như vậy ôm đệ, ta vừa đi đệ sẽ biết, không lo lắng nữa? Thật sợ ta đi tìm tiểu thái giám à?”

Chử Dịch Phong cười cười không chịu nói, Lăng Tiêu cười khê: “Không lẽ chút tiểu tâm tư này của đệ ta lại đoán không ra, nghĩ cái gì đâu..... Ai cũng kém đệ hết.....” Lăng Tiêu nói nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Chử Dịch Phong, loại ôn nhu sùng nịch vuốt ve này là Chử Dịch Phong thích nhất, trước kia Lăng Tiêu phát hiện, có lẽ là khi còn bé Chử Dịch Phong không được mẫu thân âu yếm nhiều cho nên thực mê luyện loại thân mật âu yếm này, xem trong mắt hiện lên một cổ thích ý thì biết.

Lăng Tiêu kéo chân đắp lên trên hai người, một bên nhẹ nhàng vuốt ve Chữ Dịch Phong một bên thấp giọng nói lời âu yếm, chỉ chốc lát Chữ Dịch Phong liền ngủ.

“Phong nhi. .... Phong nhi?”

Gọi vài tiếng Chữ Dịch Phong không đáp ứng, Lăng Tiêu yên lòng, cẩn thận đem tay Chữ Dịch Phong để trên eo mình xuống, nhẹ nhàng đứng dậy.

Lăng Tiêu mặc ngoại y vào, lại trở về chỉnh lại tư thế ngủ của Chữ Dịch Phong, nhìn Chữ Dịch Phong ngậm cười mà ngủ trong lòng buồn cười, nói cái gì cầm tay huynh vừa đi ta sẽ biết, ngủ như chết vậy, dù là ôm cũng không sao tỉnh được.

Lăng Tiêu đi qua bình phong thêu cung sa, bên ngoài các cung nữ vừa muốn hành lễ Lăng Tiêu vội vàng ngăn lại thấp giọng nói: “Hoàng thượng còn ngủ, động tĩnh đều nhẹ nhàng nếu là giờ Mùi còn không dậy nổi thì đi vào gọi Hoàng thượng.”

Các cung nữ gật gù đầu, tiến lên sửa sang tóc tai y phục cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu ra khỏi tấm điện, bên ngoài Chương công công đã sớm chờ, Lăng Tiêu nhân dịp nói: “Đã kêu Hứa Quyền tới chưa?”

“Đã gọi tới, đang ở thiên điện chờ triệu kiến.” Chương công công thấp giọng nói: “Theo Hầu gia phân phó, nói là Hoàng thượng truyền triệu hần.”

Lăng Tiêu gật gù đầu, ra hiệu cho Chương công công đi theo, đi thẳng đến thiên điện.

Ở Thiên điện Hứa Quyền chờ đã lâu, thấy Lăng Tiêu tới vội vàng hành lễ: “Xin thỉnh an Từ Quân Hầu, Hầu gia vạn phúc.”

“Công công miễn lễ.” Lăng Tiêu cười ngồi xuống: “Dọn chỗ, thượng trà.”

Hứa Quyền thấy Hoàng thượng không có tới, cũng ngồi xuống nhưng chỉ ngồi một bên, nửa người vẫn ở bên ngoài.

Không bao lâu cung nữ bưng trà lên, Lăng Tiêu tiếp nhận chung trà, chậm rãi nghe mùi hương của trà, rồi nhìn Hứa Quyền. Hứa Quyền thấy cung nữ dâng trà lên vội vàng đứng dậy hai tay tiếp nhận, tiếp theo vẫn ngồi một nửa người trên ghế dựa, uống trà cười nói: “Chương công công truyền nô tài tới, nói là Hoàng thượng có việc muốn hỏi nô tài, chỉ là không biết hiện tại. .... Là Hoàng thượng có chính sự, không thể gặp nô tài?”

Lăng Tiêu lo thường thức trà cũng không nói chuyện, sau một lúc lâu mới nói: “Không có việc gì, bắt quá sau khi đăng cơ Hoàng thượng không có cùng người nói chuyện, bây giờ rảnh rồi kêu người tới nói vài câu thôi, lúc này Hoàng thượng đã ngủ, người bảo ta tới cùng người nói vài câu.”

Hứa Quyền trong lòng lộp bộp một chút, thăm nghĩ cùng người nói chuyện còn không bằng cùng Hoàng thượng nói chuyện còn thoải mái hơn.

Đối với Lăng Tiêu Hứa Quyền vừa kính vừa sợ, Hứa Quyền lên làm tổng quản nội vụ phủ đã mười mấy năm, chuyện trong cung không có gì hắn không biết, người này trong bụng Chữ Dịch Phong chứa cái gì người khác không biết hẳn biết hết, có thể đầu đảo Tiên đế, vận đảo Tuệ vương đem Chữ Dịch Phong nâng đỡ lên để vị tuyệt không phải như ngoại nhân nói chỉ là một tên nịnh sùng đơn giản như vậy.

Không nói những cái đó, bản thân Hứa Quyền cũng đã chịu qua thủ đoạn của Lăng Tiêu. Khi đó Lăng Tiêu còn niên thiếu mới vừa vào cung, lúc ấy Chữ Dịch Phong thật sự không ai xem trọng, khi đó Hải Đường viện các hạng phân lệ bị cắt xén nhiều nhưng vị này chẳng qua chỉ ở Hải Đường viện hai ngày, có thể đem Thái tổ dẫn tới Hải Đường viện rồi mượn tay ngự y tố cáo có người ăn chặn phân lệ của Hải Đường viện. Đánh chết chấp sự thái giám Cát Tường, mình cũng bởi vì dạy thuộc hạ không nghiêm bị Thái tổ phạt nửa năm lương.

Ngày đó Lăng Tiêu vẫn chưa đủ nhuợc quán, Thái tổ đem Cát Tường giao cho Lăng Tiêu xử lý, Hứa Quyền ngày thường được Cát Tường hiếu kính không ít, nên nghĩ nói lời hay miễn chút tội cho hắn, không ngờ tới vị này trực tiếp ra lệnh đánh chết, làm mình một câu cũng chưa nói ra được.

Hứa Quyền tới hôm nay còn nhớ rõ ngày đó Lăng Tiêu trên mặt còn mang theo chút tính trẻ con như thế nào mà nhân dịp ra lệnh đánh chết Cát Tường, khuôn mặt trầm tĩnh như là nhân loại việc nhà, phân phó xong rồi cho người đem Đông Cung sở hữu chấp sự thái giám đều gọi tới, để cho bọn đứng nhìn xem hành hình. Lăng Tiêu chính là người đem cái bàn và chén đĩa mà mình lật đổ thu thập, lại chuẩn bị một mâm đồ ăn mới dọn lên, khí định thần nhàn mà nghe bên ngoài Cát Tường bị đánh gần chết kêu thảm thiết, dùng xong một bữa cơm.

Hứa Quyền hiện tại nhớ tới ngày đó còn nhẹn không được mà sợ hãi. Ai không sợ chết? Nhưng làm nô tài sợ nhất là loại người hai mặt này, không biết chọc người nóng nảy, sẽ bị trực tiếp chơi ác, không có thương lượng không có đường sống.

Lăng Tiêu chậm rãi phẩm trà, nhân dịp nói: “Trà này không tồi, Hứa công công cũng ném thử, so với trà các người uống ở nội vụ phủ. .... như thế nào nha?”

“Không dám không dám” Hứa Quyền vội vàng đứng dậy nói: “Trừ bỏ Phụng Hoa cung, trà của Thừa Càn Cung là loại tốt nhất trong cung, loại trà thượng hạng này không nhiều, nội vụ phủ sao có được? Tất nhiên là kém hơn.”

Lăng Tiêu cười: “Ta chỉ nói giỡn, Hứa công công cũng quá dễ dàng sợ hãi, ngồi xuống ngồi xuống, cùng ta nói chuyện không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy.”

Hứa Quyền còn chưa kịp ngồi xuống, Lăng Tiêu lại hỏi: “Cũng quái, ta ngẫu nhiên nghe nói, khi tiến thượng đồ vật đều là từ nội vụ phủ điều phái, từ trước đến nay sẽ dư lại không ít thì nội vụ phủ tự hành xử lý, nghĩ đến đây cũng là nhân chi thường tình, không đáng giá cái gì.”

Lăng Tiêu lời còn chưa dứt Hứa Quyền cuống quýt quỳ xuống, run giọng nói: “Hầu gia biết rõ! Nô tài cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như

vậy!”

“Ai. ....” Lăng Tiêu cười khê: “Bất quá chỉ là nói chuyện trao đổi, mà công công cũng quá lo lắng? Mau đứng lên mau đứng lên.” Nói xong rồi cười nói: “Ta ngẫu nhiên nghe được mấy thái giám mới vừa điều đến Thừa Càn Cung nói chuyện phiếm khi nhân ngôn toái ngữ thôi, Hoàng thượng và ta đều nghe thấy được, rất hiểu kì, không rõ lắm nên kêu công công tới trò chuyện xem sao.”

Hứa Quyền nghe vậy trong lòng càng hoảng hốt, mấy ngày trước hắn được nghỉ phép ra cung, những việc này đều là do phó chức Hải Lục tạm làm hắn chỉ biết Thừa Càn Cung được phái mười mấy thái giám đi qua, cũng không biết là phái ai, lúc này nghe lời văn chương ẩn ý này, chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ là Hải Lục kia cố ý thừa dịp mình không ở đây, phái người đi qua ở trước mặt Hoàng thượng nói bậy vu hãm cho mình không thành?

Hứa Quyền trong lòng càng nghĩ càng sợ, muốn nói hắn ngày thường thu một ít hối lộ, lưu lại chút đồ không quan trọng gì đó là thật, nhưng những cái đó là đồ vật không quan trọng, trừ phi không muốn sống nữa, bằng không làm vậy không phải tìm chết sao, đồ vật dù có quý hắn cũng có mạng mới hưởng được nha! Hắn trong lòng sợ hãi, càng không dám tùy ý nói tiếp, chỉ nói: “Từ trước đến nay không có loại sự tình này, nô tài dám cam đoan.”

“Không có thì không có đi. ....” Lăng Tiêu như là có chút bất mãn với Hứa Quyền, sắc mặt trầm xuống, đem chung trà đặt lên bàn: “Nếu như vậy ta cũng không có gì muốn nói, công công công vụ bận rộn, cho lui.”

Hứa Quyền trong lòng càng sợ hãi, lúc này hắn cái gì cũng không rõ ràng lắm, cũng không dám nói thêm chuyện gì, chỉ dập đầu mấy lần rồi đi.

Lăng Tiêu cười khê, đứng dậy đi vào tắm điện, Chương công công vẫn luôn đi theo sau Lăng Tiêu, sau một lúc lâu nhìn không được nói: “Hầu gia. .... Vì sao không đề cập tới chuyện những thái giám đó, lại nói những chuyện này? Dựa vào lão nô suy nghĩ, vẫn nên hoả tốc điều tra là ai mang tâm giáo quyết dám can đảm đưa những thái giám này tới mới là đúng đắn.”

Lăng Tiêu cười: “Không, không vội, ta chờ người nội vụ phủ tự mình tới nói với ta.”

Bị mình ép buộc hỏi có thể không nhất định là sự thật, Lăng Tiêu muốn nghe chính bọn họ chủ động nói, mới có thể tin.

Hoàng cung này quá lớn, không có khả năng mỗi người đều là tâm phúc của mình càng không thể có người tài ba sẽ công chính vô tư, Lăng Tiêu không sợ dùng tiểu nhân, chỉ là tiểu nhân này cũng phải nằm trong lòng bàn tay hắn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 97

Lăng Tiêu không phải tức giận nói bừa, hắn nói cho những tiểu thái giám lưu lại là thật, ngay cả Chử Dịch Phong ngăn cản cũng không thành, hắn nói lưu lại, là phải lưu lại.

Chử Dịch Phong cho người điều lui xuống, nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, cười: “Làm sao vậy? Huynh không thích thì tổng cổ trở về, cứ như vậy làm cái gì, sinh khí sao?”

“Sinh khí? Ai nói ta sinh khí?” Lăng Tiêu ôm eo Chử Dịch Phong cúi đầu hôn môi y cười khê: “Còn không phải chỉ là mấy thái giám sao, những người tới trước đã điều đi, sai sử mà ai cũng sai sử được.”

“Nhưng huynh. .... vừa rồi huynh sờ cảm người kia. ....” Chử Dịch Phong cẩn thận nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, biết hắn không thật sự sinh khí lại muốn lời chuyện cũ: “Còn sờ soạng vài lần. ....”

Lăng Tiêu nhìn không được cười ra, đúng là không có chút tiền đồ, trước kia ai tự cho mình xinh đẹp đến những con sư tử đá ở trước cửa nhà phải còn phải cúi đầu đâu? Sao bây giờ cũng chỉ biết như vậy?

Lăng Tiêu thấy các cung nhân ở cách xa, quay đầu lại nhéo nhéo vào mặt Chử Dịch Phong, để sát vào tai Chử Dịch Phong thấp giọng nói: “Không có, sờ để thoải mái hơn. ....” Nói rồi hôn vào vành tai Chử Dịch Phong, cười khê: “Được rồi, ta không tìm đệ phiền toái là được, những người kia còn không phải đưa tới hiểu kính đệ? Chờ. .... Chờ ta từng bước từng bước xử lý.”

Dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì lớn nên Lăng Tiêu cũng không xem những tấu chương đó, toàn bộ bảo Chương công công đưa đến nội các để cho bọn họ xem qua, sau khi nghị luận sau lại đưa lên.

Lăng Tiêu lôi kéo Chử Dịch Phong đi Cửu Châu điện, nơi đó lá phong vừa chuyển sang màu hồng, Lăng Tiêu mấy ngày trước muốn cùng Chử Dịch Phong đi xem, hôm nay vừa lúc đi, lệnh cơm trưa cũng đem sang bên kia.

Sau khi ăn cơm trưa Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu trở về Thừa Càn Cung, vào cung Chử Dịch Phong trực tiếp bị Lăng Tiêu vừa lừa lại gạt đưa vào tắm điện. Lúc trước ở Anh vương phủ Chử Dịch Phong đã được Lăng Tiêu dưỡng thành thói quen ngủ trưa, đáng tiếc nửa năm này không phải đánh giấc thì

lại bình loạn, thói quen đều bị quấy rầy. Chữ Dịch Phong mấy ngày không nghỉ trưa thì không muốn ngủ tiếp, luôn có chuyện y muốn làm. Lăng Tiêu không biện pháp, chỉ phải ngày ngày dụ dỗ để y nghỉ một lát, chỉ cần làm y nghỉ ngơi một tháng về sau không cần lo lắng, đường thành đồng hồ sinh học, đến lúc đó tự nhiên y sẽ buồn ngủ.

“Không ôm sao.....” Chữ Dịch Phong nằm ở trên giường cũng không thành thật, chỉ chốc lát sau lại đứng dậy đi đến ngăn tủ đầu giường lấy đồ vật, Lăng Tiêu một tay đem Chữ Dịch Phong kéo đến bên người mình, tay còn lại che mắt y nói: “Ngủ.”

Chữ Dịch Phong cười cười, không nhắm mắt, mí mắt nhấp nháy, lông mi qua lại quét ở trong lòng bàn tay Lăng Tiêu như là con bướm yếu ớt đáng yêu, Lăng Tiêu nghiêng thân mình nhìn Chữ Dịch Phong cười khê: “Cả ngày tinh thần tốt như vậy làm cái gì? Nhắm mắt lại, một lát thì buồn ngủ.”

“Ân.....” Chữ Dịch Phong nhích lại gần Lăng Tiêu, dựa vào bả vai Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, nghi ngờ nói: “Huynh sao lại không ngủ?” Lăng Tiêu nói là cùng y ngủ nhưng ngoại y cũng chưa coi chắc là muốn chờ y ngủ rồi làm gì đây?

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong lẩn lộn mà buồn cười, phải đứng dậy coi ngoại y, một bên lên giường một bên thấp giọng cười nói: “Khi nào lại cẩn thận như vậy? Sợ ta tìm tiểu thái giám à?”

Chữ Dịch Phong cười cười, kéo một bàn tay Lăng Tiêu qua nói: “Ta cầm tay huynh ngủ, như vậy huynh vừa đi ta sẽ tỉnh.”

“Vậy ta không đáng tin cậy sao.....” Lăng Tiêu xoay người trực tiếp đem Chữ Dịch Phong ôm lấy, hai người dựa sát vào nhau, Lăng Tiêu thấp giọng cười nói: “Như vậy ôm đệ, ta vừa đi đệ sẽ biết, không lo lắng nữa? Thật sợ ta đi tìm tiểu thái giám à?”

Chữ Dịch Phong cười cười không chịu nói, Lăng Tiêu cười khê: “Không lẽ chút tiểu tâm tư này của đệ ta lại đoán không ra, nghĩ cái gì đâu..... Ai cũng kém đệ hết.....” Lăng Tiêu nói nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Chữ Dịch Phong, loại ôn nhu sủng nịch vuốt ve này là Chữ Dịch Phong thích nhất, trước kia Lăng Tiêu phát hiện, có lẽ là khi còn bé Chữ Dịch Phong không được mẫu thân âu yếm nhiều cho nên thực mê luyện loại thân mật âu yếm này, xem trong mắt hiện lên một cổ thích ý thì biết.

Lăng Tiêu kéo chân đắp lên trên hai người, một bên nhẹ nhàng vuốt ve Chữ Dịch Phong một bên thấp giọng nói lời âu yếm, chỉ chốc lát Chữ Dịch Phong liền ngủ.

“Phong nhi..... Phong nhi?”

Gọi vài tiếng Chữ Dịch Phong không đáp ứng, Lăng Tiêu yên lòng, cẩn thận đem tay Chữ Dịch Phong để trên eo mình xuống, nhẹ nhàng đứng dậy.

Lăng Tiêu mặc ngoại y vào, lại trở về chỉnh lại tư thế ngủ của Chữ Dịch Phong, nhìn Chữ Dịch Phong ngậm cười mà ngủ trong lòng buồn cười, nói cái gì cầm tay huynh vừa đi ta sẽ biết, ngủ như chết vậy, dù là ôm cũng không sao tỉnh được.

Lăng Tiêu đi qua bình phong thêu cung sa, bên ngoài các cung nữ vừa muốn hành lễ Lăng Tiêu vội vàng ngăn lại thấp giọng nói: “Hoàng thượng còn ngủ, động tĩnh đều nhẹ nhàng nếu là giờ Mùi còn không dậy nổi thì đi vào gọi Hoàng thượng.”

Các cung nữ gật gật đầu, tiến lên sửa sang tóc tai y phục cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu ra khỏi tấm điện, bên ngoài Chương công công đã sớm chờ, Lăng Tiêu nhân nhạ nói: “Đã kêu Hứa Quyền tới chưa?”

“Đã gọi tới, đang ở thiên điện chờ triệu kiến.” Chương công công thấp giọng nói: “Theo Hầu gia phân phó, nói là Hoàng thượng truyền triệu hần.”

Lăng Tiêu gật gật đầu, ra hiệu cho Chương công công đi theo, đi thẳng đến thiên điện.

Ở Thiên điện Hứa Quyền chờ đã lâu, thấy Lăng Tiêu tới vội vàng hành lễ: “Xin thỉnh an Tả Quân Hầu, Hầu gia vạn phúc.”

“Công công miễn lễ.” Lăng Tiêu cười ngồi xuống: “Dọn chỗ, thượng trà.”

Hứa Quyền thấy Hoàng thượng không có tới, cũng ngồi xuống nhưng chỉ ngồi một bên, nửa người vẫn ở bên ngoài.

Không bao lâu cung nữ bưng trà lên, Lăng Tiêu tiếp nhận chung trà, chậm rì rì nghe mùi hương của trà, rồi nhìn Hứa Quyền. Hứa Quyền thấy cung nữ dâng trà lên vội vàng đứng dậy hai tay tiếp nhận, tiếp theo vẫn ngồi một nửa người trên ghế dựa, uống trà cười nói: “Chương công công truyền nô tài tới, nói là Hoàng thượng có việc muốn hỏi nô tài, chỉ là không biết hiện tại..... Là Hoàng thượng có chính sự, không thể gặp nô tài?”

Lăng Tiêu lo thường thức trà cũng không nói chuyện, sau một lúc lâu mới nói: “Không có việc gì, bất quá sau khi đăng cơ Hoàng thượng không có cùng người nói chuyện, bây giờ rảnh rồi kêu người tới nói vài câu thôi, lúc này Hoàng thượng đã ngủ, người bảo ta tới cùng người nói vài câu.”

Hứa Quyền trong lòng lộp bộp một chút, thầm nghĩ cùng người nói chuyện còn không bằng cùng Hoàng thượng nói chuyện còn thoải mái hơn.

Đối với Lăng Tiêu Hứa Quyền vừa kính vừa sợ, Hứa Quyền lên làm tổng quản nội vụ phủ đã mười mấy năm, chuyện trong cung không có gì hắn không biết, người này trong bụng Chữ Dịch Phong chứa cái gì người khác không biết hẳn biết hết, có thể đầu đảo Tiên đế, vận đảo Tuệ vương đem Chữ Dịch Phong nâng đỡ lên để vị tuyệt không phải như ngoại nhân nói chỉ là một tên nịnh sủng đơn giản như vậy.

Không nói những cái đó, bản thân Hứa Quyền cũng đã chịu qua thủ đoạn của Lăng Tiêu. Khi đó Lăng Tiêu còn niên thiếu mới vừa vào cung, lúc ấy Chữ Dịch Phong thật sự không ai xem trọng, khi đó Hải Đường viện các hạng phân lệ bị cắt xén nhiều nhưng vị này chẳng qua chỉ ở Hải Đường viện hai ngày, có thể đem Thái tổ dẫn tới Hải Đường viện rồi mượn tay ngự y tố cáo có người ăn chặn phân lệ của Hải Đường viện. Đánh chết chấp sự thái giám Cát

Tường, mình cũng bởi vì dạy thuộc hạ không nghiêm bị Thái tổ phạt nửa năm lương

Ngày đó Lăng Tiêu vẫn chưa đủ nhọc quán, Thái tổ đem Cát Tường giao cho Lăng Tiêu xử lý, Hứa Quyền ngày thường được Cát Tường hiểu kính không ít, nên nghĩ nói lời hay miễn chút tội cho hắn, không ngờ tới vị này trực tiếp ra lệnh đánh chết, làm mình một câu cũng chưa nói ra được.

Hứa Quyền tới hôm nay còn nhớ rõ ngày đó Lăng Tiêu trên mặt còn mang theo chút tính trẻ con như thế nào mà nhân nhạ ra lệnh đánh chết Cát Tường, khuôn mặt trầm tĩnh như là nhân thoại việc nhà, phân phó xong rồi cho người đem Đông Cung sở hữu chấp sự thái giám đều gọi tới, để cho bọn đứng nhìn xem hành hình. Lăng Tiêu chính là người đem cái bàn và chén đĩa mà mình lật đổ thu thập, lại chuẩn bị một mâm đồ ăn mới dọn lên, khí định thần nhàn mà nghe bên ngoài Cát Tường bị đánh gần chết kêu thảm thiết, dùng xong một bữa cơm.

Hứa Quyền hiện tại nhớ tới ngày đó còn nhẹn không được mà sợ hãi. Ai không sợ chết? Nhưng làm nô tài sợ nhất là loại người hai mặt này, không biết chọc người nóng nảy, sẽ bị trực tiếp chơi ác, không có thương lượng không có đường sống.

Lăng Tiêu chậm rãi phẩm trà, nhân nhạ nói: “Trà này không tồi, Hứa công công cũng ném thử, so với trà các người uống ở nội vụ phủ ..... như thế nào nha?”

“Không dám không dám” Hứa Quyền vội vàng đứng dậy nói: “Trừ bỏ Phụng Hoa cung, trà của Thừa Càn Cung là loại tốt nhất trong cung, loại trà thượng hạng này không nhiều, nội vụ phủ sao có được? Tất nhiên là kém hơn.”

Lăng Tiêu cười: “Ta chỉ nói giỡn, Hứa công công cũng quá dễ dàng sợ hãi, ngồi xuống ngồi xuống, cùng ta nói chuyện không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy.”

Hứa Quyền còn chưa kịp ngồi xuống, Lăng Tiêu lại hỏi: “Cũng quái, ta ngẫu nhiên nghe nói, khi tiến thượng đồ vật đều là từ nội vụ phủ điều phái, từ trước đến nay sẽ dư lại không ít thì nội vụ phủ tự hành xử lý, nghĩ đến đây cũng là nhân chi thường tình, không đáng giá cái gì.”

Lăng Tiêu lời còn chưa dứt Hứa Quyền cuống quýt quỳ xuống, run giọng nói: “Hầu gia biết rõ! Nô tài cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

“Ai.....” Lăng Tiêu cười khê: “Bất quá chi là nói chuyện trao đổi, mà công công cũng quá lo lắng? Mau đứng lên mau đứng lên.” Nói xong rồi cười nói: “Ta ngẫu nhiên nghe được mấy thái giám mới vừa điều đến Thừa Càn Cung nói chuyện phiếm khi nhân ngôn toái ngữ thôi, Hoàng thượng và ta đều nghe thấy được, rất hiểu kì, không rõ lắm nên kêu công công tới trò chuyện xem sao.”

Hứa Quyền nghe vậy trong lòng càng hoảng hốt, mấy ngày trước hắn được nghỉ phép ra cung, những việc này đều là do phó chức Hải Lục tạm làm hắn chỉ biết Thừa Càn Cung được phái mười mấy thái giám đi qua, cũng không biết là phái ai, lúc này nghe lời văn chương ẩn ý này, chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ là Hải Lục kia có ý thừa dịp mình không ở đây, phái người đi qua ở trước mặt Hoàng thượng nói bậy vu hãm cho mình không thành?

Hứa Quyền trong lòng càng nghĩ càng sợ, muốn nói hắn ngày thường thu một ít hối lộ, lưu lại chút đồ không quan trọng gì đó là thật, nhưng những cái đó là đồ vật không quan trọng, trừ phi không muốn sống nữa, bằng không làm vậy không phải tìm chết sao, đồ vật dù có quý hắn cũng có mạng mới hưởng được nha! Hắn trong lòng sợ hãi, càng không dám tùy ý nói tiếp, chỉ nói: “Từ trước đến nay không có loại sự tình này, nô tài dám cam đoan.”

“Không có thì không có đi.....” Lăng Tiêu như là có chút bất mãn với Hứa Quyền, sắc mặt trầm xuống, đem chung trà đặt lên bàn: “Nếu như vậy ta cũng không có gì muốn nói, công công công vụ bận rộn, cho lui.”

Hứa Quyền trong lòng càng sợ hãi, lúc này hắn cái gì cũng không rõ ràng lắm, cũng không dám nói thêm chuyện gì, chỉ dập đầu mấy lần rồi đi.

Lăng Tiêu cười khê, đứng dậy đi vào tẩm điện, Chương công công vẫn luôn đi theo sau Lăng Tiêu, sau một lúc lâu nhẹn không được nói: “Hầu gia..... Vì sao không đề cập tới chuyện những thái giám đó, lại nói những chuyện này? Dựa vào lão nô suy nghĩ, vẫn nên hoá tốc điều tra là ai mang tâm giáo quyết dám can đảm đưa những thái giám này tới mới là đứng đắn.”

Lăng Tiêu cười: “Không, không vội, ta chờ người nội vụ phủ tự mình tới nói với ta.”

Bị mình ép buộc hỏi có thể không nhất định là sự thật, Lăng Tiêu muốn nghe chính bọn họ chủ động nói, mới có thể tin.

Hoàng cung này quá lớn, không có khả năng mỗi người đều là tâm phúc của mình càng không thể có người tài ba sẽ công chính vô tư, Lăng Tiêu không sợ dùng tiểu nhân, chỉ là tiểu nhân này cũng phải nằm trong lòng bàn tay hắn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 98

Hứa Quyền ở Thừa Càn cung bị Lăng Tiêu nói mấy câu dọa tâm không được yên rồi khỏi lập tức vội vàng đi thẳng đến nội vụ phủ. Nội vụ phủ phó chức

Hải Lục vừa lúc đang ở giáo trưởng, thấy Hứa Quyền tới vội vàng chào đón, cười nói: “Hứa công công, người từ đâu về đây?”

Hứa Quyền trong lòng đã nghi Hải Lục, không nói ra tình hình thực tế, trên mặt thần sắc cũng không giống bình thường. Hải Lục trong lòng vốn dĩ có quỷ, lúc này thấy thần sắc Hứa Quyền có dị tâm cũng sợ hãi, thử thăm dò cười nói: “Chẳng lẽ là từ Thừa Càn cung tới?”

Hứa Quyền trong lòng cười lạnh, đúng rồi, nếu như hắn không làm chuyện đó sao lại hỏi như vậy, chỉ cười nói: “Đúng, đúng là từ Thừa Càn Cung tới, ở đó còn bị Từ Quân Hầu tra khảo một lúc lâu!”

Hải Lục tưởng chuyện có liên quan đến mình vội vàng ra lệnh bảo các tiểu thái giám đi xuống, ghé sát vào nói: “Hứa công công thứ tội, chính là ta đưa mấy tiểu thái giám đó đến, đã xảy ra chuyện? Mấy người này đều là ta tỉ mỉ an bài, chỉ hơi vụng về một chút, nếu phạm sai lầm gì xin công công lo liệu giúp.” Bên ngoài người ta đem mấy ngàn vạn bạc tặng cho hắn nếu bây giờ còn không cùng Hoàng đế qua nói mấy câu đã bị trả trở lại thì bạc mình đã thu có thể giữ không được. Hứa Quyền trong lòng tức giận, Hải Lục này là muốn tìm chết mà! Ngày thường không có bản lĩnh gì, nhìn hắn không có gì uy hiếp, ai biết hiện tại lại làm ra những việc này! Hứa Quyền lười không muốn cùng hắn chu toàn, chỉ có lệ nói: “Không có việc gì, bất quá chính là mấy chuyện của nội thị, ta tất nhiên sẽ đảm đương.”

Hải Lục cười: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Người với người chính là như thế, ngày thường không có việc gì, nhưng chỉ cần biết đối phương có một chút lỗi với mình thì khi nhìn đối phương lúc nào trong lời nói việc làm của hắn cũng tìm được một ít nghi ngờ. Hắn nói lời này là ở trong lòng mưu tính cái gì? Hắn vừa rồi cùng người nọ thần bí nói cái gì? Hắn vừa rồi có ánh mắt như vậy là có ý tứ gì?

Nguyên bản trước nay có những việc không để ý hiện tại không ít việc cần phải đánh giá cân nhắc. Mấy ngày nay Hứa Quyền nhìn Hải Lục như một cây đinh trong mắt vô cùng khó chịu.

Nhưng làm hắn khó nhất chịu không phải vụ này, mà là từ ngày ấy bắt đầu, Từ Quân Hầu Lăng Tiêu thích kêu hắn đến Thừa Càn cung “Nói chuyện”.

“Công công an tọa.” Lăng Tiêu như cũ mỉm cười, trong thần sắc mang theo quý khí và rụt rè đặc trưng của con cháu thế gia, uống qua một ngụm trà nói: “Ta lại gọi công công tới, sẽ không chậm trễ công việc của công công chứ?”

Hứa Quyền sừng sốt, thế này thì sao có thể đáp lời? Hắn nói không chậm trễ, Lăng Tiêu không lại hỏi vì sao không chậm trễ? Chẳng lẽ ở nội vụ phủ không có chính sự làm không thành? Mà nói chậm trễ..... vậy không phải tìm chết sao.

Hứa Quyền dù sao cũng là lão nhân trong cung, nghe vậy gật đầu cười nói: “Bất quá là những sự tình đó sao lại quan trọng bằng chuyện Hầu gia hỏi? Nếu thật sự tri hoãn ta trở về vội vàng làm là được, không đáng ngại.”

Lăng Tiêu vừa lòng gật đầu, đang muốn nói cái gì thì bên ngoài nói Hoàng đế hồi cung.

Hứa Quyền vội vàng đứng dậy, Lăng Tiêu cũng chậm rãi ra đón, Chử Dịch Phong mới từ Phụng Hoa cung thỉnh an trở về, vào cung liền tìm Lăng Tiêu, không thay quần áo tìm tới thiên điện. Lăng Tiêu vội vàng lệnh nội thị tới hầu hạ Chử Dịch Phong thay đổi y phục, Chử Dịch Phong cười nói: “Mẫu hậu hỏi người vì sao không đến, để giành cho người điểm tâm người thích ăn, bảo trăm mang về ..... ở đây là làm gì vậy?”

Câu sau là nói với Hứa Quyền, Hứa Quyền nghe xong vội vàng tiến lên thỉnh an, nói: “Từ Quân Hầu có việc hỏi nô tài, đang nói ...”

“À.....” Chử Dịch Phong gật gật đầu, xoay người đi qua giường, chậm rãi nói: “Vậy người phải nói chuyện thành thật với Từ Quân Hầu, ở đây nghỉ một lát.”

Lăng Tiêu cười khê, cũng tiến lên ngồi xuống trên giường, nhẹ nhàng xoa ấn chân cho Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong là người ngồi không được yên, mỗi ngày khi lâm triều luôn ồn ào than ngồi đến mỏi chân. Lăng Tiêu lại không để nội thị đứng đến Chử Dịch Phong, không thiếu được mỗi khi y mệt thì mình tự động thủ.

Hứa Quyền nhìn thần sắc hai người hận không thể tìm một chỗ chui vào, hoàng thượng sao lại mở miệng bảo mình ở chỗ này làm cái gì?

Lăng Tiêu chỉ lo giúp Chử Dịch Phong khoan khoái, nửa ngày mới nhận nhạ nói: “Hứa công công.....”

“Dạ có thần.” Hứa Quyền vội vàng tiếp ứng.

Lăng Tiêu lại nửa ngày không nói chuyện, rồi mới cười nói: “Nhìn Hoàng thượng, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?” Chử Dịch Phong nhắm hai mắt cười nói: “Nói nghe một chút.....”

Lăng Tiêu như cũ cứ chậm rãi nói: “Thần nhớ tới trước kia có đọc một câu chuyện nói vào tháng đó năm đó Hoàng đế có cái long bào bị rách liền triệu thái giám tới bảo hắn đem long bào đi sửa, thái giám vội vàng ôm đi, mấy ngày sau mang trở về, Hoàng đế vừa thấy chỗ vừa được vá không tòi, tán thưởng thái giám kia vài câu, tùy ý hỏi vá cho chỗ nào thì dùng bao nhiêu bạc nha.....” Lăng Tiêu nói mất phụng ngữ nâng quạt mắt nhìn về phía Hứa Quyền. Hứa Quyền không dám ngắt đầu, nghe những lời này trong lòng đã sợ hãi lên tới cổ.

Chử Dịch Phong vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của truyện chỉ cho rằng Lăng Tiêu lại đang kể chuyện cười, vội vàng hỏi: “Vậy thái giám nói cái gì?”

Lăng Tiêu cười: “Thái giám nói, dùng bạc hết ba ngàn hai.”

Chỉ Dịch Phong nghe vậy cười rộ lên, phía dưới Hứa Quyền lại như ếch bị bóp trụ yết hầu, trong mắt đều là sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy xuống dưới.

Chỉ Dịch Phong không biết đây là câu chuyện có thật nói về Quang đế một vị Hoàng đế đáng thương, chỉ cho rằng chuyện này do Lăng Tiêu đọc sách kể ra, cười cười hỏi tiếp: “Vậy Hoàng đế không nói cái gì? Số tiền và lại long bào rất nhiều nha.”

Lăng Tiêu giật giật thân mình, tiếp theo xoa ấn cẳng chân của Chỉ Dịch Phong, nói: “Hoàng đế tất nhiên là kinh hãi, vội hỏi vì sao lại mắc vậy? Thái giám đáp lời nói: Hoàng đế long bào của người tài chất không bình thường, so với tài chất tơ lụa còn hơn mấy trăm thất sa tanh của người khác cho nên tiêu phí lớn, nếu là và y phục bình thường tất nhiên là không dùng bạc nhiều như vậy, dùng năm lượng bạc là đủ.”

Lăng Tiêu kể xong cười nói: “Hoàng đế mặc long bào có mụn và đại thần trên lâm dưới cũng lâm theo, vội vàng đem y phục còn tốt cắt ra cũng may vào đó vài mụn vá, biểu hiện là mình thanh liêm, Hoàng đế thấy lại nghĩ tới ba ngàn lượng bạc trắng kia của mình, lôi kéo một đại thần tên Tào Văn tới nói: Khanh và cái mụn và này dùng bao nhiêu bạc?”

Tào Văn đang trầm nghĩ: Dùng ba văn tiền. Hần vốn nghĩ trong cung vạn sự vạn vật đều quý, không dám nói lời nói thật, hần nói chỉ ba lượng bạc, ai ngờ Hoàng đế kinh hãi, thôn thức nói, ngoài cung quả nhiên chính là tiện nghi, trăm vá cái mụn và này dùng năm lượng bạc đó. Ha ha.....”

Lăng Tiêu quay đầu nhìn phía Hứa Quyền, Hứa Quyền lúc này bị dọa cơ hồ đã hư thoát, Chỉ Dịch Phong lại nhắm hai mắt, hưởng thụ Lăng Tiêu ôn nhu vuốt ve cười nói: “Đó là Hoàng đế này quá hồ đồ.....”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu cười nói: “Nói lên cái này tới thần lại nghĩ đến một chuyện cười.” Chỉ Dịch Phong gật gật đầu: “Nói.”

“Đây cũng là thần từ một bản truyện ký đọc được, nói là vào tháng năm nào đó Hoàng đế đang cảm quyền thập phần thích ăn trứng gà, mỗi ngày phải ăn một quả trứng, có một ngày hần hỏi lão sư của mình: Lão sư, trứng gà này ăn rất ngon, nhưng người làm sao mua ăn nổi?”

Lão sư cảm thấy kỳ quái, trầm nghĩ lão phu nói như thế nào cũng là lão sư của Hoàng đế, sao trứng gà cũng mua không nổi? Còn chưa trả lời câu này Hoàng đế lại thở dài: Trứng gà ăn ngon, nhưng quá đắt, ba mươi lượng một trứng, thật sự hơi mắc một chút.”

Hứa Quyền nghe xong lời này cơ hồ đứng không nổi.

Chỉ Dịch Phong lại chịu đựng không nổi cười nói: “Nói bừa, còn không phải là trứng gà, hai ba tiền là có thể mua một trứng.”

Lăng Tiêu nhìn Hứa Quyền cười khê: “Hoàng thượng thánh minh.”

“Chuyện xưa này nghe hoang đường nhưng lại có thể là chuyện thật.” Lăng Tiêu nhàn nhạt nói: “Cái này là do Hoàng đế từ nhỏ sinh sống ở trong cung, trừ bỏ tế tổ cũng không có ra khỏi cung, không biết dân gian khó khăn, nào biết giá cả hàng hóa của dân gian đâu? Nếu trong cung có người ý vào quyền thế một tay che trời không người dám nói, Hoàng thượng cũng chỉ có thể cung nhân lừa bịp, nhưng là..... Hứa công công.”

Lăng Tiêu đối với Hứa Quyền cười nói: “Hoàng đế của chúng ta không như vậy.”

“Hoàng thượng từ nhỏ sinh ở ngoài cung trong Cảnh vương phủ, thụ giáo với Tĩnh Quốc công, bên trong lại khéo binh nghiệp, chưa đủ nhược quán đã cùng quân sĩ cùng ăn cùng uống, tất nhiên không giống như Hoàng đế bị lừa gạt trong truyện kể?”

“Đúng.. đúng.....” Hứa Quyền lau mồ hôi lạnh, liên thanh nói: “Hoàng thượng anh minh, Hoàng thượng anh minh.....”

Chỉ Dịch Phong cười không thêm đề ý.

Lăng Tiêu nhìn Hứa Quyền cười nói: “Vốn định cùng công công nói một lát, nhưng ta xem Hoàng thượng đã mệt mỏi, công công lui xuống đi, có rảnh ta lại kêu công công tới.”

Hứa Quyền như được đại xá, vội vàng quỳ an.

Chỉ Dịch Phong nằm trong chốc lát đã nghỉ đủ rồi, đứng dậy cười nói: “Kêu hần đến Thượng thiên điện làm cái gì? Về sau huynh gặp ai cũng không nên tới nơi này.”

Lăng Tiêu cười khê không nói chuyện, theo thông lệ, tuy nói hần cùng Chỉ Dịch Phong hiện giờ gần như là công khai nhưng cũng không thể quá làm càn, hần ở tại Thừa Càn cung vốn dĩ làm trái với quy củ, giờ lại ở trong chính điện triệu kiến người? Không lưu danh sử sách là điều không thể.

Lăng Tiêu đi theo Chỉ Dịch Phong hồi chính điện xem tấu chương, sau khi tổ nội các được thành lập công việc Lăng Tiêu nhẹ nhàng không ít, không còn suốt đêm xử lý chính sự, mỗi ngày bữa tối xử lý một canh giờ là xong, còn mấy canh giờ sau làm cái gì, tất nhiên là Lăng Tiêu tìm Chỉ Dịch Phong khảo chính mình.

Hôm sau Lăng Tiêu thừa dịp Chỉ Dịch Phong nghỉ trưa lại kêu Hứa Quyền tới, Hứa Quyền không dám không tới, Lăng Tiêu giống như cũ là phẩm trà, ăn điểm tâm nói hần “xem điển tịch xưa”, Hứa Quyền hôm qua bị Lăng Tiêu nói trúng không ít tệ nạn trong cung, trong lòng biết Lăng Tiêu đang chiếu rọi nội vụ phủ, sợ chọc giận vị này một ngày nào đó lại cho mình ăn vài thủ đoạn ác độc, hôm nay đã sớm có chuẩn bị mà đến, chờ đến khi Lăng Tiêu nói xong quỳ xuống nói: “Nô tài đang có một chuyện muốn trình báo với Hầu gia.”

“Vậy sao?” Lăng Tiêu vui vẻ nói: “Công công cứ nói đừng ngại.”

Bị Lăng Tiêu truyền triệu nhiều ngày, muốn nói Hứa Quyền không biết Lăng Tiêu có ý tứ gì thì là người mù, nguyên bản hết thấy đều tốt, từ khi Hải Lục kia ngủ xuân đưa mấy tiểu thái giám vào Thừa Càn Cung, Lăng Tiêu liền nhìn nội vụ phủ đôi mắt không phải đôi mắt cái mũi không phải cái mũi.

Hứa Quyền trong lòng thầm mắng Hải Lục ngu ngốc, thật sự cho rằng Hoàng thượng hảo nam sắc cứ thấy nam sắc liền thích? Trước không nói đám tiểu thái giám kia so ra đều thua kém Lăng Tiêu, mà thật sự có tuần tú hơn Lăng Tiêu thì một thái giám có thể so sánh được với thân gia như Lăng Tiêu?

Hứa Quyền tuy là hoạn quan, nhưng thất tình lục dục vẫn phải có, hán tuy không hiểu nhiều lắm nhưng mấy năm nay nhìn qua cũng đoán được đại khái, Hoàng thượng sủng tín Lăng Tiêu tuyệt không phải chỉ vì khuôn mặt kia của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đối với Hoàng thượng trước có giữ gìn chỉ ân, sau có sủng lập chỉ công, chính trực thẳng sủng, lúc này một hai cho người tiến vào, không phải tự mình tìm chết sao.

Hứa Quyền cắn răng, thầm nghĩ Hải Lục người đừng trách ta, tại người muốn hại ta trước, hiện giờ làm Lăng Tiêu tức giận, đừng trách ta mượn người cứu mình một lần. Hứa Quyền vô cùng đau đớn: “Nô tài hôm qua nhận được mật báo, có người tố giác trong nội vụ phủ có người nhận hối lộ, tự tiện làm chủ điều động người hầu trong nội cung, cũng ý đồ..... Ý đồ lấy sắc mê hoặc Thánh thượng!”

“Thật sao?” Lăng Tiêu buông chung trà, nghiêm mặt nói: “Đây là đại sự nha..... Còn thỉnh công công nói cho rõ ràng.....”

Hứa Quyền trong lòng thầm than, chờ sau khi công đạo vụ này mình tất phải đắc tội với một số người, sau này cũng chỉ có thể cùng Lăng Tiêu đứng trên một chiếc thuyền, không được làm trái ý hán. Tuy không cam lòng nhưng nếu không theo vị trước mắt này, sợ không chừng cái mũi tổng quản nội vụ phủ trên đầu không đội được, ngay cả cái đầu này cũng không giữ được.

Hứa Quyền buông tâm đem vài vị quan viên cùng quý phủ nhà mình liên hệ đưa thái giám vào cung, gặp Hải Lục đưa bạc đưa đồ cổ, lại đến chuyện Hải Lục được các quan viên phó thác đưa người đến Thừa Càn Cung một năm một mười nói ra, cuối cùng nói: “Nô tài thật sự không biết a, Tiểu hầu gia tra xét thì biết, nô tài mấy ngày đó ra cung, Hải Lục cầu nô tài kia thừa dịp luân chuyển thái giám hầu hạ đem người đưa đến Thừa Càn cung, ai.....”

Lăng Tiêu nhướn mày nhìn Hứa Quyền, Hứa Quyền trong lòng rung mình, tiếp tục nói: “Nô tài không dám dấu diếm, kỳ thật lúc trước có vài vị đại nhân cũng từng đi tìm nô tài, muốn nô tài dùng biện pháp đưa mấy tiểu thái giám kia đi hầu hạ Hoàng thượng, nô tài ngày đó liền phủ quyết, lễ đưa tới cũng đều trả trở về, đây là tình hình thực tế, thỉnh Hầu gia nắm rõ, chắc là các đại nhân này không có biện pháp, mới cố tình tìm tới Hải Lục, Hải Lục thừa dịp nô tài không ở trong cung đem người đưa đi.”

Hứa Quyền nói lời này là thật, nguyên bản đưa mấy thái giám qua cũng không có gì, những đại nhân đó trong lòng nghĩ như thế nào hán cũng rõ ràng. Bọn họ nhìn Chử Dịch Phong sủng ái Lăng Tiêu, cũng muốn người nhà được Thánh thượng ân sủng, mình nương theo đó thì tiền đồ tốt hơn thôi, việc này thật không có gì quá đáng. Nhưng hầu cận có quy củ của hầu cận, hầu hạ Hoàng thượng cũng thế, ngày thường bưng trà đưa nước nếu vạn nhất Hoàng thượng ầm thực sảy ra vấn đề gì thì mình bị tội mưu nghịch hành thích vua, vì thế Hứa Quyền cũng không dám đáp ứng làm loại sự tình này.

Lăng Tiêu nghe Hứa Quyền nói xong cười khê, gọi cung nhân tới đem giấy bút để Hứa Quyền viết tên mấy quan viên vừa mới nói kia. Hứa Quyền run rẩy viết xuống, nội thị dâng lên cho Lăng Tiêu xem, Lăng Tiêu nhìn gật gật đầu, khen ngợi mỉm cười nói: “Hứa công công quả nhiên là công chính nghiêm minh, đối với Thánh thượng một mảnh chân thành, phần trung tâm này ta tất nhiên sẽ nói cho Hoàng thượng.”

Nói xong Lăng Tiêu đứng dậy mặt trầm xuống nói: “Người đâu, phụng khẩu dụ Hoàng thượng, truyền triệu Đại Lý Tự khanh, đem danh sách này đưa cho hán, nghiêm tra.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chương 99

Xử lý xong việc này Lăng Tiêu đi tìm Chử Dịch Phong, Chử Dịch Phong vừa mới ngủ dậy thấy Lăng Tiêu tới nói: “Lại làm cái gì rồi?”

Lăng Tiêu đến gần giúp Chử Dịch Phong sửa sang lại y phục, cười nói: “Vừa rồi ta giả truyền khẩu dụ Hoàng thượng xử lý vài người, có người hỏi tới đệ đừng có trách ta.”

“Ân.” Chử Dịch Phong không chút để ý: “Làm sao vậy? Xử lý người nào?”

Lăng Tiêu lời kéo Chử Dịch Phong ngồi xuống đem chuyện này tỉ mỉ nói, cuối cùng cười nói: “Không có việc gì, để ta xử lý thì tốt rồi.”

Chử Dịch Phong ngày ấy thấy mấy tiểu thái giám kia trong lòng cũng nổi lên nghi ngờ nhưng không nghĩ tới mặt sau có nhiều chuyện như vậy, đang muốn nói cái gì thì Lăng Tiêu cười nói: “Việc này không tính là đại sự, Thái tổ, còn có Tiên đế bên người đều có không ít nữ nhân mà nghe phía dưới đưa tới, vì mong muốn người của mình được sủng vì mình thôi chút gió bên gối, tới phiên đệ thì đang trong hiểu tang, lại bởi vì.....”

Nói đến việc này âm thanh Lăng Tiêu trở nên thấp hèn tiến đến bên tai Chử Dịch Phong thấp giọng cười nói: “Lại là bởi vì đệ không thích nữ sắc, chỉ

thích ta. ....”

Chữ Dịch Phong có chút ngượng ngùng: “Đang nói chuyện đứng đắn, huynh tính toán như thế nào về việc này?”

“Liệu lý như thế nào. ....” Lăng Tiêu nắm một đoạn tóc dài của Chữ Dịch Phong vòng ở đầu ngón tay, sau một lúc lâu cười nói: “Cái gì kêu ta tính toán như thế nào? Ân theo luật pháp mà làm, nên liệu lý như thế nào thì liệu lý như thế đó.”

Chữ Dịch Phong trong lòng biết Lăng Tiêu nói cho có lệ, bất quá y cũng minh bạch Lăng Tiêu không muốn mình lo lắng, cũng gật gật đầu không ở để ý tới.

“Đúng rồi.” Lăng Tiêu nhớ tới một chuyện tới, cười nói: “Hiện giờ vào mùa thu, đúng là ngày tốt để săn thú, bận rộn đã nhiều ngày, ta cùng đệ đi săn thú thôi.”

Săn thú săn thú! Chữ Dịch Phong mắt sáng rực lên, gật gật đầu: “Đi đi, chúng ta cùng đi.”

Lăng Tiêu cười khế, quay đầu đảo qua, các cung nhân khom người lui ra, Lăng Tiêu quay đầu tới khế hôn vào miệng Chữ Dịch Phong, thấp giọng cười nói: “Hôm nay không có việc, không cần đi phía trước, ta cùng đệ làm làm việc. ....”

.....

Bên Đại Lý Tự xác thực là Lăng Tiêu không có chào hỏi bày mưu đặt kế hay có ý đặc thù gì nhưng Đại Lý Tự cũng không có ngốc, biết chuyện này là Lăng Tiêu bày ra, cho Hoàng thượng công đạo chẳng khác nào là cho Lăng Tiêu công đạo, nếu làm vị này không hài lòng. .... Đại Lý Tự hoàn toàn lên tinh thần, không nghiêng không lệch, nghiêm khắc tra rõ việc này.

Kỳ thật đây không phải là huyền nghi nan án, bất quá chỉ là vài vị đại nhân mời sủng a dua thôi, có gì phải tra?

Đại Lý Tự đem vụ án thành thật báo lên, tấu chương bị giữ một ngày mới phát trở về, châu phê rất đơn giản, nói rất tốt tiếp tục tra.

Đại Lý Tự khó khăn, nếu nói tốt thì còn tiếp tục tra cái gì? Vài vị đại nhân ở Đại Lý Tự sau khi chạm trán cộng lại ý tứ Lăng Tiêu đây là ngại chúng ta tra quá đơn giản đi? Không biện pháp, tiếp tục tra đi.

Lăng Tiêu cố ý đem chuyện Đại Lý Tự điều tra trì hoãn mấy ngày, chờ đến khi trong triều đều biết chuyện rành mạch sau đó mới xử lý, trừ bỏ Hải Lục bị ban chết, mấy người còn lại nên mất chức thì mất chức, nên phạt bổng thì phạt bổng, lại không có lại nghiêm trọng khiển trách, nháo đến trong triều đều nghi hoặc, người này làm sao vậy? Đồi tính ư?

“Chẳng lẽ ta phải đem những người đó kéo đi ra ngoài chém?” Lăng Tiêu thình an Thái hậu khi nói đến việc này, cười nói: “Nói khó nghe một chút triều nào đại không xảy ra chuyện này đâu, đúng dịp thì làm, những tiểu thái giám cũng không bị khiển trách, chỉ đuổi về các nhà là xong việc, bọn họ vốn không có dã tâm, ăn một đao tiền vào cũng không dễ dàng.”

Thái hậu cười khế: “Con nghĩ thông thấu là được, ta còn sợ con. .... Ha ha, không có việc gì. ....”

“Di mẫu cho rằng con sẽ đại khai sát giới không thành?” Lăng Tiêu cười cười: “Trùng phạt nhỏ làm cho bọn họ tuyệt tâm tư này là được rồi.” Vốn dĩ trận này phát hỏa không phải phát với những người này mà làm giết gà dọa khỉ, Lăng Tiêu chân chính muốn động chính là nội vụ phủ. Lăng Tiêu không muốn cùng Thái hậu nhiều lời về việc, cười nói: “Tiểu Hoàng từ đâu?”

Thái hậu cười cười: “Đi ngủ, mấy ngày gần đây ăn uống rất nhiều, lại cao lớn không ít đâu, cũng bắt đầu ăn một ít cháo rau cháo bột linh tinh.”

Lăng Tiêu gật đầu, lại bởi Thái hậu nói nửa ngày nói mới hỏi Thừa Càn cung.

Ở Thừa Càn cung Chữ Dịch Phong và Lễ bộ Thượng thư đang nói chuyện, Lăng Tiêu tiến cung nghe nội thị nói Hoàng thượng ở cùng Lễ bộ Thượng thư Từ Hồng Thiên thảo luận chính sự, Lăng Tiêu cười khế, không dễ dàng nha, cũng sẽ thảo luận chính sự, bất quá. .... Cùng Lễ bộ có chính sự gì mà nghị luận?

Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, không muốn đi quấy rầy Hoàng thượng cần chính, còn có chính là Lăng Tiêu không quá muốn gặp Từ Hồng Thiên. Người này vốn là thông gia lúc trước của nhà hán, từ khi Lăng Y nóng nảy gây chuyện nên hiện giờ Từ Hồng Thiên mỗi khi thấy Lăng Tiêu đều muốn gần lại do dự, giống như muốn ôn chuyện lại không lời nào để nói, Lăng Tiêu cũng minh bạch ý tứ của lão, chuyện của Lăng Y với nhà lão hán đều biết, không bỏ đá xuống giếng là tốt rồi khi nào đi tìm Từ phủ phiền toái?

Lăng Tiêu không muốn lộ diện, trong lòng lại nhin không được muốn biết Chữ Dịch Phong nghị chính cái gì, không cho người thông truyền, chính mình từ phía sau nhờ ánh trăng xuyên qua cửa mà đi vòng vào trong chính điện, nỗ lực của Chữ Dịch Phong không phải Lăng Tiêu có thể tưởng tượng, nên cũng không dám đến gần, chỉ có thể đứng sau bình phong nghe Chữ Dịch Phong cùng Từ Hồng Thiên nói chuyện.

“Hoàng thượng. .... Loại sự tình này, thật sự không hợp tình lý.” Từ Hồng Thiên do dự nói: “Từ xưa thần tử được tuần tấu không ít, bất quá triều đại ta cũng không có thông lệ này.”

Chữ Dịch Phong “À” một tiếng, nói: “Trẫm không nói muốn cho hán tuần tấu.”

“Không tuần tấu như vậy càng khó làm.” Từ Hồng Thiên chần chờ nói: “Nếu là Lăng đại nhân. .... Thần liêu chết nói câu đại bất kính nếu Lăng đại

nhân đi về cõi tiên sau Hoàng thượng thì tính sao? Từ xưa chỉ có ở Hoàng hậu sau khi chết mới được cùng Hoàng thượng hợp táng, nào có thần tử được lưu vị trí này?”

Chữ Dịch Phong khoát tay: “Trẫm sẽ không cho hấn chết sau trẫm.”

Từ Hồng Thiên do dự nói: “Vậy chẳng phải là..... Tuân táng sao?”

Chữ Dịch Phong nói không rõ ràng lắm, lúc sốt ruột một năm mười càng nói không rõ ràng, vội la lên: “Không phải tuân táng, trẫm cũng sẽ không làm hấn chết sau trẫm, ai ai cho khanh hỏi cái này chứ? Ai cũng nói khanh bác học quảng thức, trẫm kêu khanh tới là vì muốn hỏi làm thế nào để cho hấn một vị trí ở Hoàng lăng, khanh sao nhiều lời như vậy?”

Từ Hồng Thiên chỉ cảm thấy một cổ huyết trào lên ngay cổ họng, nhin không được nói: “Từ Quân Hầu là cháu đích tôn duy nhất của Thọ Khang hầu gia, ngày sau tất nhiên là Lăng thị nhất tộc tộc trưởng, Hoàng thượng nhất ý cô hành để Từ Quân Hầu chôn cùng, vậy Lăng thị tộc nhân không có dị nghị sao?”

“Không ai có dị nghị! Ai cũng không được có dị nghị!” Chữ Dịch Phong nguyên bản nghĩ việc này là việc tốt bị Lễ bộ Thượng thư trong chốc lát nói một đồng đạo lý lớn làm trong đầu đều rối loạn, nhin không được cả người muốn nổ tung: “Thôi thôi, khanh cũng nói với trẫm nửa ngày rồi, quý an đi.”

Từ Hồng Thiên người này xuất thân nhà nghèo, nhưng vẫn có chút cốt khí, nghe Chữ Dịch Phong nói nửa ngày muốn mê sáng nhin không được muốn liều chết can gián, nghe vậy sao lại chịu quý an, phải cùng Chữ Dịch Phong nói cho mình bạch. Chữ Dịch Phong tính tình rất tốt, thấy Từ Hồng Thiên cảm xúc không đúng, nhin không được cười nói: “Khanh tính tình sao như tiểu hài nhi thế? Đi thôi đi thôi, chờ trẫm có thời gian lại nghe khanh nói những cái đó, a, đạo lý lớn, đi thôi.....”

Từ Hồng Thiên bị Chữ Dịch Phong làm cho hoàn toàn hồ đồ, chỉ phải hậm hực mà đi.

Chữ Dịch Phong cùng Từ Hồng Thiên náo loạn thấy không thú vị, lại sai người gọi quan viên đốc kiến lăng mộ tới, nói với hấn việc này. Viên quan nhỏ kia nào đã nghe qua loại chuyện này, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời. Chữ Dịch Phong cầm bản vẽ đi xuống điện, đem viên quan kia gọi đến trước mặt, lại nói ra suy nghĩ của mình. Người nọ bị dọa mất nửa cái mạng. Cái này.... xảy ra loại lăng này mình còn có thể toàn mạng sao?

Tiểu quan quay đầu nhìn thấy thánh nhan, lúc này vừa kích động lại vừa sợ hãi, lắp bắp: “Từ trước đến nay..... không có phương pháp kiến lăng này..... Thần chỉ sợ.....”

“Ta không rõ!” Chữ Dịch Phong cũng muốn bốc hỏa, trực tiếp đem bản vẽ trải trên mặt đất, chỉ vào một chỗ nói: “Này! Cứ như thế này! Khanh cứ theo ý trẫm xây chỗ này hơi rộng ra một ít, có thể đề thêm một quan tài là được rồi! Như vậy có khó khăn gì?” Tiểu quan nhìn Chữ Dịch Phong đang chỉ vào chỗ kia cơ hồ thở không nổi, quỳ trên mặt đất hô hấp dồn dập: “Hoàng thượng..... Nơi này, nơi này..... Sao có thể lại dung hạ một cái quan tài?”

Chữ Dịch Phong thấy hấn không có dị nghị lớn, cũng mặc kệ hấn là thật sự có dị nghị hay không hay là bị dọa đến nói không nên lời, cầm bút tới vẽ vào chỗ vừa chỉ một cái vòng, cười nói: “Trẫm thấy chỗ này rất tốt, cứ nơi này đi, không phiền toái, chỉ đề thêm một cỗ quan tài chuyện này có là gì, ha ha.....”

Chữ Dịch Phong hứng thú, ngồi dưới đất lôi kéo tiểu quan nhìn bản vẽ nói nơi này, sửa nơi đó, còn ra nói ra kế hoạch xây dựng hết nửa ngày.

Chương công công thấy Chữ Dịch Phong nói nửa ngày rồi xoay người muốn đi đổi trà cho y, nên đi chuyển qua bình phong thấy Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, vừa muốn hành lễ Lăng Tiêu vội vàng cản lại: “Hừm..... Lui ra đi.....”

Chương công công hoảng hốt thấy trong mắt Lăng Tiêu hình như là hơi đỏ không dám trì hoãn, khom người lui xuống.

Lăng Tiêu đi đến một bên bình phong nhìn vào trong điện thấy Chữ Dịch Phong khoả tay múa chân chỉ vào bản vẽ lăng mộ trong lòng vừa ảm lại vừa đau. Nửa tháng trước khi xây cất Hoàng lăng tấu chương được đưa tới y rất dễ bụng, ngay từ đầu Lăng Tiêu còn tưởng rằng Chữ Dịch Phong là tính tình tiểu hài tử đối với cái này tò mò, không nghĩ tới y lại là.....

Chữ Dịch Phong cùng tiểu quan trao đổi nửa ngày mới cười cười thả hấn đi, nhìn bản vẽ kia bị mình sửa lung tung rối loạn vừa lòng cười cười, y không phải là người quá chấp nhất đối với việc triều chính nhưng từ trước đến nay đây là chuyện duy nhất sau khi đăng cơ mà y nhất ý cô hành.

Chữ Dịch Phong không mê tín, sau khi chết vạn sự không, y không nghĩ tới mình có thể thành tiên, hoàng lăng tu sửa cũng tốt, những cũng là nơi cất chứa hài cốt thôi. Y chỉ là, chỉ là có một chấp niệm nho nhỏ: Sinh cùng khâm, chết cùng huyết.

Sinh, y cùng Lăng Tiêu đời này bỏ tới vị trí này rồi tất nhiên là không ai dám trở ngại hai người ở bên nhau. Chết, Chữ Dịch Phong cũng không cho Lăng Tiêu lẻ loi an táng ở phần mộ tổ tiên, y muốn Lăng Tiêu cùng mình hưởng thụ hương khói cung phụng, nhiều thế hệ gần bó, dù cho hóa thành tro biến thành khói cũng muốn vĩnh viễn gần bó ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhịn Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 100

Chuyện lăng mộ Chữ Dịch Phong không có nhắc tới với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không xác định Chữ Dịch Phong có cố ý gạt mình hay không, nếu Chữ Dịch Phong vì hấn chuẩn bị một sự kinh hi thì Lăng Tiêu nguyên ý chờ đợi một ngày Chữ Dịch Phong tự mình nói cho hắn.

Sửa lăng mộ là chuyện nửa vời, Chữ Dịch Phong tự cho là thuyết phục quan viên tu sửa như vậy là xong rất là tự đắc, cũng không có hỏi đến, hiện tại y miễn tâm miễn ý nghĩ đều là chuyện Lăng Tiêu đáp ứng cùng y sẵn thú.

“Sẵn thú? Ngày sau là đi.” Lăng Tiêu cười: “Ta tìm Khâm Thiên Giám hỏi, ngày sau là ngày lành, thích hợp sẵn thú.”

Chữ Dịch Phong hơi sững sốt, ngay sau đó vui sướng mở to hai mắt ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiêu cười nói: “Không phải huynh nói trước mắt không đi được sao, sao bây giờ lại nhanh như vậy?”

Lăng Tiêu nhích qua một chút để Chữ Dịch Phong ngồi, nhẹ giọng nói: “Xem ở trong cung cũng không có việc gì, sớm một chút để đi ra ngoài chơi không vui sao?”

“Được được.” Chữ Dịch Phong tất nhiên là không có dị nghị, vui vẻ nói: “Huynh đi cùng ta đi, ần. .... Cũng để cứu cứu đi, nẫu hậu từ trước đến nay không thích cái này, phòng chừng là không chịu đi, lão Tứ nhất định muốn đi! Cũng mang theo hắn, ta ngắm lại lại mang theo ai. ....”

“Được từ từ ngắm lại, nghĩ kỹ rồi nhớ kỹ nói cho ta, ta lại an bài.”

Chữ Dịch Phong đáp ứng, bẻ đầu ngón tay nghĩ còn mang theo ai đi, không phát hiện y phục của mình bởi vì vừa rồi rối loạn một chút, cổ áo rộng thùng thình buông lỏng, lộ ra một đoạn cằn cỗi trắng nõn, Lăng Tiêu vốn đi phía trước còn có không ít việc, hiện tại nhìn Chữ Dịch Phong như vậy lại không muốn đi, nhìn không được khẽ vuốt phần cổ lộ ra ngoài của Chữ Dịch Phong. Chữ Dịch Phong sợ ngứa lại muốn tránh thoát, Lăng Tiêu nhường mảy: “Ấn?” Chữ Dịch Phong lập tức thành thành thật thật không dám động, Lăng Tiêu nhớ kỹ phía trước còn có việc, lại cũng không có thật sự làm cái gì, bắt quá là ôm lấy Chữ Dịch Phong thân mật một lát liền đi.

Ngày hôm sau Thọ Khang Hầu gửi tấu sớ vào trong cung thỉnh an, nói muốn Lăng Tiêu ra cung trở về Thọ Khang Hầu phủ một chuyến. Chữ Dịch Phong sợ Lăng lão Hầu gia trách mình liên lụy Lăng Tiêu, vội vàng để Lăng Tiêu trở về một chuyến, thuận tiện còn mang theo không ít ban thưởng trở về.

Ở Thọ Khang Hầu phủ lão Hầu gia đợi trong chốc lát, thấy Lăng Tiêu trở về cười nói: “Những ngày gần đây con rất bận?”

Lăng Tiêu vội vàng đi lên hành lễ lão Hầu gia, nói: “Thật sự là tôn nhi bất hiếu, không có tần hiếu một ngày, hiện giờ gia gia muốn gặp con còn phí công phu lớn như vậy.”

Lão Hầu gia không thêm để ý cười cười: “Không có việc gì, nguyên bản nghĩ chờ đến khi con nghĩ phép lại nói, chỉ là bên này thật sự thúc giục ta mới gọi con trở về một chuyến, con trước ngồi xuống.”

Lăng Tiêu theo lời ngồi xuống, lão Hầu gia nói: “Mấy ngày trước đây trong triều con có xử lý mấy quan viên xu nịnh đi.”

Lăng Tiêu gật gật đầu: “Vâng, bắt quá cũng không có xử lý nghiêm khắc, trừ bỏ Hải Lục ban chết, còn lại người phạt nặng nhất chỉ có mất chức.”

Lão Hầu gia trầm mặc trong chốc lát, than nhẹ: “Con làm thật ra không nghiêm, chỉ là trong những người mất chức có Vinh Tường tam công tử Chân Gia Thụy.”

Vinh Tường công lúc trước là tổ phụ của Tuệ vương phi. Chân Gia Thụy là thúc phụ của Tuệ vương phi.

Ngày đó Tiên đế qua đời, Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu suất binh tiến đánh Hoàng thành, trong thành đại loạn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, cùng ngày ban đêm Vinh Tường công ra đi.

Sau khi rửa sạch đồng đảng Tuệ vương Chân Phúc Hải đứng mũi chịu sào, phán tử hình, Chân gia không ít người cũng bị bãi miễn chức quan, bo bo giữ mình vội vàng tự động từ quan trở về quê cũ. Nguyên bản Lăng Tiêu tưởng một lưới bắt hết không lưu hậu hoạn, nhưng ngày đó Tuệ vương phi vì hai vị Hoàng tôn dứt khoát tự sát, ít nhiều cũng làm cho Lăng Tiêu xúc động trong lòng.

Còn có chính là bởi vì quan hệ với Vi Tranh, chính thể của Vi Tranh Chân thị cùng Vinh Tường công là nhất tộc họ hàng xa, luận gia thế vẫn là chất nữ của Vinh Tường công. Lăng Tiêu cố kỵ Vi Tranh cũng không có đem sự tình này làm tuyệt, trừ bỏ Chân Phúc Hải cũng không có xử tử người Chân gia, hơn nữa Chân gia từ lão gia Chân Lập Chí ngày đó phụ trợ Lăng Tiêu có công. Lăng Tiêu xong việc cho người hỏi qua hắn, Chân Lập Chí bản nhân nói muốn từ quan, Lăng Tiêu cũng biết hắn ở trước mặt người Chân gia cảm thấy hổ thẹn cũng theo ý hắn cho hắn một số bạc lớn để hắn trở về quê quán.

Hiện giờ người của Vinh Tường công phủ lưu lại còn ở trong triều làm quan chính là Chân Gia Thụy, mà bởi vì chuyện lần này bị phá hư cuối cùng cả nhà một chút trông cậy vào hắn cũng không có.

Lăng Hầu gia thở dài: “Chân Gia Thụy người này ta có biết một chút, bản nhân hắn thật ra là người không có tâm nhãn gì, chuyện lần chắc là nghe người khác xúi giục, hắn lại là người không chú ý, chỉ cho rằng đây là con đường tốt mà ôm ở đi theo làm, hiện giờ xảy ra chuyện, gia đình hắn cầu đến mộ của con, mộ con mềm lòng cho quân sự đem người dẫn tới nơi này của ta, phụ nhân kia đau khổ cầu nửa ngày, lòng ta không đành mà Chân Gia Thụy ngày mai phải sung quân, ta mới vội vàng bảo con đã trở về.”

Lăng Tiêu lắng lắng nghe xong thăm nghĩ chuyện này không lớn, ít nhất ở trong mắt hắn thật không phải đại sự.

Lão Hầu gia cười: “Sự tình ta cũng cùng con công đạo rõ ràng, làm như thế nào vẫn là chính con định đoạt, ta không có trách móc gì.”

“Gia gia đây là trêu ghẹo con?” Lăng Tiêu cười: “Nếu người nói, con đây tất nhiên phải hết lòng làm, phụ nhân kia hiện giờ ở nơi nào?”

Lão Hầu gia nói: “Tất nhiên vẫn là ở phủ của cửu cửu con, ở phủ chúng ta thì rất khó coi, nói xong nàng cũng không dám ở lâu.” Lão Hầu gia thấy hiện giờ Thượng thư lệnh Từ Quân Hầu tung hoành quan trường ở trước mặt mình vẫn giống như trước kia trong lòng rất hường thụ, cười nói: “Hôm nay con vẫn hồi cung?”

“Trở về, bất quá không vội, buổi tối trước khi cửa cung đóng trở về là được, ngày mai Hoàng thượng đi Thượng Lâm Uyển, con phải đi hầu hạ.” Lăng Tiêu trong lòng vẫn nghĩ chuyện vừa rồi, sau một lúc lâu nói: “Cứ như vậy, người vẫn là phải sung quân, bất quá người áp giải bên kia con sẽ nói một câu, hết thầy từ khoan, chờ tới bên kia rồi vẫn an bài cho hắn một chức vị, lại cho gia đình hắn chút ngân lượng, gia gia xem như vậy được không?” Đây là ân huệ lớn nhất mà Lăng Tiêu có thể làm, đứng trước mệnh lệnh hắn mới vừa phát ra đi, nếu lúc này mà hắn lại thi ân ra ngoài thì không được.

Lão Hầu gia bất quá là không đành làm mất lòng Tĩnh Quốc công phủ, Lăng Tiêu có thể làm đến phần này lão đã thực vừa lòng, thấy tôn nhi hiện giờ xử sự càng thêm thỏa đáng cũng vui mừng, cười nói: “Rất tốt, như thế là đến nơi đến chốn rồi, ta nhờ người qua bên đó nói một tiếng, giữa trưa con cùng ta dùng cơm đi.”

Lăng Tiêu cười nói: “Không cần bảo người qua đó, rốt cuộc vẫn là con đi một chuyến qua chỗ cửu cửu mới thỏa đáng, con lập tức đi, không chậm trễ giữa trưa dùng cơm với gia gia.”

Lăng Hầu gia tự nhiên không gì nói, gật gù đầu để hắn đi.

Lăng Tiêu ra cửa lên kiệu, việc này vốn là việc nhỏ, nhưng nói như thế nào cũng là Tĩnh Quốc công phủ nhờ cậy. Vì Tranh nâng đỡ Chử Dịch Phong thượng vị cũng phí tâm tư, nhưng sau khi Chử Dịch Phong đăng cơ, ngoài đại sự phong thưởng thì Lăng Tiêu cũng không có làm gì cho Tĩnh Quốc công phủ, thật vất vả tóm được việc này, luận là thiệt tình hay là làm màu cho có Lăng Tiêu đều phải đem chuyện này giải quyết hoàn hảo.

Trong phủ Vi Tranh phu nhân Chân thị nghe thấy Từ Quân Hầu tới biết là vì việc ngày hôm trước vội vàng ra tới, sau khi hai bên ngồi ổn định rồi Chân thị cười nói: “Lâu không thấy con, cửu cửu con hôm nay còn ở trong quân, sợ là không gặp được.”

Lăng Tiêu cười khê, Vi Tranh hôm nay muốn ở trong quân kiểm kê quân sĩ để ngày mai cùng Chử Dịch Phong đi săn thú, chuẩn bị ngày mai trực tiếp đi Thượng Lâm Uyển, việc này là hắn phân công, hắn tất nhiên biết, nếu Vi Tranh ở nhà hắn cũng không tới, bất quá lời này khó nói ra, Lăng Tiêu cười: “Đó là con tới không khéo, không có việc gì, có thể gặp mẹ cũng tốt.”

Chân thị cười, nàng vốn là người đơn thuần không giấu được lời muốn nói trong lòng nhin không được nói: “Lão Hầu gia..... Là đã nói hết với con?”

“Chuyện của Chân Gia Thụy gia gia đã nói với con.” Lăng Tiêu ôn hòa cười: “Vốn không phải đại sự, mẹ mở miệng con tự nhiên không dám không tuân, chỉ là..... Nói ra cũng hơi muộn một chút, nếu chuyện này mới vừa xảy ra khi đó lập tức nói với con thì cũng không đến mức phán án, hiện tại đã phán xuống con thật ra không dám thả người.”

Chân thị vừa nghe xong trong lòng cho rằng không còn biện pháp, tâm cũng muốn từ bỏ, nghe Lăng Tiêu nói như vậy vội vàng nói: “Khi nào bảo con thả người đâu? Ta cũng biết lời này nói ra đã chậm, ai ngờ đến lúc này các nàng mới đến nói với ta..... Ai, cũng biết các nàng trong lòng không tính toán trước.”

Lăng Tiêu cười: “Cho nên con cố ý tới cáo tội với mẹ, người thật sự là không thả ra được.....”

Lăng Tiêu chậm rãi đem biện pháp xử lý lúc ở Thọ Khang Hầu phủ bàn bạc với Lăng Hầu gia tình tế nói với Chân thị. Chân thị nguyên bản cho rằng không được, nghe Lăng Tiêu nói như vậy trong lòng rất cao hứng, liên tục nói: “Như thế này là quá đủ, ai..... phiền phức cho con.”

Lăng Tiêu gật gù đầu, lại cùng Chân thị nói chuyện nửa ngày, ngàn từ vạn từ mới miễn dùng cơm, đứng dậy hồi phủ.

Lăng Tiêu đi rồi Chân thị cho người gọi Chân Gia Thụy phu nhân tới, đem sự tình một năm một mười nói, phu nhân kia cũng ngàn ân vạn tạ đáp ứng.

Lăng Tiêu trở về cùng Lăng Hầu gia dùng cơm, trong lúc đàm tiếu Lăng Hầu gia lại nghĩ tới một chuyện, thở dài: “Hiện giờ Tiên đế đã qua chung thất, có..... có mấy quý phủ nhờ người tới hỏi, hỏi một chút về đại tiểu thư nhà chúng ta.”

“Lăng Y?” Lăng Tiêu bật cười: “Có người tới cầu hôn?”

Không nghĩ ra nha không nghĩ ra, Lăng Tiêu nhin không được bóp cổ tay thở dài, Lăng Y phía trước thanh danh đã thành như vậy, trong Hoàng thành này ai chẳng biết? Sao hiện tại vẫn có những người không sợ chết tới cầu hôn?

Lăng Hầu gia tự giễu cười: “Đừng nói, người khác không thêm để ý, thật ra ta cũng không dám đem nàng gả ra ngoài, lúc trước gả vào Từ phủ không đến một năm, làm mất mạng người không nói, lại đem bỏ thuốc phá thai hại thiếp thất mất đi hài tử, khuê nữ như vậy ta đúng là không dám dễ dàng gả ra ngoài.”

Lăng Tiêu thăm nghĩ, sợ cái gì, chúng ta có thù oán với ai thì gả qua nhà đó là xong

“Nhân tâm tham lam nha.” Lãng Hâu gia cười khê: “Bất quá là nhìn quý phủ của chúng ta hiện giờ đang ở thế thắng, nên suy nghĩ muốn kết thân, ... tự nhiên là nghĩ đến Lãng Y kia đi.”

Lãng Tiêu cười: “Vậy gia gia nghĩ như thế nào?”

Lãng Hâu gia gấp một đĩa đồ ăn: “Không nghĩ như thế nào, ta bảo cô tổ mẫu của con phải mấy giáo dẫn ma ma đáng tin cậy đi Lạc Mai cư, tính tình của nó một ngày không thay đổi, ta một ngày không dám tùy tiện đem nó gả đi ra ngoài, chẳng lẽ còn muốn thêm trò khôi hài? Hiện giờ chúng ta cùng Từ phủ đã không đi lại, có chút xấu hổ, còn muốn lại đắc tội thêm mấy nhà nữa sao?”

Lãng Tiêu thờ dãi một hơi, không tỏ ý kiến, mấy giáo dẫn ma ma là có thể sửa lại tính tình của Lãng Y kia sao? Lãng Tiêu không cho rằng như vậy. Lãng Y kia độc ác là từ trong bụng mẹ mang ra, Lãng Tiêu mỗi khi nhớ tới hai người này ở trong phủ trong lòng vẫn không áp không được lừa gạt, nếu không phải cố kỵ Lãng Hâu gia cùng Thi phu nhân, Lãng Tiêu đã sớm không dung tha các nàng.

Để xem sau khi Lãng Y bị dạy dỗ hiệu quả ra sao đi, Lãng Tiêu không muốn động thủ với hai mẫu tử này, rốt cuộc sợ nháo đến cả nhà không yên gia trạch bất an, Lãng Tiêu cười lạnh, từ từ tới đi, nhìn xem ai hơn ai.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 101

Buổi tối Lãng Tiêu hồi cung, Chử Dịch Phong vẫn chờ hần trở lại mới truyền đem bữa tối lên, Lãng Tiêu thay đổi y phục trở về cười nói: “Lần tới không cần chờ ta, đệ ăn trước đi.”

Chử Dịch Phong cười: “Không có chờ lâu chỉ trong chốc lát.” Nói rồi bảo cung nhân lui ra, hai người thoải mái tự do ăn cơm.

Chử Dịch Phong gấp cho Lãng Tiêu một đĩa đồ ăn, mình thì cúi đầu và cơm, hỏi: “Lão Hâu gia khỏe không? Người trong nhà đều tốt?”

“Đều ổn.” Lãng Tiêu đem chuyện hôm nay kể lại cho Chử Dịch Phong nghe, lại nói: “Chuyện liên quan đến quý phủ của cữu cữu ta luôn làm không tốt. Dù sao đại cục đã ổn, cho hần một ân điển nho nhỏ cũng không thành vấn đề.”

Chử Dịch Phong từ trước đến nay không thêm đề ý vụ này, tất nhiên là Lãng Tiêu nói tốt thì chính là tốt, gật đầu: “Hôm nay ta đi thỉnh an lại nói chuyện sẵn thú, mẫu hậu vẫn không chịu đi, từ trước đến nay người không thích tàn sát không thể gặp huyết tính, ta xem cứ thế này người không xa được Vũ nhi đâu.”

Lãng Tiêu gật gật đầu: “Không đi thì không đi thôi, công chúa có bằng lòng đi hay không?”

“Nàng đi.” Chử Dịch Phong nhắc tới tiểu muội muội của mình cũng có chút tâm sự: “Tiểu muội muội năm nay đã mười bốn tuổi, năm trước đã muốn định chung thân, đáng tiếc trong Hoàng gia xảy ra gia sự, Hoàng gia gia mất không bao lâu phụ hoàng lại ..... còn có ba năm hiếu, sau ba năm chẳng phải là hoa kỳ của tiểu muội muội bị trì hoãn.”

Lãng Tiêu nhìn Chử Dịch Phong vẻ mặt ưu sầu tâm buồn cười, không dễ dàng mà y có tâm tư này đâu, cười nói: “Nữ nhân tốt không lo gả, ba năm sau chỉ mười bảy tuổi, không coi là lớn tuổi. .... Nếu không muốn chậm trễ hoa kỳ, cũng có thể từ Thái hậu hạ chiếu, hoặc là đệ hạ chiếu, cũng có thể xuất giá, nhưng ..... Tóm lại là sẽ chọn người lên án, dựa vào ý của ta không cần gấp, chờ hết hiếu kỳ, đệ cho nàng một phong hào tốt, nàng thân là trưởng công chúa, lại được đệ sủng ái có thể đại gả vào một chỗ tốt.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu, chung quy vẫn là tiếc nuối: “Ta cũng cùng mẫu hậu nói, ngày thường có chuyện gì đều dẫn nàng đi chơi mới tốt, ta xem nàng suốt ngày ở hậu cung cũng nhàm chán.”

“Ân.”

Không bao lâu hai người dùng cơm xong, cùng nhau xử lý tấu chương một ngày nay bị dồn lại, lúc này không có đại thần, hai người cùng lười làm bộ dáng, chỉ bảo thái giám đem tấu chương đưa đến đây. Lãng Tiêu ở trên giường để giường nhỏ xuống đất làm bàn xem tấu chương, thu thập xong Chử Dịch Phong lệnh nội thị lui ra, tự động tự giác bưng trà đưa nước, vẻ mặt thật thà chất phác: “Xem một lát là được rồi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Lãng Tiêu giương mắt nhìn Chử Dịch Phong nhìn không được trêu ghẹo: “Đã có hồng tự thêm hương làm bạn, nơi nào còn mệt?”

“Hong. .... Hồng tự?” Chử Dịch Phong vẻ mặt mờ mịt, “Là cái gì nha?”

Lãng Tiêu thờ dãi, lôi kéo Chử Dịch Phong để y ngồi ở bên người mình nói: “Ta là nói. .... đệ ở một bên cùng ta sẽ không mệt.”

Chử Dịch Phong có chút vui sướng có chút đắc ý, đây là khen y đi?

Chữ Dịch Phong không ngừng cố gắng, hầu hạ Lăng Tiêu đem toàn bộ tấu chương phê qua, Chữ Dịch Phong đem tấu chương phân loại rõ ràng, nói: “Chúng ta đi săn thú tới lui phải mất nửa tháng, vậy tấu chương phải làm sao bây giờ?”

Lăng Tiêu bật cười: “Hôm qua nói mà đệ không nghe? Nội các đại thần không đi, tấu chương mỗi ngày bọn họ phê qua trước, sau đó cho khoái mã đưa đến khu vực săn bắn, ta phê xong rồi trả về đệ đã quên?”

“Hắc hắc..... Ngày hôm qua ta thất thần chỉ nghĩ đến việc đi săn thú.” Chữ Dịch Phong gọi nội thị tới cho bọn họ đem tấu chương đưa đi mình đi tới cười nói: “Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Lăng Tiêu gật gật đầu, đứng dậy tắm rửa cùng Chữ Dịch Phong rồi đi ngủ.

—

Ngày thứ hai Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đi Phụng Hoa cung thỉnh an Thái hậu. Thái hậu dặn dò một phen, lại chuẩn bị đồ tốt cho hai người đưa đến ngoài cửa cung, cười nói: “Đã là cuối mùa thu, khu vực săn bắn lạnh hơn một ít, cho các con y phục dày giữ ấm, ngàn vạn lần cũng không thể để bị lạnh.”

Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu vội vàng đáp ứng, lại nghe Thái hậu dặn dò xong mới cùng nhau ra cung.

“Làm Hoàng đế đúng là cũng có nhiều bất tiện, ngay cả ngựa cũng không cho cưỡi.....” Chữ Dịch Phong ở trên xe nhàm chán, thò đầu ra ngoài cửa sổ xe ngựa nhìn xem bên ngoài, than thở: “Đi chậm như vậy, bao lâu có thể tới?”

Lăng Tiêu thân là tổng quản đại nội thị vệ, tất nhiên là cười ngựa tùy hầu ở bên cạnh xe ngựa của Chữ Dịch Phong cảnh giới, thấy Chữ Dịch Phong không giữ hình tượng thò đầu ra cửa sổ nhìn bên ngoài vội vàng giục ngựa đến gần, thấp giọng nói: “Hồi Hoàng thượng, buổi tối giờ Tuất sẽ tới nơi.”

“Giờ Tuất? Vậy hôm nay không phải sẽ trì hoãn ở trên đường?” Chữ Dịch Phong nóng vội: “Sao không thể đi nhanh lên?”

Nhanh lên? Lăng Tiêu thầm nghĩ sao có thể nhanh lên, đây là đi du ngoạn chứ đâu phải hành quân mà chạy nhanh? Không biết còn tưởng rằng trong cung lại thay đổi chủ Hoàng thượng một đường chạy nạn ra ngoài.

Ở đây nhiều người như vậy Lăng Tiêu cũng không dám nói cái gì, chỉ phải nhẫn nại thấp giọng nói: “Thần ở trong xe ngựa đã chuẩn bị thức ăn Hoàng thượng yêu thích, bên trái trong ngăn tủ nhỏ còn có vài quyển sách, Hoàng thượng còn có thể ngắm cảnh.”

Chữ Dịch Phong mất hứng “Ừ” một tiếng, trở về ở trong xe ngựa lẩn lộn, xe ngựa của Hoàng thượng thực to rộng, gần giống như một cái phòng nhỏ, Chữ Dịch Phong lục xem một trận, đem thức ăn ở mỗi tầng đều ném ném, lại đem ngăn tủ để sách Lăng Tiêu thu thập chỉnh tề lộn ngược lên hết.

Lăng Tiêu sợ trong chốc lát Chữ Dịch Phong còn muốn mở cửa sổ, tới gần song cửa sổ đem rèm kéo xuống, tiện tay vát bỏ luôn cây sào chống cửa sổ lên, cửa sổ không có cây chống dù người nào đó không thành thật cũng không thể đưa đầu ra ngoài.

Sau nửa canh giờ Chữ Dịch Phong lại mở cửa sổ ra, thấy không có cây sào cũng tò mò, vừa rồi còn ở đây nha..... Bất quá cái này không gây trở ngại cho Chữ Dịch Phong, Chữ Dịch Phong đưa đầu dò ra một ít, dùng đầu của mình đem cửa sổ đỉnh tới, nhìn ra bên ngoài tìm Lăng Tiêu, nói: “Kia..... kia cái gì, Từ Quân Hầu..... Đây là tới nơi nào?”

Lăng Tiêu vội vàng quay đầu nhìn xem, thấy bộ dạng ngốc kia của Chữ Dịch Phong trong lòng thương hoá, nếu không phải bên ngoài nhiều người nhìn, hẳn hẳn không thể một tay đem đầu Chữ Dịch Phong nhét trở lại, có chút long uy mà cũng giữ không được?

Chữ Dịch Phong thật ra cũng không biết bộ dạng ngốc của mình, vẫn như cũ cười nói: “Không nghe hả? Trẫm hỏi khanh, đây là tới nơi nào nha?”

Lăng Tiêu bị Chữ Dịch Phong làm tức đến thở không nổi, Chữ Dịch Phong vẫn giữ tư thế như vậy muốn cùng hắn nói chuyện phiếm, các quan viên đi theo đều nhìn, Chữ Dịch Phong trắng trợn dùng đầu đội cửa sổ, một cái cánh tay trụ ở song cửa sổ cùng hắn nói chuyện phiếm,.. tư thế thật đúng là.....

Lăng Tiêu rũ mắt, thấp giọng cắn răng nói: “Tới Sài Nhi trang rồi, Hoàng thượng..... muốn thần hầu hạ?”

Chữ Dịch Phong còn chưa trả lời liền nghe thấy cách đó không xa một tiếng hừ lạnh, Lăng Tiêu cũng quay đầu nhìn, thì ra là Vi Tranh.

Vi Tranh cách Hoàng giá không gần, chỉ thấy Chữ Dịch Phong mở cửa sổ, cho rằng có chuyện gì mới chạy lại đây, mới vừa đánh ngựa đến gần liền nghe thấy Lăng Tiêu nói một câu “Muốn hầu hạ không”, trong lòng thực không thoải mái, nhiều người nhìn như vậy Lăng Tiêu nói ra lời a dua mời sủng còn ra bộ dáng gì?

Chữ Dịch Phong thấy sắc mặt cừu cừu không vui trong lòng cũng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn không thối nể vui sướng muốn Lăng Tiêu tới cùng y, nhẹ giọng cười nói: “Tốt đó, Từ Quân Hầu lên xe đi.”

Lăng Tiêu có khổ nói không nên lời, đơn giản coi như không có nghe thấy Vi Tranh cảnh cáo, xuống ngựa lên Hoàng giá, đi vào trước đem Chữ Dịch Phong từ cửa sổ kéo xuống thấp giọng trách mắng: “Giống bộ dáng gì? Ngồi đằng hoàng.”

Chữ Dịch Phong nhìn sắc mặt Lăng Tiêu không tốt, có chút chột dạ lẩm bầm lẩm bầm: “Đi chậm như vậy ta một mình ở trên xe không thú vị... lăng phí một ngày, sớm biết vậy ngày hôm qua ngủ sớm làm cái gì? Ta ngồi ở trong xe lưng lay cũng chỉ muốn ngủ.”

Lăng Tiêu nhìn bộ dáng của y là biết y nghĩ cái gì, lúc này sợ mình giáo huấn y vừa rồi làm cái gì đi?

Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không nói lời nào, trong lòng đã sớm khiếp sợ, lấy lòng cười cười, đem điểm tâm trong tráp tới cho Lăng Tiêu ăn, cười nói: “Huynh ăn chút đi ta mới vừa nếm nếm, cũng không tệ lắm.”

Lăng Tiêu bị y làm cho không có tính tình, kéo Chữ Dịch Phong tới, vẫn nhìn không được ở trên người y đánh mấy cái: “Đã nói với đệ bao nhiêu lần? Trước mặt người khác phải có quân uy, hiểu hay không?”

“Hiểu, hiểu.” Chữ Dịch Phong cười làm lành, đơn giản chơi xấu, dựa vào người Lăng Tiêu: “Nếu huynh chưa hết giận lại đánh thêm vài cái.” Dù sao cũng không đau, ha ha.

Lăng Tiêu hận đến cúi đầu ở trên cổ Chữ Dịch Phong khẽ cắn một ngụm: “Thiếu đánh tới bộ dạng này! Thanh âm nhỏ một chút đi bên ngoài nghe rõ ràng hết.”

“Ân ân, nói nhỏ lại một chút.”

Chữ Dịch Phong đứng dậy rót chén trà nhỏ cho Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cúi đầu uống trà trên tay Chữ Dịch Phong nhìn y như vậy rốt cuộc cũng không đành lòng, thấp giọng nói: “Đợi sau ngô thiện nếu đệ vẫn bị đề nên thì đi ra ngoài cười ngựa một lát.” Phong chừng lúc ấy đã ra Sài Nhi Trang, bốn phía đều là bình nguyên, nếu có thích khách cũng không chỗ ẩn thân, có thể yên tâm.

“Thật sự?” Chữ Dịch Phong cao hứng lên, đang muốn nói cái gì thì Lăng Tiêu ngắt lời nói: “Nhưng nói trước không được cười khoái mã, đi theo tốc độ của đội ngũ biết không?”

Chữ Dịch Phong miệng đầy đáp ứng, được cam đoan rất cao hứng, nhìn không được đánh giá xiêm y Lăng Tiêu mặc hôm nay. Lăng Tiêu hôm nay mặc một thân võ bào màu đen, trên xiêm y từ cổ áo đến cổ tay áo đều thêu Thao Thiết đồ đằng tinh tế màu đỏ đậm, trên eo là đai lưng màu đen thêu âm văn, tóc cũng buộc bởi sa tanh màu đen giống như loại vải may xiêm y, vừa có tinh thần lại quý khí. Chữ Dịch Phong cũng không biết vì cái gì, có lẽ ngày thường nhìn Lăng Tiêu mặc xiêm y rộng thùng thình trở thành thói quen? Mỗi lần thấy Lăng Tiêu mặc nhung trang, võ bào đều cảm thấy hết sức đẹp mắt.....

Lăng Tiêu nhìn Chữ Dịch Phong như vậy cũng buồn cười, nhẹ nhàng nheo cái mũi của Chữ Dịch Phong: “Như thế nào? Nhìn choáng váng à?”

Chữ Dịch Phong cười khê, nhìn không được ôm Lăng Tiêu thân mật, Lăng Tiêu cười khê, cúi đầu khê hôn vào tai Chữ Dịch Phong thấp giọng trêu đùa: “Hôm nay đệ nghe lời, chờ buổi tối tới hành cung, ta sẽ ăn mặc thế này mà thương đệ.....”

Mặc kệ bao nhiêu lần, Chữ Dịch Phong mỗi khi nghe Lăng Tiêu nói lời thân mật âu yếm đều sẽ nhìn không được ngượng ngùng, Chữ Dịch Phong cười cười không nói lời nào.....

Lăn lộn một ngày rốt cuộc đã tới hành cung, bên này đã sớm chuẩn bị tốt, Chữ Dịch Phong hứng thú cũng khá tốt, mở tiệc cùng các quan viên đi theo ăn uống, chờ đến tan tiệc đã là giờ Hợi. Chữ Dịch Phong uống thật ra không nhiều lắm, đáng tiếc tửu lượng quá kém, đã có chút men say.

Lăng Tiêu đỡ Chữ Dịch Phong hồi tâm điện, Vi Tranh đến gần nói: “Bên này thời tiết lạnh, ban đêm ngủ cẩn thận một chút.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Vâng, cẩn thận cũng chú ý một chút.”

Vi Tranh ừ một tiếng: “Ta còn phải tuần tra một lần, lát nữa mới đi ngủ.”

“Đi, đem kiện áo choàng của ta tới.” Lăng Tiêu quay đầu phân phó người hầu, quay đầu đối với Vi Tranh thấp giọng nói: “Đêm tối trên đường càng lạnh, cẩn thận xin lưu ý thân thể.”

Vi Tranh gật đầu, người hầu Lăng Tiêu đem áo choàng ra giúp lão mặc vào.

Lăng Tiêu lại trở lại tâm điện dìu Chữ Dịch Phong nằm ở trên giường, Lăng Tiêu cho người hầu hạ đi ra ngoài, tự mình đến gần đem y phục của Chữ Dịch Phong trút hết, bỏ chăn mỏng được Chữ Dịch Phong đắp lên, Chữ Dịch Phong tỉnh lại, nỉ non nói: “Ân..... trước đừng ngủ.....”

Lăng Tiêu biết đây là y nhớ kỷ lời mình nói lúc ban ngày ở trên xe ngựa, trong lòng không khỏi buồn cười, cúi xuống khê hôn môi Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Sao lại tham hoan như vậy? Đệ thật là không thành thật.....”

Chữ Dịch Phong nghe Lăng Tiêu nói trên mặt ửng hồng, lúc này mới nhìn thấy y phục của mình đã bị cởi sạch sẽ, lại nhìn Lăng Tiêu, quả nhiên còn mặc võ bào, oai hùng giống như tướng quân ngày đó trên chiến trường giết địch vô số.

Lăng Tiêu cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Chữ Dịch Phong hơi hơi dùng sức làm Chữ Dịch Phong hé miệng, cúi đầu hôn môi.....

Chữ Dịch Phong hơi hơi giờ đầu lên: “Ân.....”

Giữa môi lưỡi Chữ Dịch Phong còn mang theo hương rượu nhàn nhạt, bị Lăng Tiêu hôn sâu làm cả người đều mang theo một cỗ hương rượu, Lăng Tiêu đứng dậy lấy đai lưng mới từ trên người Chữ Dịch Phong cởi xuống, đem đôi tay Chữ Dịch Phong trói lên phía đầu giường, nhìn Chữ Dịch Phong hai mắt mê mang cười khê, nhẹ giọng nói: “Nghe lời, để ta làm như vậy một hồi sẽ cảm thấy thoải mái.....”

Chữ Dịch Phong sắc mặt càng đỏ muốn nói vẫn là nói không nên lời chỉ phải tùy thuộc vào Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu rất thích bộ dáng nhu thuận của Chữ Dịch Phong, cúi người sùng ái ôm lấy Chữ Dịch Phong, ôn nhu hôn môi Chữ Dịch Phong, tay theo cổ Chữ Dịch Phong trượt xuống dưới, nhẹ nhàng xoa nắn hai điểm hồng nhô ra trước ngực y. Chữ Dịch Phong chịu không nổi nơi đó bị Lăng Tiêu chơi đùa theo bản năng dùng tay chặn lại, nhưng tay đã bị Lăng Tiêu trói chặt, Lăng Tiêu hơi hơi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Nhẹ một chút, đừng dùng sức, đai lưng này chịu không được đè lẫn lộn, ngoan đừng có động, ta từ từ yêu thương đệ.....”

Chữ Dịch Phong trước ngực bị Lăng Tiêu xoa nắn, bên tai là lời âu yếm của Lăng Tiêu, nhịn không được rên rỉ: “Àn..... A.....”

“Như vậy thoải mái không?” Lăng Tiêu cười khê, cúi đầu ngậm lấy một đầu núm nhẹ nhàng liếm cắn, Chữ Dịch Phong chỉ cảm thấy từng đợt tê dại truyền thẳng tới bụng, Lăng Tiêu khi thân thiết luôn tinh tế như vậy, Chữ Dịch Phong thoải mái không chịu được rên rỉ, lại không muốn để người bên ngoài hầu hạ nghe được, chỉ phải đau khổ chịu đựng, bất đắc dĩ trong mũi vẫn bật ra một tiếng hai tiếng ản n्हn rên rỉ, rơi vào tai Lăng Tiêu lại trở thành xuân dược tốt nhất.....

Tay Lăng Tiêu trượt xuống dưới, nhẹ nhàng xoa nắn phần thân Chữ Dịch Phong, rồi đi thẳng đến phía dưới khẽ chạm vào mặt sau của Chữ Dịch Phong, tiến vào một lòng tay.....

“Đừng.....” Chữ Dịch Phong nhịn không được gấp chân lên, thấp giọng cầu xin tha thứ: “Trước..... Trước đừng..... Đừng chút thuốc..... Đau.....”

Lăng Tiêu cố ý không đem tay rút ra, ở bên trong nhẹ nhàng tinh tế xoa nắn vách tường thịt, ở bên tai Chữ Dịch Phong nhẹ giọng nói: “Hôm nay không cần cái kia, được không? Ta muốn trực tiếp đi vào, sợ sao?”

Trực tiếp tiến vào? Chữ Dịch Phong lại trong nháy mắt mê mang, ngay sau đó trong mắt nhịn không được chảy nước mắt, cảm thụ được trong cơ thể Lăng Tiêu cố ý hướng vào cái chỗ làm mình thoải mái nhất ản vào mấy cái, y rên rỉ nói không thành tiếng: “Đừng..... Đừng đi, nếu không sẽ đau.....”

Lăng Tiêu đem ngón tay rời khỏi, chỉ ở bên ngoài huyết khẩu của y xoa ản, nhẹ giọng nói: “Hôm nay không cần, được không?”

Chữ Dịch Phong phía trước đã sớm đứng lên, Lăng Tiêu hôm nay lại không lộng nơi đó của y, dục hòa thiêu đốt tập trung vào một chỗ, Chữ Dịch Phong chỉ cảm thấy mình muốn bốc hỏa, mà Lăng Tiêu hôm nay không muốn bôi trơn cho mình. Chữ Dịch Phong có chút ủy khuất, nhưng cũng chỉ phải thỏa hiệp, thanh âm lại mang theo chút khóc nức nở: “Àn..... Không cần..... Nhanh lên.....”

Lăng Tiêu bị Chữ Dịch Phong vô tình bày tỏ tình yêu trong lòng ảm áp, đây là hải tử của hắn, hải tử đối với hắn ta cần ta cứ lấy mặc kệ mình muốn làm cái gì, cho dù là muốn đá thương y hại y, y cũng sẽ nhu thuận đáp ứng.....

Lăng Tiêu cúi người hôn vào khoé mắt đầy nước mắt của Chữ Dịch Phong, nhẹ giọng hồng: “Ta chọc đệ thôi, sao có thể không cần cái kia, đùa với đệ thôi, đừng khóc.....” Nói xong lấy ra cái hộp nhỏ đựng thuốc mỡ, dùng ngón tay lấy một chút, ôn nhu vì Chữ Dịch Phong bôi trơn. Chữ Dịch Phong bị ngón tay thon dài của Lăng Tiêu xoa ản làm cho thoải mái, rốt cuộc ngăn không được rên rỉ trong cổ họng, quay đầu một ngụm cắn ở gối mềm.....

Lăng Tiêu thấy không sai biệt lắm, một tay cởi đai lưng trói Chữ Dịch Phong, kéo tay y qua để y ôm lấy mình, cúi người tiến vào.....

Bạn đang đọc truyện *Nhịng Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chương 102

Ngày hôm sau hai người thức dậy rất sớm, khi tỉnh lại bên ngoài trời còn chưa sáng hẳn. Chữ Dịch Phong hí mắt khỏi động thân kéo màn ra nhìn xem bên ngoài, Lăng Tiêu ngay sau đó cũng ngồi dậy, một bàn tay ôm bên hông của Chữ Dịch Phong xoa nhẹ, cười khê: “Không mệt sa? Còn sớm ngủ tiếp một lát cũng được.”

Chữ Dịch Phong mặt đỏ lại theo Lăng Tiêu nằm xuống, Lăng Tiêu ôm lấy Chữ Dịch Phong đem những sợi tóc tán loạn cột gọn gàng. Hôm qua Lăng Tiêu cố kỵ Chữ Dịch Phong hôm nay còn phải cưỡi ngựa cũng không có lẫn lộn nhiều, lúc này Chữ Dịch Phong cũng không cảm thấy không khoẻ, xoay người lại đối diện với Lăng Tiêu, hai người nhẹ giọng nói chuyện ai cũng không có buồn ngủ nên gọi người tiến vào hầu hạ.

Ăn cơm xong Chữ Dịch Phong thay võ bào, Lăng Tiêu thay đổi cảm phục của ngự tiền thị vệ, thấy Chữ Dịch Phong nhìn, hắn cười nói: “Hôm nay vẫn là ta canh giới, dù sao ta cũng không thích săn thú, cưỡi ngựa thời gian dài cũng mệt mỏi.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, xoay người chờ Lăng Tiêu điều phái người xong, khi ra khỏi hành cung Vi Tranh đã đem Ngự lâm quân tập kết xong, chỉ còn chờ Chữ Dịch Phong.

Trước kia Chữ Dịch Phong rơi vào tình huống này cũng không nhiều lời, không nói mấy câu tỏ vẻ ý chí rộng lớn, chỉ gật gật đầu, cười nói: “Vốn dĩ ta muốn mang theo cách khanh tới đây để giải sầu, không cần câu nệ, không có việc gì thì có thể tự do, trước bữa tối sẽ kiểm kê con nỏ săn được, trước tam giáp trăm ất có thưởng cho!”

Mọi người lớn tiếng hưởng ứng, Chử Dịch Phong cười cười, lập tức lên ngựa chạy vọt vào bãi săn. Đang giữa thu, khu vực săn bắn đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, con mồi phong phú, Lăng Tiêu ở phía ngoài nhìn qua, có chút sùng sốt. Lăng Tiêu cười khê, ai chẳng biết những con thú này đều được đưa tới từ nơi khác, nhưng mà có thể cho Chử Dịch Phong tận hứng cũng tốt.

Thẳng đến giờ Thân, tùy hầu thân binh của Chử Dịch Phong đã đem con mồi săn được trở lại mấy lần nhưng Chử Dịch Phong còn chưa tận hứng, Lăng Tiêu phái người đi vài lần cũng chưa thể thỉnh y trở về, vô pháp chỉ phải tự mình lên ngựa tiến vào bãi săn. Sau khi giục ngựa một lúc lâu mới tìm được đội ngũ của Chử Dịch Phong, hần đánh ngựa đến gần lớn tiếng nói: “Hoàng thượng! Đã đến giờ Thân! Hoàng thượng hồi hành cung đi, dùng chút đồ ăn lại đi săn thú cũng không muộn!”

Chử Dịch Phong đang cao hứng vốn dĩ không muốn dùng cơm trưa, thấy Lăng Tiêu tự mình tới cũng vô pháp, bắt đắc dĩ nhìn con nai vừa rồi mình vẫn luôn đuổi theo đã chạy xa, quay đầu ngựa chạy về phía Lăng Tiêu, cười cười: “Vay nghe huynh, chờ trở về nhất định huynh phải bồi trẫm cùng nhau săn thú, ần. .... cũng bảo cữu cữu tới.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Hành cung đã sớm đem cơm trưa chuẩn bị xong rồi.”

Sau khi cơm trưa xong Chử Dịch Phong nghỉ ngơi một chút lại muốn chạy ra bên ngoài, Lăng Tiêu vội vàng cản lại, cười nói: “Nghe lời, hôm nay cũng đừng lại đi ra ngoài, buổi sáng đệ đã liên tục giục ngựa bốn canh giờ, hiện tại lại đi đệ làm sao chịu nổi.” Thấy Chử Dịch Phong còn không vui lại nói: “Chúng ta còn phải lại ở chỗ này chơi mười ngày, có nhiều thời gian không đủ để chơi sao? Đã là giờ Dậu, trong chốc lát trời sẽ tối có thể săn được cái gì?”

Chử Dịch Phong vô pháp, chỉ phải ngồi xuống, thấy Lăng Tiêu không thay đổi ý phục, nghi hoặc nói: “Huynh còn muốn đi ra ngoài?”

“Ấn.” Lăng Tiêu quay đầu thấy người hầu đã cách khá xa, cười nheo mắt Chử Dịch Phong một cái: “Thần không thể tự tại được như Hoàng thượng, mỗi một canh giờ phải đi ra ngoài tuần tra một vòng, ở bên ngoài không được như trong cung, vạn sự cẩn thận một chút mới tốt.”

Chử Dịch Phong nhủ mi: “Một ngày cũng không vui chơi khoan khoái một lát, lúc này còn phải đi tuần tra? Không cần, huynh cho người nào thay thế là được rồi, khi nào mà nhiều thích khách như vậy.”

“Ta chính là Đại thống lĩnh, ai có thể thay thế ta đi?” Lăng Tiêu cười cười: “Ta không cảm thấy mệt, cũng may có cữu cữu ở đây, được rồi, đệ nghỉ ngơi một lát, thật sự mệt mỏi cho người đến xoa bóp cho đệ, ta đi trước.”

Chử Dịch Phong áp ứng gật đầu, trong lòng thâm nghĩ có phải đã cho Lăng Tiêu quyền lợi quá lớn hay không, quyền lợi càng lớn trách nhiệm lại càng nhiều, hiện giờ cũng không được nghỉ ngơi, luôn như vậy bản thân cũng rất mệt mỏi?

Lăng Tiêu thật ra không có cảm giác gì, hần trời sinh là phải bồn ba mệt nhọc, không ít chuyện giao cho người khác hần cũng không yên tâm. Lòng nghĩ ngờ của Lăng Tiêu rất lớn, nếu nói trong triều này trừ bỏ Chử Dịch Phong Lăng Tiêu cũng không tin tưởng ai, ngay cả là Vi Tranh cũng không được, phạm là đại sự quan hệ trọng đại đều muốn tự tay làm lấy trong lòng mới kiên định. Cũng may hần vốn là người không chế dục cường ngược lại cũng không cảm thấy vất vả.

Bên này Lăng Tiêu ra hành cung lên ngựa đi ra ngoài tuần tra, Chử Dịch Phong đi ngâm nước ấm tắm, thể lực khôi phục không sai biệt lắm, thay đổi xiêm y đi kiểm kê con mồi mới hôm nay săn được, trước hết chọn những loại tốt sai người khoái mã chạy về Hoàng thành hiệu kính thái hậu, lại chọn vài thứ đưa đến Thọ Khang Hầu phủ và Tĩnh Quốc Công phủ.

Chương công công kiểm kê xong, khom người xin chỉ thị nói: “Hoàng thượng, bây còn lại là phần này đã được thu thập xong, để làm đồ ăn dự trữ, hay là cứ như vậy mà thưởng cho mọi người?”

Theo lý Hoàng thượng săn được con mồi sẽ thưởng một ít cho sủng tín đại thần, cận thần được Hoàng thượng ban cho thịt cũng là một loại đặc thù vinh dự.

Chử Dịch Phong nhất nhất phân công: “Đem mấy con như hươu nhỏ, con thỏ ra, lấy một ít thịt chuẩn bị làm đồ ăn buổi tối, dư lại thì cắt ra phơi khô. Từ Quân Hầu trở về để hần tiếp tục phân chia phần sau, năm ngoái trẫm ở Bắc bộ tích góp mấy trương lông cáo tuyết, nhìn xem đi. .... Mùa đông năm nay có thể làm ra một áo hồ cừu.”

Năm kia Chử Dịch Phong từng săn hồ ly đã làm cho Lăng Tiêu một áo hồ cừu, ấm áp thì thật ấm áp. Lăng Tiêu cũng rất thích, vào mùa đông vẫn luôn mặc, đáng tiếc màu đỏ của lông không xứng với Lăng Tiêu. Chử Dịch Phong ngoài miệng chưa nói nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ, mỗi khi gặp được tuyết hồ đều tích góp, ngóng trông có thể làm cho Lăng Tiêu một thân tuyết sắc hồ cừu, nếu mùa đông mặc vào. .... Chử Dịch Phong tưởng tượng như vậy tâm ngứa ngáy, ngán dậm đại tuyết, Lăng Tiêu mặc một thân hồ cừu tuyết trắng nhìn thật đẹp mắt.

Thu thập xong những việc này Chử Dịch Phong cũng ngồi không được yên, xoay người muốn đi dạo khắp hành cung.

Nơi này các quan viên quản lý hành cung đã sớm được Lăng Tiêu thông báo, nửa tháng trước đã tranh thủ chuẩn bị tuy không bằng cung đình đài lầu các độc đáo, cũng coi như là tinh xảo. Chử Dịch Phong chỉ mang theo một tiểu thái giám, một đường ngắm cảnh bất giác đi hơi xa, Chử Dịch Phong cảm phiền là phong độ như lửa quay đầu đối với tiểu thái giám đi theo cười nói: “Không được, hai ta đi lạc rồi tìm một người nào đó hỏi một chút đi, Từ Quân Hầu phỏng chừng đã đi về tìm trẫm, nhìn không thấy không biết tìm như thế nào đâu.”

Chử Dịch Phong là cao thủ nhớ địa hình mà còn đi lạc, càng đừng nói là tiểu thái giám kia, tiểu thái giám trong lòng cũng rất sợ Lăng Tiêu tìm không ra. Chử Dịch Phong sẽ không nói cái gì, nhưng nếu Lăng Tiêu còn không biết sẽ phạt mình như thế nào đâu, tiểu thái giám thấp giọng nói: “Thật sự là đường

viện này kì lạ cảnh trí ở đây đều giống nhau, lại có lá phong che khuất, thật sự là tìm không ra đường, cũng không có người. ....”

Nói cũng kỳ quái, vừa rồi còn có thể thấy một, hai cung nhân, lúc này lại tìm không thấy một người nào, Chữ Dịch Phong thật ra cũng không còn hứng thú: “Trẫm xem nơi này cảnh sắc cũng không có đẹp như vừa rồi, nghĩ là đã đi xa, chắc tới ranh giới hành cung rồi. ....”

Chữ Dịch Phong đang muốn dùng biện pháp hành quân để tìm đường ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hai tiếng cười đùa rất nhỏ, nghi hoặc nói: “Đợi chút. .... Bên này có người, người đi hỏi đây là tới nơi nào.”

Tiểu thái giám nghe vậy vội vàng lắng tai nghe, đau khổ nói: “Hoàng Thượng, không có tiếng người nào cả, có lẽ là Hoàng thượng nghe lầm chăng?”

“Người nghe không thấy?” Chữ Dịch Phong ngay sau đó đã hiểu ra: “Trẫm đã biết, người nhìn bên kia xem, chính là bên kia.”

Tiểu thái giám theo hướng Chữ Dịch Phong chỉ đi qua, nơi đó từng bụi từng cụm đều là lá phong, tiểu thái giám miễn cưỡng bước qua sau một lúc lâu lại chui trở về, khom người nói: “Hoàng thượng, bên kia là một bức tường, Hoàng thượng nỗ lực tốt, nô tài đến gần quả nhiên nghe thấy được tiếng người ồn ào nghĩ là cách vách có người.”

“Cách vách có người. .... vậy cũng không hỏi thăm được.” Chữ Dịch Phong cười cười: “Thật là đi đến ranh giới hành cung rồi, đi thôi, trẫm muốn đi dạo một chút ai ngờ lại đi tới tận đây, bây giờ trở về thôi.”

Tiểu thái giám đến gần, Chữ Dịch Phong xoay người đang muốn đi, đột nhiên dừng lại, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng?” Tiểu thái giám cẩn thận nhìn sắc mặt Chữ Dịch Phong: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Hum. ....” Chữ Dịch Phong nhìn tiểu thái giám liếc mắt một cái: “Dừng lên tiếng.” Chữ Dịch Phong ngừng thờ lắng nghe, sắc mặt càng ngày càng kém, nhìn không được xoay người đi vào rừng phong kia, không để ý tiểu thái giám kính hô mà nhảy qua tường!

“Chính là. .... Chính là như vậy. ....” Tiểu thái giám liên tục lau mồ hôi, lắp bắp nhìn Lăng Tiêu nói: “Hoàng thượng không biết vì sao, dưới sự giận dữ trèo tường mà qua, rồi biến mất. .... Nô tài cũng muốn leo qua nhưng tường vậy kia thật sự quá cao, nô tài thật sự là leo không được. .... Cần gọi người lại không có người đáp ứng, vô cùng nôn nóng, một lúc sau Hoàng thượng lại trèo tường trở về, liền. .... Ôm vị tiểu công tử này.”

Lăng Tiêu nghe xong muốn một chân đá chết tiểu thái giám này, cả giận nói: “Người dẫn Hoàng thượng đi đến nơi đó làm cái gì? Hành cung lớn như vậy nơi nào không đi, bên kia là phía Tây Bắc ngay cả một người cũng không có, Hoàng thượng bị thương người làm sao mà đến tới?”

“Dừng mắng hần, là trẫm không tốt.” Chữ Dịch Phong từ phòng trong đi ra, vội vàng lôi kéo Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói: “Huynh sốt ruột thì nói phải trái với ta, lấy hần trút giận làm cái gì.”

“Đệ cũng biết ta sốt ruột?” Lăng Tiêu thật sự bốc hỏa, hần đi ra ngoài tuần tra, trở về tìm Chữ Dịch Phong khắp nơi cũng không ra, tìm ai cũng nói là y mang theo tiểu thái giám ra ngoài tản bộ, cho người đi chính điện, thiên điện trong vườn tìm đều không có. Lăng Tiêu tự mình đi ra ngoài tìm, chỉ chốc lát sau lại có người tới nói Hoàng thượng đã đã trở lại, đã vào tam điện, lúc này tam Lăng Tiêu mới buông xuống, ai ngờ người đến truyền lời lại vội vàng nói Hoàng thượng muốn truyền ngự y. Lăng Tiêu trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng trở về tam điện mới biết được không có việc gì.

Chữ Dịch Phong không muốn ai bị mắng, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho cung nhân hầu hạ trong điện lui xuống, kéo tay Lăng Tiêu qua thấp giọng nói: “Hôm nay lòng ta khó chịu, huynh đừng giáo huấn ta.”

Đây là giả dạng đáng thương? Lăng Tiêu sờ sờ mặt Chữ Dịch Phong: “Nói, rốt cuộc sao lại thế này? Sao tiểu công tử nhà người ta cũng mang về? Hành cung bên kia đều là gia quyến của đại thần đi theo, rốt cuộc làm sao vậy?”

Chữ Dịch Phong lôi kéo Lăng Tiêu ngồi xuống, nói: “Hôm nay ta tùy tiện đi dạo, không biết như thế nào mà đi tới Tây Bắc giác kia, tìm không ra đường về, lúc vừa muốn trở về ta nghe thấy bên kia có thanh âm, ngay từ đầu không lưu ý, lại lắng nghe lại là một đám hài tử. .... khi dễ một hài tử khác.”

Lăng Tiêu giật mình, thần sắc hòa hoãn một ít, ôm Chữ Dịch Phong ở phía sau lưng y xoa nhẹ một phen, nhẹ giọng nói: “Àn, đệ nói tiếp đi.”

Chữ Dịch Phong nói tiếp: “Ta muốn mặc kệ, nhưng mơ hồ nghe thấy hài tử kêu. .... Kêu Lăng cái gì Hiền. ....”

Hôm nay Chữ Dịch Phong bảo tiểu thái giám tìm chỗ có tiếng người truyền đến, thấy là một viện khác tất nhiên cũng không biện pháp hỏi đường, Chữ Dịch Phong muốn xoay người trở về ai biết mới vừa đi vài bước thì nghe thấy tường bên kia một trận khóc thút thít, còn có tiếng mấy hài tử cười nhạo, Chữ Dịch Phong không muốn để ý tới nhưng nghe thấy một hài tử lớn tiếng kêu Lăng cái gì Hiền, mơ hồ nghe lại như là kêu Lăng Tiêu.

Chữ Dịch Phong lại lắng nghe, là một đám hài tử vây quanh đánh hài tử Lăng thị, hài tử bị đánh kia khóc cũng không ra tiếng, Chữ Dịch Phong không còn nhẫn được, nhất thời nổi giận nhảy qua tường, vừa thấy trong lòng hỏa càng bốc lên.

Nam hài tử vào khoảng mười tuổi là độ tuổi đơn thuần nhất, ngây thơ nhất.

Nhưng trong viện này, bảy tám nam hài khoảng mười tuổi lại cầm cung tiễn bằng gỗ bắt một hài tử gầy yếu làm bia ngắm bắn, hài tử kia không chịu khóc lóc né tránh, khóc miệng còn đỏ máu.

Cung tiễn kia Chữ Dịch Phong rất quen thuộc, trước khi sáu tuổi y dùng cái này, khi đó Vi Tranh sợ y bắn không chính xác làm người bị thương, mới cho y dùng mũi tên bằng gỗ luyện tập, mũi tên không có đầu nhọn nhưng nếu bắn trúng vào người cũng sẽ đau, hài tử bị khi dễ kia tuy nói ăn mặc nết na

quần áo nhìn không thấy, nhưng Chữ Dịch Phong đối với các loại tổn thương vừa thấy là biết, tất nhiên chắc là xanh tím rồi.

Mấy hài tử kia vẫn lớn tiếng cười đùa, sau giờ ngộ Chữ Dịch Phong không đi săn thú, các đại thần Hoàng thân quốc thích tự nhiên cũng không dám đi, bọn nhỏ bị nhốt ở trong vườn nhàm chán, dùng đùa nhỏ này làm búa ngắm luyện tập cười ngựa bắn cung.

Chữ Dịch Phong bước nhanh đến gần, một phen đẩy đám hài tử vừa đá vừa đánh kia ra kéo hài tử bị đánh đứng dậy, cả giận nói: “Đều giải tán hết đi!”

Mấy hài tử chưa gặp qua Chữ Dịch Phong, lại thấy y ăn mặc tùy ý, trong lòng không cho là đúng, đùa cầm đầu thấy Chữ Dịch Phong bế hài tử kia đi lại không làm gì được, kiêu căng nói: “Nô tài từ nơi nào tới? Dám ôm tiểu quý nghèo đi, ăn ta một mũi tên! Ha ha.....” Nói xong đem mũi tên nhắm chuẩn Chữ Dịch Phong mà bắn tới, ai ngờ khi mũi tên vừa chạm vào Chữ Dịch Phong mà Chữ Dịch Phong cũng không quay đầu lại, trở tay lại bắt lấy mũi tên, dùng sức một phát mũi tên bay thẳng về phía hài tử kia, lực đạo không nhẹ không nặng trực tiếp đánh vào đầu gối, hài tử oa một tiếng quỵ xuống, khi bò dậy đã không thấy Chữ Dịch Phong.

Chữ Dịch Phong trở về đem y phục hài tử bị dọa ngắt xiu cời ra, vừa thấy quả nhiên trên người toàn là vết thương xanh tím, không đành lòng vội vàng cho người đi kêu thái y.

Lăng Tiêu nghe Chữ Dịch Phong một năm một mười nói rõ ràng, sao còn có thể lại giáo huấn y, trong lòng âm thầm bày ra một danh sách trong các quan viên ai mang theo hài tử tới, hài tử là nam hài nhi, trên dưới khoảng mười tuổi, hôm nay giờ Dậu chơi ở trong vườn..... rất tốt.

Chữ Dịch Phong không biết trong lòng Lăng Tiêu nghĩ gì, chỉ là trong lòng khó chịu, lại sợ Lăng Tiêu la mắng y thấp giọng cầu khẩn nói: “Ta nhất thời khó thở, những người đó..... Cũng không có người biết ta là Hoàng đế, không có việc gì đi?”

Lăng Tiêu cúi đầu hôn môi Chữ Dịch Phong, thấp giọng nói: “Không có việc gì, ta không phải muốn giáo huấn đệ, chỉ là ta vừa rồi thật sự bị dọa, đệ ngấm lại, vô cớ tìm không thấy đệ, thật vất vả đệ mới trở về lại muốn truyền ngự y, không phải muốn hù chết ta sao?”

Chữ Dịch Phong gật gật đầu, dựa vào vai Lăng Tiêu. Lăng Tiêu có thể cảm giác là cảm xúc của Chữ Dịch Phong biến hóa, trong lòng âm thầm suy đoán nguyên nhân. Chữ Dịch Phong khổ sở, nhẹ giọng nói: “Chính là..... nghĩ đến khi ta còn nhỏ?”

Chữ Dịch Phong hơi sùng sốt, ký ức khi còn nhỏ kỳ thật đã rất mơ hồ, đặc biệt là trước khi gặp được Lăng Tiêu, như chuyện rất xa ở đời trước nhưng hôm nay lại nghĩ tới. Hôm nay y nhìn hài tử kia bị vây lên đánh lại nhớ tới lúc mình năm sáu tuổi.....

Chữ Dịch Phong dựa vào trong ngực Lăng Tiêu chậm rãi hồi ức, nhớ tới khi đó, y bị đại ca gọi vào trong thư phòng của phụ vương.

Thư phòng của Cảnh vương phủ từ trước đến nay là chỗ thần thánh, là chỗ Chữ Dịch Phong ít được tới nhất, khi đó chỉ có Đại ca mới có thể vào thư phòng của phụ vương, phụ vương cũng sẽ ôm Đại ca trong lòng ngực dạy hắn viết chữ, mà mình đương nhiên không có tư cách này, phụ vương nói, Phong nhi ngu ngốc dạy cũng vô dụng.

Nhưng một hồi kia y đói bụng đang ăn điểm tâm, Đại ca kêu y đi vào thư phòng của phụ vương nói phụ vương muốn thưởng cho y thứ tốt, khi đó Chữ Dịch Phong thực vui sướng, vội vàng lau khô tay đi theo Đại ca. Nhưng vừa vào thư phòng cũng không có thấy phụ vương, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Đại ca nhét cái gì vào trong lòng ngực mình.....

Chữ Dịch Phong khi đó bất quá chỉ năm sáu tuổi, không thể giữ được hoảng hốt nghe thấy bang một tiếng, một cái bình hoa nhũ điêu từ trong lòng ngực mình rơi xuống mặt đất, vỡ thành thật nhiều mảnh. Chữ Dịch Phong tuy còn nhỏ, nhưng vẫn cảm thấy, giống như..... Vừa rồi bình hoa kia không phải còn nguyên vẹn bị rơi vỡ mà chính là đã vỡ từ trước.....

Trong chốc lát phụ vương thật sự tới, nhìn thấy y làm vỡ bình hoa mình thích nhất, nhất thời giận dữ, dù có Đại ca ở một bên cầu tình cũng vô dụng, vẫn là bị phạt quỹ, quỹ bao lâu không nhớ rõ..... Cuối cùng vẫn là mẫu phi biết, vội vàng tới đem y ôm trở về.....

Chữ Dịch Phong ở trên cổ Lăng Tiêu cọ cọ, thấp giọng nói: “Ta nói, không phải ta làm..... Phụ vương không nghe, đến cuối cùng ta cũng không biết có phải ta làm vỡ hay không, có lẽ thật là ta làm vỡ? Hôm nay thấy hài tử kia..... Không biết sao liền nghĩ tới việc này, nguyên bản tưởng rằng đã quên.....”

Lăng Tiêu nghe xong trong lòng đau chịu không nổi, hận không thể đem thi cốt Chữ Dịch Cần đào lên quất xác!

Lăng Tiêu cười lạnh, thế nhân đều cho rằng Chữ Dịch Cần là tự sát, ngay cả Chữ Dịch Phong và thái hậu cũng tin, ha ha..... Không ai biết, đêm đó Lăng Tiêu tự mình đem Chữ Dịch Cần xiết cổ đến chết, dây thừng ở trong tay từ từ gắt gao mà xiết làm cho hắn nhanh “Chết” tới một canh giờ.....

Lăng Tiêu nhắm mắt, ôn nhu ôm lấy Chữ Dịch Phong vừa dỗ dành vừa yêu thương, cố ý nói những chuyện vui, chỉ chốc lát sau đã làm Chữ Dịch Phong bật cười, Lăng Tiêu xoa nhẹ mặt Chữ Dịch Phong, cười nói: “Hôm nay cố ý nói cái này là muốn làm nũng? Càng lớn lại càng như hài tử.....”

Chữ Dịch Phong cũng có chút thẹn thùng, mình vừa rồi sao lại như thế..... Chữ Dịch Phong đơn giản đem mặt chôn ở trong ngực Lăng Tiêu không nói. Lăng Tiêu cười cười, lại cùng y náo loạn trong chốc lát nói: “Bây giờ để hài tử này ở đây cũng không được, tuy nói chỉ chiếm cái giường nhưng tầm điện của hoàng đế trăm triệu lần không thể cho người khác nghỉ ngơi đó là đạo lý, trong chốc lát hài tử kia tỉnh thì trước hết đưa đến thiên điện đi, chuyện sau này..... Vẫn là giao cho ta, ta xem là hài tử nhà ai tự nhiên sẽ cho nó một cái công đạo. Còn có không thể cho người biết hôm nay đệ trèo tường qua bên kia ta phải nghĩ ra biện pháp.....”

Chữ Dịch Phong gật đầu, trong lòng lại có chút thẹn ý, mình nhất thời tính tình bộc phát vẫn vất vả để Lăng Tiêu giúp y giải quyết tốt hậu quả. Lăng Tiêu nhìn bộ dáng Chữ Dịch Phong là biết y nghĩ cái gì, đơn giản cũng không đi, ôm lấy tiểu Hoàng đế của mình thân mật trong chốc lát.....

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lãng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 103

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong nói chuyện một lúc rồi đứng dậy đi đến Thiên điện sai người gọi quan viên quản lý hành cung tới.

Lăng Tiêu ngồi ở trên trúc ghế, cầm chung trà thưởng thức, giương mắt nhìn lướt qua quan viên quỳ trên mặt đất nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi, tuy nói là chuyện xảy ra ở hành cung nhưng người không quan hệ, không có việc gì.”

Quan viên này vốn do Lăng Tiêu đề bạt tên là Ngũ Dục, bởi vì làm người trung tâm lại nhạy bén cho nên được Lăng Tiêu coi trọng, đem công việc trông nom hành cung béo bở cho hắn, lúc này nghe Lăng Tiêu nói những lời này trong lòng kiên định không ít, đứng dậy nói: “Thật sự là do hạ quan đốc quản không tốt không biết hôm nay lại làm kinh ngạc thánh giá, vừa rồi thấy ngự y đã đi, không biết..... Thánh thể có tốt không?”

Lăng Tiêu đuôi lông mày vừa động, đem chung trà để xuống, cười: “Thánh thể xảy ra chuyện gì? Là bọn nô tài nhất thời hoảng loạn truyền nói bậy, vừa rồi tào tường đi ra ngoài chính là ta, Hoàng thượng vẫn luôn ở hành cung, cũng không có đi ra ngoài.”

“À?” Ngũ Dục trầm ngâm, vừa rồi vị này còn vội vã bắt mình tìm người sao lúc này lại nói như vậy..... Ngũ Dục suy nghĩ thêm một lát, nói như thế nào thì Hoàng thượng tào tường việc này không dễ nghe, Từ Quân Hầu muốn thay Hoàng thượng gánh vác, liền thanh nói: “Đúng.. đúng, không biết Hầu gia..... Có bị thương hay không?”

Đúng lúc người hầu tiến vào khom người nói: “Hầu gia, vãi vị đại nhân được tin, nói muốn thỉnh an Hoàng thượng.”

Lăng Tiêu giương mắt nhìn, bên ngoài có không ít quan viên, nghĩ chắc là phụ thân của mấy đứa hài tử ở hành cung Tây Bắc giác kia, lúc này được tin đã biết hôm nay xảy ra một trận khời hài nên tới thỉnh tội. Lăng Tiêu cũng không đáp lời, chỉ nhìn Ngũ Dục cười lạnh: “Nếu không phải hôm nay ta nhất thời nảy lòng tham còn không biết, các quan viên này đều thật là phò trương! Lại có không ít người mang theo hài tử tới, đây là cho bọn họ tới hầu hạ thánh giá, diu già dất trẻ tới làm gì? Là khoe khoang cảnh lá tốt tươi hay là trong nhà không ai quản?”

Ngũ Dục trong lòng thay thế vãi vị đại nhân kêu oan, từ đời Thái tổ đã có tập tục này, khi Hoàng thượng du ngoạn các vị quan được khâm điểm đi theo đều có thể mang theo hài tử đắc ý của mình, ngược lại không phải cho hài tử tới chơi, có thể mang tới đều là hài tử trong nhà được sủng ái, tuổi không quá nhỏ, để hài tử trông thấy việc đời, ở trước mặt các đồng僚 giới thiệu hài tử của mình tạo quan hệ, nếu may mắn có thể làm Hoàng thượng lưu lại ấn tượng thì càng tốt, đối với con đường làm quan ngày sau đều đại đại hữu ích, việc này tuy rằng không có quy củ mình xác nhưng thật ra vẫn luôn có.

Lăng Tiêu rõ ràng tóm được cái chỗ trống như vậy, mặt lạnh mà nói một đồng giáo huấn, cuối cùng nhìn ra bên ngoài cười lạnh nói: “Hoàng thượng thật sự là tính tốt, có phải về sau tiểu thiếp ngoại phòng đều có thể mang theo? Ra ngoài hộ thánh giá cũng đừng chậm trễ các người một nhà đoàn tụ, còn ngại không đủ!”

Lăng Tiêu ở bên trong đối với Ngũ Dục âm dương quái khí trào phúng, bên ngoài vãi vị đại nhân đã sớm không nhận được, những người này tuy không phải nội các đại thần, cũng không phải Hoàng thân quốc thích, bắt quả ở bên ngoài cũng là quan nói danh, lúc này bị Lăng Tiêu mắng trên mặt không còn ánh sáng, đều ngượng ngùng.

Bên trong Lăng Tiêu xả tức giận không sai biệt lắm, uống một ngụm trà, đem việc hôm nay nói với Ngũ Dục một lần, chỉ là đem vai chính đổi thành mình, cuối cùng thở một hơi dài: “Những thiếu gia đó không nhận ra ta cũng bình thường, chỉ là bản hầu trăm triệu lần không nghĩ tới, những thiếu gia đó kêu ta là nô tài, còn muốn đánh chết ta..... Vạn hạnh Hoàng thượng phù hộ, ta trốn nhanh nhẹn, cũng không có bị tiểu công tử tiểu thiếu gia đó đánh chết.....”

Bên ngoài các quan viên nghe và trong lòng hoàn toàn lạnh, xong rồi xong rồi, đúng là một đám hài tử phá sản còn tưởng rằng là kinh ngạc thánh giá, ai biết lại là chọc giận đến hung thần này!

Ngũ Dục trong lòng nhìn không được buồn cười, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội nói: “Đều là khuyết điểm của hạ quan, đều là hạ quan tắc trách..... Không biết ngự y nói như thế nào, Hầu gia bị thương ra sao?”

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng: “Vô phương, ngự y nói không có trở ngại, chỉ bị thương ngoài da.”

Ngũ Dục lại một trận hỏi han ân cần, Lăng Tiêu nhàn nhạt đáp ứng, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn phía người hầu vẫn luôn chờ đáp lời, nói: “Nói cho các vị đại nhân, Hoàng thượng đã nghỉ ngơi, không cần lại thỉnh an, từng người trở về đi.”

Người hầu đi ra ngoài truyền lời, những quan viên đó vô pháp, muốn nói cũng không dám đi vào rút gân lão hồ, chỉ phải vạn phần lo lắng mà đi về.

Ngũ Dục nhìn sắc mặt Lăng Tiêu nói: “Hầu gia, như thế nào..... Cứ như vậy thả bọn họ đi? Dám can đảm làm bị thương hoàng..... Hầu gia, nói như thế nào cũng phải cho một trận giáo huấn mới được.”

Lăng Tiêu đậm đậm cười: “Hiện giờ không phải kinh ngạc thánh giá, chỉ là ta bị thương, cho nên không thể xử lý nghiêm khắc, huống chi..... Đều là hài tử, Hoàng thượng nhân thiện, thật sự trừng trị sợ Hoàng thượng cũng không chịu, cứ như vậy đi, ta không làm gì hần, nhưng có thể làm hần lo lắng nghĩ ngờ cả đời.”

Ngũ Dục nhìn không được cười lên một tiếng: “Hầu gia quả nhiên quen thuộc nhân tâm.”

“Con trẻ vô tội..... người phải hỏi thăm cho ta một chuyện, Lăng thị hài tử kia rốt cuộc là chuyện như thế nào, đã hơn nửa ngày, thế nhưng không có người tới tìm, rốt cuộc là hài tử nhà ai.” Lăng Tiêu trong lòng cũng nghi hoặc, lần này tới hộ giá đa số là quan viên nổi danh nhưng chỉ có mình là họ Lăng, như thế nào lại lôi ra một Lăng thị hài tử.

Ngũ Dục gật đầu: “Vâng, hạ quan lập tức đi tra.”

Nghẹn một buổi trưa hỏa cũng bốc ra hết, tâm tình Lăng Tiêu không tồi, xoay người đi tìm Chử Dịch Phong.

Chử Dịch Phong đang ở chính điện ôm trái quả hạch răng rắc răng rắc mà cắn, thấy Lăng Tiêu tới cười nói: “Lột cho huynh nè, hạt thông...”

Lăng Tiêu cầm một nhân hạt thông trắng nõn cười nói: “Sao đệ lại làm việc này, hài tử kia tỉnh chưa?”

“Ngủ đến rất say, ta đã cho người ôm đến thiên điện.” Chử Dịch Phong hỏi nhỏ: “Ta vừa rồi nghe thấy bên ngoài có người tới thỉnh an, không có việc gì đi?”

Lăng Tiêu không thèm để ý cười: “Không có việc gì, ta nói với bọn họ là ta trèo tường qua, dù sao nhìn thấy đệ đều là hài tử, bọn nó trở về bị phụ thân mình giáo huấn một trận cũng không biết đông nam tây bắc, không có việc gì. Thật sự truyền ra người đó là đệ thì chuyện sẽ trở nên lớn, đệ cũng không muốn ta đem những hài tử đó chém hết phải không? Lại nói Di mẫu ở trong cung nếu nghe thấy được cũng lo lắng, vẫn là như vậy thỏa đáng hơn.”

Lại để Lăng Tiêu phải gánh trách nhiệm, trong lòng Chử Dịch Phong có chút thẹn thùng, y luôn không tự giác làm một Hoàng đế, không biết mình hiện tại mình không còn giống như trước kia, Lăng Tiêu nhìn đôi mắt của y liền biết, cười cười: “Được rồi, không tính là đại sự.” Chỉ cần có thể giải quyết được, đều không xem như là đại sự.

Đang nói chuyện bên ngoài truyền Ngũ Dục xin cầu kiến, Lăng Tiêu biết Chử Dịch Phong cũng muốn biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ của hài tử kia nên trực tiếp cho Ngũ Dục tiến vào. Ngũ Dục trước kia chỉ ở rất xa gặp qua thánh nhan một lần lúc này bị kêu vào cũng không thất thố, quy quy củ củ hành lễ.

Lăng Tiêu đem mấy hạt thông cuối cùng ăn hết, nhân nhạ nói: “Đã điều tra rõ ràng?”

Ngũ Dục gật đầu: “Đò hỏi rõ ràng, đứa nhỏ này tên Lăng Thế Hiền, lại nói tiếp..... Cùng một tộc với Hầu gia.”

“Nga?” Trong tộc của Lăng Tiêu mấy năm gần đây dân cư không sum xuê, nhưng tính bên thượng dòng cũng có chút người, những người này Lăng Tiêu tuy không thể nhớ kỹ, nhưng vẫn có ấn tượng, không có ai tên Lăng Thế Hiền?

Ngũ Dục gật đầu nói: “Đúng, Lăng Thế Hiền này với Hầu gia vốn là cùng tộc.....”

Lăng Tiêu nghe xong trong chốc lát mới hiểu được, Lăng thị nhất tộc những năm cuối tiền triều vẫn là đại tộc nhiều thế hệ, dân cư đông đảo, đệ tử sum xuê, nhưng nhiều người thì nhiều lời nhiều chuyện, ngày đó ở triều làm quan cũng không ít, sau thiên hạ đại loạn quần hùng đứng lên, từng người nguyện trung thành với chủ công khác nhau, như là Lăng Xuân Thu ngày đó nguyện trung thành với Chử thị, lão Hầu gia có mắt nhìn trước sau lâu dài chọn đúng chủ tử.

Mà ngày đó có một chi xuống dốc, mấy thế hệ trần trọc, trong đó tự nhiên là có không ít người khổ sở nương nhờ người ngoài, hiện giờ dân cư điêu tàn, chỉ còn lại có Lăng Thế Hiền độc đinh sống nhờ ở trong phủ cũ cũ, cửu cửu này chính là quan viên đi theo thánh giá Khang Nhạn Thu.

Lăng Tiêu buồn cười, Khang Nhạn Thu chính là một trong những vị quan viên vừa rồi tới thỉnh an Chử Dịch Phong bị hần mắng trở về.

Ngũ Dục cũng đã nhìn ra ý tứ Lăng Tiêu nói tiếp: “Thần chưa kịp tế tra, chỉ nghe được một lời nửa ngữ, nghe được Lăng tiểu thiếu gia này ở trong phủ của Khang Nhạn Thu cũng không yên ổn.....”

Một cô nhi sống nhờ cửu cửu gia, nghĩ đến cũng không dễ, bất quá vẫn không đúng, Lăng Tiêu nghi hoặc nói: “Nếu nó ở Khang quý phủ cũng không được sung ái, sao Khang Nhạn Thu còn đem nó đến đây?”

Ngũ Dục vừa nhấc mắt, khom người thấp giọng nói: “Hạ quan không dám vọng ngôn.”

Lăng Tiêu trong nháy mắt sáng tỏ, đứa nhỏ này cùng mình có một tầng quan hệ, Khang Nhạn Thu coi như có tính toán, nghĩ nương dựa nhỏ này để tạo quan hệ với mình, ha ha, hiện tại không cần hần dẫn người đến gặp, vừa tới hành cung ngày hôm sau mình đã nhìn thấy.

Lăng Tiêu nhớ lại bộ dáng hài tử kia trong lòng cười lạnh, tưởng cái gì đâu? Chỉ là một hài tử cùng họ mà thôi, ý vào đường đục Lăng thị cô nhi thì mình sẽ xem trọng liếc mắt tới hần một cái sao? Có mà nằm mơ đi?

Lăng Tiêu cười lạnh: “Hài tử kia hiện tại chắc cũng tỉnh, người trực tiếp đem nó đưa tới chỗ Khang Nhạn Thu kia thì tốt rồi, không cần cùng hần nói nhiều lời, cũng không cần cho hần biết ta hỏi qua chuyện của hài tử kia.”

“Không được!” Chữ Dịch Phong nghe xong chuyện này nửa ngày cũng không minh bạch. Lăng Thế Hiền cùng Lăng Tiêu quan hệ là chuyện như thế nào, nhưng vừa nghe Lăng Tiêu nói muốn đem kia hải tử đưa trở về vội vàng ngăn cản: “Khanh không phát hiện hải tử kia bị bọn họ khi dễ à? Cứ như vậy đưa trở về không biết về sau lại bị khinh bỉ như thế nào.”

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu muốn Lăng Tiêu và y cùng chung kẻ địch, đáng tiếc Lăng Tiêu đối với người không liên quan lòng đồng tình có hạn, hoàn toàn vô pháp không hiểu sao Chữ Dịch Phong lại phẫn nộ, Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu không có ý tứ này, vội la lên:

“Ngươi..... Gọi là gì tới, ngươi..... Quý an.”

Ngũ Dục sừng sốt nuột nước miếng, quý an.

Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười: “Làm sao vậy?”

Chữ Dịch Phong nhin không được sốt ruột: “Huynh sao để người nọ đem hải tử kia đưa trở về? Đưa trở về nó có thể yên thân sao?”

“Nếu không thì làm sao bây giờ?” Lăng Tiêu lời kéo Chữ Dịch Phong ngồi xuống: “Chẳng lẽ chúng ta luôn để nó ở thiên điện? Chờ chúng ta trở về thành thì nó phải làm sao?”

Chữ Dịch Phong trầm tư: “Hồi Hoàng thành..... liền..... Dù sao nó cũng là cùng tộc với huynh, luôn sống nhờ bên ngoài với người khác không thích hợp, huynh có thể.....” Chữ Dịch Phong không nói ra, Lăng Tiêu lập tức đã hiểu ý của Chữ Dịch Phong, muốn hấn làm người lương thiện, đem hải tử kia đường ở quý phủ của mình..... Thật ra việc này không tính là việc khó.

Chữ Dịch Phong xem sắc mặt Lăng Tiêu, thấp giọng cầu khẩn: “Đều là ta gây ra chuyện..... Nhưng khi hồi Hoàng thành ta cũng không có biện pháp đem nó ôm hồi cung, liền..... huynh giúp đỡ đường nó đi, chờ đến khi nó thành niên ta cho nó một số bạc cho nó thành gia, được không?”

Lăng Tiêu hơi hơi cúi đầu nhìn mặt Chữ Dịch Phong không nói lời nào, sau một lúc lâu nhin không được cười nhẹ, nghiêng mặt nói: “Hôn một cái.”

Chữ Dịch Phong biết đây là đáp ứng rồi, lấy lòng hôn một cái, trong lòng nghĩ thầm lúc này mới xem như đem phiền toái giải quyết hết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 104

Bên này Chữ Dịch Phong giải quyết được đại sự trong lòng vui vẻ không ít, bữa tối uống rượu rất nhiều. Trong yến hội Lăng Tiêu vẫn luôn không âm không dương, sợ mạo phạm Chữ Dịch Phong nấy phụ thân của hải tử kia không dám ăn nhiều.

Hôm sau Chữ Dịch Phong vẫn sáng sớm đi săn thú, hôm nay Lăng Tiêu rớt cuộc cũng đi săn cùng Chữ Dịch Phong nhưng hấn chỉ săn được một con thỏ, Lăng Tiêu không thích săn thú cũng không thèm để ý. Vì Tranh hôm nay săn cũng không ít, chỉ thua Chữ Dịch Phong, chờ đến buổi trưa lúc kiểm kê đã cùng Chữ Dịch Phong không phân cao thấp, Chữ Dịch Phong cười nói: “Rớt cuộc là cứu cứu chiến thắng, ban hoàng kim trăm lượng.”

Vì Tranh gặt đầu tạ thưởng, Chữ Dịch Phong quay đầu thấy Lăng Tiêu, nói: “Àn..... Từ Quân Hào săn được một con thỏ cũng..... Không tồi, trăm nhìn thấy hết sức oai hùng, thưởng hoàng kim năm mươi lượng.” Lăng Tiêu trong lòng buồn cười, Chữ Dịch Phong cho rằng mình thu hoạch không tốt tâm không cao hứng, phải cho mình phần thưởng an ủi? Lăng Tiêu nhần cười khom người: “Tạ Hoàng thượng ban thưởng.” Các quan viên đi theo trong lòng thờ dài, Từ Quân Hào quả nhiên là rất được thánh sủng, săn một con thỏ là có thể được thưởng.

Chữ Dịch Phong cười, bãi giá hồi hành cung.

Ăn cơm xong Lăng Tiêu đi vào vườn nhìn người hầu thu thập các con mồi đã đem trở về, ấn theo các chức vị cao thấp của các quan viên mà nhất nhất phân công, các quan viên mỗi người một phần nếu lấy sai tức khắc đuổi về hoàng thành. Tuy bọn họ khẳng định không thiếu thịt để ăn, nhưng là do Hoàng đế ban thưởng không giống như mua bên ngoài đều có ấn điển ở bên trong. Bọn quan viên cảm tạ ban thưởng mang phần thưởng về tế tổ.

Người hầu ở bên ngoài tới báo nói Khang Nhận Thu cầu kiến Từ Quân Hào, Lăng Tiêu cười lạnh, gặt đầu: “Thỉnh Khang đại nhân tiến vào.”

Lăng Tiêu cũng không mời Khang Nhận Thu vào phòng chỉ cho vào đến vườn này, Khang Nhận Thu đi theo người hầu đến, lễ tiết xong sau đó cười nói: “Nghe nói cháu ngoại trai của hạ quan ở chỗ này của Hầu gia làm phiền một ngày, hôm qua biết Hầu gia thân không khoẻ không dám đến quấy rầy, hôm nay hạ quan tới đón cháu ngoại trai về, không biết Hầu gia thấy có tiện không?”

Lăng Tiêu hơi hơi giương mắt: “Cháu ngoại trai của ngươi?”

Khang Nhận Thu gặt đầu, vẻ mặt có chút bi thương: “Đúng là..... thật sự là gia muội mệnh khổ, cô gia mất sớm, gia muội mang theo hải tử sống qua

ngày, ai ngờ hải tử còn chưa có tròn một tuổi gia muội cũng đi, thật sự là... Hạ quan vô pháp, sao có thể để hải tử bên ngoài cơ khổ, vội vàng đưa về nhà nuôi dưỡng, lại nói tiếp, cô gia cùng Hầu gia.....”

“Hải tử kia ..... Hôm nay sợ là người đón nó về không được rồi.” Lăng Tiêu không cho Khang Nhạn Thu cãi nhai, chuyện nhà các người ai thích nghe, Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, nhân nhạ nói: “Đại nhân có lẽ không biết đi? Hôm qua ta nhất thời hứng khởi, trèo tường đi Tây Bắc gác nhìn thấy.....”

Khang Nhạn Thu sắc mặt căng thẳng hôm nay hẳn vốn ý vào công lao mình dưỡng dục Lăng thị cô nhi muốn tới trước mặt Lăng Tiêu bán cái tốt, sao lúc này lại nhắc tới chuyện hôm qua không phải nói không đáng truy cứu sao?

Lăng Tiêu thấy người hầu đã đem thịt cắt phân ra xong, phân phó nói: “Tức khắc ăn theo đơn từ đưa đi, không thể trì hoãn.”

Phân phó xong quay đầu tới nói với Khang Nhạn Thu: “Hôm qua ta vốn nhất thời hứng khởi, ai ngờ bị các vị công tử gia của các đại nhân giáo huấn một trận.....”

“Không dám không dám” Khang Nhạn Thu vội vàng bồi tội: “Đều là thần ngày thường quá dễ dãi, ai ngờ lại là.....”

Lăng Tiêu đậm đậm cười: “Không có việc gì, ta không muốn phát tác, nhưng nhìn đều là một đám hải tử..... Thật sự so đo cũng không thú, chỉ là cháu ngoại trai của người một lòng muốn thay lệnh công tử bồi tội, nói muốn phụng dưỡng ta mấy ngày, ta nghĩ là hải tử kia nếu thân là người khác họ chịu ơn người dưỡng dục mấy năm nay theo lý nên báo đáp, nên ta đã đáp ứng.”

Ngụ ý, người bắt quá là người khác họ, chuyện Lăng Thế Hiền người không làm chủ được.

Khang Nhạn Thu trực tiếp ngắt ngắc cả người, bồi tội? Phụng dưỡng mấy ngày? Lăng Thế Hiền còn không đến năm tuổi, nó có thể phụng dưỡng cái gì?

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Khang Nhạn Thu: “Khang đại nhân là lo lắng thiếu gia ở chỗ ta chịu khổ, cái này cứ yên tâm đi, ta tự nhiên sẽ không khát khe với nó, để nó ở nơi này với ta mấy ngày, chờ thấy phiền ta tự nhiên đưa nó trở về cho đại nhân, được không?”

Khang Nhạn Thu nuốt xuống một ngụm huyết, Lăng Tiêu đã nói ra lời này hẳn còn có thể dị nghị sao? Nếu thật sự là có dị nghị chẳng phải tương đương không cho Lăng Thế Hiền bồi tội? Vậy nếu Lăng Tiêu nhất thời tức giận tìm nhĩ tử của mình phiền toái thì làm sao bây giờ?

Khang Nhạn Thu cũng không phải ngốc, Lăng Thế Hiền mấy cân mấy lượng hẳn tự nhiên biết, có thể nói với Lăng Tiêu muốn bồi tội cho đại biểu huynh thì có thể tin sao? Lăng Tiêu quả nhiên thích hải tử họ Lăng cho nên mới bày ra biện pháp này, cái gì phụng dưỡng mấy ngày, không biết lúc nào còn có thể trở về, mà nếu Lăng Thế Hiền thay thế nhĩ tử của hắn mà không cố gắng bồi tội, Lăng Tiêu không tha người mình cũng không thể đi tìm, thật là tiền thối lưỡng nan. Tiểu súc sinh kia đúng là tìm được một nơi rất tốt! Khang Nhạn Thu vô pháp, chỉ phải cười nói: “Như thế cũng được, khó có được hải tử được Hầu gia dễ mất, chỉ sợ quấy rầy Hầu gia.”

Lăng Tiêu cười rộng lượng: “Đại nhân khách khí, nếu không có việc gì ta không tiện đại nhân.”

Khang Nhạn Thu vội vàng cáo lui.

Lăng Tiêu nhìn bóng dáng Khang Nhạn Thu cười lạnh, biết với ai dấu tâm nhãn không? Không ước lượng sức của mình mà chường mặt tới, là thứ gì.

Không bao lâu Chử Dịch Phong tìm tới, cười nói: “Vừa rồi cữu cữu sai người tặng nho đại tới, ta nếm thử khá tốt, chuyện ở đây giải quyết xong chưa?”

“Không sai biệt lắm” Lăng Tiêu nghĩ nghĩ: “Vừa đúng lúc, lúc này Phong Hành quân cũng đưa tấu chương đến đây, ta đi xem”

Hai người trở về tắm điện, Lăng Tiêu phê tấu chương, Chử Dịch Phong ngồi ở một bên vừa nhìn vừa lột quả nho, mình ăn một quả cho Lăng Tiêu ăn một quả không nghiêng không lệch.

“Lúc trở về ta phải có chút động tác.” Lăng Tiêu nuốt xuống thịt quả chua ngọt, tận lực đem lời nói của mình rõ ràng hơn một chút: “Chính là..... Có quan hệ đến thuế phú, ta gọi cách này là quán đình nhập mẫu.”

Chử Dịch Phong nhíu nhíu mày: “Quán đình..... Thế nào?”

Lăng Tiêu đem quả nho trong tay Chử Dịch Phong để xuống, nghiêm mặt nói: “Ta hiện tại nói với đệ là đại sự ta đã sớm lập kế hoạch, đệ phải tập trung nghe.”

Chử Dịch Phong lập tức nghiêm túc, ngồi thẳng gật gật đầu. Lăng Tiêu nhìn y làm ra bộ dáng đó chịu đựng không nổi đã bật cười trước, giờ tay lau nước quả nho ở khóe miệng Chử Dịch Phong, cười nói: “Đùa với đệ thôi, cũng không quan trọng như vậy, đệ nghe hiểu là được.”

Lăng Tiêu cười nói: “Ta muốn cải biến chế độ thuế má mà quán đình nhập mẫu là một cách nói, thật sự thực hành sẽ có hai biện pháp, một là đem thuế ruộng một châu huyện bình quân quán nhập lại, nguyên lai ứng nộp thuế ruộng bao nhiêu bạc, lại bình quân quán nhập bao nhiêu thuế đình, làm cách này thì thuế đất mọi người cùng nhau giao nộp. Một loại khác là đem thuế đình của một châu huyện bình quân quán nhập với diện tích đồng ruộng. Đã hiểu chưa?”

Lăng Tiêu nói rất chậm, Chử Dịch Phong cũng nghe thật sự cẩn thận, Chử Dịch Phong thậm chí đem những lời Lăng Tiêu nói ở trong đầu nhẩm lại mấy lần, sững sờ rồi thành thành thật thật lắc đầu: “Không có..... không hiểu.”

Lăng Tiêu nhăn nheo, lại nói: “Liền. .... Chính là, thuế phú hiện tại của chúng ta là. .... Nói trắng ra là tính thuế trên đầu người, mỗi gia mỗi hộ có mười người chờ đến sau khi thu hoạch thì phải giao nộp thuế cho mười người, có năm người phải giao nộp thuế cho năm người, mặc kệ là đại nhân hải tặc, một người thì phải giao thuế một người, hiểu không?”

Cái này Chử Dịch Phong nghe hiểu, gật gật đầu.

Lăng Tiêu cười, nói tiếp: “Cái này xem ra hợp lý, nhưng trong đó tệ đoan cực đại, người bình thường còn được, nhưng người nghèo thì khó khăn, thậm chí vì thiếu giao nộp thuế phú không dám sinh dưỡng nhiều hải tặc, để nghe thấy lạ, nhưng này đó đều là ta ở trên đường đi Bắc Phạt tận mắt nhìn thấy. Có người nhà nghèo rớt mồng tơi, mình chỉ có vài mẫu đất cằn, lại dân cư đông đảo, thu không bao nhiêu lương thực, giao thuế má còn thừa không nhiều lắm.”

Chử Dịch Phong gật đầu: “Ta tự nhiên tin huynh, huynh nói tiếp theo đi.”

“Ta muốn thực hành chính sách mới là quán đinh nhập mẫu, danh như ý nghĩa, không hề lấy dân cư làm đơn vị tính mà là lấy đồng ruộng làm đơn vị tính để nộp thuế.” Lăng Tiêu nghĩ nghĩ nói: “Nói cách khác, nguyên bản tới thôn này thu thuế, quan gia phải thống kê bốn thôn có bao nhiêu dân cư, mỗi người giao nộp bao nhiêu, cứ như vậy mà thu thuế. Nếu theo chính sách mới quan gia muốn thu thuế thì phải thống kê bốn thôn có bao nhiêu đồng ruộng, mỗi mẫu điền ứng với sẽ giao nộp thu nhập từ thuế bao nhiêu, như vậy mà tính tới.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu, lúc này đã hiểu.

Lăng Tiêu cười nói: “Cứ như vậy, đồng ruộng nhiều, thu hoạch nhiều, thì phải đóng thuế nhiều, hợp lý hơn.”

Chử Dịch Phong hoàn toàn minh bạch, cười nói: “Khá tốt, ta nghe là biết tốt hơn trước kia, tới khi đó huynh viết ra ta hạ án cứ như vậy mà làm đi.”

Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, nơi nào dễ dàng như vậy, lời này nói thật dễ nghe, bắt quá thật sự làm tất nhiên sẽ gian nan thật lớn. Đầu tiên phải ứng phó với giai cấp quan liêu mãnh liệt phản đối, nguyên bản bọn họ là có đặc quyền, thu thuế chỉ thu giới bình dân, bọn họ trên người có công danh tự nhiên không cần nộp thuế, nhưng nếu là chính sách thực hành xuống, bọn họ chẳng những phải nộp thuế, hơn nữa bởi vì danh nghĩa đất đai thôn trang đông đảo, chước thuế ngược lại so với bản nông nhiều hơn mấy lần. Ai cũng không phải ngốc tử, ngày thường nói dễ nghe cũng vô dụng, quan hệ tới lợi ích thiết thân của mình ai cũng tính kế rõ ràng.

Lăng Tiêu thấy Chử Dịch Phong vẻ mặt hưng phấn cũng không muốn hắt cho y bát nước lạnh, nói với Chử Dịch Phong cũng không còn gì nữa, cho y biết một chút là được, còn lại vẫn là việc của mình.

Chử Dịch Phong thấy Lăng Tiêu nói xong rồi, cầm lấy quả nho tới ăn, bổ sung năng lượng vì chuyện vừa rồi phí đầu óc. Chờ ăn xong một mâm quả nho Lăng Tiêu đã đem tẩu chương đưa đến phê xong. Chử Dịch Phong sát sát tay, đang muốn nói cái gì thì bên ngoài người hầu cận chạy vào, khom người nói: “Hoàng thượng, Hầu gia, Lăng tiểu công tử đã tỉnh, muốn cầu kiến.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Rốt cuộc đã tỉnh? Kêu vào đi, trăm còn chưa có cùng nó nói chuyện qua đâu.”

Không bao lâu người hầu nắm tay hải tặc đi vào, Lăng Thế Hiền mới bốn tuổi, cũng không minh bạch sao người trước mắt này ai cũng đều kêu y là “Hoàng thượng” có ý nghĩa gì, chỉ là hải tặc có tâm tư y lại, quy quy củ củ hành lễ với Chử Dịch Phong và Lăng Tiêu. Chử Dịch Phong cười cười kêu nó đứng dậy đến gần, xoa nhẹ đầu của nó nói: “Trên người của người bị thương có đỡ chưa? Còn đau phải không?”

Lăng Thế Hiền lắc lắc đầu, ngửa đầu nhìn Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Hồi. .... Hồi Hoàng thượng, không đau.”

Chử Dịch Phong kéo cánh tay nhỏ của nó rồi vén cổ tay áo lên, chỗ bị đánh vẫn còn xanh tím, mà tiểu hải tặc lại nói không đau, sao lại không đau chứ. Chử Dịch Phong không muốn vạch trần nó, chỉ nói: “Cho dù không đau cũng phải để cho ngự y đứng hạn bôi thuốc cho người, cho người uống được cũng phải uống.”

Lăng Thế Hiền ngoan ngoãn gật gật đầu: “Vâng.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Thật nghe lời, mỗi nghĩ đến cùng người nói vài câu thì người đã đến rồi, trăm đã phân phó ngày sau người không cần lại về phủ của cửu cửu nữa, mấy ngày này người ở nơi đây chờ trở lại Hoàng thành người đi đến ở phủ của Từ Quân Hầu.” Chử Dịch Phong nghiêng đầu nhìn Lăng Tiêu liếc mắt một cái, cười nói: “Chính là quý phủ của hân, Từ Quân Hầu Lăng Tiêu cùng người vốn là nhất tộc, người đến ở trong quý phủ của hân rất thỏa đáng.”

Đây là lần đầu tiên Lăng Thế Hiền nhìn thấy Lăng Tiêu, người trước rất đẹp, ít nhất là Lăng Thế Hiền chưa gặp qua người đẹp như thế, người cứu mình nói hân cùng mình là nhất tộc, không biết sao mình lại cảm thấy người trước mắt này một chút cũng không thân. ....

Lăng Thế Hiền không tự chủ được dựa vào trong lòng ngực Chử Dịch Phong, Lăng Tiêu rất có hứng thú khơi mào trường mi: “Ngày sau người đi về quý phủ của ta, quý phủ của ta không thể so với hành cung, nhưng khẳng định so với chỗ của cửu cửu người tốt hơn rất nhiều.” Làm trò trước mặt Chử Dịch Phong nên Lăng Tiêu cực lực biểu hiện ra thiện ý của mình, cười nói: “Bảo đảm người cảm y ngọc thực, tiền đồ như gấm.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Hải tặc mới bốn tuổi nó biết cái gì là tiền đồ như gấm? Người an tâm đi theo Từ Quân Hầu đi, quý phủ của hân chính là Thọ Khang Hầu phủ trong hoàng thành, nổi danh là gia đình lương thiện, sẽ không có người khi dễ người.”

Lăng Thế Hiền quay đầu sợ hãi nhìn Lăng Tiêu, vẫn là có chút sợ, nhẹn không được nói: “Con. .... không thể, đi theo người, đi quý phủ của người sao?”

Chữ Dịch Phong cười nói: “Quý phủ của ta? Ha ha..... quý phủ của ta không có tiện để người ở, người an tâm Lăng Tiêu đãi nhân cực hảo, người yên tâm đi.” Ở trong mắt Chữ Dịch Phong không có ai tốt hơn Lăng Tiêu, ôn nhu hồng hài tử kia vài câu. Lăng Thế Hiện vô pháp, trong mắt còn hàm chứa nước mắt, gật gật đầu, ẩn theo Chữ Dịch Phong phân phó quỳ xuống dập đầu với Lăng Tiêu xong lại bò dậy đến bên người Chữ Dịch Phong.

Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Thế Hiện cử chỉ đáng yêu, ôm lấy nó cười một lát, không giả vờ mỗi cử chỉ mỗi nụ cười của y hoàn toàn khác sâu ở trong mắt Lăng Thế Hiện khi đó.

Đây là ánh mặt trời đầu tiên của Lăng Thế Hiện trong giai đoạn thơ ấu đầy đen tối. Rất nhiều năm sau, Lăng Thế Hiện đã trưởng thành ở trong triều đình tung hoành chốn quan trường khi đó hẳn còn nhớ rõ, có một người như vậy: y không phải là Hoàng đế tốt, nhưng lại là một người tốt. Hình ảnh cứu hắn dưới những mũi tên của bọn hải đồng, đem hắn ứng ở trong ngực, âm áp đó vẫn luôn dừng lại ở trong trí nhớ, trở thành nguyên nhân hắn nguyện trung thành cả đời với y.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 105

Rất nhanh đã đến ngày hồi Hoàng thành, Chữ Dịch Phong vui chơi chưa thỏa mãn, nhưng ngày về đã sớm định ra, vô pháp chỉ phải trở về thành.

Lúc này Lăng Tiêu không dám để Chữ Dịch Phong một mình ở trong xe ngựa, vừa xuất phát đã bồi ở bên cạnh. Chữ Dịch Phong nhàm chán nghịch phá chọc cho Lăng Tiêu kể chuyện cười, Lăng Tiêu trong lòng vẫn luôn mưu hoa chuyện cải cách thu nhập từ thuế, nào có tâm tư kể chuyện cười cho y.

“Ngồi đằng hoàng.” Lăng Tiêu đem tráp điểm tâm đưa cho Chữ Dịch Phong: “Ăn một chút đi.”

Mới vừa dùng đồ ăn sáng, muốn ăn cũng ăn không nổi, Chữ Dịch Phong ngậm một khối điểm tâm nhìn thần sắc Lăng Tiêu, sau một lúc lâu cười nói: “Huynh còn đang suy nghĩ chuyện thu nhập từ thuế sao?”

Lăng Tiêu cười: “Việc này cũng nhìn ra được?”

“Ăn.” Chữ Dịch Phong đem điểm tâm nuốt xuống, lấy chung trà uống cạn: “Có gì huynh lại nói với ta, ta không hiểu nhiều lắm nhưng huynh nói nhiều lần thì ta sẽ nghĩ thông suốt.”

Lăng Tiêu phải điểm tâm rót trên vạt áo Chữ Dịch Phong, nói: “Không có gì nghĩ không thông, bất quá là có mấy chỗ còn chưa ổn thỏa, vừa đúng lúc ta hỏi đệ một chút, Hoàng đệ thứ mười của Thái tổ Hoàng thúc của đệ, Đôn thân vương người này như thế nào?”

“Thập hoàng thúc.....” Chữ Dịch Phong nỗ lực hồi ức, nói: “Ta biết chuyện thì Thập hoàng thúc đã ở đất phong, mỗi năm gặp qua một hai lần, ta cũng không biết quá rõ ràng. Nhưng Thập hoàng thúc thật sự là người tốt, ngày thường khiêm tốn, đối đãi với chúng ta đều thực tốt, mỗi lần hồi Hoàng thành đều cho chúng ta không ít đồ vật, gặp mặt lúc nào cũng vui vẻ, khuôn mặt không tự cao tự đại, luôn có vẻ mặt ôn hoà.”

Lăng Tiêu gật gật đầu: “Đôn thân vương vẫn luôn ở đất phong Đàm Tây, xử phạt cai quản không tồi, ta nghĩ..... vẫn là chờ trở về tìm một người hiểu biết hỏi một chút về người.”

“Huynh hỏi mẫu hậu là được.” Chữ Dịch Phong cười cười: “Đôn thân vương phi năm đó do mẫu hậu dẫn đến bãi kiến Hoàng gia gia, mấy năm nay mẫu hậu và Đôn thân vương phi giao hảo rất tốt, có gì huynh đi hỏi mẫu hậu, người biết tất nhiên nhiều hơn ta.”

“Cũng được, vốn dĩ chuyện cải cách thu nhập từ thuế phải nói với Di mẫu.” Lăng Tiêu cười cười: “Được rồi, niệm tình đệ có công chỉ cho ta một con đường sáng, nói, muốn nghe chuyện cười gì?”

Chữ Dịch Phong cười hắc hắc: “Kể chuyện từ từ, ta có thể nghe hiểu được.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Được kể chuyện dễ hiểu một chút.....”

Hai người ở trong xe ngựa đùa giỡn Lăng Tiêu kể chuyện dễ hiểu từng bước từng bước nói cho Chữ Dịch Phong nghe, cuối cùng lại là một chuyện thêm một chuyện. Chữ Dịch Phong cười đến chịu không nổi. Lăng Tiêu sợ bên ngoài nghe thấy được, ôm lấy Chữ Dịch Phong nhẹ giọng cười, hạ giọng nói: “Nói nhỏ..... đệ không sợ cười cười thấy được?”

“Ha ha.....” Chữ Dịch Phong nhăn đến bụng đau, cười cả người run run, Lăng Tiêu vô pháp, ôm Chữ Dịch Phong giúp cho y thuận khí, Chữ Dịch Phong sau một lúc lâu mới thở phào một hơi nằm ở trên giường, hồi tưởng lại những câu chuyện vừa rồi lại là một trận cười nhẹ.

Sau khi hồi cung hai người trước đi thỉnh an Thái hậu, biết hai người hôm nay trở về Thái hậu đã sớm chờ, thấy hai người khí sắc không tồi mới yên tâm,

cười nói: “Thấy các con sẵn được thú rừng ta cũng ăn một ít, thực không tồi.”

Chữ Dịch Phong cười cười: “Còn có vài loại đa thú, đã mang trở về mẫu hậu nhìn xem, nếu thích thì lưu lại làm vài thứ gì đó.”

Thái hậu mỉm cười đáp ứng.

Nói chuyện một hồi mới nhớ tới một chuyện, Thái hậu cười cười: “Tiêu nhi, cô tổ mẫu của con sắp tới ngày mừng thọ thần phải không?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Di mẫu có trí nhớ thật tốt còn bảy ngày.”

“Nhớ không lầm đây là sinh thần tám mươi tuổi, Di mẫu của ta tuổi trẻ thủ tiết, chăm sóc huynh đệ con cháu nhà chồng lớn lên, sau lại hồi Thọ Khang Hầu phủ ra thao trường cầm nội vụ mấy năm nay, thực không dễ dàng. .... Ta nghĩ, thừa dịp lúc sinh thần gia phong Di mẫu là nhất phẩm cáo mệnh.”

Thái hậu cười: “Ban danh mục gì thì các con tự mình nghĩ đi.”

Thi phu nhân vốn là là nhị phẩm cáo mệnh, hiện giờ gia phong nhất phẩm cáo mệnh tự nhiên là thiên đại ân điển, Lăng Tiêu vội vàng thế Thi phu nhân tạ ơn, Thái hậu không thêm để ý cười cười: “Giá trị cái gì đâu, người hiện giờ tuổi lớn, ở trong Hoàng thành cũng là tuổi già có đức, sớm được như thế.”

Lại nhân thoại vài câu, Chữ Dịch Phong đi xem tiểu Hoàng tử, Lăng Tiêu lưu lại cùng Thái hậu nói chuyện cái cách thu nhập từ thuế.

“Quán đình nhập mẫu?” Thái hậu tỉnh tề nghĩ những điều Lăng Tiêu vừa nói, sau một lúc lâu mới nói: “Cai trị nhân từ là cai trị nhân từ, bắt quá. .... Sợ thực hành thì không có dễ dàng như vậy.”

Chuyện này Lăng Tiêu đã sớm nghĩ tới, hẳn hiểu rõ các vương triều, từ Khang Hi để bắt đầu thi hành thu thuế theo quán đình nhập mẫu nhưng chân chính cả nước thực hành cũng phải đến thời Càn long, trong đó khó khăn thật lớn không khó tưởng tượng, nhưng việc này không làm Lăng Tiêu sợ hãi, đây chỉ là bước đầu tiên. Thanh triều dựa vào chính sách này có thể đem một trăm triệu dân cư tăng đến bốn trăm triệu, Lăng Tiêu cũng muốn dựa vào chính sách này làm khởi điểm để tăng dân cư, sẽ có đầy đủ của cải làm cơ sở mới có thể làm đại sự tiếp theo.

Lăng Tiêu gật đầu: “Di mẫu nói đúng cho nên con chuẩn bị dùng mười năm để hoàn thành, không vội trong nhất thời.”

Thái hậu vừa lòng nhìn Lăng Tiêu, về điểm này Lăng Tiêu vẫn luôn làm nằng vừa lòng, suy nghĩ chín chắn, không nhanh không vội.

Lăng Tiêu nhớ tới những lời trên xe Chữ Dịch Phong nói, bèn hỏi: “Còn có một chuyện, Di mẫu hiểu biết Đôn thân vương làm người như thế nào không?”

“Đôn thân vương?” Thái hậu không biết Lăng Tiêu vì sao đột nhiên lại nhắc đến người kia nhưng vẫn gật gật đầu: “Ta với Đôn thân vương phi có lui tới, đối với Đôn thân vương người này cũng biết một ít, đang êm đẹp hỏi chuyện này làm cái gì?”

Lăng Tiêu nói: “Ngày sau nói ra chính sách mới, trong triều đình tất nhiên có một phen tranh chấp, một khi xảy ra tranh chấp con sẽ đem dẫn chứng chính sách mới có lợi cho dân hay không có lợi, đến lúc đó. .... con muốn Đôn thân vương tự thỉnh ở đất phong Đàm Tây nhận thi hành chính sách mới một năm, sang năm thuế má ở đất phong Đàm Tây tất nhiên có một phen thay đổi, như thế mới có lực thúc đẩy để cả nước thi hành. Cho nên muốn hỏi Di mẫu một chút, Đôn thân vương người này gánh hay không gánh được chuyện đại sự như thế.”

Thái hậu nói: “Ta nói, nếu muốn trong đất phong của các Vương gia chọn một người. .... Xác thật là Đôn thân vương thích hợp nhất. ....” Thái hậu cân nhắc một lát, nói: “Như vậy, con đi gửi cho Đôn thân vương một phong thư, đem chính sách mới của con tỉnh tề nói rõ, xem ý tứ của hắn, ta sẽ thay cho con gửi cho Đôn thân vương phi một phong thư, để Đôn thân vương biết ta tán đồng, như vậy. .... Dựa vào tính tình của hắn đại để sẽ đáp ứng.”

“Như thế là tốt nhất.” Lăng Tiêu cười cười: “Vẫn là Di mẫu nghĩ chu đáo.”

Thái hậu lại nói: “Đừng nghĩ quá tốt Đôn thân vương đáp ứng rồi việc này cũng chưa đâu vào đâu cả, nói trắng ra là, chính sách này vừa ban ra đứng mũi chịu sào chính là người quyền quý, nếu lấy không làm ra chiến tích để bít miệng bọn họ vẫn là rất khó.”

Lăng Tiêu gật đầu cười: “Di mẫu sao biết con không làm ra chiến tích? Di mẫu cũng biết Bắc bộ mấy năm nay thuế phú lỗi lạc là bởi vì cái gì?”

Thái hậu sừng sốt, ngay sau đó cả kinh nói: “Con lại là. ....”

“Đúng vậy.” Lăng Tiêu trầm giọng nói: “Hoàng thượng khi còn là Anh vương cũng đã ở đất phong của mình thực hành từ đồng ruộng mà thu nhập thuế, cho nên lúc trước Hoàng thượng mới có thể điều động ba mươi vạn đại quân từ Bắc bộ nhập Hoàng thành, Di mẫu yên tâm chuyện quán đình nhập mẫu tuyệt không phải con nhất thời hứng khởi, tuyệt đối là chính sách có thể thi hành hữu hiệu có ích cho dân. Ngày đó ở Bắc bộ tiến hành chính sách mới cũng có không ít lời khuyên can từ đám người Lương Khâu Kiệt, hiện giờ thì như thế nào?”

Ngày đó chiến tích này có thể làm triều thần im miệng.

Thái hậu trong lòng khiếp sợ không thôi, sau một lúc lâu thở dài: “Ai cũng nói con đi một bước tính ba bước, ta còn không tin, chỉ cho rằng con tuổi tác như vậy sau có thể như bậc lão thành, bắt quá so với hài tử tầm thường thông minh hơn một chút, không nghĩ tới một bước lại đi được một vòng. .... Như thế rất tốt, con lệnh cho Lương Khâu Kiệt đem tình hình thuế má mấy năm nay sửa sang lại đưa đến Hoàng thành, ngày sau chờ đến khi Đôn thân vương có hồi âm thì ở trên triều đình nói ra.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Di mẫu nghĩ giống con, chính là như vậy mới tốt.”

Đang nói chuyện Chử Dịch Phong đã trở lại, Thái hậu lại giữ hai người ở Phụng Hoa cung dùng cơm trưa.

Cơm trưa xong Thái hậu giúp cho Lăng Tiêu thỉnh văn phòng tứ bảo ra viết cho Đôn thân vương phi một phong thư, trước nói vài câu việc nhà, sau nhắc tới việc Lăng Tiêu đưa ra chính sách mới, đem lập trường của mình nói ra, lời nói thâm mật, nói thẳng thành thực xin mời Đôn thân vương làm người đầu tiên ở đất phong thi hành chính sách mới sẽ có đủ loại chỗ tốt, cuối cùng nói: “Năm xưa Thái tổ nhiều lần tán thưởng Thọ Khang Hầu bày mưu lập kế bên trong, quyết thắng ngàn dặm bên ngoài, nay Lăng Vô Song là tiểu phượng hoàng không thua lão phượng hoàng, đệ muội hết thầy an tâm”

Lúc sau Lăng Tiêu trở về Thọ Khang Hầu phủ, vào phủ trước thỉnh an Lăng Hầu gia và Lăng Nho Học, chỉ nói hộ giá mấy ngày nay hết thầy bình an, lại nói đến chuyện Thái hậu muốn gia phong Thi phu nhân là nhất phẩm cáo mệnh, cả nhà nghe xong đều vui mừng. Lăng hầu gia cười cười: “Đây là ân tình của Thái hậu, nếu như thế, lần này cô thái thái sinh thân phải làm càng náo nhiệt mới được. Được rồi, nhiều ngày không trở về, đi xem cô tổ mẫu con đi, đem việc này nói cho bà làm bà cao hứng.” Lăng Tiêu vội vàng đáp ứng đi về phía sau.

Thi phu nhân nghe xong chuyện này tự nhiên là vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Kinh Ngọc nghe Lăng Tiêu nói Lăng Hầu gia muốn làm sinh thân thật lớn vội vàng đáp ứng, cười nói: “Phải nên như thế, phải cố gắng lo liệu một phen.”

“Vẫn là vất vả cho Đại tẩu.” Kinh Ngọc hiện tại bụng đã lớn, Lăng Tiêu quan tâm hỏi vài câu. Lại nói: “Sao không thấy Vân nhi? Hôm nay có khỏe không?”

Kinh Ngọc vội vàng cười nói: “Thực khỏe, lúc này nghỉ trưa còn chưa có thức dậy đâu, ta đây kêu bà vú ôm tới. ....”

“Không cần.” Lăng Tiêu nói: “Đệ hôm nay không trở về cung, trước sau gì cũng thấy được, tiểu hài tử đang vào thời điểm thân thể phát triển đừng đánh thức nó.” Nói đến tiểu hài tử Lăng Tiêu lúc này mới nhớ tới Lăng Thế Hiền, cười nói: “Cô tổ mẫu đã gặp được hài tử con mang về?”

Thi phu nhân gật đầu nói: “Ta đã thấy, đem người về đây lại không nói rõ ràng, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Lăng Tiêu đem chuyện Lăng Thế Hiền đại khái nói ra: “Con không thường ở nhà, vẫn là nhờ cô tổ mẫu cùng Đại tẩu vất vả quan tâm”

Thi phu nhân và Kinh Ngọc nghe xong bất giác đều chưa xốt, Thi phu nhân khẽ thở dài: “Đáng thương, nếu là Hoàng thượng để mất nhà chúng ta để chúng ta giáo dưỡng, sao có thể nói vất vả? Người được Hoàng thượng coi trọng không thể chậm trễ, Ngọc nhi, hết thầy chỉ phải ấn theo lệ giống như Vân nhi mới được.”

Kinh Ngọc gật đầu: “Vâng, trong chốc lát con gọi người đem Lê Hương viện thu thập, viện này rộng thoáng, lại dựa gần viện của con, hai tiểu nhân nhi ngày sau cũng thân thiết.”

Hiện giờ Kinh Ngọc làm việc càng thêm thỏa đáng chu đáo, Thi phu nhân vừa lòng gật gật đầu: “Người hầu hạ nha đầu bà tử cũng là con tự mình chọn đi, trăm triệu lần không thể bởi vì nó là người ngoài tới thì chậm trễ. Hoàng thượng coi trọng quý phủ chúng ta mới đưa đứa nhỏ này đưa tới, nếu giống như trước kia khi nó ở phủ của cửu cửu khinh nhục nó, có thể huỷ hoại hào ý của Hoàng thượng.”

Kinh Ngọc gật đầu: “Vâng, con sẽ chọn những người con yên tâm tin tưởng, ngày thường con lại để ý, tất nhiên sẽ không làm đứa nhỏ này bị khi dễ.”

Giao cho Thi phu nhân Lăng Tiêu không có cái gì không yên tâm, muốn nói hấn đối đứa nhỏ này có bao nhiêu yêu thương tất cả đều là vì Chử Dịch Phong nhưng sinh dưỡng tốt vẫn là cần thiết, vạn nhất Chử Dịch Phong có ngày nghĩ tới muốn gặp Lăng Thế Hiền, mình cần phải đưa đón một kim ngọc công tử mới tốt.

Kinh Ngọc thấy Lăng Tiêu cùng Thi phu nhân đối với hài tử đều thực để bụng, nói thêm mấy câu rồi vội đi ra ngoài tự mình liệu lý chuyện của Lăng Thế Hiền.

Kinh Ngọc dắt tay Lăng Thế Hiền vào Lê Hương viện, ôn nhu nói: “Về sau con ở nơi này, phía trước đó chính là Thềm Tương uyển, là chỗ ta ở, có việc hay không có việc gì cứ tới tìm ta, ta có một tiểu ca nhi nhỏ hơn con một tuổi, ngày sau con thấy cùng nhau chơi.”

Lăng Thế Hiền ngẩng đầu lên đối với Kinh Ngọc cười, Kinh Ngọc thấy đứa nhỏ không bao giờ cười lúc đầu còn khó hiểu, sau nghe Lăng Tiêu nói mới hiểu được, trong lòng càng thương đứa nhỏ này thân thể cơ khổ, hiện giờ thấy khuôn mặt tươi cười của nó trong lòng càng thương tiếc, cười nói: “Hài tử ngoan, đi vào đây. ....”

Kinh Ngọc dẫn Lăng Thế Hiền ở Lê Hương viện dạo qua một vòng, cười nói: “Trước không thân cũng không có việc gì, ngày sau tự nhiên sẽ quen thuộc, ngày thường không có việc gì có thể đi dạo, quý phủ chúng ta quy củ không lớn, chỉ là. .... sau viện này của con là Lạc Mai Cư không được đi đến đó, cái này ta đã sớm phân phó bà tử đi theo con, trong lòng con biết là được.” Lạc Mai Cư hiện giờ là Lăng Y đang ở, nhắc tới Lăng Y thì trong mắt Kinh Ngọc tối sầm lại, ngày sau đó cười nói: “Chỗ này con nên nhớ kỹ, ngày sau muốn ăn cái gì muốn chơi cái gì đều nói cùng ta, không cần ngại.”

Lăng Thế Hiền tuổi còn nhỏ đã hưởng qua nhân gian ấm lạnh, tự nhiên biết người trước mắt là có ý tốt, ngoan ngoãn nói cảm tạ, Kinh Ngọc cười cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ của nó nói: “Còn tuổi nhỏ lại hiểu chuyện như vậy.”

Kinh Ngọc lại kêu nha đầu bà tử hầu hạ Lăng Thế Hiền tới giáo huấn trong chốc lát, nhắc là do Lăng Tiêu mang về, không cần nhiều lời cũng không ai dám chậm trễ, lại bảo hạ nhân xưng hô “Hiền thiếu gia” là được rồi.

Từ đây Lăng Thế Hiền chính thức vào ở trong Thọ Khang Hầu phủ.

Chương 106: Chương 106

Lãng Tiêu trở về Thọ Khang Hầu phủ ở một đêm, Chử Dịch Phong một mình ở Thừa Càn Cung không hề chịu một chút nào, lăn lộn đến canh ba mới lưng tung ngủ.

Hôm sau Lãng Tiêu đúng hạn vào triều sớm, tan triều hai người trở về Thừa Càn Cung, Lãng Tiêu cho người đi ra ngoài, cười xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong: “Khiến cho đệ mất ngủ đêm nay rồi, nhìn xem. .... Không tiền đồ.”

Chử Dịch Phong có chút thẹn thùng cười, còn muốn mạnh miệng: “Không có, tối hôm qua ta ngủ khá tốt.”

“Lừa ai đâu?” Lãng Tiêu cười cười: “Lúc lâm triều không phải đòi mắt đệ nhìn ta không rời đi sao? Muốn nhìn thì nhìn, hiện tại nhìn cho đủ đi.”

Chử Dịch Phong bị Lãng Tiêu trêu ghẹo sắc mặt đỏ lên, nói: “Người trong nhà đều tốt? Thi phu nhân nghe được gia phong nhất phẩm cáo mệnh chắc rất cao hứng?”

“Cao hứng, người trong nhà đều tốt.” Lãng Tiêu nghĩ nghĩ cười nói: “Tiểu đáng thương kia của đệ hiện ở tại Lê Hương viện, viện đó không tồi, thu thập thực tình hảo, hiện tại ăn mặc chi phí đều là ẩn theo lệ của chất nhĩ, lại có Đại tẩu ta chăm sóc thực thỏa đáng, chờ thêm hai năm nữa nó sáu tuổi ta lại đưa nó đi tư thực trong tộc.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Ta biết tâm của huynh tốt, ta yên tâm, đúng rồi, vừa rồi lúc lâm triều sao không đề cập tới chuyện cải cách thuế má?”

“Không vội.” Có lẽ bây giờ Đôn thân vương vẫn còn chưa nhận được thư tin đâu, cũng phải chờ Đôn thân vương có hồi âm mới được. Lãng Tiêu không muốn cùng Chử Dịch Phong nói chuyện này, không làm cho y mệt đầu óc, nói: “Đêm qua có sương, ngủ có lạnh không?”

Chử Dịch Phong cả ngày không gặp Lãng Tiêu, nghe được lời này trong lòng liền ấm áp, giọng điệu bất giác hạ xuống: “Có sương xuống? Ta chưa bao giờ thấy lạnh như vậy, ban đêm nằm trong ổ chăn cũng rất lạnh...”

“Đây là làm nũng sao?” Lãng Tiêu cười cười từ phía sau ôm Chử Dịch Phong: “Hôm nay buổi tối cùng nhau ngủ, ta cho đệ ấm áp.....”

Đã tới ngày sinh thần của Thi phu nhân, Thọ Khang Hầu phủ làm ba ngày tiệc mừng thọ, náo nhiệt phi thường. Kinh Ngọc một mình ở bên trong trông nom, Lãng Trĩ cũng dọn về phủ giúp đỡ thu xếp, hai hài tử quá nhỏ, Thi Trà Thành dứt khoát cho vài nhũ mẫu đi theo hầu hạ, Thi phu nhân tuổi già thấy nhiều hài tử như vậy trong lòng tất nhiên là thoải mái. Lãng Hầu gia mấy ngày gần đây tâm tình cũng không tồi, mỗi ngày ôm Vân nhi đi luyện chữ, thẳng tới khi sắc trời về chiều Lãng Hầu gia mới vui vẻ trở về.

“Đây là hài tử ca ca đem về sao?” Lãng Trĩ cười cười: “Con gọi ta là cô cô được rồi, đến gần chút ta nhìn xem. ....”

Lãng Trĩ từ Thi phu nhân nghe nói lai lịch của hài tử này, nàng xưa nay là người mềm lòng, hiện giờ lại làm mẫu thân sao chịu nỗi chuyện đau lòng này, lôi kéo Lãng Thế Hiện nựng nịu trong chốc lát, cười nói: “Chính là một hài tử ngoan, chỉ là gầy yếu một chút, ta nhìn còn không bằng Vân nhi chắc nịch này đâu, không được, ngày sau phải ăn nhiều thêm một ít, nghe không?”

Lãng Thế Hiện cười đáp ứng: “Tạ cô cô quan tâm.”

“Đúng là nên như vậy, rất có lễ phép.” Kinh Ngọc cười cười: “Ngày sau năm rộng tháng dài, không thể cứ như vậy, cô cô cũng không phải ngoại nhân, vẫn thường lui tới.”

Lãng Trĩ cười cười, sai người đem biểu lễ cảm tới cho Lãng Thế Hiện, Lãng Thế Hiện tạ ơn, trên án nha đầu bụng tới lấy cái tiểu khóa vàng thưởng thức, rất ngày thơ chất phác. Lãng Trĩ cười cười tự mình đeo lên cho nó, hỏi Kinh Ngọc nói: “Hiện giờ Hiện nhi ở trong viện nào?”

“Ở Lê Hương viện.” Kinh Ngọc cười: “Nơi này vốn là lão cô nãi nãi cấp Vân nhi ở khi nó lớn vì cách gần chỗ tỷ ở, tỷ nói với cô tổ mẫu, hiện giờ Hiện nhi còn nhỏ, trước cứ ở đó cũng không sao.”

“Lê Hương viện. ....” Lãng Trĩ nhẹ nhấp một ngụm trà, nói: “Lê Hương viện cũng được, chờ khi Hiện nhi lớn hơn thì dọn đi.”

Kinh Ngọc biết tâm tư Lãng Trĩ thấy trong phòng cũng không có người khác chỉ có Lãng Thế Hiện dựa vào Lãng Trĩ cầm tiểu khóa vàng chơi cũng không thêm đề ý, nói thẳng: “Không có việc gì, muội không biết, Hiện nhi rất quý cù, cũng không chạy loạn, không đi đến nơi đó.....”

Khi nói thanh âm nhỏ dần rồi thở dài: “Hiện giờ Y nha đầu sống cũng rất quy củ, mỗi ngày sớm chiều bảo nha đầu đi tìm cô tổ mẫu thỉnh an, nếu cô tổ mẫu muốn gặp nàng khi đó nàng mới ra ngoài một chuyến, ngày thường cũng không hề bước ra chỉ đi theo các ma ma học thêu thùa may vá, thực an

phận. Lần trước thái gia còn nói, nếu một hai năm vẫn an phận như vậy sẽ tìm kiếm một gia tướng cho nàng, tóm lại tuổi tác không còn trẻ giữ ở khuê phòng như vậy cũng không tốt.”

Lăng Trĩ không có ý kiến, nói: “Vây nghe theo gia gia, qua một hai năm rồi nói sau, Đại tỷ tỷ ngày đó làm chuyện không đúng, đó là mạng người nha.....” Lăng Trĩ thanh âm chậm lại: “Ta mỗi khi nhớ tới rất sợ hãi, cho nên tỷ cần thận vẫn tốt hơn. Hiện giờ thân mình càng thêm trọng, an tâm dưỡng thai nhi đi.”

Kính Ngọc cũng đã làm mẫu thân, tự nhiên biết, gật đầu nói: “Muội yên tâm.”

Lăng Trĩ cúi đầu thấy Lăng Thế Hiền chớp đôi mắt bình tĩnh nhìn mình, cười nói: “Hiền nhi đi tìm Vân nhi chơi đi, chúng ta người lớn nói chuyện con nghe không hiểu được.”

Lăng Thế Hiền cười cười đi ra, Lăng Trĩ quay đầu lại cùng Kính Ngọc nói nói mấy câu, dặn dò nàng lưu ý thân mình.

Tới ngày lễ chính Lăng Tiêu từ trong cung tự mình phụng chiếu thư mà đến, mang tặng lễ là Bàn Long ngọc thạch trục, tơ vàng mặt gấm, tôn quý phi thường.

Thi phu nhân đại thọ tám mươi, lại được một phần vinh quang lớn như vậy, vui mừng không cần phải nói. Lăng Tiêu là cháu đích tôn đoàn chính lạy mừng thọ Thi phu nhân. Lăng Tiêu hiện giờ thân là Từ Quân Hầu, làm nhiều trò như vậy mọi người xung quanh cũng kính cần làm theo. Thi phu nhân càng cảm thấy hân diện, nhìn xem, còn không phải hài tử ta dưỡng thành sao?

Các cáo mệnh, sắc mệnh phu nhân khen tặng Thi phu nhân không đề cập tới, Thi phu nhân cười cười: “Tốt, các thái thái, các tiểu thư là người quen biết không cần giữ lễ tiết, chúng ta thân mật ngồi xuống đi.” Đều là nữ quyền, Lăng Tiêu không tiện ngồi lâu ở chơi một lát liền đi phía trước, bên trong như cũ là Lăng Trĩ cùng Kính Ngọc thu xếp.

Lăng Tiêu đi phía trước kính một vòng rượu, nghĩ muốn trở về viện đi thay quần áo, mới vừa đi đến hành lang, Bích Hà bước nhanh đuổi theo vội vã lôi kéo Lăng Tiêu thì thầm vài câu, sắc mặt Lăng Tiêu khẽ biến: cười lạnh nói: “Ta biết nàng ta không an phận như vậy rồi, không có việc gì, tìm người theo dõi nàng, không cần rút dây động rừng, ta một lát sẽ đi qua, hôm nay là ngày lành của cô thái thái, không thể nháo lớn.”

Bích Hà gật gật đầu: “Thiếu gia yên tâm đi, có người theo dõi rồi, nô tỳ cũng sợ để người ngoài biết.....”

Lăng Tiêu nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa ngọc bội bên hông không biết nhớ tới cái gì kêu Bích Hà lại nói nói mấy câu, Bích Hà sắc mặt khẽ biến, gật gật đầu: “Vâng, nô tỳ tự mình đi, tất nhiên không cho người thấy.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Cần thận một chút.”

Ở trong Lạc Mai Cư, Lăng Y nhìn Hạ Lan khiếp sợ không thôi cười khê: “Di nương đây là làm sao vậy? Dọa thành như vậy.”

“Cô nãi nãi!” Hạ Lan sợ tới mức muốn khóc ra: “Con đây là muốn làm cái gì? Ta cầu bao nhiêu lần, cuối cùng được thái gia một câu chắc chắn, sang năm sẽ tìm cho con một gia đình tốt hiện tại gây chuyện không phải là xong hết rồi sao?”

Lăng Y cười lạnh: “Di nương không khỏi quá tin người, muốn tìm chỗ gả con? Có khả năng tìm một nhà giống Lăng Trĩ không?”

Hạ Lan bắt đắc dĩ câm miệng không nói, tất nhiên là so ra kém hơn, Lăng Y đã một lần xuất giá, sau lại còn đem Từ phủ nháo đến cả nhà không yên, chuyện này cả Hoàng thành đều biết, vọng tộc nhân gia còn muốn cưới dâu như nàng, bất quá hiện giờ dựa vào Lăng gia thế thịnh, tìm cái gia đình bình thường là tốt rồi.”

Lăng Y thấy Hạ Lan không nói lời nào cười nói: “Di nương cũng biết rốt cuộc con gả không được chỗ tốt, hiện giờ chi bằng con cứ làm như vậy thân không biết quý không hay liệu lý cô tổ mẫu và Lăng Trĩ, nếu không làm như vậy, có mấy người đó che ở đằng trước chúng ta rốt cuộc chiếm không được gì. Hiện giờ nếu có thể đem bọn họ trừ bỏ thành công cũng có thể làm mọi người quên bọn họ, chúng ta cũng có thể sống tốt hơn.”

Hạ Lan bị Lăng Y làm sợ tới mức tâm trí không bình tĩnh được, vội la lên: “Cái chỗ nào tốt? Con vừa rồi dùng độc được, người khác chẳng phải sẽ phát giác?”

“Con đã sớm mưu tính rồi.” Lăng Y này sinh ác độc cười, những ngày gần đây nàng thu liễm, nỗ lực được Thi phu nhân cho một chút hảo cảm, cũng là vì ngày hôm nay: “Con thấy đã nhiều ngày đầu bếp vội không dọn xếp, phòng bếp lớn đã đem thớt ra bên ngoài, nhân thủ hỗn loạn, vừa rồi con mang theo độc được, đã đem độc được hạ rồi.”

Hạ Lan lắc đầu tức giận: “Không thỏa đáng, con không nên tự mình đi, vạn nhất để người nhìn thấy thì như thế nào? Lại nói con hạ được gì? Nếu là độc được thì tất cả mọi người sẽ chết hết?”

Hôm nay con thật là điên rồi!”

Lăng Y cười lạnh: “Tất nhiên là con tự mình đi, con đã nhìn ra, trong phủ này đều là tai mắt của Lăng Tiêu, Di nương xem những người đó ngày thường ở trước mặt lấy lòng, ai biết có phải là người của hắn hay không? Cho nên lần này cần cẩn thận, dù thế nào cũng phải tự mình ra tay mới yên tâm được. Lại nói Di nương xem con ăn mặc thành như vậy, ai nhìn ra được?”

Hạ Lan nhìn Lăng Y hôm nay một thân xiêm y tầm thường, bỏ hết châu ngọc, không trang điểm, tóc chải hai búi hai bên, thoát nhìn thật giống như một

nha hoàn. Nhưng cũng không yên tâm “Đầu bếp người đến người đi, sao đem độc được bỏ vào được?”

Lăng Y trào phúng cười, nhẹ giọng nói: “Con thừa dịp bọn họ rối ren trà trộn vào, đem được thoa ở trong chén, không nhìn kỹ không phát giác được, lại nói đầu bếp này nổi danh với món canh hộp với khẩu vị của mỗi người nên rất cẩn thận phía dưới mỗi chén canh đều có thể bài của từng người sao có thể bỏ lộn độc làm chết người? Con chính là muốn cho hi sự này biến tang sự.....con vốn dĩ chỉ nghĩ hại cô tổ mẫu cùng Lăng Trĩ, nhưng vừa rồi..... Thế nhưng cũng cho con thấy Lăng Tiêu, con đem độc được còn dư lại thoa vào trong chén của hắn, từ từ mà hưởng thụ đi.....”

“Sao con cũng hạ độc hắn?” Hạ Lan trong chốc lát đã bị Lăng Y làm sợ tới mất hồn, vội la lên: “Hiện giờ hắn là Hầu gia cao quý, Thi phu nhân cùng Lăng Trĩ xảy ra chuyện còn nói được, nếu là Lăng Tiêu xảy ra chuyện triều đình há có không tra? Đến lúc đó con cho rằng có thể trốn đi đâu?”

“Tránh không khỏi thì đã làm sao?” Lăng Y lạnh giọng trách mắng: “Có thể độc chết hắn, nếu lấy mạng con bồi thường thì có làm sao? Lại nói..... Lại nói bọn họ cũng chỉ có thể hoài nghi con, không có chứng cứ, ai cũng không thể vu hãm con.....”

Hạ Lan muốn đi đem những cái chén đã hạ độc được đổi lại nhưng lại sợ mình vừa đi sẽ bị bại lộ, trong lòng cũng muốn cho ba người này chết, do dự một lúc lâu. Lăng Y sớm ở Từ phủ đã dùng biện pháp này hại hai người, trong lòng thật ra không sợ hãi, nhìn Hạ Lan như vậy cười lạnh nói: “Đi nương nếu thực sự có gan, hiện tại đi đứng trước ngăn lại, thuận tiện cũng đem con tổ giá, nếu là không có cái lá gan này thì thành thành thật thật ngồi xuống, giúp ta đốt hết mấy thứ này đi.”

Hạ Lan vô pháp, tiến lên giúp đỡ Lăng Y đem tóc thả ra, gói gọn xiêm y lại dự định trong chốc lát sẽ đem đốt, lại đi chải đầu lại cho Lăng Y, trong lòng lo lắng chuyện hôm nay vẫn nhìn không được nhắc mãi: “Con có biết hay không? Ta nghe người ta nói..... Lăng Tiêu năm trước đi theo Hoàng thượng, khi đó Hoàng thượng vẫn là Anh vương gia..... Cùng đi Bắc bộ, cùng ở trong Anh vương phủ? Ai cũng nói Lăng Tiêu khi đó cũng đã hầu hạ giường chiếu cho Hoàng thượng, hiện giờ lại trợ giúp Hoàng thượng đăng ngôi vị Hoàng đế, nếu Lăng Tiêu chết, trong cung Hoàng thượng sao có thể bỏ qua?”

“Không bỏ qua thì phải làm sao?” Lăng Y lấy một hộp phấn tơi, lấy bông chấm một ít phấn thoa lên mặt, cười nhạt: “Nói tới chuyện này lại làm người ta cười chết, đường đường là một thiếu gia Hầu phủ, dựa vào khuôn mặt bò lên long sàng Hoàng thượng, được một chút vinh quang toàn gia còn cao hứng như vậy, không cảm thấy e ngại..... con nói Hoàng đế cũng là một hôn quân, hậu cung ba ngàn không thích, cổ tình thích một nam nhân..... Hừ, cũng đúng, trước kia lúc y còn là Anh vương gia, ai cũng nói đó một ngọc tử sao? Mà có vấn đề mới có thể coi trọng một nam nhân.....”

Lăng Y sợ người nghe thấy chuyện bí mật đã sớm đem người đuổi đi, phòng trong chỉ có nàng cùng Hạ Lan còn thấp giọng chửi Chử Dịch Phong không rõ thị phi, bên ngoài bình phong Lăng Thế Hiền chậm rãi nắm chặt bàn tay nhỏ của nó.....

Phía trước ở đại sảnh Lăng Tiêu

ở bên cạnh Lăng Hầu gia cúi đầu nhìn, Bích Hà từ phía sau đến gần Lăng Tiêu bên tai nhỏ giọng nói: “Thiếu gia..... phòng bếp nhỏ trong chốc lát chuẩn bị đem canh lên.”

“Ấn.....” Lăng Tiêu ngậm cười nghe tiểu hoa đán y y nha nha ca hát, cười nói: “Vay đem lên lầu hai để các thái thái các tiểu thư dùng trước đi.”

Bích Hà gật gật đầu, thấy không có người lưu ý lại thấp giọng nói: “Lạc Mai Cư bên kia.....”

“Giống nhau đưa qua đi.” Lăng Tiêu ngồi sít vào trong, thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày lành của Cô thái thái, tay chân lạnh lẽo chút, đừng làm mất hứng.” Bích Hà gật gật đầu, lui xuống.

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, cho rằng đây là Từ phủ sao? Hạ độc, một nàng nghĩ ra được. Cứ làm đi, ai đào hố ai chôn, thích độc được một hơi ăn một mình cho đủ.

Phòng bếp lớn bên kia canh đã làm ra tất nhiên là không thể dùng, Bích Hà nghe theo Lăng Tiêu phân phó, bảo phòng bếp nhỏ vội vàng làm món canh, chỉ là bên này không có bò độc được, Bích Hà vội vàng mang theo mấy cái nha đầu tới phòng bếp lớn lấy canh có độc.

“Cẩn thận một chút,” Bích Hà một bên giả ý nói với các tiểu nha đầu một bên đem những người còn lại trong phòng bếp đuổi đi ra ngoài, thừa dịp cái này vội vàng đi đến hộp đồ ăn kia tìm được hộp đồ ăn của Lăng Y và Lăng Trĩ, mở ra đem chén canh bên trong thay đổi.

Đem chuyện này chuẩn bị xong Bích Hà lại đem hộp đồ ăn để vào chỗ cũ, đã yên lòng, trong chốc lát canh của Lăng Trĩ canh từ phòng bếp nhỏ đưa lên vô luận như thế nào cũng không có chuyện gì xảy ra, bên này Lăng Y mặc kệ là ở trong chén Lăng Trĩ dụng tay chân gì thì cũng chỉ có nàng hưởng dụng.

Bích Hà mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người đang muốn đi ra ngoài liền thấy Lăng Thế Hiền thở hổn hển chạy vào.

Bích Hà hoảng sợ, cố gắng bình tĩnh một chút, cười nói: “Hiện nhi sao lại tới nơi này? Ma ma đi theo thiếu gia đâu?”

Lăng Thế Hiền như là không nghe thấy chạy tới vội la lên: “Chén..... chén canh.....”

Bích Hà trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng che miệng Lăng Thế Hiền, thấp giọng nói: “Tiểu..... thiếu gia đã biết?” Chỉ là một hài tử năm tuổi nó hiểu được cái gì?

Lăng Thế Hiền sốt ruột đem chén lấy ra bị Bích Hà ngăn lại, Lăng Thế Hiền nói không rõ, chỉ là muốn cầm chén lấy ra, Bích Hà biết tất nhiên nó từ đâu nghe thấy được, sợ nó ồn ào vội vàng cầm một đĩa trái cây đi ra ngoài, còn giả ý cười nói: “Hiện nhi đi lạc phải không? Nơi này cũng không phải là chỗ của hài tử, nô tỳ dẫn tiểu thiếu gia đi ăn chút gì, không thể để bụng đói ăn trái cây, sẽ làm tổn thương dạ dày.”

Lăng Thế Hiền mặt mũi trắng bệch, mồ hôi nhỏ giọt, liên tiếp gào, bên ngoài các bà tử chỉ cho rằng nó muốn ăn trái cây, cũng không thèm để ý.

Bích Hà ôm Lăng Thế Hiền, quay đầu lại nói với các đầu bếp các bà tử: “Các đại nương đều dùng điểm tâm đi, phía trước cơm canh đã xong chưa, nhanh lên đem thức ăn đưa cho thiếu gia tiểu thư đi, chúng ta từ bây giờ dần bắt đầu bận rộn, phải làm nhanh chúng ta chịu đói được chứ các thiếu gia các tiểu thư chịu không nổi.”

Trong phòng bếp bà tử vội vàng sát sát tay nghênh lại cười lạnh: “Thật sự là mới vừa làm xong, chỉ còn có Lạc Mai Cur và Lê Hương viện còn chưa có đưa thức ăn qua các cô nương này lập tức cũng đưa đi qua, trong chốc lát là có.”

Bích Hà gật đầu: “Nơi này có hai chủ tử chức phận không cao các người chậm trễ trong chốc lát cũng là bình thường, mau chút đi.”

Các bà tử vội vàng đáp ứng, Bích Hà lúc này mới ôm Lăng Thế Hiền đi ra ngoài. Chỉ là Lăng Thế Hiền còn liên tiếp quay đầu nhìn lại hộp đồ ăn bên kia, ở trong lòng ngực Bích Hà đã đập lung tung, lớn tiếng ồn ào.....

Các bà tử thấy hai người đi rồi vội vàng cho người đem cơm nước cho Lê Hương viện và Lạc Mai Cur, dùng hộp đồ ăn đựng đầy thức ăn không ngừng vội vàng đem đi.

Lạc Mai Cur bên này Lăng Y đổi xong y phục chải lại tóc, thấy cơm canh đưa tới nói với Hạ Lan: “Di nương ở chỗ này ăn đi, con một người ăn cũng không thú vị.” Hạ Lan tự nhiên cũng muốn cùng Lăng Y chờ tin tức phía trước nghe vội vàng đồng ý tới.....

Phía trước náo nhiệt dần qua, không ít người tuổi già chịu không được cả ngày lẫn lộn nên cáo từ, Lăng Tiêu và Lăng Hiền ở phía trước đưa tiễn. Bên trong có chuyện rồi ren một quần gia nương tử chạy tới phía trước tìm Lăng Tiêu không dám đến gần chỉ ở phía sau sốt ruột, vừa lúc làm cho Lăng Tiêu thấy. Lăng Tiêu biết chuyện bên trong đã xong, để Lăng Hiền xã giao, mình chuyển qua đại đường đi vào bên trong, nói: “Làm sao vậy? Có việc sao không tìm Đại nãi nãi đi?”

Tức phụ kia sắc mặt đều trắng, âm điệu cũng thay đổi, run thanh nói: “Vừa rồi..... vừa rồi, bà tử ở Lạc Mai Cur sợ tới mức chạy tới nói..... Đại tiểu thư, còn có, còn có Hạ bà cô, chết ở trong phòng.....”

“Đã chết.....” Lăng Tiêu trầm ngâm, nhắm mắt, hạ giọng nói: “Nói nhỏ một chút! Ta đã biết, hiện giờ là ngày lành của Cô thái thái không thể nháo để mọi người đều biết, người hiện tại tìm mấy bà tử đi vào đem..... Đem hai nàng thu thập gọn gàng, Lạc Mai Cur một người cũng không thả ra, chính người canh giữ không được cho người biết.”

Tức phụ kia cổ trắn tỉnh tâm tỉnh, run thanh nói: “Không..... không nói cho lão gia thái gia sao?”

“Đều để ta đi nói đi.” Lăng Tiêu bảo tức phụ này đi trước: “Tất nhiên việc này không liên quan đến người, mau đi!” Tức phụ kia vội vàng hành lễ rồi đi.

Đã chết..... Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, còn nghĩ các nàng sống lâu thêm mấy ngày, thế nào lại tự lấy dao đâm mình?

Hạ Lan, Lăng Y, trên đường đến hoàng tuyền dừng cảm thấy oan đến hoảng, các người ăn độc được của mình, trên Diêm La Điện kêu oan cũng không liên quan đến ta, sẽ có oan hồn đòi mạng các người, kiếp này thiếu nhiều nợ chết cũng khó yên.....

Lăng Tiêu sai người kêu Bích Hà tới, đi đến chỗ hành lang vắng vẻ thấp giọng nói: “Vừa rồi làm rất nhanh nhẹn?”

Bích Hà vô pháp, khom người đem chuyện vừa rồi ở phòng bếp lớn nói ra hết, nhỏ giọng nói: “Hiền nhi..... tất nhiên là không hiểu hết, nó nhỏ như vậy có thể hiểu được chuyện này? Chỉ là..... nô tỳ không biện pháp, đem người ôm đến trong viện của người đóng cửa lại trước đã rồi tính sau.”

“Hiền nhi.....” Lăng Tiêu gật đầu: “Không có việc gì, bên ngoài có người hỏi ta thì nói ta hôm nay uống nhiều quá, muốn nghỉ một lát, ta đi trước xem nó.”

Bích Hà gật đầu: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 107

Lăng Tiêu bảo Bích Hà đi nhìn Lăng Thế Hiền, mình đi vào bên trong tìm lão Hầu gia.

“Chính là như vậy, con cũng mới vừa nghe nói, nghĩ hôm nay là ngày lành của cô tổ mẫu không dám lộ ra, chỉ cho người đem nha hoàn bà tử tất cả đều nhốt lại.” Lăng Tiêu về mặt bình tĩnh: “Muốn hỏi ý của gia gia hiện tại công khai hay là chờ..... chờ qua nhiều ngày.”

Lăng Hầu gia vẫn luôn bình tĩnh nhìn mặt Lăng Tiêu, không thể không nói mới vừa nghe Hạ Lan và Lăng Y xảy ra chuyện phản ứng đầu tiên của lão cho là Lăng Tiêu động tay, nhưng Lăng Tiêu quá bình tĩnh, bình tĩnh không giống như là mới giết người.

Lăng Tiêu hiện giờ trên tay đã sớm dính đầy huyết, người ngoài nhìn không ra cũng bình thường, nhưng Lăng Tiêu muốn động thủ cũng sẽ không chọn hôm nay. Lăng Tiêu đối với Thi phu nhân rất hiếu tâm làm lão Hầu gia cũng an tâm, thở dài nói: “Thế nhưng cũng đã chết..... Có biết là chết như thế nào không?”

“Con còn chưa có kịp đi xem, quân sự tức phụ nói là trúng độc, chỉ là nhà cao cửa rộng, độc này lại từ đâu tới? Việc này điều tra cũng không khó, trong viện một chỗ cũng không được di chuyển, tra là có thể biết.” Lăng Tiêu nhìn sắc mặt lão Hầu nói: “Con cũng nghĩ để cô tỏ mẫu biết sẽ không tốt, cho nên xin chủ ý của gia gia.”

Lão Hầu gia nghĩ một lúc lâu mới nói: “Không thể nháo ra, không để người ta nói phủ chúng ta việc hiếu và hi cùng nhau đến, không cần nói với mọi người trong nhà, chờ đến khi đại thọ xong xuôi, ta sẽ cho phụ thân con một công đạo.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Như vậy cũng tốt, chỉ là Lạc Mai Cư bên kia.....”

“Phải người thu thập một chút đi, nên thay đổi xiêm y, con đi tìm hai quan tài, nhanh chóng sắp xếp vài thứ cho đám tang..... Trong phòng con đi nhìn xem để biết đại khái là chết như thế nào.”

Lăng Tiêu trên mặt có chút khó khăn: “Gia gia..... là một thứ mẫu, và một thứ muội, con sợ lập tức liệm là không thích hợp, chờ việc này xong rồi sợ là phụ thân cũng sẽ nghi ngờ con. Nói thực lòng con xác thật mong các nàng chết mới hả dạ, chỉ là hôm nay việc này con thật sự không biết, hiện giờ con qua bên kia nhìn, biết thì nói con đi thu xếp, không biết thì nói con đi hủy thi diệt tích, gia gia phải tìm người khác đi mới được.”

Lão Hầu gia gật gù đầu: “Thôi, đi kêu Lăng Hiên đến đây đi.”

Khóe miệng Lăng Tiêu âm thầm gợi lên, hẳn biết lão Hầu gia sẽ kêu Lăng Hiên tới.

Lão Hầu gia vì tránh cho Lăng Tiêu không bị nghi ngờ, chỉ nói với Lăng Hiên là quân sự báo với mình Lạc Mai Cư xảy ra chuyện, Lăng Hiên nghe xong choáng váng, sau một lúc lâu mới oa một tiếng khóc ra. Lão Hầu gia vô pháp, khuyên giải an ủi một hồi lâu, Lăng Hiên khóc nửa canh giờ lúc này mới nín, lão Hầu gia khuyên nhủ: “Được rồi, ta biết trong lòng con khó chịu, bất quá việc này không thể lộ ra, ta không cho người động đến một cọng cỏ ngọn cây của Lạc Mai Cư, con đi xem xét một phen, rốt cuộc là chuyện như thế nào, như vậy trong lòng con kiên định, ta cũng an tâm.”

“Vâng.....” Lăng Hiên khóc nói: “Con đây liền đi.....”

“Chỉ là.....” Lão Hầu gia nghiêm mặt nói: “Ta là yên tâm con mới cho con đi, trăm triệu lần không thể để cho người khác biết, tức phụ của con cũng không thể, chờ hết ngày lành của cô tỏ mẫu ta tự nhiên sẽ cho đưa tang, đi thôi.”

Lăng Hiên là người không chủ ý, vốn dĩ muốn đi tìm Lăng Nho Học thương lượng, lúc này cũng không dám nhiều lời, chỉ phải khịt khịt đi ra ngoài.

Lão Hầu gia cho Lăng Hiên đi tra chính là dùng hấn bịt miệng Lăng Nho Học, chuyện này cho chính hấn đi xem, về sau ở sau lưng không thể nói cái gì. Hạ Lan và Lăng Y rốt cuộc chết như thế nào lão Hầu gia không thực để ý, mặc kệ trong đó phức tạp như thế nào, đối ngoại chỉ có một loại cách nói, đó chính là thân nhiễm bệnh nặng chết bất đắc kỳ tử, rốt cuộc là chết như thế nào, lão một chút cũng không quan tâm.

Nếu không phải vì nhi tử lão đã sớm đem Hạ Lan trừ bỏ, còn Lăng Y, lão Hầu gia từ trước đến nay không để ý cái thứ cháu gái như vậy, càng miễn bàn nằng cho Thọ Khang Hầu phủ bao nhiêu phiền toái, hiện tại người không còn, không có thì coi như không có đi.

Bên này Lăng Hiên vội vàng đi theo người của lão Hầu gia đến Lạc Mai Cư xem xét. Bên trong các bà tử đã đem hai người thu thập xong, lau khóe miệng dính máu, thay xiêm y. Lăng Hiên tiến lên ôm lấy khóc một trận, làm bà tử bọn nha đầu khuyên nửa ngày mới đỡ một chút. Lăng Hiên miễn cưỡng đứng dậy, khóc nói: “Đi, tra bà cô và đại tiểu thư dùng qua đồ ăn gì.”

Người của Lão hầu gia ở trước mặt Lăng Hiên xem xét một lần, khom người nói: “Hồi Đại thiếu gia nhìn đáng đáp bà cô và đại tiểu thư là bị trúng độc gây ra, ta nhìn một lần bên ngoài và trên bàn đồ ăn đúng là trong nước canh có độc.”

“Như thế là trúng độc?” Lăng Hiên xoa xoa nước mắt, nức nở nói: “Gọi đầu bếp tới cho ta!”

“Đại..... Đại thiếu gia.....” Ngày thường hầu hạ Lăng Y, Thúy Vân tiến lên khóc nói: “Không cần kêu đầu bếp, nô tỳ ước chừng biết là sao lại thế này.”

Lăng Hiên vội vàng nói: “Mau nói!”

“Hôm nay nô tỳ đem đồ ăn cơm đến thì cảm thấy bà cô và tiểu thư lời nói không đúng, chỉ là không để ý.....” Thúy Vân một mặt nói một mặt khóc: “Hai người không biết là nói cái gì, khóc thút thít không ngừng, nô tỳ khuyên vài câu, tiểu thư lại mắng nô tỳ..... nô tỳ cũng không dám nói bừa, vội đem đồ ăn cơm để đó rồi thối lui ra bên ngoài bình phong chỉ nghe thấy bên trong tiểu thư nói cái gì cuộc sống này không có chỗ để đi, suốt ngày chỉ phải ở tại viện này.....”

Thúy Vân nhìn sắc mặt Lăng Hiên do dự nói: “Còn nói..... Cô thái thái tâm lãnh, ngày lành cũng không gọi nàng ra phía trước, hiện tại dù sao cuộc sống này cũng chịu không nổi nữa, không bằng lần này chết đi cho bỏ ghét gì đó.....”

Thúy Vân khóc lóc dập đầu: “Nô tỳ thật sự không biết tiểu thư khi đó uống thuốc độc, nếu đã biết nói cái gì cũng đến ngăn lại, tiểu thư.....”

Đang nói chuyện bọn nha đầu quả nhiên ở bàn trang điểm của Lăng Y tìm được độc dược, vội vàng đưa đến cho Lăng Hiền, Lăng Hiền cầm gói thuốc kia sợ tới mức cả người lạnh lùng, lại là..... Lại là Lăng Y tự mình tìm chết sao?

Lăng Hiền không kịp nghĩ lại, người của lão Hầu gia vội vàng nói: “Cô nương này không thể nói bừa! Đại tiểu thư rõ ràng là bị bệnh chết!” Nói xong vội vàng tiến lên nhìn Lăng Hiền thấp giọng nói: “Đại thiếu gia..... Nghe lão nô một câu khuyên, trăm triệu lần không thể để người khác biết Đại tiểu thư là vì ghét cô thái thái mới như vậy, hiện giờ nói là bệnh cấp tính còn có thể có một tang sự đằng hoàng, nếu người bề trên đã biết, không biết lại nổi lên bao nhiêu phong ba, sợ chỉ là qua loa liệm rồi xong việc. Hiện giờ người đã chết, ngầm lại quan trọng nhất là tang sự hỏi mấy chuyện không còn quan trọng này làm được cái gì đâu?”

Lăng Hiền vô pháp, cũng sợ tang sự làm không được tốt, chỉ phải gật đầu nói: “Đúng..... Kia, vậy đi nói với gia gia, bà cô và tiểu thư là bị bệnh chết bất đắc kỳ tử.....” Nói đến lại cảm lòng không được khóc lên.

Bọn hạ nhân khuyên giải an ủi nửa ngày, Lăng Hiền mới đứng dậy trở về Thêm Hương Uyển, quẹo vào viện thấy Kinh Ngọc đang cầm tú cầu chơi với Vân nhi, Lăng Hiền nhìn phu nhân hải tử nhìn không được nước mắt lại chảy xuống. Kinh Ngọc thấy Lăng Hiền như vậy chỉ cho rằng hấn uống nhiều quá, vội vàng bảo bà vú đem Vân nhi ôm đi, mình cùng bọn nha đầu tới đỡ Lăng Hiền, còn khuyên như: “Đây là uống nhiều quá? Khó chịu không? Đi, nấu cho Đại thiếu gia chén giải rượu canh mang tới!”

Lăng Hiền khóc nói: “Không cần, ta không có say.” Nói rồi cùng Kinh Ngọc vào phòng trong ngồi xuống, thấp giọng nói: “Đều đi ra ngoài.....”

Bọn nha đầu vội vàng nhìn Kinh Ngọc, Kinh Ngọc gật gật đầu, bọn nha đầu lúc này mới lui xuống. Kinh Ngọc ngồi bên cạnh Lăng Hiền, ôn nhu nói: “Đây là làm sao vậy? Là ở trên cùng người khác cãi nhau?”

Lăng Hiền bởi vì lão Hầu gia cảnh cáo, còn nhớ Kinh Ngọc thân mình nặng nề không muốn nhiều lời, nhưng hấn vốn dĩ là người không có chủ ý, hiện tại việc lớn thế này cũng chịu không nổi, nói hết cho Kinh Ngọc nghe. Kinh Ngọc nghe minh bạch cũng hoảng sợ, cư nhiên đã chết!

Lăng Hiền nức nở nói: “Vạn ngày không tốt cũng có một ngày tốt người cứ như vậy mà không còn..... Hơn nữa, thật là các nàng tự mình ăn độc dược sao? Ta không nghĩ ra, lại không dám hỏi.....”

Kinh Ngọc áp xuống sự khiếp sợ trong lòng, vội vàng che miệng Lăng Hiền là lên: “Phu quân nếu đã nói là sinh bệnh cấp tính, hiện tại sao có thể sửa miệng? Không lẽ muốn cô tỏ mẫu phát tác sao? Lại nói người nhà chúng ta như vậy, sao có thể nói ra chuyện uống độc dược tự tử chết như vậy được?”

Kinh Ngọc trong cũng sợ hãi nhưng nằng so với Lăng Hiền bình tĩnh rất nhiều, thấp giọng khuyên giải an ủi nửa ngày, bảo hấn trăm triệu lần không thể nhắc lại việc này. Cũng may Lăng Hiền từ trước đến nay rất nghe lời phu nhân của mình nói, Kinh Ngọc khuyên nửa ngày cũng bớt đau buồn, nắm tay Kinh Ngọc gật đầu nức nở nói: “Ta biết, ta chỉ nói với phu nhân, trong lòng ta rất là khó chịu.....”

Vô luận Hạ Lan và Lăng Y như thế nào cũng là mẫu thân và muội muội của Lăng Hiền, Kinh Ngọc trong lòng thở dài, ôn nhu khuyên giải an ủi một lúc lâu Lăng Hiền mới dần dần bớt khóc.

Lại nói đến Lăng Tiêu từ chỗ lão Hầu gia đi ra trực tiếp trở về viện của mình, phòng trong Lăng Thế Hiền còn nháo, Bích Hà thấy Lăng Tiêu tới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng ra tới cửa hành lễ. Lăng Thế Hiền lúc này thấy Lăng Tiêu êm đẹp đứng đó cũng sững sốt, Lăng Tiêu cười, đi vào ngồi xuống uống một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.....”

Lăng Thế Hiền vẫn ngờ ngạc, Lăng Tiêu gạt mình, thả chậm thanh âm, đứng dậy đem nó kéo đến bên người mình, tận lực nhẫn nại, ôn nhu nói: “Người nghe ai nói canh của Nhị tiểu thư có độc?”

“Nghe..... Nghe người trong Lạc Mai Cư nói.....” Lăng Thế Hiền vẫn một bộ dạng ngờ ngạc nói: “Nơi đó nghe người ta nói.....”

Vậy xem ra là lúc Lăng Y nói đã bị Lăng Thế Hiền trong lúc vô tình nghe thấy được, Lăng Tiêu trong lòng an tâm, tiếp tục nói: “Các nàng là người xấu, hiện tại Nhị tiểu thư không có việc gì, các nàng làm chuyện xấu, cho nên..... Bị bệnh, cũng đã chết.”

Nghe được hai chữ “Đã chết” Lăng Thế Hiền không có biểu hiện sợ hãi, ngược lại như là có chút yên tâm, Lăng Tiêu sững sốt: “Làm sao vậy? Người không sợ?”

Lăng Thế Hiền lắc lắc đầu, nói: “Người trong viện kia..... còn muốn hại người, còn nói..... còn nói xấu Hoàng thượng, cho nên đáng chết.”

Lăng Tiêu buông tay Lăng Thế Hiền ra, trong lòng vừa kinh ngạc vừa buồn cười, hải tử năm tuổi mà hiểu được chuyện này? Lăng Tiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt Lăng Thế Hiền, thấp giọng nói: “Biết thế nào là chết sao?”

Lăng Thế Hiền sững sốt, gật gật đầu: “Chết, chính là..... Đến nơi khác, cha mẹ con đã đi đến nơi đó.”

Vẫn là không biết, Lăng Tiêu biết đứa nhỏ này chịu khổ không ít, tâm trí so với hải tử cùng tuổi trưởng thành hơn, bất quá cũng chỉ là hải tử năm tuổi, rất nhiều chuyện cũng không nghĩ ra, Lăng Tiêu gật gật đầu: “Đúng vậy là đến nơi khác, việc này không phải chuyện tốt, sau này không cần nhắc lại, cũng không cần nói với người khác là người biết, hiểu không?”

Lăng Thế Hiền nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu, nhưng vẫn gật gật đầu. Lăng Tiêu ngồi thẳng thân mình, chậm rãi nói: “Người không thích người khác nói xấu Hoàng thượng?”

“Hoàng thượng là người tốt, không thể nói xấu người.”

Lăng Tiêu gật gù đầu: “Đúng y là người tốt. .... Được rồi, muốn cùng người nói chính là chuyện này, ta bảo Bích Hà đưa người trở về Lê Hương viện, không cần sợ hãi, người xấu đã chết.”

Lăng Thế Hiền gật gù đầu, Lăng Tiêu gọi Bích Hà tới, thấp giọng phân phó: “Tiểu hài tử bị chút kinh hách, cho người đỡ dành nó một chút. .... Người đề ý nó một chút, đừng cho nó nói bậy.” Bích Hà gật gù đầu, nắm tay Lăng Thế Hiền dắt đi.

Lúc này Lăng Thế Hiền còn không biết, ngày sau mình được Lăng Tiêu nhận làm con thừa tự cùng kẻ tặc tước Từ Quân Hầu tôn quý, bởi vì khi còn bé đã nói một câu “Hoàng thượng là người tốt, không thể nói xấu người” đã động đến tâm Lăng Tiêu.

Lúc trước Lăng Tiêu vẫn không có lưu tâm chuyện có người thừa tự, một là mấy năm nay tình lực đều đặt ở trên người Chử Dịch Phong nên cũng không rảnh rỗi mà nghĩ tới chuyện của mình, hai là không muốn ở trong tộc phát hiện có gì không thích hợp, nhưng hôm nay thái độ của Lăng Thế Hiền đối với Chử Dịch Phong làm Lăng Tiêu động tâm.

Lăng Tiêu thích người thông minh, Lăng Thế Hiền hiện tại còn quá nhỏ tất nhiên chưa nói tới chuyện thông minh hay không thông minh nhưng có khi còn bé đoạn trải qua nhiều đau khổ ngày sau tất nhiên không phải là một công tử không hiểu nhân gian âm lạnh, lại có mình ngày sau dạy dỗ, thành tựu cũng không phải việc khó, quan trọng nhất là Lăng Tiêu nắm chắc nó sẽ đối với Chử Dịch Phong trung tâm.

Chử Dịch Phong có ân cứu mạng Lăng Thế Hiền, lại giúp nó thoát ly khổ hải, nhìn bộ dạng của Lăng Thế Hiền vừa rồi là biết nó là một người biết tri ân.

Mà Lăng Tiêu chọn lựa người thừa kế quan trọng nhất chính là phải tuyệt đối trung thành với Chử Dịch Phong, điểm này Lăng Thế Hiền làm được, Lăng Tiêu thực vừa lòng.

Muốn Lăng Thế Hiền làm con thừa tự không phải chuyện khó chỉ cần Chử Dịch Phong ra một đạo ý chỉ là có thể làm người trong tông tộc phản đối im miệng, hắn biết hiện tại trong tộc không ít người đều coi trọng muốn đến hải tử của mình làm người thừa kế tước vị của hắn, nhưng mặc kệ những hải tử đó xuất sắc cỡ nào Lăng Tiêu cũng chưa động tâm. Chử Dịch Phong cho hắn tước vị không phải người nào cũng có thể làm bản.

Lúc này hồi cung cùng Chử Dịch Phong thảo ra ân điển, Lăng Tiêu trong lòng có tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Chương 108

Chờ khi tiệc mừng thọ của Thi phu nhân kết thúc lão Hầu gia tự mình đem chuyện Lăng Y nói với Thi phu nhân. Thi phu nhân sau khi nghe xong trên mặt một chút dao động cũng không có, chậm rãi nói: “Vây là sinh bệnh cấp tính mà chết, không biết có lây lan hay không. .... Chúng ta hai lão đồng tây không sao, chỉ là hiện giờ quý phủ có nhiều tiểu hài tử, không thể không cẩn thận, nói cho bên ngoài, không thể kéo dài chuyện tang lễ, để bảy ngày là cao nhất.”

Lăng Hầu gia gật gù đầu: “Được, chỉ là. .... Lăng Y hiện giờ thân phận xấu hổ, chỉ sợ. ....”

“Chẳng lẽ đệ còn nghĩ muốn nó nhập phần mộ tổ tiên?” Âm thanh Thi phu nhân bỗng nhiên cất cao, cười lạnh: “Được nha, đệ đi nói với những người trong tộc, xem có người nào đồng ý không.”

Lão Hầu gia đối với vị lão tỷ tỷ này của mình từ trước đến nay rất là kính sợ, vội vàng thấp giọng nói: “Việc này không phải đang cùng tỷ thương lượng sao, tỷ gấp cái gì, hiện giờ nhà này mọi chuyện không phải đều do tỷ định đoạt sao? Chuyện trong nhà đệ từ trước đến nay không hiểu không giỏi bằng tỷ, không hỏi tỷ thì hỏi ai đây?”

Thi phu nhân lại không cảm kích, bưng trà uống cạn: “Ta hiện giờ người lão trí hôn, không có cách gì, tự đệ nghĩ cách đi, ta mặc kệ.”

Lão Hầu gia vô pháp, chỉ phải tìm lão nhân trong tộc tới thương nghị, muốn cho Lăng Y một hồi tang sự tốt là không được, chuyện này không phải chuyện tốt lành gì, cần phải sớm giải quyết mới ổn.

Thi phu nhân một vài năm nay vừa nghe đến Lăng Y hai chữ này liền khó chịu, hiện giờ trong lòng lại thống khoái một chút, cũng không đi trông nom tang sự, lấy có Kinh Ngọc hiện giờ có thai không thể đựng đến tang chế không cho nàng đi phía trước lo liệu, mỗi ngày gọi Kinh Ngọc vào bên trong nói chuyện, cùng nàng đàm tiếu, cùng Vân nhi, Hiền nhi hai tiểu hài tử vui đùa.

Trong phủ hai nữ chủ nhân đều buông tay, Lăng Tiêu lại sớm hồi cung, bên ngoài Lăng Nho Học và Lăng Hiền tự mình lo liệu, đem quan tài để ở Lạc Mai Cư bảy ngày, sau đó qua loa chôn cất.

Lăng Nho Học mấy ngày gần đây tang thiệp lại tang nữ, hơn nửa mấy ngày liền mệt nhọc, con người trong nháy mắt như già đi mười tuổi. Tang sự xong rồi một ngày kia Lăng Tiêu hồi phủ, Lăng Nho Học sai người gọi Lăng Tiêu vào trong phòng của mình.

Đây là Lăng Nho Học lần đầu tiên một mình gọi Lăng Tiêu tới, hai người đều không được tự nhiên, Lăng Tiêu hơi cúi đầu nghe Lăng Nho Học nói chuyện. Lăng Nho Học kêu hạ nhân lui ra, mình ngồi ở trên giường, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Hôm nay tang sự đã xong rồi, cha muốn hỏi con, chuyện hai người đã chết có quan hệ đến con không?”

Lăng Tiêu ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Lăng Nho Học, đột nhiên phát hiện nam nhân này so với lão Hầu gia còn muốn già yếu hơn, khi nào bắt đầu xuống dốc như vậy? Phụ thân vụng về ngoan cố của hắn đã nản lòng như vậy sao.

Lăng Tiêu gật đầu: “Con không hiểu phụ thân đang nói cái gì, Hạ thị và Đại tiểu thư sau khi chết con không có làm gì cả, hết thấy đều là Đại ca chủ trì, nếu có một chút không ổn, Đại ca sẽ tới tìm con, sao có thể để con tiêu dao?”

Lăng Nho Học lắc lắc đầu, sau một lúc lâu mới nói: “Lăng Hiến tra không ra. .... cha mới hỏi con, có phải con làm hay không?”

Lăng Tiêu đột nhiên muốn cười nhạo, bây giờ mới hỏi có phải đã muộn không?

Lăng Tiêu than nhẹ: “Phụ thân nghi con con cũng vô pháp, con chỉ có thể nói, không phải.”

“Không phải. .... Không phải. ....” Lăng Nho Học nhắm mắt hai chữ này, như là có thể từ giữa hai chữ này nhắm ra những lời Lăng Tiêu nói là thật hay giả, gật đầu nói: “Không phải, thì không phải đi, hiện giờ con đã là Tử Quân Hầu, được thánh sủng, tất nhiên nói cái gì là cái đó.”

Lăng Tiêu biết Lăng Nho Học chịu không nổi đá kích lớn như vậy bắt đầu bắt cháp tất cả, nhưng mình vẫn là phải làm bộ không hiểu, Lăng Tiêu mỉm cười khom người: “Nhĩ tử lo lắng cho phụ thân.”

Lăng Nho Học như là không nghe thấy Lăng Tiêu nói, vẫn nhắc mãi: “Dù sao đã chết. .... chưa đến già thì đã chết, rơi vào tang sự như vậy. ....”

“Phụ thân tự bảo trọng thân mình.” Lăng Tiêu cười khê: “Tôi bên kia, sẽ có mẫu thân con thay thế phụ thân chăm sóc cho các nàng.”

“Mẫu thân con. ....” Lăng Nho Học không được tự nhiên giật giật thân mình, lắc lắc đầu: “Con đi đi.”

Quả nhiên vẫn không muốn nhắc tới Vi Trang nha, Lăng Tiêu trong lòng không biết sao lại trào ra một cổ khoái ý, cười nói: “Phụ thân đã quên? Cuối tháng này chính là ngày giỗ của mẫu thân con, hôm qua con còn mơ thấy người, phụ thân đã từng mơ thấy mẫu thân chưa?”

“Một người đã chết, con nhắc đến nàng làm cái gì?” Lăng Nho Học để chung trà lên bàn nói: “Con đi đi, ta cũng muốn nghỉ một lát.”

Lăng Tiêu khom người: “Vâng, phụ thân nghỉ ngơi cho khỏe, có rảnh con lại đến thỉnh an.”

Vào ban đêm, Lăng Nho Học trúng gió.

Ai cũng không biết đêm này Lăng Nho Học làm gì, nửa đêm nha đầu gác đêm nghe thấy bên trong “Phanh” một tiếng, cuống quýt đi vào nhìn thấy Lăng Nho Học đã nằm trên mặt đất. Bọn nha đầu vội vàng đem người nâng dậy, cầm đèn nhìn kỹ thì biết không đúng, vội vàng nói cho nghe bên ngoài biết gọi đại phu. Chờ đại phu tới cũng đã là giờ Dần, lúc này Lăng Nho Học đã nằm liệt nửa người, nói chuyện cũng không nhanh nhẹn.

Ngày hôm sau lại nháo lên, cả nhà lập tức thỉnh y duyên được, lão Hầu gia gửi tấu chương vào trong cung báo với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cũng vội vàng trở về phủ ngày đêm hầu hạ. Trong cung Chử Dịch Phong biết vội phải ngự y tới bắt mạch, lẫn lộn nửa tháng sau căn bệnh mới giảm một chút, nhưng nói chuyện vẫn không nhanh nhẹn, đi đường phải dựa vào quai trượng, tiếp tục làm quan khẳng định làm không được. Chử Dịch Phong cho người tặng được liệu quý giá an ủi một phen, cũng chỉ có thể làm được như thế.

Trong một tháng Thọ Khang Hầu phủ xảy ra một chuyện tiếp một chuyện, Lăng Tiêu cùng Chử Dịch Phong mỗi ngày lâm triều, tại nội các thảo luận chính sự đều có thể thấy mặt, chỉ là ngày gần đây Đôn thân vương nhập Hoàng thành, tiến thêm một bước để hoàn thành việc quán đỉnh nhập mẫu. Chuyện đến thật sự quá nhiều, Lăng Tiêu đã nhiều ngày chưa ngủ lại Thừa Càn Cung, Chử Dịch Phong ngoài miệng không nói trong lòng vẫn rất muốn.

“Đều đi xuống đi.” Lăng Tiêu cởi áo choàng đến gần ngồi bên cạnh Chử Dịch Phong, thấp giọng nói: “Phụ thân ta hôm nay đã không quá đáng ngại, tinh thần cũng thực tốt.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Vậy mới tốt, trong phủ hai lão nhân vẫn khỏe?”

“Vẫn khỏe.” Lăng Tiêu nhìn thấy trong mắt Chử Dịch Phong đầy mong chờ, nhin không được xoa nhẹ đầu của y, cười khê: “Đã không có chuyện gì nữa, hôm nay ta sẽ lưu lại.”

Chử Dịch Phong nghe xong quả nhiên vui vẻ, vội đứng dậy đi lấy lễ vật mới mẻ mấy ngày nay tìm được đưa cho Lăng Tiêu như hiến vật quý. Chử Dịch Phong có thói quen, mỗi khi được thứ tốt đều tích góp để trong một cái rương chờ Lăng Tiêu lựa chọn xong sau đó mới sai người thu dọn cất vào kho phòng.

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Chử Dịch Phong đi vào phòng trong đem hộp bách bảo của y ra, hắn không để ý lăm lăm xem, mà dư quang vẫn ở trên người Chử Dịch Phong.

Lăng Tiêu mấy ngày nay nhớ Chử Dịch Phong cũng không thua Chử Dịch Phong nhớ hắn. Trăm sự lấy chữ hiếu làm đầu, Lăng Nho Học bị bệnh Lăng Tiêu thật sự không thêm để ý, ở trong phủ Hầu bệnh chỉ là vì muốn làm ra bộ dáng để bịt miệng các quan Ngự Sử mà thôi, phụng dưỡng bưng thuốc tự nhiên không cần phải hắn động thủ. Lăng Tiêu còn sợ mình động thủ nhất thời tức giận không cần thận lại hạ độc được, trực tiếp đưa Lăng Nho Học đi

gặp Hạ Lan.

“Đây là thập hoàng thúc khi vào kinh cho ta.” Chữ Dịch Phong mở ra một cái tráp đá quý, bên trong có một kiện ngọc bội tinh xảo, toàn bộ ngọc bội từ chín khối ngọc thạch tạo thành, đựng đến là nhẹ nhàng lay động, chỉ nghe ngọc bội leng keng âm sắc cực thanh thúy. Chữ Dịch Phong cười đem ngọc bội này đưa cho Lăng Tiêu: “Ta vừa nhìn là cảm thấy huynh mang rất hợp, biết huynh không thích chỉ nguyệt bạch sắc, ta cho người đổi thành chỉ vàng, đẹp không? Cho huynh mang.”

Lăng Tiêu tiếp nhận, chất ngọc ôn nhuận, điêu khắc tinh vi, quả nhiên là thứ tốt, Lăng Tiêu cười cười, cúi người lấy tay Chữ Dịch Phong để trên eo của mình, cười nói: “Đẹp, nhưng đệ mang đi, ta vẫn luôn mang cái này, lại mang thêm một cái quá rườm rà.”

Chữ Dịch Phong cúi đầu nhìn ngọc bội bị vỡ bên hông Lăng Tiêu, khoe miệng nhin không được mỉm cười, Lăng Tiêu nheo mắt Chữ Dịch Phong: “Muốn cười thì cứ cười lớn đúng là không có tiền đồ.”

Chữ Dịch Phong chỉ ngây ngô cười không nói lời nào, đùa nghịch ngọc bội bên hông của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nghiêng đầu ở bên tai Chữ Dịch Phong thấp giọng nói: “Cũng chỉ mang cái đệ tặng cho này, cái khác tốt hơn cũng không mang.”

Chữ Dịch Phong thích nghe Lăng Tiêu nói chuyện thân thiết với mình như vậy, hai người nhiều ngày chưa thân mật tự nhiên không thiếu lưu luyến, vuốt ve thân mật một lúc lâu. Chữ Dịch Phong nghĩ tới Lăng Thế Hiền, khởi động thân tới nói: “Đúng rồi, Lăng Thế Hiền hiện giờ ở quý phủ thế nào?”

Lăng Tiêu còn chưa kịp nói với Chữ Dịch Phong chuyện muốn nhận Lăng Thế Hiền làm cho thừa tự, thừa dịp này cũng mở miệng nói: “Đệ coi trọng hài tử quả nhiên là tốt, mấy ngày này ta cùng hài tử từ kia ở chung, nó có tính tình rất hợp ý ta, ta muốn đem nó làm con thừa tự ở dưới gối.”

“A?” Chữ Dịch Phong nhất thời phản ứng không kịp, nói: “Thừa . . . . . thừa tự cho huynh?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Đúng, ta tất nhiên sẽ không có hậu nhân, nhưng như thế nào cũng phải tìm một đứa con thừa tự?”

“Ta cho rằng huynh muốn ở trong thân tộc chọn ra một người.” Chữ Dịch Phong vẫn phản ứng không kịp chuyện Lăng Tiêu tự nhiên muốn đem Lăng Thế Hiền làm con thừa tự, do dự nói: “Cái này huynh có nói với lão Hầu gia không?”

“Đã đề cập qua một hồi, gia gia không có phản đối.” Lăng Tiêu giúp Chữ Dịch Phong cời bớt xiêm y, cười cười: “Chuyện của ta gia gia từ trước đến nay không nói gì đó, chuyện hai ta gia gia cũng biết, không có việc gì.”

Chữ Dịch Phong gật gù đầu: “Vậy là tốt rồi, khó được gia gia có thể chấp nhận chuyện của mình, lúc huynh trở về nói ta hạ ý chỉ?”

“Chỉ chờ đệ hạ ý chỉ này thôi.” Lăng Tiêu nằm xuống, nghĩ nghĩ nói: “Vẫn là đến nói với Di mẫu một tiếng, biết không?”

“Biết.” Chữ Dịch Phong không ngăn được bắt đầu khát khao nghĩ đến chuyện về sau, cười nói: “Chờ đến khi Vũ nhi được năm tuổi thì đem Lăng Thế Hiền vào trong cung cho nó làm thư đồng của Vũ nhi giống như chúng ta năm đó.”

Lăng Tiêu cười khê: “Àn, nghe đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 109

Chữ Dịch Phong trong lòng dầu không được chuyện vui, ngày đó thừa dịp Lăng Tiêu phê tấu chương đi Phụng Hoa cung đem chuyện Lăng Tiêu muốn có hài tử thừa tự nói với Thái hậu.

“Nếu Tiêu nhi thích, vậy theo ý tứ của nó là được” Thái hậu nghe Chữ Dịch Phong nói ngọn nguồn, đại khái minh bạch ý của Lăng Tiêu, trong lòng tự nhiên cảm thấy muốn lo lắng cho Lăng Tiêu, ngâm cười suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Lúc trước phong Hầu cho Tiêu nhi cũng không có ban phủ đệ, hiện giờ con nôi dôi cũng có, có thể ban một chỗ để xây dựng phủ đệ.”

Chữ Dịch Phong không thể nghĩ tới được chuyện này, cười nói: “Hắn lại không thường ở nhà, ban phủ đệ cũng vô ích, chỉ bằng ban cho thứ khác.”

Thái hậu nhin không được cười rộ lên: “Con sợ hắn có phủ đệ không vào trong cung nữa phải không? Hắn không ở thì chờ đến hài tử kia thành nhân cũng có thể dọn tới ở, như vậy càng thể hiện ra con coi trọng Thọ Khang Hầu phủ, coi trọng Từ Quân Hầu. Còn nữa, Từ Quân Hầu là tước vị được thừa kế, Tiêu nhi ở tại Thọ Khang Hầu phủ, hài tử kia cũng có thể, nhưng hậu nhân của nó chẳng phải cần một phủ đệ? Đến lúc đó Thọ Khang Hầu phủ đã sớm không có.”

Chữ Dịch Phong gật gù đầu: “Vẫn là nữu hậu suy nghĩ tinh tế, vậy . . . . . cứ ở trên đường lớn xây cho hắn đi, không cần dùng của người khác, xây cái mới, cách Thọ Khang Hầu phủ cũng gần, toàn người một nhà thân thiết gần nhau.”

“Như vậy mới được.” Thái hậu gật gù đầu: “Đon giản hài tử kia còn nhỏ, phủ đệ này cứ chậm rãi mà xây dựng. Nói đến cái này ta nhớ tới một chuyện, ngày sau tước vị Thọ Khang Hầu truyền cho ai ta mặc kệ, Tiêu nhi tự nhiên sẽ xử lý thỏa đáng, chỉ là đến lúc đó con phải nhớ, lão Hầu gia với triều đình có công lớn, đến lúc đó tất yếu cấp tước vị tương đương mới đúng, cho hẳn một thế hệ ân điển, cũng không cô phụ tâm của Tiêu nhi đối đãi với con.”

Chử Dịch Phong gật đầu: “Ân, con nhớ kỹ.”

Mẫu tử hai người nói xong chính sự lại nói chuyện phiếm một thời gian, Chử Dịch Phong đoán được Lăng Tiêu đã phê xong tấu chương rồi mới đi trở về.

Chử Dịch Phong hỏi Thừa Càn Cung nói với Lăng Tiêu ý của Thái hậu, Lăng Tiêu gật đầu: “Xây phủ đệ xác thật không nóng nảy, từ từ làm là được, ngày Hiện nhi thành gia còn xa, trước hết không tính đến việc đó.”

Chử Dịch Phong gật đầu, trong lòng lại nghĩ nhất định phải xây cất thật tốt không nói là muốn sừng sững ngàn năm không sợ mưa gió gì đó, nói như thế nào cũng phải vững chắc mấy trăm năm đi.

Chuyện Lăng Thế Hiện như vậy đã định xong, Chử Dịch Phong lệnh Khâm Thiên Giám chọn ngày lành, nói mình truyền ý chỉ, Lăng Thế Hiện được Lăng Tiêu cải danh là Lăng Hiện, chính thức nhận Lăng Tiêu làm nghĩa phụ. Thọ Khang Hầu phủ còn đặc bày một ngày yến hội mời các Hoàng thân quốc thích quý tộc trong Hoàng thành, không ít phu nhân thái thái trong nhà có tiểu thư cùng độ tuổi nhìn thấy Lăng Hiện gầy gầy khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng thờ dài, đáng tiếc a đáng tiếc.

Hiện tại những người ở trong Hoàng thành muốn cùng Thọ Khang Hầu phủ kết thân cũng không ít, người ta lại là đoạn tụ vậy phải làm sao? Nhân vật và thân phận kia, nhi nữ nhà ai cũng hết sức mong muốn kết thân với cửa này đó sẽ làm cả tộc vinh quang.

Chỉ là hiện giờ Lăng Tiêu chưa lập gia đình thân lại có hài tử thừa tự, trong Hoàng thành các quý tộc đều biết, vị này sợ là ngày sau cũng sẽ không cưới thế.

Trong phủ có hi sự, Lăng Trĩ cũng sớm trở về lo liệu, còn chuẩn bị cho Lăng Hiện một phần hậu lễ, chuyện của ca ca nàng đại khái cũng biết, nguyên bản lúc mới vừa nghe nói chuyện của Lăng Tiêu và Chử Dịch Phong cũng khó hiểu, nhưng mấy năm nay Lăng Trĩ có thói quen chuyện gì cũng nghe Lăng Tiêu, chuyện ca ca nàng không hiểu, cũng không dám khuyên, hiện giờ thấy Lăng Tiêu rốt cuộc có con nối dõi, tuy là thừa tự trong lòng cũng cao hứng.

“Đây là ta cho cháu trai làm được hai kiện đồ lót.” Lăng Trĩ cười cười: “Nguyên là không dùng tới, nhưng hiện giờ là người một nhà, nghĩ đến Hiện nhi cũng không chê.”

Thị phu nhân nghe vậy cười rộ lên, gọi người lấy qua cho bà xem, cười nói: “Qua loa đại khái đi, ai biết được mà ngại sợ gì.”

Lăng Hiện cười cười không biết trả lời như thế nào, Kinh Ngọc cũng cười nói vài câu, sai người đem mấy thứ này đưa đến viện của Lăng Hiện. Phản phó xong trở về cười nói: “Phía trước nói đã xong, mới cô tổ mẩu đi qua.”

“Ân.” Thị phu nhân cười cười, tự mình kéo tay Lăng Hiện dẫn nó đi về phía trước. Kinh Ngọc thoái thác thân mình nặng nề sợ làm mọi người không hưng phấn nên không đi, Thị phu nhân gật đầu: “Cũng được, sáng sớm nhiều việc con cũng mệt mỏi rồi, để Trĩ nhi bồi ta đi đứng trước cũng được, có cái gì ăn ngon sẽ đưa qua cho con.”

Mọi người lại một trận cười, vây quanh Thị phu nhân đi ra đằng trước.

Kinh Ngọc nhìn mọi người rời đi, tươi cười trên mặt dần tắt, tràn ra một chút khổ ý.

Là cá nhân nàng có tư tâm, lúc Lăng Tiêu đột nhiên mang hài tử kia trở về Kinh Ngọc có chút ần ần lo lắng. Lăng Tiêu nói đây là hài tử Chử Dịch Phong yêu thích, chi điểm này thì hài tử của mình ở trong mắt Lăng Tiêu kém xa Lăng Hiện.

Kinh Ngọc nguyên bản nghĩ Lăng Tiêu có thể đem hài tử của mình làm con thừa tự, cho dù là muốn Vân nhi nàng cũng chịu, ai không nghĩ muốn cho hài tử có tạo hóa tốt đẹp? Lăng Hiện tuy là trưởng tử, nhưng hẳn là thứ xuất, không có công tích lớn, phía trước còn có Lăng Tiêu, muốn có tước vị cũng không phải dễ dàng. Kinh Ngọc cũng chưa từng nghĩ tới muốn trượng phu mình tranh đoạt với Lăng Tiêu, nàng chỉ nghĩ có thể cho hài tử mình có tiền đồ tốt. Hiện giờ Lăng Hiện là hài tử dưới gối Lăng Tiêu, Vân nhi ngày sau là trưởng tử cũng có thể không được. Kinh Ngọc trong lòng chuốc khổ, nhà đột còn gặp mưa suốt đêm.

Thị phu nhân cùng Lăng Trĩ đi ra ngoài, Lăng Tiêu cũng đang từ trong viện của mình đi đến nơi này. Ôm qua đồ đầu khóa của Lăng Hiện từ trong chùa lấy về là Kinh Ngọc giữ, Lăng Tiêu cho rằng mọi người còn ở trong viện của Thị phu nhân, nghĩ muốn lấy đồ đầu khóa, rồi cùng gọi mọi người đi ra ra đằng trước, chờ tới Thị phu nhân chỉ thấy Kinh Ngọc yên lặng rơi lệ, Lăng Tiêu cười nói: “Đại tẩu sao một mình ở đây vậy?”

Kinh Ngọc nghe vậy vội vàng đứng dậy lau nước mắt, cười nói: “Ta thân mình nặng nề, dậy sớm nên lười vận động, nên không cùng cô tổ mẩu đi đằng trước.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Ta tới muốn lấy đồ đầu khóa của Hiện nhi, hôm qua đưa tới đây?”

“Đứng đứng.” Kinh Ngọc vội kêu nha đầu đem tráp khóa vàng mang tới, cười nói: “Ta vội quá nên quên, vật quan trọng lại không mang theo, chính là cái này.”

Lăng Tiêu tiếp nhận đi ra ngoài, Kinh Ngọc giật mình, nhin không được nói: “Nhị thiếu gia.....”

Lăng Tiêu vừa thấy Kinh Ngọc là biết trong lòng nàng có việc, chỉ là e ngại mình cùng Kinh Ngọc đều tuổi trẻ cùng ở một chỗ một nơi tóm lại không tốt, muốn lấy đồ rồi đi, hiện giờ nghe Kinh Ngọc kêu hán cũng không đi tiếp xoay người nói: “Đại tẩu còn có việc?”

“Ta muốn hỏi một chút. ....” Kinh Ngọc không biết nên nói như thế nào, lại hỏi hán không nên tùy tiện hỏi Lăng Tiêu, thật sự làm hán tức giận thì không biết thế nào đâu. Kinh Ngọc do dự rồi vẫn thấp giọng nói: “Ta muốn hỏi một chút, chuyện của Hiền nhi là ý của Hoàng thượng hay là ý của Nhị thiếu gia?”

Lăng Tiêu lúc này mặt trắng, trong lòng cười, nguyên lai còn có suy nghĩ này. Lăng Tiêu không muốn sinh nhiều việc và lại Kinh Ngọc mấy năm nay chiều cổ trong nhà không tới, tâm tư cũng coi như thuận tiện, cho nàng sớm an tâm cũng tốt, Lăng Tiêu cười nói: “Là ý tứ của ta, ta tự tâm phải đem tước vị truyền cho Hiền nhi, tự nhiên là muốn tình chọn vạn tuyển làm vừa lòng Hoàng thượng, ngược lại không giống như tước vị của thái gia, không phải huyết mạch của thái gia cũng có thể.”

Kinh Ngọc sửng sốt, đây là có ý tứ gì? Mặt khác, chẳng phải là nói. .... Muốn kế tục tước vị thái gia phải có huyết mạch với thái gia mới được, có huyết mạch với thái gia còn không phải là hài tử của mình?

Lăng Tiêu cười cười: “Đại tẩu còn muốn hỏi gì không? Nếu không có gì quan trọng ta đi trước, mọi người còn chờ ta.”

“Đã không có.” Kinh Ngọc kìm nén không được trong lòng vui mừng, vội nói: “Mau đi đi, không thể làm người đợi, ta. .... Giúp ta nói cho cô tổ mẫu, ta thu thập một chút cũng đi, nhiều người như vậy đều tới, ta không đi cũng không tốt.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Được, ta đi nói cho cô tổ mẫu.” Nói xong liền đi ra cửa.

Kinh Ngọc trong lòng đã kiên định, vội vàng gọi người tới một lần nữa lau mặt đánh lại son phấn, được nha đầu dìu đi ra phía trước.

Trong bữa tiệc bởi vì tảng đá lớn trong lòng đã buông xuống tuy có chút thẹn vì bị Lăng Tiêu nhìn thấu nhưng Kinh Ngọc vẫn vui sướng, khi cùng người đàm tiếu vẻ mặt rất tươi sáng. Buổi tiệc náo nhiệt ra sao không đề cập tới, lại có Chử Dịch Phong phái người tới ban tặng lễ của y và thái hậu, vinh quang phi thường, ở trước mặt quý tộc trong Hoàng thành lại một lần nữa biểu hiện Thái hậu và Hoàng đế đối với Lăng thị vô cùng ân sủng.

Đào mắt qua đông chí, Chử Dịch Phong rốt cuộc tích cốp đủ lòng cáo tuyết, kêu nội vụ phủ tổng quản Hứa Quyền tới dặn dò, lệnh cho hán tìm người kim chỉ lão luyện, theo vóc người Lăng Tiêu làm ra một thân hồ cừu.

Hứa Quyền vội cho người đem da nâng đi, cẩn thận tìm mười mấy lão thành tú nương tới trong mười ngày phải làm xong một thân hồ cừu, những da còn thừa, theo Chử Dịch Phong phân phó làm ống tay bằng da. Mọi người nhanh chóng làm xong rồi cuộc khi tuyết đầu mùa rơi thì áo hồ cừu cũng đã hoàn thành.

Chử Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu mặc một thân hồ cừu trắng tinh quả thực không thể rời mắt, tuyết trắng áo Lăng Tiêu cũng trắng, kết hợp với mái tóc đen như mực xứng với gương mặt tinh xảo đơn giản, một câu “long tư phượng chương phong lưu thiên thành” để hình dung. Chử Dịch Phong tiến lên giúp Lăng Tiêu khoác áo, chiếc cầm thon gầy của Lăng Tiêu chôn vào trong bộ lông cáo mềm mại cả người ôn hòa vài phần: Chử Dịch Phong cười cười: “Đẹp.”

“Ân.” Lăng Tiêu mặc áo này vào không biết là hồ cừu khâu vá chắc hay là trong lòng cảm kích, quả nhiên cảm thấy ấm áp, xoay người nhìn thoáng qua, cung nhân hầu hạ biết ý yên lặng lui ra. Lăng Tiêu xoay người ôm Chử Dịch Phong hôn vào sườn mặt y, thấp giọng cười nói: “Mấy ngày nay vụng trộm vuốt ve ta là vì cái này đây?”

Chử Dịch Phong có điểm đắc ý: “Ân, da này là ta tự mình săn được tích cốp đến năm nay rốt cuộc đủ làm kiện hồ cừu, sau này trời càng ngày càng lạnh, ở bên ngoài huynh nên mặc áo này.”

“Ân.” Lăng Tiêu bị Chử Dịch Phong làm cho trong lòng ấm áp, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi Chử Dịch Phong: “Ta sẽ cẩn thận mặc.”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 110

Đào mắt đã tới cuối năm, lục bộ sắp phong bút, Chử Dịch Phong cảm thấy rất sầu, hợp lại tay áo đứng ở một bên nói với Lăng Tiêu: “Sau khi phong bút có phải huynh về nhà ở?”

Lăng Tiêu giương mắt nhìn Chử Dịch Phong, nhìn xuống không cười, dựa vào bàn tiếp tục phê tấu chương gật đầu nói: “Tất nhiên, trong nhà còn có một đồng chuyện đang chờ, hiện giờ ta cũng có nhi tử, ngày thường “thiên luân chi nhạc” không gặp, thật vất vả mới được nghỉ tết tất nhiên muốn ở cùng nhi tử nhiều hơn một chút.”

Chử Dịch Phong lập tức suy sụp, lại nói: “Nội các vẫn có việc, huynh cũng sẽ vào cung.”

“Ân.” Lăng Tiêu gật đầu: “Ban ngày tiến cung xem tấu chương, buổi tối về nhà ôm nhi tử.”

Chữ Dịch Phong sừng sốt, đập bàn một cái, Lăng Tiêu cười rộ lên, cuối cùng đem một tá tẩu chương xếp chồng lại, đứng dậy kéo Chữ Dịch Phong lại cười nói: “Đùa với đệ thôi, phía trước nhiều chuyện như vậy ta sao có thể cả ngày ở nhà. Được rồi, càng lớn càng không tiền đồ, giữa trưa ở chỗ Di mẫu ăn cái gì?”

Chữ Dịch Phong nói: “Ăn cá đậu hủ, hàm nộn nộn, ăn khá ngon.”

“Ăn.” Lăng Tiêu cười cười: “Đêm nay chúng ta cũng ăn như thế, kêu trù phòng làm món cá đậu hủ và thịt dê luộc cũng ăn rất ngon.”

Chữ Dịch Phong gật đầu, hai người nhàn thoai trong chốc lát, nhìn bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, trên mặt đất trong chốc lát đã bị phủ trắng. Chữ Dịch Phong đi ra ngoài mở cửa sổ xem tuyết rơi, cười nói: “Năm nay hạ đến bốn tháng tuyết, phỏng chừng mùa hạ năm nay rất nóng.”

“Khâm Thiên Giám chưa nói nha. ....” Lăng Tiêu đem bàn tay ra ngoài cửa sổ hứng bông tuyết: “Năm nay trời đông giá rét, ngày mai khi lâm triều thương nghị một chút, chờ đến hết trận tuyết này ở ngoại ô để mấy cái lều, bổ thí cháo.”

Chữ Dịch Phong hỏi: “Làm gì phải chờ đến hết tuyết? Hiện tại muốn bổ thí cháo thì cứ làm.”

“Không được.” Lăng Tiêu kéo tay Chữ Dịch Phong lại, chậm rãi nói: “Hiện tại bổ thí cháo, không biết có bao nhiêu người đến xếp hàng chờ, thời tiết như vậy bản dân xiêm y cũng mỏng, còn chưa chết đói đã chết lạnh trước.”

Chữ Dịch Phong gật gù đầu: “Hiểu rồi.”

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong chậm rãi nói việc nhà, trong lòng lại nghĩ ngày mai lên triều nghị sự, bổ thí cháo là việc nhỏ, hẳn không nghĩ trong hoàng thành xác chết đói đầy đất khó coi, càng chú ý là sẽ có người lợi dụng trời đông giá rét kiếm lời, lên giá hàng hóa, đặc biệt như là than củi, bông, còn có lương thực, việc này đều phải lưu ý, phòng ngừa khi chưa xảy ra.

Lăng Tiêu muốn sáng mai thảo luận việc này nhưng không thể thực hiện, bởi vì ngày hôm sau Lăng Tiêu căn bản không thể xuống giường.

Nửa đêm vẫn là Chữ Dịch Phong phát hiện trước, Chữ Dịch Phong ngủ tuy không dễ tỉnh nhưng y nghĩ lực tốt, hơn nửa đêm Chữ Dịch Phong mơ hồ nghe Lăng Tiêu khó chịu rên rỉ, còn không ngừng xoay người. Chữ Dịch Phong cho rằng Lăng Tiêu gặp ác mộng, mơ mơ màng màng đứng dậy đẩy Lăng Tiêu, nhưng kêu vài tiếng Lăng Tiêu cũng chưa tỉnh, Chữ Dịch Phong mới giác ra không đứng lại sờ trên người Lăng Tiêu, Chữ Dịch Phong thấy Lăng Tiêu cả người ra đầy mồ hôi lại rất nóng!

Chữ Dịch Phong vội vàng đứng dậy, quần áo còn không mặc tốt kêu thái giám vào, tức khắc truyền ngự y. Trong cung tuy có ngự y trực ban nhưng thời gian này, thời tiết này, thái giám đi truyền tin, ngự y từ ngự được phòng lại đây cũng phải tốn một ít công phu. Chữ Dịch Phong nhìn Lăng Tiêu khó chịu mình gấp cũng muốn đi luôn, chờ không kịp ngự y tới, ra khỏi phòng trong đối với cung nhân vội la lên: “Đi! Lấy cho trăm một vỏ Thiệu Hưng Hoàng lâu năm tới, nhanh lên!”

Cung nhân vội vàng đi lấy, hai người phùng một cái bình đến đây, đang muốn hỏi Chữ Dịch Phong để ở chỗ nào, Chữ Dịch Phong chờ không kịp, tự mình tiếp nhận bình rượu đi vào phòng trong, mở chụp niêm phong bình rượu nhúng một cái khăn vào, lấy ra tùy ý vắt mấy cái, xoay người lên giường cởi áo trong của Lăng Tiêu áo ra cầm khăn tắm rượu lau người cho Lăng Tiêu, xoay người ra bên ngoài nói: “Lại đi lấy mấy cái khăn tới!”

Các cung nhân vội vàng nối đuôi nhau tiến vào, lấy khăn học Chữ Dịch Phong tắm rượu đưa cho Chữ Dịch Phong, lại tiếp nhận khăn Chữ Dịch Phong đưa ra, luân phiên lại làm liên tục. Chữ Dịch Phong sợ lại trúng phong cũng không dám xúc chân của Lăng Tiêu lên, chỉ không ngừng dùng rượu lau người cho hắn, nói với hắn vài câu, Lăng Tiêu vẫn chưa tỉnh lại, mồ hôi hơi nhả, ở trong giấc ngủ cũng khó chịu. Chữ Dịch Phong không dám thả lỏng, không ngừng chà lau, một lát sau sắc mặt Lăng Tiêu quả nhiên tốt hơn một chút.

Ngự y vội vã đi theo thái giám vào, thấy Chữ Dịch Phong êm đẹp là biết “Vị kia” bị bệnh, vội vàng hành lễ với Chữ Dịch Phong, đi đến bên cạnh giường, quay đầu nhử mày nhìn Chữ Dịch Phong nói: “Từ Quân Hầu đã uống rượu?”

“Không phải.” Chữ Dịch Phong đem khăn trong tay đưa ra: “Trăm sợ nóng quá hắn chịu không nổi, nên dùng rượu lau người cho hắn.”

Lão ngự y gật gù đầu: “Không uống rượu là tốt, phương pháp này đơn giản nhưng thật ra hữu dụng.” Nói xong lấy tay Lăng Tiêu ra tình tế bắt mạch, đứng dậy đối với Chữ Dịch Phong nói: “Hiện giờ thời tiết không tốt, Từ Quân Hầu sợ là bị ngoại tà xâm lấn, tà thậm chí đã xâm nhập khá lâu, thông truyền theo kinh điển Nho Gia lạc, thương với hàn tà mà phát bệnh. ....”

“Người nói bệnh này nặng hay không nặng thôi?” Lão thái y này nói không lạnh không nóng, Chữ Dịch Phong nhin không được thượng hoá: “Trẫm nghe không hiểu mấy cái này!”

Lão ngự y gật đầu: “Từ Quân Hầu đây là bị ngoại cảm phong hàn, Hầu gia mấy ngày gần đây chắc cũng là làm lụng vất vả, trong ngoài không chịu được, cùng phát bệnh ra, thần khai phương thuốc, nếu Từ Quân Hầu nếu đỡ sốt lại ra mồ hôi thì bệnh cũng đã bớt ba phần, sau đó thần lại nhìn bệnh hầu gia bệnh bắt mạch hạ được tiếp.”

Chữ Dịch Phong gật đầu: “Vậy ngự y mau viết phương thuốc đi.”

Lão ngự y xoay người đi ra gian ngoài viết phương thuốc, đem phương thuốc giao cho thái giám. Chữ Dịch Phong vẫn không yên tâm, lại hỏi: “Từ Quân Hầu ngày thường cũng không dễ dàng nhiễm bệnh, nhiễm một hồi phong hàn đã là đã nhiều năm trước sao lúc này lại nặng như vậy?”

Lão ngự y gật đầu: “Lão thần đang muốn nói với Hoàng thượng chuyện này, Từ Quân Hầu thể chất hơn người, nghe Hoàng thượng nói trước khi ngủ vẫn tốt nhưng .....” Lão ngự y nỗ lực tìm từ, nói: “Bữa tối ăn thịt dê chỉ là một phần nguyên nhân, còn có chính là ..... Lão thần nghĩ ngờ bệnh thương hàn này là ở bên ngoài bị lây nhiễm, nếu Hầu gia bị lạnh, tuyệt không phải có triệu chứng bệnh như thế này, nếu là ngoại tà gây ra, thần cả gan khẩn cầu Hoàng thượng dời cung đi nơi khác, Hoàng thượng long thể quan hệ tới quốc gia, không thể .....”

“Không cần phải nói!” Chử Dịch Phong trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, hạ giọng: “Hắn như vậy ..... Chỉ là bởi vì đã chịu lạnh nhiều ngày, lại hạ tuyết, nếu là ..... Nếu là cái loại bệnh này, trăm cùng Từ Quân Hầu đã ở một chỗ nhiều ngày, đã sớm bị truyền bệnh, hiện tại cẩn thận cũng vô dụng, người đi lấy được, không thể vọng ngôn kinh động người khác!”

Lão ngự y vô pháp, Lăng Tiêu hiện giờ vẫn luôn hôn mê, không biết rõ ràng bệnh trạng, ngự y cũng không chắc có phải ôn dịch hay không, chỉ phải gật đầu: “Vâng.”

Chử Dịch Phong xoay người nói với bên ngoài: “Ồ thiên điện tìm cho ngự y một phòng, không cần ra khỏi Thừa Càn Cung.”

Lão ngự y gật đầu, đi theo thái giám sắc thuốc. Chử Dịch Phong tuy không cho lão ngự y nói ra, nhưng trong lòng cũng biết bệnh sợ này bị lây nhiễm ở bên ngoài, nghĩ nghĩ kêu Chương công công tới, nói Lăng Tiêu trong người không dễ chịu, trong phòng người nhiều quấy nhiễu Lăng Tiêu nghỉ ngơi, đêm không ít người ra khỏi thiên điện, còn phân phó cung nhân của Thừa Càn Cung không thể ra cung không thể đi lại, chỉ ở chỗ thuộc bốn phạm hầu hạ của mình.

Chương công công có chút nghi hoặc, Chử Dịch Phong vô pháp, trong đầu linh quang chợt lóe, thấp giọng nói: “Thôi, trăm nói cho người, Từ Quân Hầu kỳ thật là trúng độc, trăm hiện giờ vội vàng không rảnh lo, chờ đến khi Từ Quân Hầu tỉnh tự nhiên sẽ từng chuyện tra ra, cho nên không thể để cung nhân Thừa Càn Cung đi ra ngoài, cũng không cho bọn họ cùng bên ngoài lên lút trao nhận, đã hiểu chưa?”

Chương công công lập tức thông thấu, gật đầu nói: “Nô tài hiểu rõ, mấy ngày này sẽ giữ nghiêm cửa cung, tuyệt đối ngăn cách không cho trong ngoài có một khe hở nhỏ nào.”

Chử Dịch Phong gật đầu: “Chính là như vậy, nếu Thái hậu hỏi tới cũng không cho Thái hậu tới, chỉ nói Từ Quân Hầu bắt quá là tiểu chứng.” Chương công công gật đầu đi.

Chử Dịch Phong cho mọi người ra bên ngoài hết mới xoay người vào bên trong. Lăng Tiêu trên người còn nóng, Chử Dịch Phong cúi người đem khăn trên đầu Lăng Tiêu lấy xuống thay cái khác, chỉ chốc lát sau cung nhân đem chén thuốc bụng tới. Chử Dịch Phong lấy thuốc nâng Lăng Tiêu dậy giúp hắn uống được. Lăng Tiêu hôn mê không uống xuống được, Chử Dịch Phong vô pháp tự mình ngậm lấy nước thuốc cúi người từng ngụm rót vào miệng Lăng Tiêu. ....

Các cung nhân chỉ biết cúi đầu, Chử Dịch Phong xoay người đem chén không để trên bàn, nói: “Đi lấy áo trong sạch sẽ tới đây.”

Chử Dịch Phong giúp Lăng Tiêu thay đổi áo trong mình vẫn ngồi ở một bên chăm sóc, qua một canh giờ Lăng Tiêu quả nhiên hết sốt, tảng đá trong lòng Chử Dịch Phong buông xuống, lại lệnh lão ngự y tới bắt mạch cho Lăng Tiêu. Lão ngự y lại viết ra phương thuốc mới giao được đem tới, lại là một trận lần lộn, đến khi trời vừa sáng Lăng Tiêu rốt cuộc tỉnh lại.

Lăng Tiêu chỉ cảm thấy cả người đau nhức không thôi, cổ sức mở mắt ra, nhìn nhìn Chử Dịch Phong, nói giọng khàn khàn: “Bao lâu rồi?”

Chử Dịch Phong sững sốt lúc này mới phản ứng lại biết Lăng Tiêu đã tỉnh, vội vàng đem hắn nâng dậy, kéo chăn cho hắn xê dịch, nói: “Giờ Mẹo, huynh cảm thấy thế nào?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Khá hơn nhiều, ban đêm đệ uy được cho ta thì ta đã tỉnh, chỉ là không mở được mắt, một đêm đệ đã không chợp mắt .....” Lăng Tiêu nâng tay tới sờ sờ mặt Chử Dịch Phong nói: “Trong ánh mắt đều là tơ máu .....”

Chử Dịch Phong nắm tay Lăng Tiêu hôn, trong lòng kiên định không ít, nhịn không được tiến lên hôn môi Lăng Tiêu, mê luyến vuốt ve, Lăng Tiêu giờ tay nhẹ xoa đầu Chử Dịch Phong, nhẹ giọng an ủi: “Dọa đệ phải không? Không có việc gì, lúc này ta cảm thấy khá hơn nhiều .....”

Chử Dịch Phong ừ một tiếng, lại cùng Lăng Tiêu thân mật một lát trong lòng mới dễ chịu, ngẩng đầu nhẹ giọng nói: “Muốn ăn cái gì? Ta sớm phân phó bọn họ đi làm.”

“Ăn cháo là được, không muốn ăn uống gì.” Lăng Tiêu nhắm mắt, cùng Chử Dịch Phong nói mấy câu cảm thấy tốt hơn không ít, lại hỏi: “Ngự y nói như thế nào, sao bỗng dưng ta lại bị sốt cao như vậy?”

Chử Dịch Phong vốn định nói bữa, đáng tiếc Lăng Tiêu đang bệnh cũng không phải gốc tử, nghe xong cười: “Nói thật.”

Chử Dịch Phong vô pháp, chỉ phải đành nói thật, lại nói: “Ta nghĩ hẳn nói là giả, nếu không sao ta không phát bệnh? Chắc vì mấy ngày gần đây huynh quá mệt mỏi, chờ huynh khỏe không bao giờ để huynh phê tấu chương .....”

Lăng Tiêu trong lòng minh bạch, bệnh này tuyệt không phải mệt nhọc gây ra, không nói đến mình đang rất khỏe mạnh, năm đó lúc ở Bắc bộ còn vất vả hơn? Lăng Tiêu không muốn Chử Dịch Phong áy náy, cười nói: “Ngẫu nhiên sinh bệnh một lần, xem đệ ‘đại kinh tiểu quái’ ra sao, mặc kệ có phải hay không, đệ phân phó người, ở các phòng các nơi chum nấu dấm gạo xông phòng ở, một chỗ cũng không thể qua loa.”

Chử Dịch Phong gật đầu, đứng dậy ra ngoài phân phó, lại xoay người đi vào. Lăng Tiêu kéo tay Chử Dịch Phong để y ngồi cạnh mình. Chử Dịch Phong nếu không chịu tránh, muốn truyền bệnh phỏng chừng cũng đã truyền rồi, Lăng Tiêu đơn giản cách chắn ôm lấy Chử Dịch Phong, cúi đầu đem mặt chôn

ở trên vai Chữ Dịch Phong thanh âm hơi nghẹn ngào: “Vạn nhất truyền bệnh cho đệ, ta sẽ đau lòng chết đi được . . . . .”

Chữ Dịch Phong gật đầu thấp giọng nói: “Ta hôm qua đã đau lòng qua, huynh phải nhanh hết bệnh. . . . . Nhìn huynh như vậy lòng ta rất khó chịu.”

“Án. . . . .” Lăng Tiêu nghiêng mặt hôn vào thái dương của Chữ Dịch Phong: “Lập tức sẽ hết bệnh thôi.”

Lăng Tiêu nói được thì làm được, ngày sau hết sốt, rốt cuộc là tuổi trẻ, năm ngày sau đã khôi phục không sai biệt lắm, càng làm cho hai người an tâm chính là trong Thờ Càn Cung không có một người bị nhiễm, lão ngự y cũng an tâm chỉ là trong lòng kinh ngạc.

Lăng Tiêu hoàn toàn khỏe mạnh lại lệnh cung nhân đem vật dụng y học lúc bệnh mình và Chữ Dịch Phong dùng qua đều đốt hết, để an tâm cũng có thể xua đi đen đui, lại cho cung nhân dùng giấm gạo xông hết các nơi trong Thờ Càn Cung một lần nữa, hoàn toàn rửa sạch một lần, lúc này mới mở cửa Thờ Càn Cung.

Thái hậu ở Phụng Hoa cung lo lắng nhiều ngày, thấy hai đứa nhỏ cùng nhau tới thỉnh an mới buông tâm, dặn dò trong chốc lát, cuối cùng còn ban cho Lăng Tiêu không ít lộc nhưng tổ yến từ từ bồi bổ thân mình. Lăng Tiêu mỉm cười cảm tạ ban thưởng, cười nói: “Nguyên lai ngày thường sớm nên vài lần sinh bệnh, đã nhiều ngày qua thu lễ được ban thưởng có thể chứa đầy một nhà kho.”

“Phi!” Thái hậu cười nói: “Không được nói lời không nên, làm ta lo lắng nhiều ngày, vốn không nên cho con lễ vật!” Mọi người cười trong chốc lát, Thái hậu giữ lại dùng cơm, để Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu cùng nâng ăn bữa tối.

Hôm sau hai người cứ theo lễ thường thượng triều, Thuận Thiên phủ đoán đầu thỉnh tấu: “Ngày gần đây ở ngoại ô Hoàng thành có nhiều bá tánh bị bệnh lạ, loại bệnh tình này phần nhiều là đột phát, triệu chứng là phát sốt, giống như bị phong hàn, nằm không thể cử động, mê man, hơi thở đe dọa. Một người nhiễm bệnh, lây bệnh một nhà, một hộ nhiễm bệnh, lây bệnh một trang.”

Lăng Tiêu cảm thấy trong đầu “Ông” một tiếng, thấp giọng thở dài, rốt cuộc là dịch bệnh sao. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 111

Lăng Tiêu và Chữ Dịch Phong bốn mắt nhìn nhau trong lòng đều minh bạch. Thuận Thiên phủ nói bệnh trạng rõ ràng là giống mấy ngày trước Lăng Tiêu đã bị bệnh, bên ngoài tình hình bệnh dịch đã phát triển đến trình độ nhất định mới có thể kinh động đến phủ doãn, sợ là trước khi Lăng Tiêu sinh bệnh bên ngoài cũng đã có không ít người bị dịch bệnh rồi.

Lăng Tiêu cho Chữ Dịch Phong một ánh mắt an tâm, nếu mình đã có thể khỏi hẳn thì đây cũng không phải đại dịch gì.

Lập tức có người bước ra khỏi hàng nói muốn chiêu cáo cả nước, nhắc nhở các quận huyện châu phủ đề cao cảnh giác, lại có người đưa ra muốn lập tức phái binh đem bản dân mắc ôn dịch bắt giữ đến một chỗ. Lăng Tiêu đang muốn mở miệng thì Ngụy Bác bước ra khỏi hàng nói: “Đã xảy ra đại sự như vậy thần cho rằng Thánh thượng nên chiêu cáo tội mình, làm yên ổn dân tâm.”

Lại là tên Ngụy Bác này! Lăng Tiêu hơi hơi nghiêng đầu dùng dư quang liếc mắt nhìn hắn, lần trước chuyện tiếp hỏi tiểu Hoàng tử chính là cái tên muốn tìm chết này mở miệng cản trở, bị mình gõ vài lần vẫn không biết chuyện như vậy. Hạ chiêu cáo tội mình? Dựa vào cái gì? Ôn dịch là Chữ Dịch Phong làm ra à?

Lăng Tiêu bước ra khỏi hàng, không nhanh không chậm, cất cao giọng nói: “Hoàng thượng, thần cho rằng bệnh này không nhất định là ôn dịch.” Lăng Tiêu không đợi mọi người nghi ngờ mình trước giải thích nói: “Thần bất tài, ngày xưa thụ giáo với Hối Tín viện cũng từng nghe thái phó nói qua chuyện về ôn dịch, ôn dịch có ảnh hưởng bởi thời tiết, có lây bệnh, khi phát bệnh rất đặc thù, triệu chứng như một. Tỷ lệ phát sinh cao ở những tháng cuối xuân đầu mùa hạ, cũng có khi xảy ra vào tiết thu phân, thần lại không biết khi nào ở mùa đông khắc nghiệt cũng thịnh hành ôn dịch? Tiền triều cũng có vài lần đại dịch, các đại nhân lật xem lưu bản, trong đó cũng không có ôn dịch vào lúc thời tiết lạnh như vậy.”

Nghe lời vừa nói không ít người có chút buông lỏng, Lăng Tiêu nói tiếp: “Trước đây đã có vài thập niên không gặp trời đông giá rét như vậy, bản dân không có chuẩn bị nên bụng đói áo rách quần manh, mắc bệnh thương hàn cũng là việc bình thường, dù cho ngẫu nhiên lây lan một chút, cũng không thể nói là ôn dịch. Hiện giờ cũng không có nhiều người bị cảm nhiễm, chỉ bằng đi trước quan sát phái người điều hành, nếu thật là ôn dịch thì lập tức không chế, như thế cũng không chậm trễ.”

Lăng Tiêu tổng kết trần tình: “Thần cho rằng Hoàng thượng có thể chi ngân sách cứu tế, nhưng không cần đại động can qua chiêu cáo thiên hạ làm nhân tâm hoảng sợ.” Vừa nói xong vài vị nội các lão thần minh bạch, Lăng Tiêu muốn an ổn nhân tâm, trong nội các có vài vị quan lại cùng Lăng Tiêu hợp tác nhiều lần đều có tâm tư tương thông hiểu thấu ý người, lập tức có không ít người bước ra khỏi hàng tán thành.

Chữ Dịch Phong tất nhiên là nghe Lăng Tiêu, gật gật đầu chuẩn tấu, lại nói thêm vài chuyện rồi tan triều. Chữ Dịch Phong trực tiếp đi về nội cung. Lăng Tiêu muốn đi thảo luận chính sự, mới vừa đi ra đại điện thì Ngụy Bác đã đuổi theo. Ngụy Bác về mặt đây ý cười: “Hầu gia có tài ăn nói, nói mấy câu có thể phản bác hạ quan rồi.”

Lăng Tiêu dừng bước lại, híp mắt nhìn người trước mắt, có đôi khi Lăng Tiêu thật sự không hiểu, mình hiện giờ địa vị cực cao, thâm chịu hoàng ân, tay cầm quyền to, vì sao luôn có người đui mù muốn cùng mình đối đầu vậy?

Lăng Tiêu mím môi, cũng không nói chuyện, Ngụy Bác không thú vị, chung quanh còn có không ít quan viên chưa về, Ngụy bác cười khan vài tiếng, lại nói: “Không biết Hầu gia đối với ôn dịch này, ah, không phải, là bệnh này có thượng sách gì không?”

Lăng Tiêu cười khê, nâng lên cánh tay ra hiệu cho tiểu thái giám đi theo đến đưa cho hắn áo tuyết hồ cừu phủ thêm. Lăng Tiêu tự mình thắt nút dây áo, lại vuốt những sợi tóc rối lười nhác nhìn Ngụy Bác, mắt phượng hơi nhếch, thần sắc ngạo kiều, thanh âm không cao không thấp: “Chờ đến khi Ngụy đại nhân vào được nội các, bản Hầu tự nhiên sẽ cùng đại nhân thương nghị, hiện giờ bản Hầu còn phải đi thảo luận chính sự, chờ rảnh rồi tự nhiên sẽ nghe một chút cao kiến của Ngụy đại nhân.”

Chung quanh các quan viên nghe thấy nhin không được cười ra tiếng làm Ngụy Bác đỏ mặt.

Lăng Tiêu xem như không thấy hắn mang theo nội thị đập tuyết mà đi.

Lăng Tiêu vừa mới tiến vào phòng thảo luận chính sự thì có không ít tiểu thái giám ra đón, phải tuyết cởi áo hồ cừu lại đem lò sưởi tay chuẩn bị sẵn đưa tới. Lăng Tiêu tiếp nhận trà nóng được dâng lên uống lên mấy ngụm, ôm lò sưởi tay, xoay người đi vào bên trong.

Bên trong Chử Dịch Phong cùng các vị nội các đại thần đã ngồi xong, Lăng Tiêu hành lễ, mọi người đã sớm biết Lăng Tiêu là thiếu gia chuyên diễn xuất, quan nội các phần lớn đều nhìn Lăng Tiêu lớn lên, sớm đã thành thói quen, biết hắn từ nhỏ tiến cung đã làm Thái tử cùng Thái hậu sủng ái cũng không thêm để ý, mọi người chào hỏi qua loa bắt đầu nói chuyện hôm nay.

Vào nội các thì phải nói trắng ra, Lăng Tiêu hơi hơi nhủ mảy: “Làm khó các vị thúc bá vừa rồi bao che cho lời nói dối của ta, đây xác thật chính là ôn dịch, chỉ là cũng may không ảnh hưởng đến tánh mạng, lại có thời tiết lạnh giá chống đỡ, sẽ không lây bệnh tràn lan, nhưng nếu không xử lý thỏa đáng, chờ đến đầu xuân năm sau .....”

Mọi người cũng nghĩ đến việc này cho nên cũng không muốn đem chuyện ôn dịch làm lớn ra, hiện giờ đúng lúc đầu năm Chử Dịch Phong đăng cơ, ngôi vị Hoàng đế này được như thế nào mọi người đều minh bạch, lúc này phát ôn dịch, hạ chiếu cáo tội mình, không phải nói cho mọi người trong thiên hạ ngôi vị Hoàng đế của Chử Dịch Phong đoạt được là bất chính sao, để ông trời phải khiển trách.

Lăng Tiêu không ngừng nghĩ đến là điểm này, quan trọng là một khi xác định là ôn dịch không xảy ra nhiều loạn mới là lạ, đến lúc đó nhân tâm hoảng sợ, Lăng Tiêu tưởng tượng cũng có thể biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

“Vì vậy chỉ có thể hoá tốc ức chế tình hình bệnh dịch.” Lăng Tiêu nói: “Không thể đem chuyện ôn dịch chiêu cáo, chỉ nói là thời tiết quá lạnh mới xảy ra bệnh thương hàn .....”

“Một là phỏng theo chế độ tiền triều, tìm ra phòng xá thiết lập Phúc An viện, đem người bệnh vào an dưỡng, phái thái y đi chăm sóc. Hai là quảng thí dược liệu, hoá tốc triệu tập thái y lang trung, từng nhóm vào Phúc An viện trị liệu người bệnh, phương thuốc lấy từ Thái Y viện, tất nhiên là hữu hiệu.”

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Chử Dịch Phong liếc mắt một cái, hai người trong lòng dờ khóc dờ cười, Lăng Tiêu lúc trước đã là chuột bạch thử thuốc rồi cũng coi như làm công đức cho những nạn dân này. Lăng Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Còn có phải hoá tốc cách ly khu dịch bệnh, lập tức đem vật dụng ở khu dịch bệnh chôn sâu, trông giữ nguồn nước, nếu có người bệnh chết, mặc kệ là thân phận gì không được để đổ, phải chôn trong ngày, không được có sai lầm.”

Đây là lần đầu tiên triều đại này phát sinh bệnh dịch, các lão thần ở trong nội các cũng không yên lòng, nghe Lăng Tiêu nói đạo lý rõ ràng trong lòng an ổn lại không ngừng tán thưởng. Tử Quân Hầu mới bao lớn nha, làm việc trầm ổn thế nào, già dặn thế nào.

Lăng Tiêu một mặt nói các đại thần một bên cũng đề ra cho hắn thêm vài ý kiến chỉ chốc lát sau đem mấy dự tính hoàn thiện xong. Trương Quốc Công do dự nhưng vẫn nói: “Thần thật ra cho rằng. .... Việc cuối cùng xác thật không ổn, nếu là người bình thường thì thôi, nếu là Hoàng thân quốc thích, trên người có công danh các cáo mệnh nữa.. sao có thể mới chết mà lại trực tiếp chôn? Đây là biện pháp phòng ôn dịch tốt nhưng thật sự thì hành thì .....”

“Ai dám không chôn? Ta phái người đi giúp hắn chôn.” Lăng Tiêu lạnh lùng nói: “Dù sao chôn rồi thì những người trong nhà trước sau cũng nhiễm bệnh chết, chỉ bằng ta giúp bọn hắn một phen, một người không chôn, họa cập cả nhà. Thuận Thiên phù theo việc công chấp pháp không cần sợ đắc tội với người.”

Trương Quốc Công trong lòng thờ dài, Lăng Tiêu làm việc này không sợ bêu danh sao?

Lăng Tiêu trong lòng tự nhiên biết, Lăng Tiêu và người của Chử vương triều sinh trưởng ở địa phương bất đồng, hắn không có nhiều bản khoán, cái gì quân tử chi đạo cái gì nhân nghĩa chi danh hắn từ trước đến nay không thêm để ý, người khác sợ người đời sau nói thanh danh không dễ nghe, nhưng Lăng Tiêu trước nay không thêm để ý, đã chết cái gì cũng không biết, hậu nhân yêu ghét như thế nào thì tùy tiện bình luận, người khác càng hận hắn càng sợ hắn sẽ càng kiêng kị hắn, như vậy Lăng Tiêu đã vừa lòng.

Chử Dịch Phong cũng hoàn toàn nghe lời Lăng Tiêu, lần này chứng bệnh của hắn là y tự mình đã trải qua. Lăng Tiêu thân thể khoẻ mạnh hơn người thường rất nhiều, mỗi ngày cầm y ngọc thực dưỡng, nhưng lão ngự y vẫn phải dùng đại công phu mới cứu được, có thể nghĩ bên ngoài bản dân bá tánh nhiễm dịch bệnh sẽ như thế nào. Chử Dịch Phong từ nhỏ ở trong quân đều quen dùng lời lẽ để thuyết phục nhưng dưới tình huống này y biết tất yếu phải dùng thủ đoạn cứng rắn mới có thể ngăn cơn sóng dữ.

Thương lượng xong thì bắt tay làm việc, xây cất Phúc An viện đó là bạc, thỉnh y động được kia cũng là bạc, Hộ Bộ Thượng Thư trước một bước đã tỏ thái độ, tài chính khẩn a tài chính thực khẩn nha.

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Hộ Bộ Thượng Thư, mỗi lần nhắc tới bạc đều phải nhìn lão nhân này trung ra bộ mặt khổ qua, bất quá cũng trách không được hẳn, quốc khổ cũng không phải của nhà bọn họ. Lăng Tiêu hận chính là Tiên hoàng, tại vị một năm, đánh rắm còn không tới, bạc lại dùng không ít, tang sự xong xuôi cơ hồ dùng cũng rất nhiều bạc.

Chữ vương triều thuế má không tính hà khắc, một vài năm nay lại trải qua tang sự của Thái tổ Hoàng đế và Tiên đế, bạc dùng không sai biệt lắm, Lăng Tiêu quăng ra lưới dài còn chưa thu được cá lớn, hiện giờ xác thật là túng quẫn.

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, nói: “Trước không đụng tới bạc, ngày mai khi lâm triều lại nghĩ cách.”

“Lâm triều thì có biện pháp gì?” Thuộc hạ mình có bao nhiêu tiền Chữ Dịch Phong vẫn biết: “Kỳ thật bạc cũng có, một năm nay huynh sửa trị nội vụ phủ, đã tiết kiệm không ít bây giờ lấy phần đó ra là được.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Ta biết lấy từ chỗ đó ra chứ, nhưng nếu cứ gặp khó khăn cũng không thể lúc nào mình cũng tự ra tiền.....” Lăng Tiêu ngậm cười, nói: “Đi, thỉnh an Di mẫu, còn có chuyện muốn nói với người.”

Ngày thứ hai lâm triều khi Trương Quốc Công đem chuyện hôm qua nội các đã thảo luận nói ra, mọi người không đề cập tới dịch bệnh chỉ lấy chuyện năm nay đại hàn mà nói, đem chuyện hôm qua nội các thương nghị nói muốn đem tất cả những người mắc bệnh thương hàn nhận vào Phúc An viện chăm sóc, giúp đỡ bá tánh qua cửa ải khó khăn này. Các đại thần cũng không phải ngốc, nội các đại thần đều một mực chắc chắn là không phải ôn dịch, nhưng làm ra tới như vậy không phải nhằm vào dịch bệnh sao?

Đây là thủ đoạn của cấp trên trong lòng mọi người minh bạch, tự nhiên cũng không dám nói ra, an tâm nghe lệnh là được.

Hộ Bộ Thượng Thư thấy triều thần không dị nghị, chậm rì rì bước ra khỏi hàng kêu không đủ bạc, Lăng Tiêu chỉ đợi có thể bước ra khỏi hàng, đầu tiên là dùng nhịp điệu khẳng khái trần tũ, nói dân sinh, nói nạn dân, than nhân tâm, cuối cùng tổng kết nói: “Thần bất quá có chút chi công, nhận được hoàng ân, hưởng bổng lộc, hưởng vinh sủng. Lăng thị nhất tộc có được hoàng ân, ngày đêm không dám quên, sớm chiều suy nghĩ báo đáp, hiện giờ trong thành gặp nạn, thần biết quốc khổ khó khăn, thần chỉ có cách bán của cải gia sản lấy tiền mặt, lấy bạc trắng để tạ ơn triều đình mà thôi!”

Lăng Tiêu khom người: “Thần đại diện Thọ Khang Hầu và Lăng thị nhất tộc, nguyện phụng mười vạn lượng bạc trắng xây cất Phúc An viện.”

Trong triều đại thần hận không thể rút đao đâm chết Lăng Tiêu, làm như vậy để chứng tỏ người trung tâm đứng không? Người luôn lo lắng cho thượng ý đúng không? Chứng tỏ người có bạc đúng không?

Cha vợ của Chữ Dịch Phong yên lặng nhắm mắt, hôm qua buổi tối Lăng Tiêu gửi thiệp cho An Khang Hầu phủ, tuy chưa nói cái gì quan trọng An Khang Hầu cũng biết đây là có ý tứ gì, quan trường tung hoành lâu năm, bên ngoài lão cùng Lăng Tiêu vẫn có chút ân ý, biết Lăng Tiêu muốn mình ngày mai khi lâm triều hỗ trợ tán thành, nhưng lão không thể tưởng tượng là loại sự tình này nha!

An Khang Hầu nhận ra Lăng Tiêu đang vẽ ra đạo lý, nhân gia thân là Hầu tước ra mười vạn, mình cũng là Hầu tước, lại là cha vợ của vua không làm không được nha. An Khang Hầu cắn răng một cái, bước ra khỏi hàng nói: “Lão thần cũng nguyện phụng mười vạn lượng.”

Còn có mấy đại thần được Lăng Tiêu bày mưu đặt kế tự giác bước ra khỏi hàng, đều biểu hiện một phen trung tâm. Phải bỏ ra bạc không ít người trong lòng muốn bốc hỏa, lại là Lăng Tiêu nịnh sủng bày tỏ! Người nếu muốn quyền bạc trộm quyền nhiều ít không được sao. Cứ phải tại đây trên triều đình này mà quyền bạc bốc bạch mình là kẻ trung tâm, làm người khác không ra tiền thì sẽ bất trung tâm. Có thể đứng ở điện thượng thì trong nhà hoặc nhiều hoặc ít đều có chút của cải, sao không thể không biết ý tứ mà không quyền.

Lăng Tiêu vội vàng kêu Hộ bộ đem bạc các đại nhân quyền ký lục trong hồ sơ, chờ tan triều sẽ theo tới nhà mà đòi nợ. Hộ Bộ Thượng Thư kim nén gương mặt khổ qua không dám cười ra, trong lòng bàn tính đánh bùm bùm, lúc này đã kiếm được một vố lớn, tình hình bệnh dịch qua phòng chừng vẫn là có thừa, coi như tràn đầy quốc khổ.

Lăng Tiêu dư quang đảo qua Ngụy Bác cùng những người hôm qua tan triều ở một bên xem náo nhiệt, trong lòng cười lạnh, hôm qua còn rất đắc ý không phải sao, hôm nay chỉ biết đứng một chỗ ghen hòng.

Lăng Tiêu ở phía trước kiếm tiền không nương tay, mặt sau Thái hậu ngồi ở trên trường kỷ, nhìn các cáo mệnh phu nhân cười cười: “Hôm nay cũng không có chuyện gì, nhìn tuyết rơi màu sắc rất đẹp nên muốn các phu nhân cùng ta xem phong cảnh.”

Các cáo mệnh phu nhân tất nhiên là vui vẻ hầu hạ, thưởng tuyết uống trà dùng điểm tâm, nói chuyện phiếm, chợt Lăng Trĩ thở dài: “Chúng ta nhìn trận đại tuyết này chỉ cảm thấy cảnh rất đẹp không biết bên ngoài bản dân vì vậy mà chịu khổ đau, ta nghe nói ngoại ô các nơi không ít người đều vì thời tiết đại hàn này mà bị bệnh.”

Thái hậu thở dài một hơi: “Thật sao, tuy nói chúng ta nữ nhân không nên hỏi đến chính sự, nhưng nghe nói việc này trong lòng rất cuộc rất khó chịu, bỗn cung nói, năm nay Phụng Hoa cung cần phải tiết kiệm, dư lại chút bạc quyền cho những bản dân.”

Lăng Trĩ hiểu ý nói: “Đã là như vậy con cũng hạn chế chi tiêu, đi theo Di mẫu làm việc thiện, mong được hưởng phúc báo.”

Các cáo mệnh cũng thấy thú vị, bất quá là ra mấy trăm lượng bạc, số bạc này cũng nằm trong tầm tay của mọi người, lại có thể ở trước mặt thái hậu mua chuộc lấy lòng, sao mà không làm? Nói gì cũng phải đi theo Thái hậu ra một ít, dính chút phúc khí của Thái hậu.

Thái hậu tự nhiên cao hứng, đàm tiếu nói chuyện quyền góp bạc này về sau sẽ lưu hành một thời mà trong lòng buồn cười. Xem ra chuyện Lăng Tiêu ủy thác cho nàng đã thành công mỹ mãn.

Ngày đó các cáo mệnh bỏ ra không được nhiều bạc nhưng nữ nhân gia có tác dụng của nữ nhân gia, hôm nay trở về các phu nhân tất nhiên sẽ đem việc này bốn phía lan truyền. Lăng Tiêu đánh bàn tính rất tốt, những người muốn lấy lòng mình thừa dịp này sẽ không ngốc mà ngồi yên? Sẽ không, bọn họ rất thông minh, Phúc An viện mở cửa thì có thể quyền tặc, danh sách quyền tặc sẽ đưa vào cung, bọn họ tự nhiên biết làm sao để khiến cho mình chú ý.

(Ta nói tui beta cái chương nì mà buồn cười ghê gớm luôn á. Có ai cùng ý kiến với ta hèm)

Bạn đang đọc truyện *Nhị Thân Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 112

Đã chuẩn bị xong mười bảy phòng ở Phúc An viện.” Lăng Tiêu sai người đem tấu chương đã phê xuống, đứng dậy đón lấy trà Chử Dịch Phong đưa uống mấy ngụm, nói: “Được liệu cũng đã đặt mua xong. Lúc này phải chú ý một chút, nhất định sẽ có gian thương nhân dịp này nâng giá được liệu...”

“Huynh nghỉ ngơi một lát đi, đầu óc không có lúc nào thoải mái cả.” Chử Dịch Phong lời kéo Lăng Tiêu cùng ngồi trên giường, Lăng Tiêu cười cười: “Ta không mệt.”

Lời này không phải làm cho Chử Dịch Phong an tâm, Lăng Tiêu xác thật không mệt. Chử Dịch Phong có lẽ vĩnh viễn cũng không lý giải tại sao Lăng Tiêu luôn xem những việc này là lạc thú, tựa như chơi cờ nguyên bản là một chỗ trống rỗng, yêu cầu mình phải bài binh bố trận, khổ tâm tính toán, một tầng tầng thu nhỏ rồi bao vây, dùng mọi phương pháp làm thay đổi thế cục dẫn đến tình huống có lợi cho mình, cuối cùng ra một chiêu kết thúc tuyệt đẹp lại là thành công.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng của Chử Dịch Phong, nói: “Đi thỉnh an Di mẫu chưa?”

“Rồi, Thái hậu có hỏi huynh, ta nói huynh đang phê tấu chương không rảnh qua đây.” Chử Dịch Phong cử động tìm một tư thế thoải mái nói tiếp: “Mẫu hậu nói ngày mai biểu muội đi về, bảo huynh trưa mai qua cùng dùng cơm.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Được, nhất định ta sẽ đi, ta nghe nói đệ lại thưởng cho hai hài tử kia không ít lễ vật? Không nên cho nhiều quá là được, bọn nó là tiểu hài tử không gánh nổi.”

Chử Dịch Phong không lắm để ý cười cười: “Huynh chỉ có một muội muội, ta tự nhiên phải thương yêu nhiều hơn một chút, lại nói đây là lần đầu ta nhìn thấy hai hài tử này, rất xinh đẹp, ta nhìn thấy rất giống Thi Trà Thành..... Đúng rồi, huynh thật sự quyền mười vạn? Sao huynh sao có nhiều bạc như vậy hay là ta cho mượn được không?”

“Ta cũng có chút dư dả mà.” Lăng Tiêu xoa bụng Chử Dịch Phong, nói: “Nếu để người khác biết ta làm bộ còn không biết sẽ phiền như thế đâu, bạc đó ta còn có thể lo liệu.” Số tiền đó không ít, nhưng thật sự có thể kiếm được. Mấy năm nay Lăng Tiêu ăn ở không phải ở trong cung thì ở Thọ Khang Hầu phủ, từng đường kim mũi chỉ đều không cần phải dùng tiền của mình, nhiều người hầu hạ của hắn cũng không cần hắn nuôi sống, hơn nữa mấy năm nay cửa hiệu kinh doanh kiếm thật nhiều tiền, nhận hối lộ đến hối lộ đi cũng tích góp một ít của cải.

Nói đến tiền, Lăng Tiêu lại tiếp tục: “Những ngày gần đây cần nhiều được liệu vì đề phòng các nhà buôn thuốc nâng giá. Ta muốn mua chuộc mấy nhà bán thuốc để bọn họ chủ động quyền được liệu cho Phúc An viện, như vậy các nhà buôn khác sẽ không nâng giá được, ngược lại còn có thể cùng cùng quyền góp được.”

Chử Dịch Phong nhin không được cười rộ lên: “Dạo gần đây huynh nhìn đâu cũng thấy tiền trong mắt, chiều này học với ai?”

Lăng Tiêu kéo một bàn tay Chử Dịch Phong không nhẹ không nặng cắn một ngụm: “Không có lương tâm, ta đây tích cóp gia sản cho ai?”

“Biết biết, cho ta cho ta, ta biết.” Chử Dịch Phong lấy lòng cười cười, bắt chước theo Lăng Tiêu.

Hai người nói không tới mấy câu lại thân mật, lúc trước bởi vì Lăng Tiêu bị bệnh, vừa vặn lại xảy ra dịch bệnh lớn như vậy hai người đã hơn mười ngày chưa có thân thiết, Lăng Tiêu do bận rộn thì còn đỡ chứ Chử Dịch Phong nhàn rỗi vẫn rất muốn, chỉ chốc lát nhin không được cười lên người Lăng Tiêu lấy một chân nhẹ nhàng cạo lên đùi quần của hắn, Lăng Tiêu ôm lấy eo của Chử Dịch Phong cười khẽ, hắn thích Chử Dịch Phong ở điểm này không làm ra vẻ ngượng ngùng, nếu mà muốn thì tự mình kích thích hắn thái độ đáng yêu như một tiểu cầu.

Lăng Tiêu cũng đã bị Chử Dịch Phong cạo ra hỏa, khởi động thân tới xoay Chử Dịch Phong đè xuống dưới thân, thấp giọng cười: “Sức lực còn tốt lắm? Dám cười ta.....”

Sau giờ Ngọ Lăng Tiêu tìm Tàn Long liên hệ với Nhiếp Quang đang ở bên ngoài cung. Nhiếp Quang khéo léo qua lại giữa các phó phương, những việc này giao cho hắn là thỏa đáng nhất. Nhiếp Quang theo Lăng Tiêu phân phó, quả nhiên tìm được mấy nhà được trao đổi, được thương không biết người đến là đã được Lăng Tiêu bày mưu đặt kế, chỉ tưởng quan phủ muốn bắt bọn họ lập chiến tích, không dám chối từ, càng đừng nói muốn cho Nhiếp Quang bạc, chỉ nói mình vốn nên hiếu kính. Quả nhiên mấy ngày sau liền đưa được liệu đến chỗ Phúc An viện. Hôm sau lúc lâm triều Lăng Tiêu tán dương những người này rất nhiều, không cần phải nói, mặt sau các thương nhân đều tự phát bắt đầu quyên tặng được phẩm, thậm chí còn lương thực, vải vóc, trong lúc nhất thời xua như xua vệt.

Biết đây là dịch bệnh không chỉ có Lăng Tiêu, dân gian cũng không thiếu người có đầu óc. Lăng Tiêu chờ lúc nội các đại thần vội đến chân không chạm đất, mới mời các đại thần ra ngoài cung vui chơi thư giãn một chút.

“Cái gì?” Lăng Tiêu cho rằng mình nghe lầm, bật cười nói: “Cái gì giáo?”

Thi Chính gật đầu: “Độ Sinh Giáo, lấy ý là phổ độ chúng sinh, hiện giờ ở trong thành cũng có một ít danh tiếng.”

Chữ Dịch Phong ngồi ngay ngắn ở phía trên, vốn dĩ có chút buồn ngủ, nghe xong lời này lập tức tinh thần tỉnh táo, đứng dậy nói: “Ái khanh nói tí mi.”

Các đại nhân trong nội các không giống như lúc ở trong triều đình, mọi người đều ngồi xếp bằng ở trên giường đất, giống như nhân thoại nghe nói việc nhà, Thi Chính cười cười: “Nói đến cũng có hứng thú, Độ Sinh Giáo có giáo chúng vốn dĩ chỉ là một ít đạo nhân nhân rồi, ngày thường làm pháp sự, siêu độ nhà có ma, giúp gia trạch bắt an cầu phúc. Không biết làm sao mà trong thời gian này cùng tụ tập lại chuyên môn giúp gia chủ bị bệnh, bọn họ cũng không cần ngân lượng, chỉ là nói là vì bá tánh làm chút việc thiện, tuy nói như thế, người trong nhà cũng phải bỏ tiền nhan đèn, tuy không nhiều lắm nhưng nước chảy đá mòn, tính được cũng không ít.”

Lăng Tiêu cười khê: “Không biết trò phù thủy này có linh nghiệm?”

Thi Chính cười thần sắc có chút căng thẳng, mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, nếu mọi người tin trời xanh tin quỷ thần thì đại khái hôm nay cũng không bỏ được đến vị trí này. Chữ Dịch Phong rất có hứng thú, y ở đây nhiệm vụ chính là hạ ấn, ngồi ở trên giường đất dựa vào mấy cái gối nhỏ uống trà ăn điểm tâm quan sát Lăng Tiêu cho qua thời gian, chuyện Lăng Tiêu với bọn họ thảo luận y hơn phân nửa không hiểu, thật vất vả mới có cái làm cho cao hứng, vội vàng hỏi: “Không linh nghiệm? Vậy các bá tánh tin sao?”

Thi Chính thờ dãi: “Đây đúng là điều thần lo lắng, bởi vì các đạo nhân căn bản không chủ động thu ngân lượng, bá tánh coi bọn họ như thần tiên sống, hữu dụng vô dụng đều khen vô cùng kì diệu, một truyền mười mười truyền trăm, thêm mắm thêm muối, nhắc tới Độ Sinh Giáo bá tánh coi như chân thần tiên, hiện giờ tuy rằng các đạo nhân này không có động tác gì nhưng nhân tâm đã có, ngày sau nếu là muốn làm cái gì cũng rất khó nói.”

Tương Quốc Công gật đầu nói: “Việc này ta cũng nghe nói, hiện giờ dân gian thậm chí có người vì những đạo nhân này lập bài vị trường sinh. Bấy giờ người dân tin chúng mỗi ngày đều đến trong giáo tụ hội, tình thế này thật sự không tốt, Độ Sinh Giáo ở dân gian đã có dân tâm, lúc này ra tay đem mấy đạo nhân xử lý sẽ làm bá tánh bất mãn, nhưng lại không thể phóng túng để họ muốn làm gì thì làm . . . .”

Lăng Tiêu hí mắt, nếu là muốn bạc còn có thể nhưng không cần bạc muốn nhân tâm mới để cho người kiêng kỵ.

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, Chữ Dịch Phong mấy ngày nay lại thỉnh thái y lại đưa được liệu, thật không phải là giả thần giả quỷ đặc nhân tâm? Lăng Tiêu nhẹ nhàng mở lò sưởi tay, bỏ vào bên trong một phiến bột hương, trên mặt một mảnh hòa thuận: “Thị đại nhân quá lo, những người này bất quá chỉ là muốn làm chút công đức thôi, xóc không dậy nổi gió to sóng lớn đâu tâm địa rất tốt.”

Lăng Tiêu cười: “Chỉ là biện pháp này không đúng riêng phép thuật phù thủy là hoàng lão chi thuật, sao có thể chỉ dựa vào điều này mà phổ độ chúng sanh? Nhưng khó được những đạo nhân không tham tiền bạc chỉ vì chúng sinh, Hoàng thượng không bằng ban một đạo ý chỉ ngợi khen một phen, mặt khác đem các đạo nhân này phân tán đến mười bảy Phúc An viện tu dưỡng, cùng những hoạn dân cùng ăn cùng ngủ, nghĩ đến tất nhiên dùng tốt hơn thái y của chúng ta.”

Thi Chính thiếu chút nữa bật cười, gật đầu nói: “Biện pháp của Từ Quân Hầu rất hay, thần tán thành.”

Chữ Dịch Phong không hiểu vì sao vẻ mặt các đại nhân đều là bộ dáng ghen cười, gật đầu nói: “Nếu. . . . Nếu Từ Quân Hầu cùng Thị đại nhân đều cho rằng như vậy là tốt, vậy thì làm đi.”

Lăng Tiêu cười cười, hạ tấu chương. Tương kế tựu kế biện pháp ai cũng không ngờ, luyện được chu sa thủy ngân liền tưởng phiên thiên? Nằm mơ đi.

Sau khi Chữ Dịch Phong ban ý chỉ xuống đạo nhân của Độ Sinh Giáo nghe xong như nghe chuông báo tang, trong lòng sợ hãi muốn chạy trốn cũng không dám, chỉ phải thu thập đi vào Phúc An viện chiếu cố người bệnh. Nhưng qua mấy ngày sau các đạo nhân đó đã có một nửa bị nhiễm bệnh. Thi Chính sợ có người nói Lăng Tiêu độc ác, lên lút đi tìm Lăng Tiêu thương nghị: “Bằng không ta vụng trộm đem những người còn chưa nhiễm bệnh ra ngoài, lại hứa cho họ một ít bạc, bảo bọn họ không được nói ra ngoài.”

“Hà tất như thế?” Lăng Tiêu ngậm cười, làm ra một bộ đáng vô hại: “Vào Phúc An viện, nếu trị hết người bệnh còn phải đợi qua sáu mươi ngày mới có thể ra ngoài, hiện giờ ta cũng không dám phá lệ này, bạc càng không thể cho. Lại nói các đạo nhân tự xưng là chữa khỏi bệnh dịch nên sẽ không sợ bệnh này đâu ra bị nhiễm bệnh như người vừa nói?” Dám nói ra ngoài là chứng thực mình bán giả được, những đạo nhân này cũng không có ngu như vậy. Thi Chính cười cười không hề nói cái gì, Lăng Tiêu đã đem sự tình giải quyết, hơn nữa là danh chính ngôn thuận, làm người tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chương 113

Phía trước giải quyết vừa xong chuyện của những người được gọi là đạo nhân, mặt sau chuyện lại tới nữa.

Thái Hậu về mặt buồn rầu tìm Lăng Tiêu nói chuyện: “Ta không biết phải làm sao với lão Tam. .... Sang năm đã đến nhuộc quán, còn không làm ta bót lo.”

Lão Tam Chữ Dịch Kỳ, bởi vì tuổi tác đã lớn, sau khi Chữ Dịch Phong đăng cơ không nên ở lâu trong cung. Lăng Tiêu bảo Chữ Dịch Phong phong hân làm Vinh Vương cho ra khỏi cung. Bởi vì không thân với Chữ Dịch Phong và lại ngày xưa hân cùng Chữ Dịch Căn quá thân mật cho nên không được Lăng Tiêu coi trọng, ngày thường Chữ Dịch Kỳ cũng không có cơ hội vào cung, lúc này sao tự nhiên tới tìm mẫu thân tổ khổ.

Lăng Tiêu trước kia từ Chữ Dịch Phong có nghe nói một chút, trong lòng cũng biết đại khái, gật đầu nói: “Không biết Vinh Vương làm sao vậy? Trong lòng Di mẫu phiền gì thì cứ nói với con.”

“Đưa con này không biết cố gắng giữ gìn .....” Thái Hậu lại nói tiếp cũng là vì vụ kiện tụng này, nhủ mảy nói: “Bởi vì chuyện giữ đạo hiếu, ta ngăn cản dò vạ dận dò, trong phủ nữ nhân cũng đủ nhiều, không thể tiếp tục sinh sự, ta cũng biết tuổi này là tuổi phát dục ....., Nhưng trong phủ có nhiều nữ hài tử còn không đủ, đến tột cùng còn nháo để xảy ra chuyện.”

Chuyện này phải nói đến mấy tháng trước lúc đi săn thú mới để xảy ra kiện tụng, ngày thường Chữ Dịch Kỳ không phải là người thích cưỡi ngựa bắn tên, chỉ là lúc này cần phải hầu hạ thánh giá, môn khách trong phủ đều khuyên hân đi, vì muốn cùng Chữ Dịch Phong duy trì quan hệ, ngày sau được vinh sủng. Chữ Dịch Kỳ được phong vương chỉ là chính tam phẩm Hưng Quốc Ngự Thân Vương, Thân Vương này cấp thấp, bởi vì Chữ Dịch Kỳ với xã tắc vô công, cùng với Chữ Dịch Phong vô tình, ngày sau muốn bò lên trên cũng không dễ, muốn xuất đầu chỉ có thể phụng sự Chữ Dịch Phong và Lăng Tiêu.

Các môn khách trong phủ cũng có vài người có đầu óc, dặn dò Chữ Dịch Kỳ lúc săn thú nhất định phải cố gắng lấy lòng Lăng Tiêu. Chữ Dịch Kỳ cũng nghe theo, chỉ là lần săn thú đó, Lăng Tiêu thân là thống lĩnh hộ vệ thật sự bận rộn đến chân không chạm đất, còn phải bồi bên người Chữ Dịch Phong. Sau đó xảy ra chuyện của Lăng Hiến, thật sự không có chỗ nào rảnh để Chữ Dịch Kỳ có thể lấy lòng. Chữ Dịch Kỳ thấy mình không thể chen chân vào liền tự đi tìm thú vui khác. Ban Thịnh Vượng xuất hiện, hân ta vừa qua 40 tuổi*, mới nhậm chức Ngoại lang ở Hộ bộ, Lăng Tiêu cũng không để trong mắt. Người này cũng chỉ là dựa vào phước của tổ tiên mới có được chức quan mà thôi, bản thân hân ta không hề có tài cán gì. Sau khi cha mẹ mất lại càng không có kiêng kị, mỗi ngày chỉ biết luồn cúi, không làm nên chuyện gì. Hân cũng biết mình không được Lăng Tiêu để mắt nên thừa dịp này dồn tâm sức lấy lòng Chữ Dịch Kỳ.

*40 tuổi: bản gốc là bất hoặc chi niên “Tứ thập nhi bất hoặc” – 40 tuổi không còn mê hoặc, đến tuổi này thì đã chín chắn, lịch duyệt; có kiến thức và kinh nghiệm phong phú, nên đối với những việc diễn ra trong xã hội có chính kiến rõ ràng, kiên định, không còn nghi ngờ (bất hoặc). Candy thấy đánh giá ông này thuộc vào diện bất hoặc cũng không phù hợp lắm nên ta để là 40 tuổi.

Muốn lấy lòng Chữ Dịch Kỳ cũng không dễ dàng như vậy, kỳ trân dị bảo gì đó Ban Thịnh Vượng không có, duy nhất có thể lấy ra tay chính là thứ xuất muội muội của mình.

Muội muội Ban Nhã Nhi của hân mồ côi từ trong bụng mẹ, cùng sinh sống trong phòng nha đầu, không được người trong Ban phủ coi trọng, nhưng hiện giờ trở mĩ nhan sắc càng ngày càng đẹp được Ban Thịnh Vượng coi như bảo vật, một lòng muốn đem muội muội chăm sóc tốt ngày sau giúp mình bắc cầu lót đường, hiện giờ thấy Chữ Dịch Kỳ thích nữ sắc, liền nghĩ đem muội muội của mình hiến cho Chữ Dịch Kỳ.

Chữ Dịch Kỳ cũng đã sớm nghe nói qua phương danh của Ban Nhã Nhi, hai người ăn nhip với nhau, chỉ là Chữ Dịch Kỳ kiêng kị, sợ để các quan Ngự Sử biết cho mình là một quyền tữ, trong lúc do dự Ban Thịnh Vượng đưa ra ý kiến hay, trước đem muội muội âm thầm đưa vào trong phủ, chờ khi Thái Hậu và Hoàng Thượng biết thì trước mặt đã rải đường xong rồi, chờ ra hiếu thì theo đường quang minh chính đại rước vào phủ.

Chữ Dịch Kỳ trong lòng thích thú, một là Ban Nhã Nhi nhan sắc câu người, hai là tưởng tượng mình cưới một cô nương xinh đẹp như vậy tất nhiên rất có mặt mũi, do dự một chút rồi đáp ứng lại hứa với Ban Thịnh Vượng một khi qua hiếu kỳ sẽ đem Ban Nhã Nhi phong làm trắc phi, cho hân chức quan, ngân lượng. Hai người ăn nhip với nhau, chờ trở về Hoàng thành quả nhiên đem Ban Nhã Nhi đưa vào Vinh Vương phủ.

Chữ Dịch Kỳ trong phủ vốn đã có một vị trắc phi nương nương và thị thiếp vô số, không phải ai cũng ngốc, dấu được mấy tháng cũng lộ ra dấu vết. Ban Nhã Nhi hiện giờ đã có thai, không biết vị nào uy phong ngang nhiên đưa đơn kiện tố cáo, làm cho Thái Hậu muốn giả vờ không biết cũng không được nữa, chỉ phải kêu Lăng Tiêu tới thương nghị.

“Tiêu nhi con nói làm sao bây giờ? Đây là hài tử đầu của Kỳ nhi, ta không đành lòng làm cho nó mất con. ....” Thái Hậu về mặt khổ sở nói: “Nhưng việc ra tới nông nổi này hài tử cũng chỉ có thể bỏ, cho là Kỳ nhi cùng đứa nhỏ này không duyên phận, bỏ thì bỏ, nhưng cô nương nhà người ta thì làm sao bây giờ? Hiện giờ người không phải người cũng không phải quý, chẳng lẽ đưa trở về Ban phủ?”

Lăng Tiêu trấn an cười: “Di mẫu an tâm, lát nữa con trở về xin Hoàng Thượng triệu Vinh Vương gia tiến cung, ta sẽ bàn bạc lại, Di mẫu cảm thấy được không?”

Thái Hậu gật gật đầu: “Ta biết xác thật không đầy đủ, vẫn là để con hỏi nghiệp chương kia đi, nếu thật sự không xoa dịu tức giận của nhiều người thì hung

hãng phạt nó một trận là được, ta từ trước đến nay sùng nó, nhưng nó càng ngày càng không hiểu chuyện muốn thương yêu cũng không được nữa.”

Thái Hậu nói như thế tất nhiên vẫn không muốn phải phạt nặng, Lăng Tiêu trong lòng hiểu rõ, gật đầu rồi đi.

“Muốn nói cái gì thì nói đi?” Chữ Dịch Phong bị Lăng Tiêu giữ ở Thờ Càn Cung, y cũng nghe nói một chút về chuyện của Chữ Dịch Kỳ trong lòng cũng tò mò, thật vất vả chờ mới Lăng Tiêu trở về vội vàng đuổi theo hỏi. Lăng Tiêu cười cười, uyển chuyển kể hết mọi chuyện, Chữ Dịch Phong nghe xong về mặt xúc động, lắc đầu thờ dài: “Lão Tam quá không hiểu chuyện, quá không hiểu chuyện.”

Lăng Tiêu xoa đầu Chữ Dịch Phong cười nói: “Bày đặt giả dạng lão thành, ta thấy đệ quá nhàn, cho đệ làm một việc?”

“Làm việc gì?” Chữ Dịch Phong cọ đến bên người Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cười: “Trận này ta thật sự vội không thể phân thân, chuyện thống lĩnh thị vệ cũng ngày có ngày không, có Tần Long làm phó chức ta cũng yên tâm, nhưng bên kia tóm lại cũng thiếu người, ban ngày nếu là không có việc gì, đệ có thể đi qua đó giúp ta giáo huấn thị vệ, chỉ điểm cho bọn họ quyền cước cũng tốt.”

“Thật sự?” Chữ Dịch Phong vẻ mặt vui sướng, trong mắt như tỏa ra ánh sáng, Lăng Tiêu cười cười: “Sao có thể lừa đệ? Chỉ là không thể chậm trễ triều chính, đệ cứ ngồi ở đó khi cần thì ta cho người đến tìm.”

Chữ Dịch Phong đáp ứng: “Được, được, ta đây đi tìm Tần Long đây.”

Lăng Tiêu biết y tính tình như tiểu hài tử, nói gió chính là mưa cũng không câu nệ y, gật đầu để cho y đi, mình lưu lại ứng phó với Chữ Dịch Kỳ.

Không bao lâu Chữ Dịch Kỳ quả nhiên tới, thấy chỉ có Lăng Tiêu ở trong lòng hơi khiếp sợ, theo lễ Lăng Tiêu phải hành lễ với Chữ Dịch Kỳ, Chữ Dịch Kỳ sao mà dám nhận? Lăng Tiêu ở ngự tiền đều được miễn quý, Chữ Dịch Kỳ tự biết nhận không nổi, sợ tổn thọ, vội vàng ôm lấy hai tay Lăng Tiêu cùng nhau ngồi.

Chữ Dịch Kỳ thừa dịp không dám sót ruột nói đến chuyện kia, Lăng Tiêu tự nhiên càng không nóng nảy, chỉ bình luận là trà, lại nói đến hiện giờ trong thành đang có bệnh thương hàn, lại nói đến đạo nhân, Lăng Tiêu khen: “Quả nhiên đều là thần tiên sống, khi các vị đạo nhân vào Phúc An viện những người bệnh tốt hơn rất nhiều, ta nghĩ một là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, hai chính là các đạo nhân giỏi đạo thuật, trong đó có Trương đạo sĩ rất có tuệ căn, có hiến một lọ đan được nghe nói có thể kéo dài tuổi thọ, nhận được thánh ân ta cũng được chia một ít, hiện giờ mượn hoa hiến Phật hiến cho Vĩnh Vương được không?”

Chữ Dịch Kỳ bị Lăng Tiêu kéo ra nói chuyện tim đã đập thành thịch, nghe được cho bảo mệnh kim đan càng ngồi không yên, hẳn có ngọc cũng không tin ăn cái này sẽ kéo dài tuổi thọ, đã bị Lăng Tiêu dọa chết khiếp. Hắn nghĩ đang trong hiếu tang nạp thiếp chỉ bị phạt đến Tông Nhân phủ cũng không đến mức muốn lấy mạng của ta chứ, làm gì mà Lăng Tiêu lại trực tiếp ban độc được. Chữ Dịch Kỳ run rẩy, vội vàng nói: “Không dám không dám, đã là hoàng huynh ban cho người, ta làm sao dám nhận được.”

Lăng Tiêu đậm đậm cười: “Vương gia không thích thì thôi, ta sẽ giữ lại cho Vương gia, khi nào Vương gia muốn ta lại đưa qua.”

“Không cần không cần.” Chữ Dịch Kỳ không dám tiếp tục phá hư, thành thật đem chuyện Ban Nhã Nhi một năm một mười nói ra, cuối cùng khổ nói: “Không trách mẫu hậu mắng ta, thật sự là ta không biết cố gắng, ta tham nữ sắc, ta bất hiếu. .... Nhưng hiện giờ các quan Ngự Sử nháo đến quá lợi hại, như vậy chờ ra hiếu ta sao có thể đón đầu được? Đều nói quan văn khó chơi, quả nhiên như thế! Nói có sách, mách có chứng, Hình Không Thượng đại phu cư nhiên nháo đến trên đầu ta, buồn cười!”

Lăng Tiêu nâng mắt tới quét nhìn Chữ Dịch Kỳ trong lòng cười lạnh, hồ thẹn cho người mang tư thế của Hoàng tộc. Chữ Dịch Kỳ tiếp tục nói: “Mẫu hậu chỉ biết mắng ta, ta hiện giờ lập tức phải đại hôn tuổi tác không thể đợi vì chuyện của Tiên đế, cũng không trách ta hết được?” Nói có chút nịnh nọt cười: “Ta không được như biểu ca, thân chính ảnh trắng, cũng không làm chuyện này nọ, ta chỉ là một phạm nhân, không chịu nổi sắc đẹp ở phía trước, chẳng trách biểu huynh chỉ lớn hơn ta vài tuổi cái gì cũng mạnh mẽ hơn ta nguyên cũng là có đạo lý.”

Lăng Tiêu khoi mào mắt phượng nhìn người trước mắt mà trong lòng thờ dài, lúc trước Chữ Dịch Cảnh té ngựa, trong triều cũng không có ai ủng hộ Chữ Dịch Kỳ, thật là ..... quá sáng suốt. Một người vậy chỉ có thể xảo miệng hống làm Tiên Đế và Thái Hậu cao hứng, chỗ tốt khác thật là tìm không ra.

Lăng Tiêu nhìn không được thờ dài, đều là từ trong một bụng mẹ ra tới, sao mà Phong nhi của mình nơi nào cũng tốt, còn Chữ Dịch Diễm linh hoạt đáng yêu, còn lại đều là thùng cơm.

Chữ Dịch Kỳ tiếp tục nói: “Ta thật là không có biện pháp, chỉ dựa vào biểu huynh thương lo cho ta một chút.”

Thương người? Lăng Tiêu cười khê, không phải nể mặt Chữ Dịch Phong ai để ý tới người, còn muốn cho ta thương người? .....

Lăng Tiêu khê vuốt lò sưởi tay, chậm rãi nói: “Không dám, Vương gia để mắt, ta chỉ có thể tận tâm thôi, ta nghĩ cho Vương gia một biện pháp, ngày mai lâm triều Vương gia thỉnh tội, chỉ nói mình đã sớm đình hôn, đã sớm đưa vào phủ, chỉ thời gian gần đây mới viên phòng, trong phủ quản người dưới không nghiêm mới nghe nhầm nhân thoại đồn bậy ra. Vương gia chỉ lấy cơ quan giáo nô tài trong phủ nô tài vô phùng, Hoàng Thượng lúc đó sẽ giáo huấn vài câu, phạt Vương gia một năm bổng lộc thôi, không phải đại sự.”

Chữ Dịch Kỳ vừa nghe liền không vui, phạt gì đó đều được hết, sao phải bảo hắn lâm triều thỉnh tội chứ? Đúng là không còn mặt mũi, Chữ Dịch Kỳ cười cười, cầm lấy tay Lăng Tiêu làm nũng giống như làm với Thái Hậu cười nói: “Biểu ca tốt, người muốn phạt ta như thế nào cũng được, bất quá đánh ta mấy lần cũng đúng, chỉ là đừng cho ta ở đương triều nhận những lời chỉ trích của các quan, bọn họ làm ra vẻ vô cùng sĩ khí, được không biểu ca tốt. ....”

Lăng Tiêu không dấu vết đem tay rút ra, lạnh lùng cười, sắc mặt nhanh chóng buông xuống, trầm giọng nói: “Vương gia tôn quý, quả nhiên cùng người

khác bất đồng, Vương gia mới vừa nói Hình Không Thượng đại phu, không nên dùng ngôn quan chỉ trích người, Vương gia cũng biết thần từ khi vào triều tới nay bị chỉ trích bao nhiêu lần không? Không dưới trăm lần! Chính là mấy ngày trước đây còn có đương triều tham tâu, thần không biết mình có phải nên ủy khuất hay không.”

Chữ Dịch Kỳ thần sắc hoảng hốt lại muốn giải thích, Lăng Tiêu trước một bước nói: “Ta nói Vương gia là phượng tử long tôn, tự nhiên là cùng thần bất đồng, nhưng phải biết giữ đạo hiếu, từ xưa cha mẹ qua đời ai không tuân thủ hiếu?”

“Hoàng Thượng mệnh khổ, chưa nhọc quán đã bắt đầu vì nguyên phối giữ đạo hiếu, nguyên phối chưa hết hiếu kỳ lại bắt đầu vì Thái tổ giữ đạo hiếu, Thái Tổ hiếu chưa qua phải tiếp thêm Tiên Đế ba năm hiếu kỳ, mấy năm nay phía trước phía sau trong đó có bao nhiêu khổ sở Vương gia có biết? Vương gia trong phủ tốt xấu còn có mấy người hầu hạ, lại có trác phi nương nương đi theo xử lý nội vụ, Hoàng Thượng thì sao? Nguyên phối chưa thành thân đã mất, sau lại thật vất vả có vị thị thiếp sinh ra tiểu Hoàng tử, rồi thì cũng mất, hiện giờ hậu cung không có ai, so Vương gia ai thể lượng hơn chứ?”

Chữ Dịch Kỳ bị Lăng Tiêu nói sắc mặt trắng bệch, lại bồi tội lại xin tha, vội la lên: “Là ta hồ đồ, làm ra chuyện này còn không biết hối cải, ngày mai lâm triều ta nhất định sẽ thỉnh tội, còn thỉnh biểu ca nhất định phải cho hoàng huynh phạt ta thật nặng.”

Lăng Tiêu đậm đậm cười: “Thần không dám.”

“Lời này như thế nào, biểu huynh không thấy ta hỗn trưởng sao, mẫu hậu và hoàng huynh cũng nên phạt ta thật nặng, bằng không ta sao mà an tâm được?” Chữ Dịch Kỳ hiện giờ thật sự sợ hãi Lăng Tiêu: “Bằng không cũng không làm cho các Ngự Sử hài lòng càng làm cho ta không yên tâm.”

Lăng Tiêu gật đầu: “Xử lý thì có Tông Nhân phủ phán xét, thần cũng không dám, nhưng phía trước có Hoàng Thượng mặt sau có Thái Hậu, thần tự nhiên không dám không quan tâm.”

Chữ Dịch Kỳ lau mồ hôi, gật đầu: “Biểu huynh nhớ giúp ta là được rồi.” Sau đó lại nói thêm mấy câu mới đi.

Lăng Tiêu sai người đem trà lấy xuống, trong lòng cười lạnh, vừa rồi hẳn có mượn đề tài, Chữ Dịch Kỳ ngày trước cùng Chữ Dịch Cảnh giao hảo, từ trước đến nay luôn khinh thường Chữ Dịch Phong, khẩu khí này cuối cùng đã rải ra, càng đừng nói hẳn vừa rồi ngôn ngữ gian dối với Chữ Dịch Phong bất kính, vì cái này phạt hẳn cũng không oan.

Bất quá Lăng Tiêu nhớ cuộc nhớ Chữ Dịch Kỳ là huynh đệ với Chữ Dịch Phong vẫn tự mình viết phong thư cho người đưa cho Chữ Dịch Kỳ để hẳn ngày mai lâm triều ấn theo cái này mình đọc.

Chữ Dịch Kỳ vừa đi thì Chữ Dịch Phong cũng vừa trở về, Chữ Dịch Phong hỏi Lăng Tiêu quả nhiên, Lăng Tiêu cười khê: “Vương gia bất mãn ta làm chủ, chỉ để cho Tông Nhân phủ phán xét.”

“Hài! Ta nói lão Tam đúng là không hiểu chuyện đi?” Chữ Dịch Phong thở dài: “Không nói được, nếu ý hẳn như thế, ta cũng nói như vậy với mẫu hậu. Ngày mai lâm triều chúng ta giúp hẳn một chút rồi thôi.”

Lăng Tiêu gật đầu đáp ứng, hai người nói chuyện thấy bên ngoài tuyết lại rơi, Lăng Tiêu vội sai người đem thêm vài cái bếp lò tới, hai người buổi tối ở cửa sổ nhìn tuyết rơi, ở trong phòng ăn lẩu. Lăng Tiêu nhớ tới chuyện ban ngày cố ý nói giỡn chọc ghẹo Chữ Dịch Phong, dẫn y cùng mình đùa giỡn. Nhìn Chữ Dịch Phong lơ đãng cùng mình thân mật cảm thấy rất vừa lòng, vẫn là Chữ Dịch Phong không tự giác làm nũng làm cho người thích, bộ dạng Chữ Dịch Kỳ làm nũng khi này thật sự là đồ thêm dầu vào lửa.....

Không bao lâu ăn hết nồi lẩu, Chữ Dịch Phong cầm một chén trà sữa nóng, dựa vào Lăng Tiêu hai người nhìn đại tuyết chậm rãi trò chuyện việc nhà.

Hôm sau Chữ Dịch Kỳ quả nhiên vào triều thỉnh tội, theo những lời Lăng Tiêu viết khẩn thiết đem chuyện nạp thiếp ngon nguồn nói một lần, cuối cùng bị giảng xuống làm Tam Phẩm Phụ Quốc Hoàng Thân Vương, phạt bổng lộc một năm. Chữ Dịch Kỳ hối hận không sớm nghe lời Lăng Tiêu, nguyên bản chỉ phạt một năm bổng lộc bây giờ mình lại biến thành như vậy, chỉ biết âm thầm hối hận, từ đây cũng không dám chọc giận Lăng Tiêu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chương 114

Đào mất sắp đến ngày ba mươi tết, vội vàng một chuyện tiếp một chuyện, lại bởi vì hiếu tang không thể xử lý hết mọi việc bốn phía vây quanh, hai người không có một chút cảm giác gì là tết sắp đến, chỉ vội vàng sắp xếp công việc cho thuộc hạ làm.

Hôm nay là ngày ba mươi tết Lăng Tiêu dậy sớm trước đi theo Chữ Dịch Phong đến Phượng Hoa cung thỉnh an Thái Hậu, cùng nhau dùng điểm tâm sáng. Sau đó Lăng Tiêu lại cùng các đại thần trong Nội Các gặp mặt thương nghị vài việc nhỏ, chờ đến khi xong việc trong Nội Các thì đã tới giờ Tý, Lăng Tiêu lại sai người sớm đem những lễ vật đã chọn mua đưa đến Phúc An viện, trấn an những thái y không được về nhà và người bệnh. Các bá tánh tất nhiên là cảm tạ Chữ Dịch Phong nhân đức.

Vội giải quyết xong việc này rồi thì Lăng Tiêu lại gọi Nội Vụ phủ Hứa Quyền tới hỏi vài câu. Hứa Quyền không dám chậm trễ, đem chuyện các nơi cuối

năm an bài thể nào toàn bộ nói với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu gật gật đầu, lại phân phó mấy chỗ làm hẩn chú ý, cuối cùng nói: “Hoàng Thượng không phải là người quá khó khăn đây là phúc khí của các người nhưng ta lại là người có tâm nhãn cẩn thận tỉ mỉ nếu khi ta trở lại nghe nói một chỗ nào đó không hợp ý, công công cũng đừng trách ta trở mặt không nhận người.”

“Không dám không dám” Hứa Quyền vội vàng khom người đáp ứng: “Hầu gia nơi nào cũng tính toán chu đáo những cái bọn nô tài không thể nghĩ tới được cũng nhờ Hầu gia chỉ dẫn ra, hết thầy lấy Thái Hậu và Hoàng Thượng làm trọng không để người chịu ủy khuất, như vậy bọn nô tài nếu có nhất thời sơ sẩy cũng có thể nhớ kỹ, mới không đến mức gây ra chuyện lớn, bọn nô tài cảm tạ Hầu gia còn không kịp nữa.”

Lăng Tiêu cười khê: “Công công thật sự là người biết ăn nói, Nội Vụ phủ công sự còn nhiều, ta không làm phiền công công nữa.”

Hứa Quyền vội vàng khom người đi ra.

Lăng Tiêu lại kêu những người hầu cận trong Thừa Càn Cung gọi tới dặn dò một phen, mới vừa cho người lui xuống thì Chử Dịch Phong cũng trở về cung.

Lăng Tiêu đứng dậy cởi áo khoác cho Chử Dịch Phong, hỏi: “Các Vương gia đều đã tiến cung? Vương gia, Vương phi mọi người có khỏe không?”

“Đều tốt.” Chử Dịch Phong đem một phong thư mật giao cho Lăng Tiêu, “Thập hoàng thúc bảo ta giao cho huynh.”

Lăng Tiêu lấy thư tín Chử Dịch Phong đưa mở ra, đọc nhanh như gió, Chử Dịch Phong cũng đi đến một bên xem, đáng tiếc xem không hiểu lắm, uể oải ngáp một cái.

Lăng Tiêu cười khê: “Đôn Thân Vương nói chuyện của đất phong hết thấy đều tốt, ngày mai tất có đại thành.”

Chử Dịch Phong phụ họa gật gật đầu, Lăng Tiêu đem thư tín rất đi cười nói: “Ta vừa rồi đã dặn dò tất cả những người hầu hạ của đệ rồi, mấy ngày tới đệ phải lưu tâm chút, có những chỗ bọn họ không thể nghĩ chu toàn, đệ thiếu cái gì muốn cái gì lập tức nói cho bọn họ biết đừng có qua loa.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu: “Được rồi chỉ có mấy ngày thôi mà, không cần quá cẩn thận như vậy, huynh. .... buổi chiều huynh phải ra cung?”

“Ta nói với người trong nhà nói sáng nay sẽ ra cung, không ngờ có nhiều việc mới chậm chạp đến bây giờ.”

Lăng Tiêu biết Chử Dịch Phong đây là quyến luyến hẩn không muốn hẩn ra cung, trong lòng cũng mềm, cười: “Thôi, cùng đệ ăn cơm trưa xong mới đi.”

Chử Dịch Phong cười cười: “Được, huynh muốn ăn cái gì? Nói để cho bọn họ chuẩn bị.”

Lăng Tiêu nói mấy món Chử Dịch Phong thích ăn, lời kéo Chử Dịch Phong vào bên trong phòng hai người cùng nhau hẩn huyền trong chốc lát, Lăng Tiêu sợ Chử Dịch Phong trong lòng không dễ chịu, chọn chuyện tốt nói: “Ngày mai lúc đại yến quần thần không phải lại gặp sao? Chờ qua mấy ngày đầu năm ta phải đi vào Nội Các xem tâu chương vẫn sẽ gặp mặt, đến lúc đó ta tất nhiên sẽ tới thỉnh an, không sai biệt lắm mỗi ngày cũng có thể ở trong cung được thì nửa ngày.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu, lại nói: “Mới vừa đi vào kho phòng chọn một số đồ vật, huynh mang theo trở về thưởng cho mọi người đi, còn có lễ vật cho lão Hầu gia và di tổ mẫu, huynh cũng mang trở về luôn đi.”

Lăng Tiêu gật đầu, cười nói: “Ta cũng tìm tặng cho đệ một thứ tốt, chỉ là lễ vật kia mới vừa chuẩn bị xong còn để ở quý phủ của ta, chờ tới buổi tối ta cho người đưa lại đây.”

“Cái gì nha?” Chử Dịch Phong nhất thời hứng thú: “Thức ăn?”

Lăng Tiêu bật cười: “Đệ cũng chỉ biết ăn! Không phải thức ăn, chờ buổi tối đệ sẽ thấy. ....” Hai người lại nói trong chốc lát rồi cùng ăn cơm trưa, mới vừa dùng xong cơm trưa bên ngoài truyền đến các Vương gia tới Thừa Càn Cung xin cầu kiến, đây cũng là lệ thường hàng năm, các Vương gia hơn phân nửa đóng ở bên ngoài, quanh năm suốt tháng không gặp mặt, tới cuối năm muốn cùng Hoàng Thượng trò chuyện nhiều thêm để duy trì quan hệ tốt đẹp. Lăng Tiêu không tiện ở lại đây, vội sai người dẫn các Vương gia đến chính điện, mình thì đứng dậy nói: “Đệ đi đi, ta mặc xong y phục cũng đi đây, không thể để các Vương gia thấy ta ở đây.”

“Sợ bọn họ làm gì?” Chử Dịch Phong cài nút thắt áo hồ cừu cho Lăng Tiêu, phân phó nội thị đem lễ vật đã chuẩn bị cho Lăng Tiêu đem ra để y mang theo hồi phủ, chính mình dắt tay Lăng Tiêu ra tầm điện.

Chử Dịch Phong tự mình đưa Lăng Tiêu đến cửa Thừa Càn Cung, Lăng Tiêu thấy trong chính điện các Vương gia đều đã an tọa, biết bọn họ sẽ nhìn thấy mình trong đó lại có không ít lão Vương gia, không tiện cho bọn họ nhìn mình và Chử Dịch Phong không có quy củ, Lăng Tiêu nhẹ nhàng kéo tay Chử Dịch Phong ra, thấp giọng nói: “Đưa đến nơi này thôi, ngày mai buổi tối lại gặp được không?”

Chử Dịch Phong gật đầu, Lăng Tiêu lui về sau một bước, trịnh trọng quỳ xuống nghiêm mật nói: “Chúc năm sau Đại Chử quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà; chúc Ngõ hoàng long thể khoẻ mạnh.”

Chử Dịch Phong tiến lên nâng Lăng Tiêu đứng lên, nói: “Toàn dựa vào ái khanh phụ trợ trăm”

Lăng Tiêu lại bái tạ. Chử Dịch Phong vội vàng đỡ lên, thấp giọng nói: “Được rồi, ăn tết vui vẻ.”

“Vàng” Lăng Tiêu đứng dậy, xoay người mang theo các nội thị đi ra ngoài.

Chữ Dịch Phong vào chính điện cùng các Vương gia nói công việc trong một năm nay, cuối năm không nói chuyện chính sự, chỉ nói một ít việc vặt, chờ tới giờ Thân lại cùng đi Phụng Hoa cung bái kiến Thái Hậu. Người Hoàng tộc ngồi cùng nhau nhân thoại việc nhà, hưởng thụ thiên luân chi nhạc khó có được này, không bao lâu nội thị nhẹ nhàng từ phía sau đi đến bên cạnh Chữ Dịch Phong nói mấy câu, Thái Hậu cười nói: “Hoàng Đế, làm sao vậy?”

“Hồi mẫu hậu, có chút việc……” Chữ Dịch Phong có lời mà khó nói ra, Thái Hậu cũng nhìn ra được, cười: “Nếu có việc con cứ đi trước cũng không sao, đều là chí thân, không ai trách con.”

Chữ Dịch Phong cười bước đi ra ngoài, tới Thừa Càn Cung vội vàng nói: “Ồ đâu? Mau lấy lại đây……”

Hai nội thị đem một cái hộp lớn nâng lên, nói: “Từ Quân Hầu cũng chưa nói đây là cái gì, chỉ nói Hoàng Thượng tự mình mở ra xem.”

Chữ Dịch Phong tự mình mở ra, sững sờ: “Lăng Tiêu sao lại đem áo hồ cừu của mình đưa tới?” Nội thị vừa thấy cũng có vẻ mặt mờ mịt, hộp nhìn rất mới lạ nhưng áo kia không phải là Từ Quân Hầu ngày thường hay mặc sao? Đây là lông cáo tuyết rất quý giá trong cung cũng chỉ có Lăng Tiêu có một kiện như vậy, mọi người đều nhận biết, còn biết đây là Chữ Dịch Phong đích thân ban thưởng, sao lại đưa trả về đây?

Chữ Dịch Phong lấy áo hồ cừu ra, nhìn nút thắt trên áo này, nút thắt áo của Lăng Tiêu là đá mã não màu đỏ thẫm điêu khắc kỳ lân văn, còn nút thắt trên áo này cũng là đá mã não đỏ thẫm nhưng mặt trên rõ ràng khắc Bàn Long đỏ văn, Chữ Dịch Phong nhìn nhìn lại thấy độ lớn nhỏ khác nhau……

Chữ Dịch Phong lấy thư bên trong hộp mở ra nhìn, cười.

“Hoàng Thượng, chắc là Hầu gia tặng lễ không đúng rồi?” Nội thị nhẹ giọng đặt câu hỏi: “Nếu không nô tài lại đi Thọ Khang Hầu phủ hỏi một chút?”

Chữ Dịch Phong cười: “Không cần, đây là Từ Quân Hầu tìm lông cáo làm một áo khác cho ta.” Chữ Dịch Phong nói xong đem áo hồ cừu khoác lên trên người, quả nhiên là độ lớn nhỏ thích hợp, áo của Lăng Tiêu nếu y khoác sẽ rộng dài hơn một chút.

Nguyên lai Lăng Tiêu thấy Chữ Dịch Phong tích cóp da cáo làm y phục cho mình trong khoảng thời gian dài như vậy nên trong lòng cả ảm áp và cảm động, phân phó những cửa hàng của mình thu mua đi tìm lông cáo tuyết, ai ngờ lông này rất quý hiếm, Lăng Tiêu chỉ phải cho bọn họ mua tất cả lông cáo rồi chọn ra lông cáo tuyết tốt nhất, màu lông không thuần cũng không thể dùng, kéo dài tới bây giờ mới tích cóp đủ lông cáo làm một áo hồ cừu, Lăng Tiêu cũng làm một áo hồ cừu cho y giống hệt áo của mình.

Chữ Dịch Phong nhìn áo hồ cừu Lăng Tiêu tặng mình cảm thấy rất tin tưởng ảm áp, nói với người hầu không cần cất hồ cừu, trong chốc lát ra y ra ngoài phải mặc.

Buổi tối Hoàng tộc sẽ tổ chức gia yến, Thái Hậu ở Phụng Hoa cung trang điểm, người hầu giúp Thái Hậu thay đổi đồ trang sức, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng sao lại phân phó như vậy, theo lý năm nay là năm đầu Tiên Đế qua đời, không phải có chút hơi quá phận……”

Thái Hậu xoa xoa thái dương, nhẹ giọng cười: “Năm nay đã qua thuần tịnh, tuy nói muốn tấn hiếu, nhưng cũng không thể không có một chút ý mừng, ta tuy không thích náo nhiệt, nhưng cũng không thể không có phong phạm của một thiên gia. Hoàng Thượng tất nhiên có cân nhắc, không cần nhiều lời.”

Người hầu gật đầu, lấy gương tới cho Thái Hậu nhìn xem.

Tháng chạp ngày ba mươi tết, tất cả mọi người tập trung đón giao thừa, người trong Hoàng tộc đều tụ tập ở Noãn Các trò chuyện, vừa đến giờ Tý Chữ Dịch Phong cười nói: “Các thúc bá huynh đệ ngồi ở đây cũng buồn chán, năm nay trong cung cũng không có chuẩn bị cái gì để vui chơi, ta làm chủ cho mọi người một bát ngờ, tới đây đi……”

Cùng thời khắc đó ở Thọ Khang Hầu phủ, mọi người đang ở Noãn Các vây quanh bàn ăn nghe ca hát kể tích xưa tìm niềm vui. Năm nay trong nhà mọi người hứng thú rất cao, hai tiểu ca nhi cũng không quấy phá ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Thi phu nhân cùng nhau lấy đồ ăn, Thi phu nhân cùng lão Hầu gia nghe ca hát biểu diễn đến chỗ máu chó trong mắt hàm chứa ý cười. Kinh Ngọc bởi vì có thai, sớm đã được Thi phu nhân cho về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Lăng Hiến ở đây thỉnh thoảng cười vài tiếng. Lăng Tiêu ngồi ở phía dưới Lăng Hầu gia, hẳn từ trước đến nay không thích nghe kinh kịch ca hát thuyết thư gì đó, chẳng qua là phải ứng với hoàn cảnh, thất thần, nhớ mong vị ở trong cung kia.

Không bao lâu chấp sự nha hoàn tiến vào cười nói: “Cô thái thái, thái gia, lúc này thời gian đã đến, có thể đốt pháo rồi.”

Lão Hầu gia cười nói: “Đến rồi sao?”

Năm nay thời gian trôi qua rất nhanh, tới tới, cho tiểu nhân nhi mặc xiêm y mới, chúng ta đi ra ngoài đốt pháo đi.”

Nói xong sờ soạn đầu Lăng Hiến chọc ghẹo nó: “Hiền nhi có sợ pháo nổ không?”

Lăng Hiến sờ sờ đầu cười: “Không sợ.

Lão Hầu gia cười to: “Không sợ thì tốt rồi, đừng giống như Vân nhi, xem tiểu hoa tiên sợ tới mức khóc.” Nói xong mọi người lại nở nụ cười, cùng nhau đi theo lão Hầu gia ra phía trước.

Mọi người đi ra trước sân, chờ đợi thời gian chuẩn bị đốt pháo. Ân theo lệ thường những nhà trong Hoàng thành lúc này đều phải chờ trong cung nổ tiếng pháo đầu tiên, tiếp theo bên ngoài ngõ nhỏ nghe thấy tiếng pháo sẽ đốt pháo theo, trong lúc nhất thời toàn bộ Hoàng thành nhất tề đốt pháo, làm ra vẻ

đẹp bách điều triều phượng.

Mọi người chỉ còn chờ trong cung nổ tiếng pháo đầu tiên, ai ngờ chờ đến giờ Tý hai khắc trong cung cũng không có náo nhiệt động tĩnh như những năm trước, mọi người không khỏi nhìn về phía Hoàng cung, chỉ trong nháy mắt này thì .....

Chỉ trong nháy mắt lúc toàn bộ người trong Hoàng thành đều ở nhìn về phía Hoàng cung, thì trong Hoàng cung bắt đầu từ ngo môn, đi vào trong điện Thái Hòa rồi qua điện Bảo Hòa, lại đến nơi ở của Chử Dịch Phong là Thừa Càn Cung, lại đến nơi ngày xưa hai người sớm chiều ở chung là Hải Đường viện, lại theo hướng đông đi đến Hối Tin viện nơi hai người cùng nhau học, lại đến hậu cung nơi Phượng Hoa cung chỗ hai người cùng nhau quỳ xin Thái hậu, rồi đến Lân Chi Cung, Kỳ Vân điện, Trường Xuân viện. .... Lại xuyên qua Ngự Hoa Viên ra khỏi Thần Võ môn, toàn bộ Hoàng cung trong nháy mắt đồng thời phóng ra muôn vạn pháo hoa bắn vào không trung như xé rách bầu trời đêm, trong lúc nhất thời tinh nguyệt như không còn ánh sáng, toàn bộ Hoàng thành giống như ban ngày!

Toàn bộ Hoàng thành đều bị chặn trụ, không biết qua bao lâu một nhà nào đó bắt đầu phản ứng đốt pháo trúc, lúc này mọi người trong thành mới nhớ tới bắt đầu đốt pháo của nhà mình, trong lúc nhất thời tiếng pháo nổ vang, dường như vì đây trời pháo hoa mà reo hò ừng ực!

Lăng Tiêu ngơ ngác nhìn về phía Hoàng thành, muôn vạn tinh quang soi vào trong mắt, Lăng Tiêu trong lòng một trận mê mông, trong mắt cũng nóng lên, người khác không hiểu nhưng hắn lại biết hết.

Chử Dịch Phong chậm rãi đi đến trên thềm đá, mỉm cười nhìn trận pháo hoa hoành tráng, tiểu thái giám đi theo đem áo hồ cừu hôm nay Lăng Tiêu đưa vào cung phủ thêm cho Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong cẩn thận cài nút thắt, nhìn không được khẽ cười nói: “Đẹp không?”

Tiểu thái giám cho rằng Chử Dịch Phong hỏi hắn vội vàng khom người nói: “Đẹp đẹp, nô tài từ khi chào đời đến giờ chưa thấy pháo hoa nhiều như vậy đẹp như vậy đâu.”

Chử Dịch Phong sững sốt, cười: “Đó là người tiền cung trẻ, đây cũng không phải là pháo hoa đẹp nhất, không tin người hỏi sư phụ Chương công công đi, năm trước cũng vào thời gian này hắn cùng trăm đi xem trận pháo hoa đẹp nhất trên đời này.”

Năm trước cũng vào thời gian này Thái Tổ còn, Tiên Đế còn, Phục Kiệt Cầm còn, Chử Dịch Cầm cũng còn, rất nhiều rất nhiều người còn sống.

Năm trước cũng vào thời gian này, Lăng Tiêu vẫn là tiểu Hầu gia, Chử Dịch Phong vẫn là Nhị Hoàng tôn.

Năm trước vào lúc này, hai người rốt cuộc cũng không nghĩ tới một năm này sẽ trải qua nhiều gian nan khổ sở như vậy, chỉ là người một lòng nghĩ đến ta đang ở trong cung, ta một lòng nghĩ đến người đang ở ngoài cung. Lăng Tiêu sợ Chử Dịch Phong một mình ở trong cung ăn tết cô đơn, một mình ở trong phủ vì Chử Dịch Phong suốt đêm mà đốt pháo hoa, pháo hoa trăm mặc, lẳng lặng được châm ngòi rồi nổ tung làm Chử Dịch Phong biết, hắn vẫn luôn ở yên lặng mà tưởng niệm y.

Năm nay, Thái Tổ đã mất, Tiên Đế cũng mất, Phục Kiệt Cầm cũng mất, Chử Dịch Cầm cũng mất rồi, rất nhiều rất nhiều người đều đã ra đi rồi.

Nhưng Chử Dịch Phong vẫn còn, Lăng Tiêu vẫn còn. Năm ngoái Lăng Tiêu vì mộng đẹp của Chử Dịch Phong mà bật lửa cả một đêm, thì năm nay Chử Dịch Phong vì Lăng Tiêu bật lửa toàn bộ Hoàng thành!

Chử Dịch Phong muốn nói cho Lăng Tiêu, giang sơn này là huynh cho ta, là của ta, cũng là của huynh. Y phải dùng ánh sáng tỏa khắp toàn bộ Hoàng thành nói cho biết Lăng Tiêu y tưởng niệm hắn.

Ngoài thành ở Thọ Khang Hầu phủ Lăng Tiêu yên lặng nhìn một màn tráng lệ này, cảm thụ được tâm ý của ái nhân nhẹ giọng nói: ta cũng rất nhớ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 115

Tối mừng một tết, theo lý thì Hoàng Đế phải tổ chức yến tiệc cho các đại thần, hôm nay Lăng Tiêu mới giờ Thân đã vào cung, trước đến Phượng Hoa cung thỉnh an Thái hậu chúc mừng năm mới.

Vi Tranh cũng đã đến Phượng Hoa cung trước, Lăng Tiêu đứng dậy thỉnh an Vi Tranh, Vi Tranh gật đầu không nói gì thêm. Thái Hậu hỏi nhị vị lão nhân ở quý phủ có khỏe không, người nhà tốt không. Lăng Tiêu đều đáp thực tốt.

Thái Hậu biết Lăng Tiêu nhớ Chử Dịch Phong, cười nói: “Cách tiệc tối còn có một khoảng thời gian, chỗ ta không có gì cho con chơi, theo chúng ta nói chuyện cũng nhàm chán, con cứ đến Thừa Càn Cung tìm Phong nhi nói chuyện đi.”

Lăng Tiêu cười, dập đầu với Thái Hậu để rồi đi.

“Thái Hậu. ....” Vi Tranh lên tiếng, vẫn là nhìn không được nói: “Hoàng Thượng cùng Lăng Tiêu tuy rằng là. .... Nhưng cũng không thể quá dung túng,

người trước người sau phải giữ thể thống mới đúng, loại sự tình này làm người trong thiên hạ bàn tán, tóm lại không tốt, thần cũng chỉ lo lắng cho thanh danh của Hoàng Thượng và Lăng Tiêu.”

Thái Hậu cười, buông chung trà, nhẹ giọng nói: “Cần cũng cần qua, mắng cũng mắng qua, đã không đòi được thì còn áp đặt quy củ lên bọn nó làm gì? Để bọn nó bị quy củ áp chế sao, người trong thiên hạ muốn bàn tán thì cứ bàn tán, thiết thời mỗi Phong nhi mà thôi. . . . . Phong nhi làm Hoàng Đế không dễ dàng, lại không có ham mê gì, dường như chỉ thích mỗi Tiêu nhi, ta là phận mẫu thân, chẳng lẽ chút yêu thích này của con trẻ ta cũng lấy mất?”

Vì Tranh cúi đầu không nói, Thái Hậu cười trấn an: “Ta biết đệ lo cho Phong nhi, sợ nó bị thể nhân lên án, nói cho công bằng, ta cũng thấy Tiêu nhi còn chịu nhiều thiệt thòi hơn, mới từng tuổi này, thanh danh cũng vậy bản rồi, đệ còn thấy nó được lợi gì sao? Nó chẳng phải chỉ toàn tâm toàn ý lo cho ngốc tử của ta. . . . .”

Bên trong Thờ Càn Cung, Chử Dịch Phong đang đọc sách, nghe bên ngoài truyền Tử Quân Hầu tới vội vàng đứng dậy ra đón, Lăng Tiêu vào tắm điện thấy Chử Dịch Phong bước ra liền vội vàng nói: “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lẽo, đệ ăn mặc đơn giản còn ra ngoài làm gì. . . . .”

Chử Dịch Phong theo Lăng Tiêu vào bên trong Noãn Các, Lăng Tiêu tiến vào còn không đợi hạ nhân lui hết ra đã nhịn không được ôm chặt Chử Dịch Phong, hơi cúi đầu chôn mặt bên cổ Chử Dịch Phong, nhẹ giọng nói: “Pháo hoa ngày hôm qua thật là đẹp mắt. . . . .”

Chử Dịch Phong cười, thân thể Lăng Tiêu mang theo gió lạnh, hương vị thanh mát này Chử Dịch Phong thực thích, y ôm lấy Lăng Tiêu, chỉ trong chốc lát chút hương gió mát đã bị hương vị của Chử Dịch Phong bao phủ, Lăng Tiêu ôm lấy Chử Dịch Phong cùng ngã xuống giường, trầm giọng nói lời âu yếm. Lăng Tiêu không vượt tới sau lưng Chử Dịch Phong, tay bèn vén vạt áo luồn vào, xoa nhẹ da thịt săn chắc tinh tế của Chử Dịch Phong. Chử Dịch Phong có chút động tình, nhưng nhớ lại yến hội sẽ diễn ra sau đó, hai người đành không làm đến bước cuối cùng, chỉ là an ủi lẫn nhau trong chốc lát.

Lăng Tiêu không được hôn môi Chử Dịch Phong, yêu mà không thỏa, Chử Dịch Phong mới phát tiết trong tay Lăng Tiêu một hồi, lúc này cả người thoải mái đến ngất ngây, lười nhác cuộn tròn trong lòng Lăng Tiêu lảm bảm nói chuyện. Chốc lát sau hầu cận bên ngoài nhắc nhở mới đứng lên chải đầu khoác áo vào. Chử Dịch Phong có chút quyến luyến, không muốn đi, Lăng Tiêu cười cười xoa nhẹ người Chử Dịch Phong một phen: “Được rồi, đứng lên đi, lát nữa còn phải ứng phó cả đêm.”

Y phục của Lăng Tiêu đã bị Chử Dịch Phong xoa đến rối loạn, may mắn ngày thường Thờ Càn Cung đều để sẵn y phục của Lăng Tiêu, Chử Dịch Phong cho người lấy một kiện y phục hắc sắc thêu hoa văn đỏ thắm cho Lăng Tiêu, hai người chuẩn bị tốt liền bước ra ngoài.

Đào mất qua mười lăm, rồi ren cuối năm mới qua đi, tiền triều chậm rãi đi vào quỹ đạo.

“Mỗi lần kết thúc năm đều có vài chuyện trắc trở.” Lăng Tiêu xem qua tấu chương, cười nói, “Bất quá vẫn tốt, liên tục mười ngày nay có nhiều người mắc bệnh thương hàn. Vậy cũng không phải là xấu, hữu kinh vô hiểm*, không ảnh hưởng đến nhiều người.”

* hữu kinh vô hiểm: Có kinh ngạc, không đáng sợ

Chử Dịch Phong gật đầu, nhìn chăm chăm vài địa điểm tâm nhò trên án thư, còn đưa lên môi nếm vài món, sau lại hớp vài ngụm trà rồi mới gật đầu nói: “Cũng tốt, các vị thái y cứu trị có công, mỗi người ban thưởng một trăm lượng bạc.”

Lăng Tiêu gật đầu, ngẫm nghĩ rồi cười nói: “Thường đi, lần trước nhận được lễ vật các vị đại nhân ai cũng hân hạnh, bạc thu từ việc quyên tặng chúng ta vẫn chưa dùng hết đó.”

“Tốt vậy sao?” Chử Dịch Phong neoh đôi mắt lại, cười, “Còn thừa. . . . . vậy nói trích ra mười vạn lượng cho huynh, dù sao ta cũng không có chỗ dùng.”

Lăng Tiêu bật cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Chử Dịch Phong, nhón lấy một miếng hạnh đào ăn, nói: “Đệ vậy mà nhớ rõ, không sao, chút bạc này không đáng gì. Nhắc tới chuyện này, ta nghe nói phủ Tử Quân Hầu sắp khởi công? Lần trước phủ Nội Vụ nói với ta, dọa ta một trận, đệ thật hào phóng, bất quá chỉ là Hầu phủ, không thể quá tiêu phí.”

“Không phải. . . . .” Chử Dịch Phong lắc đầu: “Chuyện này không đơn giản là xây phủ không lo sập, mà là chỗ huynh ở, con cháu của huynh ở, đời sau đều ở trong đó, không đảm bảo rất phiền.”

Lăng Tiêu nhịn không được cười rộ lên: “Đây là cái đạo lý gì, Hứa Quyền nói tất cả là chủ ý của đệ, ta cũng mặc kệ, chỉ cần không phạm luật là được.”

“Không phạm luật không phạm luật.” Chử Dịch Phong cười cười: “Yên tâm đi, vật liệu đều tính toán đơn giản, không xa hoa quá quy định của triều đình.”

Lăng Tiêu ngẫm lại lần trước Hứa Quyền đã trình vật liệu tu sửa phủ đệ của mình, thăm nghĩ những thứ đó đâu phải “tính toán đơn giản”, hẳn hiểu tâm ý Chử Dịch Phong, biết không dễ y làm phòng chừng y sẽ không vui, Chử Dịch Phong nhường nhịn hẳn đã lâu, Lăng Tiêu không muốn chọc Chử Dịch Phong không vui, chỉ đành mặc kệ y mà về án thư ngồi phê tấu chương tiếp.

“Đúng rồi.” Chử Dịch Phong lại nhớ tới một chuyện: “Vào ngày mười lăm huynh gửi rất nhiều thứ đến phương Bắc là cho ai a? Ta. . . . . cảm thấy kỳ quái, nhiều cái rương như vậy. . . . . đến hai mươi cái đúng không?”

Bút lông trong tay Lăng Tiêu buông xuống, nhịn không được cười khế, lời này sao lại nghe ra vị dấm chua? Lăng Tiêu không ngần đầu, viết vài chữ lên tấu chương rồi đặt sang một bên, nói: “Đúng, hai mươi bốn cái rương.”

Chử Dịch Phong càng là cảm thấy lòng ngứa như bị mấy con mèo cào, vài thứ kia đều là Lăng Tiêu tự mình chuẩn bị, còn dặn dò quân doanh vận chuyển đến phương Bắc phải cẩn trọng, thật là. . . . .

Lăng Tiêu đặt chồng tấu chương phê xong sang bên cạnh, phân phó nội thị tiến vào đưa đi, còn mình thì đứng dậy đến xem Chử Dịch Phong, cười khê: “Này là ánh mắt gì? Sao lại ủy khuất giống tiểu cầu bị bỏ rơi như vậy?”

Chử Dịch Phong rất thích trò chuyện, Lăng Tiêu cười cười ngồi xuống: “Chút đồ này là đưa đi cho Chúc Dư, đệ thấy sao?”

“Chúc Dư?” Chử Dịch Phong sừng sốt: “Huynh tặng đồ cho y làm cái gì?”

Tặng đồ cho y làm cái gì? Còn không phải phụ hoàng đoán mệnh của đệ thiếu nợ người ta sao, Lăng Tiêu xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong, hắn vẫn luôn gạt Chử Dịch Phong về thân thể của Chúc Dư, tất nhiên bây giờ sẽ không nói ra, chuyện về Chúc Dư tuy rằng đã qua, nhưng Tiên đế nói như thế nào cũng là phụ thân của Chử Dịch Phong. Lăng Tiêu không định cho Chử Dịch Phong biết quá khứ làm người khác sợ hãi, chỉ nói: “Chúc Dư trước kia giúp chúng ta không ít, năm đó không ủng một binh một tướng vẫn có thể cầu hòa với Hung Nô, không phải đều là nhờ công hấn hay sao? Sau lại hấn đi vào trong Hoàng thành còn trợ giúp ta, sau này còn để lại nhân mạch trong Hoàng thành cho ta, ta nợ y ân tình, nghĩ y một mình tha hương, cho nên đến ngày lễ tết đều tặng y vài thứ, hiểu không?”

Chử Dịch Phong cười cười: “Đã hiểu, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút. ....”

Lăng Tiêu nhướn mày: “Này là tùy tiện hỏi? Dám sắp đồ rồi, y nghĩ đến đâu vậy? Nói ta biết ..... Cũng cho ta cơ hội giải thích .....” Lăng Tiêu trêu chọc Chử Dịch Phong, cười nói: “Hỏi y đó, nghĩ đến đâu vậy?”

Chử Dịch Phong làm sao có thể không biết xấu hổ nói ra suy nghĩ vớ vẩn của mình, cơ thể y nhiều chỗ nhột, là chỗ nào thì Lăng Tiêu đều quen thuộc, bị chọc cười đến vô lực thở không ra hơi mà vẫn không chịu nói, Lăng Tiêu sợ y cười đến ngắt bèn thôi, ngồi đó cười nói: “Không nói sao ..... Cười đến mức chảy nước mắt rồi .....”

Chử Dịch Phong lau đôi mắt, cười nói: “Không, ha ha. ....”

Lăng Tiêu chỉnh lý đầu tóc cùng y phục rối loạn của y, cười nói: “Bất quá còn có chuyện khác, đệ có muốn nghe hay không?”

Chử Dịch Phong gật đầu: “Àn, huynh nói.”

“Ta nhờ Chúc Dư thương nghị cùng Khương Hồ một ít việc, về việc lưỡng quốc thông thương vào mùa xuân năm nay.” Lăng Tiêu cười: “Không thể chỉ dựa vào các đại thần khóc than đòi tiền mà làm giàu nhà, hiện nay việc thông thương trên biển chưa thể thực hiện được, đành phải mua bán với các nước ở phía Bắc.”

Chử Dịch Phong đập đầu một cái, y đã đem chuyện thương mại với Hung Nô quên đi mất rồi!

Lăng Tiêu vừa thấy Chử Dịch Phong như vậy liền biết y đã quên, kiên nhẫn cười nói: “Không, ... Không có việc gì, Khương Hồ kỳ thật cũng quên, vẫn luôn là ta cùng Chúc Dư nhắc hấn, sau khi đệ đăng cơ thì chuyện này liền tiếp chuyện kia, mãi mới có cơ hội tiến hành.”

Chử Dịch Phong có chút thẹn thùng, cọ vào người Lăng Tiêu mà cười: “Huynh nhìn ta xem ..... Chuyện của ta đều nhờ huynh nghĩ. ....”

Lăng Tiêu cũng đã quen nên không trách, thầm nghĩ đệ cùng Khương Hồ thật đúng là giống nhau, lần trước Chúc Dư gọi thư nói đến chuyện thông thương cũng phải kể khổ: “Đại Thiên Vu hiện giờ đã sớm quên tiết chuyện thông thương, tại hạ bất tài chỉ phải bỏ công sức thương nghị với Vô Song nếu có kết quả sẽ lại trình báo với đại Thiên Vu cũng không muộn. ....”

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt lầy lòng của Chử Dịch Phong mà thầm thở dài, thế đạo thật là thay đổi, hiện giờ làm Hoàng Đế dễ như vậy. ....

Chử Dịch Phong hắc hắc cười nhận lỗi, đòi Lăng Tiêu giảng cho mình chuyện thông thương, còn vỗ ngực cam đoan muốn giúp đỡ. Lăng Tiêu bị y những nhẽo đến hết cách đành phải giảng giải, Chử Dịch Phong nghe nửa ngày chỉ cảm thấy đầu đau não trống, áp ứng nói: “Kia. .... Sao thuê lại không giống nhau?”

Lăng Tiêu thầm nghĩ nếu giống nhau chúng ta còn lời cái rắm, xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong, cười: “Được rồi, không hiểu thì không hiểu, đệ biết có một chuyện như vậy là được, hiện tại chỉ chờ Chúc Dư hồi âm, đến lúc đó Khương Hồ sẽ phái sứ giả tới, chúng ta chỉ cần từ từ thương lượng là được, chuyện này để ta lo.”

Chử Dịch Phong gật đầu, đứng dậy nói: “Huynh cứ ngồi, ta đi ra ngoài hít thở không khí. ....”

Lăng Tiêu bật cười: “Khí trời lạnh buổi đệ hít cái gì?”

“Hiện tại trong đầu ta tất cả đều là vài thứ mà huynh nói, thực khó chịu .....” Chử Dịch Phong gãi gãi đầu: “Không đi ra thư giãn sợ rằng ăn cơm không ngon, còn sai bọn họ chuẩn bị hạnh đào cho ta ăn bổ óc. ....”

Lăng Tiêu hết cách, đành theo Chử Dịch Phong dạo qua một vòng Lạc Mai viện.

Chuyện thương mại có Lăng Tiêu cùng Chúc Dư vẫn chưa đủ, nẫu chốt còn phải thuyết phục đại thần trong triều, này không phải việc nhỏ, gọi là làm trái lệ Tiên đế.

Lúc trước khi Thái Tổ vừa lập triều thì chiến sự biên ải không ngừng, đừng nói là thông thương, bá tính biên ải đều chạy loạn, sau đó Thái Tổ vững vàng

ở Hoàng thành thì biên ải gặp tai họa không ngừng, khi quan hệ hòa hoãn không phải không nghĩ tới thông thương, chỉ là luôn xảy ra chuyện. Người Hung Nô dần dà xâm chiếm, triều đình cũng mệt mỏi, rốt cuộc triều đình dứt khoát đánh một trận lấy mạng đổi đất đến mức Hung nô không thể khôi phục mới tạm gọi là bình yên.

Mà Khương Hồ cùng Lịch đại đại Thiên Vu không giống nhau, lại có giao tình với Chử Dịch Phong và Lãng Tiêu. Lãng Tiêu tin mình nhất định có thể tạo ra một thương lộ an toàn. Không riêng mục đích lấp đầy quốc khố, thông thương còn có thể hướng dân Hung Nô hoàn lương, đây cũng chuyện Lãng Tiêu và Chử Dịch Phong mong muốn.

Qua nửa tháng Khương Hồ quả nhiên phái sứ giả vào triều, sứ giả một đường phong trần mệt mỏi, chẳng những mang đến rất nhiều đặc sản của Hung Nô mà còn có thư tay chi tiết của Chúc Dư về việc thông thương để Lãng Tiêu tham khảo.

Trong đoàn Sứ giả có một người là do Chúc Dư mang từ Hoàng thành theo bên mình, Lãng Tiêu nhìn có vài phần quen mắt, hỏi: “Ta không phải bảo chủ nhân của người tới hay sao, y lại không đến?” Thương lộ đối với Hung Nô có lợi không chỉ vài phần, theo lý Chúc Dư hẳn nên để bụng nha.

Sứ giả có chuyện xấu hổ, do dự hạ thấp giọng nói: “Chủ nhân cũng muốn đến, nhưng Thiên Vu của chúng ta nghe nói chủ nhân phải về Hoàng thành, liền nhốt chủ nhân ..... trong lều lớn, lúc bọn ta khởi hành, còn ..... chưa thả ra.”

Lãng Tiêu than nhẹ, Khương Hồ đây là sợ Chúc Dư trốn thoát thôi, không nói được, mình cũng vậy.

Ngày thứ hai lâm triều, quả nhiên gặp lực cản không nhỏ, há mồm nói man tộc không thể giáo dưỡng, ngậm miệng nói không thể dễ tin man di. Lãng Tiêu khẩu chiến với giới nho sĩ hơn nửa canh giờ, đánh bại mấy lão hủ bại, đang muốn thỉnh cầu Chử Dịch Phong kéo dài giờ chiều hôm nay cho đến khi hân thắng thì Chử Dịch Phong chờ không kịp, y nhìn Lãng Tiêu sáng nay đến trà còn chưa uống đã phải nói hơn một canh giờ, đau lòng muốn chết, trực tiếp lệnh hai người ở nhà kho hôm qua đem vận năm ước định của Khương Hồ ra, cả triều chấn kinh.

Ngày đó hai quân tiếp cận, Chử Dịch Phong cùng Khương Hồ thêm kí kết ước hẹn thành hai phần, một phần là Khương Hồ cam đoan trọn đời hẳn không dấy binh xâm lấn Chử quốc, phần này đã được đưa đến trong triều. Nhưng ngày ấy chỉ có bốn người biết, Khương Hồ lúc ấy còn viết thêm một phần giao ước, nhưng đầu đề lại ghi Chử Dịch Phong là đại Chử Hoàng Đế. Lúc đó Lãng Tiêu sợ chuyện này sẽ đưa tới mối họa cho Chử Dịch Phong nên vẫn luôn cất giấu, lúc này rốt cuộc dùng tới.

Trong điện các lão thần lần qua lộn lại bất quá cũng vì điều đó, không phải sợ người Hung Nô bội ước mà là sợ Thiên Vu Hung Nô ngày sau sẽ theo đường thương mại xâm chiếm Chử quốc, Chử Dịch Phong ngồi trên nghe đến mồn tai, không cần thái giám, tự mình nói chính xác giao ước năm đó.

“..... Từ lấy hai quốc tu hảo nhiều năm, Hung nô đại Thiên Vu Khương Hồ cùng Chử quốc Hoàng Đế Chử Dịch Phong nguyện kết huynh đệ, giao ước muôn đời, binh sĩ lưỡng quốc không xâm phạm, thông thương đôi bên, sưu thuế đều giảm hai phần.”

Chử Dịch Phong cuốn tấm da dê lại, chậm rãi nói: “Các khanh gia không cần nhiều lời nữa, Thiên Vu Hung Nô bốn cùng trăm có thư làm chứng.”

Ngày đó giao ước một đời của Chử Dịch Phong cùng Khương Hồ thêm hạ khiến cho triều đình chấn động, không ai còn so đo xem bên nào được lợi hơn, ải bắc loạn lạc phần lớn do Hung Nô, nếu có thể giao ước với Hung Nô, vậy muốn thông thương ..... thì thông thương thôi, vẫn hời hợt.

Lần này triều thần không còn nói gì được, Lãng Tiêu quét mi qua quần thần, thẳng thắn phong lưu. Chuyện lần này Chúc Dư toàn quyền phó thác cho hẳn, có thể thấy được y tín nhiệm hẳn Lãng Tiêu lại càng thêm dụng tâm.

Chuyện thu thuế đã bàn xong sau một tháng, vì cẩn thận lúc đầu, suốt hai tháng Lãng Tiêu chỉ cho thông thương một ít hàng hóa, những thứ quý trọng như đồ cô, đồ trang sức thì chưa được phép, chỉ cho phép da thú vài vóc linh tinh, vậy mà cũng phát sinh các vấn đề lớn nhỏ, cũng may đây là hai bên tự nguyện thông thương, có những cứ điểm của phương bắc phụ giải quyết cũng ổn. Còn có Lãng Tiêu cùng Chúc Dư không hề cục diện phía sau, hết thấy vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Lại qua ba tháng, các vấn đề đều đã ổn, Lãng Tiêu cùng Chúc Dư nhất trí, tháng bảy hoàn toàn thông thương, lần đầu Chử quốc giao lưu cùng ngoại tộc phương bắc, cũng là lần hợp tác dài lâu nhất, cho hơn trăm năm hậu thế vô hạn phúc ảm.

Ở triều đình vui sướng chuyện thông thương chưa đủ đã nhận tin chiến thắng từ đất phong Đàm Tây.

Vụ thu hoạch giữa mùa thu đất phong Đàm Tây dẫn đầu đem thuế thu từ phần đất chia trên đầu người theo luật mới của Chử quốc dâng hết phần của nửa năm, một phần sổ sách từ Đàm Tây được Phong Hành quân đưa về triều, Lãng Tiêu giữa triều sai người lấy sổ sách vụ mùa năm ngoái so với năm nay, thấy thuế đóng năm nay gần như gấp đôi nhờ chính sách Tân chính!

Những tiếng nói phản đối trước đây đã sớm im bật, cả triều nhìn tay trị quốc của Chử Dịch Phong, còn có Lãng Tiêu, liền cùng nhau mở ra một chương mới thịnh thế cho Chử vương triều.

Gần đây chuyện tốt cứ đến lần lượt, không khí trong cung cũng trở nên vui vẻ. Lãng Tiêu phê xong tấu chương định hạ ấn, lại không thể tìm thấy Chử Dịch Phong, Lãng Tiêu tìm tới tiểu thái giám đi theo Chử Dịch Phong: “Hoàng Thượng lại đi đâu chơi?”

Tiểu thái giám chung quy không dám nhiều lời với Lãng Tiêu, ngập ngừng nói: “Đi ..... đi Ngự Hoa viên cùng thị vệ đầu vật.”

“Đầu vật.....” Lãng Tiêu không vui, xua xua tay: “Thỉnh Hoàng Đế hồi Thừa Càn Cung một chuyến, nói Từ Quân Hầu có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Chữ Dịch Phong này đi cả hai canh giờ, trở về toàn thân đất cát, mặt đều là hoa, Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, sai người đem án thư cùng tấu chương ra ngoài, tự mình lại tắm rửa cho Chữ Dịch Phong.

Chữ Dịch Phong ngâm mình trong thùng đặc ý đào đặt: “Huynh không biết, chúng ta vừa rồi đấu vật, ai thua ai phải xuống, ta thắng hai mươi ba trận.”

“Lợi hại như vậy?” Lăng Tiêu hôm nay mới vừa thay đổi y phục, sợ bị Chữ Dịch Phong làm ướt, cẩn thận gấp tay áo lên rồi mới chà lưng cho Chữ Dịch Phong, cười nói, “Vây cuối cùng là bại bởi ai?”

Chữ Dịch Phong hắc hắc cười: “Không thua ai cả, không phải huynh kêu ta trở về sao, ta liền trở lại.”

Lăng Tiêu chải mượt mái tóc đã sạch của Chữ Dịch Phong, nói: “Đi chơi thì không sao, đừng để bị thương, được không?”

“Được được.” Chữ Dịch Phong đáp ứng, lấy lòng cười nói: “Ta hôm nay không phải không có việc gì làm sao, chỉ là thích chơi cái này, lòng ta hiểu rõ, được không.”

Lăng Tiêu cười khế, cẩn thận né đi bọt nước bắn lên vạt áo, nói: “Biết đệ nhằm chán, ta đang muốn nói với đệ đất phong Đan Khê năm nay thu hoạch không tồi, bá tánh đều thực cảm nhớ đệ, ta thay đệ cầu tình cữu cữu, cho đệ đi tuần Đan Khê, tiện thể để bá tánh diện kiến long uy.”

“Thật sao?” Chữ Dịch Phong “Oành” một tiếng đứng khỏi thùng, vui vẻ nói: “Cữu cữu đáp ứng rồi? Hấn có thể đáp ứng rồi?”

Lăng Tiêu bị Chữ Dịch Phong làm nước bắn ướt hết, y phục nguyệt bạch sắc dính nước loang lổ, Lăng Tiêu chán nản: “Không đáp ứng, không đi!” Nói rồi xoay người vào phòng trong. Chữ Dịch Phong hắc hắc cười, một tay chống thau tắm rồi nhanh nhẹn nhảy ra, khoác một lớp áo vào, cười nói: “Đừng để bụng đừng để bụng mà, ta lau giúp huynh .....”

Lăng Tiêu đem cỏi xiêm y ra đổi nội y, Chữ Dịch Phong vừa cười vừa thò tới cọ trên người Lăng Tiêu: “Ta chỉ mặc có thể này, lạnh quá.....”

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chương 116

Đầu thu, xác thật là có hơi lạnh, Lăng Tiêu hết cách, chính hấn cũng thay y phục, cùng Chữ Dịch Phong lên giường kéo chăn, thấy Chữ Dịch Phong tỏ ra không vui, chỉ đành chậm rãi nói: “Cữu cữu ban đầu không đáp ứng, ta nói nửa ngày, cuối cùng đành đồng ý, ta cùng cữu cữu hộ giá, những người còn lại đệ tự sắp xếp, đi một tháng.”

“Một tháng?” Chữ Dịch Phong cảm thấy mấy ngày này của y thật sự là quá hạnh phúc, cũng không hỏi đi đâu làm gì, chỉ nghe nói được đi ra ngoài một tháng liền muốn gào khóc, bổ nhào vào trên người Lăng Tiêu không đầu không đuôi nháo loạn ồn ào: “Một tháng! Một tháng! Một tháng!”

Lăng Tiêu dờ khóc dờ cười, ôm lấy Chữ Dịch Phong mặc y nội diện, Chữ Dịch Phong diện nửa ngày rút cuộc bình tĩnh, bẻ đầu ngón tay cùng Lăng Tiêu thương lượng, muốn mang theo ai muốn mang theo thứ gì, cuối cùng lại nói: “Nên mang theo Hiền nhi đi, ta thấy bộ dáng nó vẫn vẫn nhược nhược, ngày thường huynh lại không chiếu cố nó, mang theo ra cửa cũng tốt.”

Lăng Tiêu sao cũng được, gật đầu: “Đệ thích nó là được.”

Chữ Dịch Phong không biết lại nghĩ tới cái gì mà lần thứ hai phát điên, Lăng Tiêu vô pháp, cuối cùng đành Chữ Dịch Phong ở dưới thân từ hình ngay tại chỗ.....

Muốn đi ra ngoài một chuyến thì cũng chuẩn bị nửa tháng, Thái Hậu tìm Khâm Thiên Giám tính ngày lành, ngàn dặn dò vạn dặn dò, sợ hai người ở bên ngoài gặp chuyện.

“Mẫu hậu cứ yên tâm đi.” Chữ Dịch Phong cười cười: “Có Lăng Tiêu bồi giá còn có cái gì không yên tâm?”

Thái Hậu giận liếc Chữ Dịch Phong một cái: “Nếu không phải có Tiêu nhi đi theo ta sẽ không cho con đi, được rồi, nhiều nhất là một tháng, không thể lâu hơn.” Câu sau là nói với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu gật đầu: “Đi mẫu yên tâm, lòng con hiểu rõ.”

Thái hậu lại kéo Chữ Dịch Phong dặn dò nửa ngày, bảo vạn sự đều phải nghe Lăng Tiêu và Vi Tranh. Chữ Dịch Phong đều đồng ý, chuẩn bị xong xuôi, hôm sau Hoàng giá cùng sáu ngàn tinh binh ra khỏi thành, thẳng đến Đan Khê.

Lăng Tiêu ở bên ngoài hộ giá, trong xe ngựa Chữ Dịch Phong cùng Lăng Hiền ngồi chung. Lăng Hiền đã gần một năm không gặp Chữ Dịch Phong, trong lòng rất là tưởng niệm, thấy Chữ Dịch Phong cơ hồ muốn khóc, lôi kéo tay liền hỏi: “Hoàng Thượng ngày thường đều ở đâu? Làm sao ta không thấy?”

Chữ Dịch Phong cười cười: “Ta ở trong Hoàng cung, ngày thường ra không được.”

Lăng Hiền gật đầu: “Phụ thân của ta nói, nếu là ta chuyên tâm đọc sách, được công danh vào triều đình là có thể thấy ngài.”

Chử Dịch Phong cười nói: “Phụ thân ngài thật ra cũng có dạy dỗ ngài, không cần đến công danh, chờ tiểu Hoàng tử trưởng thành, ta sẽ thỉnh ngài vào cung niệm thư chung với nó, năm đó ta cùng với phụ thân nhờ thế mà hợp thành.”

Lăng Hiền nghe xong lời này liền vui vẻ, chuyện này có thể còn lợi hơn cả thứ phụ thân hứa! Lăng Hiền ghé sát vào Chử Dịch Phong thân thiết, tâm tư Chử Dịch Phong lại chạy đến nơi khác, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân ngài còn nói gì về ta không? Có nói không?”

Lăng Hiền không biết ý của Chử Dịch Phong, nghĩ nghĩ nói: “Phụ thân nói..... Nói con phải tranh đua, người nói ngày sau con phải kế thừa tước vị Từ Quân Hầu, muốn kế thừa cái tước vị này, có thể chịu khổ, có thể chịu tội, có thể vì Hoàng Thượng liều mạng.”

Lòng Chử Dịch Phong không biết vì sao bỗng nhiên đau đớn, gật gật đầu: “Còn gì nữa?”

Lăng Hiền lâu không gặp Chử Dịch Phong, chỉ muốn biểu hiện cho tốt, moi hết cỗi lòng nhớ lại những lời Lăng Tiêu từng nói: “Phụ thân còn nói..... Ân, còn nói, Từ Quân Hầu phải bảo hộ Hoàng tộc như gia môn.....”

Đêm đó Lăng Tiêu không coi Lăng Hiền như một hài tử, chỉ xem nó như cốt nhục của mình, là người thừa kế, nghiêm chỉnh nói với nó: Từ Quân Hầu là một vinh quang vô thượng mà Chử Hoàng đế ban cho Lăng thị, chỉ cần Chử quốc còn, Lăng thị Từ Quân Hầu liền còn, cả đời vị quốc quên mình. Người kế tục tước vị này, phải cả đời vì Hoàng Thượng đổ mồ hôi đổ máu, thế sống chết nguyện trung thành.

Từ Quân Hầu sẽ không đánh giấc, trong tay không có binh quyền, nhưng lại như vệ sĩ cả đời vì Hoàng tộc. Sinh với triều đình, chết vào triều đình.

Lăng Tiêu nói rõ, ta xem ngài như người thừa kế, chỉ là bởi vì Chử Dịch Phong có ân với ngài, ngài nhớ đại ân Hoàng đế, không làm thất vọng danh hào Từ Quân Hầu, cả đời phụ tá y giúp y. Cuối cùng, lại lựa ra một người trung tâm với Hoàng Thượng, truyền tước vị Từ Quân Hầu cho hắn, làm tốt những chuyện này mới xem như báo được Hoàng ân.

Lăng Hiền ngửa đầu nhìn Chử Dịch Phong, trẻ con không có kỵ: “Hoàng Thượng..... con là do ngài cứu, cho nên con nhất định sẽ báo đáp ngài, nhưng phụ thân cũng là do ngài cứu sao? Phụ thân con cũng thiếu ngài đại ân sao?”

Mắt Chử Dịch Phong đỏ lên, lắc lắc đầu: “Không có, đời này là ta thiếu phụ thân ngài, thiếu cả đời.”

Ven đường không thiếu kỳ quan dị cảnh, sau ba ngày lại gặp trận mưa thu, Lăng Tiêu nhân lúc này đi câu Vĩ Tranh ngừng một ngày tại Bạch Thủy Giang.

“Ngày mưa, trời giữ khách.” Lăng Tiêu mở cửa sổ xem mưa nhỏ bên ngoài, cười nói: “Phong nhi tới xem, xem phía dưới lá súng.....”

Chử Dịch Phong tập trung nhìn vào, cười: “Có con cóc nhỏ.”

“Hừ.....” Lăng Tiêu từ một tiểu rương ra hai bộ y phục cùng ô giấy dầu, cười khế, “Không cần kinh động cừu cừu, ta mang đệ đi ra ngoài chơi.”

Hai người, không ngồi xe không lên kiệu, được ảnh vệ yểm hộ treo tường mà ra, đi thẳng đến chợ.

Chử Dịch Phong mặt mũi đỏ bừng, vừa hưng phấn vừa hồi hộp, không ngừng quay đầu lại xem, cười nói: “Không ai phát hiện?”

“Không ai.” Lăng Tiêu bung ô, vói tay xoa nhẹ đầu Chử Dịch Phong: “Đằng sau là ảnh vệ, không cần để ý tới bọn họ.”

Chử Dịch Phong gật gật đầu, vẫn thực hưng phấn, thoải mái hào phóng kéo tay Lăng Tiêu, từ chợ nhỏ phía Đông của Bạch Thủy Giang chậm rãi dạo một vòng. Trời mưa không lớn, quán xá trong chợ không dọn đi, rải rác vẫn có người mua đồ vật, Chử Dịch Phong cũng không chưa từng dạo chợ, nhưng lần này y lại cảm thấy mới mẻ, cảm thấy chính mình cùng Lăng Tiêu như là tiểu phu thê nhà dân thường, vừa thân thiết vừa hồi hộp.

Chử Dịch Phong nhìn cái gì đều muốn mua, Lăng Tiêu liền mua cho y, thật sự cảm không nổi lại giao cho ảnh vệ phía sau cầm.

Hai người một đường đi một đường ăn, loại ăn vặt nào cũng nếm qua, Chử Dịch Phong thích ăn đậu hủ, Lăng Tiêu thích ăn quả phi đường. Lăng Tiêu hứa với Chử Dịch Phong, chờ tiểu Hoàng tử trưởng thành, ta liền mang đệ xuất cung, thiên hạ to lớn, mỗi chỗ đều phải ghé thăm.

Chử Dịch Phong nói đùa, đến lúc đó ta là Thái Thượng Hoàng, mang theo huynh là Từ Quân Hầu thoái vị đến đất phong ăn không uống không.

Lăng Tiêu gật đầu, nói đi một lát về đất phong Bắc bộ, nơi đó có vườn cùng rừng săn đã chuẩn bị chờ người trở về.

Hai người đi đi dừng dừng, khi tạnh mưa thì đến trước miếu, Chử Dịch Phong hỏi người đi đường đây là miếu gì, người nọ cười nói: “Là Quan Thế Âm nương nương miếu, rất linh nghiệm!” Chử Dịch Phong kéo Lăng Tiêu đi vào, cung kính cùng nhau dập đầu với Quan Thế Âm.

Lăng Tiêu hỏi Chử Dịch Phong, trên đời này còn có cái gì là đệ không có? Còn cần cầu Quan Âm, đệ còn muốn cái gì, ta luôn có cách lấy cho đệ chơi.

Chử Dịch Phong nói không phải, trên đời này một thứ tốt nhất ta đã có, ta phải cúi lạy Quan Âm, cảm ơn chư vị thần linh phù hộ.

Sấm của Quan Âm miếu nghe nói rất linh nghiệm, Chử Dịch Phong giục Lăng Tiêu cầu một cây, chính mình cũng cầu một cây, cùng nhau đưa cho lão thần tiên giải sấm, lão thần tiên trước lấy của Lăng Tiêu, lắc đầu nửa ngày nói không ra nguyên do, chỉ nói: “Công tử mệnh số không thoát khỏi trời, có chỗ khó giải.”

Lăng Tiêu thần nhiên cười.

Chữ Dịch Phong lại đòi giải sấm cho y, lão thần tiên càng nghi hoặc, rõ ràng là một sấm tốt nhất, như thế nào lại giải ra số tuổi không thọ chứ?

Lão thần tiên giải thích cho Chữ Dịch Phong: “Vị tiểu công tử này mệnh có đại kiếp nạn, mười bảy tuổi không thể nhập ngũ, phải trốn trong nhà mới thoát được.”

Chữ Dịch Phong cùng Lăng Tiêu đều chịu không nổi mà bật cười, Chữ Dịch Phong cười nói: “Còn nói chỗ này linh nghiệm, ta năm nay đã hai mươi hai, đại kiếp nạn mười bảy tuổi phá thế nào?”

Chữ Dịch Phong tuy vẫn trẻ, nhưng nếu nói y mười lăm sáu thì không đúng, lão thần tiên nhìn rồi xác thật không giống, chính lão cũng kỳ quái, sấm hôm nay làm sao vậy? Cuối cùng chỉ đành giao giấy sấm cho Chữ Dịch Phong, Lăng Tiêu liếc qua thì thấy: Tầm mấu sa trường, vì ai giữ mạng?

Lăng Tiêu cùng Chữ Dịch Phong vừa nhìn trong lòng liền động, năm Chữ Dịch Phong mười bảy tuổi, đúng là xuất binh thảo phạt phản quân Trương Kế một năm!

Chữ Dịch Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, chính là một năm đó, y nghe lời Chữ Dịch Cần xúi giục, ngu dân liều một thân khí phách ra chiến trường, lại bị người người cản tay, nếu không phải do Lăng Tiêu liều chết tiên phong, sợ là y đã thật chết ở nơi đó.

Chữ Dịch Phong nhìn khuôn mặt tuyệt sắc vẫn trẻ trung của Lăng Tiêu, thầm nhớ một năm đó, giữa mênh mông cát bụi vùng bình nguyên, Lăng Tiêu một đường giục ngựa từ hướng đông nam mà đến, nói với chính mình: “Thần tự Hoàng thành tới, phụng chỉ phụ trợ Hoàng tôn kháng địch.”

Bắt đầu từ ngày ấy, bao nhiêu lần tình phong huyết vũ, đều là hấn bôi chính mình xông qua, một đường đi tới hiện tại.

Chữ Dịch Phong nói giọng khàn khàn: “Miếu này quả nhiên linh nghiệm, đây vốn mệnh số của ta, Lăng Tiêu, là huynh sửa lại mệnh cho ta.”

Lăng Tiêu cười khê: “Mệnh ta do ta không do trời.”

Chữ Dịch Phong không màng những người khác trong miếu mang thần sắc kinh dị, ôm lấy Lăng Tiêu, mặt chôn trên vai Lăng Tiêu, giấu đi ánh lệ trong mắt, một lát sau đứng dậy, kéo Lăng Tiêu đoan chính đập đầu trước Quan Âm.

Hai người đứng dậy, Lăng Tiêu tùy ý ném hai tấm giấy sấm vào bàn thờ, cười nói: “Xem sắc trời, ta mới vừa nghe người ta nói ở phố nơi hướng nam có quán nhỏ làm cá rất ngon, có muốn ăn không?”

“Muốn ăn!” ánh mắt Chữ Dịch Phong sáng lấp lánh: “Đi nhanh một chút, mau đi. ....”

Lăng Tiêu cười khê, xếp gọn ô, tùy ý Chữ Dịch Phong nắm tay hấn đi, bỏ lại phía sau thần đài tòa sen trong miếu, bảo tượng Quan Thế Âm Bồ Tát hiện lành, phở độ chúng sinh vẫn còn đó.

Vừa rồi khi hai người quỳ xuống, Chữ Dịch Phong thành kính thành kính lại thành kính bái lạy, cảm ơn đại từ đại bi Quan Thế Âm, cảm ơn đại từ đại bi Quan Thế Âm, cảm ơn đại từ đại bi Quan Thế Âm, đem Lăng Tiêu cho ta.

Vừa rồi khi hai người quỳ xuống, Lăng Tiêu nắm tay Chữ Dịch Phong bái lạy, cảm tạ đại từ đại bi Quan Thế Âm, cảm tạ đại từ đại bi Quan Thế Âm, cảm tạ đại từ đại bi Quan Thế Âm, đem Chữ Dịch Phong cho ta.

Vì năm ấy máu tanh và bụi đường, Chữ Dịch Phong cam nguyện khuất phục, cả đời tín nhiệm. Vì quyền luyến thuần túy không tính toán, Lăng Tiêu từ bỏ một đời an ổn dứt khoát đi theo, đao quang kiếm ảnh chiến trường, người lừa ta gạt triều đình, từ Hoàng thành đến Sài Nhi Trang đến Bát Đài Kiều đến Long Quý đến Bạch Thạch Giang đến hồ Khố Sa cuối cùng là Hiền Hách Sa ngàn dặm đã qua còn ngại chi lúc này?

Mặc kệ là nắm tay khi toàn thắng hồi Hoàng thành, khí phách ngang tàng, hay là khi Thái Tổ băng hà rồi bị giữ ở Bắc bộ không được hồi thành để tang, phần hấn ôm vào, sủng nhục cùng nhau, không rời không bỏ.

Sắc thu hơi lạnh mang hơi nước, ký ức trút ra chảy thành dòng.

“Lát nữa ăn cá, có thể uống chút rượu không? Quế hoa tửu!”

“Sao lại muốn uống rượu?”

“Uống chút đi? A?”

“Àn. .... có thể uống hai ngụm.”

“Được, hai ngụm cũng được. ....”

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nịnh Thần Lăng Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

